"Artık eskisi gibi değildik.
Bu savaşta birlikte miydik, onu bile bilmiyordum."

KAZAZEDE

ŞEVVAL
DEMİRDÖĞER

PUKKA

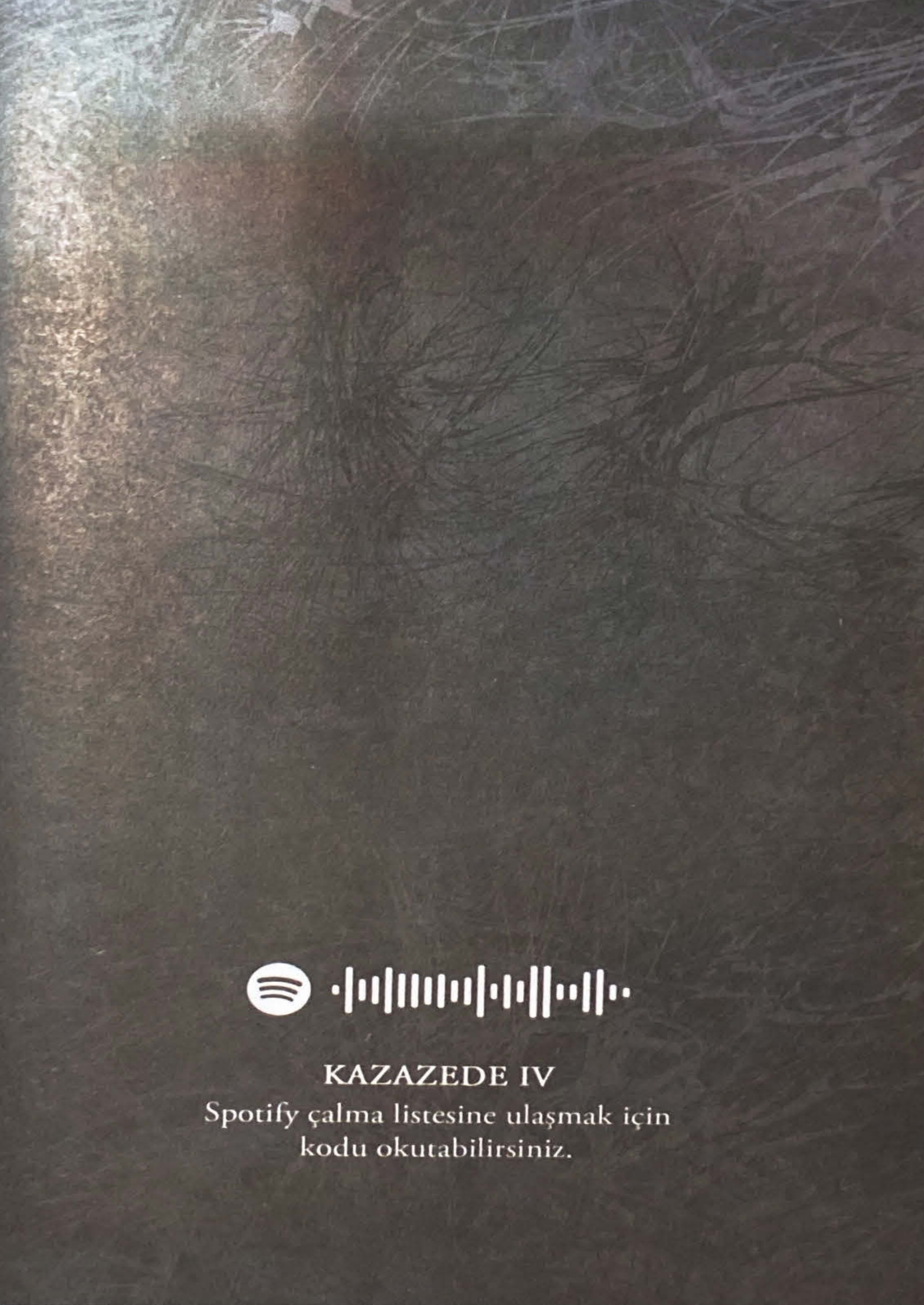
"Yaktığın benden geriye bir şey kaldı mı?"

Bir kaybın ardından hiçbir şey eskisi gibi kalmaz. Verdikleri kayıptan sonra Keleş Timi'nin elindeki her şey alınmaya başlanmıştır. En başta da yıllarını verdikleri apoletleri ve Kurtuluş Dosyası... Tüm bu karışıklığın içerisinde kaybolmamaya çalışan Sezin'in ise etmesi gereken bir veda vardır. Artık Dhib'in sahneye çıkma vakti gelmiştir. Kayıplar, insanı yarım bıraktığı kadar değiştirir de. Hem Turan Alp hem de Sezin artık eskisi gibi değildir. İkisi de yaralarını ve karanlıklarını kabul etmeli, intikam almalıdır. Bu kez savaş son düzlüktedir. Ve herkesin merak ettiği tek bir şey vardır: Yeniden ayağa kalkabilecekler mi yoksa bu kayıp onları geri dönülmez bir yola mı sokacak?

"İçimde bir dünya yıkıldı, Sezin. Senin yerin sarsılmadı. Yıkılmadın. Sen temiz olan tek şeysin."

"Benim uğurladığım adam
bu değildi," dedim yutkunarak.
Bakışlarını üstümde gezdirdi.
O farklıydı fakat ben de
en az onun kadar farklıydım.
Aynı olan yalnızca sözlerim,
yeminlerim ve ona olan
aşkımdı.
"Benim de arkamda
bıraktığım kadın bu değildi,"
dedi soğuk sesiyle.

KAZAZEDE IV

Spotify çalma listesine ulaşmak için
kodu okutabilirsiniz.

KAZAZEDE

IV

ŞEVVAL
DEMİRDÖĞER

KAZAZEDE -4-
Şevval Demirdöğer

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayın Koordinatörü: Buse Güler Tüzün
Ön Okuma: Neslihan Şeremet
Son Okuma: Derya Özkan
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Poster ve Sticker İllüstrasyon: Pınar Nur Güven

1. Basım: Kasım 2025
ISBN: 978-625-96291-9-3
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A
Daşkıran Apt. Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
Blok No: 28 İç Kapı No:161
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 80122

Ayışığı Kitaplığı

KAZAZEDE

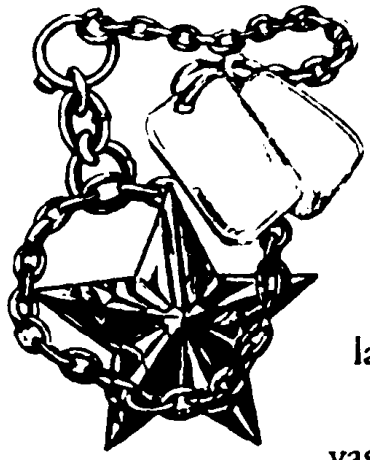
IV

ŞEVVAL
DEMİRDÖĞER

UYARI: Bu kitaptaki kişi ve kurumlar tamamen hayal ürünüdür. Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur. Bu hususta yapılacak herhangi bir benzetme ancak tesadüf olarak nitelendirilir.

Elimden tutmayı bırakmayan, bana dost olan okurlarıma...
Varlığınıza teşekkür ederim. Bu kitap bize.

Umarım çok iyisindir, değilsen de umarım bu kitap yüzünde bir gülümseme oluşturur. Ne kadar yaran varsa hepsi kapansın diye yazıyorum, unutma.

1. KANLI KÜNYE

Hiçbir teselli, kaybın üstünü örtemez. Hiçbir çığlık, kalbin bağırışının yerini tutamaz.

Hiçbir kayıp, bir ailenin şehidinin acısıyla kıyaslanamaz.

Mezarlık yağan yağmurla ıslanmıştı. Dökülen gözyaşları, gökten düşen gözyaşlarıyla yarışamazdı. Bu yaşlar, şehidin gözyaşlarıydı. Toprak ise içine işleyen bu yaşlara karşı sessiz bir kabuldeydi.

Şehidin naaşı kalabalığın arasından ağır ağır taşınıyordu. Tabutun üzerindeki bayrak yağmur damlalarıyla hafifçe nemlenmişti. Tabutun önünde yazanlar dikkat çekiyordu.

ŞEHİT
ASB. ÜÇVŞ. ÖZGÜR TOKLU
(2019-560)

Gözler yaşlı, başlar öne eğikti. Dualar duyulduğunda ellerdeki bayraklar yarıya indirilmiş, tüm bakışlar tabuta çevrilmişti.

Keleş, onu kalabalığın en önünde bekliyordu. Tabutunu taşıyanlar, tören eğitimi olan inzibat askerleriydi. Eğitimli olan asker çerçeveyi taşımak istese de Göktuğ direnmişti.

En öndeydi. En yakın arkadaşının, canının, ilk asker dostunun fotoğrafını taşıyordu. Gözünden yaşlar dökülmüyordu fakat her an ağlayacak gibi kıpkırmızıydı suratı.

Çok severdi. Onunla oturup sohbet etmek bile iyi gelirdi. Şimdi kiminle sohbet edecekti? Özgür olsaydı, sohbet etmese de olsaydı... Özgür onun en yakınıydı. Şimdiki uzaklık üşütüyordu. Onunla bir daha karşılıklı çay içemeyecek olmak, sırt sırta çatışamayacak olmak, yan yana kahkahalarla gülemeyecek olmak öyle ağır geliyordu ki...

Bir nefes uzaktı ona. Şehadet kendisine uğradığında can kardeşiyle yan yana olacaktı. *Ah,* diyordu içinden. *Benim nefesim de kesilseydi! Yan yana taşınsaydı tabutlarımız! Ah, Özgür!*

En önden yürüyen Göktuğ'u izleyen Sezin'in solunda Turan, sağında Keleş vardı. Sırayla dizilmişlerdi. Keleş ve Sezin'in üstünde askeri üniformaları vardı. Turan ise sivil haliyleydi.

Her birinin gözlerinde hüzünle karışık bir nefret vardı. Dün gece gözyaşlarını bitirmiş, vatan için güçlerini toplamış, intikam için yeminlerini etmişlerdi.

Şehit; vatanın en derininde, bayrağın kırmızısında, marşın en coşkulu yerinde gizliydi.

Tabutun ardından gelen Toklu ailesini gördüler. Muğla'da görevlendirilen ekip o kanlı haberi aileye vermişti. Haber, küçük evlerine ateş gibi düşmüştü. O ateş yüreklere sıçramış, gözlerinden kül dökülmesine sebep olmuştu. Apar topar yola çıkmışlardı. İlaçlarla ayakta duran babası Rahim, birkaç kişinin desteğiyle yürüyen annesi Leyla, annesiyle babasının önünden ruh gibi gözlerle yürüyen kız kardeşi İrem ve en önde vatan için gözünü kırpmadan şehadete yürüyen Özgür... Son kez bir arada oldukları andı.

"Oğlum!" diye çığlık atan Leyla tüm yürekleri yaktı. Küçük, mütevazı bir yaşamları vardı fakat buradaki kalabalık, küçük dünyalarına fazlaydı. Hele o dünyadan bir kişinin eksilmesi Toklu ailesinin felaketiydi. "Yavrum! Kınalı kuzum!"

Leyla tabutun hemen ardındaydı. Etrafındaki insanların desteğiyle zar zor ayakta duruyordu. Kafasını dik tutamıyor, ağlarken nefes alamıyordu. Kafasındaki örtüsü yarıya kadar sıyrılmıştı. Bugünden sonra yaşayamayacak gibi duruyordu.

Sezin ona ulaşmak için büyük adımlarla Leyla'nın yanına vardı. Gözleri kırmızı ve yorgundu. Şehidinin düşüşü toprağı değil, tüm yürekleri sarsmıştı. Kan yalnızca toprağa akmamıştı da midelerine dolmuştu. Bunun tarifini hiç kaybetmeyene anlatamazlardı. Kaybetmeyi bilirlerdi fakat aileden birine, en genç olana veda etmek bugün kendileri için bile zordu.

Tabut, ileriye koyulmuş olan masanın üstüne götürülmek üzere yanından geçti. Göktuğ çerçeveyi başa yerleştirirken inzibat askerleri de Türk bayrağı sarılı tabutu koydu.

"Leyla annem..." diyen Sezin'i duyan Leyla bakışlarını ona çevirdi. Birkaç kez karşılaşmışlardı, çokça kez telefonda konuşmuşlardı fakat ilk kez ortak bir şey paylaşıyorlardı. *Şehit acısını.* Ailelerinden birinin şehit olmasının acısını. "Tutun bana."

"Sezin'im," dedi Leyla gözünden düşen yaşlarla. "Sezin'im, annem... Ne oldu evladıma?"

Sezin konuşamadı. Nasıl olduğunu söyleyemezdi. Hiçbir insan o korkunç ölümü kaldıramazdı. Bir anne nasıl kaldıracaktı? Anne yüreği nasıl yaşardı bu acıyla?

Sezin'in susuşuna karşılık Leyla bağırdı. "Nasıl kıydılar benim koca yürekli evladıma? Nasıl!"

Fırat Demir, düşmek üzere görünen İrem'e doğru ilerlerken hemen arkasında duran Sevil de atıldı. Karı koca olarak İrem'in kollarından tuttular. "İrem, biz buradayız güzelim," dedi Sevil yanağından dökülen yaşları silmeden. Acı, hepsinin acısıydı. Acı, vatan acısıydı. "Bize tutun kardeşim."

"Abim..." dedi İrem kısık bir sesle. Gözleri önünü zar zor görüyordu. "Abimi görmem lazım. Konuşmam lazım. Ona sarılmam lazım."

Ölüm buydu işte. Biriyle son kez konuştuğunu, birine son kez sarıldığını, son kez seni seviyorum dediğini bilemiyordu insan. Gaybı Allah bilirdi de kul bilse engellemek istemez miydi? İsterdi. Fakat yazılan neyse bir şekilde gerçekleşiyordu.

Abisine son bir kez sarılamayan İrem pişmanlıkla yanıyordu.

En son ondan aldıkları haber, Özgür'ün dün akşam saatlerinde annesine attığı mesaj sayesindeydi.

Bilselerdi... ne yaparlardı? *Gitme* deseydi abisine, *bizim yanımıza dön* deseydi dinler miydi Özgür? Asla. Çünkü nice kahramanlar Özgür gibi vatan için can verirdi. Yine silahını kuşanır, yine vatan için yola koyulurdu.

Sevil hıçkırmaya başlarken Fırat güçlü durmaya çabaladı. Tabutun başına getirilen ailenin hemen arkasında durdular. Sezin boğazını temizledi. Leyla'yı Şükrü'ye emanet ettikten sonra Kubat birkaç sandalye getirdi. Aileyi sandalyelere oturttular.

Özgür'ün ilk ailesi tabuta yakın, ikinci ailesi ise tabuta birkaç adım uzaklıktaydı.

Turan tam karşılarındaydı. Üzerinde askeri kıyafetleri olmadığı için diğer komutanlarla birlikte dikiliyordu. Keleş'ten ayrıydı. Sanki bir şeye hazırlanır gibi onların yüzüne bile bakamıyordu.

Tabutun başında duran tören eğitimli askerlerden biri, "İleri bak!" diye bağırdığında inzibat askerleri emrine uydu. "Sağa, sola dön. Bir adım ileri marş! Sola dön! Yerlerinize uygun adım, marş, ileri!" Askerler gittikten sonra uygun adımlarla geri dönen bir asker ilk önce Özgür'e selam verdi.

Ardından fotoğrafının bulunduğu çerçeveyi imamın gelişi için kaldıracaktı ki, "Annem!" diye bağıran Leyla çerçeveye davranınca asker donakaldı. "Oğlum. Gözümün nuru!"

Sezin müdahale etti. İçi sızlarken askere elini uzatıp, "Annemize bırakalım," dedi aceleyle. Asker çerçeveyi Leyla'ya bırakırken Sezin gözünden düşecek yaşı geri göndermeye çalıştı.

Leyla titreyen elleriyle çerçeveyi tutarken oğlunun fotoğrafına uzun uzun baktı. Fotoğrafta yüzünde masum bir gurur taşıyan genç adam şimdi tüm o kalabalığın ortasında bir anıt gibi duruyordu.

"Oğlum..." diye hıçkırarak parmaklarıyla fotoğrafın üzerini okşadı. "Beni bırakıp nereye gittin?" Sesi kederin en derin noktasına dokunmuş gibi yankılandı. Herkes bu kederi yüreğinde hissetti.

Rahim, Leyla'nın yanına gelip omzuna dokundu. Gözlerinde onurla karışık bir hüzün vardı ama artık gururla taşımak zorunda oldukları bir acıydı bu. Bir elini Leyla'nın sırtına koydu, diğer eliyle çerçevenin içindeki oğlunun soğuk fotoğrafına dokundu. "Vatan sağ olsun." Sesi kısıktı, dudakları titriyordu.

Vatan sağ olsun.

Aslında tek solukta söylenir gibi geliyordu fakat yürekten kopup gelmesi yıllar alıyor gibiydi. İnsanın nefesi göğüskafesinde yanarsa dudaklarından alev çıkardı.

Vatan hep sağ olsun, nice Mehmetçikler uğruna şehit olsun fakat şehitler unutulmasın. Adları sadece taşlara yazılmasın, her hafızaya kazınsın.

Onlar toprağa düşerken yalnızca bayrak için değil, milletin onuru için de can verirlerdi. Milletin, dostlarının oğlunu unutmasını istemiyordu. Çünkü unutulmak; sessizliğe terkedilmek, yalnızlığa hapsedilmekti.

Tam o sırada bir adam üzerindeki asker üniformasıyla kalabalığın arasından öne çıktı. Yüzü solgundu. Hemen arkasında orta yaşlı bir adam ve genç bir kadın yürüyordu. Askerin omzuna kadar sarılı olan koluyla dimdik, yıkılmaz gibi yürümesiyle herkes nefesini tuttu.

Biri al bayrak sarılı tabutta şehit, diğeri vatan için ayaklanmış gaziydi. Biri hatıra, diğeri emanetti. Biri giden, diğeri kalandı.

"Serkan..." diyen Sezin ona doğru uzanıp tutacaktı ki Serkan kafasını kaldırdı.

Serkan haberi sabaha karşı almıştı. Sakinleştiricilerle ayakta duruyordu fakat yaranın enfeksiyon kapma riski olduğu için doktorlar hastaneden çıkmasına izin vermemişti. Öğlen saatlerinde hiçbir izin almadan hastaneden kaçmıştı. Ne abisi durdurabilmişti ne de yengesi...

"Tutmayın beni. Canım acımıyor," dedi acı kokan sesiyle. En çok onun canı acıyordu. Dizlerinin titremesini engellemeye çalışıyordu. Şehidinin yanında olamadığı için, son sözlerini duyamadığı için, son bakışını göremediği için en çok o pişmandı. "Onun karşısında dik duracağım."

Adımlarını ağır ağır attı. Her adımda kalbi biraz daha kavruldu. Tabutun önüne geçerken ıslak gözlerine çare bulamıyordu. Birden al bayrağı

taşıyan tabutun önünde sağlam kolunu kaldırıp alnına götürdü. Selamı kararlı, bakışları kırıktı fakat duruşunu bozmuyordu.

"Özgür..." Fısıltısı oradaki herkesin yüreğine doldu. "Kardeşim..." Boğazı düğüm düğüm oldu. Parmak uçları, bayrağın kırmızı kumaşına hafifçe dokundu. Dokunduğu yerden gözleri hiç ayrılmıyordu.

"*Döneceğiz, korkma, koluna bir şey olmayacak*, dedin. *Omuz omuza devam edeceğiz*, dedin. *Hep birlikte masaya oturacağız*, dedin. Şimdi ben yarım, sen eksik... Neredesin, Özgür? Biz sensiz nasıl oturacağız o masaya?"

O esnada Leyla bu sözlere dayanamayıp bir feryatla tabuta sarıldı. Rahim de yüzünü Özgür'ün tabutundaki bayrağa gömerken oğluna sarılır gibi kavramaya çalıştı. Son sarılması gibi yapıştı tabuta. İrem ellerini yüzüne kapattı. Hıçkırıkları arasından nefes alamıyordu sanki.

Turan bu görüntüyü kaçırmak istemiyor gibi izliyordu. Her bir saniyeyi hafızasına işliyordu. Zihnindeki ses tekrardaydı. Bu sahnenin kimin suçu olduğunu biliyordu.

Bitmek bilmeyen bir kâbusu tekrar tekrar yaşamak gibiydi. Bu sahneleri daha öncesinde yaşamıştı. Eski timindeki kardeşlerinin parçalarının bulunduğu tabutlardan en öndekini omuzlarken ailelerin suratındaki acıyı kaydetmişti hafızasına. Kafasına sıkmak için masaya oturduğunda oynayan sahnelerde ailelerin acıları da vardı.

Bu sahneyi de hafızasına kazıyordu. Sanki sonradan kendisini bitirmek için motivasyonu bu an olacaktı.

"Oğlum, gururum... Allah seni cennetinin en güzel köşesine koysun," diyen babayı duydular. "Sen bizi hiç utandırmadın evladım. Vatan sağ olsun!"

Askerler başlarını öne eğdi, hiçbiri konuşamıyordu. Sezin, Keleş'e dönerek, "Selam dur!" diye emretti. Keleş aynı anda Özgür'ün tabutuna doğru selama durdu. Hem Özgür'ün ailesine hem de Özgür'e son bir selam verdiler.

"Şehit Astsubay Üstçavuş Özgür Toklu, 27 Mayıs 1996 tarihinde Muğla'nın Ortaca ilçesinde doğmuştur. Eğitimine akademide başlamış ve başarıyla mezun olmuştur. Görevine 2019 yılında Tunceli Alay Komutanlığı'nda başlamıştır. 30 Ocak 2022 tarihinde Elazığ Sivrice bölgesinde çıkan çatışmada ayak bastığı bomba ile şehit olmuştur. Milletimizin başı sağ olsun!" diye konuştu Sezin.

"Vatan sağ olsun!" diye bir ağızdan bağırdılar.

İmam, törende yerini aldı ve cenaze namazı için hazırlıklar başladı. Leyla'nın gözleri hâlâ çerçevedeydi, sanki bir daha hiç bırakmayacakmış gibi tutuyordu. Askerler saflara düzgünce dizilmiş, dualarını ederken imamın sesi usulca yankılandı. Her dua şehidin ruhuna birer veda, birer selamdı.

Sevil, Aslı, İlayda ve Ziyafet de ağlamasını durduramıyordu. Leyla ile İrem'in feryatları arasında onların da hıçkırıkları yankılanıyordu. Özgür sadece bir tanıdık değildi onlar için. Sanki evlerinin oğlu, mahallenin çocuğu gibiydi. Her şey çok zor geliyordu. Her anı, her küçük hatıra gözlerinin önünden geçiyordu.

Cenaze namazı sona erdiğinde tabut, şehidin naaşını memleketine götürmek üzere omuzlara alındı. Askeri araca yükleyecek, sonrasında naaşı uçağa götüreceklerdi. Leyla tekrar bir feryat koparıp saçına davrandı. Elleriyle saçlarını çekiştirip bağırırken tuttu. "Gitme, Özgür'üm! Nasıl dayanırım oğlum... Sensiz nasıl yaparım!" diye bağırarak ağlıyordu. Omzundan tutup kaldırmaya çalıştılar fakat gözleri tabuttan ayrılmıyordu.

"Annem..." diye fısıldadı Sezin onun ellerinden tutarak oturturken. Bakışlarını, dikkatini kendisine çekmeye çalıştı. "Onun cesaretine, fedakârlığına minnettarız. Yaşı küçüktü ama cesareti çok büyüktü. O hep bizimle olacak. Onu yaşatacağım. Sana söz. Söz, annem."

"Sezin'im," dedi Leyla ürkek parmaklarını Sezin'in yüzüne uzatırken. Parmak uçlarıyla şehidini son kez görmüş Sezin'in gözkapaklarına dokundu. Yüzünü okşarken Özgür'ün hatırasını izlemeye çalışıyor gibiydi. "Çok acıdı mı canı?"

Sezin dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerini kapatıp yutkundu ve kafasını iki yana salladı. Acımamıştı. Özgür hızlı ve acısız ölmüştü. Bunun, Leyla'nın yüreğini biraz olsun ferahlatmasını umut etti.

"Bana yazdı," dedi Leyla dolu gözlerle. Sesinin tonu bir anda değişti, boğazına kadar doluymuş ve acısını kusmak istiyormuş gibi derin bir sesle konuştu. "Akşam saatiydi." Cebinden telefonunu çıkarmaya çalıştı. Defalarca elini cebine soktu, beceremedi. Parmakları güçsüzdü. "Yazdı, Sezin. Hissetti benim yavrum!" Gözleri boş bakarken yüzünde yarım bir gülümseme vardı. "Annesine veda etti... Biliyordu benim evladım."

İrem, annesine yardım ederek telefonu Sezin'e gösterdi. Mesaj akşam dokuz gibi atılmıştı. Albayı kurtarmak için yola koyulmadan önce.

Anne, hakkını helal et. Benimki sana, babama ve İrem'ime sonuna kadar helal. Eğer bana bir şey olursa dik durmaya çalışın. Sizi çok seviyorum. Kendinize çok dikkat edin.

Sezin mesajı defalarca okudu. Derin bir nefes aldı. Nefes değildi bu. Hisler ciğerlere doluyorsa şayet Sezin'in ciğerlerine dolan karadan daha kara, kirden daha pis bir üzüntüydü. Bu acıyı hissetmek kalbine ağır geliyordu. Soğukkanlı kalmaya çalışsa da sağ gözünden bir yaşın yere damlamasının

önüne geçemedi. Ayaklarının dibine düşen yaş, cehennem ateşi gibi tüm bedenini çevrelercesine yakmaya başladı. Bu yaşı kimse görmedi. Bir Sezin bildi.

"Hissetmiş," dedi Sezin bakışlarını onlara dikerek. "Hissetmiş anne. Dik durmanızı istemiş sizden." Baştan beri boynunda taşıdığı ince zinciri çözdü, bantladığı künyeyi yavaşça çıkardı. Bu künyenin sahibi Leyla'ydı. Oğlunun ardında bıraktığı emaneti o daha iyi taşırdı. Sezin, Özgür'den kalan son hatırayı avucunda sımsıkı tuttu, sanki bıraksa kaybedecekti.

Sarsılmadan ama gözleri dolu şekilde Leyla'nın yumruk olmuş ellerini yavaşça açtı ve kanlı künyeyi avucuna bıraktı. "Ondan kalan en değerli şey bu ve bende kalması doğru olmaz. Sizde kalsın." Leyla avucundakinin ne olduğunu anlayınca yüreğinden kopan bir sesle bağırdı. Küçük bir metal parçasıydı belki ama öyle ağır geldi ki kafasını dik tutmakta zorlandı. Sezin onun gözyaşlarını parmaklarıyla sildi. "Kanını yerde bırakmamak için her şeyi yapacağız. Senden tek istediğim... düşmanı sevindirme gözyaşlarınla annem. Yapma, dik dur. Özgür böyle isterdi."

Leyla avucunu açıp baktığında oğlunun kanıyla birlikte bantlanmış künyeyi gördü. Künyenin üstünde küçük bir delik vardı. Leyla'nın içinde kocaman açılan delik, oğlunun künyesinde minicik duruyordu. Minik miydi? Hayır, bir daha asla üstü kapanmayacak bir boşluktu bu. Leyla'nın yüzü korkunç bir ifadeye büründü. Acı doluydu. İrem elini ağzına kapatırken hıçkırdı.

Kanlı künyede Özgür'ün bilgileri yazıyordu.

Özgür Toklu
27/05/1996
A Rh (-)
Muğla

Turan, Özgür'ün babasının künyeye bakarken dik duramadığını fark edince yaşlı adamı sımsıkı tuttu. "Bana tutunun," dedi derin bir sesle. Babasına dokunmak, Özgür'e dokunmak gibiydi. Onunla gelmesini istemeseydi... şimdi burada olmayacaklardı, değil mi? Yanına Özgür'ü almasaydı... yalnızca kendi gitseydi...

Rahim ona tutunduktan sonra bakışlarını Turan'ın gözlerine dikti. Turan'ın üstünde üniforması olmasa da gözlerini gördüğü gibi hissetti. "Onun yanında mıydın?" deyince Turan yüzündeki ifadeyi kontrol edemedi. Suçlulukla baktı yaşlı adama.

Sanki her şeyin sorumlusu oydu. Oysa elinde olsa... buradaki sahne asla yaşanmazdı. Oysa her şeyi kontrol edebilse... bunlar olmazdı. Oysa... *Oysaları bitmiyordu keşkeler gibi.*

"Özür dilerim," dediğinde Rahim ona yalnızca baktı. Karşısındaki uzun, kocaman adamın omuzları düşüktü. Ne boyu kocaman geldi gözüne ne de dik duruşu emin... Özür mü diliyordu? Kimdi bu adam? Neden kendisinden özür diliyordu ve neden mahcuptu? Buradaysa o kötü olamazdı ki... Böylesine dik duran adam düşman olamazdı. Neden pişman gibiydi?

"Asker misin?"

"Öyleydim," diye cevap verdi.

Cümlesindeki acısını hissedince yüreği daha da ağırlaştı, boynu büküldü Rahim'in. Sanki bu koca çocuk düşünceleriyle kendine hayatı zehrediyordu.

"O zaman neden özür diliyorsun çocuğum?" diye sordu Rahim. Gözlerinden akan yaşlarla baktı. Turan'ın ela gözleri kuruydu. İstese de yaş dökemiyordu ama içi ağlıyor gibiydi. "Senin elinde olsaydı kurtarmaz mıydın evladımı?"

"Kurtarırdım." Omuzlarını dikleştirmeye çalışsa da beceremedi. Vicdanın ağırlığı hem omuzlarında hem de kelimelerinde hissediliyordu. "Beni affedin. Kanını yerde bırakmayacağım."

"Benden af dileme. Sen benim evladımsın. Sen Özgür'ümün bu vatana emanetisin." Turan dudaklarını birbirine bastırırken Rahim onu kendisine doğru çekti, bağrına bastı. O anda sadece bir şehit babası değil, şehidini saran vatan toprağı gibiydi. Sıcak, güvenilir, huzur verici fakat ağır... "Özür dileme çocuğum. Yapma. Suçlama kendini. O seni suçlamaz. Benim evladım gurur duyar seninle."

Turan gözlerini sımsıkı kapattı. Babanın yangınını ruhunda hissetti. Vatan için bir evladı olsa birini daha feda ederdi ama bu boşluk, bu eksiklik, bu kayıp... bambaşkaydı. Artık yoktu. Şehit ailesi için hasret hep olacak fakat bir türlü vuslat gerçekleşmeyecekti.

Rahim derince soludu Turan'ın kokusunu. Sanki bir koku arıyordu. "Sen... onun gibi kokuyorsun. Şehidim gibi kokuyorsun."

"Nasıl?" dedi Turan kısık bir sesle.

"Vatan gibi," dedi. "Gurur kokuyorsun. Eğme başını, yakma içini. Yakma, oğul."

Turan anlık bir tereddütten sonra kollarıyla adamı sardı. Rahim hıçkırarak ona sarıldı ve bir kez daha veda etti sanki. "Şehidimin intikamı senindir. Al oğlum. Kanını yerde bırakma."

Turan sessiz kalırken bakışları kenara döndü. Leyla'yı sarmış olan Sezin'le göz göze geldi. Sezin acı içinde baktı. Ağlamak ister gibi, bağırarak ona sığınmak ister gibi baktı. Gözlerinde kurak bir savaş vardı. Duruşu dik, bakışları karaydı. Yıkılan bir kadın gibi değil, askerini uğurlayan komutan gibi gururlu ve intikam doluydu.

Aileyi toplayan Keleş ve inzibat askerleri aprona geçti. Apron boyunca sessizlik hâkimdi. Uçağın kapısına kadar tabutu taşıyan Keleş, kargosunda bir kahraman taşıyan uçağı memleket yolculuğuna uğurlarken her adımda sanki birer birer hatıralarını hatırlıyordu. Sırt sırta çatışmaları, beraber yedikleri kuru ekmeğin tadı, içtikleri suyun ferahlığı, görevdeki keyifli sohbetleri, Remzi'nin mekânındaki masaları, kahkahaları, alaydaki neşeli anları...

Tabut yavaşça uçağın kargosuna yerleştirildiğinde son bir an tüm gözler tabuta çevrildi. Sanki zaman dondu. Şükrü gözünden dökülenleri tutamadı. "Bekle bizi," diye fısıldadı. "Vatan sana minnettar kardeşim. Rahat uyu."

Kubat eğildi, avucuyla bayrağı okşadı. "Seni unutmayacağım kardeşim. Andım olsun, yaşatacağım," dedi derin bir sesle. "Anmadığım gün, yanına geldiğim gündür. Sana bunu yaşatanlardan tek tek intikam almadan ölmeyeceğiz."

Göktuğ sessizce süzülen yaşlarını silmedi. Bugün güçlü rolü yapmaya çabalasa da boşaydı. İlk kez dostunu kaybeden bu gencin acısı içlerindeki duvarları çatlatıyordu. "Seni özleyeceğim," dedi omuzları sarsılırken. "Seni hiç unutmayacağım. Sen de unutma. Özgür..." Yaşlarını silemeden baktı tabuta. "Yanına beni de sığdırsaydık, Özgür."

Sezin arkadan yaklaştı, onu omzundan tutup geri çekti. Göktuğ dayanamayıp Sezin'e sarıldı. Aynı acıyı paylaşırken telkin etmek zordu. Yine de Göktuğ'a güç olabilmek için tüm gücünü harcadı Sezin. Kendi gözyaşlarını içine akıtmaya devam etti.

Fırat, "Rahat uyu oğlum. Biz buradayız. Senin için buradayız," dedi son kez bayrağını severek. "Keleş senin için burada."

"Çok gençtin," dedi Nizami. Sesi yorgun olsa da gururluydu. "Böyle olmamalıydı. Çok gençtin be oğlum!" Gözündeki yaşı sildi, burnunu çekti. "Rahat uyu, seninle çok gurur duyuyoruz."

Serkan bakışlarını tabuttan alamadı. Gözlerinden akan yaşları tutamadı. Acının bin katı buydu. *Silah arkadaşını kaybetmek.* "Toprak seni incitmesin," dedi burnunu çekerek. "Ruhun şad olsun... Şad olsun."

Özgür artık memleketine, çok sevdiği annesinin yakınına dönüyordu. Leyla, Rahmi ve İrem son kez hepsine veda etti, uçağa yerleşti. Uçak havalanırken apronun sessizliği bozulmadı. Özgür'ün ardından edilen dualar, vatanın dört bir yanına dağıldı.

O an herkes biliyordu ki bu vedanın ağırlığı sonsuza dek çanta gibi omuzlarında duracaktı.

2. İNSAN HİÇBİR ŞEYİ OLMASA DA KAYBEDER

Kaybetmek için çok şeye sahip olmana gerek yok. İnsan hiçbir şeyi olmasa da kaybeder.

Evsiz kalmak için bir eve, sevgisiz kalmak için sevgiye ihtiyacın yoktur. Beş parasız olsan da paranı kaybedebilirsin mesela.

Ya da kimsesiz hissederken canından birini uğurlayıp öncesinde kimsesizliğine pişman olabilirsin.

Hiçbir şeyin yok muydu? Öyle hissediyordun, *şimdi gerçekten de öyle misin?*

Serkan, alayın bankında otururken abisinin ve yengesinin Sezin'i ikna etme çabasını duymazdan geldi. Kaçmak ister gibi gözlerini kapattı. Yanaklarını ıslatan yaşları silmedi. Kafası yere eğikken usul usul ağladı.

Eğer kolunun her ikisini de kaybetmek şartıyla Özgür'ü yaşatabilseydi bir an düşünmezdi. Yalnızca o operasyona katılmalıydı. Belki Özgür'ü kurtarmak için şansı olurdu. Serkan kolunu kaybettiyse, Özgür onu aşağı çektiği içindi. Çekmeseydi Serkan kafasından vurulacaktı. Özgür olmasaydı... kendi olsaydı...

Olmuyordu. Kayıpla başa çıkamıyordu. Burada duramıyordu, yaşayamıyordu, her saniye biraz daha eksiliyordu. Daha ne kadar eksilecekti?

Yanında hissettiği ağırlıkla gözlerini araladı. Yanı başında ona melül melül bakan kirli hayvanı görünce omuzları sarsılmaya başladı. İçi yere dökülecekmiş gibi döktü yaşlarını. Kedi ise acı dolu seslerle burnunu sürttü Serkan'ın bacağına. "Sen de mi özledin?" diye sorunca kedi kafasını kaldırıp onun yüzüne baktı. Normalden farklı bir acıyla miyavladığında Serkan onu sağlam eliyle okşadı.

Lazkiye yıllar sonra ona ilk kez sığındı.

İkisi de kayıpların farkındaydı. Özgür gitmişti... ve bir daha asla geri dönmeyecekti.

"Ben kaybetmeyi hiç sevmem, Lazkiye. Çok dostumu şehit verdim fakat bu seferki... ömürlük acıtıyor."

Yıllar önce bir kediye sarılıp ağlayacağını söyleseler oturur gülerdi. Hal böyleyken yalnızca kedinin kafasını okşayabiliyordu. Kedi inler gibi sesler

çıkarıyor, göğsü sarsılıyordu. Sanki o da ağlıyordu. Sanki o da kaybıyla yüzleşiyordu.

Sezin, Serkan'ın abisini dinlemeyi bitirdiğini belli eder gibi elini kaldırıp söz istedi. "Alparslan abi, ben seni anlıyorum ama onun acılarını hafife almaman gerektiğini düşünüyorum. Serkan iyi değil. Sağlık problemi yaşadı ve bir arkadaşını kaybetti. Çok yakın bir arkadaşını."

"Hatay'a götürmek istiyoruz onu." Sezin, Alparslan'ın eşi Demet'ten gelen lafları duyunca bakışlarını onlardan alıp ileriye dikti. Serkan, Lazkiye'ye kafasını eğmiş, bir şeyler fısıldıyordu. "Burada daha iyi hissetmeyecek, Sezin. Hem Kılıç da amcasını özledi. Birbirlerine iyi geleceklerdir. Fizik tedaviye de Hatay'da devam edelim diyoruz."

Kılıç, Serkan'ın küçük yeğeniydi. Serkan'ın yeğenine çok bağlı olduğunu biliyordu. İzin zamanlarında ara sıra onları ziyarete giderdi, Kılıç ile yaşadığı anılarını sürekli Keleş'e anlatırdı. Özgür de çok severdi Kılıç'ı. Bir an sarsılır gibi hissetti. Serkan buradan, Tunceli'den ayrılmak ister miydi?

"Anlıyorum, Demet abla," dedi Sezin. Derin bir nefes alırken gözlerini Serkan'ın Lazkiye'yle sarıldığı sahneden çekmeye çalıştı. Serkan gerçekten de iyi görünmüyordu. "Bu kararı ona bırakmak daha iyi olur gibi."

Alparslan karmaşık ruh haliyle öne doğru sarsak bir adım attı. "Biz ikna edemiyoruz kızım. Konuşmuyor, konuşturmuyor. Belki sen biraz sıcak yaklaşsan, aklına girsen... düşünür bizimle gelmeyi. Yardım et. Gerçekten ne yapacağımızı bilmiyoruz."

"İkna etmeye çalışırım abi. Elimden ne geliyorsa yapmaya çalışırım. Tek istediğim iyi olması." Sezin bakışlarını tekrar Serkan'a çevirdi ve yavaş adımlarla Serkan'ın yanına yürüyen Keleş'i fark etti. En öndeki Göktuğ yavaşça banka oturdu. Arkasından gelen Kubat, Fırat, Nizami ve Şükrü de Serkan'ın çevresine kuruldu.

Perişan haldelerdi. Bir dostlarının akıbeti belli değilken diğer dostlarını toprak almıştı. İçlerinde tarifi olmayan bir ateş yanıyordu.

Kubat, Serkan'ın ensesine dokundu. "Senin kadar acımıyoruz belki ama biz de çok acıyoruz kardeşim." Kafasını göğsüne çekti. Serkan normalde asla ağlamayan, sert bakışlı bir adam olsa da küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

"Yok bunun çaresi," dedi Şükrü de. "Yok, Serkan. Geçmeyecek. Bununla yaşamayı öğrenmekten başka çaremiz yok."

Fırat, Şükrü'nün kafasını göğsüne çekince Şükrü de ona sarıldı. Göktuğ, Lazkiye'nin kucağına sığınmasına karşılık daha da ağladı. "Senin de kalmadı kimsen, bizim de."

Nizami, Göktuğ'un kafasından öpünce Göktuğ da onun göğsüne kafasını koydu. Sezin bunu gördüğünde sol gözünden akan yaşı tutamadı. Kardeşlerinin yokluğunu birbirleriyle doldurmaya çalışan, birbirlerinden güç almaya çalışan bir Keleş... Hızla sildi o yaşı kimse görmesin diye. Burnunu çekerek Demet ile Alparslan'a döndü. "Siz biraz kantinde oturun. Onlar da..." Tekrar Keleş'e baktı. *Bir eksik, çok eksikti.* "Paylaşsınlar acılarını."

Gülümseyerek yanlarından ayrıldı. Keleş'e doğru yürürken dik durmaya çabaladı. Omuzlarını arkaya doğru atıp boğazını temizledi. Buradaydı. İyi değildi ama burada olacaktı. *Onlar için.*

Onun yaklaştığını hissedip kafasını kaldıran ilk kişi Göktuğ oldu. Komutanları yanlarına geldiği için hepsi toparlandı. Göktuğ, "Abla..." dedi saniyeler sonra, yine gözünden yaş döktü. Sezin ağlamamak için dişlerini sıkmaya başladı. "Abla, biz ne yapacağız?"

Sezin yavaşça yürüdü. "Bir şekilde... toparlayacağız," diyerek onların önünde diz çöktü. Burada ilk kez silah arkadaşını kaybeden Göktuğ olsa da her biri için ilk gibiydi. Daha çok acıtıyordu. Daha keskin vuruyordu. "İntikamla geri döneceğiz."

Kaşları çatıldı her birinin. Sezin ise gözlerini karartarak tek tek hepsinin yüzüne baktı. "Alper Yüzbaşı ile görüştüm. Bize yardım edecek tanıdıkları varmış. Bölgedeki istihbarattan birileri..."

Hemen ardından ekledi. "Konvoyu kesen grup ile mağaranın orada pusu kuranlar... aynı örgüte bağlıymış." Duydukları gibi hepsinin yüzleri gerildi, gözleri kardı. Hüznün yerini nefret aldı. Burunlarından derin nefesler aldılar, yumruklarını sıktılar. Sezin sesini kısarak, "Buradalar," dedi ve yutkundu. Bu kadar yakınlarında olması hem iyi hem de kötüydü fakat bunu göz ardı etti. "Tunceli, Ali Boğazı civarındalarmış."

Hepsinin yüzüne kazınan intikam şarkısını dinledi. Öyle sert çaldı ki notalar; sağırı uyandırır, sağlamı sağır ederdi. Serkan dişlerini sıkarken, derin bir nefes alan Sezin bakışlarını yavaşça Lazkiye'ye çevirdi. Kedinin başını okşadı sakince. "Sabaha karşı araçları hazırlatacağım. O zamana kadar eve gidebilirsiniz. Dörtten önce burada olun yeter."

Bir an içini kaplayan ürpertiyle bakışlarını direkt Turan'ın odasının camına çevirdi. Turan hastanede, albayın yanındaydı fakat neden öyle bir his geldiğini bilmiyordu.

Turan Alp Akkurt, süresiz olarak görevden uzaklaştırılmıştı.

Bir daha bu alayda Turan'ı görebilecek miydi?

Sezin derin bir nefes alarak ayaklandı. "Toparlanın," dedi boğazını temizleyerek. Her biri ağır adımlarla doğruldu. İntikam istiyorlardı ve

alacaklardı. "Albayın hali hal değil. Ruh hali sağlıklı olmadığı için ya timin başına yeni birini verecekler ya da..." Sustu Sezin. Diğerleri bu detayı ilk kez düşünüyorlarmış gibi dehşetle ona baktı. "Hızlı olmamız gerekiyor. Özgür'ün huzurlu bir uykuya ihtiyacı var."

Fırat, evinden içeri girdi. Üzerinde dayanılmaz bir yorgunluk vardı. Dünden beri ayakları yere basıyor fakat toprağın gücünü hatırlatır gibi ağır hissettiriyordu. Kafasını ayakta tutmakta zorlanıyordu.

Şehidin acısı şakaklarından terle iniyor, her bir anda hatırasını yaşatıyordu.

İçeriden gelen kısık dua sesiyle birlikte salona yöneldi. Salonda gördüğü beden ile yorgunluğuna rağmen yüzünde kırık bir gülümseme oluştu. Sevil, taktığı başörtüsü, giydiği sade gömleği ve uzun eteğiyle elindeki kitaptan dualar okuyordu. Gözleri yaşlı fakat sesi huzurluydu.

Sevil son ayetleri okurken kitabı kapattı, ardından elini yüzüne götürüp, "Allah'ım, Özgür ve nice şehitlerimizin ruhunu şad eyle. Onlara rahmetinle muamele et, mekânlarını cennet eyle," diye duasını etti.

Fırat ona doğru ağır adımlarla yürüdü. Eşinin dizlerine uzandı. Sevil dikkatle elindeki kitabı kenara koydu. "İyi misin bitanem?" diye sordu kocasına.

"Yüzümü okşasana," diyen Fırat ile bir an duraksadı. Bunu söylemesini beklemiyordu. Yine de kocasının yüzünü okşadı şefkatle. "Göreve gideceğiz."

Sevil'in elleri bocaladı. Bunun nasıl mümkün olduğunu o da anlamadı fakat Fırat'ın yüzünden düştü elleri. Yüreği korkuyla çırpındı. Henüz yeni şehit vermişlerdi... hemen mi gideceklerdi? Ne kadar sürecekti görev? Çok mu uzundu? "Anladım aşkım."

Fırat'ın gözleri ıslandı. Güçlüydü, ağlamazdı, dik dururdu fakat karısının yanında tüm gardını indirirdi. "Özgür hiç çıkmıyor aklımdan. Hep onu düşünüyorum. Çok özledim çocuğu." Gözünden düşen damlayı elinin tersiyle sildi. Duygularını çok derin hisseden bir adamdı, bu huyunu saklamazdı. Sevil, kocasının yaşının değdiği yerleri okşadı. "Onun için dua et."

"Ediyorum." Kafasını aşağı yukarı salladı hızla. "Hep ediyorum. Canım çocuk... Çok erken aldılar canını."

Nasıl öldüğünü bilse nasıl hissederdi diye düşündü Fırat fakat sonrasında bu fikri de uzaklaştırdı. Özgür'ün şehadetini duyduğunda Sevil fenalaşmıştı, bu yüzden ne konuştuğuna artık çok dikkat ediyordu. Sevil'in etkilenmesinden ve çocuklarına zarar gelmesinden korkuyordu.

Özgür öyle genç, öyle temiz bir çocuktu ki onun şehadeti karşısında dik durmak zordu. Sevil sabah küçük bir kriz geçirince Ziyafet müdahale etmiş, çocukların stresten etkileneceğini, sakin olması gerektiğini söylemişti. Herkes ağır bir gün geçiriyordu ve bundan etkilenmemesi gereken tek kişi Sevil olabilirdi. İkiz yavruları için dik durmaya çabalıyordu.

"Eğer bir gün ben de..." diyen Fırat'ı Sevil sert bir sesle kesti.

Sesi yıkılmaz bir eminlik taşıyordu. "Devamını getirme, Fırat. Lütfen."

Fırat gözlerini sımsıkı kapattı. Yaşamak için her şeyi yapması gerekiyordu. Ailesi burada onu bekliyor olacaktı. Onların Fırat'a ihtiyacı vardı.

Sevil'in kucağındaki kafasını sağa çevirdi ve bir öpücük kondurdu karısının karnına. Bebeklerine. "Babanızı bekleyin," diye mırıldandı. "Uzun sürmeyecek, sabaha yanınızdayım." Sevil gülümsedi. "Sizi çok seviyor babanız. Unutmayın. Sizin için her şeyi yapar."

Sevil de hem kocasının yüzünü hem de karnını okşadı. "Biz hep burada, babamızı bekliyor olacağız. Ayağına taş değmesin, Fırat'ım. Şehidimizin hesabını sorun."

Nizami eve gitmek istese de yapamadı. Adımları onu bildiği bir yola sürükledi. Serkan ile kaldıkları eve değil, kendini iyi hissettiği *eve* gitti. Eli cebindeki minik kutuyu sımsıkı kavramıştı. Kutunun içinde Özgür'e isabet etmeyen çiviler vardı. Saklıyordu. Her an hatırlayacak, Özgür'ün anısını yaşatacaktı.

Kapıya bir kez vurmaya fırsat bulamadan kapı birden açıldı. Sanki Aslı hissetmiş gibi kapıya asılmıştı. Nizami'nin orada olmasını umuyor olsa da gerçekten karşısında olacağını düşünmemişti. Öyle bir hisli ki kalbi ağzına geliyor gibi olmuştu.

Aslı bir an düşünmeden hızla Nizami'nin boynuna atladı ve sımsıkı sarıldı.

Böyle bir karşılama beklemeyen Nizami, çivi dolu kutuyu sıktığı elini cebinden çıkardı ve kollarını Aslı'nın beline doladı. Birinin kendisine böyle sarılmasına ne kadar ihtiyacı olduğunu o an anladı. Yüzünü kızın boynuna saklarken Aslı, "Ben buradayım," diye fısıldadı.

Dünyalara bedel bir sözdü bu. Belki Nizami'nin etrafında birileri vardı fakat herkesin tutunduğu dal başkaydı. Kendisine sırt dönen bedenler başka dallara uzanırken ne yapabilirdi? Herkesin tesellisi başkasındaydı. Dişlerini sıkarak ağlamamaya çalıştı.

Kendi sarsılmaz, sağlam dalını bulmuştu. Bu kız, güçtü. Nizami'ye bahşedilmiş en güzel hediyeydi.

Cenaze töreninde Aslı da vardı fakat Nizami'nin yanına gidememişti. Her şey protokole uygun ilerlediği için Sezin'le de yalnızca bir kez sarılabilmişlerdi. Nizami'ye destek olmayı sabahtan beri istiyordu.

Nizami karmaşık bir sesle mırıldandı. "Nereye gideceğimi bilemedim."

"Bana geleceksin tabii ki. Ben seni bekledim, Nizami. Bana gelmeni bekledim." Aslı onu daha sıkı sarmak ister gibi omuzlarından tutup kendine çekti. "Bana geleceğini biliyordum, sadece kapının çalmasını bekledim."

"Senden başka gidecek yerim yok."

Evi başına yıkılmış, ailesi dağılmış gibi hissediyordu. Özgür'ün yokluğu çok sert bir şekilde çarpmıştı eve. Çatıları uçmuş, kar kıyamet başlarına dökülmüştü. Masadaki şen kahkahalarının üzeri buzla kaplıydı.

"Çok üzgünüm," diyen Aslı yanaklarına dökülen yaşlara çare bulamadı. Nizami'nin sesi kalbini kırıyordu. "Gerçekten çok üzgünüm. Karakola haberi geldi. Çok korkunç bir ölüm olmuş. Başımız sağ olsun. Gencecik çocuktu."

"Vatan sağ olsun..."

Birlikte içeri geçtiklerinde Nizami koltuğa emanet gibi oturdu ve bacaklarını birleştirip çekinerek baktı evin içine. O eve hazırdı da ev kendisine hazır mıydı, bilemiyordu. Ellerini kucağında kenetlerken ellerinin üstünde bir el hissetti. Yumuşak, güven veren, sıcak parmaklarla birlikte içi titredi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Ellerinde kaldı bakışları. Ev hazırdı. Onu ısıtmak için buradaydı.

"Kardeşimi kaybettim," deyince Aslı dudaklarını birbirine bastırdı. "Neşemi kaybettim, gülüşümü, sevincimi... Bir gecede ailem dağıldı."

"Çok başkaydı bağınız. Duyduğum ilk andan beri sizi, Keleş'i düşünüyorum. Çok zor. Gerçekten çok zor." Burnunu çekti. Ağlarsa Nizami'ye destek olamazdı. "Ben buradayım. Belki bana ihtiyacınız yok ama..."

"Var," dedi Nizami. Sesi daha güçlüydü. Aslı onun göğsüne doğru eğildi, başını Nizami'nin göğsüne yasladı. Genç adam onu sarmayı unutmadı. "Benim sana ihtiyacım var, Aslı."

"O da bu vatan için şehit oldu. Ne büyük makam... Yattığı yer incitmesin."

Nizami derin bir nefes aldı. "Hikâyem yok dedi ama vardı. Ben ona her baktığımda çok uzun yolu varmış gibi hissederdim. Hikâyesi vardı." Gözünden bir damla yaş düşünce hızla sildi. "Şimdi geriye dönüp bakınca o hikâyenin bittiğini görmek... Memleketi yıkıp indiresim geliyor."

Bir sessizlik çöktü aralarına. "Bu gece bende kalır mısın?" diye soran Aslı sorunun çok gereksiz ve garip olduğunu fark etti. "Yani... seni misafir edebilirim. Konuşmak istersen ben buradayım. Elimden ne geliyorsa yapmaya çalışırım. Bu gece bende kal."

"Özgür'ün hikâyesi için savaşacağız."

"Gidiyor musunuz?" diye sordu Aslı.

Gideceklerdi. *Özgür için* gökyüzünü yakmaya yemin etmişlerdi. O korkunç ölüme belki aynı şekilde karşılık vermelilerdi fakat kendilerine yakışan bu değildi. Kanlı canlı savaşmalı, elleriyle can almalılardı. Mertçe almalılardı intikamı.

Birleşmiş ellerine bakarken bu ellerle daha çok can alacağı geldi aklına.

"Sabaha karşı yola çıkacağız."

Aslı onayladı hızla. *"Özgür için,"* diye bastırarak söyledi. "İntikamımızı alın." Nizami'nin yüzüne doğru yükseldi ve yanağına öpücük kondurdu. Nizami bakışlarını yeni monte ettiği televizyondan alamazken Aslı tekrardan omzuna kafasını koydu. Nizami son kez kollarını sıkıca sardı. O televizyona bakarken daha iyi anlıyordu ki ne kadar zor olursa olsun dönmek için çok iyi bir sebebi vardı. Dönecek bir evi vardı.

"Seni bekliyor olacağım," diye fısıldadı Aslı onun sarılışına aynı sıcaklıkla karşılık verirken. "Senin için hep burada olacağım, Nizami."

Kubat kapıdan girince onu sessizlik karşıladı. Boş gözlerle baktı evine. Aslında gelmeyecekti. Bu eve hiç girmeyecekti fakat vedalaşmak istemişti. En son bu evde bir arada oturmuş, kahkahalar atmışlardı. Özgür'ün ruhunun bir parçası buradaydı ve duvarlara kadar sinmişti sanki.

Yavaşça salonla bitişik olan mutfağa gitti. Buzdolabından soğuk bir bira çıkarıp mutfağına bakındı. Her şey temiz, her şey kirliydi. Her şey iyi ama her şey kötüydü.

Sessizce mutfağın duvarına yaslandı. Sezin'in babaannesi ve abisinin Tunceli'de olduğu zaman birlikte yemek yedikleri salona baktı. Özgür'ün oturduğu noktada asılı kaldı bakışları.

Dudakları titredi ve gözleri dolarken gülmemek için kendisini tutmaya çalıştı. Birasından bir yudum aldı ve sonra... tutamadı. Kendini gülmemeye zorlasa da ağzından buruk bir kahkaha koptu.

"Çok gurur duyuyorum lan seninle," dedi ilk önce. "Senin gibi biriyle savaştığım için, aynı timde yer aldığım için çok mutluyum. Hayatım boyunca seninle övüneceğim kardeşim." Sonra yine güldü. "Çok seviyordum

seni." Sanki karşısında Özgür varmış gibi şişeyi kaldırdı. "Seni sevmiyorum falan sanıyordun ama bazen gülüyordum bile sana."

Kahkaha attı. Dolu gözleri daha da dolarken gülüşü soldu. Kafasını önüne eğdi. "Alacağız intikamını. Yemin olsun, geride kalmayacaksın."

Tam o sırada kapısı çalınınca boğazını temizleyerek birasını tezgâha bıraktı. Kim gelmiş olabilirdi? Fırat eve gitmişti. Şükrü, Göktuğ ve Serkan alayda kalacaktı. Nizami çıkıp gitmişti de nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Ziyafet nöbetteydi, o da olamazdı.

Kapıyı açtığında burnuna dolan çiçek bahçesi kokusu, sarılan bir beden ve *ev* hissiyle çarpıldı.

"Kubat..." diyen kadının fısıltısıyla kollarını onun bedenine sardı. "Neden beni aramadın? Hastanedeydim, Şükrü aradı. Sabaha karşı göreve gidiyormuşsunuz. Haber vermedin." Bedenlerini ayırdı ve Kubat'ın yüzüne baktı. Hiçbir duygu yoktu. İfadesiz gözlerine yüzü de ekleniyor ve korkutuyordu. "İyi misin?"

"Neden buraya geldin?"

Ziyafet anlamadı ve hızla gözlerini kaçırdı. "Nereye gidecektim?"

"Kardeşine."

"Ben..." Ziyafet zar zor yutkundu. "Nöbette biliyor beni. Taksiye bindim, sonra... burayı söyledim." Derin bir nefes aldı, bakışlarını Kubat'ın gözlerine çevirdi. "Bana ihtiyacın olduğunu hissettim."

Kubat öyle büyük bir hızla sarıldı ki ona, ikisi de sarsıldı. Ziyafet'in küçük kolları koca adamı sarmaya yetmiyordu. Küçücük yüreğine onu sığdırabiliyordu fakat kolları yüreği kadar şanslı değildi. Dakikalarca hiçbir kelimeye ihtiyaç duymadan birbirlerine sarıldılar.

Kubat aklına yine Özgür düşünce dişlerini sıktı. Acı ağır geliyordu. Aşina olduğu bir acıydı fakat sanki Özgür ölümsüzdü. Sanki Keleş'ten kimseye bir şey olmazdı. Sanki... hep bir arada olacaklardı.

Sanki Keleş her daim var olacaktı.

"Ben seni çağıramazdım," dedi Kubat gözlerini kapatarak uzaklaşırken. "Bu haldeyken yüzüne bile bakamazdım. Sen nasıl hissettin?"

"İnsanlar birbirlerini çağırmak istediklerinde bir telefon açmasına gerek yok. Kalbin istedi, kalbim hissetti."

"Kalbim seni istiyor, Ziyafet. Yanımda olmanı, sarmanı, durmanı, kalmanı..."

"Ben buradayım sevgilim. Buradayım. Birlikte yaşayalım acını."

Kubat'ın Ziyafet'ten başka sığınacağı biri yoktu. Bunu daha iyi anladı ve... sığındı. Kocaman bedeniyle küçücük kolların arasına sığmaya çalıştı.

Birlikte yatak odasındaki yatağa yattıklarında ve Kubat kafasını onun göğsüne koyup nefesler aldığında Ziyafet'in düşündüğü tek şey, bu acıyla ve öfkeyle nasıl baş edeceğiydi.

Yakıp yıkacaklardı. Kubat'ın bu hali yalnızca Ziyafet'e olsa da dışarıya karşı korkunç bir ateşle yürüyeceğini biliyordu.

Keleş çok ince bir yerden darbe almıştı. Birbirlerine olan bağları, damarlarıydı ve bir bedenin damarına çentik atarsanız kana bulanmaya razı olmalıydınız. Onlar kanarsa kırk katı kanatırlardı.

"Hak etmedi. Hikâyesinin bitmesini hak etmedi," diyen Kubat'ın kafasının üstüne öpücükler kondururken gözünden düşen yaşları tutamadı Ziyafet. "Onun sonradan kazandığı tek aile bizdik."

"Keşke böyle olmasaydı."

"Gurur duyuyorum onunla. Bir gün inşallah ben de onun gibi cesur bir şekilde şehit olurum. Özgür gibi kahraman olurum."

Onların askerlik yolundaki tek amaçları buydu; *bu uğurda vatan için ölmek*. Ziyafet bunu bilse de ağlamasını durduramadı. Kubat'ı kaybetme hissini düşünmek bile istemese de onu anladı.

"Ziyafet..."

"Efendim?"

"Şükrü'ye de git, olur mu?"

"Gideceğim bitanem." Saçlarını sevdi. "Gideceğim. Onun da acısını biliyorum. İnşallah toparlayacağız."

Kubat'ın gözlerinde daha derin bir şey vardı. "Ona sor."

"Neyi?"

"Bir gün Kubat şehit olursa... Kubat'la kavuşamayacağımızın ihtimali canını yakıyor mu diye sor."

Ziyafet'in elleri titredi. Gözlerini acıyla kapattı. "Bunu düşündürerek beni de üzme. O da iyi durumda değil, sen de. Beni ikinizin arasında bırakma."

"Ben kendime sordum. Şükrü şehit olsa onun rızasını almadan elini nasıl tutarım senin diye." Kubat bakışlarını ona çevirdi, yatakta oturur pozisyona geçip Ziyafet'i de çekti. "Belki yeniyiz, belki birbirimize alışamadık bile ama..." Ziyafet kafasını geri çekerek şaşkınlıkla gözlerini açtı. Nefesi kesildi. "Geç kalamam."

"Ne konuda?"

"Evlenelim. Seninle yaşayacağım hayata daha fazla geç kalamam."

Ziyafet başından aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi kalakaldı. Bu düşünemeyeceği bir andı. "Şu an yastasın. Doğru düşündüğünü sanm-"

"Evlenmek istiyorum. Ölmeden önce sana kavuşmak istiyorum."

"Kubat bu çok ani... Ayrıca Şükrü... Ben... bilmiyorum. Bunun için erken ve..."

"Bu bir teklif değil, bu bir istek, Mare. Ben dizlerim üzerine çökmeden benimle evlenme. Sadece bil. Bu yoldayım, elinden tutacağım." Elinden tutup derin bir nefes aldı. "Daha fazla uzatmayacağım."

"Kubat..." Ziyafet ona yüreği ağzına gelmiş gibi bakarken Kubat acıyla, bunu istiyormuş ve almadan bırakmayacakmış gibi kararlı durunca birden kafası aşağı yukarı hareket etti. "Tamam," dedi kendisine soramadan. Kubat, Ziyafet'in çok ince bir zaafıydı. Onun tek bir bakışına bile karşı koyamıyordu. "Tamam. Uzatmayalım ama bil ki... teklif etmeden beni eşin yapamazsın."

Kubat onun dudaklarına ufak bir öpücük kondururken Ziyafet, acıyla alınmış bir karar olduğunu hissetse de onu öptü. Gözlerini sımsıkı kapattı.

Gerçeklere de olabilecek olanlara da kendisini kapattı. Bu adamla evlenecekti. Daha ilk gördüğü an hissettiği duygu gerçek oluyordu.

Şükrü, Göktuğ ve Serkan, Özgür'ün yatağının yanında kalan yatağın üzerinde oturuyordu. Bakışları Özgür'ün yatağının üzerine serilmiş Türk bayrağından ayrılmıyordu. Gözlerinden dökülen yaşları silmeyi bir süre önce bırakmışlardı. Acıları büyüktü. Üçü de Özgür ile çok derin bağlar geliştirmişti ve onun yokluğu üşüten cinstendi.

"Bir kere bana çok iyi bir baba olacağımı söylemişti," dedi Serkan saatlerdir süren sessizliği bozarak. Yarası acıyordu ama yine de bakışlarını alamıyordu yataktan. "Ben de onun iyi bir baba olabileceğini söylediğimde *ben çocuk ruhluyum, kendimi hiç baba olarak düşünemiyorum. Ama nasıl olacağını öğrenince bir çocuğun eğitim masrafını üstleneceğim, babalık değilse de büyüklük bence* demişti."

Şükrü burnunu çekti. "Şehit olmadan birkaç dakika önce hikâyesinin erken biteceğini söyledi. *Hepinizin hikâyesi var, benim hikâyem vatandan ibaret* dedi." Gülümsedi kırık bir şekilde. "İçten içe hep hissediyor gibiydi sanki."

"Leyla anneye hakkınızı helal edin mesajı atmış."

Göktuğ konuştu. "Biz de vakit gelince hisseder miyiz acaba?" Cebindeki telefon titreyince dikkatini yataktan çekti. Bakışları komut almış gibi Özgür'ün dolabına döndü. Sanki mesaj ondan gelmişti de... neden mesaj atıyorsun da yanıma gelmiyorsun diye soracaktı. Telefon birkaç kez daha

arka arkaya titredi. Mesaj geldiğini anladı fakat bakışlarını Özgür'ün *eski* dolabından alamıyordu.

"Dilimden şehadet eksik olmaz, çok da isterim ama hiç hissetmedim," dedi Serkan da. "Hissetsem kurşuna koşardım. Onun gibi..."

Yüzü acıyla buruşunca Şükrü ona döndü. "İyi misin?"

Göktuğ bakışlarını onlara çevirdi. Serkan'ın yarasıyla ilgili bir şey olduğunu anlayınca, "Abi bir şey mi oldu?" diye sordu telaşla.

"İyiyim."

"Kolun mu ağrıyor?" Şükrü ayaklandı. "Alparslan abiyi çağırayım mı? Acı çekiyorsun lan!"

"Yok bir şeyim. İyiyim işte."

Çok uzun zamandır alaydaydı. Hastaneden çıkmaması gerekirken cenaze için kaçmıştı. Doktorları, abisini ve yengesini sürekli arasa da onlar Serkan'ın ağzına bakıyordu. Serkan ise... buralarda duramayacağını hissediyordu. Tunceli'de kalmak doğru muydu, bilmiyordu.

Şükrü sabırla ona baktı. "Gel, seni hastaneye götürelim. Senin daha fazla yapacağın bir şey yok burada."

"Doğru..." Güldü Serkan. "Çünkü silah tutamam, göreve çıkamam, çatışamam. Siz göreve giderken arkanızdan su dökerim en fazla." Göktuğ üzgünce ona baktı. Destek olmak ister gibi Serkan'ın omzunu sıkınca Serkan onu itti. Ağrısı katlanılmaz hale gelmişti. "Şükrü... söyle abime, götürsün hastaneye. Beynime vuruyor ağrı," diyerek ayaklandı.

Göktuğ onun yaşadığı ruhsal durumu asla anlayamayacağı için, "Dikkat et," diye fısıldayabildi.

Serkan, Şükrü'nün koluna girdi. "Siz de dikkat edin. Yanıma gelmeyi unutmayın."

Serkan ve Şükrü yatakhaneden çıkıp Serkan'ın abisi Alparslan'ın yanına geçerken, Göktuğ'un cebindeki telefonu deli gibi titremeye başladı. Kaşlarını çatarak telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı.

Melike Nisan mı? Neden arıyordu ki bu kız?

Telefonu açmak içinden gelmese de, "Efendim?" diyerek kulağına götürürken buldu kendini.

Melike Nisan ne diyeceğini bilemez gibi kalakalırken Ankara'da, aile evindeki odasında volta atmayı kesip durdu. Ne diyecekti? Göktuğ'a başsağlığı dileyip konuşmak istediğini yazmıştı, cevap alamayınca da çareyi aramakta bulmuştu fakat açacağını düşünmemişti.

Elini yüreğine koydu. Kalbi o kadar kırıktı ki. Özgür'ü tanıdığı kadar söyleyebilirdi ki çok temiz kalpli bir çocuktu. Onun şehit olduğunu

öğrendiğinde arkadaşlarının yanından ağlayarak kalkmış, eve koşmuştu. Yirmi dört saattir kimseyle konuşamıyordu. Abisinin telefonlarına ulaşılamıyordu. Yengesi telefonlara bakmıyordu. Göktuğ'u aramanın yanlış olduğunu hissetse de dayanamamıştı.

"Konuşmayacaksan kapatıyorum," diyen Göktuğ'u, "Hayır Gök, dur," diye durdurdu Melike. "Kusura bakma. Ararken düşüncesizlik ettim. Acını yaşıyorsun. Seni çok iyi anlıyorum ama belki konuşmaya ihtiyacın vardır diye..."

Göktuğ bakışlarını yatağa çevirdi. Konuşmaya ihtiyacı vardı fakat konuşacağı kişiyi birkaç saat öncesinde Türk bayrağı sarılı tabutuyla memleketine göndermişti.

Melike dişleriyle dudak etlerini yolarken dudaklarını kanatacak kadar gergin olduğunun farkında değildi. "Aslına bakarsan haklısın. Gerçekten ararken ne düşünüyordum bilmiyorum. Çok üzgünüm. Yaptığım çok büyük bir saygısızlık. Vatan sağ olsun. İnşallah Özgür gittiği yerde mutlu-"

"Var," dedi Göktuğ onun lafını keserek.

"Efendim?"

"Konuşmaya ihtiyacım var."

Birkaç saniyelik sessizlik oldu aralarında. "Keşke yanında olabilseydim," diyen Melike Nisan yavaşça odasındaki yatağına çöktü. "Yaşadığın üzüntüyü tahmin edemem ama elimden geldiğince arkadaşlık etmeye çalışırım."

"Onu çok özledim, Melike. Ben en yakın arkadaşımı kaybettim." Derin bir nefes aldı Göktuğ. "Onun artık olmayışı çok can sıkıcı."

"Seninle gurur duyduğuna eminim. Hatta senin daha güçlü devam etmeni istediğini düşünüyorum."

Göktuğ kırık bir şekilde gülümsedi. "Ben de öyle düşünüyorum. Kesin bana ağlıyorum diye kızardı. Çünkü o ağlasaydı ben de ona kızardım."

"Aranızdaki bağ çok farklıymış. Hem silah arkadaşın hem dostundu... Çok yarım hisseder insan ama bir şekilde onun hatırası için devam etmeniz gerek."

"Evet, kanı yerde kalmayacak."

Melike Nisan derin bir nefes aldı. "Ailesi gelmiş miydi?"

"Geldiler."

"Nasıllardı?"

"Perişan."

"Siz nasılsınız?"

"Perperişan."

Duraksadıktan sonra, "Küçükken şehit askerlerin cenazelerinde bulunurduk. Annem genelde bizi cenazelere götürürdü. Törenin buruk bir havası olsa da herkesin yüzünde olan bir duyguyu seçebilirdim. *Gurur.* Herkes şehitle gurur duyardı," diye devam etti. "Ben, Özgür ile çok gurur duyuyorum, Gök."

Göktuğ kafasını aşağı yukarı salladı Melike görmese de. "Ben de çok gurur duyuyorum. Sadece..."

"Sadece bir daha kavuşamayacağın birini özlediğini biliyorsun."

Göktuğ anlaşılmanın ve konuşmanın getirdiği rahatlıkla günler sonra ilk kez huzurlu bir nefes verdi. "Evet."

"Özlemek, hassas kalplilere ağır gelir ama bir tek onlar taşıyabilir." Melike Nisan'ın onunla bu konuda ciddi konuşması beklenmedik olsa da çok iyi geliyordu Göktuğ'a. "Ama aynı zamanda da bağdır özlediği kişiyle. Geçmişi hatırlatır; silmez, yaşatır."

"Onu son nefesime kadar yaşatacağıma yemin ediyorum."

Melike, "Bu yükü bir tek siz taşıyabilirsiniz," dedi ve kısık bir sesle ekledi. "Sen taşıyabilirsin." Kalbi çok hızlı atıyordu. "Birini nasıl yaşatacağını çok iyi biliyorsun, değil mi Gök?"

"Özleyerek mi?"

"Özleyerek."

"Biliyorum." Göktuğ dolu gözlerini kapattı. "Annem ve babamı yaşattım, şimdi kardeşimi de yaşatacağım. Hep benimle olacaklar."

"Yanında olduğumu unutma." Göktuğ, Melike Nisan'ın desteğini hissediyordu. "Özgür'ü, anneni ve babanı yaşatman için elimden ne geliyorsa yapacağım."

"Teşekkür ederim..."

"Hiç teşekkürlük bir şey-"

"Yanımda olduğun için teşekkür ederim." Göktuğ dudaklarını ıslatarak gücünü topladı. "En yakın arkadaşım olduğun için ve bir telefon uzakta olmana rağmen yanı başımda hissettirdiğin için teşekkür ederim."

Melike Nisan nefes alıyormuş gibi gülümsedi. Daha önce de nefes alan ve hayatı seven bir kızdı fakat ilk kez bunu hissederek gülümsedi. "Hayat ne getirirse getirsin bu telefon hep açık olacak, tamam mı? Bir kez araman yeterli."

"Çaldırıp kapatsam?"

Melike onun biraz daha iyi hissettiğini anladığı için kısık bir sesle kıkırdadı. "Ben ararım."

Aralarında garip, uzun süren bir sessizlik oldu. Ardından boğazını temizleyen Göktuğ, "Sesini duymak beni rahatlatıyor," diye ekledi. Yüz yüze olsalar ne yapacağını bilemeyecek olan Melike, elini göğsüne götürüp kalbinin ne kadar hızlı çarptığını hissetti. "Boktan hissetsem de gülümsediğini hissedebiliyorum. Özgür de gülümsüyor. İkinizi düşünmek bana güç veriyor."

"Çünkü senin ne hissettiğini biliyoruz," dedi Melike, Özgür'ü düşünerek. "Sen konuşmasan da seni hissederiz. İyi hissetmen için yanında oluruz."

"Sizi düşünmek nefes almak gibi," dedi Göktuğ, kafasını eğdi. "Seni düşünmek, seninle konuşmak tekrar yaşıyormuşum gibi hissettiriyor."

Derin nefeslerle kendisini sakinleştirmeye çalışan genç kız ne diyeceğini bilemedi. Sonra Göktuğ saate baktı birden ve saatin çok geç olduğunu gördü. "Saat çok geç olmuş. Senin de uyuman gerekiyordur. Seni tutmayayım."

Melike aceleyle, "Hiç sorun değil," dedi. "Ben... buradayım. Konuşabiliriz."

"Birazdan hazırlanmamız gerekiyor," dedi Göktuğ onun iyiliği için. Saat gece yarısını gösteriyordu fakat daha fazla konuşmamaları gerekiyordu.

"Görev mi?"

Göktuğ soruyu cevapsız bırakarak derin bir nefes aldı ve başka bir şey söyledi. "Bana bir şarkı öner."

Melike aklına gelen ilk şarkıyı söylemiş bulundu. *"Dolu Kadehi Ters Tut, Gitme."*

"İyi geceler, Melike Nisan."

"Sen de bir şarkı öner," dedi Melike hızla. Kapatmak istemiyordu fakat Göktuğ'un gideceğini, kendisinden uzaklaşacağını anlamıştı.

"Esat Kabaklı, Kerkük Zindanı."

"İyi geceler, Gök. Dikkat et..."

3. GEÇMİŞ VE BUGÜN BİR ARADA

Sezin, sitede yürürken kendinden emin ve soğuktu. Bir süredir hislerini rafa kaldırmış, üstlerini çarşafla örtmüş gibiydi. Çünkü biliyordu ki bir kere çözülürse tekrar soğuyamaz, donamaz, buz olamazdı. Sakindi. Tehlikeli bir sakinlikti bu.

Turan'ı arayıp ulaşamayınca ve mesajlarına geri dönülmeyince, el mecbur Turan'ın telefon konumuna bakmak zorunda kalmıştı. Evdeydi. Albayın yanında kimin olduğunu bilmiyordu fakat Turan'ın güvenilir birine emanet etmeden oradan ayrılmayacağını çok iyi biliyordu.

Asansörle evlerine çıkarken de kapıyı açıp eve girerken de gergindi. Turan'ın onunla konuşmaması sabrını, sınırlarını ve duygularını zorluyordu. Törende ve sonrasında Turan kaçmaya başlamıştı. Sezin artık delirecek gibiydi.

Turan'ın acısını anlıyordu, yine bir askerini kaybetmişti ve bunu yaşamanın ilkinden daha çok acıttığını görebiliyordu. O zaman timini kaybettiğinde geride kalan ve kaybın yükünü taşıyan tek bir kişi vardı ve bu da Turan'dı. Şimdi ise Keleş, tek bir kişinin acısını çekiyordu. Turan hepsinin yarasını sırtlanır gibi iki katı acıyor, iki katı kabuğuna çekiliyordu.

Turan'ı en iyi anlayan Sezin'di. Turan, Keleş'in çektiği acıya şahit olmak istemiyordu fakat onlar her yola birbirlerinin yaralarını sarmak için çıkmıyorlar mıydı? Turan niye yarasını saklıyordu?

Evdeki hiçbir ışık açık değildi. Sanki karanlık her şeyi saklayabilirmiş gibi evin içine dağılmıştı. "Alp?" diye seslendi içeri. "Alp neredesin? Evde olduğunu biliyorum! Neden aramalarıma ve mesajlarıma cevap vermiyorsun?"

İlk kontrol ettiği yer mutfaktı, Turan orada değildi. Salonda ya da banyoda da değildi. Yatak odalarına girdiğinde bir an için orada bulacağını düşünmüştü ama orası da bomboştu. En son Melike'nin odasına girdiğinde orada da olmadığını düşünecekti ki yatağın yanında oturan bedeni gördü. Üstü çıplaktı, altında ise pantolonu duruyordu. Kısa saçları birbirine girmişti. Sanki... defalarca kez onları karıştırmıştı. Camın dışındaki hafif kırık ışıkla parlayan geceyi izliyordu.

"Canım..." diye fısıldadı Sezin.

Ayın ışığı geceyi, Sezin'in ışığı Turan'ın içindeki karanlığı aydınlatıyordu.

Turan, içindeki karanlığı dahi kesecek sesi duyunca gözlerini kapattı. Kapalı gözlerinin ardında onu affetmiş gibi bakan Özgür'ü görünce nefes alamıyormuş gibi gözlerini araladı. Suçluydu, çözümü yoktu. Hiçbir cümle içindeki bu suçluluğu onaramıyordu, çıkmazın tam ortasındaydı.

Sezin yavaşça yatağın üstüne oturdu ve Turan gibi pencereden dışarı baktı. Bir süre ikisi de sessizce dışarıyı izledi. "Konvoyu basan, albayı alıkoyan ve..." *Özgür'ü kalleşçe öldüren* diyemedi, sustu. Kelimeler kana bulandı boğazında. "Aynı gruba bağlılarmış. Kimse tanımıyor. Büyük ihtimalle senin araştırmaya başladığın sınırdan giren yabancılardan oluşuyor bu grup. Kimlere hizmet ediyorlar, belli değil."

Sessizlikle karşılaşmak sinir bozucuydu. Turan'ın ağır ağır kapanıp açılan gözkapaklarını tutup kendisine bakmaya zorlamak istiyordu. Kendisiyle niye konuşmuyordu? Kırılmıyordu. Onu anlıyordu ve ihtiyacı olanın konuşmak, dertleşmek olduğunu biliyordu. Turan'ın düğümleri açılana kadar konuşmalıydı belki.

"Keleş... iyi değil. Fırat abi sürekli ağlıyor, Göktuğ zaten zor ayakta duruyor. Her boşluğunda bana sarılmaya çalışıyor. İlk kez bir arkadaşını şehit verdi ve gözünün önünde yaşandı her şey. Çok zor." Ofladı ve dudaklarını birbirine bastırıp güç topladı. "Kubat ve Şükrü sakin görünüyorlar ama sabah Şükrü, Özgür'ün yatağının başında beklemiş kırk dakika."

Özgür'ün yatağına serilmiş Türk bayrağının başında Şükrü'yü selama durmuş şekilde bulmuşlardı. Onu oradan alan Nizami olmuştu. Birbirlerine sarılıp destek olmaya, acıyı azaltmaya çabalamışlardı. Zordu. Acı kolay dağılmıyordu.

"Nizami benimle konuşmuyor ama Aslı, Nizami'nin çivileri sakladığını söyledi." Ağlamamak için çabalarken burnundan sert bir nefes verdi Sezin. Konuşmaya devam ediyordu. Onun düğümlerini çözememekten öyle bir korkuyordu ki. "Çivilere bakıp duruyormuş."

Ellerini yumruk yapıp sıkmaya başladı. "Serkan..." Tırnakları avucuna battı. "Lazkiye'ye sarılıp ağladı, biliyor musun? Çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladı. Abisiyle yengesi onu Hatay'a götürmek istiyor. Burada olması ona iyi gelmeyecek gibi hissediyorum ben de. Gitmesi taraftarıyım. Tabii bu karar bana kalmadı ama bence öyle olmalı. İyiliği için."

Turan hâlâ pencereden dışarı bakıyordu fakat kulağı Sezin'deydi. Bunları duymak istemiyordu. Bu gelişmeler ona iyi gelmiyordu. Sezin'in konuşmaya çok ihtiyacı olduğunu bildiği için de kesemiyordu lafını. Anlatması onun yükünü hafifletecekse sessizce dinlerdi. Sezin için kulaklarını kabarttı, içine saplanan bıçak durmadan dönse de dinledi.

Sezin ise... konuştukça sabahtan beri yaşadığı boğucu ağırlığı biraz da olsa omzundan bıraktığını hissetti. Herkesi toparlamak için dik durmaya çalışıyordu. Görevi buydu. Albayın yokluğu tüm yükü onun omuzlarına bırakmıştı. O da içi parçalansa da bu yükün altından kalkmaya çalışıyordu.

Sezin derin bir nefes aldı yine. "Albay da uyutuluyor, değil mi? İyi mi, hiç uyandı mı?" Başını eğdi ve ellerine baktı. "Onun yanına uğramaya gücüm... yok sanırım. Kubat, albay hakkında konuşunca kaçmak istiyorum."

Turan pencereden dışarıya bakmaya devam ediyordu. Kendisini dinlemediğini düşünüyordu Sezin ama öyle değildi. Turan onu dinliyordu, yalnızca... konuşmaya gücü yoktu.

"Zaten çok şeye sahip değildim," diye fısıldadı en sonunda. Sürekli konuşan kişi olmak pek tercihi değildi. Turan tamamen suskundu ve... bu kadar sessiz olması hayra alamet değildi. "Bir sen varsın, bir silahım, bir de Keleş." Omuzlarını düşürdü. "Şimdi bir parçamı kaybettim."

Turan için de öyleydi. Bir Sezin, bir silahı ve kardeşleri vardı. Sonra bir şekilde Keleş sızmıştı sınırlarına. *Anlamadan, izinsizce, hızlıca, birden.* Şimdi Turan bir şeyini değil, çok şeyini kaybetmişti.

"Seni kaybetmek istemiyorum," diyen Sezin'i duyunca kaşlarını çattı Turan. Bakışlarını yavaşça ona çevirdi. O nasıl laftı? Sezin kaybetmezdi, Turan varken asla. "Bana sırtını mı dönüyorsun?"

Kafasını iki yana salladı ne diyeceğini bilemez gibi. Sezin'e sırtını dönerse önce solundakine, sonra içindekine ihanet olurdu bu. Döneceği sırtı ateşe yatırır, cayır cayır yakardı. Sezin'e böyle hissettirmek içinden bir şeyleri aldı da götürdü sanki.

Sezin, "Benimle konuşmuyorsun," diye fısıldadıktan sonra kafasını yana doğru yatırdı. Yüzünde anlayış ve sabırla karışık, kırılgan bir ifade vardı. Endişeli ve üzgündü, konuşmak istediği tek insan sessizdi. "İçeride neler döndüğünü tahmin edebiliyorum. Bir kez daha değil mi, Alp? Yine kaybettin. Lanetin devam ediyor. Senin yüzünden olduğunu düşünüyorsun. Her yere bu lanetle gidiyorsun. Kafanın içinde yine o ses var. Seni kemiren ses."

Turan duyduklarıyla kafasına tokatlar atmayı diledi. Zaten Sezin gelmeden önce yaptığı buydu; *kafasının içindeki hastalıklı sesi susturmaya çalışmak.* Bir de eşinden, yüreğinden, canından duyduğu bu cümleler, yeni kâbus konusu gibi geliyordu.

Sezin kafasını iki yana salladı. "O sesler gerçek değil, Turan," dedi hiddetle. "Anlat bana. Sen anlatmazsan nasıl çözerim?"

Turan, Sezin'in ellerine baktı, yüzüne baktı, göğsüne baktı. Sonrasında birden Sezin'in bacaklarına sarıldı ve kafasını dizlerine gömdü. Sezin bu

tepkiye karşılık buz keserken gözleri kocaman oldu. İlk anda donakaldı, hareket edemedi.

"Özür dilerim." Turan'ın ilk cümlesi bu oldu. "Affet, Sezin. Hataydı."

Sesi boğuk, titrek ve suçluydu. Kafasını Sezin'in dizlerine öyle bir gömmüştü ki yüzündeki o ifadeye şahit olmak imkânsızdı. Ölüm, kendini usulca hissettiren bir rüzgâr gibi etrafındaydı sanki. Sanki bir gölge, rüzgârın esintisine rağmen her adımını takip ediyor, ayaklarına dolanıyor, ona nefes almayı bile suç gibi hissettiriyordu.

Ben ölmeliydim, diye fısıldadı yine içinden bir ses. *Benim hatamdı.*

Yaptığı her şey gözlerinin önünden geçiyor, sanki unutması mümkün değilmiş gibi zihnine kazınıyordu. Gözlerini her kapattığında Özgür'ün dudaklarının kıpırdadığını ve son kez bir şeyler konuştuğunu görür gibi oluyordu. Özgür'ün yüzündeki gülümseme tenindeki son soğukluğu hissettirir gibi soluktu, Turan'a hayatı dar ediyordu. Ruhunda kapanması artık imkânsız olan bir yara vardı. Bir çocuk gibi oturup ağlamak ve af dilemekten başka çaresi yoktu.

Sezin'in dudakları aralandı ama konuşamadı. Turan kafasını kenara çevirdi. Gözlerini kapatsa Özgür'ü görüyordu, kapatamadı. Bu yüzden karşı duvara baktı. Sezin'in titrek parmakları onun saçlarına dokundu.

İlk kez hata yaptığını söylüyordu. Hayır, bu bir hata değildi. Bu, Turan'ın suçu değildi.

Perişan, af dileyen, kırık sesli bir Turan... Böyle bir şey görmeyi beklememişti.

"Özgür'ü yanıma çağırmayacaktım, onu yalnız bırakmayacaktım, koruyacaktım, o tuzağa ben basacaktım. Bu sefer *hatanın cezası* bana kesildi." Sezin'in nefesi kesildi. Düşünmek bile istemiyordu bu ihtimali. Turan'ın nasıl bir bataklığın içinde olduğunu ise anlayabiliyordu. Turan'ın düşüncelerini duyuyordu sanki.

Zaten bu hep olacaktı. Bunun sonu yoktu. Ne zaman bir aileye adım atsa onları paramparça edecek, içlerinden geçecek, yok edecekti. Kaderi buydu, laneti buydu. Bulunduğu her ailenin parçalanışını, eksilişini ya da dağılışını izlemek.

Turan Alp yalnız yürümek için doğmuştu. Bu kaderi ona annesi yazmıştı, bozamıyordu. Yalnız olmak için vardı da... ilk kez bu kaderi bozmuş gibi hissetmemiş miydi? Keleş ile gerçekten de aile olabileceğini hissetmemiş miydi?

"Yanında olsaydım kurtarırdım. Çekip alırdım onu, uzaklaştırırdım ya da hiç çağırmazdım yanıma. Ama ben... koruyamadım. Benim yüzümdendi. Hataydı, Sezin. Benim yüzümden öldü Özgür."

Sesi kırılmıştı, suçluluğu duvara çevirdiği yüzünde asılıydı. Bunu göstermek istemediği için mi saklamıştı yüzünü? Bunu yaşamak istemediği için mi saklanmıştı? Sezin anlamıyordu.

Turan'ın tek bildiği, çok acıdığıydı. Daha önce defalarca yara almış, kaybetmiş, acı çekmişti ama hiçbir şey bu kadar derinden yakmamıştı onu. İçi titriyor, nefesi daralıyordu.

Daha önce de ölmeyi dilemişti fakat o zamanlar bu kadar çaresiz hissetmemişti kendini. Bir yok oluş isteğinden öte bu acının bitmesini, varlığının sona ermesini dileyen derin, karanlık bir arzuydu.

Sanki geçmişi ve bugünü bir arada yaşıyordu. Delirmiş gibi hissediyordu. Ali, Baran, Kağan, Mert, Doğan yanlarına Özgür'ü de almış, Turan'ı izliyorlardı. Gözlerini kapatsa, zihnini karanlığa teslim etse onlara ulaşacağını biliyor fakat uyumaktan deli gibi kaçıyordu.

Ya Özgür de suçlarsa diye düşünmekten alıkoyamıyordu kendini. Her gözünü kapattığında bunu hisseden Özgür, onu affetmiş gibi gülümsüyordu. Sanki bu yükü yanında taşımasını istemiyordu.

Kafasına sıkacak cesareti olsa sıkardı. Öncesinde buna cesareti vardı çünkü başka çaresi yoktu. Şimdi ise çare Sezin'di. Konuşmasa düşünceler kafasına kurşun gibi giriyor, beynini dağıtıyordu zaten.

"Çok kötüydü, Sezin. Çocuk gözümün önünde... Çiviler vardı. İzledim. Ben nasıl..." Konuşsa da anlatamıyor, anlatsa da kendisine ulaşamıyordu. Bir tür... krizin içindeymiş gibiydi. "Ben olmasaydım gitmezdi," diye fısıldadı çaresizce. "Ben bu lanetle, bu pislikle Keleş'e gelmeseydim..."

"Hayır," diyen Sezin birden yüzünü kavradı ve onun gibi yere diz çöktü. Turan bakışlarını yere dikmiş, kaldıramıyordu. Sezin iki avucunu onun çenesine sarıp yüzünü kaldırmaya çalıştı. "Hayır. Bana bak."

Turan bakışlarını çevirmeyince Sezin, "Yalvarırım bana bak. Yapma böyle. Lütfen," diye fısıldadı. "*Bu fırtına ne kadar güçlü olursa olsun biz düşmeyeceğiz* dedin. *Biz kurtulmaya yeteriz* dedin." Tekrar yüzünü kaldırmaya çalıştı. "*Ben varken kaybetmene imkân yok* dedin. Niye kaybetmemi istiyormuş gibisin? Niye yok olmaya çalışıyorsun?" Gözünden düşmek isteyen fakat inatla orada duran yaşla birlikte titredi. "Bana bak lütfen."

Turan bakışlarını ona çevirdi. Sezin onun bakışlarındaki soğukluğu ve vazgeçmişliği görünce canı yanıyormuş gibi kısık bir sesle inledi. Savaşa girmeden önce bakışlarında baharlar taşıyan adam, bir enkazın ortasındaydı. Dizlerinin üzerine çökmüş, silahını yere yaslamıştı.

Pes etmişti.

Sezin hiç düşünmeden hızla onun boynuna sarıldı. Kafasını göğsüne çekerken Turan'ın elleri iki yanda hareketsizdi. "Her şeyimi sana veririm, böyle durma. Çok mu güçsüzsün? Bana dayan. Ben ikimizi de taşırım. Alp, yalvarırım bir şey yap. Düş, kırıl, bağır, üzül ama yalvarırım bir şey yap."

Turan ellerini yavaşça Sezin'in beline sardı. Bu da bir şey sayılır mıydı onların sözlüğünde? Yapabildiği tek şey buydu. Onlar için bu da bir adımdı.

Sezin gözlerini kapattı. Omuzları sarsılıyordu. Ağlamak için gözden yaş mı akmalıydı? Sezin yalnızca acı çekiyor fakat ağlama işini beceremiyordu. Kedi gibiydi. Gözünde yaş ağırlayamıyor ama acı çeker gibi ses çıkarıp titriyordu. Bunun farkında değildi, o yalnızca Turan'a iyi gelmeye odaklanmıştı.

Turan için işler karmaşıktı. Kaybolmuştu. "Özür dilerim," dedi tekrardan. "Affet. Hatay-"

"Değildi," dedi Sezin onun kafasına öpücükler kondurarak. "Değildi. Hata değildi. Savaş alanında hepimizin risk alması gerekiyor, bunu biliyoruz. Sen de biliyorsun. Hepiniz risk aldınız orada. Özgür'ün tuzağa düşmesi senin kontrolünün dışındaydı."

"Her seferinde bir çözüm bulabileceğimi söylerdim. Yoluna koyacağımı, kazanacağımı söylerdim. Bu da hataydı," dedi Turan yine. "Ben basmalıydım o tuzağa."

Sezin'in içi paramparça oldu. Parmaklarını kesseler, Turan'ın şu lafları kadar yakamazdı canını. Hiçbir güç Sezin'i yıkamazdı Turan'ın bu hali kadar. Hayatında silmek istediği çok an olsa da bu an başı çekiyordu artık. Turan'ın güçsüzlüğü, onun da gücünü alıp darmaduman ediyordu.

"Böyle söyleme," diye hıçkırdı Sezin. "Lütfen. Senden başka canım kalmadı, onu da yakma. Turan Alp lütfen... Toparlayacağız de. Birlikteyiz, kurtulacağız de. Bunları söyleme." Derin ve sık nefesler almaya başladı. "Çok karanlıktasın. Lütfen bana tutun. Elimi tut."

Turan sanki bir uyku halindeymiş de oradan çıkmış gibi uyandı. Bakışları önce dizlerine, devamında yere, en sonunda Sezin'in kendisini sarmaya çalışan çaresiz ellerine kaydı.

Elini tuttu.

Elleri yeter miydi onları kurtarmaya?

Bunun cevabı ikisinde de yoktu fakat Turan öyle sıkı tuttu ki bu sefer başını yere eğen Sezin oldu. İkisi de düşüyordu fakat birbirlerinden başka tutunacak dalları kalmamıştı. Her biri kırık, her biri hasarlıydı. Bakışları ellerinin sımsıkı birbirine kenetlendiği yerde kaldı. Sık nefesleri sakinleşmeye, yavaşlamaya başladı.

"Senin hatan değildi," diye fısıldadı Sezin. "Kimse seni suçlamıyor. Kendine bunu yapma. Bize bunu yapma."

"Çok acıyor." Birbirlerine kenetledikleri ellerini tutup kalbine götürdü. "Çok acıtıyor, Sezin. O çocuğun son bakışı, dakikalar öncesinde her şeyin farkında oluşu... Silinmiyor. Çok gençti. O anı izlemek ama bir şey yapamamış olmak çaresiz bırakıyor."

"Evet canım." Eğildi, Turan'ın göğsünün üzerinde duran ellerini öptü. "Biliyorum. Çok özür dilerim. Çok üzgünüm. Böyle olmamalıydı. O şekilde olmamalıydı. Bu kadar acımasızca olmamalıydı." Kafasını aşağı yukarı salladı. "Kendisini feda etti. Diğer bütün Mehmetçikler gibi vatan için kendini feda etti. Vatan için."

Turan onu kendisine çekti. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Etraflarındaki herkesin düşmesi korkunç bir yıkımın ortasında hissettiriyordu. Ayakta kalmalılardı. Bu beladan başları dik çıkmalılardı.

"İntikamını alacağız," dedi Sezin, Turan'ın boynunda soluklanırken. "Sen de bizimle gel."

"Gelemem," dedi Turan gözlerini kapatırken. "Sizinle gelmem çok riskli. Duyulursa fişim tamamen çekilir."

"Ama albayı kurtarmaya gelmiştin."

Çünkü o emirdi. Korgeneral Alparslan Aksakallı, Ankara'da karşısına çıkıp Turan'a albayı oradan almaları gerektiğini söylemişti. Son görev, albayı kurtarma operasyonuna katılmaktı fakat artık Keleş'le görülmesi imkânsızdı. Bir daha onlarla omuz omuza savaşamazdı. En küçük inatta indirilirdi.

Bu riske giremezdi.

Korgeneral bugün telefonla aramış, "Vakti geldi," demişti. "Bir sonraki emre kadar toparlanmış ol."

"O riskti ve risk kayba sebep oldu," dedi Turan, Sezin'e. Sezin kafasını iki yana sallayarak reddederken onun saçlarını okşadı. Alnından öperken dudakları kıpırdadı alnında. "Sorun değil. Başka bir risk alamayız."

"Senin suçun değil." Ellerini yanaklarına yasladı koca adamın. "Beni duyuyor musun?"

Duymuyordu. Duyuyormuş gibi yapacaktı çünkü Sezin'in buna ihtiyacı vardı. Kafasını aşağı yukarı salladı. "Dönüşünüzde alayda olacağım. Çok dikkatli olun, Kaza."

Sezin de onu onayladı. Birbirlerine sarılı halde enerjilerini toplamaya çalıştılar. İhtiyaçları vardı. Bu hikâye onlarındı ve kazanmak zorundalardı.

4. ZAMAN ÇOK ACIMASIZ

Gece ile sabahın tam ortasında, yavaşça aydınlanmaya başlayan dağın eteklerine sessizlik dökülmüştü. Sezin gözlerini puslu vadinin derinliklerine dikmiş, nefesini kontrol altında tutuyordu. Bir süredir dağın zirvesine doğru ilerliyor, her adımda bir başka anıyı, özellikle Özgür'le ilgili olanları hatırlıyordu.

Çivilerle Özgür'ün son nefesini getiren patlayıcının dumanı içine sinmişti. İçi sisliydi. Bu sisten önünü göremez haldeydi fakat sözü vardı.

Şehidinin her damlası için gökyüzünü yakacaklardı ve Özgür'ün kanı çokça dökülmüştü.

Elindeki haritaya son bir kez göz attı, ardından mikrofona konuştu. "Üç dakika sonra harekete geçiyoruz. Bugün ne için burada olduğunuzu biliyorsunuz."

Yükselen fısıltılar aynı cümleyi tekrar ediyordu. "Şehidimin intikamı için."

"Şehidimizin kanını yerde bırakmayacağız," diye fısıldadı Sezin kararlı bir sesle. "Tek istediğimiz..."

"İntikam."

"Kimse gözünü kırpmayacak, kayıp istemiyorum. Duydunuz mu yiğitler?"

"Emredersiniz komutanım."

Her biri sessizce yer değiştirmeye başladı, karanlığa karışarak yok oldular. Sezin öne eğilip dürbünle ileriye baktı. Düşman nöbetçileri tam önlerinde, eğimli arazinin kenarında dolaşıyordu. Sezin bir eliyle işaret verdi, Fırat ve Kubat siperden doğrulup önden sızma harekâtını başlattı. Sessizliğin içinde hızla ilerleyip düşman nöbetçilerini etkisiz hale getirdiler. Yavaş, temkinli fakat ölümcül adımlarla ilerliyorlardı.

Biraz sonra telsizden Fırat'ın sesi duyuldu. "Komutanım, ilk hat temiz. Hedefe yaklaşık yüz metre mesafedeyiz. Gözler kör."

Türk askerinin burada olduğunu daha anlamadıkları anlamına geliyordu. Güzel bir başlangıçtı. Çünkü derlerdi ya... *bordo bereliyi arama, o sana gelir* diye.

Keleş gelmişti.

Sezin kulaklığa eğildi, sesi kararlılık doluydu. "Bekleyin, işaretimi alınca harekete geçeceksiniz. Şimdilik duralım. Hataya yerimiz yok. Burada *Özgür için* varız."

Sezin'in gözleri bir an buğulanır gibi oldu ama kaşlarını birden çattı. Kendisine kızdı ve hemen kendine geldi. Öyle büyüktü ki acısı... bununla baş etmek zordu.

Derin bir nefes alarak son bir kez Keleş'i gözden geçirdi. Yüreklerinde kaybettikleri arkadaşlarının intikamını alacaklarına dair kararlılıkla gölgeye dönüştüklerini gördü.

Göktuğ bakışlarını mağaranın etrafına çevirdi. Mağaranın yan tarafında kalan tümsekten biri ıslık çalarak iniyordu. "Özgür," diye fısıldayarak güldü. "Bunu ilk ben vurursam yemek ısmarlar mısın?" Kendi aralarında bir oyundu. Telsiz kapalıyken yan yanalarsa ilk terörist vuran, diğerinden yemek kapardı. "Bir, iki..." Adamı vurdu. Herif yere yığılırken kısık bir ses çıkarmıştı ama onu duyacak kimse yoktu. "Ben kazandım." Yukarı baktı, gülüşü soldu. "Yemeği hazırla. Bir gün yanına geleceğim."

Sezin düşen teröristi fark edince onu vuran Göktuğ'a döndü. Onun bakışlarının gökyüzünde olduğunu görünce diyeceği lafı da yuttu.

"Keleş... başla."

İşaretiyle birlikte sabahın kırık bir şekilde sızmaya çalıştığı geceyi aydınlattılar. Fırat ve Kubat hızla ön hatlara girmiş, düşman mevzilerini taramaya başlamıştı.

Onlar kalleşçe öldürmeyi değil, yiğitçe savaşmayı seçmişti. *Özgür için...* Onların yüzlerine bakarken, elleriyle acımadan öldürmek Özgür'e borçlarıydı.

Düşman paniğe kapılmıştı. Çatışma sırasında kaçmaya çalışan teröristler bir bir düşüyordu. Sezin ön saflara kadar ilerleyip hedeflerini tam isabetle vurdu. Her bir atışında Özgür'ün hatırasını yaşatıyordu.

Gökyüzünü ateşe veriyorlardı. Barut kokusu ve duman hissedilmeyecek gibi değildi.

Tam o sırada, bakışları mağaraya doğru koşmaya çalışan iki herifi seçti. "Size buradan çıkış yok," diye dişlerinin arasından konuşarak büyük adımlarla ilerlemeye başladı. Mağaranın girişinde durdu ve silahını kaldırarak çıkmaya hazırlanan üç kişinin önünü kesti.

Ortadaki adam görmeyi beklemediği bir yüze aitti. "Sen..." dedi bakışlarını adamın yüzünden alamazken. Saçı, sakalı birbirine karışmıştı. Yüzü tanınmaz haldeydi ama o an anlamıştı. "Sendin. Konvoyu basan da... albayı alıkoyan da sendin."

Adam, Tahrir'in sağ kolu Yassou'dan başkası değildi.

Yassou yanındaki adamlara ateş etmeleri için işaret vermek üzere yanına dönerken, Sezin'in arkasında beliren Keleş'i fark edince zar zor yutkundu. Gözbebekleri büyüdü.

Sezin, arkasındaki ağırlığı fark edince maskenin altındaki yüzünde beliren gülümsemeyi durduramadı.

"Onu denemeyin bence," dedi Kubat bakışlarını büyük bir ciddiyetle onlara dikerken. Ölümcül ve kararlı bir ses tonu kullanmıştı. Yassou ve yanındaki adamlar sonlarının geldiğini anlamıştı.

Nizami ağır adımlarla ilerledi ve yavaşça silahını kaldırdı. Şükrü de Sezin'in diğer yanından silahını kaldırdı. Namlularını Yassou'nun yanındaki iki herife doğrulttular. "İçeri," dedi Nizami. "Hemen!" diye ekledi Şükrü.

"Silahlar yere," diyen Fırat silahını kaldırma zahmetine girmedi. Etraf temizdi. Ali Boğazı'ndan buraya kadar gelmiş olabilirlerdi fakat burası Keleş'in bölgesiydi. Buradan sağ çıkmak mümkün değildi.

Yassou'nun yanındaki adamlar da silahlarını yere fırlattı ve ellerini başlarının üstüne kaldırdılar.

"Yürüyün," dedi Sezin önünü gösterirken. Yassou dişlerini altdudağına geçirirken nasıl böyle bir hata yaptığını düşündü. Sidar demişti. *Ali Boğazı'nda dinlenip yerleşkeye geçebilirsiniz* demişti! Nasıl böyle bir tuzağa göz göre göre yürümüştü Yassou?

Öfkesine yenik düşmüş gibi ilerlerken arkasındaki kadın askerin, kafasının yan tarafına geçirdiği silahla yere yığıldı. Silahın soğuk ve sert yüzeyi yanağını telef etmişti. Toprağa sertçe çarpan yüzüyle acıyla inledi.

Sezin, sırtına ayağını bastırarak onu sırtüstü çevirdi. Yassou sırtüstü devrildiğinde gözlerini dehşetle açtı. Tam karşısında, göz hizasında Sezin'in öfkeden alev alan gözleri vardı. Sezin, onun ağzına silahını soktuğunda Yassou'nun gözleri daha da irileşti.

"Buradan sağ çıkacağını mı sandın?" Yassou korkuyla ona baktı ama cevap veremedi. "Tahrir'le yollarını ayırdın mı?"

Yassou bir tepki vermiyordu, kandırılmışlık hissiyle doluydu. Sidar onu kandırmıştı! Sezin ayağını onun boğazına yasladı. "Cevap ver!"

Kafasını yavaşça aşağı yukarı doğru salladı. "Sidar mı ayrılmanı istedi?"

Sidar'ı bilmelerine karşılık ağzındaki silahla birlikte gülmek istedi fakat kadın izin vermiyordu. Bu kadın ve ekibi Sidar'ı biliyorsa geçmiş olsundu. Kendisini bu hale getiren kadın, Sidar'ın kâbusu olurdu. Zar zor nefes alarak kafasını aşağı yukarı salladı. "Konvoyu basıp albayı alan sen miydin?"

Sidar'dan gelen emirle birlikte evet, o yapmıştı. Adamın başına gelenleri bilmiyordu, bilmek de istemiyordu. Yapılan hiçbir şeyle ilgisi yoktu. O yalnızca kaçırmış, mağaraya yerleştirmişti. Mağaranın etrafındaki korumadan kendisi sorumluydu.

Kafasını tekrar sallayınca Sezin son sorusunu soracaktı ki durdu. O bombayı da onlar yerleştirmişti oraya. Daha fazla sohbete gerek yoktu.

Sezin'in sesi mağaranın karanlığını kesip geçti. "Bu ülkeye yaptıklarınızı unutmayacağız," dedikten sonra yavaşça ağırlığını ayağına verdi. Yassou'nun boğazındaki baskı artarken ağırlığın canını yaktığını hissetti. Yassou'nun gözleri yaşarıyordu fakat Sezin'in bakışlarında zerre yumuşaklık yoktu. Başını biraz daha yaklaştırdı ve kelimelerini tükürdü. "Seninle başlıyoruz fakat sanma ki duracağız. Tahrir'in de Sidar'ın da sonunu getireceğiz. Hiçbirinizin ismi bu topraklarda kalmayacak." Yassou'nun ağzındaki silahı hafifçe eğdi ve beynini hedef aldı. "Şehidimin kanı yerde kalmayacak. Bu da böyle bilinsin."

Ve ateş etti.

Yassou'nun kafası bir anda geriye savruldu, vücudu toprağa düştü. Üstü açılmış kafası ve dağılmış beynine bakarken Göktuğ ve Kubat da yanındaki iki adama ateş etti. Üç ceset mağaranın girişine yığıldı.

Keleş yarım ay şeklinde dizildi. Etrafta yankılanan sessizliği Sezin'in soğukkanlı sesi bozdu.

"Özgür rahat uyusun."

Kimse konuşmadı. Yalnızca silahlarının tetiğinden yükselen intikam sesi mağarada asılı kaldı.

Görev dönüşü alayın kapısından girerken kapıdaki nöbetçi askerlerin yüzlerine bakamaması Sezin'in gözüne çarpan ilk şey oldu. Silahını düşürdü, bakışlarını etrafta gezdirdi.

"Ne var?" diye sorduğunda nöbetçi askerlerden biri olan Keklik, "Sezin Komutan'ım, misafirlerimiz var," diye konuştu.

"Kim?"

Keklik, Sezin'in yüzüne bakmadan konuştu. "Serdar Albay'ımın odasındalar."

"Serdar Albay alayda mı?" diye soran Göktuğ'un yüzü aydınlandı.

"Bir gelişme mi var koçum?" dedi Fırat.

"Ben başka bir şey bilmiyorum komutanım," dedi Keklik.

Sezin'in kaşları iyiden iyiye çatılırken hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Yüzü karanlıktı. Kaskını ve silahını alayın kapısındaki askerlere uzattı. Askerler emanetleri alırken Sezin yüzündeki maskeyi de eline aldı. Turan alayda mıydı?

Dönüşünüzde burada olacağım demişti.

Karşıdan koşan bir askeri gördü. "Sezin Komutan'ım!" Sezin ona tedbirli bir şekilde yaklaşırken asker selama durdu.

"Rahat."

"Komutanım, sizi albayın odasına çağırıyorlar."

"Kim?"

Asker yüzünü eğdiğinde, "Kimse bana cevap vermeyecek mi?" diye hırlayarak onun yanından da geçip gitti. O kadar gergindi ki birazdan patlayabilirdi. Yuvasında, evi bellediği alayda yaşadığı bu saçmalık neyin nesiydi? Üstelik şu an bir karmaşanın içindelerdi. Ne albay ne de Turan vardı. Alay, Sezin'in komutasında ilerliyordu. Kendisinden habersiz neler oluyordu? Albayın odasına girme cüretinde bulunan kimdi? Kimlerdi?

Odanın kapısının önünde duran askeri fark etti. Askerin üzerindeki üniformaya bakındı. Astsubaydı. Gençti fakat yine de önemli bir insan olduğu belli oluyordu. Neden kamuflajlı değildi de üniformalıydı?

Asker, Sezin'i gördüğünde kapıya yöneldi. Kapıyı tıklattığında içeriden bir ses gelmedi. "Neden albayın odasını çalıyorsunuz?" Asker, bakışlarını Sezin'den çekmeden kapıyı açtı yavaşça. Emir buydu.

Sezin, askerin kendisini cevapsız bırakmasına sinirlense de içeri girdi öfkeyle. Kafasını kaldırdığında görmeyi beklemediği bir görüntü vardı.

Korgeneral Alparslan Aksakallı, Albay Çetin Konak, Tuğgeneral Ali Bayraktar buradaydı.

Üstlerinde tertemiz üniformaları, omuzlarındaki yıldızları, göğüslerindeki şerit, rozet ve nişanları göz kamaştırıyordu. Sezin'in eli refleksle alnına gitti, selam durdu.

Onu ilk fark eden, albayın koltuğunda oturan Alparslan Aksakallı oldu. Bakışlarını doğrudan Sezin'in gözlerine sabitledi, kaşlarını kaldırdı. Onun yüzündeki değişimi gören Çetin Konak ve Ali Bayraktar da Sezin'in yüzüne dönünce, Sezin tüm soğukkanlılığını yüzüne taşıdı.

Bakışlarını Alparslan'dan almak imkânsızdı. Korgeneral tüm üstünlüğünü odaya dağıtmıştı sanki. Albayın odası ağırlaşmıştı. Öyle bir hâkimiyet vardı içeride.

"Sayın Korgeneral Aksakallı," dedikten sonra yanındaki adamlara döndü. "Sayın Tuğgeneral Bayraktar. Sayın Albay Konak... Ben Üsteğmen

Sezin Akkurt," diye kendini tanıttığında Alparslan Aksakallı yüzüne bakmayı kesmeden arkasına yaslandı.

Akkurt. Sezin Akkurt.

Dhib olarak ellerinde şekillendirdiği Alp'in eşi bu kadındı demek.

Sezin, bakışlarını korgeneralden alamıyordu çünkü adam kendisine çok dikkatli bakıyordu. Yüzündeki ciddiyet, ekranlardan ya da fotoğraflardan göründüğü kadar korkutucu, göz altlarındaki torbalar çok şey gördüğünü kanıtlar gibi yorgundu. Adamın yüzünde savaşın ve yaşadıklarının izi vardı. Sezin, bu adamı çokça kez ekranlarda görse de yüz yüze tanışma fırsatı bulmamıştı. Bugün burada olması demek, sorunun ya da dermanın çok büyük olduğu anlamına geliyordu.

Bulundukları durum düşünülünce derman olmak için gelmiş gibi görünmüyorlardı.

Karşısındaki adamlar hafife alabileceği insanlar değildi. Albayın odasına girmek bir yana çoğu yere girer, çıkar, hesap alır fakat vermezlerdi.

Sezin, "Sayın korgeneral, hoş geldiniz. Bugün böyle bir denetimden..." Duraksadı. Yanlış kelimeydi. "Ziyaretten haberim yoktu."

Tuğgeneral ilk önce korgenerale baktı. Alparslan konuşacakmış gibi görünmüyordu. Karşısındaki kadının kaşına sıçramış olan kuru kana bakıyordu. Aynı kan üsteğmenin bacağında da bulunuyordu. Bir yerleri temizlemiş olduğu gözlerinden belliydi.

Acımasız ve rahatlamış bir aslanın bakışını taşıyordu.

"Öncelikle başımız sağ olsun," diyen tuğgeneral ile Sezin kafasını aşağı yukarı sallayarak, "Vatan sağ olsun, sayın tuğgeneral," diye taziyesini karşıladı.

"Alayın durumunu görmek için bir ziyaret gerçekleştirilmesi gerekiyordu," diyen tuğgeneral, korgeneralden gelmeyen hamleyi yaptı. "İhtiyaç duyulan değişiklikler ve yeni düzenlemeler için bazı kararlar alındı."

Sezin bunu beklemediğini söylese yalan olurdu. Operasyon öncesinde de hızlı davranmaları gerektiğini düşünme sebebi buydu. Olası bir kararın gelişi... Operasyon için gereken izni gerekli yerlerden aldığı gibi işe koyulmuştu. Beklediği tehlike nihayet karşısındaydı.

"Alaydaki askerlerimizin eğitimleri ve görevleri saygı ve nizamla devam etmektedir, sayın tuğgeneral."

Tuğgeneral, "Alay içerisinde bazı düzenlemeler yapılacak," diyerek albaya döndü. Albay masa üzerindeki bir kâğıdı Sezin'e uzattı. Sezin, Albay Çetin Konak ile göz göze gelmeye dikkat etti, saygıyla kâğıdı elinden aldı. "Okuyun," dedi Albay Konak.

Sezin dosyayı aldı ve dün sabah okuduğu rapor benzeri bir raporla karşılaştı. Baştan sona okuduğu gerekli detaylar ve bilgilendirmeler kalbini hızlandırmaya başladı. En sonda yazılanlarla birlikte dudakları titreyince birbirine bastırdı.

Kurtuluş dosyası, Keleş Timi'nin gözetiminden alınmalıdır. Albay Serdar Köktür'ün psikolojik ve akli sağlığının düzelmesi için psikiyatri uzmanları tarafından tedavi edilmesi, geçici olarak görevden uzaklaştırılması ve yerine geçici bir komutan atanması gerekmektedir. Ayrıca, Keleş Timi üyelerinin psikolojik testlerden geçmesi ve geçici izinle dinlenmeleri sağlanmalıdır.

İlerleyen süreçte, gerekli tetkiklerden sonra Keleş Timi üyelerinin göreve çağrılması, Albay Serdar Köktür'ün sağlığına göre göreve dönüşü için bir plan hazırlanması gerekmektedir.

Tahrir dosyası kesin olarak Keleş'ten alınmıştı. Alay geçici izne çıkacak, Keleş ve yeni düzenlemelerle birlikte dönüşüm yaşayacaktı. Keleş'siz, Dhib'siz, albaysız ve Sezin'siz bir alay...

Keleş Timi sivil hayatına geri dönüyordu.

Bir devrin kapanışı mıydı yoksa yeni bir devrin başlangıcı mı?

Ne yapacağını bilemiyordu. Başlarına yeni komutan atanmasını bekliyordu fakat Keleş olarak izne çıkarılmaları ve sivil hayatlarına dönüyor olmaları beklenmedikti. Zihnindeki bir alarm durmadan çalıyor, çığlık atıyor, uyarı veriyordu.

İlk başta şok olan zihnini susturmak istedi. Sadece gözkapaklarını kırpıştırarak profesyonel kalmaya çalıştı fakat midesi düğümlenmişti.

Kendisiyle hiç konuşmamasına rağmen direkt Alparslan Aksakallı'ya seslendi. Sanki bu kararı veren o büyük adamdı. "Sayın korgeneral... Bu-" Duraksadı. Sorgulayamayacağı bir adam karşısındaydı. Üstelik ifadesini bir an olsun bozmamıştı.

Tuğgeneral yine söze girdi. "Albay Serdar'ın, sizin ve Keleş Timi'nin psikolojik destek alması yönünde karar alındı. Bir süre dinlenmeniz sağlanacak. Bazı testlerden geçeceksiniz. Bu yalnızca alayın ve sizin sağlığınız için."

Korgeneralin hâlâ kendisiyle konuşmaması Sezin'i çok zorluyordu. Tek bir ses bile çıkarsa bomba patlamış etkisi yaşayacaktı. Üstelik bu sesten sonra büyük ihtimalle yerinde sıçrayacaktı. Bunu biliyordu.

"Eğer bu bir gereklilikse ve karar buysa..." Sessiz kaldı. Zorla gülümsemeye çalıştı.

Kaybediyordu. Bu sefer Turan Alp yanında değildi ve... kaybetmesinin imkânı karşısında oturuyordu.

"Emredersiniz, sayın tuğgeneral. Alayın ve askerlerimin sağlığından önemli hiçbir şey yok. Gereken adımların atılması gerektiğine katılıyorum."

"Zihnini ve bedenini toparlaman gerek üsteğmen. İzinli olduğunuz süre boyunca alayın idaresi Albay Çetin Konak'a ait."

Sezin kafasını aşağı yukarı salladığında albay o raporu da Sezin'e uzattı. Genelkurmay imzalı kâğıtta yeni komutanın ismi de yazıyordu.

Hayatları altüst olmuştu. Şimdi nasıl açıklayacaktı Keleş'e? Bu zamana kadar emek verdikleri her şeyi dinlenmeleri için kenara koymaları gerektiğini... nasıl anlatacaktı?

Keleş, geçici izin adı altında görevden uzaklaştırılmıştı. Bu insanların eli silahtan başka şey tutmayı bilmezdi. Yürümeyi bilmez, koşmayı ezberlerinde tutarlardı. Onlara durmalarını nasıl anlatacaktı?

Tuğgeneral, yine korgenerale baktı ve sonrasında Sezin'e dönerek, "Çıkabilirsin. Veda ederken bize Albay Çetin Konak eşlik edecek üsteğmen," dediğinde Sezin elindeki kâğıdı aşağı indirip çıkmaya hazırlanacaktı ki bir ses duydu.

Odanın içindeki her şey üstüne doğru hızlı bir şekilde geliyormuş ve üstüne devriliyormuş gibi hissettiren sesin sahibi Korgeneral Alparslan Aksakallı'ydı.

"Yassou ne halde?"

Geldikleri operasyonda Yassou'yu bulduklarını biliyor muydu? Elbette biliyordu.

Sezin'in ağzında acı bir tat oluştu. "Sarı torbanın içerisinde," diyen Sezin gülümseyecek gibi oldu ama toparladı. "Şehidimizin intikamını aldık," dedi soğuk bir sesle. "Rahat uyuduğuna emin olmak istedik, sayın korgeneral."

"Ne yaptınız ona?" diye soran korgenerale bakarken üst üste iki kere yutkunma ihtiyacı hissetti. Yutkunamadı.

"Kafası ağrıyordu," dedi gözlerini kırpmadan. "Biz de ağrı kesici verdik, sayın korgeneral."

Bir an korgeneralin dudağının kenarında bir hareketlenme gördüğünü düşündü fakat adamın yüzünde bir değişim yoktu. "Yarın sabah alayı boşaltmış olun," dedi korgeneral sert bir sesle.

Sezin derin bir nefes aldı, onlardan saygıyla izin isteyerek ayrıldıktan sonra kapıyı arkasından kapattı. Gözleri yere daldı.

Küçük adımlarla dışarıya çıktı. Keleş etrafta görünmüyordu. Postalları yere basmıyormuş gibiydi. Her zaman duyduğu sert ses kısıktı. Ne yapacağını bilmiyordu ve bu... kaybetmiş hissettiren diğer detaydı.

Yavaşça karanlıkta kalan banklardan birine çöktü. Birkaç dakika sonra korgeneral ve tuğgeneral alaydan çıktı. Sezin gölgede saklanmıştı. Onu görmeleri imkânsızdı.

Alparslan Aksakallı, Sezin'in olduğu yere doğru döndü fakat bakışları Sezin'i bulmadı. Ya da Sezin öyle sandı. En sonunda alayın önüne gelmiş olan siyah, özel araçlara yaverleriyle birlikte bindiler. Alaydan ayrıldıklarında Sezin parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. Kafası patlayacak gibi hissediyordu.

Keleş'e bunu nasıl anlatacaktı?

Arkasında hissettiği hareketle birden doğruldu, arkasına baktı. Kimse yoktu. Önüne döndüğünde ise hareketin sahibini gördü.

"Alp..." Kollarını bir an beklemeden Turan'ın boynuna sardığında Turan gözlerini acıyla kapattı. Yalnızca birkaç saat önce yaptığı görüşmeyi silebilse silerdi. Mümkün görünmüyordu.

"Alp... gidiyor. Elimden kayıyor, tutamıyorum. Zaman çok hızlı, çok acımasız." Sezin burnundan sert nefesler alıp vermeye başladı. "Keleş zorunlu geçici izne çıkarıldı. Albay dahil herkes psikolojik destek için testten geçmek zorunda. Hepimizi sivile çektiler." Omuzları sarsıldı. "Bitti, Alp."

Turan bunları zaten biliyordu ama Sezin'i mi teselli etmeliydi yoksa... Yaşadığı ikilemin ortasında durdu ve en mantıklı olanı seçti; yara bandını bir kerede çekmeyi ve daha çok kanatmayı.

"Gitmem gerekiyor."

"Evet," dedi Sezin kendisini Turan'ın kollarına bırakırken. Gözyaşlarını zor tutuyordu. "Gidelim. Neresiyse. Lütfen gidelim."

"Sezin..."

Ses aynıydı, adam aynıydı ama ton çok şey anlatıyordu. Bakışlarını yukarı kaldıran Sezin, Turan'dan ayrıldı. "Ne oluyor?"

Turan onu yavaşça banka oturttu ve kendisi de yanına kuruldu. "Görev geldi."

"Ne görevi? Görevden uzaklaştırıldın. Hiçbirimiz aktif görevde değiliz şu an."

"Dhib'e."

Dhib belirli bir kuruma bağlı değil miydi? Anlamıyordu. Görevden uzaklaştırılan bir askere nasıl görev gelebilirdi?

"Göreve geri mi çağrıldın? Bu kurallara uygun değil. Görevden uzaklaştırıldıktan sonra nasıl görev gelebilir? Resmi çağrı yok ortada!"

Turan karanlıkta kalan Sezin'in yüzüne zorlanarak baktı. Sezin tam o an Dhib hakkında hiçbir şey bilmediğini daha iyi anladı. Dünkü Turan'ın esamesi okunmuyordu. Toparlanmıştı ve... gidiyordu.

"Dhib resmi bir şey değil." Sezin hıphızlı atan kalbine söz geçiremiyordu. "Bunu kimse bilmeyecek, Sezin."

"Anlamıyorum."

"Turan görevden uzaklaştırılınca ortadan kayboldu diyeceksin. Bana haber vermedi diyeceksin. İyi dinle. Dhib acil bir görev için çağrıldı. Görevden uzaklaştırıldım diye bilinmesi gerekiyor."

"Ne?"

"Bir görev olduğunu kimse bilmemeli. Duydun mu? Dhib'ten kimsenin haberi olmayacak. Hiç kimse, Sezin. Keleş'e dahi Turan beni terk etti diyeceksin."

Kafasını iki yana salladı hızla. "Hayır, bunu yapamam. Dhib olduğunu biliyorlar senin. Onlara söyleyebiliriz."

"Dhib'i bıraktığımı düşünüyorlar. Dhib herkes için yıllar öncesinde kaldı."

"Bunu yapamam."

"Yaparsın sevgilim." Sezin'in yanağına dokundu. Parmak uçları buz gibiydi. Sezin için algılaması zorsa Turan için veda etmek daha zordu. Korgeneral Alparslan Aksakallı, Tunceli sınırlarına girdiği an Turan'ı bulup görevi emretmişti. Bir sonraki emre kadar bekleyen Turan, Alp Komutan'ı karşısında görmeyi hiç beklememişti. Apar topar hazırlanan Turan'ın yapması gereken tek bir şey kalmıştı ve onu yapıyordu.

Sezin'e veda ediyordu.

Sezin, Turan'ın eline tutundu. Tutunmasa yığılacak gibiydi. "Ne kadar sürecek?"

"Belli değil."

Belli değil...

Bir ay, iki ay, altı ay, on ay ve belki de senelerce. Belli değil, belli değil, belli değil... Belli mi değil?

Yutkunamadı bile. Elbette gidecekti. Vatan için yapılması gereken ne varsa yapacaklardı. Emirse emirdi. Aylar sürecekse tamam, yıllar sürecekse tamamı. Vatani görevse konu... ne diyebilirdi? Bir şey diyemezdi fakat gözlerine de laf geçiremedi.

Gözleri hızla dolduğunda, "Ne zaman gideceksin?" diye sordu. Ellerinin titremeye başladığını, Turan ellerini sımsıkı tuttuğunda anladı.

"Birazdan."

Ne derdi? Ne ederdi? Boğazına oturan her neyse, kalkmayacak gibi yerleşmişti yerine. "Birazdan... Yani ne zaman? Bir dakika sonra mı, bir saat sonra mı?"

"Birazdan," dedi sadece. Bunu da bilmesini istemiyordu. Veda şu andı. Yanından ayrıldığı an gitmiş olacaktı.

Sezin, "Peki," dedi ve burnunu çekti. Saatlerdir kendini tutsa da bu veda beklenmedik anda göğsüne yediği hançer gibiydi. Çıkarırsa ölürdü. "Nereye olduğu belli mi?"

Turan cevap vermedi. Sezin gözünden bir yaş düştüğünde kafasını eğdi ve hızla sildi yaşını. Üzüldüğünü göstermek istemiyordu kimseye. Turan'ın gidişini daha da zorlaştırma derdinde değildi fakat gönül bağı büyük hezimetti. Şimdi ona gitme diyemezdi. *Aklım hep sende kalır, belli değil dediğin süre dile kolay* diyemezdi. Diyemezdi işte. Sessizce kabullenmek zorundaydı.

Turan sıkıntıyla ellerini dizlerine dayayınca Sezin yavaşça kaldırdı elini, onun bacağının üzerine koydu. Serçeparmakları birbirine sarılınca Turan'ın gözleri Sezin'e döndü aceleyle. Sezin kırık bir şekilde, gözleri dolu gülümsediğinde gözleri gülümsemesinde kalakaldı. Uzun uzun izledi. Sessizlerdi, yedirmesi kolay değildi.

Söz verir gibi, yemin eder gibi serçeparmaklarını sıktılar. Turan ellerini kaldırdı ve serçeparmaklarına bir öpücük kondurdu. Söylenmemiş çokça şey vardı ama artık önemi yoktu.

Turan yavaşça serçeparmaklarını ayırdı, ayağa kalktı. Sezin gideceğini anlayınca hızla ayaklandı. Sol gözünden bir damla düştü. "Ne zaman gelirsen gel, seni beklerken bulacaksın beni." Burnunu çektiğinde sağ gözünden de yaş düştü. "Her zaman senin için burada olacağım." Bir yaş, iki yaş derken şimdi usul usul ağlıyordu.

"Yanında olmak istiyorum. Bu dönemde el ele olmak istiyorum ama böyle olmak zorunda. Çok zor, Sezin." Alınlarını birleştirdi. Sezin artık tutamıyordu. "Ağlama," dedi canı yanıyormuş gibi. "Ağlama canım. Böyle gidemem, ağlama." Göğsü sıkıntıdan patlayacakmış gibi bir nefes verdi. "Ağlayacak mısın?" diye sordu. Bilmek istiyordu. Bunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Bencillik gibi gelecekti kulağa fakat o yokken Sezin'in güçlü durmasını istiyordu. Vuslat geldiğinde tekrar yıkılırdı ve Turan tutmak için orada olurdu fakat yokken yıkılırsa... onu tutacak kimse yoktu.

Kafasını iki yana salladı. "Ağlamayacağım," dedi. "Sen gelene kadar ağlamayacağım hiç."

"Güçlü durmana ihtiyacım var," dedikten sonra alınlarını ayırdı. "Sezin Akkurt olmana ihtiyacım var." Sezin kafasını aşağı yukarı sallayarak onayladı onu. Turan tedbirli bir şekilde ayrıldı ve arkasını döndü.

Birkaç adım sonra Sezin gözlerinden düşenleri tutamadı. Artık ağlıyordu. Dayanamadı. Turan'ın arkasından sarıldı ve yüzünü geniş sırtına gömdü.

"Yalan söylemişim. Ağlayacakmışım."

Turan arkasını dönüp sımsıkı sarıldığında ve onu dik tutmak için destek verdiğinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu Sezin.

Veda, hassas kalplilere ağır gelirdi. Sezin ilk kez bir vedayı taşıyamıyordu. Ardında ailesini, geçmişini bırakmıştı fakat bu veda onlardan daha çok acıtıyordu.

Baharına veda etmek ve kışları karşılamak istemiyordu.

Turan onu dudaklarından öptü. Karanlığın içinde son kez bir veda öpücüğü verdi. Sezin'in gözyaşları dudakları arasında bir hüzün denizi oluşturuyordu. "Sana yazmaya çalışacağım. Arayacağım. Tamam mı? Elimden geldiğince haberdar etmeye çalışacağım, Kaza."

"Biliyorum." Burnundan derin nefesler alıp vererek kendisini tutmaya çalıştı. "Biliyorum. Bana haber vermeni istiyorum. Müsait olduğun her an... bana ulaş. Ben buradayım canım."

Gitme demeye, yalvarmaya dili ermedi.

Turan ayrıldı, geri geri adımlar atmaya başlarken gülümsedi kırık bir tebessümle. "Yanında olmadığım anlarda bile seni sevmeye devam edeceğimi sakın unutma. Her zaman seni seveceğimden tereddüdün olmasın. *Ben seninle hayata başlayan adamım, başka biri olamam.*"

Sezin, Turan alayın bahçesinden çıkana kadar tuttu kendisini. Sonrasında... olduğu yere çöktü. Bacaklarına sarılarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yanına gelen köpeği gördü.

Köpek, Sezin'in yüzüne ısrarla bakınca yaşlardan ıslanan yüzünü kaldırdı ve sokak köpeğine baktı. Dünya üzerindeki en çaresiz iki varlık o an, onlardı sanki. Köpek ona daha da yaklaştı.

Sezin kollarını köpeğe sardı. Bu acıyla devam etmek zor olsa da bir köpekten güç bulmaya çalışacak kadar aciz hissediyordu.

Ağladı, ağladı.

Geceye güneş doğsa bile içinde baharlar açamazdı artık.

Turan, Korgeneral Alparslan Aksakallı'nın onu beklediği arabaya bindi. Bakışları karanlıkta uzayan yola döndü. Soğuk ve tepkisiz haline geri dönmüştü. "Vedalaştın mı karınla?" diye sordu korgeneral.

Korgeneral direkt gitmesi taraftarı olsa da Turan gitmeden önce tek bir şey istemişti. Sezin'e veda etmekti bu isteği. Veda etmeden gitseydi onun için korkunç bir dönem olurdu.

Ne kadar zor olsa da bunu yapmak zorundaydı. Dhib sahneye girmezse galibiyet çok zor görünüyordu.

Turan kafasını aşağı yukarı salladı.

Korgeneral bakışlarını Turan'ın tepkisiz yüzüne çevirdi. Bu çocuğun en yıkılmış dönemlerinde karşısına çıkıp onu ayaklandırmak için buradaydı fakat kalbi ısınmış olan bu çocuğu, hiçbir zaman taş kalpliye çevirmemişti. Turan hep taş kalpliydi, işi kolaydı. Şimdi işi zor görünüyordu. Emin olması gerekiyordu.

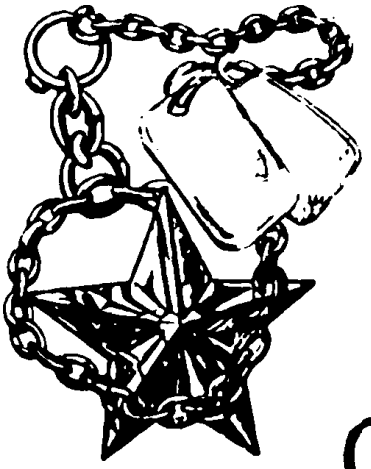
"Hazır mı?"

Turan derin bir nefes alarak korgenerale, hayatını borçlu olduğunu adama döndü.

"Dhib hazır korgeneralim."

Dhib sahnedeydi.

Ayışığı Kitaplığı

5. CANINI YAŞATMAK İÇİN

Dhib.

Şubat 2022, Kars.

Gecenin sesi yorgundu.

Karanlık daha önce hiç olmadığı kadar ağır, belanın adımları daha önce hiç olmadığı kadar sertti. Gökyüzü kara çarşaf gibiydi, sanki bir başına olduğunu yüzüne vurmak için yıldızlar bile onu terk etmişti.

Günlerdir yürüyordu. Çantasındaki kumanyasını dikkatli kullanıyor, kaç gün daha dağlarda duracağını bilmeden suyunu bile damla damla içiyordu. Maskesinin ve gözlüğünün altındaki yüzü kirden geçilmiyordu. Saklanarak ilerlediğinden yüzünü yıkayamazdı ve kaç gündür uyuyamadığını, yüzünü yıkayamadığını, insan yüzü göremediğini saymayı bırakmıştı. Kendi sesine bile yabancı şekilde düşünmek istemeyerek ilerlese de belli bir durum vardı.

Korgeneral Alparslan Aksakallı'nın emirleri zihninde dönüyordu.

Roşi'ye ulaş, kime takviye sağladığını öğren, Tahrir'i bul... ve gebert.

Görevine odaklıydı.

Düşman hattının derinliklerindeydi ve çok dikkatliydi. Yapacağı tek bir hatanın canına mâl olabileceğini biliyordu. Dağlara adımını basıp gölgesine bile yabancı kaldığı zamanlarda, mevzubahis canı olduğunda ne yapardı?

Siktir ederdi.

Şimdi canının önemi vardı. Biliyordu ki bir yeri acısa kendisinden önce canı, Kaza'sı hissederdi. Damarını kesse kendi kanı akardı ama Sezin'in canının acıyabileceği ihtimali göz önünde olduğundan canı değere biniyordu.

Eğer, dedi içinden. *Sezin olmasa ölürdüm.* Yine içinden devam etti. *Ben olmazsam Sezin ölür.*

Yaşıyordu ve yaşayacaktı, canını korumak için. *Canını yaşatmak için.*

Yine kafasında vatan, görev ve Sezin dönüyordu. Zararlıydı, biliyordu fakat kafasından çıkmıyordu ki. On gün önce Sezin'le bir bölge karakolunun ankesörlü telefonundan konuşmuşlardı ve çok kısa tutmak zorunda kalmıştı.

Yine de... o iki dakika dünyalara bedeldi.

Sezin telefonu açtığında sessizdi. "Kaza?" deyişini duyduğu gibi titrek sesiyle, "Alp?" demiş ve sanki ağlar gibi nefesler almaya başlamıştı.

İçini kurşuna dizseler bu kadar canı acımazdı Turan'ın.

"Nasılsınız?"

"İyiyiz, sen nasılsın?"

"Sorunsuz. Neler yapıyorlar?"

"Alışmaya çalışıyorlar."

"Her şey onun için, biliyorsun." *Her şey Özgür için. Onun intikamı için. Onun ve isimsiz diğer Mehmetçiklerin intikamı için.*

"Biliyorum."

"Sen nasılsın?"

"Zorlanıyorum ama iyiyim. Toparlayacağım. Serdar Albay'ın yanına gidiyorum, iyi geliyor."

Serdar Albay... O da bambaşka bir sorundu. Sidar'ı bilen fakat hatırlamayan tek insandı.

"Her şey yoluna girecek. Ya bir yol bulacağım ya da... bir yol kuracağım."

"Sen olsan..."

"Onu söyleme."

"Evet," demişti Sezin derin bir nefes alarak. "İyiyim, sorun yok. Buralar da iyi. Kafanı takma. Sen gelene kadar söz verdim."

"Söz verdin."

"Sezin Akkurt olacağım. Merak etme. Buralar bende. Kafana takma."

Turan kaşlarını çatmıştı. Bir şeyler mi oluyordu? Neden kafasına takmamasını istiyordu? Tam bir şey diyecekti ki koridorda dolanan askerleri görünce, "Gitmem gerekiyor. Dikkat et ve... unutma," demişti dikkatli bir şekilde. *Seni sevdiğimi unutma.*

İstediği gibi her karakola ya da tesise giremiyordu. Korgeneralle iletişime geçtiği, durum bildirdiği dinlenemeyecek ve takip edilemez bir Vertu* telefondu. El yapımı telefon dışında başka bir yerden iletişim kurmuyordu.

"Ben de," demişti Sezin. *Ben de seni seviyorum.* "Kendine dikkat et."

Turan cevap veremeden telefonu kapatmış, hızlıca oradan ayrılıp izini kaybettirmişti. Ve bu on günde hiçbir insanla karşılaşmamıştı. Ta ki şu ana kadar...

İlerideki depoyu fark ettiğinde yavaşça olduğu yerde dizlerini kırarak eğildi, sırtında taşıdığı yaklaşık kırk beş kiloluk çantasına, üstündeki

* Askeri malzemecilerde bulunabilen, 1998 yılında kurulan ve daha önce Finlandiyalı ceptelefonu üreticisi Nokia'ya ait olan lüks el yapımı ceptelefonları üreticisi ve perakendecisidir.

teçhizatlarına rağmen yerde sürünerek ilerledi. Üzerinde haki rengi, uzun bir yağmurluk vardı. Yağmurluk, ceketini ve bol haki rengi pantolonunu gizliyordu. Yüzündeki kamuflaj kar maskesi onu saklıyordu.

Dhib doğru konumu bulmak için deponun etrafındaki hareketleri takip etti. En sonunda düzgün bir yere kurulmadan önce çantasını bir taşın arkasına bıraktı ve vücudunu saklayacağı şekilde toprağı eşeledi. Toprağın içine kendini yerleştirirken kenardaki taşların hareket alanını kısıtlamaması için onları da kenara aldı.

Kendine bir mezar açar gibi büyük elleriyle toprağı oymayı garipsemiyordu. O mezara girmeyi yıllar önce kafasında kurmuş bir adama göre serinkanlıydı.

Dürbününü çıkarıp depoyu izledi. Deponun önündeki büyük tırdan indirilen kolilerin içinde ne olduğunu görmesi gerekiyordu. Etrafta gözlerini gezdirdi, kaç kişi olduklarını anlamaya çalıştı.

Beş kişi.

Tek gözünü kıstı ve dudaklarını ıslattı. Kafasında bir plan yapması üç saniyesini aldı. Eğer bunu Sezin'e söyleseydi, kesin Sezin onunla dalga geçip üstten üstten konuşurdu. Döndüğünde bunu anlatınca bile, "Koca bedenini toprağa sığdırıp bir de üç saniyede plan mı yaptın? Sen dünyayı da kurtarırsın," deyip gülerdi.

Bunu hatırlayınca dudakları titredi fakat gülemedi. Yüz kaslarıyla arası pek iyi değildi.

Yine de Sezin'in varlığıyla bile düşlerini süslemesi hâlâ diriymiş gibi hissettiren detaydı.

İçindeki ceketinin cebinden fotoğrafı çıkardı ve elini uzatıp fotoğrafa baktı. Düğün günlerinde çekilmiş bir fotoğraftı. Fotoğrafın yarısında kendisi de görünüyordu fakat Sezin kadrajı daha çok kaplıyordu. Yakın çekimdi ve yüzündeki gülümseme... Yüzündeki dünya gülümsemesi...

Turan'ın yüz kasları tenini yırtmak ister gibi gerildi. *Gülümsedi.* Yalnız geçen yirmi günün sonunda ilk kez gülümsedi. Eşi yanındaymış da elini tutuyormuş gibi hissetti. Serçeparmakları yine birbirine sarılmış gibi hissetti.

Fotoğrafı öptü ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Fotoğrafı tekrardan ceketinin içine koydu.

Üstündeki uzun yağmurluğu çıkardıktan sonra gözlemlemek için kendisine açtığı toprağın ortasına çantasını koydu, ardından çantanın içindekileri farklı yerlere gömdü. Hepsinin üstünü kapattı. En son büyük bir taşı çantanın üstüne koyduktan sonra dudakları arasından bir nefes çıkarıp konuşlandığı yeri terk etti.

Birazdan dönerdi.

Taşların ve ağaçların arkasına saklanarak deponun yakınına indi. Sesleri dinledi.

"Sen gün sonunda kafanı yerinde bulamazsın, ha Reşid!" diyen ses gülüyordu. "Sigarasızlıktan düşünemiyorsun lan."

"Ne dalga geçiyorsun oğlum? Roşi'ye demişim sigaram bitti diye. Yaprağa ot sar iç diyor bana."

Dördünün yan yana olduklarını ve tırdan mal indirdiklerini anlayınca göz deviren Dhib, deponun arka tarafına doğru ilerledi. Silahla nöbet tutanı gözüne kestirdikten sonra üç saniyede yaptığı planını uygulamaya koyuldu.

Önce nöbet tutan adamın arkasından yaklaştı ve omzuna hafifçe dokundu. Adam korkuyla arkasını dönüp silahını kaldırana kadar önüne geçmiş, dirseğini ensesine indirmişti. Adam bayılınca ön taraftan, "Osi! Ne oluyor? O ses neydi?" dendiğini duyunca yerde baygın yatanın Osi olduğunu anladı.

Kendisini tehlikeye atamazdı. Silahını kaldırıp susturucuyu Osi denen adamın yanağına yasladı ve beynine doğru ateş etti.

Adamın silahını elinden alıp deponun ön tarafına doğru tek el ateş etti. Silahı deponun arkasına bırakmadan önce yere D harfi çizdi.

Sessiz adımlarla arka taraftan dolanmaya koyulduğunda, "Ne oluyor lan?" diye korkuyla soran kişinin diğer tarafa gittiğini sesin düzeyinden anladı. Tırın solunda kalan adamı sessizce bayılttıktan sonra, "Ananı sikeyim!" diye bağırdı biri korkuyla. "Cin mi geldi lan?"

"Hasiktir," dedi biri. "Osi!" Bir süre sonra boğazdan gelen, yırtıcı bir sesle bağırdı aynı kişi. "Dhib burada! Dhib geldi."

Bela burada.

Tırın sağındakinin arkasından yaklaştı. Adam birden arkasını dönüp kendisini görünce soluk borusunun tam üstüne yumruk attı. Adam sesi çıkamaz halde acıyla gerilerken silahını kaldırıp kalbine ateş etti.

Kaldı üç.

Onun da silahını uzaklaştırıp deponun arkasından dolandı ve baygın bedene eğilmiş iki kişiye yaklaşacakken, aralarından biri uyanık çıkıp kafasını kaldırdı. "Reşid!" diye bağırınca ikisi de silahlarına davranacaktı ki Dhib önce davranıp ikisini de indirdi.

Kafasını kenara eğip silahını aşağı indirdikten sonra hızlı adımlarla ön tarafa döndü. Tırın diğer yanındaki adam silahını kaldırıp ateş edecekken, Dhib ucunu yere çevirdiği silahını adama doğrultup ateş etti.

Beş ölü, sıfır canlı... Kendisini canlıdan saymaz, canlı sayılsa anlamı olmaz.

İndirilen malların yanına gidip çakısını çıkardı ve kolinin ortasına bıçağı saplayıp içindekine baktı.

Sağlık kitleri düzgünce istiflenmişti. İçinde ilkyardım malzemeleri, ilaçlar ve yara bantları vardı. Diğer koliye geçtiğinde her kolinin başka bir amaca hizmet ettiğini anladı. Bu sefer mermiler vardı. Çeşit çeşit kalibre, profesyonel operasyonlar için tasarlanmış mühimmatlar bulunuyordu. Yanında el bombaları ve küçük cephaneler vardı.

Diğer koliye sapladığı çakısıyla birlikte kartonu parçalamaya çalıştı fakat sert bir engelle karşılaşan çakı tiz bir ses çıkardı. Kaşları çatıldı. Koliyi elleriyle parçaladığında kutuyla karşılaştı. Kutunun kapağını kaldırdığında küçük siyah cihazlarla dolu olduğunu gördü. İletişim cihazları, şifreli telsiz sistemleri ve dizüstü bilgisayarlar...

En üstteki bilgisayara takılı bir bellek dikkatini çekti.

Bu teslimatın boyutunu zihninde tarttı. Gözleri sistematik şekilde kolilerde gezindi. Büyük adımlarla tıra yöneldikten sonra birkaç koliyi daha kontrol etti. Aynı mühimmatlar vardı. Cephane, sağlık malzemeleri, ağır silahlar ve teknolojik ekipmanlar...

Bir terör ağına mı hizmet ediyordu yoksa birden fazla örgüte destek mi veriyordu? Bunlar sıradan bir terör ağı için çok fazlaydı. Eğer bu mühimmatlar dağıtılacaksa bile... bu çok büyük bir tehlikeydi. Örgütlerin ellerinde böyle bir teknoloji ve güç olması Türk devletinin ve ordusunun aşağılanmasıyla aynı şeydi.

Böyle bir şeye hiçbir şekilde izin veremezdi.

Bu takviyenin nereden geldiğine ulaşması gerekiyordu. Kolilerin üstüne baktı fakat ne adres vardı ne de isim. Teslimatın kime gideceğinin bilgisine bellekten ulaşabileceğini düşünüyordu.

Belki de bu malzemeler küçük örgütlere ulaştırılacaktı. Tunceli'deyken araştırmaya başladığı kaçak göçmenlerin bazılarının örgütlere destek için ülkeye girdiğini biliyordu. Tekrar sorgulanmalarını isteyebilirdi. Arkasından gelen hafif bir çıtırtı, düşüncelerini böldü. Silahını hızlıca doğrulttu ve karanlıkta kımıldayan bir gölgeye nişan aldı. Kim olduğunu düşünmeden ateş etti.

Düşman buradaydı.

Sol taraftan bir ses daha gelince kafasını kaldırdı ve ileriye baktı.

Çoğul.

Düşman değil, düşmanlar buradaydı.

Biri tırdaki teslimatın patlatıldığının farkına varmıştı. Etrafına bakındı. İşi kısa sürer sandığından çantasını uzakta bırakmıştı. Bu kendine güvenerek ve Sezin'i düşünerek verdiği ani kararın hata olduğunu gösteriyordu.

İlk hata.

İçinden, "Sikerler," dedikten sonra sırtına doğru çevirdiği silahını önüne alıp gözlerini kıstı. Büyük adımlarla dışarı çıktıktan sonra silahını doğrultarak yana döndü. İki uzun boylu, siyah giyimli fakat toz içindeki adamların ortasında daha kısa, temiz görünümlü bir adam vardı. Yandakilerin ortadakini koruduğunu anlarken ortadaki adam ellerini havaya kaldırdı ve alaycı bir şekilde güldü.

"Beni öldüreceksen çabuk ol," dedi sakin bir tonla. "Adamlarım senden hızlı davranabilir."

Dhib ortadaki adamdan bakışlarını almadan sol eliyle pantolonundaki tabancayı aldı. Göz açıp kapama hızında silahıyla sağdakini, tabancasıyla soldakini vurduktan sonra iki adam saniyelik aralıklarla yere yığıldı. Gözleri açık gebermişlerdi.

İkisi de kaşlarının başlangıcından vurulmuştu.

Ortadaki adam gergin bir şekilde adamlarına bakarken kaşlarını kaldırdı. Etrafına bakındı. Teslimatı tamamlaması gereken adamların öldüğünü fark etti. Etrafta beş kişi olması gerekiyordu fakat sessizlik öyle büyüktü ki sanki hepsini yutuyordu.

Kimse yoktu.

Köşeye sıkıştığının ve karşısındaki adamın Türk askeri olduğunun farkındaydı.

Türk askeri fakat yalnızca bununla sınırlı değil. Daha fazlası. Daha derini, daha tehlikelisi, daha kirlisi ve şüphesiz daha korkutucusu.

Aynı anda iki elle, iki adamı almak için ya gladyatör olmalıydı ya da bordo bereli. Ya da... yalnızca *o* olmak gerekirdi.

Bu büyük bedenin altında büyük sırlar saklı olduğuna emindi. İki elle, iki adam almak sanki onun için sabah egzersiziymiş gibi rahat ve kesin davranmıştı. Hayır, bu bambaşka bir *bela* olmalıydı.

Kısa adamın tek yapması gereken hızlı düşünmekti. O da öyle yaptı. Kendisini güvenceye almak ister gibi kafasını kaldırdığında büyük adamın silahını doğrulttuğunu gördü.

"Bana dokunmadan önce kim olduğumu öğrenmek isteyebilirsin."

Dhib, adamın bakışlarını ve beden dilini hızla analiz etti. Korkuyordu, konuşacaktı. Silahını bir anlık tereddütle adamın kafasından göğsüne indirdi ve susturuculu tabancayı beline koyarken gözlerini kıstı.

"Konuş." Sesi buz gibiydi. Hiçbir duygu yoktu, hiçbir es vermiyordu. Gözleri zaten görünmüyordu. Kocaman, karanlık, gizli bir hayalet gibiydi.

Adam bir an sustu, ardından gülmeye başladı. "Bu kadar mı? Beni silahını doğrultarak konuşturabileceğini mi sanıyorsun? Sen kimsin?"

Dağlarda saklanan, düşmanı izleyen, bitirmeye odaklı *bela*. Tek başına bir *ordu*.

Turan bu tür meydan okumalara alışkındı. İleri doğru büyük bir adım atıp adamın omzunu yakaladı ve bir hamlede onu tırın kaportasına yapıştırdı. Çakısını adamın boğazına dayarken sakin ama keskin bir sesle konuştu. "Kimsin?"

Adamın gülümsemesi bu kez silinmişti. Alayın yerini baskın bir korku almıştı. "Rasim'im. Rasim!"

"Kimsin?" diye yine aynı, soğuk sesiyle konuştu.

"Roşi," dedi adam titrek bir sesle.

Dhib tam o an çakıyı hafifçe geri çekti. Roşi mi? Hangi cesaretle karşısına çıkmıştı?

Kendisini şanslı saymalıydı. Yerde ararken gökte bulmuştu. *Roşi kucağına düşmüştü.*

"Roşi..." dedi düşünür gibi. *Teslimatı yapan balık. Daha büyüğü var, öğrenmeli.*

"Evet," diyen Roşi durumdan hiç de memnun görünmüyordu.

"Bu teslimat nereye gidecek? Kimden geliyor ve bellekte ne var?"

"Eğer bunları söylersem beni yaşatmazlar."

Dhib tekrar çakıyı bastırdı. "Eğer söylemezsen ben seni yaşatmam."

Bu sefer adam derin bir nefes aldı. "Tamam... Tamam! Dinle. Bu teslimatların çoğu çetelere gidecek. Birkaç küçük oluşum. Onun dışında senin öğrenmek isteyebileceğin her şey belleğin içinde ama bellek şifrelidir. Kimse aptal değil, teslimata bellek koyup şifresiz iletmezler."

"Bellek kimin?"

Çakı boynuna baskı yapmayı sürdürürken, "Tahrir'in," dedi titreyen sesiyle. "Elektronik olanların birkaçı Tahrir'e gidecek, bellek de onun..."

Bakışları karardı. "Tahrir nerede?" dedi öfkeyle. Çakı, Roşi'nin boynunu çizdi. "Yerini söyle!"

"Bilmiyorum. Onu bilmiyorum. Yerini bilmemi istemiyor, bu yüzden hep gözlerimi bezle kapatıp bir yerden aldırıyor." Korkuyla yutkundu. "Teslimatı ben yapacaktım. Bir ay sonra bugün, Patnos'tan İrfan Bıldık denilen adamın evinden alacaklar beni."

Bir ay sonra...

Bu süreç düşündüğünden uzun sürecekti.

"Şifre," dedi çakıyı biraz daha bastırarak.

"Şifreyi ben de bilmiyorum. Tahrir bilir. Irak'tan geldi bu mallar, gönderenler de biliyordur. Şifreyi istiyorsan birlikte gidelim, öğrenelim."

Askerin sert, baskın, hataya yer vermez sesi kulaklarına doldu. "Benimle oynama."

"Bensiz vermezler. Oraya ancak benimle gidersen şifreyi alabilirsin. Başka türlü... çok zor."

"Ne demek?"

"Bana güveniyorlar. Yüzümü görünce neyi istediğimizi anlarlar. Şifreyi alırız."

"Sana güvenmiyorum."

"Tamam, bizi sen götür. Irak'ın kuzeyinde Dohuk şehrinde bir ev var. Oradakilerle iletişim kurdum. Telefonumda adres olması gerekiyor." Ölüm korkusu onu öyle bir sarmıştı ki bülbül gibi şakıyordu. "Güvenmiyorsan teslimatları alacak çete temsilcilerinin isimleri de telefonumda."

Dhib bir süre düşündü. Roşi'nin yüzüne baktı, korkak adam doğru söylüyordu.

"Şifren?"

"5115."

Dhib maskenin altında kalan dudaklarını ıslatırken bakışlarını adamdan çekmedi. Sonrasında derin bir nefes aldıktan sonra kafasını aşağı yukarı salladı yavaşça.

Tehlike çanlarının sesleri havada yankılandı.

Şubat 2022, Irak.

Korgeneral Alparslan Aksakallı, "Gönderdiğin isimlerin peşindeler," dedi soğuk bir sesle. Dhib, Roşi'nin bahsettiği isimleri korgenerale iletmişti. Korgeneral de yakalamak üzere isimleri timlere dağıtmıştı. "Sen ne yapacaksın?"

Dhib, arazi aracının direksiyonunu tam tur çevirerek bir üst yola geçtikten sonra gaza asıldı. "Ne yapacağımın önemi yok."

"Tam düşman bölgesindesin."

"Aralarına sızmazsam hiçbir şey öğrenemem," dedi dişlerini sıkarak. Yine Vertu telefondan konuşuyorlardı. Uydu üzerinden iletişim kurdukları için *jammerların* işe yaramadığı tek telefon buydu.

"Üç gün içinde bana ulaşmazsan seni almaya gelecek birilerini gönderirim."

"Hayır," diyen sert sesle Alparslan duraksadı. Alp kendisine kolay kolay hayır demez, reddetmezdi. Kesindi. Kafasına koymuştu. Başına ne gelirse gelsin yürüyecekti. "Buraya giren çıkamaz."

"Dhib'ten başka kimse oradan çıkamaz," dedi Alparslan.

Ve Dhib içinden çıkamayacağı, üstünden kalkamayacağı hiçbir zorluğa kolay kolay girmezdi.

"Doğru." Bir süre sonra devam etti. "Telefonu yakın bir yere gömeceğim."

"Önemi yok. Konumu göremiyorum. Arasam da çalmaz."

"Arayın ya da beni bulun diye söylemiyorum. İşim kısa sürecek. Şifreyi öğrenene kadar uğraşacağım."

"Sonra?"

"Sonra bellekte ne varsa size ileteceğim."

"Görevi bitirmeden dönmeyeceksin."

Güldü alayla. Bu, yüz kaslarına şok yaşatan bir hareket oldu. "Öyle huylarım yok."

"Kolay gelsin asker.

"Sağ olun."

Telefonu kapatan Dhib, gideceği yere birkaç kilometre uzakta kalan bir tarlaya telefonu gömdü ve üzerine de taş koydu. Arabaya dönüp tekrar yola koyuldu. Birkaç dakika sonra küçük bir ev diye gösterdikleri fakat avlulu bir tesis olduğunu anladığı bölgeye baktı. Bölge oldukça yukarıda kalıyordu. Şu an arabasını gördüklerinden emindi.

Gözlüğünü taktı ve radyoya uzanıp bir şarkı açtı. Şarkının notaları çalarken tek eliyle direksiyonu çevirdi.

Gün çoktan döndü buralarda
Ve ben simsiyah bir gecenin koynunda yapayalnız bekliyorum
Duyuyorum, görüyorum
*Bir gün gelecek dönence biliyorum**

Arabayı rahatça ilerletti. Dudaklarının arasından çıkan ıslıkla birlikte direksiyonda da hafif bir ritim tutmaya başladı.

Simsiyah gecenin koynundayım, yapayalnız
Uzaklarda bir yerlerde güneşler doğuyor
(Biliyorum)
(Dönence)

* Barış Manço - Dönence.

Kupkuru bir ağacın dalıyım, yapayalnız
Uzaklarda bir yerlerde bir şeyler kök salıyor
(Görüyorum)
(Dönence)

Ceketinin içcebinden fotoğrafı çıkardıktan sonra arabanın torpidosundan aldığı kibriti kutunun kenarına sürtüp ateşi canlandırdı. Derin bir nefes alarak Sezin'in fotoğrafını yaktı.

Bu andan itibaren hiçbir kanıt, hiçbir bilgi olmamalıydı. Sezin'e ulaşmamaları için o yokmuş gibi davranmalıydı.

Turan Alp Akkurt'un kim olduğunu bilmemelilerdi.

Çatlamış dudağımda ne bir ses ne bir nefes
Uzaklarda bir yerlerde türküler söyleniyor
(Duyuyorum)
(Görüyorum)

Fotoğrafın son külü de uçtuğunda çenesini sıvazlayarak kibriti camdan dışarı attı. Islık tekrardan dudaklarına yerleşti. Gözlerini etrafta gezdirirken hatıralarının üstüne bir çarşaf örttü. Saatlerdir çoğunun üzerine çarşaf serse de sona kalan yine kalbi olmuştu.

Sevdanın hatırasının üstü kolay kapanmıyordu.

Simsiyah gecenin koynundayım, yapayalnız
Uzaklarda bir yerlerde güneşler doğuyor

Karanlığı içine ağırladı. Kendisine uyguladığı metot birkaç saniyeden ibaretti. Her şeyi hafızasından kovdu. İçindeki karanlık onu hem güçlü kılıyor hem de insanlığından koparıyordu. Bunun farkında olsa da yapılması gereken buydu.

Kupkuru bir ağacın dalıyım, yapayalnız
Uzaklarda bir yerlerde bir şeyler kök salıyor

O karanlık dosyaların, zorlu görevlerin, imkânsız denilen her davanın adamıydı. Masalarda tartışılan, haritalarda çizilen ve bir kenara bırakılan planlar onun gerçeğiydi. Hasıraltına süpürülen her dosya onun eline düşerdi. Başkalarının adım atmaya korktuğu yerlere bir gölge gibi süzülür, elindekini de kül ederdi.

İnsan olduğunu hatırlatan şey, kanını sıcak tutan intikam duygusuydu.

Özgür'ün intikamı.

Şimdi Özgür'ün de üstüne bir çarşaf seriyordu. Duygularını bastırmayı öğrenmişti, söz konusu vatansa tüm hayatını kutuya saklar, üstüne toprak atardı. Bu işte zaafların bedeli ağırdı.

Bedel ödeyecek kadar güçsüz bir bela asla olmamıştı, onun görevi bedel ödetmekti.

Arabayı geniş kapının önünde durdurduğunda tam da tahmin ettiği gibi kapılar açıldı. Arabayı içeri sokmasını işaret eden ellerle birlikte ilerletti ve ardından ellerindeki silahları arabaya doğrultan beş kişi ile dudaklarında bir gülümseme oluştu.

Birkaçı arabadan inmesini işaret edince omuz silkerek arabadan indi. Ellerini yukarı kaldırarak, "Hiç kimseyim!" diye bağırdı Kürtçe konuşarak. "Bir arkadaşla geldim."

"Kimmiş arkadaş?" dedi içeriden biri. Ağır adımlarla kendisine doğru yürüyen kısa boylu adama baktı.

"Sen misin konuşmam gereken?"

Kafasını diken adam otoritesini belli etti. Dhib sakince, "Durun, getireyim arkadaşı," dedi ve kendisine silahını doğrultan gençlere baktı. "Tabii izin varsa."

Adam kafasıyla izin verince Dhib koca adımlarıyla bagaja yöneldi. Bagajı açtıktan sonra alacağını aldı ve elindekini herkesin önüne fırlattı.

Roşi'nin kesilmiş kafasını.

"Buraya ancak onunla gelirsem şifreyi alacağımı söyledi." Deli gibi gülümsedi. "Yüzünü görünce neyi istediğimi anlarmışsınız. Ben de yüzünü getirdim."

Adam şok içerisinde ortadaki kafaya bakarken, gözleri açık ölmüş olan Roşi'nin kafasının nasıl bir etki yarattığını anlayan Dhib boğazını temizledi.

"Size aynısını yapacağımdan değil, cesedi taşımakla uğraşmayayım diye kafasını getirdim. Şimdi... şifreyi alayım."

Bağırarak kendisine yaklaşan ilk adama arabanın kapısını açarak sarsıntı yaşattıktan sonra yolcu koltuğundan kaptığı demir sopayla arkasından geleni indirdi.

Silahlar konuşmaya başlayınca dişlerini sıktı. Arabanın kenarına çökse de kurşunlar çok yakınından geçiyordu. Giriş şeklinin etkileyici olduğunu kabul ediyordu fakat bu kadar kötü bir karşılama beklemiyordu. Arkasından yaklaşan silahlı adamlardan birinin dizine sertçe tekmesini geçirip ayağa kalktı ve onu daha da itti. Yetmeyince de adamı omuzlarından tutup duvara fırlattı.

Kurşunlardan biri kolunu sıyırıp geçince bir koluna, bir de ateş edene baktı. Sonrasında yakınındaki adamdan silahını alıp karşı tarafa ateş etmeye başladı. Bağırışları duysa da ne dediklerini anlamayı reddediyordu.

Ateş ederek arabanın arkasına doğru ilerledi. Kendisine bağırarak koşan bir adamı fark edince cebinden çakısını çıkardı. Gözü dönmüş gibiydi. Adamı tuttuğu gibi çakıyı soluk borusuna geçirip yukarı doğru çekti. Yırtılan tenden akan kanları boş verip onu kenara çöp gibi attı.

Bu insanlar Türkiye'deki terör şebekelerine yardım eden insanlardı. Acıması yoktu, olmayacaktı.

Diğer adamlardan birinin ağzına soktuğu silahla ateş etti. Ardından aracın arkasından aldığı silahı kaldıracaktı ki hiç beklemediği bir şey oldu.

Omzunda bir ağırlık hissetti.

Bakışları yavaşça omzuna döndü. Omzunun altına saplanmış küçük baltayı fark edince gözlerini devirdi.

"Hayvan muamelesi ha?" dedi dudakları arasından kısık bir sesle.

Omzundaki baltayı çektikten sonra sertçe savurdu ve ona saldıran adamın kafasına geçirdi. Sağdan kendisine doğru koşarak geleni fark edince, öldürdüğü adamın kafasından çıkardığı baltayı fırlattı. Baltanın keskin tarafı adamın göğsüne saplandı.

Silahını çıkarıp uzakta duranlara ateş ettikten sonra ilk başta kendisiyle konuşan adama döndü. Adamın kendisine silah doğrulttuğunu fark edince, kollarını göğsünde bağlayıp rahat bir tavırla bakışlarını adama dikti.

"Şifre," dedi boğazdan gelen, tavizi olmayan bir sesle.

"Ben şifre falan bilmem." Dhib'in ifadesiz suratından tek bir gölge bile geçmiyordu. Kafasını sakin bir şekilde yana yatırdığını gören adam derince yutkundu. "Gerçekten bilmiyor-" Ona doğru adım atan Dhib ile lafını kesti ve gözlerini kapatıp derin nefesler alarak, "Bir şifre gönderdiler fakat kelime gibi değildi. Özel bir şifreleme tekniğiydi. Ezberlemedim. Şifreyi koyduktan sonra kâğıdı yakmam söylendi. Şifreyi gerçekten bilmiyorum!" diye bağırdı.

Dhib derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini kapattı. Özgür'ün intikamı, vatan, nefret, düzlük diyordu fakat ulaşmaya çalıştığı her amacının önüne bir engel çıkıyordu.

Bu dönemin kısa sürmesini istese de asıl demirbaşlara ulaşana kadar dönemez, yarım bırakamazdı.

Şifreyi öğrenirse Tahrir'in amacına ulaşırdı. Amaca ulaşırsa... Tahrir'in önünü keserdi. Tahrir'in önünü keserse Sidar'a ve en sonunda hepsinin bağlı olduğu o adama ulaşırdı.

Her şey iplik gibi birbirine bağlıydı.

Bu içi boş tenekeler canını sıkıyordu.

Gözlerini tekrar açtığında iki saniye öncesindeki gibi düşünmüyordu. Silahını yavaşça kaldırdı, gözlerini kırpmadan adamın tam kalbinin ortasını hedef aldı ve şifreyi bilmeyen adam silahını kaldıramadan kalbinin ortasına ateş etti Dhib.

Etrafına bakındı. Burada yaşayan kimse yoktu. Yüzündeki ifade sekteye uğradı. Kaşları çatıldı. İçinde susturmaya çalıştığı sesler zihninde yankılandı. Kafasının içinde dolaşan fikirleri yakalayamayacağı kadar dağıldı.

Özgür'ün sesi yükseldi kafasının içinden. "Hepinizin bir hikâyesi var," diyordu. "Bir gün hepimizin hikâyesi bitecek ama benimkisi erken bitecek."

Eski timinden Kağan konuştu sonra. "Biz yaşamasak da vatan yaşar. Bir canım daha olsa onu da vatana adarım."

Yine eski timinden Mert konuşuyordu. "Dilimde vatan, kalbimde vatan, mezarımda vatan. Ben tüm varlığımı adamışım, bu şerefsizler beni öldürsün diye mi? Soysuzlar bitsin ki vatan, vatan olabilsin abi. O zaman varlığımız armağandır işte."

8 Ocak 2020... Suriye'de timini kaybettiği binanın hemen üst tarafında durmuş olan Tahrir geldi aklına. Canının acısı artınca silahını indirdi Dhib. Yere çevirdi bakışlarını. Zihninde yükselen karmaşadaki sesleri duymuyordu fakat cümleler netti.

Gözlerini kapattığında Sezin'in güzel yüzünü gördü. Sezin başta gülümserken birden gülümsemesini bozararak ciddileşti. "Hepimizi sivile çektiler. Bitti, Alp. Elimden kayıyor, tutamıyorum."

Düzelteceğim diyemiyordu. Dilini kullanamıyordu.

En son sesini duyduğu Özgür'ün babası Rahim'i dinledi. "Şehidimin intikamı senindir. Al oğlum. Kanını yerde bırakma."

Gözlerini açtı.

Dhib geldiğini belli ederdi fakat artık buna gerek yoktu. Hayalet olamazsa amaçlarının önüne engeller çıkmaya devam edecekti. Sessiz, sakin, habersiz bir şekilde bitirmeliydi.

Bitirmeliydi ki ailesine, Kaza'sına kavuşsun.

O an bir karar vermesi gerekiyordu, en doğrusunu seçti. Kafasını boşalttı. Her şeyi göz ardı etti ve kararını verdi.

Bu iş bitene kadar kimse yoktu. *Hiç kimse.*

Yalnızca o ve gölgesi. Bu kadardı.

Omzunda tekrar sızı hissedince silahını pantolonundaki kılıfa koyup diğer eliyle omzuna dokundu. Elini kaplayan kan ile dudaklarının arasından

bir küfür savurdu. Kötü yaralanmıştı ve bu, işleri yavaşlatacaktı. Baltanın saplandığı yerde etinin açıldığını hissediyordu fakat durup dinlenmeye vakti yoktu. Buradan uzaklaşması gerekiyordu.

Arabanın arkasına geçip üstünü değiştirirken dişleriyle tişörtünden bir kısmı yırttı ve omzuna bağlarken kafasını eğip soluklandı. *Acı yok, olamaz. Olmamalı.* Yarasını iyice sıktıktan sonra üstüne siyah bir tişörtle ceket geçirdi. Kanlı tişörtünü ve ceketi de ateşe verirken gözbebeklerine kadar ulaşan alevi izlemeyi bıraktı, kenara fırlattı.

Arabasına geçmeden önce yere düştüğünü fark etmediği güneş gözlüğünü alıp taktı ve hızlı manevralarla arabaya geçip olduğu yerden çıkardı. Yol üstünde gömdüğü telefonu aldı. Son konuştuğu numarayı tuşladı.

"Kısa sürdü," diyen Alparslan Aksakallı telefonun çalmasını bekliyormuş gibi rahattı.

Dhib ifadesiz bir sesle konuştu. "Plan iptal. Şifreyi bilmiyorlar. Irak'ta bir yazılımcı bulup şifreyi ona çözdüreceğim."

"Her Iraklı, Türk askeri olduğunu bildiği birine yardım etmez."

"Türk askeri olduğumu söyleyeceğimi kim söylüyor?"

Alparslan'ın, "Senin gözünün içine bakıp da Türk askeri olduğunu anlamayacak adamın gözünü sikeyim," dediğini duyunca siniri bozulmuş gibi direksiyonu okşadı. "Ayrıca kimin ne bok olduğunu herkes biliyordur o bölgede."

Dhib direksiyona parmaklarını vururken bakışlarını etrafta gezdirdi. "Bir yol bulacağım."

"Başının çaresine bak," diyen Alparslan derin bir nefes alıp, "Dikkat et," dedi ve Dhib o sırada korgeneralin arkasından birinin konuştuğunu duyduğuna emindi. Ses tanıdık gelmişti fakat çıkaramamıştı. Arama sonlandırıldı.

Telefonu yan koltuğa attıktan sonra bakışlarını karşısına çevirdi. İlerideki dört kişilik grubun bakışlarının arabaya kilitlendiğini fark edince yüz ifadesini bozmadı. Derin bir nefes aldıktan sonra arabanın hızını düşürdü. Yandaki telefonu alıp ceketinin içcebine koydu.

Yanlarına vardığında içlerinden biri camı açmasını işaret etti. Sakin bir tavırla camı indirdikten sonra gözlüğünün üzerinden bir bakış attı. "Sorun ne?"

"İn arabadan."

Yüzünü ileriye çevirip sıkıntıyla yoluna baktı. "Niye iniyormuşum?"

"Arabayı kontrol edeceğiz."

"Hep bu çevrede ticaret yaparım. Buralardanım."

"İn dedim."

Dudaklarını ıslatıp arabanın kontağını kapattı ve sabırla arabanın kapısını açtı. Aşağı indiğinde boyunu görenler kaşlarını çatıp silahını ona doğrultunca ister istemez güldü. "Canavar değilim, ben de insanım."

Canavardı. Sistemi insan gibi değil, vahşi bir canavar gibi çalışıyordu.

"Seni görsek hatırlardık," dedi biri saldırgan tavırla. "Hatırlamasak da duyardık."

"Beni duymamak sizin probleminiz," dedi ellerini ensesinde birleştirirken. Omzundaki yara zorlansa da yüz ifadesini bozmadan bakışlarını onlarda gezdirdi. Arabayı kontrol eden adam diğerlerine *zararsız* der gibi bir hareket yaptı.

Dhib, yanına yaklaşıp üstünü aramak isteyen adamın silahına bakışlarını kısa bir an çevirdikten sonra adam yanına yaklaştığında tekmesini karnına geçirdi. Üzerini kimse arayamazdı! Belindeki kılıftan silahını çıkardı. Öndeki adamlardan birini silahıyla vurduktan sonra omzunun arkasından yarasına geçirilen silah ile yüzündeki soğukkanlı ifade bozuldu.

Diğer elinin yumruğunu arkasındaki adama geçirdi fakat dengesi bozuldu. Silahını adama doğrultup ateş ettikten sonra yere devrilen adamı fark etti.

Bel boşluğunda silah namlusu hissedince kafasını kaldırıp ileri baktı. Derin bir nefes aldı ve çatık kaşlarla ileriye bakmaya devam etti. Kafasının içinde hiç ses yoktu. Düşündüğü tek şey, arkasındakini etkisiz hale getireceği hamlesiydi. Hamlesi için biraz beklemesi gerekiyordu. Dikkat dağıtması, ani hareket etmemesi lazımdı.

"Tek bir yanlış hareketinde seni vururum," dedi arkasındaki adam.

Kafasını iki yana yatırırken, "Bu senin son yanlış hareketin," demesiyle ıslık gibi bir ses duydu ve saniyesinde adamın yüzü sırtına yaslandı. Daha sonrasında adam kenara devrildi. Kaşları çatılan Dhib, silahıyla birlikte arkasını döndü. Karşısında gördüğü bedenle birlikte kaşlarını kaldırdı.

Karşısındaki bir Amerikan askeriydi. Kadın yüzbaşı, Dhib'e bakmayı kesmeden aynı anda silahlarını indirdiler ve dimdik durdular.

Alayla gülen Dhib gözlerini ağır ağır kapatıp açtı. Bu hiç olmamıştı. Hem de hiç... Kadına bir şey demeden çekip gidecekti ki kadın, "Sana yardım ettim," diye seslendi.

"Etmeseydin."

Arabasının kapısını açtığında kadın, "Türk askerisin!" diye konuşunca bakışlarını ileride tutup Alparslan Korgeneral'in sözlerini hatırladı.

Senin gözünün içine bakıp da Türk askeri olduğunu anlamayacak adamın gözünü sikeyim.

Sabırla kadına dönüp bakışlarını ona çevirdi. "Ne istiyorsun?"

"Yaran ciddi görünüyor." Kadından bakışlarını çekmedi fakat yarasına aldığı darbe yüzünden kanamasının arttığını biliyordu. "Beshiqa'daki Türk üssüne geçene kadar çok kan kaybedersin. Yakın bir yerde yerleşkemiz var. Gel, tedavini yapalım. Sonrasında gidersin."

İlk kez böyle bir şeyle karşılaşıyordu. Dhib olarak görevlerde olduğunda Amerikan askerleriyle karşılaşırdı, hatta birkaç kez aynı masada bulunmuştu fakat tedavisini yapmak? Kendi kendini iyileştirebilirdi.

"Gerek yok."

"Hayatını kurtardım," dedi kadın yine aceleyle. "Her türlü bana borçlusun ama ben yine de sana tedavi teklif ediyorum."

"Senden yardım istemedim."

"Nereden geliyorsun?" Kadın yüzbaşı arkasına dönüp baktı. Dhib'in nereden geldiğini çözmek ister gibi yolu inceledi. "Bevanlardan mı?" Bevanlar ne sik şeydi? Dhib ifadesini bozmazken kadın soğukkanlı bir şekilde devam etti. "Türkiye'ye illegal teslimat yapan çete."

Tek bir canlı bırakmadığı o küçük gruptan mı bahsediyordu?

Alayla gülerek arabasına bindi ve kapısını kapattı. Kadın arabanın önüne geçip ellerini kaputa koydu. "Neyin peşindeysen ben de sana yardım ederim. Hem omzunu tedavi ederim hem de peşinde olduğun şeye yardım ederim. Senden tek bir şey istiyorum."

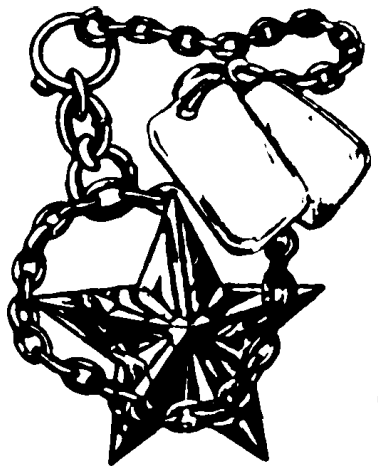
İşte bu kadın şimdi ilgisini çekmişti. Gözlerini soğuk bir şekilde kadında tutunca yüzbaşı yutkundu. "Irak'ta olan bir adamı bize getireceksin."

Dhib onu dinlemeyi keserek kontaktaki anahtarı çevirdi ve arabayı çalıştırdı. Sonrasında kafasında bir muhakeme yaptı. Irak'ta bir yazılımcı bulup bellekteki şifreyi çözdürmek birkaç gününü alabilirdi. Türk üssüne gidene kadar da kan kaybederdi ve toparlaması uzun vakit alırdı. İki ucu boklu değnekti. Vaktini dikkatli kullanması için yapması gerekenler vardı.

Kontağı kapatıp kadına döndüğünde, "Tamam," dedi. "Seninle geleceğim fakat yaramı kendim tedavi edeceğim. Ve kuralları ben yazacağım, siz değil."

Kadın yüzbaşı hızla kafasını aşağı yukarı doğru salladı. "Kabul." Yutkundu sertçe. Adamın cüssesine ve yarasına rağmen dört kişiyi indirmesine bakılırsa karşısında gördüğü Türk askerinden fazlasıydı. Tek başına gezeni ilk defa görüyordu. "Sen ne istersen o olacak."

Bu şansı kaçıramazdı.

6. YALNIZLIĞIN YERLİSİ

Sezin Akkurt.

Şubat 2022, Tunceli.

Sana urganı çıkarmanı söylediler ama boğazına geçirdikleri için özür dilemediler.

Yalnızlık kuyusunda boğulmak üzereyken urganı çıkarsan düşeceğin yer sonsuz keder, çıksan ebedi karanlık.

Yalnızlığın yerlisisin artık.

Tam ortasında, kimsesizliğe sallandın. Ruhları duymasın diye saklandın, saklandığını görmesinler diye benliğini ateşe verdin. Şimdi sen yanarken gördükleri tek şey duman.

Kayboldun, görmediler. Bulunmak istedin de aramadılar ki. Sarıldığın köpek bile yalnızlığına üzülüp sana sürtünmeye çalışırken ne urganı çıkarabildin ne de karanlıktan kaçabildin.

Dakikalarca mı, saatlerce mi yoksa günlerce mi olduğunu çözemeyeceğim kadar uzun bir süre köpeğe sarıldım. Ondan medet ummak kendime bile küstürdü beni. Köpek, bana hiçbir tepki vermeden sadece yanımda duruyor, başını kollarıma yaslıyordu. Öyle içime işledi ki hareketleri, ağladım öylece.

Özgür her birimizin olmak istediği makama yürümüştü. Albay tedavi için gözetim altında tutuluyordu. Keleş görevden uzaklaştırılmıştı ve... Turan gitmişti.

Gözlerim isyan edene kadar köpeğe yaslandım ve bir an sonra ağlamaya bile takatım kalmadı. Turan gitmişti. Bu acıyı kabullenmeli, benden istediği gibi dik durmalıydım. Sezin Akkurt olarak toparlamalıydım.

Vatan için böyle bir zamanda beni yalnız bırakmak zorunda kalan canıma daha da zorluk çıkarmamalı, buralara sahip çıkmalıydım.

Ayağa kalktım, derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim ve alaya yürüdüm. Keleş'i kantinde, yan yana otururken buldum. Perişan haldeydiler.

Sanki bir şeyler yerinden kaymıştı ve eskiye dönmesi çok zordu.

Özgür'ün yokluğu bir yara açmıştı ama bu yara, her birimizin içinde farklı bir biçimde açılmıştı. Onların derin acısını izlerken ben de aynı şekilde boğuluyordum. Onlarla aynı acıyı taşıyordum ama bunu ne söyleyerek ne de gözyaşlarımla bağırarak çözebilirdim.

Yara bandını sertçe çekip gerçekleri söylemeli ve tekrar yapıştırmanın yollarını aramalıydım.

"Artık sivildeyiz," dediğim an suratlarındaki ifade birbirlerinin kopyasıydı. Hayal kırıklığı, öfke, çaresizlik, nefret... "Albayın durumu, Yassou'nun bitirilişi, Özgür'ün..." Konuşamadım. Devamını getiremedim bile. O an nefes almak binlerce kilo ağırlığın altında ezilmek kadar zordu. Gözlerimi kapatıp açarken, "Özgür'ün şehadetinden sonra psikolojik bir testten geçmemizi istiyorlar. Tekrar çağrılana kadar görevden alındık. Bir ara Ankara'ya gidip silahlarınızı ve kimliklerinizi teslim edersiniz," diye bitirdim.

"Ne demek sivil?" diye konuşan Şükrü kaşlarını çattı. Yüzü her an etrafı dağıtacakmış gibi gergindi. "Ne diyorsun?"

Nizami onu tutmamış, aksine göğsünü şişirip öfkeyle dikilmişti. "Ne psikolojik testi? Ne saçmalıyorlar?"

"Sezin öyle şey mi olur? Bizi görevden almaları tamam, albayın durumu yüzünden dosya bizden düşmüştür de... biz kardeşimizi kaybettik. Acımız taze, yaramız derin. Her şeyin üstüne neyimizi test edeceklermiş?" diye çıkışan Fırat abiye kararlı bakmıştım.

Emirdi. Sorgulayamaz, araştıramaz, karşı çıkamazdık. Raporu onlara da uzattığımda önce okudular, ardından inanamaz gibi bakakaldılar.

"Çok belli, biri önümüzü kesmeye çalışıyor," diyen Şükrü sinirle karışık güldü. "Bu ne abi? Hayatımda ilk defa böyle bir gerekçe görüyorum. Biz askeriz. Asker! Psikolojik test ne anasını satayım? Psikolojim iyi olsaydı terörist mi avlardım?

Kubat, "Bir şey var. Bir olay. Hem Kurtuluş dosyasını alıyorlar hem de bizi oyun dışı bırakıyorlar. İyi kokular almıyorum," derken kaşlarını çattı iyice.

Göktuğ, "Abi ne yapacağız? Ben ne yapacağım abi?" diyerek bakışlarını Kubat'a çevirince hepimiz aynı anda ona döndük. "Özgür yok, silahım yok, apoletim yok, kamuflajım yok. Ne yapacağım abi?"

"Toparlayacağız." Kubat onun omzunu sıkarak dişlerini sıktı. "Eksik de olsak... düzelteceğiz bir şeyleri."

Eksik de olsak...

Ne Özgür vardı ne Turan ne de Serdar Komutan. Biz vardık fakat yarım nasıl devam ederdi aile? Yüreğinde ağırladığını unuttuğun kimsesizlik geri dönmüşken nasıl devam ederdin?

Serkan, yalnızca kendisi kaybedecek sanırken her şeyimizden mahrum bırakılmamızı öylece izledi. Hayatımızın mahvolduğunu onun acı çeken

yüzüne bakarken anlayabiliyordum. Yıkılmaz dediğimiz kalemiz, evimiz yıkılmıştı ve biz yalnızca... izliyorduk. Elimizden gelen tek şey izlemekti.

Ellerime kelepçe geçirseler kurtulur, ayaklarıma prangalar bağlasalar sıyrılırdım. Vatanım için baş koyduğum tek amacıma bir balyoz indirilirken ve duvarlarıma tekmeler savrulurken yaptığım tek şey... izlemekti.

Kubat birden bana döndü. "Turan nerede?"

Daha önce hayatımda çok kez dik durmam gerektiğini bilmiş ve bunu becerebilmiştim. O soruyu duyduğumda titreyen dizlerim, terleyen ellerim beni yanıltı. Beceremediğimi anladım. Ben hayatımda daha önce hiç o kadar kimsesiz hissetmedim.

Ben hayatımda hiç o kadar yalnız kalmadım.

Dudaklarım aralandığında gözlerim odağını kaybetmiş gibiydi. "Gitti."

Bunu söylerken yıllarca sıvasını yaptığım duvarlarım tekrar çatladı. Kimsesizlik sert bir yumruk gibi başıma vurduğunda odanın hangi köşesine saklansam bilemedim. Artık benim için bütün duvarlar *çatlak*, bütün odalar *soğuk*, bütün evler *yıkıktı*.

Artık benim için *hiçbir yer* yoktu.

"Gitti mi?" diye soran Göktuğ'un kaşları çatıldı. "Nereye gitti?"

"Bazı şeyler-"

Hepsinin dikildiğini, kaşlarını çattığını görünce lafımı kestim. Onlara yalan söylememi istemişti. Aileme susmamı, sırt çevirmemi, anlatmamamı istemişti.

Bir görev olduğunu kimse bilmemeli. Duydun mu? Dhib'ten kimsenin haberi olmayacak. Hiç kimse, Sezin.

"Bilmiyorum." Gözlerimi kaçırarak etrafa bakındım. Omuzlarım düşüyordu. Gücümü kaybediyordum sanki. Toparlayamayacak mıydım?

Lütfen dedim içimden. *Dağılmak üzereyim, parçalarımı birleştirmek için biraz da olsa gücüm olsun.*

"Bazı şeyler ne? Neyi bilmiyorsun?" diye konuşan Şükrü kafasını durumu anlamaya çalışır gibi yana eğince omuzlarımı dikleştirdim ve onlara döndüm.

"Görevden uzaklaştırılınca kendini kapatmıştı zaten," dediğimde yüzlerindeki ciddiyet yerini korkunç bir ifadesizliğe bıraktı. "Konuşmaya çalıştım, dertleşmek istedim. Yapamadı."

"Yapamadı?" Göktuğ'un suratına çökenin geceden daha karanlık bir ifade olduğunu görebiliyordum. Ne masumdu ne sakindi ne de anlayışlıydı. "Neyi yapamadı?"

"Özgür'ün şehadetini..." Sesim kırılınca burnumdan derin bir nefes aldım. Toparlanmak adına duraksadığımı anladıklarında yüzlerindeki ifadesizlik kırılır gibi oldu fakat hayır, bu ifadesizliğin altında korkunç bir fırtına yatıyordu. Hepsinin rüzgârı aynı anda esse ayak bastığımız yer sallanırdı. "Kaldıramadı. Kendisi yüzünden olduğunu düşündü. Görevden uzaklaştırılmasının üstüne bir de bu gelince-"

"Gitti yani?" diyen Göktuğ hiç sakin durmuyordu. "Bunca şeyi tek başına kaldırmana göz yumdu ve gitti?"

"Bilmiyorum. Telefonuna ulaşamıyorum, mesajlarıma da dönmüyor. Bir şey demedi. Gitti." Burnumu diktim daha da. "Beni terk etti."

Keleş'e dahi Turan beni terk etti diyeceksin.

"İnanmıyorum," dedi Fırat abi. "İnanmıyorum, böyle bir şey-" Güldü siniri bozulmuş gibi. "Turan öyle birden-" Duraksadıktan sonra yüzüme baktı. Yüzümdeki ifade son damlayı taşırmış gibi masaya yumruğunu yasladı. "Şerefini siktiğimin piçi..." Gözlerimi kapatıp bu ana dayanmaya çalıştım. "Güvendim ona! Kendimden çok güvendim, kardeşimi emanet ettim!"

"Ben anlamıyorum," diyerek gülen Göktuğ'un sesinden sinir damlıyordu. "Biz bunları yaşarken siktir olup gitti yani? Bir şey demeden, haber vermeden öylece gitti mi?"

Serkan, "Yapmaz," dedi kabullenemez gibi. "Herkes yapar, Turan yapmaz. Sezin... doğruyu söyle. Bilmediğimiz bir şey mi var?"

"Terk etti," dedim yalnızca.

Ağlamak geliyordu içimden ama kapattığım gözlerimin ardında Turan'ın yüzünü izlemek istiyordum. Bana gülümsüyor, cesaret veriyor, beklemem için bir neden gösteriyordu. Ona güveniyordum. Ona tüm ruhumla, tüm benliğimle, her zerremle birlikte güveniyordum.

Gözlerimi kapatmamı yanlış algıladılar. Gerçi... zaten öyle algılasınlar diye gözlerimi kapatmıştım. Bir şeyle yüzleşmek istemiyordum, *onların tepkileriyle.* Onlar da bir şeyle yüzleşmek istemediğimi anlıyordu, *Turan'ın böyle bir zamanda gidişiyle.*

Duvara bir şeyin çarpma sesi geldi ama gözlerimi açmadım. "Haysiyetsiz puşt!" diye bağıran Şükrü'yü dinledim. "Bu kadar kolay mıydı, amına koyayım! Aylarca peşinden koştu, yüzüğü parmağına geçirdi, sahiplendi. En zor zamanda-"

"Bunun benimle ilgisi yok," diyerek gözlerimi açtığımda duvarda kırılan cam parçalarını inceledim. Bir süre sessiz kaldım. Derin bir nefes aldım. "Tamamen kendisiyle ilgili."

Fırat abi inanamaz gibi bana döndü. "Sezin, Özgür şehit oldu. Gözümüzün önünde kardeşimizin vücudu-" Yutkunamadı, nefesi içine kaçtı. Gözlerinin beyazı kıpkırmızı olmuştu. Mavi gözlerine bakarken ben de yutkunmak zorunda hissettim. "Albay hafızasını kaybetti, doktor akli dengesinin yerinde olmadığını belirtti. Timi görevden aldılar ve bunlar olurken o herif çekip gidiyor. Ne kendisiyle ilgili? Sen ne dediğini duyuyor musun abim?"

"Konuşmak istemiyorum," diyerek tek tek hepsine baktım. "Sabaha kadar alayı boşaltmamızı istediler. Eşyalarınızı alırsınız." Gözleri sinirle parlıyordu. Kubat'ın tek elinin yumruk olduğunu görebiliyordum. Kafamı iki yana salladım *yapmayın* der gibi. Bu tepkileri her şeyi benim için daha da zorlaştıracaktı.

"Bu zamana kadar kendine yeten bir kadındım, bu saatten sonra da öyle olacağım. Kendi yolumda ilerleyeceğim. Kendimden başka kimseye sırtımı yaslamayacağım." Yüzlerindeki ifadeler sarsıldı. Benden bu tepkiyi beklemiyor gibiydiler. "Zaten zor bir süreçteyiz, tamam mı? Bu süreçte dağılmanın değil, toparlamanın derdindeyim. Mesleğimi, rozetimi, silahımı geri almak istiyorum. Özgür'ün yasından başka hiçbir duyguya yerim yok."

"Sezin..."

"Bu konuşma burada bitmiştir." Bir adım atarak kapıya yöneldim fakat son anda onlara döndüm. "Sizi de toparlamak için burada olacağım. Yara dediğin ailenin desteğiyle kapanır ve ben birbirimize destek olmamızı istiyorum. Zorlaştırmayıp kolaylaştırın çünkü emin olun, her şey yeterince zor."

Ve orayı terk ettim.

Mart 2022, Tunceli.

Günler acımasızca geçerken yavaş yavaş olanlara alışmaya başlamıştık. Hepimiz silahlarımızı, askeri belgelerimizi ve kimliklerimizi teslim etmek için Ankara'ya gitmiş ve geri dönmüştük. Geri dönmemizin üzerinden üç hafta geçmişti.

Bu üç haftadır Turan'la konuşmasak da öncesinde birkaç kez konuşmuştuk. Onu üzmemek için hiçbir şeyden bahsetmiyordum.

Göktuğ'un içip içip evime gelerek sabaha kadar dizlerimde ağladığını, Kubat'ın Özgür'ün evinde yatıp kalktığını, Nizami'nin şehidimize isabet etmese de sakladığı çivilere bakıp, "Bize denk gelmedi ya şunlar, ölseydim ya, Sezin. Ölseydim ya..." dediğini. Serkan'ın, "Benim gidecek tek yerim

var, buralarda iyi değilim," diyerek Hatay'a döndüğünü, Şükrü'nün gizli gizli Özgür'e mektuplar yazdığını, Fırat abinin her gün bir kez evimin etrafını kontrol edip yanıma uğradığını... söylemiyordum.

Bu süreçte onlara destek olmaya çalışıyordum fakat iyiyim yalanını atmaktan öyle çok yorulmuştum ki... İyi değildim. İyilik benim için uzakta kalmış bir anıdan ibaretti.

Özgür'ü çok özlemiştim. Öyle ki özlem içimi yakıyordu. Kollarımın arasına giren bedenini, yüzüme bakan masum gözlerini, beni abladan çok anne yerine koymasını ve her zaman saf kalbiyle iyiliğimi düşünmesini çok ama çok özlemiştim.

Yanımda gülerek yürüyen o çocuk bir daha hiç gelmeyecekti. Sesini duyamayacak, sarılamayacak, onunla gülemeyecektim. Saçlarını rüzgâr karıştırmayacaktı. Küçük, güzel hayallerini kuramayacaktı çünkü hikâyesi yarım kalmıştı.

Gençliğinin baharında nice Mehmetçik gibi vatan toprağına karışmıştı. Bizse eksilmiştik...

Özlem kursağımı yakıyordu ve onun bir daha dönemeyecek olması yenilir yutulur değildi. Bir daha geri gelmeyecek bir bedeni nasıl yaşatacağımı Göktuğ hatırlatmıştı.

"Abla o nasıl yaşar biliyor musun? Özleyerek. Biz özlemezsek unutulur, biz sahip çıkmazsak yattığı yer incitir." Dizlerimde ağladığı bir geceydi. Konuşuyordu, dinliyordum ama tek istediğim onu uyutup doya doya ağlamaktı. Onun yanında güçlü durmak zorundaydım. "Biz yalnızız ama özlemezsek o yapayalnız olur."

Dizlerimde ağlayışını saatlerce dinledikten sonra uyuyakaldığında, elimi ağzımın üstüne yaslayıp içim söküle söküle ağladığımı kimse bilmesin istedim. O duymasın istedim.

Özgür seni çok özledim ve son nefesime kadar özleyeceğim. Sen yalnız değilsin. Seni asla yalnız bırakmayacağım.

Turan'la her konuştuğumuzda sesinin ardında bir şey vardı, biliyordum. Kelimelerinin arasına sıkışan, söyleyemediği, belki de söylemek istemediği bir şey...

Bir gece yarısı telefonum çalmıştı. Sabit hat numarasıydı. Kim olduğunu anlamış, telefonu ilk çalışında açmıştım. "Alo?"

"Benim," demişti kısık sesi. Kafasının içinde bin bir farklı tilkinin dolaştığını tek kelimesinden anlamıştım.

"Canım..."

"Uyandırdım mı?" diye sormuştu *canı* acırmış gibi.

"Hayır, hayır... Seni düşünüyordum."

"Gece dört," diye fısıldamıştı. Bir parçasını alsam ah etmezdi, uykusuzluğumda boğuluyordu.

Saat gecenin dördü, ben hep seni düşünüyorum. Sendeyim, senden kaçamıyorum. Ruhun ruhuma; canın canıma.

"Saatin önemi yok." Bir sessizlik aramızda büyümesin diye, "Nasılsın?" demiştim hemen.

"Sorunsuz."

İyi değil, sorunsuz. Her zaman bunu söylüyordu. Aklım kalmasın diye böyle cevap verdiğini bilecek kadar tanıyordum onu.

"Ben iyiyim, biliyorsun," deyince derince oflamıştı. "Bir süredir mide bulantılarım var. Sürekli kusuyorum."

"Ne?"

"Hamile değilim," diye açıklamaya çalışmıştım hemen. "Öyle bir şey yok. İyiyim." İlk istiframda ciddiye almasam da bu durum sık yaşanınca test almıştım. Hamile değildim.

Anne olmayı çok istiyordum. Bunun düşüncesiyle günlerimi geçirsem de hamile olmayışımla rahatlamıştım. Böyle bir sorumluluğa hazır değildim.

"Yemek yemiyor musun?"

"Yiyorum." Yemiyordum. Haftalardır hayatta kalacağım aralıklarla mideme bir şey giriyordu. "Bunları konuşmayalım lütfen. İyiyim ben. Seni konuşalım. Üşüyor musun?"

Tek düşündüğüm buymuş gibi...

"Hatıran sıcak tutuyor."

Gözlerimden akan yaşları tutamamıştım ancak kendimi tutmaya çalışarak, "Beni de..." diyebilmiştim.

"Gitmem gerekiyor. Canına sahip çık. Aklım kalmasın." Her zamanki gibi iki dakikamızı doldurmuştuk. "Senin de aklın kalmasın. Onun intikamı için uğraşıyorum."

Her an Özgür'ü düşündüğünü biliyordum. Onun için bir şeyler yapıyordu. Nerede olduğunu, ne yaptığını bilmiyordum ama Turan uğraşıyordu. Kardeşimizin unutulmadığının, intikamının alınacağının habercisiydi bu.

"Sana güveniyorum."

Ona güveniyordum hem de her bir zerremle. Normalde yapmasının yasak olduğunu bildiğim bir şey yapmıştı. Gizli kimliğine gelen görevi bana söylemişti. Beni habersiz bırakmamış, terk ettiğini düşünmemem için veda etmişti. Kendisini ve görevi bana güvenerek tehlikeye atmıştı.

O bana böylesine güvenirken ben ona nasıl güvenmeyecektim? Bu sır sonsuza kadar benimleydi. Ailemizin, Keleş'in ondan nefret etmesini göze alarak terk ettiğini söylememi istemişti. Onlara yeni alışmışken, benimsemişken görev için ailemizden de vazgeçmişti.

"Görüşürüz," demişti o zaman. O konuşmanın üstünden kırk gün, son konuşmamızın üstünden haftalar geçmişti.

Her şeye rağmen... zordu. Cama çarpan yağmurun sesini duyuyordum. Göğsümün gökyüzündeki bulutlar gibi kapkara, içimi saran bir kasvet vardı. Bir şey nefes almamı zorlaştırıyordu.

Alp şu an nerede? Ne yapıyor?

Bir başına, bilinmez bir yerde, karanlığın içinde süzülen hayalet gibi yok olduğunda bile onu düşünmeden edemiyordum. Öyle zor bir zamanda ayrı kalmıştık ki sırtlanmamız gereken yük iki katıydı.

Giderken gözlerinden Özgür'ün intikamı için ettiği yemini okumuştum. Her şeyi bitirmeden dönmek gibi bir niyeti yoktu. Büyük balığı yakalamak istiyorsan küçük balıkları takip etmeliydin ve o kendisini tehlikeye atarak riskli bir okyanusa dalmıştı. Onun için endişe etmeden duramıyordum.

Anlamaya çalışıyordum. Ben Türk askeriydim. Benden kıyafetlerimi, silahımı, kimliğimi alsalar da ne olduğumu biliyordum. Bu vatan için baş koymuştum ve yapılması gereken neyse, beklenecekse ve mahvolunacaksa buna da hazırdım.

Ya dönmezse? Ya onu da Özgür'ü yalnız bırakmamak için özlediğim gibi özlemek zorunda kalırsam?

Hayır... Alp geri dönecekti. Bunu ne kendime ne de ona yapamazdım. Ben burada beklediğim sürece geri dönecek bir evi olacaktı. Ne kadar kaybolursak kaybolalım, ne kadar düşersek düşelim ellerimiz bizi kaldırmaya yeterdi.

Yeterdi.

Kapı çalınca düşüncelerimden uzaklaşıp sigarama baktım, külü masaya düşmüştü. Küllüğe baktığımda sigara izmaritlerinin de küllükten taştığını gördüm. Etrafa bakınarak neyin içinde olduğumu anlamaya çalıştım. Evimizdeydim, mutfakta oturuyordum fakat buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum.

Kapı ısrarla yumruklanmaya devam ederken, "Sezin kapıyı aç. Orada olduğunu biliyoruz. Hadi güzelim! Aç kapıyı," diyen sesi tanıyordum. Kafamı iki yana sallayarak ayağa kalktım, nereye bastığımı bile algılayamazken adımlarım kapıya ilerledi. Kapı koluna asılıp açtığımda karşımda gördüğüm kalabalıkla kaşlarım çatıldı.

Aslı, Ziyafet, Sevil abla, Nizami, Kubat ve Şükrü buradaydı.

Kapı açılır açılmaz Aslı'yı kollarımın arasında buldum. "Bebeğim," dedi titrek sesiyle. "Sezin... neden açmadın kapıyı?"

"Duymamışım," dedim boşluktan seslenir gibi. Sesim kulaklarımda yankılandı. "Bir şey mi oldu?"

"Yanında olmak istedik," diyen Ziyafet'e döndü bakışlarım. Kubat ve Şükrü'nün ortasındaydı. Mavi gözlerinin etrafı kıpkırmızı, gözlerinin altı mosmordu. "Merak ettik. Telefonlarımıza cevap vermiyorsun."

Telefonum çaldığında yalnızca sabit hatları açıyordum. Diğerlerini bilerek açmıyordum çünkü tek gücüm Turan'aydı. Aradığında hemen açabileyim diye telefonu yanımdan ayırmıyordum. En sonki konuşmamızın üzerinden haftalar geçtiği için telefonumun başında beklemek dışında kullanmıyordum.

Cevap vermeden Aslı'dan uzaklaştım. "Ev biraz dağınık," demek zorunda kaldım çünkü böyle bir kalabalığa hazır değildim. Her biriyle tek tek konuşmak, dertleşmek kolaydı fakat bu gürültüyü istemiyordum. "Birkaç gündür toplayamıyorum."

Ne yemek yiyebiliyorsun ne uyku uyuyabiliyorsun ne de oturduğun yerden kalkabiliyorsun, Seziş. Evinde tek bir kırıntı bile yok. İçinde sen olmasan evde yaşayan biri olduğunu düşünmez kimse.

"Sezin toparlayamadığın şey ev mi yoksa düşüncelerin mi kuzum?" diyen Sevil ablayla bakışlarım ona döndü. "Yapma, bizi kendinden uzaklaştırma. Birlikte iyileşelim."

Bakışlarım yavaşça Aslı'ya döndüğünde onun halini gördüm. Birkaç aydır hiç bilmediği bir şehirde yaşıyordu ve burada tutunacağı tek kişinin de tutunacak dalı kalmamıştı. *Darmadağındı.* Ziyafet her zaman görünüşüne dikkat ederdi fakat şu an hiç de iyi durmuyordu. *Darmadağındı.* Sevil abla hamileydi ve sağlığına dikkat etmesi gerekiyordu. Soluk yüzüne, uykusuz gözlerine baktım. *Darmadağındı.* Nizami, Şükrü, Kubat... *yalnızca darmadağınlardı.*

Derin bir nefes alıp kapıyı biraz daha açarak onları buyur ettim. "Gelin."

Aslı'dan sonra bana ilk sarılan Sevil abla oldu. Altı aylık hamileydi ve ikiz bebekler için ekstra dikkat etmesi gerekirken o tamamen göz ardı ediyor gibi duruyordu. Onun sırtını sıvazlayarak, "İyiyim abla. İyiyiz. Sadece biraz vakte ihtiyacımız var," diyerek telkin etmeye çalıştım.

"Ben çok üzülüyorum, Sezin," diyerek hıçkırmaya başladığında omuzlarını sıvazladım ve daha sıkı sarılmaya çalıştım. "Siz nasıl üzülmeyeceksiniz? Sen nasıl kaldıracaksın?"

"Abla sen gel böyle," diyen Nizami beni bu azaptan kurtardığı için teşekkür edebilirdim. Sevil ablanın omuzlarından tutarak yavaşça benden ayırdı ve dikkatli bir şekilde salona yürüttü.

Ziyafet bana sarıldı sımsıkı. "Biz buradayız. Ne olursa olsun her şey yoluna girecek. Birlikte üstesinden geleceğiz," diyerek kafasını göğsüme yasladı ve küçük bir çocuk gibi bana sığındı.

Beni teselli etmek isterken bile bana sığınmalarına karşılık yüreğim hızla çarptı. Onu sarmaya çalıştım. "İyiyim," dedim ona da. "Düzeleceğiz."

Şükrü gözlerimin içine içine baktığından onun bakışlarından kaçtım. Ziyafet benden ayrılırken Şükrü, "Biz içeri geçelim," deyip Ziyafet'i de alarak salona geçti.

Bakışlarım sona kalan Kubat'a çevrildi. Ayakkabılarını çıkardığında içeri geçecek sandım ama o arkasını dönüp diğer ayakkabıları toplamak için eğildi. "Kubat ben hallederim."

"Sorun yok."

Sesi çok netti. Birkaç ayakkabıyı toplamama bile karşı çıkmasıyla zar zor yutkundum.

Beni teselli etmek için bile bana sığınan, benden medet uman onca insandan sonra birinin bana gerçekten yardım etmesi beni ağlatacak kadar etkiledi. Son zamanlarda neden bu kadar duygusal bir insan olmuştum, bilmiyordum. Sanırım bazen yalnızca tüm yüklerimi bırakıp dinlenmek istiyordum ve biri yüküme uzanınca çok üzücü geliyordu.

Acizmişim gibi hissettiriyordu.

Acizlik...

İki saniye önce ağlayacak gibi olan ben, bu duruma sinirlendiğimi hissettim. Çünkü küçükken hayat bana düşünce yarana ağlamanı değil, senin yanında olana kızmayı öğretmişti.

Sinirle nefes aldım. "İçeri geç, Kubat." Duygularımı kontrol edemiyordum. "Ben hallederim."

"İki ayakkabı, Sezin," diyerek son ayakkabıları da içeri aldı ve kapıyı kapattı. "Beni yoracak bir şey değil."

"Beni yoracak bir şey mi?" diye sordum öfkeyle.

"Değil," dedi dikkatli bir tavırla. Sakince halime baktıktan sonra, "Benden istediğin bir şey var mı?" diye sorunca kaşlarım çatıldı.

İlla bir şey mi yapmak istiyordu?

"Her şeyin eskisi gibi olması."

O zaman her şeyi düzelt. Eskisi gibi masamıza oturalım, burada eksik bir şekilde birbirimizden güç almaya çalışmayalım, Turan yanımda, Özgür ailemin arasında, albay babam gibi başımda olsun. Yine biz olalım.

Mümkün müydü?

Dudakları aralandı. Konuşmak istiyormuş ama bir el boğazına sarılmış da olmuyormuş gibi baktı. "Bunu hepimiz istiyoruz," diyebildi.

"Ama imkânsız," dedikten sonra dudaklarımın arasından sadece bir nefes bıraktım ve bakışlarımı ondan çektim. "Eskisi gibi olmak imkânsız kadar uzak."

Etrafa bakınırken beni kolları arasına alıp, "Ben senin yanındayım," diyen Kubat vücuduma şok etkisi yarattı.

Bana sarılmasını beklemiyordum.

İlk kez bana destek için sarılıyor, bir abi gibi yanımda olduğunu söylüyordu. *Abi gibi...* Bir abinin kolları arasına girip güvende hissetmeyeli sayamayacak kadar uzun zaman olmuştu.

Öylece kaldım. Kubat'ın kolları sıkıca bedenimi sararken nefesimi tuttum. Uzun zamandır kimse böyle sarılmamıştı. Soğuk, mesafeli ve sert bildiğim Kubat; şimdi sıcacık bir duvar gibi sarıyordu.

"Hiçbir şey eskisi gibi olmasa da yanındayım."

Kelimeler boğazıma düğümlendi. Kıpırdamadım, ne yapacağımı bilemedim. Bu kadar yakın olmayı hiç beklemiyordum. Bir yandan güzelken bir yandan savunmasız bırakıyordu beni.

Kale surlarımı sağlam inşa etmeliydim ki arkadaki enkazı görmemelilerdi.

Yavaşça ondan uzaklaştım ve soğuk bir şekilde boğazımı temizledikten sonra, "Sağ ol," dedim sakince. "İçeri geçelim."

Bana anlayışla baktıktan sonra içeri geçtiğinde kafam karışıktı. Sanki bir fanusun içinden kendimi ve olanları izliyordum. Zihnim sarhoş gibiydi. Salona girecekken kapıda Aslı'yla karşılaştım. "Çay koyacaktım aretlik," dedi. "Yemek için de bir şeyler sipariş ettik. Burada yeriz diye anlaşmıştık."

Bana niye sormuyorlardı?

"Ben bir şeyler hazırlardım. Evde yemeklik bir şeyler vardı. Dur hatta çıkarayım," diyerek mutfağa geçtim.

"Seziş hiç gerek yok. Hem hepimize yetecek kadar yoktur."

"Misafirsiniz siz. Pratik bir şeyler çıkarırım şimdi." Buzdolabını açtığım an, gördüğüm malzemelerle yüzüm kasıldı. Gözlerimi kırpıştırdım şaşkınca.

Hiçbir şey yoktu.

Evimde yemek için hiçbir malzeme yoktu. Neredeyse hepsi çürümüştü. Turan'ın dikkatle son kullanma tarihine göre dizdiği eşyaların çoğunun tarihinin geçtiğinden emindim. Hızlı bir hamleyle dolabı kapatırken bakışlarımı yere çevirdim. Evde yalnızdım ve bu yüzden yemek yapmıyordum. Yemeklik herhangi bir durumum da yoktu.

Kaç gündür yemek yemiyordum ki?

Boğazımı temizleyerek arkamı döndüm. "Siparişi iyi düşünmüşsünüz," dediğim an Aslı'nın suratını gördüm. Buzdolabını o da görmüştü. Gülümsedim kendimi zorlayarak. "O kadar da malzeme yokmuş zaten."

"Seziş..."

Sesindeki tonla yüzümdeki gülümseme yok oldu. Kafamı sertçe iki yana sallayarak bunu onaylamadığımı belli etmek istedim. Bana acımamalıydı. Küçüklüğüm, kardeşim, tek dostum bana bunu yaşatmamalıydı.

Beni anladı, hep anlardı. Kafasıyla onaylayıp, "Çaydanlık nerede? Bir de çayın yerini gösterirsen iyi olur," diyerek hızla mutfakta tezgâha yaklaştı.

Hasıraltı etmek bizim en çok oynadığımız oyundu. Evde dayak yerdim, hasıraltı ederdik. Rize'den kaçardım, hasıraltı ederdik. Asker olunca arayamazdım, hasıraltı ederdik. Babam yüzüme nefretini bağırırdı, hasıraltı ederdik. Kocam giderdi, gücüm giderdi, canım giderdi; hasıraltı ederdik.

Yiyecek yemeğimin olmayışını da hasıraltı ettik.

Ona her şeyin yerini gösterirken beni rahatsız edecek hiçbir davranışta bulunmadı. Sakince içeri geçtiğimde ilk konuşan Sevil abla oldu.

"Haftalardır aklımdan çıkmıyor. Sürekli rüyamda görüyorum Özgür'ü," dediğinde yutkunarak koltuğa çöktüm.

"Ne yapıyor?"

"*Üzülmesinler, ben mutluyum* diyor," demesiyle burnumdan verdiğim nefesle birlikte yere baktım. "*Ben aslında diriyim, sadece uzağa geldim. Burası çok güzel, onları bekliyorum. Söyle onlara, arkamdan ağlamasınlar* diyor."

Nizami dolan gözleriyle gülerken burnunu çekerek yaşını sildi. "Kim ağlıyormuş?" dedi sırıtarak. "Onun için her şeyin üstesinden geleceğiz. Söyle ona, papatya çaylarından lazım bize. O getirmezse içmeyiz."

Şükrü birden onun dediğine gülünce ben de gülümsedim. Acıyla baş etmenin yolu onu kabullenmekle başlıyordu. "Rahim amcayla konuştum bu sabah," dedi Şükrü.

"Nasıllarmış?" diye sordu Ziyafet üzgünce.

"Leyla teyze kötüymüş," diye cevap verdi derin bir nefes alarak. "Hastanedelermiş hep. İrem okulu bırakıp anneme bakayım diyormuş."

"Öyle şey mi olur?" diyerek kaşlarımı çattım. "Böyle bir şeye izin falan veremezsiniz."

"Göktuğ, İrem'in okul masraflarını üstlendi. Rahim amcaya da Leyla teyzeyle vakit geçirmesini, sağlığıyla ilgilenmesini söylemiş," dedi Nizami.

Kubat gülümseyerek, "Büyüyor," dediğinde Sevil abla burnunu çekti ve dikkatimiz ona döndü.

"Çok özür dilerim," diyerek elini yüzüne kapattı. "Dayanamıyorum. Göktuğ'u gördükçe ağlıyorum. Sakal bırakmış, hiç gülmüyor, her gün halimi hatırımı soruyor. Sanki kırk yaş birden attı."

"Kayıp böyle bir şey işte," dedi Nizami de. "Zamanla öğreniyoruz. Ölüm var diyoruz. Kalkıyoruz, toparlıyoruz." Derin bir nefes aldı. "Daha derin düşünüyoruz."

Evin zili çalınca ayağa kalkacaktım ki, "Ben açayım," diyen Kubat direkt ayaklandı. "Göktuğ ile Fırat abidir."

Ziyafet, Sevil ablaya, "Fırat abi geldi, ağlarken görürse iyi olmaz," diye omzunu sıvazlayarak destek olurken Aslı da içeri girdi ve yanıma oturdu. Elimden tutarak kafasını omzuma koydu. Elimi okşayarak bana destek olurken kafamı onunkinin üstüne koydum ve gözlerimi ağır ağır kapatıp açtım.

Fırat abi ile Göktuğ da içeri girdiğinde herkesle selamlaştılar. Göktuğ gelip yanıma oturunca ona gülümsedim. "Nasılsın?" diye sorduğumda tek omzunu kaldırıp *eh işte* gibi bir yüz ifadesi yaptı.

"Sen?" diye sorduğunda ben de omuz silktim. İdare ediyordum.

"Albayın yanından geliyoruz," dedi Fırat abi, Sevil ablanın yanına oturup onu göğsüne çekerken. "Çok içimi yakıyor, yemin ederim. Emir aldığımız adam saf saf bakıyor suratımıza. Allah belamı versin, oturup ağlayasım geliyor."

"Siz gidiyor musunuz?" diyerek Şükrü, Nizami ve Kubat'a döndüm.

Şükrü boğazını temizleyip derin nefes almaya çalıştı. "Bir kere gidebildim. Çok utanıyorum onu o halde görmeye..."

Çocuk gibiydi. Hiç yıkılmaz sandığım dağımın halini gördükçe onu tanıdığım andan beri yaşadıklarımız aklımda dönüyordu. Haftada bir kez yalnızca kırk dakika görebiliyordum. Her gittiğimde kendimi baştan tanıtıyordum. O da ısrarla ismimi ve kim olduğumu soruyordu. Onca yaşanmışlığımızın olduğu adama her seferinde kendimi tanıtıyordum.

Yine de bunca zamandır en iyi hissettiğim yer onun yanıydı. Oturuyordum, onu izliyordum, o da hiç bilmediğim şeylerden bahsediyordu. Bazen birlikte resim yapıyorduk, bazen de oyun oynuyorduk. Kafamı

dağıtabildiğim, gülümseyebildiğim tek kişi oydu. Çünkü diğer herkes yüzüme acıyormuş gibi bakıyordu. Yaşanılan her şeyi hatırlatmak ister gibi acı kokan bakışlardan sıkılmıştım. Albay bana yalnızca bakıyor ve nasıl olduğumu soruyordu. *Saf bir merakla ve beni tanıma amacıyla.*

"Ben de utanıyorum. Her seferinde yeniden tanışıyoruz," dedi Kubat. "Karşısında eğilip büküldüğümüz adamla otuz dakika boyunca çiçek tomurcuğu hakkında konuşmak çok garip."

"Her şey yoluna girene kadar böyle," dedim sakin bir sesle. "Düzeleceğine inanıyorum."

"Sezin, Turan-" diye konuşan Ziyafet ile Kubat, Nizami ve Şükrü'nün ona bir dönüşü vardı ki lafını kesmek zorunda kalmıştı. "Neye dönüyorsunuz, anlamıyorum," diye çıkıştı. "Kardeşimle konuşmak istiyorum. Destek olmak istiyorum."

"Bu konuyu konuşmak istemiyor abla," dedi Şükrü sertçe.

"Turan nasıl öyle kolayca çekip gidebiliyor?" dedi Sevil abla da gözyaşlarını silip doğrulurken. Fırat abi onu tutmak ister gibi davranınca kaşlarını çattı. "Turan'ın bu kadar kalpsiz, bencil, duygusuz bir adam olacağını hiç düşünmemiştim."

"Öyle konuşma abla," dedim sabırlı bir sesle. "Yaşananlar zordu, onun baş etme yöntemi de farklı."

Özgür'ün intikamı için, bizi kurtarmak için, vatan için uğraşıyor. Kimse düşünmüyor. Niye düşünmüyorlar?

"Senin baş etme yöntemin ne olacak?" diye yükselen Göktuğ ile derin bir nefes aldım. Ona döndüm yavaşça. "Onunki acıysa seninkisi ne? Sen her şeyle ilgilen, acını çek ama o bırakıp gitsin. Hem de bir şey demeden! Adamlığa sığar mı?"

Her kelimesinde onu anlıyor fakat içten içe durumun öyle olmadığını söylemek, bağırmak istiyordum.

Konuşacakken Aslı girdi araya. "Bence bunları konuşmayalım. Başka bir şeylerden bahsedel-"

"Aslı neyin üstünü kapatıyoruz tam olarak? Konuşmayınca Sezin terk edilmemiş mi oluyor?" Sevil ablanın lafları ile ona döndüm ve kaşlarımı kaldırarak baktım. "Kusura bakma ama dost acı söyler, Sezin. Hiçbir arama, mesaj, haber yok. Nereye gittiği de belli değil. Göktuğ haklı. Böyle bir dönemde gitmek adamlığa sığmaz."

"Hepimizi yanılttı, hepimizi yüzüstü bıraktı," dedi Nizami öfkeyle. "Bize de haber vermedi. Biz aileyiz, birbirimizi tutar, sahip çıkarız. Çok üzgünse ona da sahip çıkardık. Kol kanat gererdik."

Turan'dan nefret ediyorlar, Seziş. Turan bunun olacağını biliyordu. Ondan nefret etmeleri, görevi bilmelerinden daha iyiydi onun için.

Onun hakkında böyle konuşmalarına dayanamıyordum. Bu kadar çabuk inanmaları imkânsız değildi çünkü Turan gitmeden önce hayalet gibiydi. Benimle bile doğru düzgün iletişime geçmiyordu. Birden ortadan kaybolması imkânsız bir senaryo değildi.

"Sadece Sezin'i değil, bizi de terk etti," dedi Şükrü. "Geri döndüğünde ne bekliyor? Kol kanat germemizi mi? Siktirsin oradan!"

"Ne yapacaksın?" diyen Ziyafet ile bakışlarım bu sefer ona döndü. "Boşanma davası açacak mısın?"

Ne? Düşünmek bile istemiyorum.

"Adam ortada değil, nasıl açsın?" dedi Sevil abla öfkeyle. "Nereye gidecek dava kâğıdı?"

Gözlerimi kapatıp nefeslenmeye çalıştım. Konuştukları konu benim açımdan hiç de iç açıcı değildi. Hepsi haftalardır içlerinde tutuyordu belli ki. Patlamak için bugünü seçmeleri kaderin cilvesi diyebilirdim.

Zaten haftalardır Turan'dan habersizdim.

Fırat abi, "Sevil..." diyerek uyardı.

"Ne var? Yanlış mıyım ya? Susturmaya çalışmayın!"

Nizami girdi araya. "Haklı," dedi öfkeyle. "Susuyorum, bunlardan bahsetmemeye çalışıyorum ama götü yiyorsa ortaya çıksın. O zaman ne yapacağımı göstereceğim."

"Sezin baş eder, üstesinden gelir. Ne yapacağına da o karar verir," dedi Kubat. "Dayılık taslamayı bırakıp Turan'ı anlamaya çalışın."

"Neyini anlayacakmışız?" dedi Fırat abi de sinirle. "Konuşmayayım, Sezin üzülmesin diyorum da sen ne saçmalıyorsun kardeşim? Adamın anlaşılacak yanı yok! Habersizce gitmiş."

"Turan bu abi! Çekip gitmesinin de sebebi vardır."

"Ya bir siktir oradan!" Şükrü öfkeyle ayaklandı. "Sebebi varmış. Bu durumda şeytan bile kalıp destek olur, Kubat. Şeytan bile!"

Hassaslardı. Düşündüğümden daha hassaslardı ve birbirlerini çok etkiliyorlardı.

"Oğlum, adam görevden uzaklaştırıldı."

"Biz ne olduk?" dedi Göktuğ gülerek. "Biz ne yaşıyoruz abi şu an? Farklı bir şey mi yaşıyoruz? Hepimiz kaçalım o zaman, nasıl fikir? Ben de siktir olup gideyim, kimseye haber vermeyeyim. Sen de git. Birbirimizi arayıp sormayalım. İyi mi olur?"

"Şu an konuşmanız gereken bunlar değil," dedi Aslı, bir benim sessizliğime bir de hararetle konuşan dostlarıma bakarak. "Sezin'in yanında olmamız gerekiyor. Böyle yaparak bir şeyi çözemeyiz. Burada Sezin varken hiçbirimize laf düşmez. Göktuğ, bir sakinleş ablacığım sen de."

Kubat da aynı şekilde destek verdi. "Evet, Sezin bu şekilde yaşıyor çünkü onun hayatı. Hiçbirimizi ilgilendirmez."

"Sen onu yaşıyor mu sanıyorsun?" diye bağıran Göktuğ ayağa kalktı ve elini bana doğrultup işaret etti. "Yüzüne bir bak. Beş gündür uyumadığına yemin edebilirim. Yemek yememiş, su içmemiş, doğru düzgün nefes bile almamış. Evin haline bak. Burada bir insanın yaşadığına inanır mısın sen? Küllükteki sigaralardan başka hiçbir değişiklik yok evde. Buzdolabındakilerin çoğu bozulmuş, tarihi geçmiş!" Ne halde olduğumdan herkesin haberdar olması can sıkıcıydı. "Benim ablam aşktan öldü, görmüyor musun?"

Aşktan öldü. Aşktan mı öldü? Böyle mi görünüyordum?

Ayağa kalktığım gibi, "Yeter," dediğim an herkes dondu. "Yeter bıktım!"

"Abla-"

Göktuğ'a sertçe döndüğümde susmak zorunda kaldı. "Buzdolabımı karıştırıp abilik taslayacağına özel hayatıma saygı göster." Şokla dikleşti. "Evlilik benim, ilişki benim, terk edilen benim, habersiz bırakılan benim. Kararımı kendim veririm!" Tek tek hepsine baktım. "Bu zamana kadar hayat benim hayatımdı, karar benim kararımdı. Hiç kimse beni bugünlere getirmediğine göre bu saatten sonra da bir yere götürmeyecek. Son kez söylüyorum, bu konu yalnızca beni ilgilendirir. Bir daha açılmamak üzere kapansın artık!"

Ne kadar sinirli olsalar da mum gibi dikildiler. Sessizlik birkaç saniye sürünce dişlerimi sıktım. Yüzlerindeki o ifadeye bakarken burnumun ucu sızladı.

Turan yalnızca beni değil, onları da terk etmişti. Konu ben değildim, aynı zamanda onlar da acı çekiyorlardı. Kayıplardan ve uzaklaştırılma kararından sonra gitmesi, onlara ortada bırakılmış gibi hissettiriyordu.

Aslında onu çok seviyor, çok güveniyor, çok saygı duyuyorlardı. Abileri gibi görüyorlardı fakat onun gidişiyle terk edilmişlerdi.

Keleş kızgındı. Turan hepimizi bırakmıştı.

"Tamam," dedi Aslı sakin bir sesle. "Tamam güzelim. Sorun yok. Değil mi?" diyerek odadakilere baktı.

Nizami ona arka çıkarak, "Sorun yok," dedi. "Evet. İyiyiz."

"Sen biraz dinlen," dedi Ziyafet de derin bir nefes alarak.

Fırat abi, "Biz buradayız kardeşim. Sen odana geç," dedi anlayışla.

Kafamı sallayarak odadan çıkmak üzere ilerledim. "Yemek geldiğinde çağırırsınız." Kimsenin cevap vermesine izin vermeden yatak odama ilerledim.

Odaya girdikten sonra sırtımı kapıya yasladım ve yavaşça yere çökerken elimi hızla ağzımın üstüne kapattım. Gözlerimden dökülen yaşları tutamadım. Omuzlarım sarsılırken bu savaşta kazananın yalnızca yalnızlığım olacağını anladım.

Kimseyle paylaşamıyor, acımı dillendiremiyor, yalan söylüyor ve dinliyordum. Yalnızca dinliyordum. İçeriden yükselen konuşmalara kulaklarımı bile kapatamıyordum.

Yatağın kenarına sürünerek ulaştıktan sonra o gece Turan'ın dizlerime kapanıp özür dilediği yere geldim. Sırtımı yatağın kenarına yasladım ve camdan dışarıya baktım.

İyi misin diye sordum içimden. *Ne haldesin? Lütfen bana bir işaret ver, bileyim. Nasıl olduğunu bileyim. Bir fotoğraf gönder, yüzünü göreyim. Öyle hasretim ki sana bir kez seslen bana, uğruna öleyim. Yalnızca bileyim. Günler geçiyor ve ben sensizlikle savaşmayı beceremiyorum. Savaşmak için doğdum ama böyle bitmeyeyim.*

Burada daha önce de birkaç kez saatlerimi geçirdiğim için küllüğüm, sigara paketlerim ve kibritlerim yakındaydı. Kafamı yatağa yasladım ve bir sigara yaktım. Sigaralar iki, üç, dört, beş oldu... Dışarıdaki karanlığı izlerken saatler geçirdim belki.

Kapının sessizce açıldığını duyduğumda, gözlerimi kapatarak hareketsizce oturmaya devam ettim. Her kimse muhatap olmak istemiyordum.

"İçerisi duman altı oldu. Uyumadığını biliyorum, rol yapma."

Gelen Kubat'tı. Cevap vermeden gözlerimi araladım ve konumumu bozmadan camdan dışarı bakmayı sürdürdüm.

"Yemek geldi. Büyük ihtimalle yemeyeceksin ama en azından yiyormuş gibi yap. Herkes seni kafaya takıyor."

Takılacak bir şey yoktu. Kocam tek başına tehlikeli bir göreve çıkmıştı, geberse ruhum duymazdı çünkü yanında kimse yoktu ve dağa çıkıp ona yardım bile edemiyordum çünkü aktif görevimden uzaklaştırılmıştım. Neyi takıyorlardı kafaya?

Kapıyı kapatıp odanın içine girdiğini hissettim. Adım sesleri yanı başımda son bulduktan sonra yavaşça yatağın kenarına oturdu.

"Kendi isteğiyle gitmedi, değil mi? Ondan bu kadar sakinsin," diyen Kubat'a bakmadım.

Cevap vermedim. Bakışlarım önümdeydi. "Eğer kendisi gitse bağırır, çağırır, yıkardın ortalığı. O gitmedi, göreve çağırdılar onu, değil mi?"

Sessiz kalarak yeni bir sigara çıkardım. Dudaklarımın arasına yerleştirdiğim sigarayı kibritimi çıkararak yakmaya çalıştım. Yanmadı. Alp olsaydı yanardı, artık kibritlerim de yanmıyordu.

"Göreve çağırdılar de. Onu gebertmemem için bana kendi isteğiyle gitmedi de." Kubat'ın sesindeki sinir elle tutulur derecede fazlaydı.

Cevap veremezdim. Kibritlerim yanmıyordu. Sönmüşlerdi. Canı gitmişti kibritlerimin. Turan olsaydı canlı olurlardı.

Alp nerede? Ne halde? Başına bir şey geldiyse? Beni neden aramıyor? Karanlıkta mı? Çatışmada mı? Üşüyor mu? Yoksa...

Onu özledim. Onu çok özledim.

Sol gözümden bir yaş yuvarlanırken derin bir nefes aldım. Yeni kibrit çıkardım, yakmaya çalıştım. Yanmadı...

"Sezin, Allah rızası için bir şey söyle. Seni bu halde bırakıp gittiyse, seni daha kötü bir hale soktuysa onu mahvederim. Bana söyle kardeşim. Gitti çünkü gitmek zorundaydı de. Gitmek istemedi, değil mi?"

Göreve çağırdılar. O benden isteyerek gitmez, demedim. Diyemedim. Söyleme demişti, söyleyemedim.

Keşke kibritlerim yansaydı.

Kutuda geri kalan hiçbir kibrit yanmadı. Kibrit kutusunu avucumda sıktım, parmaklarımın arasından kartonun ezilme sesi geldi. "Bilmiyorum," dedim. "Bilmiyorum. Bilmiyorum. Nerede, ne halde, ne yapıyor, neden gitti bilmiyorum! Bilmiyorum."

"Onu geberteceğim."

"Gitti."

"Asla kendini affettiremeyecek."

"Gitti."

"Bir daha senin yüzünü göremez."

"Gitti."

"Bitti," dedi öfkeli bir sesle. Sabrını yitirmişti, hükmünü vermişti. "Turan defteri kapandı."

Ezilmiş kibrit kutusu da dudağımdaki sigara da yere düştü. Bakışlarım yanmayan kibritlere döndü. "Birazdan geleceğim," dedim hiçbir duygu barındırmayan sesimle. "İçeri geç." Kubat bir şey diyecekti ki, "İçeri geç," dedim tekrardan. Ne durumda olduğumu anlamış gibi sorgulamadı.

Kibritlerim yanmıyordu çünkü Alp yoktu ve o gelene kadar hiçbir kibritin amacı yoktu.

Odadan çıktığında ellerimi yüzüme kapattım ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Durduramadım. Susamadım. Yapamadım.

Sadece yanmayan kibritlerime ağladım.

Alp olsaydı onları toplar, yakar, ayağa kaldırırdı. Şimdi hiçbiri iyi gelmiyordu. Hepsi avucumda kırılmıştı. Yerdeki kibritlerin yanına yavaşça uzandım ve cenin pozisyonunda ağlamaya devam ettim. Ne yemeğe katıldım ne de diğerlerinin odaya girmelerine izin verdim. Yalnızca ağladım.

Birkaç saat sonra odaya giren birini duydum. "Gittiler. Korkma, seni anlıyorlar. Kırılmadılar yani," dedi Aslı'nın sesi. Kırılacaklarını da düşünmemiştim zaten. Yine de yanlarında durmamak ayıp olmuştu. Burnumu çektiğimde yavaşça yanıma çöktü ve tam karşıma uzanıp cenin pozisyonu aldı. "Böyle yatmak mı istiyorsun?"

Cevap vermeden ona baktım. "Yatarız o zaman, Seziş'im. Sen ne yapmak istersen onu yaparız."

Günlerce evime gelmeye çalışmış, aramış, mesaj atmıştı ama ondan da uzaklaşmıştım. Kimseyle konuşacak kadar iyi hissetmiyordum.

"Biraz bir şeyler yesen çok güzel olur. Hiç iyi görünmüyorsun."

İstemiyordum.

İçi acıyormuş gibi bana baktı. "Bir şeyler oldu," dedi dikkatli bir şekilde. Gözlerindeki yaşlar parlıyordu karanlıkta. "Bana anlatamayacağın şeyler oldu. Yoksa sen bu kadar kaybolmazdın arkadaşım."

Cevap vermedim. "Senin acın, benim acımdır. Senin için yanıyorsa benim on kat yanıyordur." Biliyordum. Onunla aramda basit bir bağdan fazlası vardı. Biz birlikte büyümüştük. "Turan gitti diyorsun ama gözlerin onu bekliyor. Ben senin içini biliyorum, Seziş. Turan gitti ama seni terk etmedi, değil mi?"

Beni anlardı.

Gözlerimi onun gözlerinden çekemezken bir yaş daha düştü gözümden. "Sen bu kadar acı çekerken, her şeyle uğraşırken gitmezdi. Ben onun bakışlarını gördüm, Sezin. Senin için her şeyi yapacak adam sırtını dönmez."

Dönmezdi. O bana sırtını asla dönmezdi. Ne yapar eder, yolunu bulurdu. Beni bırakması gerekirken bile açıklama yapardı. Tehlikeli bir göreve giderken söylememesi gerekse bile söylerdi. Beni kimsesiz, habersiz, bir başıma bırakmazdı.

"Çağır gelsin," dedi bu çok kolaymış gibi. "Neredeyse çağır gelsin. Sana destek olsun. Sen her şeyi kaldıramazsın." Hıçkırdı. "Söyleyeceğimi kaldıramazsın."

Kaşlarım çatıldı. Gözlerindeki yaşlar artık hıphızlı dökülüyordu. Anlamaz gibi bakarken yavaşça doğruldu ve bacaklarını karnına çekip sarıldı. Ellerini yüzüne kapatmasıyla, "Aslı," dedim titrek bir sesle. Omuzlarını sarsarak ağlamaya başlamasına karşılık omuzlarına tutundum. "Ne oldu?" diye sordum korkarak.

"Sezai amca..."

Kocaman bir taş oturdu boğazıma.

"Ne olmuş?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Senin şehit haberin gidince hastaneye kaldırmışlar. Bir aydır yoğun bakımdaymış," dedi titreyen sesiyle. "Dün gece... kan kusmuş." Elini ağzının üstüne kapattı. "Kanında boğulmuş, Sezin."

Elim omzundan düştü. Kulaklarımda uğultular başladı.

Sen hiç akıllanmıyorsun. Ailenin yüz karası. Mahvettin adımızı, şanımızı. Komisere yamadılar kızlarını diye konuştu mahalleli. Başımızı yere eğdin sen bizim!

Samet amca var yan köyden. Karısı ölmüş beş sene önce. Adamın çamaşırını, yemeğini yapacak kimse yokmuş. Sezin'i önerdi mahalleli. Eli iş yapsın, adama baksın. Onunla evlendireceğiz Sezin'i.

Bu evden çıkarsan bir daha giremezsin. Ne ölün ölüme ne dirin dirime. Ölünü sokmam bu eve. Sen benim başımı eğdin, yüzümü kara çıkardın, beni yok saydın. Hiçbir evladım senin kadar yük olmadı bana. Benim senin gibi bir kızım yok. Hayırsız evlat! Siktir git evimden!

Seni topraklarımda da soy ismimde de görmek istemiyorum. Yüzün batsın! Kendinden, yaptıklarından utan! Mahvettin ailemizi. Ne için geldin? Saygısızlık etmek için mi? Yüzüme konuşup beni daha da hasta etmek, utandırmak için mi geldin?

Yüz karası! Adını orada burada çıkardın, babanın sözünü çiğnedin. Ayağıma gelmiş, özür dileyeceğine yaptıklarına bak! Babanla nasıl konuşuyorsun lan?

Zaten benim için ölmüş bir bedenin artık dünyada olmayacak olmasına ne tepki vermeliydim?

Derin bir nefes aldım ama içimi dolduracak havayı bulamadım. Babamın ölümünden bahsediyordu, aklım almıyordu.

Babama gitmeyecektim ama artık o da bana gelemezdi. Biz bir daha yan yana gelmesi imkânsız iki bedendik.

Öldü. Bir süratle koşmak ve ona son kez, "Beni sevdin mi?" diye sormak isterdim ama bu tamamen içimdeki küçüğün isteğiydi.

Öldü. Beni sevemeden, tanıyamadan, neler yaşadığımı, neler yaşattığını bilemeden öldü.

Babam öldü ve ben onun kızı bile değilim.

Yüz yerde yüz yara, bir tanesi bile kapanmayacak. Sonsuza kadar açık kalacak, kanayacak, dinmeyecek.

Öldü. Benim ahımdan kanında boğularak öldü.

Dudaklarıma bir sigara koyup yavaşça ayağa kalktım. Masaya ilerledim. Turan'ın masasının üstündeki kalemliğe koyup unuttuğu çakmağı aldım. Ayaklarımı sürükleyerek yatağa geçtim ve uzandım. Bir çakmağa baktım, bir tavana. Çakmağı çaktım, ateşe baktım.

Yıllar sonra ilk kez çakmakla yaktım sigaramı.

Derin bir nefesi içime çekerken gözlerimi kırpmadan, "Öldü," diye fısıldadım. Kendime hatırlatmak ister gibi tekrar ettim defalarca kez. "Öldü, öldü, öldü."

Yendim mi, yenildim mi, berabere mi bitti? Aramızdaki savaşsa eğer ben kazandım.

"Öldü."

Babam yoktu. Sabahlara kadar ölmesi için dualar ettiğim, beddualar ettiğim, yine de beni sevsin diye sabah olunca gözlerinin içine baktığım babam öldü.

Ben kazandım.

Aslı saçlarımı okşarken ve bana sakin olmamı fısıldarken zaten sakindim. Sigaramı söndürürken de tavandaki bakışlarımı kaçırıp gözlerimi kapatırken de sakin hissediyordum.

Kimse o gece ben olmadan benim halimi anlayamazdı. Gözlerimden başka yaş düşmedi. Derin bir nefes aldım ve onsuz bir dünyada ilk kez uyudum.

Günler sonra ilk kez uyudum.

Güneş gözlüğüm, şapkam, bol kıyafetlerim ile hastaneden içeri girerken güvenlik beni tanıdı ve selam verdi. Ziyaretçi defterine bir isim yazıp içeri geçtim. Üçüncü kata çıktıktan sonra ezbere bildiğim kapıya ilerledim.

Kapının önündeki askerlere, "Bir gelişme var mı?" diye sorduğumda saygıyla dikildiler.

"Her şey aynı, Sezin Komutan'ım."

Hâlâ bana aynı şekilde sesleniyorlardı. Komutan olmadığımı hatta artık asker olmadığımı biliyorlardı fakat beni tanıyorlardı. Bana karşı tavırlarını hiç bozmamışlardı.

"En son kim gelmişti?"

"Fırat Demir ve Göktuğ Alacak."

İki gün önce evime geldiklerinde albayın yanından gelmişlerdi. Kapıyı tıklattığımda içeriden ses gelmedi. Ben de aralayarak içeri baktım. Serdar Albay yatağının karşısındaki koltuğa oturmuş, camdan dışarıyı izliyordu.

"Burada mısınız?" diye seslendiğimde bana dönüp bakmadı.

"Yıldızlar sabah da görünsün. Güneş aydınlatmaya yetmiyor."

Odadan içeri girdim, kapıyı kapattım ve onun yanına doğru yürümeye başladım. "Nasılsınız?"

"Çok sessiz... yani fazla sesli burası." Koltuğunun karşısında duran tekli koltuğa oturunca bakışlarını bana çevirdi. "Benim hakkımda konuşulanları duyuyorum. Herkes delirdiğimi düşünüyor."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedim dikkatli bir sesle. "Aslında sizinle konuşmak bana çok iyi geliyor. İçimi dökebiliyorum."

Üstünde pijama takımları vardı. Sakalları ve saçları uzamıştı. Bunca yıl onu hiç bu halde görmediğim için garipsiyordum fakat bir süredir de alışmıştım aslında.

"Sen kimsin?" diye sordu bana.

Babam öldü ve ben onun kızı bile değilim. Kimsenin kızı değilim. Kimsesizliğe demir atıp yoklukta sallanıyorum.

"Sezin," diye fısıldadım. "Hatırladınız mı beni?"

"Sezin! Tanıyorum seni!" dedi kahkaha atarak. "Ben Albay Serdar Köktür. Keleş Timi'nin kurucusu, Türkiye Cumhuriyeti'nin askeriyim. Tunceli 4. Tugay Komutanlığı'nda çalışıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?" diye fısıldadım. İlk kez bu kadar detaylı bilgi veriyordu. Yalnızca birkaç gün önce isminin Su olduğunu savunuyordu. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Sen kimsin peki?"

Kavrama konusunda henüz tam olarak iyi değildi.

"Sezin," dedim yalnızca. "Siz bana..." Yutkunmaya çalıştım. Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "*Kızım* der misiniz?"

İçimde bir şeyler kırıldı. Parçalarımı avuçlarımda tutmak ister gibi yumruklarımı sıktım.

"Kızım mısın peki?"

"Öyle olmayı çok isterim." Bir yarayı diğer yarayla kapatırsan ne kadar durdurabilirdin kanamayı? *Hiç...* "Yani siz bana kızım derseniz ben de kızınız olurum."

"Ben kimsesiz bir adamım, değil mi?"

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Kimsesiz değilsiniz. Aileniz var hem de kocaman bir aile. Ben varım. Sizi bırakmayacağıma emin olabilirsiniz."

"Karım nerede?"

Yüzümdeki ifade kırıldı. Karısı karnında bebeğiyle ölmüştü. Bunu nasıl anlatabilirdim ki?

Bakışlarını yavaşça dışarı çevirdi. Cevabını merak etmiyormuş gibiydi. "Hayat bir kayıplar ülkesi ve biz bu ülkenin göçebesiyiz. Zorla getirildik, yalnızca kaybediyoruz."

Bakışlarımı onda tuttum. Dengesiz hareketleri olabiliyordu. Bazen çok bilge biriymiş gibi konuşurken, bazen çocuk gibi dalaşabiliyordu. Geçenlerde Nizami oturup altmışlardaki Amerika'yı konuştuklarını söylemişti, Şükrü ise oyuncaklar hakkında konuştuklarını anlatmıştı.

"Bazı kayıplar yüzünden üzülmezsek bu bizi vicdansız biri mi yapar?" diye fısıldadığımda kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Kimi kaybettiğine bağlı."

"Babam öldü," dedim avuçlarımı dizlerime sürterek. "İçimde bir parça çok üzüldü ama o parça çok küçük kalmış, onu dinleyemedim."

Kafasını yana yatırdı. "Baban nasıl bir adamdı?"

"Kötü... çok kötü bir adamdı."

"Vicdansız değilsindir o halde."

"Ama o benim babam..."

"O zaman niye benim kızım olmak istedin? O senin babansa sen de onun kızı olurdun."

Bakışlarımı ellerime çevirip dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ona hayatımda hiç sarılmadım. Bir kez bile saçlarımı okşamadı." Ellerimi yumruk yaptım ve bakışlarımı kaldırdım. "Size sarılabilir miyim?"

Üzülmüş gibi baktı. Ondan daha kimsesiz olduğumu mu gördü, bilmiyordum. Ondan daha kimsesiz olmak mümkün değildi ama o an öyle yaralıydım ki yerdeki taştan daha sahipsizdim.

Serdar Albay derin bir nefes aldı, sonra yavaşça başını salladı. İçindeki tereddüt gözlerinden okunuyordu ama yine de bana güvenmeyi seçti.

Önce biraz çekingen bir adım attım. Sonra bir tane daha. Sonunda titreyen ellerimle onun kollarına uzandım. Albay önce kaskatı kesildi, sonra içini çekerek kollarını ağır ağır bana doladı.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Bir çocuk gibi kendimi o sıcaklığa bıraktım. İçimde bir şey çatırdadı. Küçük bir kızın babasına sarılma hayali kadar eski ve kırılmış bir şey... daha da kırıldı. Albay benim saçlarımın arkasına elini koyup bekleyince tamamen paramparça oldu.

Sonra yaşadığımız an da bozuldu.

"Git!" diye bağırıp birden beni ittiğinde anlayamaz gibi ona baktım. "Geldi, buldu beni." Ben ona yaklaşmaya çalışınca ellerime tokat attı. "Git, sen getirdin onu! Geldi!"

"Kim geldi?" Korkuyla ona ulaşmaya çalıştım fakat kafasını iki yana sallayarak ellerime vuruyordu. Telaşı ve korkusu her yerimi sardı. "Ne oluyor? Kimse yok. Odada yalnızca ben varım. Sakin olun!"

"Su geri geldi. Damla burada! Beni öldürecek!" Ellerini kulaklarına kapattı ve çığlık atarcasına bağırmaya devam etti. "İçim bomboş. Bittim ben. Bittim! Beni öldürecek!"

Ayaklarını yere vurarak çıkardığı yaygara ile içeriye hemşireler girdi. "Ne oldu?" diye soran hemşireye, "Bilmiyorum," dedim tedirgin bir şekilde. "Birden su damlası geldi demeye başladı. Bir yerden ses mi duydu? Anlamıyorum." Etrafa bakınarak su aramaya başladım.

Albay bağırıyordu. "Beynime düşüyor! Beynim!" Kafasını ellerinin arasına alıp patlatacakmış gibi sıkmaya başladı. Hemşirelere de saldırıyor, onları kendinden uzaklaştırıyordu. Odadaki insanlar yavaş yavaş artıyordu.

Bakışlarım az önce albay bana sarılırken yüzünün çevrili olduğu yere döndü ve gördüm. Dışarıda yağan yağmuru gördüm. Damlalar cama değiyordu. "Yağmuru görmüş," diyerek hemşireye dönmüştüm ki albay tekrar bağırdı.

"O getirdi! Beni öldürmeye geldi. Kafamı ele geçirecek!"

Hemşire koluma uzandı. "Sizi dışarı alalım!"

"Hayır, onu yalnız bırakamam!" diyerek karşı çıktım. "Kolumu bırakır mısınız?"

Beni yürütmeye çalıştıkça direndim. Böyle bir şeye izin vereceğimi mi düşünüyorlardı? Serdar Albay iyi de olsa kötü de olsa yanında olacaktım! "Hanımefendi zorluk çıkarmayın."

"Daha yeni geldim. Yirmi beş dakikamız var. Saatimiz bitmedi!"

"Hasta şu an bir kriz halinde. Amacımız hastayı sakinleştirmek, siz onu huzursuz ediyorsunuz!" diye bağırdığı gibi direnmeyi bıraktım. Ben onu huzursuz etmek istemiyordum! Yalnızca yanında olmak istiyordum. Beni dışarı çıkarmasına direnmeyi bırakınca kapıya kadar geldik. "Doktorla görüşebilirsiniz. Hastanın zaten nakli söz konusu, bir daha göremeyebilirsiniz," diye konuşmasına karşılık kafamı diktim.

"Ne nakli? Ne görmemesi?" Kapı kapatılırken son gördüğüm albaya iğne vurduklarıydı. "Hey!" Kapıyı tekrar açacakken kapının kilitli olduğunu fark ettim. Kolu zorlasam da açılmadı. En sonunda sinirle kapıya tekme attım. "Ne nakli lan?"

Titreyen ellerimle telefonu cebimden çıkarmaya çalıştım. Çıkardım fakat telefonu kavrayamadığımdan yere düştü, ona da tekme attım.

Sikerler!

"Komutanım, iyi misiniz?" diye soran askerle birlikte bakışlarımı onlara çevirdim.

"Ayrılmayın buradan," diyerek sinirle telefonu sürüklendiği yerden aldım ve doktorun odasına yürümeye başladım. Bana haber vermemesinin hesabını verecekti. Doktorun kapısını izin almadan açtığımda kapı duvara çarptı. Doktor hızla ayağa kalktı. "Otur," dedim sinirle.

"Maganda mısınız hanımefendi? Bu nasıl bir giriş şekli? Kapıyı çal-"

"Otur!"

Doktor korkuyla yerine çökünce masasının tam karşısına geçtim. "Hemşirelerden biri nakilden bahsetti. Ne nakli? Neden bana sorulmuyor? Hastanın yasal temsilcisi benim! Benden habersiz ne nakli söz konusu?"

"Sezin Hanım öncelikle bir sakin-"

"Ne nakli doktor!"

"Özel Kuvvetler Komutanlığı hastanın özel tedavi görmesi gerektiğinden ve acil kararla Ankara'ya nakledilmesinden bahsetti. Ben de bunu size danışmam gerektiğini söyledim fakat onlar hastanın konumu ve durumu açısından bunun bir emir olduğunu söyledi."

Siktir, ne!

"Ve?" dedim öfkeyle.

"Serdar Köktür yarın Ankara'ya nakledilecek."

"Bugün hemşireden duymasaydım ne zaman haberim olacaktı?"

"Bir sonraki gelişinizde." Derin bir şekilde nefes aldı. "Hastanın zaten burada tedavi görmemesi gerekiyor. Bu şekilde dikkat çekiyor. Kapıdaki

askerlerin jandarma tarafından görevlendirildiğini biliyorum fakat diğer hastalar kendini güvende hissetmiyor."

Masasından bir kâğıt aldım ve önüne koydum. "Adresi yaz," diyerek kalemi masaya sertçe vurdum.

"Mesaj olarak ilete-"

"Yaz."

Yazdıktan sonra kâğıttaki adrese baktım ve derin bir nefes alarak odadan çıkmadan önce, "Saat kaçta nakli?" diye sordum.

"Sabah altı buçuk."

O nakli tek başına gerçekleştiremezlerdi. Benim adım Sezin'se bu işin içinde bir bityeniği vardı ve asla aksi bir duruma izin vermeyecektim.

Albayı yalnız bırakmayacaktım.

Albayın nakledildiği aracı kontrol ettim. Her şeyin sorunsuz olduğundan emin olduktan sonra Turan'ın anahtarını bıraktığı arabasına geçtim ve son kez Kubat'ı aradım. Sabahın körü olmasına rağmen tek çalışta açıldı telefon.

"Alo, Sezin?"

"Serdar Komutan'ı Ankara'ya naklediyorlar," dediğim gibi yataktan doğrulduğunu duydum.

"Kubat," diyen uyku mahmuru ses kesinlikle Ziyafet'e aitti. "Kim o?"

"Sezin," diyerek önce ona cevap verdi. Sonrasında, "Ne demek naklediyorlar? Neden bundan haberimiz yok?" diye sinirle konuştu.

"Dün öğrendim," dedim yutkunarak.

"Neden haber vermedin, Sezin?"

"Çünkü Ziyafet'i bırakmayacaksın," dedim öfkeyle. "Fırat abi de Sevil ablayı bırakmayacak. Nizami Aslı'yı. Şükrü de Ziyafet'i bırakamaz."

Kubat boğazını temizledi. "Senin bırakamayacağın kimse yok yani?"

"Öyle demeyelim," dedim omuz silkerek. "Albayın başında durmam gerekiyor yalnızca."

"Göktuğ'u niye bırakıyorsun? Çocuk duysa mahvolur." Ofladı. "Hiç içime sinmiyor yalnız gitmen. Bir yolunu bulalım. Böyle ayrı gayrı olmaz."

"Kubat ne yolundan-" Yolcu koltuğu tarafındaki cama biri vurunca kaşlarımı çatarak sağıma döndüm. Görmeyi asla beklemediğim biri olduğunu inkâr edemezdim.

Göktuğ Alacak'ın sabahın bu saatinde burada ne işi vardı?

Arka kapıyı işaret ederek sabırsızca sallandı. Kaşlarım iyiden iyiye çatılırken kapıların kilidini açtım. Elindeki koca valizi kaldırdı ve arka kapıyı açarak oraya koydu.

"Göktuğ duyunca mahvolmayıp yanıma gelmeyi seçmiş."

Kubat gülerek, "Ne?" diye şaşkınca seslendi.

Göktuğ çantasını önüne alıp yanıma kurulurken kapıyı kapattı ve ellerini birbirine sürttü. "Ee, abla nereye gidiyoruz?"

Kubat'ın kahkahası kulağımda yankılandı. "Ben gidiyorum, sen gelmiyorsun," deyince Göktuğ da güldü.

"Güzel şaka."

"Şaka değil, in arabamdan."

"Hoparlöre al, hoparlöre!" diye bağıran Kubat'ı göz devirerek arabanın ses sistemine bağladım. "Göktuğ beni duyuyor musun lan?"

"Evet abi. Günaydın," dedi Göktuğ rahat bir tavırla.

"Salak falansın ama arada kafan çalışıyor. Sakın Sezin ablanı yalnız bırakma. O nereye, sen oraya. Duydun mu lan?"

"Tabii öyle abi. İbrahim haber verdi Sezin Komutan evden çıktı diye, hemen koştum geldim." Bana dönüp gülümsedi. "Sizin sitenin güvenliği olan İbrahim, abla. Aramız iyi de."

"Onu anladık," dedim yine sabırsız bir sesle.

"Bekleyin biz de birkaç güne oradayız," dedi Kubat yine keyifle.

"Niye bu kadar keyifli olduğuna anlam veremedim," dediğimde, "Beklemediğin şeyler olunca huysuz biri oluyorsun. Göktuğ da seni hep gafil avlıyor," diyerek güldü. "Uzun zamandır gülmüyordum, iyi geldi."

"Aynen, çok komik. Bu şakandan sonra aradığında da açmayacağımı anlamışsındır."

"Göktuğ açar artık. Hadi size iyi yolculuklar," diyerek aramayı sonlandırdı.

Dünyanın en gıcık insanıydı. Tek başıma gidip halletmeyi düşündüğüm şeyler vardı ve gerçekten de Göktuğ beni gafil avlamıştı. Planlara Göktuğ'u eklemek hiç aklımda yoktu.

Göktuğ yandan bana bakıp sırıtırken sırt çantasını açtı ve içinden bir poşet çıkardı. "Bize sıcak simit aldım." Dümdüz bakışımı gördükten sonra, "Bir de kıymalı börek," diyerek karton kutuyu kaldırdı. Yüz ifademin aynı olduğunu fark ettiğinde gözlerini benden ayırmadan yine çantasından bir şey çıkardı. "Bir de vişneli meyve suyu."

Burnumdan soluyarak arabayı çalıştırdım. "Sabır."

Mart 2022, Ankara,

Albayı özel bir terapi merkezine nakletmişlerdi. Tüm aşamalarında yanında olduğumu belirtmiş, yine hasta yakını olarak kendimi yazdırmıştım. En sonunda hava karardığında Göktuğ ile merdiven altı bir meyhaneye gelmiştik. Neredeyse her gün içip meyhanelerde sabahladığı için beni buraya sürüklemişti.

*Tanrı'dan diledim bu kadar dilek aman aman, bu kadar dilek. O yârin yüzünü bir daha görek aman aman, bir daha görek.**

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu ağzına sıkıştırdığı eti yutup rakısına davranırken. Bir yudum aldığında kaşlarımı kaldırdım.

"Albayın yanında duracağız."

"Nerede yatacağız?"

Bakışlarımı kaldırıp etrafa bakındım. Normalde bir otel bulup gitme düşüncem varken aklıma gelen cin fikirle ona döndüm. "Yaz sevgiline, bize kalacak yer bulsun," deyince kaşlarını çatıp yüzüme baktı.

"Ne sevgilisi?"

Gözlerimi kısıp, "Melih'ten bahsediyorum," deyince gülmeye başladı.

"İlahi abla! Melih nasıl sevgilim olsun? Ben *gay* miyim?" Köfteyi çakmadığını anlayınca kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Gülmeyi kesip boğazını temizledi. "Sen Melike Nisan'dan bahsediyorsun." Ciddiyetimi bozmadan ona baktığımı fark edince, "Biz sevgili değiliz," diye de açıkladı gergince. "Ben kimseyle sevgili değilim."

Gel aman aman yanıma
Yazık, kıyma canıma
Bir kara kaşın, bir kara gözün
Değer dünya malına

"Yazsana," dedim dişlerimi sıkarak.

"Tamam." Aceleyle cebinden telefonu çıkarıp yağlı parmaklarıyla telefon ekranına basmaya başladı. Elimle yüzümü sıvazladım sabır dilenircesine. "Yazdım."

Telefon yalnızca on saniye içerisinde titredi. Gözlerini kısarak ekrana bakarken, "Ne diyor, anlamadım. Sarhoş herhalde," dediğini duyunca

* Cengiz Özkan - Tanrıdan Diledim Bu Kadar Dilek.

telefonu elinden çekip aldım. "Abla dur. Ya da neyse..." Omuz silkip yemeğine geri döndüğünde ekrana dönüp mesajları okudum.

Göktuğ: *Analar dayızdır*

Göktuğ: *Sexib abla ve bne.*

Göktuğ: *Kalvak yr blu sokak kldık.*

Melike Nisan: *Yine mi sarhoşsun, Gök?*

"Sarhoş olup olup kıza mı yazıyorsun, pislik Göktuğ?" dediğimde gözlerini kocaman açıp bana baktı.

"Kim?"

"Sen."

"Yo."

Gözlerimi devirerek telefona döndüm ve hiç mesajla uğraşmayıp direkt arama tuşuna bastım. İki saniyede telefon açıldı. "Gök?"

"Sezin Akkurt ile konuşuyorsun," dediğimde öksürmeye başladı.

"Yenge..." Öksürmesini durduramıyordu. "Göktuğ'un telefonunun..." Öksürdü. "Sende..." Boğazı sökülüyormuş gibi büyük bir sesle konuştu. "Ne işi var!"

"Ankara'dayız."

"Analardayızdır dediği... Ankara'dasınız! Tabii ya. Neredesiniz?"

Mekânın ismini söyledikten sonra, "Ben de dışardaydım. Yakınmışım size," diye konuştu heyecanlı heyecanlı. "Beş dakikaya ordayım!"

Telefonu suratıma kapatmasıyla Göktuğ'a döndüm. "Sen ne yaptın buna?" diye sorduğumda yüzüme boş boş baktı. "Niye bu kadar heyecanlandı?"

"Sesini duyduğu için!" dedi birden yüzünü buruşturarak.

Göz devirerek, "Kalk, elini yüzünü yıka. Kusacaksan da kendini mi parmaklıyorsun, mideni mi bırakıyorsun ne yapıyorsan yap. Arabama böyle kusacakmış gibi dururken binemezsin," deyince kafasını salladı.

"Emredersiniz komutanım!" Ona dik dik baktığımı görünce sırıtarak masaya doğru eğildi. "Kimse senin gerçekten komutan olduğunu bilmiyor," diye konuştu sırmış gibi.

"Beş dakikan var," dedim yalnızca.

Midesi bulanmış gibi yutkundu ve sonra kafasını sallayarak hızla ayağa kalktı. Yalpalayarak içeri girdiğinde bir sigara yakıp telefonumu çıkardım.

Mesajlara bakınırken parmağım alışkanlıktan olsa gerek galeriye bastı. Ezberlediğim günü buldum.

Düğün günümüzü.

Bana kısmet değil dizinde yatmak aman aman, dizinde yatmak
Dizinde yatıp da yüzüne bakmak aman aman, yüzüne bakmak

Eksiksiz, mutlu, beraber olduğumuz son günü.

Yüzümde bir gülümseme doğdu. Özgür'ün kocaman gülerken Göktuğ'un kucağında verdiği poza baktım. Sonraki fotoğrafta Nizami ve Şükrü fotoğrafın iki yanında duruyor, başparmakları ile aralarında kalan bizi gösterirken kocaman sırıtıyorlardı.

Biz de Turan'la birbirimize bakıyorduk.

Keleş türlü türlü pozlarla fotoğraf çekinmişti. Özgür'ün güldüğü fotoğrafların hepsini favorilerime ekledim. Onun neşesi içime neşe oldu. Onun için üzülmek onu yaşatmıyordu. Hatırlamak ve özlemek onu asıl canlı tutacak olandı.

En son hep birlikte çekindiğimiz fotoğrafa geldim. Albay, Özgür, Turan, Keleş vardı. Kocaman gülümsüyorduk. Bu fotoğrafı da favorilerime ekledim.

Bir fotoğraf karesinde sonsuza kadar birlikteydik ve gülüyorduk.

Sonra diğer fotoğrafa geçtiğim an tek bir kişiyi gördüm fotoğrafta. Kimin çektiğini bilmiyordum. Firuze Akkurt dikkatle karşıya bakıyor ve elindeki ince sigarasını içiyordu. Fotoğrafı siyah beyaz çekmişlerdi. Tamamen yalnız, tamamen kimsesiz görünüyordu.

Hüzünlü bir fotoğraftı fakat bana hüzün vermedi. Aksine içimde kaynayan ateş harlandı. Tekrar hatırladım.

Turan'ı bizden, benden uzaklaştıran rapora onay vermişti. Her şeyi o başlatmıştı. Her şey onun raporu imzalamasıyla mahvolmuştu.

Derin bir nefes alarak kafamı kaldırdım ve o an kararımı verdim. Sıra bendeydi. Her şey nasıl mahvolur, ona öğretecektim.

"Sezin abla," diyen sesi duyunca telefonun ekranını kapatıp bakışlarımı arkama çevirdim. Melike Nisan üstündeki beyaz montu ve boynuna doladığı pembe atkısıyla gülümsedi. Masada yalnızca benim olduğumu fark edince yüzündeki gülümseme soldu. Mavi gözleri hızla etrafı taradı. "Göktuğ nerede?"

"Sana da merhaba," diyerek ayaklandım. Kollarımı göğsümde buluşturup kaşlarımı kaldırdım. Benimle hiç ilgilenmiyordu. "İyiyim, sen nasılsın?"

"Merhaba, ben de iyiyim," dedi ve boğazını temizledi. "Göktuğ'a bir şey mi oldu?"

"Ne gibi?"

"Sarhoştu..." Sonra etrafa bakınırken duruldu. "Gerçi her gün sarhoş."

"Seni rahatsız mı ediyor?"

Kafasını hemen bana çevirdi. "Ne? Gök mü? Hayır." Kafasını iki yana salladı hızla. "Hayır." Güldü ve bana yaklaşıp sarıldı. "Seni çok özlemişim."

Dikkatimi dağıtamazdı.

Ona, "Size ne oluyor?" diye konuşacakken lafımı kesip birden ayrıldı. "Gök!" diye bağırarak koşmaya başladı. Ne olduğunu anlayamaz gibi bakışlarımı koştuğu tarafa çevirdim. Melike Nisan, Göktuğ'un tam karşısında durup bakışlarını ona kaldırdı. Fark ettiğim detayla kaşlarımı kaldırdım.

Gözleri parlıyordu.

Ah, siktir! *Gözleri parlıyordu.*

"Nasılsın?" Gözleri hızla Göktuğ'un üstünü taradı. "Bir şeyin yok, değil mi?"

"Yo," dedi Göktuğ gözlerini kırpıştırarak. "Senin burada ne işin var? Bize kalacak yer bulamadın mı?"

"Sevinmedin mi beni gördüğüne?"

Göktuğ ona boş boş bakmayı sürdürürken, "Melike, al o alığı buraya getir," diyerek araya girdim. "Çok sarhoş, yanında dur. Ben de hesabı ödeyeyim, çıkalım."

Melike onun koluna girip masaya getirirken cüzdanımı alıp hesabı ödedim. Bakışlarım ara sıra onlara döndüğünde de Göktuğ'un gülerek Melike'ye bir şeyler söylediğini gördüm. Heyecanla dinleyen Melike'yi izledim. Gözleri parlamayı kesmiyordu. Neden kesmiyordu?

İşimiz bitince ikisini de ayaklandırıp arabaya götürdüm. Arabaya bindiğimiz gibi Melike, "Kalacak yer derken... Niye arıyorsunuz ki?" diye sordu. "Ne kadar kalacaksınız burada?"

"Belli değil," dedim boğazımı temizleyerek. "Bir süre buradayız."

"O zaman otele geçemezsiniz ki," deyince bakışlarımı dikiz aynasından ona çevirdim.

"Evet, evet," dedi Göktuğ. "Biz bayağı kalırız buralarda. Otel falan cebimize zarar."

"Ne yapsak?" dedim gözlerimi kısarak. "Bize geniş bir yer lazım. Bir de tanımadığımız yerde kalamayız." Arabayı çalıştırıp yola koyuldum. "Güvenilir bir yer lazım."

Melike kafasını kaldırıp, "Ee, bizim ev!" dedi gülerek. "Hem tanıdık hem güvenilir hem de büyük."

Tam olarak bunu bekliyordum.

Şaşırmış gibi güldüm. "Nasıl aklımıza gelmez ya?"

"Bizim evimiz, senin de evin yenge! Sen bizim evin ferdisin sonuçta. Akkurt'sun." Güldü inanamaz gibi. "Ay, Uraz abime hemen haber vermem lazım!" Telefonda bir şeyler yazarken, "Anneme de söyleyeyim," deyince boğazımı temizleyerek dikkatini kendime çektim.

"Bence söyleme. Zaten gideceğiz şimdi. Uraz'a söylesen yeter," deyince kafasını hevesle aşağı yukarı salladı.

"Hem annemle babama da sürpriz olur!"

Evet, annene de sürpriz olur.

Ona yaşatmak istediğim şeylerin hepsi sürpriz gibi olacak.

Kapıyı anahtarla açıp giren Melike Nisan, "Anne!" diye seslendi. "Biz geldik!"

Göktuğ valizleri yüklenme işini üstlenmişti. Arkamızdan gelirken ben de yavaşça taş yoldan geçtim. Burası merkeze uzak, büyük bir araziydi. Araziydi diyorum çünkü burasının apayrı bir dünya olduğunu söyleyebilirdim.

Arka tarafta bir bahçe olduğunu görebiliyordum. Oldukça geniş, çiçekli ve süslü bahçede Firuze'nin verdiği davetleri gözümde canlandırabiliyordum. Taşlı yoldan fanus gibi bir girişe geçtim ve ardından açık kapıdan geçip içeri girdim.

Geniş girişin sağ tarafında bir tezgâh ve masa olduğunu gördüm. Sol tarafta ise yukarıya çıkan merdivenler vardı. Karşımda merdivenlerle inilen geniş bir salon vardı.

Burası gerçekten daha önce karşılaşmadığım tarzda lüks bir malikâneydi.

"Biz derken?" diyen Firuze salonun bir kenarından çıktı. Beyaz kazağı, beyaz pantolonu ve topuklu ayakkabıları ile yürümeye başladı. "Siz kimsiniz?"

Kafasını kaldırdığında beni gördüğü gibi adımları durdu. Kaşları yavaş yavaş çatılırken yüksekten ona bakmanın verdiği özgüvenle, "Merhaba, Firuze," dedim gülümseyerek. Kendisini toparladıktan sonra basamaklardan çıkıp karşımda dikildi. Bana hissettiğim özgüveni yaşatmamak için bunu yaptığına kalıbımı basardım.

"Merhaba, Sezin. Seni..." Arkamdan gelen Göktuğ'a döndü. "Sizi beklemiyordum."

"Davetsiz oldu ama... burası kocamın evi olduğuna göre benim de evim sayılır, öyle değil mi?" Bakışlarımı ondan almadım. "Bir süre birlikte olacağız. Bir mahsuru yoksa tabii..."

"Yok," dedi buz mavisi gözlerini gözlerimden çekmeden. "Haklısın. Burası senin de evin. Sadece şaşırdım. Alp nerede?"

Derin bir nefes alarak etrafa bakındıktan sonra ona döndüm. "Bilmiyorum," deyince yüzündeki ifade sarsıldı. Yukarıdan inen bedenin merdivenlerdeki adım seslerini duyunca omuzlarımı dikleştirdim. Kararımın ilk adımını attım. "Belki de sen biliyorsundur."

"Anlamadım. Neyi bileceğim?" diye sordu şaşkınca.

"Oğlunun askerlikten uzaklaştırılmasının önerildiği rapora onay imzası atıp, onun tüm emeklerini heba ettin ya... Onun nereye saklandığını da biliyorsundur diye düşündüm."

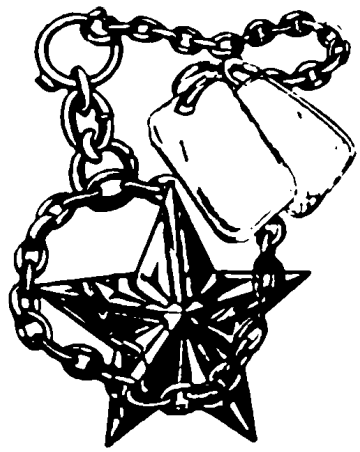
"Askerlikten uzaklaştırılması mı?" diye soran ses, Mustafa Yavuz'a aitti. Sol taraftan yukarı uzanan merdivenlerden inerken kaşları çatıktı. "Anlamadım. Firuze bu doğru mu?"

"Onay imzası mı?" Melike şaşkınca annesine döndü. "Anne sen... ne yaptın?"

Firuze bakışlarını benden alamazken ne için buraya geldiğimi çok iyi anladı. Derince yutkunurken ona kaşlarımı kaldırdım.

Savaşalım, Firuze Akkurt.

Sen hayatında hiç gerçek düşman tanımamışsın.

7. GÖLGEDE KALAN

Dhib.

Mart 2022, Kuzey Irak.

Önündeki yemekten tek bir lokma bile yemiyordu. Masadaki insanları sakince izliyordu.

Bahsettiği gibi yarasını kendisi sarmıştı. Ağrı kesici vermiş olsalar da içmemiş, ayık bir zihinle ağrısını çekmeyi seçmişti. Herhangi bir tehdide karşı uyanıktı.

"Buralarda ne yapıyordun?" diye soran Amerikan askerine gözucuyla baktı.

Yüzünde ne bir tebessüm ne de bir rahatsızlık ifadesi vardı. Soğuk ve donuk bakışları karşısındakilerin huzursuzca kıpırdanmasına yetiyordu. "Mesleğimi," dedi yalnızca.

Türk askeri olduğundan başka bir şey bilmiyorlardı. Neden burada olduğunu da ne istediğini de. Saatlerdir ismini öğrenmeye çalışıyorlardı fakat onu bile söylemiyordu. Burada yalnızca iki tarafın da çıkarları için bulunduğunu belli edercesine dümdüzdü.

Türkçede tek kelimeye denk gelen cümleler kuruyordu.

"Türk askeriymişsin."

Başını hafifçe kaldırıp konuşana doğru baktı. Gözleri bıçak gibi keskin ve hissizdi. Cevap vermek için acele etmedi. "Öyleyim."

"Madeline senin dört adamı tek başına indirdiğini söyledi," diyen siyahi adama dönüp onu izledi. Adamın suratındaki gülümsemeye dikkatlice baktı. "Senin gibisiyle karşılaşmadık hiç."

"Benim gibisi?" Dhib'in sesindeki tehditkâr tonu duyan siyahi askerin gülümsemesi silindi. Masadaki diğerleri de Dhib'e dikkat kesilmişti.

Soğukkanlı ve tehditkârdı. Gereksiz hiçbir hareket yapmıyordu ama varlığı bile gerginlik yaratıyordu.

Kendisine yardım eden kadın söze girdi. Melez kadın yemeğe başladıkları andan itibaren sanki bir şeyleri çözecekmiş gibi bakıyordu. "Diğerleri senin gibi tek başına gezmiyor. Senin kadar..." Dhib tek kaşını kaldırınca yutkundu kadın. "Büyük de olmuyorlar."

Sessiz kaldı. Herkes yemeğini yemiş, arkasına yaslanmıştı. Bakışlarını masada gezdirirken melez kadınla tekrar göz göze geldi. Kadının bakışlarına

karşılık vermeden yanına döndü. Tam o sırada yan taraftan büyük, kalıplı bir adam söze girdi.

Adam, "Bizimle çalışmaya gönüllü olduğunu duydum," deyince arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senden yardım istiyoruz. Senin gibi birine ihtiyacımız var."

"Beni tanımıyorsunuz," dedi sakin bir tavırla. Yine de kendisini tedavi edecek malzemeleri verdikleri için bu masada oturuyordu. Ne olursa olsun onlara yardım edecekti. Sözünden dönmek ona yakışmazdı. "Tanımadığınız biriyle iş yapmak bile ölüme yürümek gibidir."

"Risk almaya alışkınız. Senin de bize ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Adamın adı ne?" dedi Dhib soğuk bir tavırla.

"Daron Corigan," dedi adam dümdüz bir sesle. "Buranın altını üstüne getirdik ama yok. En son bu bölgede görüldüğü söylendi, günlerdir bu bölgedeyiz ama bulamıyoruz."

Dhib düz bir suratla bakışını sabit tuttuktan sonra elini cebine atıp USB belleği çıkardı. Kafasını yana eğdikten sonra gözlerini kıstı. Gözlerinde ince bir alay vardı. Karşısındaki askerler dikkat kesildi. "İşimi hallederseniz size yardım ederim."

"Sana nasıl güveneceğiz?"

"İsterseniz güvenmeyin," dedi rahat bir tavırla. "Ben de sizi kabul etmiş sayılmam."

Onu henüz çözebilmiş değillerdi ama bir şey kesindi, *bu adam sıradan biri değildi.* Sıradan olmayan birine sıradan olmazsanız, başınıza bela alırdınız.

Bu durumda başlarına *bela* almak istemiyorlardı.

"Ne istiyorsun?"

Elindeki USB belleği kaldırıp herkese gösterdi. "Şifreyi çözmenizi," dedi kaşlarını kaldırarak. "Gerisi bana ait."

"Tamam," dedi kalıplı adam da öne doğru eğilerek. "Biz senin işini hallettik diyelim, sana nasıl güveneceğiz? Adamı bize getirmezsen?"

"Ben adamın nerede olduğunu ararken siz de şifreyi çözün. Adamı getirmezsem belleği yok edin." Tekrar geriye yaslandı. "O zaman kazanan olmaz. Getirirsem iki taraf da kazanmış olur."

Adam derin bir nefes alarak, "Kabul," diyerek belleği Dhib'in elinden aldı. "Yazılımcılarımıza vereceğim. Yarın çözülmüş olur."

"Yarın adam elinizde," diyen Dhib ayağa kalktı ve çadırın dışına doğru yürüyüp gözden kaybolurken birlik komutanı arkasına yaslandı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu yanındaki kıdemli subay.

Birlik komutanı belleği elinde çevirdi. "Ona güvenmiyorum."

Dhib'i bulan melez kadın, "Bize ihtiyacı var," diye açıkladı.

Birlik komutanı çadırın çıkışına bakarken Dhib'in gecenin karanlığında ilerleyen koca cüssesini izledi. "O bize ihtiyaç duymuyor, Madeline. Bizi kullanıyor."

"Ne yapacağız?" diye sordu kıdemli subay. "O da bize güvenmiyor. Bu tamamen çıkar ilişkisi."

"Şifre çözülecek. Adamı gerçekten getirirse onun da dediği gibi kazanırız. Bizimle olmasa da sözüne sadık görünüyor."

Masadaki diğer askerler sessizce dinlerken biri, "Getirmezse de icabına bakılır," deyince Madeline alayla güldü. Çok büyük bir yanılgıydı.

Onunla ilk karşılaştığında yarasının taze olmasına rağmen yüzünde en ufak bir acı emaresi olmadığını görmüştü. Ne bir sızlanma ne de bir duraksama. Yara sanki onun için sıradan bir detaymış gibi bir an düşünmeden üç kişiyi etkisiz hale getirmişti.

O adam ölümün içinden geçerek gelmişti ve belli ki hayatta kalmaya herkesten daha alışkındı.

Ölmez öldürür; yıkılmaz yıkar. Bir yer çöküyorsa çökerten kişi odur.

Yaralı haliyle üç silahlı adamı nasıl devirdiğini kendi gözleriyle görmüştü. O kadar hızlı, o kadar soğukkanlı hareket etmişti ki... Bir saniye önce orada olan adamlar bir saniye sonra yerdeydiler.

Sona kalan adamı Madeline vurmasaydı bile emindi ki Türk askeri onu da yere sererdi. Çok kısa bir an doğru kararı vermesi gerekiyordu. Ona silah doğrultan adamı vurmasaydı Türk askeri onlara yardım etmezdi. En doğru kararı vermişti. Haftalardır aradıkları Daron'ın bir gün içerisinde ellerinde olacağına emindi. Türk askeri getirecekti.

O adamın içinde başka bir şey vardı. Eğitimin ötesinde içgüdüsel bir vahşilik, öldürmeye adanmış bir kararlılık, işi uzatmayıp bitirmeye yönelik gözü karalık...

Madeline, "O adam sandığınız gibi biri değil," demek istedi ama söylemedi. Eğer bir şeyler ters giderse çok iyi biliyordu ki ilk düşen Türk askeri olmayacaktı.

Dhib karanlığın içindeki kıyamet gibiydi. Onunla baş eden, sonu olmayan bir ölüm döngüsüne girerdi.

Dhib arabasının yanına gidip sırtını kapıya yasladı ve cebinden çıkardığı sigarasını kibritle yaktı. Kafasını kaldırıp gecenin karanlığına bakarken dumanı üfledi ve kafasını arabanın tavanına yasladı.

Bir plan yapması gerekiyordu.

Bir ay sonra Tahrir'i bulmalıydı. Bulamazsa bu süreç uzardı. Süreci kısa kesmeliydi. Sezin'e kavuşmalıydı...

Siktir, dedi içinden. *Onu düşünmemeliyim.*

Unutması ve odaklanması gerekiyordu. Fotoğrafı yaktığı gibi düşüncesindeki Sezin'in üstünü de külle kapatmalıydı.

Akıldan çıkmayacak bir kadındı. Onu unutmak haksızlıktı ama gerekliydi de.

"Düşündüğün kişi sevgilin mi?" diye İngilizce konuşan kadına gözucuyla baktı. Yemek boyunca kendisini izleyen melez yüzbaşıydı. Dikkatli gözleri huzursuz etmiyordu, hatta çabasını komik buluyordu.

Bakışlarını geceye çevirip soğuk bir sesle konuştu. "Karım."

Bu kendisi hakkında verdiği tek bilgiydi.

Madeline yanına doğru yürüdü ve o da sırtını arabaya vererek, "Karını arkada bırakmak zor olmalı," diye fısıldadı.

Dhib ona cevap vermeden sigarasından bir duman çekti. Sigara içmeyi sevmese de kafası çok dağınık olduğunda iyi geliyordu.

"O ne iş yapıyor?"

Yine cevap vermedi.

"Benim de bir evliliğim vardı, yeni boşandım," dedi Madeline. "Yaklaşık iki yıldır Irak'tayım. İki ay önce Amerika'ya döndüğümde kocamı başka bir kadınla yakaladım. Savunması neydi, biliyor musun? İki yıldır oradasın ve seni sonsuza kadar bekleyemem, Madeline."

Seni sonsuza kadar bekleyemem.

Dhib'in kaşları çatıldı. Onun hikâyesini merak etmiyordu fakat içten içe bir karmaşa yaşadı. Bir asker için belki de en büyük ihanetti beklenmemek. Bekleyeni olmazsa, döneceği bir evi olmazsa nasıl tutunurdu bir asker hayata?

Gözlerini kapattığında Sezin'in güzel yüzünü gördü. Gözleri yaşlıydı karısının. *Ne zaman gelirsen gel, seni beklerken bulacaksın beni.* Burnunu çekiyor, ağlamasını kesmeden devam ediyordu. *Her zaman senin için burada olacağım.*

Kadın konuşmayı sürdürdü. "Başta acıtır sandım ama acıtmadı. Aslında kim olduğumu gördüm. Beni bekleyecek kimseye sahip değilim. Silahımdan başka bir şeyim yok." Omuz silkti genç kadın. "Ya unutulursun ya da aldatılırsın. Askerliğin kanunu bu. Sanırım asker olarak bundan kaçamıyoruz."

Kadının amacı neydi?

"Kendi adına konuş," diyen Dhib sigarasını yarım bırakıp yere attı ve postallarıyla üstüne bastı. Bu saçma kadının sürekli kendisiyle sohbet etmeye çalışmasına katlanamıyordu.

Karısı vardı! Karısına güveniyordu, kendisini beklediğini biliyordu. Bu yabancı kadının çabasından hoşlanmamıştı!

Arabanın etrafından dolaşırken Madeline, "Sen de ben de askeriz!" diye bağırdı. "Benim yaşadığımı yaşama diye uyarıyorum. Aşk askerlerin değil, aptalların işi!"

Dhib ona bakışlarını çevirmeye tenezzül etmedi. "Asıl aptal işi olan benim yanıma gelip konuşman," dedikten sonra arabasının kapısını açtı. "Akıllı ol."

Sezin bu kadının ismini bile duysa elleriyle boğardı kadını. Bu düşüncesine gülecek gibi oldu. Karısının nasıl bir deli olduğunu herkes bilirdi.

Arabasına bindikten sonra oradan uzaklaşırken aklında kadının söyledikleri dönüyordu.

Ya unutulursun ya da aldatılırsın. Aşk askerlerin değil, aptalların işi.

"Aşk askerlerin işi," dedi kendi kendine. "Vatanını böylesine seven nasıl kopsun sevdasından?" Gülümseyerek yola baktı. Yolun sonunda vuslat vardı. Canına, hayatının kadınına kavuşacaktı fakat öncesinde kapatacağı bir mesele vardı. "Biz nasıl kopalım sevdamızdan?"

Dhib aldığı bilgiyle birlikte Amerikalıların istediği adamın yerini bulmuştu. On iki saattir yaptığı tek şey etrafı dinlemekti. Buralarda her şeye hâkim olan bir adamın sürekli gittiği mekânı duymuştu. Adamın Daron diye birinden bahsetmesi için garsona bahşiş vermişti. Adam beşinci saatin sonunda Daron ile dün buluştuklarını garsona söylerken Daron'ı nerede bulacağını da söylemiş bulunmuştu.

Bu kadar kolay bulmasının kader olduğunu düşünmüyordu. Dhib buralarda çok görünmediği için kimse onu tanımıyordu fakat emindi ki buradaki insanlar Amerikan askerlerini tanıyorlardı. Bu yüzden Madeline denilen kadın kendisinden yardım istemişti.

Daron'ın kaldığı apartmana girip dairenin önüne geldi. Kapıyı çalmış fakat açan olmayınca kendi yöntemleriyle evin içine girmişti.

Karanlık evdeki ekranı açık bilgisayarları görünce dikkatle odaya girmişti fakat Daron burada değildi. Odanın karanlığında, kapının arkasındaki sandalyeye kurulmasının üstünden saatler geçse de adam gelmemişti. Sakindi. Bilgisayar ekranı açıksa Daron çok uzakta olamazdı.

En sonunda üçüncü saatin bitiminde kapı tıkırtısı duyuldu. Poşet sesleri ile giren kişi biraz oyalandıktan sonra odaya girip üstünü çıkardı. Dhib hâlâ kendisini fark etmeyen Daron'ı izlerken Daron üstünde yalnızca *boxerı* ile arkasını dönünce Dhib kapıyı kapattı.

Kapının kapanma sesi ile Daron ürkerek arkasını döndü. Dhib oturduğu yerden kalkmadan ifadesiz bir şekilde ona baktı.

"Daron Corigan," dediği gibi Daron masadaki bardağa uzanıp koca cüsseli adama fırlatacaktı ki göz açıp kapama hızında boğazından tutulup duvara yapıştırılmasıyla çabası boşluğa düştü. "Ben olsam saldırmazdım."

"Sen kimsin?" dedi nefes alamaz şekilde.

"Sana zarar vermeyecek adam."

"Ben bir şey yap-" Kafası duvara vurulunca gözündeki yaşlarla öksürmeye başladı. "Sen kimsin?"

"Sikeceğim şimdi, göreceksin kim olduğumu," diye Türkçe konuşunca adam gözlerini kocaman açtı.

"Barbar Türk," dedi öfkeyle ve Dhib'in eline vurmaya başladı. "Bırak! Barbar Türk. Kahretsin. Bırak beni!"

"Barbar mı?" diyen Dhib'in gözleri karardı. "Barbar mı dedin?" Boğazdan gelen sesiyle adama yumruğunu geçirdi. Adam korkuyla ellerini kaldırdı.

"Faşistsiniz!"

Tekrar suratına yumruk yedi. Karşısındaki öfkeli Türk'ün gazabına uğrarken yediği yumruklar, tekmeler yüzünden bir yerden sonra halsizleşti. Türklere hem barbar hem de faşist diyen bu piçi öldürmek icap ederdi fakat öfkesini dikkatli kullanmalıydı.

Dhib onu çöp gibi kaldırdı. "Kalk köpek!" Adamın çıplak olmasını umursamadan oyuncak gibi sürükledi. Sözleri aklına geldikçe delirecek gibi oluyordu. "Sana zarar vermeyeceğim dedim, sözümü niye çiğnettiriyorsun lan!"

Apartmandan çıkarıp adamı arabanın bagajına tıktı. "Ağzını açarsan ağzını sikerim!" diye bağırınca Daron halsiz bir şekilde ona baktı.

"Barbar-"

Yediği yumrukla bayılan adamla Dhib eklem kemiklerine bakıp, "Sokayım böyle işe!" diye hırıldayıp bagajı kapattı.

Aklında zarar vermek yokken adamın şaftını kaydırmıştı.

Öfkeyle arabaya binip yola koyuldu. Kırk beş dakikanın sonunda Amerikalıların yerleşkesinin önünde durunca, hızlı adımlarla silahlanarak çıkan

askerleri gördü. "Sabır," diyerek arabadan indi. Arabayı da biliyorlardı, kimin bu arabayı sürdüğünü de... Sanki yiyecekti!

Bagajdaki adamı kaldırıp askerlerin önüne fırlattı. Daron sızlanarak yere yığıldı. "Ben sözümü tuttum," dedi ifadesiz bir şekilde. "Sıra sizde."

Yüzü kandan görünmeyen, yarı çıplak, baygın adama bakan askerler şok içerisinde silahlarını indirirken birlik komutanı sinirle Dhib'e döndü. Bu adamı getireceğini biliyordu fakat bu nasıl bir haldi? Kendi üstlerine nasıl açıklayacaktı durumu! Adam yaralı ve baygındı!

"Ne oldu bu adama?"

"Getir dediniz, nasıl getireceğimi söylemediniz," diye konuşan Türk askerine bakakaldılar. Dhib'in yüzü ifadesizdi. Eklemlerindeki kurumuş kanlara bakarken o kanların askere ait olmadığını anladılar.

"Bize nasıl bir bela getirdiğinin farkında mısın?" diye sordu birlik komutanı.

"Bela getirseydim cesedini alırdınız," diyen Dhib bakışlarını tek tek onların üstünde gezdirdi. "Bellek nerede?" Madeline koşarak çadırın içine girerken diğer askerler sessizce birbirine baktı. Dhib tane tane konuştu. "Bellek. Nerede?"

Elinde metal kasa ile gelen Madeline, "Burada," dedi aceleci tavırla.

Metal kasanın kapalı olması Dhib'i sinirlendirirken elini cebine atıp çakı çıkardı ve elindeki çakıyı komutana çevirdi "Aç."

Birlik komutanı, "Niye bize bıçak çekiyorsun? Senin işini hallettik. Al kasayı git," deyince Dhib sert bir şekilde ona dönüp kafasını omzuna doğru eğdi.

"Beni kandırmadığınızı görmem lazım."

Birlikteki askerler bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu görebiliyorlardı. Ona yalan söylemek ölümle dans etmek olurdu. Komutan sessizce kasaya yaklaştı ve şifreyi girdi. Islık gibi bir sesten sonra kasa açıldı.

Kasanın içinden bir bilgisayar çıktı. Bilgisayara takılı belleği gören Dhib'in kaşları çatıldı. Ekranda bir yüklenme işareti vardı. "Şifreyi çözmediniz mi? Beni mi kandırıyorsunuz siz?"

"Şifre çözüldü, dosya yükleniyor," diyen komutan ile Dhib dişlerini sıktı. Akıllarınca onu kandıracaklardı.

Dhib öfkeyle ona döndü. "Dalga mı geçiyorsunuz siz benimle?"

"Az kaldı. Sonrasında ekranda dosya görünecek. Yalan yok!" diyen komutan ellerini kaldırdı. "Bilgisayar da senin."

Dhib burnundan soluyarak kasayı aldı ve bakışlarını tek tek askerlerin üzerinde gezdirdi. "Yalan söylüyorsanız hiçbiriniz yarına uyanamazsınız."

Bu bir şantaj değil, vaatti.

Kimse onunla düşman olmak istemiyordu.

Birlik komutanı, "Sorun yok," dedi sakince. "Adamlarım saatlerdir bunun için uğraşıyor. Seni kandırmıyorum. Eğer emin olmak istiyorsan şifre çözülene kadar burada kal. Sıkıntı çıkarsa müdahale edilir."

Dhib onu dinlemeyi kesip arabasına döndü ve sertçe kapıyı kapattı. Bu insanlara daha fazla tahammül edemeyecekti. Arabayı çalıştırmadan önce bilgisayarı açıp yan koltuğa koyarak arabayı sert bir manevrayla yerinden çıkardı. Toprağın tozunu attırarak yola koyulurken Madeline kollarını göğsünde kavuşturdu.

Şifreyi çözen ekibin yanındaydı. Belleğin içinde ne olduğunu biliyordu.

Bir adamın videosu vardı ve adamın videoda ne söylediğini anlamak için Türkçe bilen bir askeri çağırmışlardı. Videoda konuşan adamın söyledikleri şuydu.

"Yassou öldürüldü. Heykel hâlâ kayıp. Bizi oyuna getirdiler. Sidar, *Patron'un* çok sinirli olduğunu söyledi. Yavaş yavaş deşifre olmaya başladık, şebekeyi güçlendiriyoruz. Belleğin içine liste koyuyorum. Bu liste yeni ekibin listesi. Kimin nerede görev yapacağını göreceksin. Bahsettiğim isimlerle irtibat sağla. Güvenliklerinden sen sorumlusun."

Türk askerinin neden bellek konusunda hassas olduğunu anlayabiliyordu. Çok önemli ve ciddi bir bilgiydi.

Mart 2022, Şırnak.

Sırtındaki kırk kiloluk çantasıyla taşlardan tırmanıp en tepeye kuruldu. Çantasını kenara koyduktan sonra ayağa kalkıp tepeden baktı. Aşağıda bir yerleşke vardı. Birkaç evden oluşan küçük yerleşkede yaşayan insanlara görünmeden yukarı çıkması zor olmamıştı.

Bir sigara yakıp taşın üstüne oturdu ve ayaklarını aşağı doğru sallandırdı. Zihnine doluşmaya çalışan düşüncelerden kaçmaya çalışsa da tekrar yakalandı.

Bellekteki dosya açıldığında tüm bilgileri korgenerale iletmiş ve... telefonunu kapatmıştı. Bir süredir yalnız, bir süredir düşüncesiz, bir süredir kayıptı. Birileriyle iletişime geçmeyeli öyle uzun zaman olmuştu ki...

Özgür'ün hatırası tekrar gözlerinin önüne gelirken, "Hak etmedin," diye fısıldarken buldu kendini. Tam o an bakışları yan tarafına dönünce Özgür'ün bedenini görür gibi oldu. Hayır, Özgür'ün hayaleti tam olarak yanındaydı ve

gülümsüyordu. O kadar uzun zamandır yalnızdı ki bu hayalete mutlu olduğunu hissetti. "Çok genç gittin, çok acımasız şehit oldun."

"Ben çok gururluyum," diyen Özgür'e bakarken dişlerini sıktı. "Sizinle aynı timde olduğum için, komutanım olduğunuz için çok şanslıydım."

"Seni yanıma çağırmasaydım şehit olmazdın," dedi canı acır gibi. "Görevden uzaklaştırılmama rağmen o operasyona katıldım. Katılmasaydım şehit olmazdın."

"Bu sizin suçunuz değildi komutanım. Kimsenin suçu değildi. Benim hikâyem bu kadardı," dedi Özgür'ün mutlu sureti.

"Kanını yerde bırakmayacağım."

"Biliyorum, bu yüzden gülümsüyorum," dedi genç çocuğun hatırası. "Benim ve diğer Mehmetçiklerin intikamını almanız gerekiyor. Ancak öyle huzur buluruz."

"Sizin iyi olmanızı istiyorum," dedi içindeki intikam ateşi harlanırken. "Kağan, Doğan, Mert, Ali, Baran ve sen... Sizin içinizin rahat olmasını istiyorum."

Eski timinin olduğu binayı patlatan da timini, ilk ailesini elinden alan ve onların parçalarını kendisine toplatan da Tahrir'di. Delirdiği anlarının mimarıydı. Onu bitirecekti. İbretlik olsun diye de herkesin duymasını sağlayacaktı. İçindeki ateş ancak o zaman dinerdi.

"Onlar da mutlular. Sana güveniyoruz," diyen Özgür'ün suratını unutmak ister gibi gözlerini kapattı. "Babamı dinleyin komutanım."

Rahim'in sesi kulaklarında yankılandı. *Şehidimin intikamı senindir. Al oğlum. Kanını yerde bırakma.*

"Sen olmamalıydın," diye fısıldadı Turan gözleri kapalı biçimde. "Keleş'ten kimse olmamalıydı. Siz parçalanmamalıydınız."

"Sana çok kızacaklarını, senden nefret edeceklerini bile bile neden bunu istedin?" dedi Özgür. "Neden Sezin ablamı terk ettiğini düşünmelerini istedin?"

"Çünkü görevi bilmemelilerdi. Bu gizli ve derin bir görev."

"Hayır. Neden istedin?"

"Çünkü buna inanırlardı."

"Hayır komutanım. Neden istedin?"

"Çünkü sen benim yüzümden öldün. Beni aralarına kabul etmemeliler, beni beklememelilerdi." Turan acıyla gözlerini açtığında Özgür yoktu. Artık gerçekten yalnızdı. "Çünkü onlar eksiklerse benim yüzümden." Bu kendisini cezalandırma biçimiydi. "Onlardan seni kopardım. Beni affetmesinler istedim çünkü ben kendimi affedemiyorum."

Uykusuzluktan kızarmış gözlerini gökyüzüne dikti. Orada bir yerlerde olmalıydı. Yanından gitse de al bayrağın dalgalandığı gökyüzünde, al bayrağın kızılında, toprağın en derininde, kalbinin en tepesindeydi.

"Kendimi affedemiyorum ben, Özgür."

Sezin her ne kadar onun suçu olmadığını anlatmaya çalışsa da Turan onu duyamamıştı. Kafasının içindeki hastalıklı sesi susturamamıştı. *Hata, hata, hata...*

Bitmeyen bir döngüdeydi.

Sezin'in ağlayan gözleri aklına düşünce yumruklarını sıktı ve sigarası elinin içinde kıvrıldı. Neler yaşadığını, nasıl ayakta durmaya çabaladığını biliyordu. Şu an Sezin'in kızgın bir Keleş'e karşı güçlü olması gerekiyordu. Onu böyle bir durumda bıraktığı için zorda hissetse de mecburdu.

Peki ya Madeline'in söyledikleri? Sezin kendisini bekler miydi?

Bunu düşündüğü için kendisine kızdı. Sezin söz vermişti. Hep bekleyecekti. Arkada bekleyenin olunca odaklanmak da zordu. Ne onu ne de şehitlerini yüzüstü bırakamazdı.

Konuşmalarının üstünden uzun zaman geçmişti. Onun ne halde olduğunu merak ediyordu. Ellerini kafasının arasına alıp ağrıyan başını sıkmaya başladı. Düşünmeyi bırakamıyordu.

Bırakmalıydı. Düşünmemeliydi. Kendisine sürekli bunu hatırlatsa da anıları arkasında bırakamıyordu.

Sezin kendisini unutur muydu?

Dudakları arasından kısık sesli bir haykırma koptu ve öfkeyle ellerini taşlara vurdu. Bir kafasına, bir taşlara vurarak sakinleşmeyi bekledi. Kendisini bitiren yine kendisi olacaktı. Düşünmeyi kendisine yasaklıyordu fakat yine düşüyordu bu merete. Düşünmemeliydi!

Tam o an çalıların arasından bir ses duyunca kafasını kaldırıp kenara baktı. Gecenin körüydü. Ses çıkarmaması gerekirdi. Kontrolünü yitirmişti!

Ayağa kalkıp aşağı bakarken bir adamın tepeye çıktığını gördü. Adamın elinde silah, üstünde de puşi vardı. İçinden küfrederek çantasıyla silahını sırtına aldı ve büyük adımlarla karanlığın içine ilerleyip saklandı.

"Mehmet bir ses geldi!" dedi bir adam uzaklardan. "Etrafa dağılın. Dikkatli olun."

Dhib bir çalının kenarına çöktükten sonra çantasındaki birkaç malzemeyi alıp etrafına gömmeye çalışırken sessiz olmaya çabalıyordu. Silahını, çakısını ve tabancasını kuşanıp yukarıdaki taşlara doğru yürümeye başladı.

"Nereye götürüyorsun, Derviş? Kimse yok işte! Yine paranoyaksın ha!"

"Duydum diyorum lan! Biri bağırdı sanki. Ya askerse?"

Başka bir ses geldi. "Oğlum ne askeri? Ayıdır, çakaldır!"

Kurtuu. Hem de en tehlikesinden.

Dhib adamların yukarı çıkmasını sessizce bekledi. İki kişi olmadıklarını fark ettiğinde büyükçe bir taşın arkasına çekilip olanları dikkatle izlemeye başladı. Toplam altı kişilerdi.

Derin bir nefes alarak çakısını çıkarıp sabırla bekledi. Ayak sesleri yaklaştığında en önde gelen adam tam taşın önünde durdu. Dhib bir hamlede arkasına geçti ve koca bedeniyle önündeki adamı kapana sıkıştırdı. Bir an düşünmeden onun boğazını kesti ve cansız bedeni kenara fırlattı.

Hemen ardından sağ tarafındaki, kenara yığılan bedeni fark edince Dhib susturucu taktığı tabancasını kaldırıp ateş etti. O adam da yere yığıldı. Tekrardan yukarı doğru çıkarken, "Islık sesi geldi! Duydun mu, Mehmet?" diye bağırdı Derviş isimli adam.

"Hasiktir lan! Adam ölmüş!" diye bağırdı bir ses. Gözlerini kısan Dhib karanlığın içinden onu da vurunca sesi kesildi.

"Ben dedim lan!" diye bağırdı Derviş. "Asker dedim! Türk askeri burada. Toplanın!"

Dhib tam ayağa kalkıp diğerini vuracakken arkasından biri, "Burada!" diye bağırınca arkasını dönüp ateş etti fakat adam uyanık çıkmıştı. Adam saklandığında Dhib eğilerek karanlığın içinde ilerleyecekken karşısına çıkan adam ile duraksadı.

Uzun boylu ve kalıplı adam -Derviş- silahını kaldırıp, "Kaçamazsın asker," deyince Dhib ona kaşlarını kaldırdı.

Ellerini yavaşça yukarı kaldırırken arkasından gelen üç kişinin ayak seslerini duydu.

Etrafı sarılmıştı.

Biri güldü ve Dhib ona kaşlarını kaldırdı. "Bak sen şu işe. Türk askeri avucumuza düştü."

Hiç şansları yoktu.

Dhib karşısındaki adamın ayağına tekme atıp silahın savrulmasını sağladıktan sonra belindeki tabancasıyla arkasındaki üç kişiye ateş etti fakat biri kurşundan kaçabilmişti. Tam o an kafasının arkasına büyükçe bir taş geçirildiğinde dengesini kaybeder gibi yalpaladı.

Adamlardan biri üstüne atlayınca hemen arkasını döndü ve taşla kendisine vuran adamın silahından çıkan kurşun sırtındaki herife saplandı. Adamı kenara fırlatıp yumruklarını kaldırdı fakat ensesine yediği taş yüzünden gözleri kararıyordu.

Ayakta durmaya çabalarken büyük ve kalıplı adamın, "Ayakta duramıyorsun bile!" dediğini duydu.

Dudağının kenarıyla sırıttıktan sonra yumruğunu onun yüzüne geçirdi. Derviş de en az kendisi kadar dişliydi. Kaşının kenarına yumruk atıp tekmesini Dhib'in karnına yedirdiğinde, ayağından tutuldu ve yere yapıştı.

Asker onun üstüne çıkıp yüzüne yumruklarını geçirirken Derviş darbelerden birini eliyle savuşturup diğer elini askerin boğazına doladı. Tüm gücüyle onu yana çekip devirmeye çalıştı ama Dhib direndi. İkisi de yerde yuvarlanarak üstünlük kurmaya çalışıyordu.

Dhib dirseğini Derviş'in kaburgalarına bastırınca Derviş acıyla bağırdı ama hemen ardından dizini üstündeki adamın böğrüne geçirdi.

Türk askeri anlık bir nefes kesintisi yaşasa da toparlandı ve Derviş'in kolunu kıvırarak onu etkisiz hale getirmeye çalıştı. Derviş yerdeki topraktan avucuna doldurup onun yüzüne atarak ani bir hamleyle Dhib'in boşluğundan yararlandı ve üzerinden savrulup kalktı.

"Pes mi ediyorsun?" dedi Derviş alaycı bir sesle. Dhib dudaklarının arasından kanı silip gülümsedi. "Şansın yok asker!"

Birbirlerine doğru hızla atıldılar. Derviş sağ kroşesini savurdu ama Dhib eğilerek kurtuldu ve onun karnına hızlı bir yumruk indirdi. Derviş geri sendeledi ama hemen toparlanıp bir tekmeyle karşılık verdi. Dhib kolayca darbeyi karşıladı ama gücüyle biraz geriye savruldu.

Dengesini sağlayamıyordu. Başının arkasına aldığı taş darbesi yüzünden kaslarının titrediğini hissediyordu. Her şeye rağmen ayakta durmaya çabalıyor, bayılmamak için direnç gösteriyordu.

İkisi de nefes nefese kalmıştı ama hiçbiri geri adım atmıyordu. Derviş birden ceketinin içinden küçük bir bıçak çıkardı ve saldırdı. Dhib hızla yana çekilip bileğini yakaladı ve bıçağı düşürmek için sıkıca kavradı. Bıçak yere düştüğünde kolunu bükerek sırtına bastırdı ama Derviş kafasının arkasıyla yüzüne vurunca burnunu tutarak geriledi.

Derviş bu aralıkta kenardaki bıçağını alıp bağırarak onun üstüne atlayınca ikisi de yere düştü. Dhib ona sarılıp aşağı yuvarlanmaya başladı.

Duraksayacak gibi oldukları her an bıçağı kaldıran Derviş'i üstünden atmaya çalışıyor fakat beceremiyordu. Bir yerden sonra Dhib'in bedeni büyük bir kayaya çarpınca durmak zorunda kaldılar.

Derviş üste çıkıp bıçağını kaldırdı ve onun yüzüne yaklaştırmaya başladı. Dhib onun bileklerinden tutarak gözlerini gözlerine dikti. Derviş'in gözleri deli gibi bakıyordu. "Ben yanılmam asker. Seni duydum. Sen Dhib'sin," deyince Dhib dişlerini sıkarak bıçağı uzaklaştırmaya çalıştı.

Bıçağın ucu gözlerine çok yakındı fakat o bıçağa değil, Derviş'in gözlerine bakıyordu. İkisinin de yüzü kan içindeydi ve kan karışan gözlerinden vahşilik akıyordu.

"Pes et. Ben kazanacağım, Dhib."

Gücünü kaybedecek gibi olan Dhib birden onun bileklerini tutmayı bıraktı ve kafasını kenara çevirdi. Bıçak şakağını keserek yere saplandı.

Son gücüyle onu kenara devirdikten sonra Derviş'in bileğini tuttu ve üstüne çıktı. "Hayır," dedi hırıldayan sesiyle. "Her zaman ben kazanırım ve bu hiç değişmez."

Bıçağı aldığı gibi Derviş'in gözüne sapladı ve aşağı doğru kaydırırken kana bulanan elini umursamadı.

Derviş tepinmeyi kesip cansızlaşınca Dhib bir hayvan gibi çıkan nefes sesleriyle ayağa kalktı. Dişlerini sıkarak Derviş'in suratına tekmesini geçirdi ve cesedine tükürdü.

Hızlıca oradan uzaklaştı.

Mart 2022, Ağrı.

Tahrir ile Roşi'nin buluşacağı yerde bekleyen Dhib sakindi. Roşi'den aldığı bilgiyle birlikte İrfan Bıldık denilen adamın evine zamanında gelmişti. İrfan ona silah doğrultunca mecburen tavana asmak zorunda kalmıştı. Sallanan bedenin hemen karşısındaki sandalyede oturuyor, gözünü kırpmadan bedene bakıyordu.

Bomboştu.

Dağlardan inmemişti. Birkaç kişiyi avlamıştı fakat bu kadardı. Genelde ısınmak için yaktığı ateşin başında kendisinden kaçıyordu. Ne zaman düşünse hata yaptığı için düşünmeyi kendisine yasaklamıştı. Düşüncelerinden kaçtığı zamandan beri hiçbir şeyi yoktu.

Karakollara girmiyor, kimseyi aramıyor, biriyle konuşmuyor, kendisine bile yabancılaşıyordu.

Yapayalnızdı.

Zihninde bir düşünce bile yoktu. Ne öfke ne tatmin ne de pişmanlık... Bir aydır yaptığı gibi öldürmekten başka bir şey yapmadan bekliyor, izliyor, harekete geçmeye hazırlanıyordu. Yemek yiyordu ama tadı yoktu. Uyuyordu ama dinlenmiyordu. Konuşmuyordu çünkü söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

Önündeki tahta masanın üzerindeki kan lekeleri hâlâ kurumamıştı. Az önce asılı adamın içini boşaltan bıçağını temizlememişti bile. Gerek duymamıştı. Bıçağı yanına koymuş, boş gözlerle sallanan bedeni izliyordu.

Tetikte olması gerekiyordu ama dikkatini toparlamak için bir çaba bile sarf etmiyordu. Tahrir gelirse öldürecek, gelmezse izini sürecekti. Başka bir seçenek yoktu.

Saat ilerledi. Rüzgâr daha sert esmeye başladı. Çürümeye başlayan ceset kokusu odanın havasına karışıyordu ama Dhib'in umurunda değildi. Kafasında Tahrir'i avladığı an dönüyordu.

Sonunda bir ses duydu. Arabanın toprak yolda durduğunu belli eden sesten sonra dışarıdan gelen ağır ama dikkatli ayak sesleri kulaklarına ulaştı. Dhib yerinden kıpırdamadı. Ellerini bile oynatmadı. Koca cüssesiyle sandalyede geriye yaslanmış, cesede bakıyordu.

Kapı yavaşça açıldı. Biri içeri adım attı. Bu sessizliğe karşı nefesini bile dikkatli alıyordu. Dhib yavaşça kafasını kapı girişine çevirdi. Tahmin ettiği gibiydi.

Gelen Tahrir değildi.

Elinde tabancası olan, zayıf, genç bir çocuktu.

Çocuğun gözleri önce tavanda sallanan bedene, sonra masadaki kana, en son da sandalyede oturan Dhib'e kaydı. Korkuyla nefes aldı. Gözleri kocaman olurken Dhib gözünü kırpmadan ona baktı. Birkaç saniye boyunca ikisi de hareket etmedi.

Çocuk konuşmaya gerek duymuyordu çünkü Tahrir'in dediği gibi Roşi'nin sessizliği hayra alamet değildi. Buluşmadan önce Roşi haber gönderir, buluşma noktasına geçtiğini söylerdi fakat bu sessizlik karşısında Tahrir önlemini almıştı.

Genç çocuk silahını askere doğrultup ateş edecekken Dhib ondan önce davrandı. Sandalyesini tek hamlede çocuğa savurdu. Çocuk göğsüne çarpan sandalyeyle sendeledi ve sırtı kapıya yapıştı.

Asker silahını kaldıracakken çocuk geri fırladı, masayı devirerek Dhib'in görüşünü kapattı. Silahını ateşlediğinde kurşunun askerin koluna denk geldiğini fark edemeden koşarak odadan çıktı.

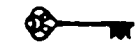
Dhib ölüm gibi yavaş fakat kararlı bir şekilde peşine takıldı. Çocuk gecenin karanlığında koşmaya çalışırken nefes nefese bağırmaya çalıştı. Korku boğazına yapıştığından sesi çıkmadı. Sendeleyerek koşmaya devam ederken peşindeki askerin yavaşça geldiğini fark etti.

Acele etmiyordu çünkü son çoktan yazılmıştı. Takibin sonu kan dolu, ölüm doluydu.

Bela doluydu.

Arabasına koşmayı akıl edemediği için bir yerden sonra nefesi kesildi. Bir ağacın kavuğuna yaslanıp nefeslenirken ensesine yapışan el, çocuğun kafasını kavuğa defalarca vurmaya başladı. Halsiz düşen genç elindeki silahını düşürdü. Gözleri kandan açılmıyordu. Acıyla inleyemedi bile. Kafatası parçalanırken ölümü kabullendi ve gözlerini kapattı.

Dhib öldüğünü anladıktan sonra onu yere bıraktı ve ayağıyla cesedin tersini çevirip baktı. Cesede tükürdükten sonra çocuğun üstündeki telefonu alarak oradan ayrıldı.

Nisan 2022

Aylar sonra bir pansiyona girebilmişti. Bulunduğu yerde bir tane bile insan evladı olmadığını biliyordu. Yıkık, dökük bu binadaki tek misafir kendisiydi. Eski, çürümüş lavabonun önünde, aynanın karşısındaydı. Vücudu yaralarla doluydu. Omzunun arka tarafında, birkaç ay önce aldığı balta darbesinin izleri hâlâ belirgindi. Kolundaki kurşun yarası kabuk bağlamış ama iz bırakmıştı. Karnındaki morluklar, şakağındaki bir ay önce açılan bıçak kesiği, çenesinde taşın sertliğinden kalma yara... Hepsi bedeninde kalıcı olacakmış gibi görünüyordu.

Birkaç dakika önce pansiyonun önündeki ankesörlünün başında durmuş, aramayı düşünmüştü. Sezin'in sesini duyunca toparlanacağını ya da devam edebileceğini sanmıyordu. Telefonu açmış fakat numarayı tuşlayamamıştı. Sessizce telefonu kapatıp odaya çıkmıştı.

Yapamamıştı. Arayamamıştı.

Ona yaşadığını, iyi olduğunu söylemek istese de bunu becerememişti. Çözümü başka yoldan bulmaya karar vermiş ve aylardır açmadığı Vertu telefonu açmıştı.

Telefondaki korgeneral derin bir nefes aldı. "Durum ne?"

"Avcıyım."

Korgeneralin telefondaki sesi sıkıntılıydı. Dhib geri dönmüştü. *Tek kelime, net ve gergin.* "Aylardır ne yapıyorsun sen?"

Çenesindeki yara bandını çıkarıp kenardan yenisini aldı. "Avlanıyorum."

"Kaç leş?"

"Saymadım."

"O kadar mı çok?"

"Saymadım," dedi yine düz bir şekilde. Yara bandını yüzüne yapıştırırken, "Tahrir durumu çakıp buluşmaya başka birini göndermişti," diye

konuştu. Bu da bir ay önce yaşanmıştı ya da daha önce. Zihninde zaman kavramı da karışmıştı. Fakat bugünü ezbere biliyordu işte. Bugünün bir önemi vardı. "Bir süredir onu arıyorum."

"Ve hâlâ bulamadın mı?"

"Bulduğumda bunu bilirsin," dedi sert bir sesle. "Onu bulursam kafasına sıkmakla kalmam. Benden çekeceği var."

"Elinden kaçırman çok kötü oldu. Baya yaklaşmıştın."

Onun ne dediğini duymuyor gibiydi. "Patron denilen adamı arıyor musunuz?"

"Arıyoruz. Videodaki adamı tutukladık. Bir işadamının oğlu. Belki bilirsin, Karan Tokmak."

Tanımıyordu ve ilgilenmiyordu da. "Sidar?"

"Sidar daha bulunmadı," dedi korgeneral tekdüze bir sesle. "İçerideki sızıntı için aylardır çalışıyoruz ama yok. Dikkat çekmemeye çalışıyoruz. Patron onun ifşa olduğunu anladığı gibi kafasına sıkar."

"Sıksın."

"Bu işler o kadar kolay değil çocuk."

"Onları izletiyor musun?" diye sormasıyla korgeneral sessizleşti. "Neyden bahsettiğimi biliyorsun."

Sezin ve Keleş'ten bahsediyordu. Bu soruyu sorarken bile tüm kasları sıkışıyor, başına ağrı saplanıyordu. Artık düşünmek istese de düşünmemeye kendini kodladığı için beceremiyordu.

Onu düşününce gücünü kaybediyor gibiydi. Ondan başka düşündüğü hiçbir şey yokken düşüncesiyle göreve devam etmek kafasına sıkmakla aynı şeydi. Aylardır durmadan kafasına sıkıyordu.

Yaşamalıydı, onun için.

"Ankara'dalar," dediğini duyduğu gibi kaşları çatıldı. Orada ne işleri vardı?

"Nasıl?"

"Birkaç ay önce Serdar'ı Ankara'ya getirttik. Tunceli'de çok göz önündeydi. Sidar onu bulup kafasına sıkmasın diye gözümüzün önünde dursun dedik. Karın da komutanını bırakmayıp peşine takıldı."

"O nasıl?"

"İyi duruyor. Diğerleri de burada. Karının peşine takıldılar. Hepsi iyi, çocuk. Kafana takma, ben buradayım."

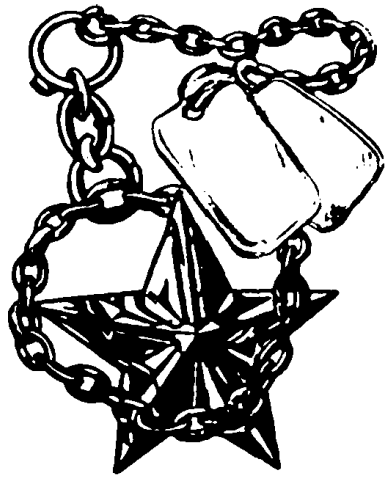
Sakince aynadaki bakışlarını etrafta gezdirdi ve kapattı. Her şeyi. Zihni yine göreve odaklandı. Düşünmemeyi kendisi seçmedi, tamamen programlanmış gibiydi. Sistematik bir şekilde konuyu hemen kapattı. "Tahrir'i bulmak kolay olmayacak. Biraz daha işim var. Yakın zamanda dönemem."

"Aylar sonra beni niye aradın o halde?"

Derin bir nefes alıp aynaya bakışlarını dikti ve karanlık gözlerine baktı. Neden aradığını söylemek için hazırlandı.

"*Yarın onun doğum günü.* Hiç yapmadığımı yapıp senden bir şey isteyeceğim."

Korgeneral merakla onu dinledi. Alp asla kendisinden bir şey istemez, emirlerini yerine getirir, yardım kabul etmezdi. İstediği şey neydi?

8. YETTİ SEVGİLİM

Sezin Akkurt.

Mart 2022, Ankara.

Odadan çıkarken evdeki sessizliğin hayra alamet olmadığını hissediyordum.

Dün Akkurtların evine girdikten sonra Firuze salondaki şöminenin kenarında oturmuş ve saatlerce içmişti. Karşısında oturmama, onu gözlerimle hapsetmeme rağmen bana hiçbir şey söylememişti. Ben de sessiz kalmıştım.

- Salonda geçirdiğim saatlerden sonra Alp'in odasına çıktığımda dahi o soğukluk o kadar üşütmüştü ki onun geniş yatağına kıvrılıp sabaha kadar ağlamıştım. Gece boyunca hiç uyuyamamıştım.

Kokusu yoktu. Sanki yokluğunu hatırlatmak ister gibi gençlik odası da buz gibiydi. Odasında hayat yoktu. Simsiyahtı. Duvarları, halısı, yatağı, eşyaları... Her şeyi siyahtı. Bu evden silindiğini dillendirmesine gerek kalmayacak şekilde yoktu.

Tam alt kata inmek için basamaklara yönelecektim ki merdivenlerin uzağında kalan odanın kapısı açıldı. Kafamı o tarafa çevirince Mustafa Yavuz Akkurt'u gördüm. "Günaydın, Sezin," diyerek üstündeki jilet gibi takım elbisesiyle bana doğru yürümeye başladı. Kendim dinç olmadığım için onun bu kadar dinç görünmesi sinirimi bozdu.

"Günaydın, Mustafa Bey," dedim yutkunarak. Tam yanı başımda durduğunda, "Nasılsınız?" diye sorma ihtiyacı hissettim.

Yaşlı kurt dün öğrendiği gerçekten sonra evden çıkıp gitmiş ve gece geç saatte gelmişti. Sanki Firuze saatlerce Mustafa Yavuz'un eve dönüp dönmeyeceğinden korkmuştu. O gelince Firuze derin bir nefes alıp odasına çıkmıştı.

"Tahmin edersin ki şok içerisindeyim," dediğinde dudaklarım aralandı. "Oğlum görevden uzaklaştırılmış, gelinim terk edilmiş ve bunların tüm sorumlusu karım."

Boğazımı temizledim. "Terk edilmiş kısmını bana acıyormuş gibi dillendirmezseniz sevinirim."

"Gerçekten çok utanıyorum," dedi inanamaz gibi. Neyden utanıyordu? "Firuze böyle bir kötülük yaptı fakat Turan nasıl... karısını arkada bırakır? Aklım almıyor. O asla bu tarz haytalıklar yapmaz!"

Yavaşça kaşlarımı kaldırdım ve gözlerimi kıstım. Bu adamın Turan'a karşı tavırları hoşuma gitse de ondan hoşlanmadığımı hissettim. Oysa Turan yanımdayken Mustafa Yavuz'a karşı kötü hislerim yoktu. Şimdi onu boğmak istiyordum.

Turan etkisi... Çünkü o babasından nefret etmiyor, babasını baba olarak görüyordu. Ben de öyle... O gittikten sonra Mustafa Yavuz o kadar da saygı duyulacak biri gibi gelmiyordu. Onun ne baba ne de koca olarak iyi bir insan olduğunu düşünüyordum.

"Yani... oğlunuzun size çekmediğine eminsiniz," diye konuştuğumda Mustafa anlamamış gibi bana döndü. "Çünkü siz haytalık yapmıştınız?" diye sanki emin değilmişim gibi konuştum.

Çünkü siz karınızı ve küçük çocuğunuzu boş verip başka bir kadından çocuk peydahlamıştınız!

Şok oldu. Yüzündeki ifadenin daha önce hiç böylesine bozulduğunu görmemiştim. "Bir şey mi ima ediyorsun?"

"İma?" Kaşlarımı çattım. "İma etmiyorum. Her şeyi biliyor ve yorum yapıyorum."

Tüm kasları kasıldı ve benim onun karşısında olduğumu anladı. Karısını aldatan bir adam benim için iyi biri olamazdı. "Sezin bu konuların çok geçmişte kaldığını söylemeliyim," dediğinde sakince onu izledim.

"Nasıl bir kadındı?" deyişimi duyduğu gibi kaşlarını çattı. "O kadın... nasıl bir kadındı da onu seçtiniz?"

Rahatsız oldu. Sanki yıllar önce bu konunun üstüne toprak atmıştı ve ben o kadının mezarını eşeliyordum. Bana bir mezar hırsızıymışım gibi bakıyordu.

"İyi biriydi," dedi sert çıkarmaya çalıştığı sesiyle. Kesin konuşmak istese de sesi titremişti. "Fikriye... genç, tez canlı, neşeli, sağlıklı ve hayatı yaşamak isteyen bir kadındı."

Ondan bahsederken bile hâlâ o kadını sevdiğini anlayabiliyordum. Fikriye ölmüştü ama Mustafa Yavuz kalbinde onun selasını okumamıştı belli ki. Firuze neden başka kadının cenazesiyle yaşayan bir adamı seviyordu ki?

"Firuze tam tersi miydi?"

"Evet," dedi yalnızca. *Kocasının gözünde ruhsuz, cansız, neşesiz, sağlıksız, hayatı yaşamayan bir Firuze...* Bu bir an beni de şaşırttı. Firuze'yi öyle gördüğünü öğrenmek garip hissettirmişti. Gerilse de bunu benimle konuşmayı değil, kaçmayı seçti. "Dışarıda ufak bir işim var," dedikten sonra kol saatine baktı. "Kendine çok dikkat et. Akşam görüşürüz."

O hızlıca merdivenlerden inerken ben de yavaş adımlarla arkasından ilerledim. Sessizce salona geçerken etrafa bakınıyordum. Tam o sırada koskoca salonda, koltuğun yanında tek başına dışarıyı izleyen Furkan Uraz'ı gördüm.

Üstünde siyah bir kapüşonlu vardı. Ellerini kapüşonlusunun cebine koymuş, yağan karı izliyordu. Sanki... buraya ait değilmiş gibi, buraya sığamıyormuş gibi ayakta duruyordu. Koltuğa oturmaya bile gerek duymamıştı.

Onu burada görmeyi beklemiyordum açıkçası. Senelerdir bu eve girmediğini düşünüyordum çünkü Turan, Melike ve Furkan'ı birkaç ay önce Ankara'ya getirirken Uraz'ın direkt İstanbul'a geçeceğini söylemişti. O an anlamıştım ki Furkan Uraz Ankara'ya ait değildi, hiçbir zaman da olamamıştı.

Yanına doğru yürümeye başladığımda adım seslerimi duyup derin bir nefes alarak kafasını kaldırdı ve arkasına döndü. Bakışlarımı ona çevirmedim, sessiz düşüncelerimle birlikte ilerledim. Hiçbir şey demeden yavaşça yanında dikilerek yağan karı izledim.

"Buralara gelmediğini düşünüyordum," dediğimde ona bakmayacağımı anlayıp kafasını dışarı çevirdi.

"Doğru düşünüyormuşsun."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Her zaman neşeli olan, gülümseyen, bir şekilde şaka yapmaya yer arayan Furkan Uraz değil de sessiz, sakin bir Uraz vardı yanımda. Turan'ın Firuze'nin raporuyla uzaklaştırıldığını ve beni terk ettiğini... öğrenmiş olmalıydı.

"Bu evden çıkarken bir daha girmemeye yemin etmiştim," diye konuştuğunda dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Neden?"

"Ankara soğuk. Ankara'da sevilmemek daha soğuk." Dudaklarını büzüp arkasına döndüğünde ona baktım. Salona baktı ve kollarını çözdü. "Bu ev buz gibi."

Sevilmiyordu. Ne burada ne Ankara'da. Firuze'nin olduğu her yerden kaçıyordu sanki.

"Neden geldin?"

"Buraların bana ihtiyacı var," dedi gözucuyla bana bakarak. "Olanları duyduğumda gelmek istedim."

"Ne olmuş?" dedim alayla.

"Alp abim gitmiş."

Dudaklarımı birbirine bastırıp yine dışarı baktım. Aman Allah'ım! Çığlık atmak istiyordum. *O gitmedi* diye bağırmak, insanları sarsarak *Alp beni terk etmez* demek istiyordum.

Sessizliğimi farklı yorumladı. Üzüldüğümü, bu yüzden sessiz kaldığımı düşündü belki de. "Alp abim kaçar," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Baş edemediği şeyler olduğunda annesi ne derse onu yapar."

"Firuze'nin Alp'e gitmesini söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ne yapacağını bilemedi ve yine annesinin onun için yazdığı kadere boyun eğdi. O hiç kadere başkaldırmaz."

Neden böyle düşünüyordu? Alp, annesinin ona yazdığı kadere boyun eğmeyendi daha çok. Annesinin karşısında durandı, Uraz'ı koruyup sahiplenendi. Abisine karşı öfkeli olma sebebi...

Sonra aklıma geldi. "Alp'e kızgınsın," dedim dudaklarım aralanırken. Arka arkaya gelen şokları kaldıramıyordum. "Annen hakkındaki gerçeği sana söyledi, değil mi?"

Dudağının kenarıyla gülerek bana döndü. "Tüm hayatım boyunca gerçek annemden nefret ettim. Beni Firuze Hanım gibi birinin yanında yaşamaya mahkûm ettiği için, babamla yasak aşk yaşadığı için, cesur olmadığı için... Sonra Alp abim gelip o kadının benim doğumumda öldüğünü söyledi."

Firuze Hanım diyordu. Öyle uzak, öyle dışlanmıştı ki bu aileden...

"Burada Alp'in bir suçu-"

"Annemi ben öldürmüşüm, Sezin abla," dediği an dudaklarımın arasından bir nefes çıktı. "Yıllarca nefret ettiğim ve reddettiğim annem, beni yaşatmak için ölmüş. Yasak bir aşkın meyvesiyim, bu ailenin böyle olmasının sebebiyim. Bu bir lanet. Ben olmasaydım mutlu olacaklardı büyük ihtimalle. Ben olmasaydım... annem yaşayacaktı belki de."

"Uraz bunların sorumlusu sen değilsin," dedim sakin bir sesle. Benimle bunları konuşacak kadar bana güvenmesi hem iyi hem de kötü hissettirdi. Tüm gece ağlamış, sabah da yatakta dönüp durmuştum. Bu konuşmayı kaldıracak kadar iyi bir anımda değildim.

Derin bir nefes aldı. "Küçükken, Alp abim elimden tuttuğunda her şey geçerdi. Firuze Hanım'ın bağırışları, tiksiniyormuş gibi bakan bakışları, babamın yalvarışları, onların mutsuzluğu..." Burnunu çektiğinde yanağındaki yaşı fark ettim. "Ve şimdi abim yok. Çünkü o böyledir. Seni birden bırakabilir ve ne halde olduğunu önemsemez."

"Uraz... böyle düşünerek Alp'e haksızlık ettiğinin farkında mısın?" diye sert bir şekilde çıkıştığımda kaşlarını çatarak bana döndü. "Bugüne kadar

sana ne gibi bir zararı dokundu? Melike'ye? Babasına? Annesine? Hiç kimseye zararı yoktu. Hep sizi düşündü. Abilikten çok babalık yaptı size." Kafamı iki yana yatırdım sinirle. "Ona kızgın olabilirsin. Sana annen hakkındaki gerçeği söyledikten sonra gittiği için belki de onu affede-"

"Sezin abla, ben abime bana söylemediği için öfkeli değilim," diyerek lafımı kesti. "Senin elini bıraktığı için öfkeliyim." Kalbim sertçe göğsüme çarptı. Ne? "Abimin gidişlerine ve sonra geri dönüp telafi edişlerine alışkınım ben. Ben onun kardeşiyim, bir şekilde yine çözeriz ama sen? Karısını bırakıp gidecek kadar kafayı mı yedi? Annesi onu görevden uzaklaştırınca çocuk gibi kaçtı mı yani?"

"Uraz..."

"Ankara'ya... bu eve niye geldim, biliyor musun?" dedi dişlerini sıkarak. "Senin için."

O anda söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Furkan Uraz'ın gözlerindeki öfke ve hayal kırıklığı beni olduğum yere mıhlamıştı. Boğazımı temizledim ve biraz daha kendimi toplamak için derin bir nefes aldım.

"Bu kadar öfkeyle yaklaşman saçma," dedim yavaşça. "Alp'in neden böyle bir karar aldığını anlamaya çalış. Eminim ki beni düşündüğü için..." Sustum. Saçmalıyordum. Konuştuğum herkes Alp'e sinirliyken onu savunmak çok zordu. Beni terk ettiğini söyledikten sonra ona kızmamalarını nasıl sağlayabilirdim ki?

Uraz alaycı bir kahkaha attı. "Seni düşündüğü için ne? Seni düşündüğü için mi gitti? Terk etti? Seni bunca acıyla yalnız bıraktı? Özgür'ün şehadetinden sonra gitmesini haklı çıkaramazsın."

Cevap veremedim çünkü söyledikleri yanlıştı ve söylenecek bir şey yoktu. Alp beni korumak, intikamımızı almak, her şeyi bitirmek için gitmişti. Bu nefretle beni yüz yüze bıraksa da beni yüzüstü bırakmamıştı.

Cevap vermeyeceğimi anladı. "Ben buraya onun kararlarını sorgulamaya gelmedim," dedi Uraz yumruklarını sıkarak. "Senin iyi olup olmadığını görmek istediğim için, yanında olmak için geldim. Çünkü biliyorum ki sen iyi değilsin, Sezin abla."

Bedenim bir anlığına dondu. Kafamı başka bir yöne çevirerek gözlerimi kapattım. Gerçekten iyi miydim? *Hayır. Hiç de iyi değildim.* Alp'in gidişiyle birlikte, içimde bir boşluk oluşmuştu ve bunu ne yaparsam yapayım dolduramıyordum. Sabaha kadar ağlamış, ne yapacağımı sormuş, yine gökyüzüne bakarak ondan bir haber beklemiştim.

Beni artık aramıyordu. O kadar uzun zamandır sesini duymuyordum ki... Kulaklarım onun melodisine hasretti. Kollarım onsuzluktan gücünü

yitirmişti. O olsaydı ellerimden tutar, beni dikleştirir, yola devam etmemi sağlardı.

Hiç iyi değildim ve herkes bunun farkındaydı. Herkes yanıma geliyor, destek olmaya çalışıyordu.

Benden başka Alp'e inanacak hiç kimse kalmamıştı.

"Ben..." dedim kısık bir sesle ama devam edemedim. Uraz'ın öfkeli yüz ifadesi biraz yumuşasa da kararlılığını kaybetmemişti.

"Abim bir hata yaptı ve bu hatayı kolay kolay düzeltemeyecek."

Öfkeyle dişlerimi sıktım. Alp babası değildi, hata yapmazdı! Benim tek canım, içimin güneşi, ruhumun eşi bana hata yapmazdı. Bana böyle bir yokluğu bile isteye yaşatmazdı. Herkesin bu yalana inanması can sıkıcıydı.

"Ona hata yapmış muamelesi yapma. Sen de Firuzelik yapma!" diye sertçe çıkıştığımda şaşırdı. Bunu benden beklemiyor olmalıydı. "Ortada bir hata yok. Biriniz de onu anlamayı deneyin." Furkan Uraz ümitsizce bakınca derin bir nefes aldım. "Dışarı çıkıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ararsın," diyerek konuyu kapatınca, "Sezin abla!" dese de boş verdim.

Onu arkamda bırakarak yürümeye başladığımda, "Sezin abla dur! Yanlış anladın!" diye bağırdığında onu umursamadım ve hızlıca evden çıktım.

Arabanın otomatik anahtarıyla kapıları açtıktan sonra koltuğa kuruldum. Bir an beklemeden arabayı çalıştırarak evin önünden çıktım. Kendimi tutamayacağımı anlayınca yaşlar gözlerimden sicim gibi inmeye başladı.

Alp'in benden başka kimsesi yoktu.

Gaza asılarak direksiyona yumruklar atmaya başladım. Herkes benim yanımdaydı ve ben onların benim yanımda olmasını istemiyordum.

Alp'in kimsesinin olmaması canımı yakıyordu. Ailesi bile ona gard alıyordu.

"Lütfen, buna dayanamıyorum," dedim içim çıkacak gibi ağlarken. Arabanın kontrolünü yitirecek gibiydim. "Lütfen bitsin artık. Ben yapamıyorum. Göz göre göre seni ateşe atmak istemiyorum." Arabanın kontrolünü kaybedeceğimi anlayınca yol kenarına çekip ellerimi yüzüme yasladım. Omuzlarım ağlamamın şiddetiyle sarsılırken, "Neden bunu yaşamak zorundayız? Neden ayrı olmak zorundayız? Neden sana hasret kalmak zorundayım?" diye fısıldadım.

"Seni çok özlüyorum. Tek bir haberin gelse... yemin ederim yeter. En son burada adımı var deseler bana yeter. İyi olduğunu bileyim artık..." Yaşlarımı silmeye çalışsam da yenileri geliyordu. Bu kadar gözyaşımın olması da haksızlıktı. "Bir kez sesini duysam yeter." Ayaklarımı koltuğun üstüne çıkarıp bacaklarıma sarıldım. "Seni kurtarsam, ellerinden tutsam, yükünü

alsam yeter." Kafamı dizlerime yasladım. Nefes alamıyordum. "Canım bir gelsen... bu bana yeter."

İyi miydi? Yaşıyor muydu? Tahrir'i bulmuş muydu? Dönecek miydi? Bilmiyordum. Hiç kimse bilmiyordu. Bilmek için her şeyimi verirdim.

Arabanın içinde nefes nefese kalmıştım. Küçücük yere kendimi sığdırmaya çalışıyordum fakat bu dünya fazla büyük ve bizi fazla uzak bırakıyordu. Nefes alamaz gibi arabanın camını indirirken ellerimi boğazıma götürüp yırtmak istercesine tırnakladım. Direksiyona son bir yumruk daha attım ve alnımı yine dizlerime yasladım.

İçimde fırtınalar koparken dünya umarsızca dönmeye devam ediyordu. Onsuz tek bir nefes almak beni boğuyor, attığım adım boşluğa düşürüyor, gülümsemeler kursağıma diziliyordu.

Alp'in benden başka kimsesi yoktu ama ben de kimsesiz gibiydim. Boğazımdaki düğümü yutkunarak bastırmaya çalıştım. Gözyaşlarımın arasından dünyayı zar zor görüyordum.

Telefonumu çıkardım, parmaklarım ekrana gitti. Arama ekranına girip onun isminin üstüne tıkladım. Bir umut... bir ihtimal... belki... olurdu. Belki duyardım. Belki bana yine, "Kaza'm?" diye seslenirdi.

"Aradığınız numaraya şu an ulaşılamıyor."

Telefonu hızla yanıma fırlattım. Göğsüm daraldı. Başımı dizlerime daha da bastırdım.

"Sözlerimi tutamıyorum, Alp," diye fısıldadım. "Sen gelene kadar ağlamayacaktım ama yapamıyorum. Benden ağlamamamı istedin ama sen, sensizlikle savaşmayı bilmiyorsun. Bilmiyorsun sevgilim."

Yaşlarım göz altlarımı yakıyordu ama önemli değildi.

"Sen olsaydın dünyaya kafa tutardım ama sen yokken... bu dünyada yaşayamıyorum. Yapamıyorum. Herkesin sana karşı olduğu, senden nefret ettiği dünya bana çok, canım."

Sesim çatladı. Boğazım yandı ama o yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece boşluk vardı.

"Müsait oldukça yazacaktın, arayacaktın. Beni niye bir başıma bıraktın?" Suçlayacak birilerini arıyordum ama kimse yoktu. "Yaşıyor musun, iyi misin, aç mısın, üşüyor musun? Bunları düşünmekten delireceğim."

Nefes almak daha da zorlaşınca arabadan indim ve karlı havada ellerimi saçlarıma geçirerek nefes almaya çalıştım. Nefes tekniklerini uygulayarak etrafa bakınırken birden çok güçsüz düştüm. Çamurlanmış karlar arasında oturup dizlerime sarıldım.

"Sen benimle hayata başlayan adamsın," diye fısıldadım. "Bensiz bu hayatı bitiremezsin. Olmaz. Buna izin veremem."

Dönecekti... değil mi?

Dönmeliydi.

Nisan 2022,

Beni aramayışının üstünden iki ay geçmişti. Onsuzluktan delirmek üzereydim. Olanlara ayak uydurmaya çalışırken bile beceremiyordum. Ne yaparsam yapayım, hiçbir şey istediğim gibi gitmiyordu.

Albayı ziyarete gittiğim günlerde adalet sarayına da uğramaya başlamıştım. Bir süre adalet sarayı koridorlarında gezinerek Firuze'nin çevresini, dostlarını, kimlerle görüştüğünü öğrenmiştim.

İlk planımı yavaş yavaş devreye soktum. Normalde albayın yanına gittiğim günler dışında evden çıkmayı canım hiç istemese de kafamı bununla meşgul etmeliydim. İlk işim Firuze'nin arkadaşlarıyla yakınlaşmaya karar vermek olmuştu. Bunu da Firuze'nin gelini olduğumu söyleyerek başarmıştım.

Firuze, özel hayatını devlet sırrıymış gibi sakladığı için insanların bana inanması uzun sürse de bir şekilde başarmıştım.

İki haftanın sonunda adalet sarayındaki bir iş arkadaşına rastladım. Tabii ki de kadının öğle yemeklerini nerede yediğine kadar öğrenmiştim ve bunu bilerek gitmiştim fakat çaktırmama konusunda iyiydim.

"Aa, Sezin merhaba! Nasılsın?" diye selam veren Şermin Hanım'ı görünce şaşırmış gibi kaşlarımı kaldırdım.

"Şermin Hanım! Sizin burada ne işiniz var?"

"Ben hep burada yerim yemeklerimi. Seni görmek sürpriz oldu," diyerek yanıma geldi. Ardından sıradan bir sohbetmiş gibi gülümsedi. "Nasıl gidiyor? Firuze'yi de asistanıyla çıkarken görmüştüm, onunla mı buluşacaksınız?"

Asistanıyla mı? Nereye çıkarken görmüştü?

"Kiminle?"

"Emrah var ya..." dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Evet, asistanının adını birkaç kez duymuştum fakat yemeğe çıkmak mı? Firuze, asistanıyla yemeğe çıkamayacak kadar özel hayata takıntılı bir kadındı.

"Evet, evet," dedim yutkunarak. "Haberim var. Bir dava için konuşacaklardı ama... davanın ismini de unuttum."

"Koçaklar davası mı?" deyince hiçbir fikrim olmadığı için rol yaparak gözlerimi kıstım.

"Biliyorsun ki *Firuze anne* bana işleriyle ilgili pek bilgi vermez. İş konusunda takıntılıdır fakat kendi adaletini sağlama konusunda da kararlıdır," diye girdim.

"Anlamadım," dedi kafası karışmış gibi.

Sanki ağzımı tutamıyormuş gibi, "Firuze anne biraz bencil, olaylara duygusal bakan, güvenilmez biri. Yani dava ondaysa emin olun işin içinde bir olaylar dönüyordur. Sinirliyse kesin hüküm verebilir, üzgünse dosyayı önemsiz görebilir, baskıcı davranabilir... Ona belli olmaz," dediğimde Şermin gözlerini kırpıştırdı. Böyle bir şeyi özellikle benden duymayı beklemediğini anlayabiliyordum. Boğazımı zorlayarak kahkaha attım. "Şaka yapıyorum canım!"

Şermin bana katılsa da kafasının karıştığını görebiliyordum. Tam da istediğim gibiydi.

Yakın çevresinin aklına nifak tohumları ekme işi... tamamlanmıştı.

Bu gibi işler kulaktan kulağa yayılır, büyürdü. Firuze'ye güvenen kimseyi bırakmayacaktım.

29 Nisan 2022,

Spordan çıktıktan sonra hızla üstümü değiştirmiş, albayın bulunduğu merkeze doğru yürüyordum. Başım o kadar ağrıyordu ki... neredeyse her adımda sinirlerimi zorlayan bir ağrı hissediyordum.

Günler geçiyordu. İyi ya da kötü bir şekilde yaşıyorduk. Akkurt ailesinin içinde sessiz ama huzursuz bir karmaşa hâkimdi. Firuze, Furkan Uraz Ankara'ya geldiğinden beri gergindi. Doğru düzgün eve girdiği yoktu. Gece çok geç saatte eve giriyor ve ben de o eve girmeden asla yukarı çıkmıyor, salonda onu bekliyordum. Onun topuklu ayakkabılarının sesini duymadan gözümü bile kırpmıyordum. Üstelik Furkan Uraz'ı da yanımdan ayırmıyordum.

Firuze ne zaman Uraz'ı görse kontrol edemediği bir öfke yaşıyordu. Sebebini bilmiyordum. Onun rahatsız olması bana iyi hissettiriyordu. Sinirlenmesi, dengesinin bozulması... tuhaf bir tatmin yaratıyordu üstümde.

"Sezin!" diye bağıran Serkan'ı duyduğumda bakışlarım sağ tarafa döndü. "Beni bekle!" Adımlarım yavaşlarken Serkan büyük adımlarıyla yanıma yaklaşmıştı. Nefes nefese, "Tazı gibi yürüyorsun kızım! Sana bugün albayın yanına birlikte gidelim demedim mi?" diyerek ellerini dizlerine yasladı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Aklımdan çıkmış."

Keleş, albayın Ankara'ya naklinden sonra daha fazla beklememiş, Ankara'ya gelmişti. Hem de hepsi.

Serkan, Hatay'dan kalkıp Ankara'ya taşınmış ve bir matbaada işe girmişti. Kubat, bir işadamının korumalığını yaparken, Ziyafet tayinini isteyerek buradaki bir hastaneye geçmişti. Şükrü bir muhasebecinin yanında işe başlamıştı. Aslı, Ankara'daki bir kadro açığı sayesinde Tunceli'de görev süresini doldurmadan tayinini aldırmıştı. Nizami de onun karakoluna yakın bir yerde kuryeliğe başlamıştı. Fırat abi ve Sevil abla da burada bir ev bulup taşınmışlardı. Fırat abi yarı zamanlı işlerde çalışıyordu çünkü bebeğin doğumuna az kalmıştı.

Herkes buradaydı.

Alp hariç.

"Bugün izin günün mü senin?" diye sorarak üstüne baktım. Simsiyah giyinmiş, gözlüğünü takmıştı.

"Evet," dedi yutkunarak. "Sen ne yaptın? Salondan mı çıktın yine?" Önüme dönerek yürümeye başladığımda arkamdan gülüp adımlarıma eşlik etmeye başladı. "Sanki yaptığın başka bir şey varmış gibi," dedi gülerek. "Hep aynı. Sabah kalk, spora git, spordan çık, eve git. Albayı ziyaret edeceğin günlerde bir farklılık yapıp buralara geliyorsun."

Gözlerimi devirdim. Gerçekten öyleydi. Eğer Göktuğ, Furkan Uraz ve Melike Nisan olmasa başka bir şey yapmazdım. Geçenlerde kıyafet almam gerektiğini söyleyince beni alışverişe çıkarmışlardı. Üçü de kurnaz olduğu için dolaplarının yarısını doldurup bana ödetmişlerdi. Yine de üstüme farklı bir şeyler aldığıma seviniyordum.

"Bu arada doğum günün kutlu olsun," dedi önemsiz bir şeymiş gibi. Kutlamayı sevmediğimi bilseler de unutmuş gibi davranamıyorlardı.

Doğum günümü görmezden geliyordum; her yıl olduğu gibi.

"Sen bugün çok konuşuyorsun," dediğimde sırıttı.

"Enseme vurmak ister misin?" dediğinde dudaklarım titreşti.

Özgür yeniden aklıma düştü. Aslında hiçbir zaman çıkmamıştı ki. Her an onunla yaşıyordum. Her gece bir kez onun ruhuna dualar okuyor, sanki yanı başımdaymış gibi gizlice onunla konuşuyordum. Onsuz geçen her saniye içimde ağır bir boşluk bırakıyor, yarımmışım gibi hissettiriyordu. Ne yaparsam yapayım onu unutamıyorum. Onu her an özlüyor, her an anıyordum.

Göktuğ her gece dizlerimde uyumaya devam ediyordu. Gece kaç olursa olsun onun kaldığı odaya girip bir kez başını okşamadan odama geçmiyordum. Hâlâ ağlıyor, hâlâ acı çekiyor, hâlâ içiyordu.

Abla ben Özgür'süz yapamıyorum. Herkes yapıyormuş gibi geliyor, ben onsuz nefes alırken bile zorlanıyorum.

Ağlamadan bitirdiğim bir gün hatırlamıyordum. Yüzüm hep halsizdi. İnsan içine çıkmak zorunda olmasaydım bunu önemsemezdim fakat makyajı yüzüme boca etmezsem bana acıyarak bakmayı sürdürüyorlardı. Makyaj işinden hoşlanmasam da onların bana olan acıyan bakışlarından kaçmak için mecburdum.

"O işleri bıraktık. Tek bir kişiye özeldi," dediğimde zar zor yutkunarak gülümsedi.

"Geçenlerde Leyla teyzeyle konuştum."

Heyecanla ona döndüm. "Benim telefonlarımı açmıyor," deyince yutkunarak, "Bana kıyamıyor," diye cevap verdi.

Bakışlarım Serkan'ın yaralı koluna dokundu. Fizik tedavilere devam ediyordu, elini çoğunlukla kullanmaya başlamıştı. El ve kol kaslarını eskisi gibi kullanamasa da gündelik işlerini yapabiliyordu.

Leyla teyze, Serkan'a karşı çok hassastı. Serkan'ın gazi olması, çatışmaya Özgür'le yakalanması ve Serkan'ın hastanede olduğu dönemde Özgür'ün ona destek çıkması... Hepimizi etkileyen ve hassas tutan konuydu Serkan.

"Nasıllarmış?"

"Toparlıyorlar. Onlar da Özgür'ün ismiyle bir yetimin masraflarını üstlenmiş." Gözlerim ışıldadı. Adımlarımı durdurup ona döndüğümde, "Kızın ismi Nil'miş," deyince gözlerime dolan yaşlarımı tutamadım. O da gözünden düşen yaşlarla güldü. "Özgür Kız Nil."

"Nasıl?" dedim yaşlarımı silerek.

"İrem yetimhaneye gidip çocuklarla oynuyormuş. Bir kız gelmiş yanına, biraz sohbet etmişler. Kız ismim Nil deyince İrem'in de aklına bizim Özgür'e taktığımız lakap gelmiş. *O geldi abi, beni seçti* dedi."

Burnumu çekerek derin bir nefes aldım. "İnanılmaz. Özgür bizimle alay etmenin yolunu buluyor," dediğimde o da güldü ve yaşlarını sildi. "Albay bu halimizi görmesin. Toparlan," deyince ben de makyajımı hafifçe parmaklarımla yüzüme yedirdim.

Bugün de spor sonrası makyajı abartmıştım. Tek bir gözyaşı bile tüm çabamı mahvederdi. Yüzümü Serkan'a dönünce burnunu kırıştırdı. "Güzelsin," dedi ve üstüme baktı. "Hiç sen gibi değilsin ama böyle de güzelsin."

Altımda siyah, *palazzo* bir pantolon, üstümde de krem rengi ince bir gömlek vardı. Gözlerimdeki kahverengi gözlüklerim, yüzümdeki yorgunluğu saklayan ağır makyajım, omzumun altına uzanan koyu kahverengi saçlarım, ayağımdaki topuklu ayakkabılarımla alışılmış halimden farklı olduğumu biliyordum.

Göz devirerek yürümeye başladım. Tarz değiştirmiştim çünkü herkesin bana çok yaralıymışım gibi bakması sinirlerimi bozuyordu. Yürürken omuzlarımı dik tutuyor, herkese yukarıdan bakıyor ve yukarıda benim açımdan neler döndüğünü göstermiyordum. Dikkat dağıtmak ister gibi kendime yeni özellikler katmaya çalışıyordum. Topuklu ayakkabısız dışarı çıkmıyor, büyük çantamın içinde makyaj malzemeleri taşıyordum.

Değişimimi gören herkes başta şaşırsa da birkaç ay önceye nazaran daha iyi oluşuma alışmaya başlamışlardı.

Danışmadaki kıza kim olduğumuzu söylediğimizde güvenlikler tarafından albayın odasına götürüldük. Buranın bu kadar korunaklı olması hem güzel hem de sinir bozucuydu.

Albayın yanına girdiğimizde her şey çok aynı ilerledi. Serkan, albay ile satranç oynarken ben de onlarla sohbet ettim. Bugün normal bir gündü. Çok uzun sürmeden bizi odadan çıkardılar ve albaya ilaçlarını verdiler.

Kapı kapanana kadar gördüklerimle yüzüm buruştu. Albayın boş bakan, yorgun, yabancı hali canımı yakıyordu.

Akşam eve geldiğimde salondaki koltuğa kurulmuş mesajlara bakıyordum.

Aslıko: *Doğum gününü kutlamak için*
bir yerlere gidelim mi?

Ziyafet: *İyi ki doğdun aşkım, iyi ki varsın.*
Aradım ama açmadın. Müsait olduğun
zaman bana dön.

Sevil Abla: *Sen iyi ki doğdun ama ben hâlâ*
doğuramadım, Sezin. Artık canım sıkılmaya başladı.
Bu bebekler karnımı yırtacak sanki.

Kubat: *Mekândayız. Göktuğ yine aşırıya kaçtı.*
Furkan'a söyle almaya gelsin şunu. Bu arada kutlu olsun.

Şükrü: *Kubat, ablamla evlenmek istediğini söylemiş inanabiliyor musun? Erkenden beni yollayacaklar mezara. Keşke sen de doğum gününü kutlamaya bizimle gelseydin.*

Doğum günümü kutlamak için toplanıp beni çağırmışlardı fakat katılmayacağımı kesin bir şekilde belirtince ısrar etmemişlerdi. Organizasyona devam etmelerini söylemiştim. Bir arada olduklarını biliyordum. Bu bile bana hediyeydi.

Bugünün doğum günüm olması bir şeyi değiştirmiyordu. Yıllardır kutlamıyor, kutlatmıyor, kimseden hiçbir şey kabul etmiyordum. Bunu bildikleri için bugünü normal bir günmüş gibi geçiriyorduk.

Doğum günlerini saçma buluyordum. Her yıl aynı günü kutlamak ne içindi? Neyi kutlayacaktım? Her yıl biraz daha eksildiğimi, zamanın benden çaldıklarını, zamanın çok hızlı aktığını mı?

Doğum günlerini kutlayanları garip bulmuyordum. Yalnızca... benim kutlayacak şeylerim kalmamıştı.

Hepsi gitmiş, hepsi anlamını yitirmiş, hepsi bitmişti.

Aklıma hep annem düşüyordu. Her doğum günümde minik bir pasta yapar, saat gece yarısına vurduğunda Sezgin ile kapımı çalar, o mumları bana üfletirlerdi. Dedem bana istediğim plaklardan alırdı, babaannem yaz kış demeden bir şeyler örerdi. Mahallede tüm gün boyunca pasta üfler, dans eder, oyunlar oynardım.

Sonra büyüdüm ve hepsi kül olup havaya uçtu. Kapımı çalan annem ve abim, müzikler dinleyecek dedem, ördüklerini giyeceğim babaannem, doğum günü kutlamaya değer bir mutluluğum kalmadı. Geride yalnızca ben kaldım.

Anne... nasılsın? Seni çok merak ediyorum. Bu merak beni öldürecek. Evin içinde sessizlik mi var, yoksa susturamadığın vicdanının sesi mi yankılanıyor duvarlarda? Senin için her şey kaldığı yerden devam ediyor mu, yoksa içindeki boşluk hiç dolmayacak bir yara gibi her geçen gün açılıyor mu?

Sezgin evlenemeden babasız kalmış, o nasıl? Seni ayakta tutacak bir Seziş'in yok ama Sezgin'in var... Beni ayakta tutacak kendimden başka kimsem kalmadı. Anne babaannem yaşlıdır, benim kaybımdan sonra babamın kaybına dayanamaz. Bana sabret, geçer derdi ama o sabretmesine rağmen hiç geçmedi. O yaşasın. O gerçekten... yaşasın. Onu rüyalarımda görüyorum, benden özür diliyor. Ben onu affedemedim ama o kendini affetsin.

O evden kefenle çıkacağını düşünürdün, bir kefen uğurlamak sana nasıl hissettiriyor? Anne, benim babam ölmüş ama ben onun bir kez bile kızı olamadım. Bu gerçek vicdanını yakmıyor mu?

Anne bugün doğum günüm. Ben artık yokum ama yokluğum varlığımdan daha ağır mı senin için? Gözlerini kapattığında benim çocukluğumu mu görüyorsun? Yoksa son kez cenazemi bile alamayacağınızı bağırdığım anlar mı kazındı zihnine? Senin suskunluğun, benim bağırışlarımdan daha derindi anne. Ve sen son anda bile susup gitmemi istedin. Ben seni affedemem anne.

Anne bensiz yaşarken nasıl mutlu olacaksın? Nasıl anne?

Gözümden düşen yaşı hızla silip yutkundum ve telefonuma döndüm. Elli kere doğum günümü kutladıklarını söylemelerine rağmen cevapsız kalıyor ve cevapsız kalacaklarını bile bile yazıyorlardı. Mesajlara öylesine bakıp Aslı'nın buluşma teklifine cevap verecektim ki kapı sesini duyunca bakışlarım merdivenlerin ardındaki kapıya döndü.

Firuze üstündeki açık renk trençkotunu, mutfaktaki sandalyelerden birine bıraktıktan sonra hızla dolaba yöneldi. Küçük mutfağın köşesindeki dolap tamamen alkol şişeleriyle doluydu.

Aklı karışmış gibi görünen Firuze, beni fark etmemişti. Başka bir dolaptan kadeh çıkardıktan sonra topuklu ayakkabılarını kenara doğru bıraktı. Nefes bile almadan onu izlemeyi sürdürdüm. Çıplak ayaklarla yürüyerek salona girdi. Şöminenin başına, tekli koltuğuna ilerlerken bile beni fark etmedi.

En sonunda oturup şarap şişesinin tıpasını kaldırdıktan sonra bardağını elinde tuttu. Şarabını dolduramayacağı kadar elleri titriyordu. Ayağa kalkıp şöminenin karşısındaki koltuğa oturdum ve elindeki şişeyi sertçe tuttum.

Bakışları beni yeni fark etmiş gibi korkuyla yukarı kalktı ve sıçrayarak geriye yaslandı. Bardağını göğsüne yaslayarak kaçtığı için, "Uzat," dedim yalnızca.

Nefes nefese yüzüme bakmayı kesip bardağını uzattı. "Beni korkuttun."

"Salonda olduğumu fark etmeyen sensin," dedikten sonra bardağını doldurdum ve arkama yaslanarak şişeden bir yudum aldım.

"Biraz kafam karışık. Seni görmedim," dediğinde onunla iki ayın sonunda ilk kez konuştuğumuz için garipseyerek onu süzdüm. Kısa saçları karmakarışıktı. Kıyafetleri de aklı kadar karışık görünüyordu.

"Adalet yoğun mu işliyor?" dedim alayla. "İşin başından aşkındır."

Gözlerini kapatıp kadehini kafasına dikti ve bardağını tekrar uzattı. Bir süre konuşmadan yalnızca içtik. Ne o konuştu ne de ben. İki şarap şişesini bitirdikten sonra viski getirdiğinde o da ben de tekli koltuklara yayılmıştık.

Eskisi kadar gergin değildik ve yavaş yavaş rahatlıyorduk. Aramızda kalan sehpanın üstündeki küllükte sigaralarımızın ölü izmaritleri yatıyordu.

Dikkatli bir şekilde onu izliyordum. Bakışlarımın iğne gibi batmasını, kursağında birikmesini, nefesini kana bulamasını istiyordum. Ona karşı içimde önünü arkasını alamadığım bir öfke vardı.

"Arkadaşlarım benden kaçıyor," dedi belki de saatler sonra. Purosunu çakmağıyla yaktığında çakmağın alevinden bakışlarımı zar zor çektim. "Benden! Hep birlikte yemeğe gidiyorlar fakat bana haber vermiyorlar. Çocuk muyuz? Ergen miyiz de bunu yaşıyorum ben! Bana karşı şüpheciler. Dosyalarıma garip garip bakıp baro tarafından kontrol edilmesini istiyorlar. Benim dosyalarımın!"

İlk kulağa fısıldayışım hızlı ilerlemiş olmalıydı. "İnsanlar güvenilmezdir," dedim sigaramı yüzüme yaklaştırarak. "Sen de güvenilmezsin."

Bakışlarını şömineye dikip derin bir nefes aldı. "Bu mesleğe ilk başladığımda herkes kadın olduğum için benden dosya kaçırırdı," dediğinde gözlerimi devirerek camdan dışarı baktım.

Hayır! Benimle böyle konuşmasını istemiyordum. Vicdanıma oynayan bir tarafı vardı.

Ben de mesleğe ilk başladığımda insanlar kadın olduğum için aşağılar, beni küçük görürdü.

"Erkek egemen bir dünyada tutunmak için çok çabaladım," dedi burnunu dikerek. "Birkaç gündür... başa dönmüş gibi hissediyorum."

Ne güzeldi. Çok güvendiği mesleğinde yok sayılması, işlerine karışılması, yalnız kalması ne demekti, görmesini istiyordum.

"Sana hiç kimse olmadığını hissettirenler her şeymişsin gibi hissettiren insanlarla aynı kişiler, değil mi?" diye sorduğumda hüzünlü bir şekilde güldü.

Oğluna hiç kimse gibi hissettirmeden önce ona her şeyi başarabilirmiş gibi mi hissettirdin, Firuze?

"Yüzüme vurmaya bayılıyorsun," dedi titreyen sesiyle. Elindeki kadehi kafasına dikip purosundan bir nefes çekti. "Bakarken bile yüzüme vuruyorsun."

Bu eve geldiğim andan beri sürekli olarak onun yüzüne bakıyor, konuşmuyor ama tehdit eder gibi başında duruyordum. Evde duramaz hale gelene kadar devam ediyordum. En azından çabam karşılıksız kalmıyordu.

Gülümsedim. Küçük, alaycı bir gülümsemeydi bu. Viskiden bir yudum alıp şişeyi sallayarak içinde dönen sıvıyı izledim. "Hissettiriyor muyum?" dedim sessizce.

"Sana her baktığımda gençliğimi görüyorum," dediğinde tüylerim tamamen havaya dikildi. *Ben de onda kendimi görüyordum.* Viski şişesini yavaşça dudağıma götürüp gözlerimi sımsıkı kapattım ve arka arkaya yudumlar almaya başladım. "Gözü kara, sevdikleri için her şeyi yapabilecek, deli, kararlı, genç bir kadınsın. Ne yaparsan yap çok hoşuma gidiyorsun."

"Beni kendine benzettiğin için mi?" Güldüm. "Narsist bir ruh hastasısın."

Kahkaha atarak tavana baktı. "Tabii ki de seni kendime benzettiğim için!"

"Seninle benzediğimiz falan yok. Olayı yanlış anlamışsın."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı. Hafifçe arkasına yaslanıp parmağıyla beni işaret etti. "Benim gibi inatçısın. Benim gibi suskun ama içten içe öfkelisin. Ve tıpkı benim gibi kendi doğruların için dünyayı yakmaya hazırsın."

Dudaklarımın arasına yeni bir sigara koyup kibritimle yaktım. "Biz seninle aynı değiliz. Sen ailenin, Akkurtların güvenini kaybettin," dedim gözlerimi tavana dikip. Yüzünü görmek istemiyordum. "İki aydır hangisiyle konuştun? Melike bile suratına bakmıyor."

"Diğerleri umurumda sanki," dedi soğuk bir sesle. "O çocuğun eve gelmemesi gerekiyordu. Mustafa desen... varlığıyla yokluğu bir."

"Uraz sana ne yaptı?" Bakışlarımı yüzüne çevirip kaşlarımı çattım. Sarhoş olduğumu hissetsem de zihnim ayıktı. O ise... çok sarhoştu. Bayağı sarhoştu. Ağzını tutamadığını görüyordum. "Çocuğun suçu ne?"

"Doğmak," dediğinde sesindeki o nefrete baktım yalnızca. Purosundan çektiği dumanı dudaklarının arasından salarken bakışları titriyordu. "Doğdu. Doğmaması gerekiyordu. Doğmaması için her şeyi yaptım ama o kazandı... Hep o kazandı." Gözüne dolan yaşlarıyla güldü. "Hep kazanıyor ve ben onun suratına bakarken... kaybediyorum."

"Onun hiçbir suçu yok ama senin var," dedim sinirli bir sesle.

Başını hızla bana çevirdiğinde bakışlarının öfkeli ve savunmacı olduğunu gördüm. "Ben mi suçluyum? Ben mi aldattım? Ben mi hayatımın üzerine basıp geçen bir çocuğu kabul etmeyi istedim? Ben mi yıllarca o çocuğun varlığını kambur olana kadar sırtımda taşımayı istedim? Ben mi yıllarca nefret ettiğim adamla aynı evde yaşamayı diledim?"

Gözlerimi kıstım. "Evet," dedim dudaklarımın arasından bıraktığım dumanı ona doğru üfleyerek. "Onu kabul ettin, kocanı eve geri aldın, Uraz'ı çocuğunmuş gibi tanıttın ve şimdi burada oturmuş onun varlığını bir hata gibi anlatıyorsun."

Burnundan sert bir nefes verdi. Bardağını sıktığında bembeyaz kesilen parmakları titriyordu. "O çocuğun varlığı benim için bir lanet gibi. Bunu sen nereden bileceksin?"

"Biliyorum," dedim sessizce.

Lanet gibisin. Doğduğun günün hiç olmamasını dilerdim. Yüz karası. Allah'ın belası! Senin gibi evladım olduğu için utanıyorum!

Alayla bana baktı. "Hayır bilmiyorsun."

Öne eğilip gözlerimi onunkilere kilitledim. Sigaramı ona bakarak söndürdüm. "Biliyorum çünkü ben o çocuktum."

Yüzü dondu, gözbebekleri küçüldü, dudakları aralandı ama tek kelime çıkmadı. Yüzüne tokat gibi çarptı gerçekliğim. Beni kendisine benzetiyorsa o da öyleydi. O da istenmeyendi, o da görülmeyendi. Neden Uraz'a aynısını yaşatıyordu?

"Beni de istemeyen birileri vardı. Benim de doğumum birilerinin lanetiydi ama ben buradayım ve Uraz da burada. Onu yok sayarak, ona düşman olarak kendi geçmişini silemezsin. Madem bunu yaşamak istemiyordun, kabul etmeyecektin."

"Kendi lanetime geri mi dönseydim? Yüzüme bakmayan anneme, babama, beni korumayan kardeşlerime, evlendiği için beni kurtaramayan ablama geri mi dönseydim? Ben bir karar verdim ve yıllarca bu karardan vazgeçmemek için her şeye tamam dedim."

Ona bu kadar benzemekten nefret ediyordum.

"Bunu kendin yaptın," dedim. "Sen aileni mahvettin. Yetmedi Alp'in çabalarını mahvettin."

"Hayır, ben işimi yaptım. Benim işim... adalet!" Yayarak konuşuyor, gülüyor, yutkunuyor, devam ediyordu. "Yapmaması gerekeni yaptığını biliyordu. Savcıya kafa tutmak mı? Delirmeyin, Sezin. Tabii ki de adaletin tarafında olacaktım."

"Adalet dediğin şey oğlunun hayatını mahvetti, Firuze," dedim inanamaz gibi ona dönerken.

"Bana hak vermen lazım," dedi gülerek kafasını iki yana sallarken. "Çünkü sen de işine benim kadar bağlısın. Ben, bana emredilen adaleti sağlıyorum ve sen... kendi adaletini sağlamaya çalışıyorsun. Benim Mustafa'ya yaptığımı bana yapıyorsun! Beni stratejiyle cezalandırıyorsun." Kahkaha attı. "Ben bir kuklayı yıllarca parmağımda oynattım, bu senaryoyu ben yazdım, bu oyunu herkese öğrettim. Benimle baş edemezsin."

"Beni hafife alıyorsun," dedim gözlerimi ağır ağır açıp kapatarak. Alkol dengemi bozuyordu. "Senin yaptıkların hiçbir şeyi geri getirmedi. Aileni, gençliğini, mutluluğunu, eşini kaybettin."

"O halde söyle bana," dedi kıkırdayarak. "Yaptıkların Alp'i geri getirecek mi?" Yüzüme bakmaya çalıştı. "Sence Alp geri dönecek mi?" Kafasını iki yana salladı. "Ben haklıydım. O da babası gibi."

"Sakın," dedim dişlerimin arasından. "Sakın, Firuze. Alp'in adını ağzına alma." Oturduğum yerden kalkmaya çalıştım. "Alp beni terk etmez, hata yapmaz ve geri gelir. Her zaman gelir." Yutkunarak koltuğa tutunduktan sonra derin bir nefes aldım. Başım dönüyordu.

"Ne kadar da eminsin..." Başını omzuna doğru eğerek gülümsedi. "Ama ne yazık ki ben de yıllar önce babası için aynı cümleyi kurmuştum. Üstelik haklı da çıktım. Keşke dönmeseydi, keşke orada kalsaydı. Sen de keşke diyeceksin, ben de benim kaderimi yaşayışını izleyeceğim." Güldü. "Lanet olası herif... gençliğimi mahvetti."

Dişlerimi sıktım, avuçlarımı yumruk yaparak koltuğunun kenarına bastırdım ve yüzüne doğru eğildim. Yüzlerimiz arasında santimler vardı. "Senin gibi olmayacağım. Yaşadıklarını yaşamayacağım," dedim kararlı bir sesle. "Senin gibi geçmişine saplanıp kendi acısını etrafına bulaştıran biri olmayacağım."

Firuze kahkaha attı. "Öyle mi sanıyorsun?" Yüzümün her bir noktasında gezdirdi bakışlarını. "Söyle o halde... kaç gece doğru düzgün bir uyku çekebildin? Kaç kez kapıya baktın bir haber gelir mi diye? Kaç saat telefonundan arama bekledin? Kaç kez onu arayıp telesekreteri dinledin?"

Boğazım düğümlendi.

"Alp gelir," dedim sessizce. "Gelecek. O beni asla arkasında bırakmaz."

Firuze başını yana eğdi, gözleri zafer kazanmış birinin bakışıyla üzerimde gezindi. "Evet, babası da geldi," dedi gülerek. "Alp geri gelir ama siz eskisi gibi olur musunuz, Sezin? Aylardır ortalıkta yok, seni bir kez aramamış, sormamış. Onu kaybetmişsin." Laflarımı bana satıyordu. "Aileni, eşini, mutluluğunu kaybetmişsin. İnsan bir kez kaybeder, bir daha asla eskisi gibi olamaz."

Hayır. Beni sinirlendiremeyecekti. Hayır, Alp sözlerini tutardı. Beni bu halde bırakmazdı. Ne zaman döneceği belli olmasa da gelecekti.

Ne için gittiğini ve nasıl döneceğini biliyordum.

"Alp, babası değil. Bunu sana kanıtlamama gerek yok. Sen de biliyorsun bunu."

"Ah..." diyerek kafasını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. "Bir telefon geldiğinde ve rapora imza atmazsam başıma gelecekleri söylediğinde... onun gideceğini hissetmiştim. Ama sen sürpriz oldun."

"Ne?" dedim anlamaz gibi. Ne diyordu? Ne telefonu? Ne gelecekti başıma? Bunu şimdi mi söylüyordu!

"Bana kızıyorsun ve hatta intikam almak istiyorsun," diyerek güldü. "Başarılı olacağını düşünüyorsun ama kazanmaya çalışırken neleri kaybettiğini de unutma. Bana zarar vermek için Ankara'ya gelmen de evimde yaşaman da yoluma taş koyman da umurumda değil. Beni yargıladın ama bak... benim kaderimi yaşıyorsun! Alp'i kaybettin. Erkekler böyledir. Bir kez gider ve sonra... elinde bir bebekle gelip hata yaptım der. Bunu bir düşün!"

Ellerimi hızla koltuğa vurduğumda yerinden sıçrayarak bakışlarını bana çevirdi fakat çalan kapı ziliyle bakışlarımı ondan çekip dikildim. Ona bağıracağım tüm kelimeler boğazıma dizildi. Dudaklarımın arasından tek bir nefes çıkabildi sadece. Zil bir kez daha çaldı.

Onu arkamda bırakıp, kapıya doğru sarsak adımlarla yürürken derince yutkundum. Kapıyı açtığımda karşımda duran kurye, "Sezin Akkurt?" diye sorunca kaşlarım daha da çatıldı.

"Benim."

"Bunlar size," diyerek kucağındaki gülleri bana uzattı. Ne olduğunu anlayamazken, "Ödemesi yok. İyi günler," diyerek ortalıktan kayboldu. Arkasından bakakaldım. Güllerin kimden geldiğini bile soramadım.

Kapıyı kapatıp kucağımdaki güllere bakarken onların kaç tane olduklarını fark ettim. Kalbim deli hızında atarken güllerin arasına baktım. Not yoktu, kimin gönderdiği belli değildi fakat biliyordum.

İçten içe hissediyordum.

Ellerim titrerken mutfağa geçtikten sonra tezgâhın üstüne gülleri koyup kurdeleyi açtım. Güller tezgâhın üstüne dağıldığında gözlerimle saydım, tek tek dokundum, defalarca parmak hesabı yaptım.

Yedi tanelerdi.

O muydu gerçekten? Bana *iyiyim, beni merak etme, geleceğim* demeye mi çalışıyordu?

İçimde bir fırtına koparken ayakta duramadım. Ellerimi tezgâha yasladıktan sonra alnımı yavaşça ellerimin üstüne koyup yere doğru kaydım.

Derler ki yedi gül, sana âşığım anlamına gelir. Sana yedi gülün yüz katı âşığım sevgilim.

Yedi gülün yüz katı bana âşık olan sevgilim, doğum günümü unutmamıştı.

Onun olduğunu biliyordum. Bana haber yolladığını, bugün bana en güzel hediyesini verdiğini anlayabiliyordum.

Yaşıyorum diyordu.

Bundan daha güzel bir hediye olamazdı bana.

Ellerimi yüzüme kapatırken alnımı mutfak dolabına birkaç kez vurarak kendime gelmeye çalıştım. Bildiğim bir şey vardı ki... tekrar yaşıyormuşum gibi hissettiriyordu. Gülleri sayarken bile titreyen parmaklarımın hissettiği tek şey buydu.

Turan Alp bir yerlerdeydi. Ne haldeydi bilmiyordum fakat yaşıyordu.

"Yetti sevgilim," diye fısıldadım kırık bir sesle. "Bu bana yetti. Yemin ederim, yetti."

Mayıs 2022.

Özgür'ün şehadetinin üstünden yüz on sekiz gün geçti.

Onsuzluğa alışamıyorduk. Eksik ama tamamlanmaya çalışıyorduk. Her şey çok yarımdı.

Alp'le konuşmamızın üstünden doksan yedi gün geçti.

Eksiktim ve tamamlanamıyordum. Ben yarımı da geçeni uzağa yollamış, çeyrek kalmıştım. Sanki bir fanusun içinde yaşıyordum. Özgür değil, tutsaktım. Bununla baş etmeye çalışıyordum.

Firuze'nin elindeki bir dosya takipsizlik kararı ile düşürülünce, Firuze evde Furkan'a bağırıp her şeyin onun suçu olduğunu, o gelmeseydi hiçbir şeyin mahvolmayacağını bağırmıştı.

Önüne geçip onu evden kovduğumda, "Kimin evinden kimi kovuyorsun?" demiş, Melike Nisan da benim önüme geçip, "Anne git," demişti. Firuze gecenin köründe gidip sabaha doğru gelmişti.

Furkan Uraz ise İstanbul'a dönmüyor, benim yanımda duruyordu. Onunla dışarı çıkıp kahve içmek ya da akşam Melike, Göktuğ ve onun bulduğu oyunları oynamak kafamı dağıtıyordu.

Albayın yanına gidiyor, Keleş'le vakit geçiriyor, herkesin yanında olmaya çalışıyordum. Göktuğ gün içerisinde Melike ile gülüp eğlense de gece yarısı yine dizlerimde ağlayarak uyuyordu.

Bense uyuyamıyordum. Her zamanki gibi.

Haziran 2022.

Özgür'ün şehadetinin üstünden yüz kırk üç gün geçti. Onu yaşatmaya devam ediyordum. Özlüyor, ağlıyor, göğsümdeki ağrıyla onu konuşmayı sürdürüyordum. Her sabah aynı boşlukla uyanıyordum.

Özgür'ü her düşündüğümde içimde bir yer acıyordu. Sanki göğsümde kocaman, derin bir yara vardı ve her nefes alışımda biraz daha açılıyordu. Onu kaybettiğimde sadece birini değil, kendi ruhumun bir parçasını da toprağa gömmüştüm. Ama onu yaşatmaya devam ediyordum. Anılarımda, kelimelerimde, her iç çekişimde...

Alp'in sesini duyuşumun üstünden yüz yirmi iki gün geçmişti. Onsuz yaşamaya alışamıyordum. Artık yanımda getirdiğim kıyafetlerinin kokusu silinmişti. Birlikte olan fotoğraflarımıza bakmak özlemimi gidermiyordu. Yetmiyordu. Artık hiçbir şey benim çeyrek yanımı doldurmuyordu.

Her sabah aynı boşlukla uyanıyordum. Gözlerimi açtığımda bir anlığına her şeyin eski haline döndüğünü sanıyordum. Sanki kapı açılacak, Alp içeri girecek ve ben bütün bu kâbusu unutacaktım ama hiçbir şey değişmiyordu. Onun yatağında yalnız uyanıyor, cenin pozisyonunda ağlıyor, onunla konuşuyor ama bir türlü ondan cevap alamıyordum.

Onun yüzünü görmeye, sesini duymaya, yaşayıp yaşamadığını bilmeye, bir haberini almaya, yanıma gelmesine ihtiyacım vardı.

Videolardaki seslerini dinlemeye çalışıyordum fakat sürekli aynı kelimeleri duymak beni mahvediyordu. Onun bir kez, "Kaza'm," dediğini duymadan yaşamak çok zordu.

Düşüncelerim beynimde uğuldayarak birbirine çarpıyordu. Zaman geçtikçe daha da dayanılmaz hale geliyordu bu bekleyiş.

Ona ihtiyacım vardı.

Hiç kimse artık onu sormuyor, onun hakkında konuşmuyordu. Topuklu ayakkabılarımla umarsızca yürüdüğümde ya da makyaj yapıp samimi şekilde gülümsediğimde toparladığımı düşünüyorlardı. Kimse benim gibi her gece yara halinde kalbe işlenen özlemi tekrar tekrar yolup kanatana kadar ağlayarak uyumuyordu ki.

Kubat, Şükrü, Nizami, Göktuğ gittiğim spor salonunda bana eşlik ediyorlardı. Günümün çoğu onlarla, geri kalanı da kızlarla ya da Melike, Uraz ve Göktuğ üçlüsüyle geçiyordu. Aslı ve Nizami aynı evde yaşıyorlardı. Fırat abi ve Sevil abla, Şükrü ve Ziyafet, Kubat ve Serkan da onların yaşadığı siteye taşınmışlardı.

Gün içinde bir arada olmasalar bile her günlerini birlikte kapatıyorlardı. Birbirlerine olan bağları içimi sıcacık yapacak kadar güzeldi. Keleş'in eksik olsa da bir arada olması bana iyi gelen nadir şeylerdendi. Beni de o sitede boşalan bir eve taşınmaya ikna etmeye çalışsalar da reddediyordum.

Firuze'nin çöküşünü birinci gözden izlemek istiyordum.

Birkaç gece önce Firuze ile karşılaştığımızda yine şömine kenarında şarabını içiyordu. Ona aylar önce bana söylediği o cümleyi sormuştum. "Doğmaması için her şeyi yaptım ama o kazandı demiştin. Neden öyle söyledin?" dediğimde Firuze buz kesmişti. Benimle konuşurken laflarına dikkat etmediğini fark etmişti çünkü onu öyle zorluyordum ki sırlarını sakladığı kutusu aralanmak üzereydi. Hırsı ve öfkesi onun zayıflığıydı. Ne zaman onun öfkesine dokunacak gibi olsam kendisini ifşa ediyordu.

"Ne?"

"Furkan Uraz'ın doğmaması için ne yaptın, Firuze?"

Derince yutkunup, "Hiçbir şey," dediğinde kaşlarımı kaldırmıştım.

"Fikriye'yle yüz yüze geldin mi?"

"Ben..."

"Çocuğu doğurmaması için onu tehdit mi ettin?"

"Sen ne saçma-"

"Fikriye'nin doğumda ölmesinde parmağın var mı?"

Aylarca kafamı kurcalayan detayın altını araştırmıştım. Fikriye doğumda kalp yetmezliğinden vefat etmişti fakat kadının hiçbir sağlık problemi yoktu. Hemşire Fikriye Konmaz'ın sağlık raporları dünyanın en temiz raporlarındandı.

Nasıl doğumda ölmüş olabilirdi?

"Haddini aşıyorsun!" demişti öfkeden titrer biçimde. "Ben bir adalet insanıyım. Beni birini öldürmekle itham ediyorsun!"

"Seninle baş edemeyeceğimi düşündün," demiştim öne eğilerek. "Beni hiç tanımadın. Tanışırız," dediğimde Firuze'nin gözleri çok dikkatliydi. Tehditkârlığımı yüzüme bir maske gibi astım. "Sana dediğimi hatırlıyorsun, değil mi? Sen o raporu imzaladın ve sözünü tuttun. Adaletin arkasında durdun." Gülümsemiştim. "Sözünü tutma sırası bende." Ayağa kalkıp bir adım atmıştım ona doğru. İrkilmemişti, korkmamıştı, yüzüme bakmıştı yalnızca. "Başına gelmiş en kötü şey olacağım. Yıllarca uğraşıp kurduğun Akkurt imajına sahip çık..." Derin bir nefes almıştım ona acıyormuş gibi. "Çünkü ben insaflı davranmayacağım."

"Karşında bir Cumhuriyet başsavcısı var. Sözlerine dikkat et, Sezin."

"İşe bak ki senin karşında mesleğini kaybetmekten korkan bir kadın yok." Yüzümdeki gülümseme silinmişti. "Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir kadın var."

Firuze oyunda ne kadar sağlam, kararlı, gözü kara durduğumu anlamış ve düşmanca tavrıma karşılık vereceğini belli eder gibi burnunu dikmişti.

Eğer Furkan Uraz ve Fikriye konusunda şüphelerim gerçekse... elime en ufak bir kanıt geçtiği gibi Firuze'nin her şeyini mahvedecektim.

O, Fikriye'yi tehdit edebilecek kadar gözü kara, ideallerinden vazgeçmeyecek, kararlı bir kadındı. Ben, onun geçmişini ifşa edip her şeyi alabilecek kadar deli bir kadındım.

Belki Turan Alp hakkında verdiği kararda kendi doğrusunu yapmıştı, belki kendisine emredildiği için o raporu imzalamıştı. Önemi yoktu. Oğluna yaşattığı eziyetin bin katını ona yaşatacaktım.

Haziran 2022.

"Nerede!" diye bağırarak adım attığım doğumhane ünitesinin önündeki kalabalık beni gördüğü gibi ayaklandı. Hepsinin yüzünde telaş vardı.

"Sezin sakin ol!" Aslı koşarak yanıma gelirken birden kollarımın arasına girdi. O da endişeli ve heyecanlıydı ama sarılarak beni tutmaya çalışıyordu. "Bir sorun yok. Hâlâ doğumda."

Sevil abla doğuruyordu!

Ayağımdaki topuklularla koşmak zorladığı için onları bir ara ayağımdan fırlatmış ve çıplak ayakla koşarak hastaneye girmiştim. Açıkçası ayakkabıların nerede olduğunu bilmiyordum. Tam beş dakikadır danışmada oyalanıyordum. Hastanenin altını üstüne getirmeme çok az kalmıştı ki biri Sevil ablanın nerede olduğunu söylemişti.

Gözlerim deli gibi etrafta dolaşırken Ziyafet gülerek yanıma geldi. "Sevil ablanın içeri girişini bir görseydin!" dediğinde şokla ona baktım. "Fırat abiye çocuklarımı baştan kabul etseydin böyle olmazdı diye söve söve girdi."

"Geç kaldığıma inanamıyorum," diyerek elimi alnıma götürdüm. "Şükrü söylemese haberim olmayacak!"

"Hepimiz telaşlandık," diyen Melike Nisan kollarımın arasına girdi ve yüzünü göğsüme gömdü. Çok korkmuş duruyordu. Saçlarını okşayıp alnından öptüm. "Göktuğ'la son anda yetiştik abla. Sana biri haber vermiştir diye düşündüğümden yazmadım," dediğinde yanaklarına dokundum. Cayır cayır yanıyordu.

"Tamam, sakin ol," diyerek daha sıkı sarıldım. Yanaklarından öperek onu sakinleştirmeye çalıştım. "Bir sorun yok gerçekten, değil mi?" Melike Nisan bana daha sıkı sarılıp sığınarak kafasını ağır ağır iki yana salladı.

"Ay yok, yok!" dedi Ziyafet de Melike'nin telaşı önemsizmiş gibi elini rastgele sallarken. "İkisi de çok heyecanlı sadece. Fırat abi mi doğuruyor, Sevil abla mı anlayamadık. Bayılacak gibiydi. Biz de kötü bir şey oldu sandık ama yok bir şey."

Gülümseyerek Melike Nisan'ın yüzüne baktım. "İyilermiş," deyince kafasını sallayarak yine göğsüme sığındı. Son zamanlarda bana o kadar bağlanmıştı ki ona karşı koymak çok zordu. Sürekli olarak yanımda duruyordu. Mezun olmasına çok az kaldığı için stresten kafayı yiyecek gibiydi.

Birkaç ay önce dersleri boşlamasına rağmen ben Ankara'ya geldiğimden beri derslere asılmış, tüm derslerini vermeye başlamıştı. Bu başarısında Göktuğ'un da emeği vardı. Göktuğ sürekli ona destek oluyor, onunla kütüphaneye gidip dizi izliyor ve Melike'nin çalışıp çalışmadığını kontrol ediyordu. Melike'nin çalışma *buddysi** olduğunu söylemişti geçen gün. O ne demekse!

Kubat yanıma doğru yürürken Melike kollarımın arasından hafifçe çıktı. Kubat yanıma yaklaşıp beni kendisine çektiğinde onun göğsüne tutundum. "Bensiz doğurdu sandım," deyince hep birlikte güldüler. "Çocukların ismi belli mi?"

"Hâlâ sır gibi saklıyorlar," dedi Göktuğ sırıtarak.

Nizami, Aslı'nın omzuna kolunu atıp, "Fırat abi, Eyüp ve Sultan olacak diye diretince Sevil abla onu evden kovmuştu. En son ne oldu bilmiyorum," deyince gülümsedim.

Gerçekten de Fırat abi bu isimde diretmiş, en son Sevil abla onu evden kovunca Kubat ve Serkan'ın evinde kalmıştı. Bir süredir onunla dalga geçtikleri için şahit olabilmiştim. Diğer türlü yaşadıkları çoğu şeyden uzak ve habersizdim.

Birkaç dakika sonra hepimiz koridorda bir köşeye kurulduğumuzda, telaş da endişe de azalmıştı. Kubat ve Ziyafet kantine inip herkese bir şeyler alacağını söyleyince onların arkasından bakan Şükrü'nün yanına kuruldum.

"N'aber?"

Omuz silkti. Birkaç saniye sessizlikten sonra konuştu. "Özgür'ün de burada olması gerekiyordu."

Özgür gittiğinden beri iki kez yüzleri gülüyorsa üç kez düşüyordu. Hatırasına sahip çıkmak bizim gibi geride kalanların en büyük sorumluluğuydu.

---

* Arkadaş. (İng.)

"Eminim ki bir arada olmamız onu sevindiriyordur," dedim sesim kırılırken. Böyle düşünmek istiyordum, böyle düşününce baş etmek daha kolay geliyordu. Onun mutlu olduğunu hissetmek, onu gülümseyerek ve özleyerek hatırlamak... O ancak böyle yaşardı.

"Keleş her daim var olacak." Kırık bir şekilde gülümsedi. "Bunu o söylemişti."

"Ve öyle de. Yoksa bile var..." Sol gözünden bir yaş düştüğünü görünce onun kafasına sarılıp göğsüme çektim. "Yapma kardeşim."

"Çok içimi acıtıyor olmayışı be," dedi burnunu çekerek. "Gülmeye çalışınca bile boğazıma batıyor."

"Onu yaşatıyoruz," dedim derin bir sesle.

Her birimiz kendi çapımızda uğraşıyorduk. Vakıflara yardımda bulunuyor, yetim çocukların harcamalarını üstleniyor, ara ara mezarına gidiyorduk. En son Muğla'ya gidişimin üstünden bir ay geçmişti. Göktuğ ve Nizami ile gitmiş, ailesini ziyaret etmiştik. Leyla anneler de bize minnettardı.

Toparlanıp kucağımdan kalktığında yanıma dönüp yüzüne baktım. Kıpkırmızı olmuş suratını düzeltip derin bir nefes aldı. "Nasıl gidiyor?" diye sordum gülümseyerek. "Kubat ve Ziyafet cephesinde eskisi kadar delirmiyorsun."

"Ne yaptıysam ayrılmadılar. Bir de Kubat sürekli ablanla evleneceğim deyip sinirlerimi bozuyor. En sonunda Allah'ına kavuşturacağım, o olacak."

"Arabası var, evi var, güzel bir işi var. Daha iyi damadı nerede bulacaksın?" deyince ters ters yüzüme baktı.

"Sen de üstüme gelme, Sezin. Gözümün önünde birbirlerini seviyorlar zaten, bu yeterince zor."

Omzumla omzuna vurdum imayla. Artık önlerinde durmamalıydı. "Kabul et, evlenecekler."

"Evime her gelişinde iki blok koşturuyorum, yüzsüz gibi geri geliyor. Ben de yoruldum artık."

Çok çektirmişti. Ziyafet, Kubat'la her yalnız kalışlarında Şükrü'nün yanlarında belirdiğini ve çok sıkıldığını bir gece uzun uzun bana anlatınca, birkaç kez buluşmalarına yardım etmiştim. Aynı sitede olduklarından gece çardakta buluşup özlem gideriyor olsalar da Şükrü'nün gece iki saatte bir alarm kurup Ziyafet'i kontrol ettiğini öğrenmiştim.

Gerçek bir deliydi.

"Eskisi kadar kızmıyor musun?"

"Hayır," dedi bıkmış gibi. "Sıkıldım artık. Kubat vazgeçecek gibi durmuyor. Ablam desen... yüzüme gülüp saçımı seviyor, arkamı dönünce Kubat'la buluşuyor."

"Eşek kadar insanlar," dedim ben de. Boşuna inatlaşıyordu. Aylardır çocuk gibi karşı çıkıp onlarla uğraşıyordu fakat olacak gibi değildi. Kubat kafaya koymuştu, Ziyafet ile evlenecekti. "Bırak da yaşasınlar ilişkilerini."

"Bir haftadır bıraktım," dedi umursamaz biçimde. "Ne yapıyorlarsa yapsınlar." Gözucuyla bana baktı. "Sen nasılsın? Hâlâ boşanmayı-"

"İyiyim," diye kestirip attım. Boşanma konusu hiç gündemimde değildi, olmayacaktı da. Alp beni yıllarca aramasa bile beklemeye devam edecektim.

"Bu kararlılığını anlamıyorum. Neden ki? Neden onun ailesinin evinde yaşıyor, onu düşünüyorsun? Neden boşanmıyorsun?" diyen Şükrü'ye cevap vermedim. Anlatamazdım. Onlar da anlamazlardı. Cevap vermeyeceğimi anlayınca sessizleşti. Ben de gard almak istemediğim için sessiz kalmasına çok sevindim. Hiç boşuna gerilmeye gerek yoktu.

Alp'i asla bırakmazdım.

Kubat ve Ziyafet yanımıza döndükten birkaç saat sonra doğumhanenin kapısı açıldı. Heyecan içinde ayağa kalktığımızda Fırat abiyi gördüm. Üstünde uzun bir önlük vardı. Kafasındaki boneyi ve ağzındaki maskeyi çıkardıktan sonra bacakları onu zor taşıyormuş gibi hepimize baktı. Gözkapakları bile halsizdi.

"Abi! Abi iyi misin?" diyerek ona koşturan Göktuğ ve Furkan Uraz'ın kolları arasına vücudunu bıraktı. İkisi onu hızla tutsa da daha fazla dayanamadığını belli edercesine kafasını omuzlarına yatırdı.

Yıllarca süren bir savaştan çıkmış gibiydi. Asker adamdı, yorulmazdı fakat şu birkaç saat tüm görevleri silip atmış gibi duruyordu.

"Hiç iyi değilim," dediğinde etrafında çember yapıp ona baktık merakla. "O kadar savaşa girdim, dağlarda yattım, görevden uzaklaştırıldım ama ben bu kadar yorulmadım kardeşim."

"Abi ne oldu?" diyerek kolunu sarstım. "Bir şey söyle. Doğdular mı?"

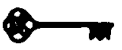
Hülyalı bir şekilde gülümsedi ve tek tek hepimize bakarken birden kendini kollarına bıraktığı Göktuğ ve Uraz'dan uzaklaştı. Ayağa kalkıp üstünü silkeledi. Gücünü topladıktan sonra gülerek, "Umut ve Umay'ımız sağlıkla geldi!" deyince çığlıklarla onu izledik.

Umut Demir ve Umay Demir...

Herkes Fırat abiye sarılırken hüzünlü bir şekilde gülümseyip arkama baktım fakat koridorda bizden başka kimse yoktu.

Alp koridorda görünmüyordu.

Alp'in burada, yanı başımda olmasını dilerken göğsümdeki ağrıyla derin bir nefes aldım. Her güldüğüm anda onunla sevinmek istiyordum, her ağladığım anda yaşımı silmesini istediğim gibi. Fırat abiye herkes tek tek sarılırken gözümden düşen yaşı hızla silip sevinçlerine katıldım.

Temmuz 2022.

Melike ve Göktuğ dışarıdaydı. Melike'nin diplomasını almak için okula gitmişlerdi. Bunu kutlamak için dışarıda içmeyi teklif etseler de yorgun olduğumu söyleyince, hep beraber evde film izlemeye karar kılmıştık.

Firuze şehir dışındaydı. Mustafa Yavuz bugün eve gelmeyeceğini söylemişti. Bu yüzden evde film izleme planını seçmiştik. Ne Firuze ne de Mustafa Yavuz evde olmayacağı için hepsi heyecanlıydı.

Furkan Uraz evde beni bekliyordu. Melike ile Göktuğ'un gelmesine saatler vardı.

Arabayı Akkurt Malikânesi'ne doğru sürerken telefondaki Sevil ablayı dinliyordum. "Umut ve Umay hiç uyutmuyor, Sezin. Fırat yardım ediyor ama ikimiz de çok yorgunuz. İki kişi yetemiyoruz bu canavarlara. Ağlama seslerini duydukça içim kopuyor sanki."

"Abla tatlı yorgunluklar bunlar. Eminim üstesinden geleceksiniz," dedim dikiz aynalarına bakınarak. Hayatımda hiç bebek bakmamıştım, bu yüzden konuşması tabii ki de kolaydı. "Hem yıllar sonra bu yorgunluğu hak ettiniz siz."

"Ay, orası öyle valla, Sezin'im! Çok güzel her şey. Bir de ikisi sütlerimi tüketip memelerime eziyet yaşatmasa daha güzel olacak," deyince gülümsedim. En azından enerjisi hâlâ yerindeydi. "İnek gibi hissediyorum kendimi."

Eve yaklaşırken, "Birkaç gün sonra Umut ve Umay'ı ziyarete geleceğim. Fırat abiyle bir tatil planlayın, ben de kızları çağırırım. Siz tatil yaparken evi falan toparlar, çocuklara bakarız," dediğimde, "Gerçekten mi? Sezin bana çok büyük iyilik yapmış olursunuz," deyince gülümsedim.

Yorgunluğunu tahmin edebiliyordum.

"Tabii. Sen süt falan ayarla, kenara koy. Biz hallederiz," deyince derin bir nefes aldı.

"Tamam canım. Umut uyandı sanırım. Ben kapatıyorum, kendine dikkat et," diyerek benimle vedalaştı. Ben de telefonu kapatıp evin önünde arabayı durdurdum.

Çantamı alıp arabadan inerken, ayağımdaki topuklularla taş yoldan geçtim. Evin kapısını açtığımda beni sessizlik karşıladı.

"Uraz evde misin ablacığım?"

Ses yoktu. Oysa Uraz bir saat önce beni beklediğini söyleyen mesaj atmıştı.

"Uraz?" diye seslendim yine.

İçeriden boğuk bir ses gelince kaşlarım çatıldı. Çantamı yere koyup içinden silahımı çıkarırken derince yutkundum. Tehlike uyarısı zihnimde parlayıp sönüyordu. Topuklu ayakkabılarımı kenara bıraktıktan sonra, "Uraz, ben geldim! Neredesin?" diye sorarak karanlığın hüküm sürdüğü salona doğru dikkatli adımlar atmaya başladım.

Silahımın namlusunu salona doğrultup merdivenlerden inerken girişten görünmeyen kısımda, salonun kenarındaki masanın arkasında sandalyeye bağlı Furkan Uraz'ı görünce gözlerim kocaman açıldı.

Uraz'ın üstü başı kan içindeydi.

Yüzüne yediği darbelerden dolayı sağ gözü şişmişti, saçları kanlardan dolayı sırılsıklamdı. Tişörtünün üstünde kan damlaları vardı. Ellerinin ve ayaklarının bağlı olduğunu görebiliyordum. Göğsündeki ıslaklıkla göz göze geldikçe kafayı yiyeceğimi sandım. Her yer kandı! Uraz'ın her bir tarafı kanlıydı! Ağzındaki bant yüzünden konuşamıyordu.

"Uraz..."

Gözlerini kocaman açarak bandın altından bağırmaya çalıştı. Kafasını deli gibi iki yana sallamaya başladı.

Gelme. Kaç.

"Kim var!" diye bağırırken kafamın arkasına yaslanan silahı hissettiğim gibi ellerim dondu. Furkan Uraz, ağzındaki banda rağmen boğulur gibi bağırmaya, tepinmeye çalıştı.

Git diyordu. Onu almadan hiçbir yere gitmezdim! Bu saatten sonra hiçbir yere gidemezdim de tabii.

"Silahını bırak."

Tam o anda ışıklar açıldı ve bir adam yanımdan geçerek Furkan Uraz'a doğru yürümeye başladı. Uraz'dan bakışlarımı alamıyordum. Yaşlardan, terlerden ve kanlardan ıslanan yüzünü eğip omuzları sarsılarak ağlamaya başladı.

Bakışlarım sakince onun arkasına geçen bedene döndü.

Gözlerinden birini kapatan korsan bandı olan, esmer, uzun boylu ve kalıplı adam bıçağını kaldırdı ve bıçağının ucuna parmağını sürtüp psikopat bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki alayı gördüm.

Koskoca savcının evine bir şekilde girebildiğini anlayabiliyordum fakat kendisine duyduğu güven çok büyük bir yanlıştı. Onu sağ bırakmayacaktım, Firuze de onu buraya yollayanı sağ bırakmayacaktı. Onun evine kolayca giriliyorsa hesabı sorulacaktı. Firuze sormazsa ben soracaktım.

"Hoş geldin, Sezin Akkurt," dediğinde bakışlarımı ağır ağır ondan ayırıp sağıma doğru çevirmeye çalıştım ama kafamın arkasına silahını doğrultan adam silahının ucuyla kafamı ittirince gözlerimi kapattım. Sikeyim. Hiç hoş bir durum değildi yaşadığımız!

"Sakın onu deneme," diyen korsan bantlı adamla dişlerimi sıktım. "Kayınçonun gebermesini istemiyorsan silahını yere koy ve bana doğru gönder."

Burada iki kişilerdi. Dışarıda adam var mıydı? Fark etmemiştim. Film izlemeye geldiğim evde kardeşim diye gördüğüm çocuğu yaralı bulmayı, silah altında olmayı ve zırdeli korsanla karşılaşmayı beklemiyordum ki! Etrafı kontrol etmem gerekirdi.

Eğer tek olsaydım bu ikisini kolaylıkla alırdım fakat ipin ucunda Furkan Uraz vardı. Ağır yaralıydı, korkuyordu ve ağlıyordu.

Dişlerimi sıkarak silahımı indirdim. Kafamın arkasındaki ağırlığı hissederken silahımı yere bıraktım. Bırakmayacaktım. Yalnızca üç saniyede ikisini de etkisiz hale getirecektim ama Uraz'ın gözlerini açıp yardım dilenir gibi yüzüme baktığını görünce yapamadım.

Onun canını tehlikeye atamadım.

Silahtan elimi çekip, "Tamam," dedim sakin bir sesle. Dikkatli bir şekilde onları kontrol ederken bir yandan da doğrulmaya başladım. "Silahı bıraktım. Söz veriyorum size zarar vermeyeceğim. Çocuğu rahat bırak."

Çirkin bir kahkaha attı. Diğer gözü deli gibi bakıyordu. En küçük bir hatamda Uraz'a acımayacağını görebiliyordum.

"Burada zarar vermeyeceğini söyleyecek konumda mısın sence?" Arkamdaki adam da kahkaha atmaya başladı. "Merhamet dilenmesi gereken senken hem de..." Tükürüklerini belli edecek şekilde gülerek bıçağını kaldırdı ve bir an bile gözünü kırpmadan bıçağını Uraz'ın karnına sapladı.

Uraz bantlanmış ağzına rağmen acı dolu bir çığlık atınca, "Tamam. Tamam! Özür dilerim," dedim soğukkanlı bir şekilde. "Bak, ellerimi kaldırıyorum." Ellerimi göstererek dikkatle ona baktım. "Derdinin benimle olduğunu görebiliyorum. Benden ne istiyorsun? Kimsin? Sana yardım edebilirim."

"Bana yardım..." Yine kahkaha attı. "Sen de manyak kocan kadar komiksin."

Manyak kocam. *Manyak kocam mı?*

Siktir. Siktir!

Bu adamın Turan'la bağlantısı neydi?

"Kocamı nereden-" diyerek bir adım atacaktım ki sertçe silahını enseme geçiren herif yüzünden sarsıldım. Gözlerim kararırken korsan bandı takan adam Uraz'ın karnındaki bıçağı birden çekti. Uraz'ın gözleri kocaman açıldı ve kan ter içinde acı dolu bir çığlık attı.

Korsan, "Şunun ellerini, ayaklarını bağla," diye emir verince arkamdaki adam yine enseme silahını sertçe geçirdi. Gözlerim tamamen kapanırken yere düştüm. Hızla arkama geçip ellerimi bağlarken gözlerini yüzümden çekmiyordu. Benimse... bakışlarım çok da keskin değildi. Dünyam bulanıktı.

Bakışlarımı ona dikmeye çalışıp gözlerine bakmayı hedefledim. "Bu iş bittiğinde..." diye fısıldadım onun yüzüne doğru fısıldayarak. "Benden merhamet dilenmenize dahi izin vermeyeceğim."

Ellerimi bağlayan adam çirkin bir şekilde gülerken, dengemi sarsan silah darbesi yüzünden yüzüne odaklanmaya çalışsam da bakışlarımın düşüncelerimi taşıdığına emindim.

Bela gibi baktığıma emindim.

Adama, "Birazdan bu şekilde gülecek misin bakalım amın oğlu," deyince yüzüme sert bir yumruk geçirdi. Ağzıma gelen kan tadı yüzünden kafamı eğdim. Dudağımı patlatmıştı piç!

Dudağımı ağzımın içine kıvırıp ağzımda biriken kanı onun suratına tükürdüm. Herif sert bir tokat geçirince yüzüm kenara savruldu. Şerefsiz kuvvetliydi. Her vuruşunda daha güçlü sarsılıyordum.

Dişlerimi sıkarak yüzümü ona çevirdim ve burnumdan solumaya başladım. Yüzünü birkaç dakika sonra görmeyecektim ama yine de hafızama kazıdım. "Getir onu buraya," diyen korsanla birlikte adam kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı.

Sürükleyerek masaya götürdü ve beni Uraz'ın karşısına oturttu. Bacaklarımı da sandalyeye bağlarken bakışlarımı ona çevirip hareketlerini izledim. Üstünü kontrol ettiğimde belindeki siyah metali fark ettim. Deri ceketi saklasa da hareket ettikçe silahını görebiliyordum.

Korsana bakışlarımı çevirip, "Ne yaptığın hakkında en ufak fikrin yok," dedim sırıtarak.

"Benim yoktur belki," dedi ve masaya ellerini dayayıp yüzüme eğildi. "Ama Sidar'ın her şeyden haberi var, emin ol."

Sidar mı?

Böyle işin anasını sikerdim! Bunlar Sidar'ın adamı mıydı? O şerefsizin korkup deliğine saklanacağını düşünüyordum. Yürek mi yemişti ulan!

"Patronunun paçasını çekiştirip havlayan bir köpeğe göre kendine çok güveniyorsun."

Dişlerini sıkarak ayağa kalktı ve Uraz'ın arkasında dikildi. Yavaşça onun kulağına eğilip, "Yengen kendine çok güveniyor, Furkan. Ona bir şey yapmayıp seni geberteceğim gerçeğini göz ardı ediyor sanırım," deyince Furkan Uraz acıyla yutkundu. "Desene bu hayatta gerçekten de seni kimse önemsemiyor."

"Onu dinleme," dedim Uraz'a aceleyle. Çocuğun her anlamda acı çektiğini bana izletmek istiyordu ve ben... dayanamazdım! Furkan Uraz olmazdı! "Uraz, ben buradayım. Sen yalnız değilsin. Bana bak. Buradan çıkaracağım bizi. Bu iki şerefsizin cesedine basıp geçeceğiz. Beni dinle!" deyince Uraz gözlerini açtı ve tam o an bacağına saplanan ikinci bıçakla kafasını geriye yatırdı.

Kafasını iki yana sallayarak deli gibi bağırmaya çalıştığında ağzımı kapalı tutmam gerektiğini anladım. Ben konuştukça Uraz'ı yaralayacaktı!

Korsanın adamı gülerek, "Abi bunlar işin gerçeğini kavrayamadı herhalde," deyince korsan olan kahkaha attı.

"Anlatırız koçum."

Korsan, bıçağını Uraz'ın bacağından çekince Uraz'ın kanlarından gözlerimi ayıramıyordum. Kan kaybından ölecekti! Bu şerefsizlere istediklerini vermezsem Uraz'ı öldüren benim sözlerim olacaktı.

"Beni öldür," diye fısıldadım gözlerimi sımsıkı kapatarak. "Çocuk gitsin. Beni öldür." Gözlerimi açarak onun yüzüne doğru bağırdım. "Sana hiçbir cevabı vermeyeceğimi biliyorsun! Beni öldür!" Furkan Uraz şokla gözlerini bana çevirdi. Kafasını iki yana sallarken ona bakmıyordum. "O çocuk bunu hak etmiyor. O yaşayacak. Beni dinle. Ona yapacaklarını bana yap."

"Duyduğuma göre çok merhametli ve vicdanlı bir kadınmışsın," dedi sırıtarak. "Deli Komutan'ın çocuklara ve kadınlara zaafı vardır fakat bu çocuğa da mı?" Güldü inanamaz gibi. "Kendi anne babana ölüm haberini yolladığına göre onları umursamıyorsun. Bu yüzden asıl zaafını bulmak çok zor olmadı. Bu garibin annesi doğumda ölmüş, babası evde tutmamış, üvey annesi çöp gibi davranmış ama yengesi ona sahip çıkıyor. Dokunaklı bir hikâye."

Bu kadar şeyi nereden biliyordu? Ailemi nereden biliyordu?

"Uraz onu dinleme," dedim kalbim parçalanırken. Yüzüne bakarken anlıyordum ki bıçak yaralarından daha çok bu sözler yakıyordu canını. "Uraz, bana bak."

Yüzüme bakmıyordu.

Böyle olmayacaktı. Ben ne kadar çırpınırsam çırpınayım Uraz'a zarar vermekten vazgeçmeyecekti. Dikkat dağıtmam gerekiyordu. Kapana sıkışmış gibi hissetsem de bunu kendi başıma halletmeliydim.

Bakışlarımı korsana çevirdim. "Kocan dedin, Sidar dedin, Deli Komutan dedin. Bizi tanıyorsun. Sidar sayesinde mi?" diyerek dağılan aklımı toplamaya çalıştım. Çünkü onun aklını dağıtmalıydım! "Turan'ın Sidar'la hiçbir bağlantısı yok."

"Şimdi istediğim dili konuşuyorsun," dedi sırıtarak. "Sidar'ın her şeyle bağlantısı var fakat doğru, onun derdi kocan değil. Benim derdim kocan..."

Yutkundum.

"Kocamın senin gibi çulsuzlarla işi olmaz."

Güldükten sonra sinirle gözündeki bandı kaldırdı ve o an yüzünü gördüm. Gözü yoktu. *Gözü yoktu amına koyayım!* Gözünün oradan başlayıp burnunun kenarına kadar inen bir yarası vardı. Gözlerimi ondan çekip dışarı baktım.

Bu şaheserin kime ait olduğunu tahmin edebiliyordum.

Dhib gerçekten de durmuyordu. Belayı yaşatıyordu.

"Yüzüme bak!" diye bağırdığında yutkunarak gözlerimi kapattım. Sonrasında Uraz'a yapabilecekleri aklıma gelince hemen ona döndüm. "Bunun sorumlusu kim sence, ha? Kocanın bana, bize neler yaptığını biliyor musun? Kocanın nasıl bir canavar olduğunu biliyor musun?"

Ona canavar diyecek adamın dilini koparırdım!

"Onun hakkında düzgün konuş!" diye bağırarak sandalyeden yükseldiğimde kaşlarını çattı. "Kocam hakkında hiçbir sik bilmiyorsun!"

"Kocanın gerçek yüzünü hiçbir zaman görmedin, değil mi?" Gülerek öne doğru eğildi ve yüzünü gözüme sokar gibi bana yaklaştı. "Onun tam bir canavar olduğunu, kontrol edilemez bir hayvan olduğunu yüzüme bakarak öğren. Gözünü kırpmadan soktu bıçağını. Öldüğümü düşünüp üstüme tükürdü!" Ağlayacakmış gibi duruyordu. Dudaklarımda oluşan gülümsemenin önüne geçemedim. "Ama bir şeyi hesaba katmadı; *yaşayacağımı*!"

Cevapsız bırakarak ona alayla baktım.

"Benimle dakikalarca boğuştu. Gebermesi gerekirken ayağa kalkıp siktir olup gitti. Arkadaşlarımı, kardeşlerimi öldürdü!"

"Çok büyük yanlış yapmış..." Yüzüne doğru güldüm. "Böyle bir çirkin domuzu dünyada bırakmamalıydı."

Elinin tersiyle suratıma tokat yerleştirince, gözlerimi kapatarak kafamı savrulduğu yerde tuttum. Turan'ın yarım bıraktığını ben yapıp bu herifi gebertecektim. Bu şerefsizi yalvartmadan öldürmeyecektim.

"Sonra onu araştırmaya başladım. Koskoca Dhib'in kim olduğunu kimse bilmiyor çünkü onun yüzünü gören herkes ölü, değil mi? Şansa bak ki ben yaşıyorum." Salyalarını akıta akıta konuşmasına karşılık bakışlarımı bomboş bir şekilde ona diktim. "Benim yaşadığımı ve Dhib'i öğrendiğimi duyan Sidar bana ulaştı."

Furkan Uraz'a gözucuyla baktığımda onun yüzünü göğsüne doğru eğdiğini ve zar zor nefes aldığını gördüm. Çok kan kaybediyordu. *Çok!*

"Ne istiyormuş?" dedim alayla. "Seni bana niye yollamış. Dhib'e yollasaymış ya..." Ona o kadar güveniyordum ki karşısına çıkanı yaşatmayıp tahtalı köye yollayacağını biliyordum. "Yoksa korktun mu? Minik korsana bak! Kocamdan korkuyor."

"İzini sürmediğimi mi sanıyorsun? Adam hayalet gibi. Hiç beklemediğin anda arkanda belirip canını alıyor." Sırıtarak ayağa kalktı ve bandını masaya fırlattı. "Size yaşattıklarımı duyunca saklanmayı kesecek. Onu ayağıma getireceğim."

"Öyle ölmek istiyorsun yani? Kendini akıllı diye görüyorsundur sen bir de!" Kahkaha attım. "Senin şu an burada yaptıklarını öğrenince belanı sikmeyecek mi sanıyorsun? Diğer gözünü kaybetmeye çok meraklısın!"

Furkan Uraz'ın saçlarını avucunda sıkarak kafasını kaldırdığında, "Yeter!" diye bağırdım delirmiş gibi. O çocuğa dokunmasını istemiyordum. "Yeter, dokunma ona!" Boğazım yırtılıyormuş gibi bağırmıştım. "Ne istiyorsun!"

"Bana heykelin yerini söyle," dediğinde inanamaz gibi baktım.

"Hâlâ mı Sidar!" diye çığlık atarcasına konuştum. "Kendine bir hayat edin amına koyayım! Ne bileyim, kocam sana bunu yaptığı için beni öldür, kocamı ara, onun gözünün içine bakarak bana zarar falan ver. Sen ne mal adamsın lan!"

"Derviş abi, arkadaşlar eve doğru bir araba geldiğini söyledi," diyen adam ile korsanın adını öğrenmiş oldum.

Derviş seni sikeceğim.

"İcabına bakın," dedi Derviş ve bana döndüğünde dışarıda da adamlar olduğunu anladım. "Heykelin yerini öğrenirsem Sidar arkamda duracak," dediğinde güldüm.

"Gebereceğini nasıl da iyi biliyorsun ama!" diye tükürürcesine bağırdım. "Sidar'ın köpeği!"

"Sesini kes!" diyerek bana bıçağıyla yaklaşınca kendimi birden geriye doğru attım. Sandalyeyle birlikte yere düşünce sandalyenin ayakları kırıldı ve bacaklarım serbest kaldı. Sırtım sertçe yere çarptığı için nefesim kesilmiş, gözlerim kararmıştı ama Derviş'in üstüme doğru geldiğini fark edince bacaklarımı ellerine doladım ve bıçağını elinden düşürmesini sağladım.

Onu yere çektikten sonra hızla ayağa kalkıp üstüne oturdum ve bağlı olan ellerimi birbirine dolayıp sımsıkı yumruk haline getirdim. Derviş'in suratına defalarca kez yumruğumu geçirirken burnunun kırıldığını duydum.

Nefeslerim düzensizdi ve ciğerlerim alev alıyordu ama durmadım. Boğazımdan çıkan nefes sesleriyle birlikte çıldırmış gibi yüzünü dağıtırken Derviş'in bir yerden sonra güçsüz düştüğünü anlayıp onu bıraktım. Suratı paramparçaydı.

Yerdeki bıçağı kaptığım gibi elimdeki urganı kesmeye çalıştım. Bu sırada hem girişi hem de Derviş'i kontrol ediyordum. Ellerimi serbest bıraktığım an üstüme çullanan Derviş ile yere devrildim. Kollarımın üstüne bacaklarını yaslayarak hareketlerimi kısıtladı.

Suratıma geçirdiği yumruğuyla kafam kenara savruldu. Dişlerimi sıkarak, "Sikerim!" diye bağırdığım gibi tüm gücümle Derviş'in suratına kafamı geçirdim. Burnunun çatladığını anlayacağım şekilde bağırarak geri sıçrayınca gözlerim hızla etrafı taradı. Bıçağa yakın olduğumu fark ettim.

Ayağımın ucuyla bıçağı ondan uzaklaştırmaya çalışırken çabamı fark etti. Yumruğunu acımasızca karın boşluğuma geçirdi. Nefesim kesildiğinde acıyla cenin pozisyonunda karnımı sarmaya çalıştım.

Bu zayıflığımı fırsat bilip üstüme çıktı. Bıçağını yüzüme doğru yaklaştırırken kandan geçilmeyen suratıyla, "Göze göz!" diye bağırdı salyalarını akıtarak.

Boğazımdan boğulur gibi bir inleme çıktı. Nefes nefese tek elimle karnına vurmaya çalıştım fakat onun kadar güçlü olmadığım için etkilenmedi. Diğer elimi bileğine sarıp bıçağını kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Bıçağı elinden düşüremesem de en azından yüzüme yaklaşmasını engelliyordum. Fakat Derviş güçlüydü. Beni çok zorluyor, her kasımı kısıtlayarak beni yere yaslıyordu.

Son gücümle diğer elimi de bileğine sarıp geri çekmeye çalışırken, ayaklarımı yere vurarak çığlık atmaya başladım. Burada ölecek olan ben olmayacaktım! Bıçak gözümün hemen önüne yakınlaştığında birden başımı yana

çevirdim. Aynı hızda vücudumu da kenara yuvarlayarak onun altından sıyrıldım. Derviş hızımdan etkilenmeyip bana döndü ve bıçağını karnıma sapladı.

Ciğerlerim yırtılıyormuş gibi bağırarak onu ayaklarımla kendimden savurdum. Bıçak yarası ağzıma sıçarken bıçağı kavradım ve karnımdan çıkardım. Sıcak kan elimin etrafını sardı. Bağırarak Derviş'e ilerledikten sonra ona diğer elimle tokatlar atarak üstüne çıktım.

Derviş bileğimden yakaladı ve elimi sıkmaya başladı. Kemiklerim çatırdamaya başlarken hırsla kafamı burnuna gömdüm. Çığlık atarken kafası geriye düştü.

Titreyen parmaklarımla iki elimle kavrayıp bıçağı kaldırdım. Artık nefeslerim düzensizdi, vücudum dirençsizdi, gözlerim bulanıktı, titriyordum ama bırakmaya niyetim yoktu. Derviş refleksle elini kaldırıp darbeyi savuşturmaya çalıştı ama kararlılıkla gözlerinin içine baktım.

"Kocamın tamamlamadığı işi ben tamamlıyorum."

Bıçağı onun diğer gözüne sapladım. Derviş'in çığlığı odada yankılanırken bıçağı çektim ve içimdeki tüm öfkeyle bir kez daha sapladım.

"Bırak! Bırak beni. Ne istiyorsan veririm," diye inledi. Kulaklarımdaki uğultu söylediklerini bile beni öldür diye algıladı.

Titreyen elleriyle ellerimi savuşturmaya çalışsa da bıçak darbem kaburgalarının tam arasında son buldu. Kemiklerinin arasından geçen metalin çıkardığı ses kulağımda patlayan çığlıklarımı susturdu. Bedeni yavaşça gevşedi.

Derviş'in hareketsiz bedeninin üstünden kalktığım an bıçak elimden kayıp yere düştü. Ani bir ağrı yüzünden elim hızla karnıma gitti. Elimi kaldırıp baktığımda bulanık gözlerim arasında gördüğüm kanla sendeledim. Dünya etrafımda dönmeye başladı. Ayakta durmak zorlaştı fakat aklıma gelen detayla birlikte gözlerimi açık tutmaya zorladım.

"Uraz..."

Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda Uraz'ın kısık nefeslerle sandalyede gücünü kaybettiğini gördüm. "Buradayım. Uraz buradayım!"

Yerdeki bıçağı kapıp Derviş'in üstündeki tişörtten bir parça yırttım. Ayağa kalkarak Uraz'a doğru yürümeye başladım. Adımlarım sarsak olsa da sandalyelere ve masaya tutunarak onun yanına ulaştım. Ağzındaki bandı çekip aldığımda hıçkırarak ağlamaya başladı.

Kısık sesiyle, "Yara... yaralısın," dese de onu sandalyeye bağlayan urganları kesip Derviş'ten kestiğim parçayla omzunu sarmaya çalıştım.

"Acıyacak." Gözlerim kararıyordu. Gücümü yitiriyordum. Onu yaşatma isteği beni ayakta tutuyordu. "Canın acıyacak, dayan," diyerek kolunu omzuma attığımda şiddetle bağırdı.

"Bana tutun. Kalk!"

"Abla..." diye içli bir şekilde ağlamaya devam etti.

"Bizi buradan çıkaracağım, kalk!" Bağırışımla birlikte bana tutundu. Onunla omuz omuza yürüsek de onu taşıyacak kadar gücüm yoktu.

"Tutun bana. Çıkacağız..."

"Abla!" diye bağıran sesin evden içeri girdiğini duydum. Bakışlarımı yukarı kaldırdığım an ağlayan Melike Nisan ve Göktuğ'u gördüm. Göktuğ'un yüzünde yaralar vardı. Dışarıdaki adamları halletmiş olmalıydı. Derviş'e haber verip giden adamı da almış olmalıydı.

"Abla! Size ne oldu? Bu adamlar kim?"

Göktuğ bana doğru koşup Furkan Uraz'ı benden alırken, güçsüzce ayakta dikilmeye çalıştım. Melike hızla beni tutarken yerimde sallandım fakat daha fazla dayanamadım. Yere yığılmadan önce son nefesimle konuştum.

"Sidar... Sidar peşimde."

Ayışığı Kitaplığı

9. VATAN VE İNTİKAM

Dhib.

Temmuz 2022.

Ilık bir rüzgâr yüzüne doğru çarparken gözlerini kapattı. Tenine işleyen o hafif serinlik bile ona bir his vermez olmuştu. Yüzündeki sert çizgiler zamanla keskinleşmiş, gözleri derinleşmiş, kaşlarının yanında çizgiler oluşmuştu. Dudaklarında tek bir kıpırtı olmadığı için dümdüzdü. Gözlerinin beyazını kaybedeli uzun bir zaman olmuştu.

Uyumuyordu fakat bu ona yorgunluk değil, zindelik veriyordu. Yüzündeki ifadeyi ipe asalı, duygularını rafa kaldırıp üstünü tozla kaplayalı bir ömür geçmişti sanki. Üç ayda ismini unutmuştu. İç sesi çok uzaklarda kalmış, hatıraları yok olmuştu sanki. Gözlerini açıyor, yemeğini yiyor, izliyor, öldürüyor, saklanıyordu.

En son *onun* doğum gününde telefonu eline alıp korgenerale isteğini bildirmiş, sonrasında telefondan uzaklaşarak yoluna devam etmişti.

Geceyle bütünleşmişti. Öyle ki gün doğduğunda dahi bir parçasını gecede bırakıyor, gece olunca tamamlanmış gibi bakışlarıyla etrafı izliyordu. Gözleri keskin yırtıcılar gibiydi. Ne zaman bir topluluk görse kadrajına alıyor, asla takibi bırakmıyordu. Gizli ama kararlıydı.

Tüm o karanlığı içine çekti. Havanın nemini, toprağın kokusunu, dağların sessizliğini, yalnızlığını ve soğukkanlılığını tattı. Her şeyin farkındaydı ama hiçbirine tepki vermiyordu.

Artık bir gölgeden farksızdı. Gün ışığında bile kaybolmasını bilen, varlığı ile yokluğu arasında bir çizgide yürüyen bir *belaydı*. Fırtına gibi anlık esmiyor, ayaz gibi insanı sessizce tüketip içten içe öldürüyordu. İnce ince başlıyor, yavaşça hareket ediyordu. Sabrının sınırlarıyla oynuyordu.

Ne geçmişin yükü ne geleceğin belirsizliği umurundaydı artık. Adımlarını attığında yere hafif basıyordu. Ayakkabısının altındaki taşlar bile onu sırtından bıçaklamayacak gibi sessizdi.

Her şey gözlerinin önünde, zihninin içinde netti. Önceden belirsizlik onu rahatsız ederdi, şimdi ise belirsizliğin içinde bir kesinlik bulmuştu. Nereye gideceğini biliyordu. Ne yapacağını biliyordu ama en önemlisi... artık ne olduğunun farkındaydı.

Tahrir'e çok ama çok yaklaşmıştı. Aylar onu sona doğru yaklaştırmıştı. Önceden hemen görevi bitirip eve dönmenin hayalini kurarken şimdi hayalini de kana bulamıştı. Ev çok uzakta kalan eski bir hatıraydı. Artık onun eve ulaşması ölümle burun buruna gelmesinden daha uzaktı.

Açlık? Unutulmuş bir histen ibaretti. *Yorgunluk?* Bedeni uzun zaman önce bu duyguyu zihninden söküp atmıştı. *İnsanlık?* Belki bir zamanlar ama artık bir parçası bile kalmamıştı.

Zihnindeki sessizlik bazen gürültüden daha yorucuydu. Eskiden iç sesiyle konuşur, düşünür, bir şeyleri yoluna koyar, kendini anlamaya çalışırdı. Şimdi sadece soğukkanlı bir bilinç vardı içinde. Ne hissediyorsa bunu kelimelere dökme ihtiyacı duymuyordu. Hissediyorsa bile... farkında değildi.

Yüzü geceye ait bir siluet gibiydi. Gözlerinin içindeki karanlık, etrafındaki gölgelerle bütünleşiyordu. Sabah olduğunda bile geceden bir iz taşıyordu bakışlarında. Kimsenin göremediği bir boşluk, kimsenin hissedemediği bir soğukluk vardı üstünde.

O kadar uzun zamandır konuşmuyordu ki kendi sesini unutmuştu. Konuşmak gereksizdi. Konuşanlar hata yapardı. Hatalar artık defterinde yer almıyordu.

Zaman onun için bir anlam ifade etmiyordu artık. Güneş doğuyor, batıyor, ay yükseliyor, yıldızlar kayboluyordu. Onun için hiçbir şey değişmiyordu. Aynı yol, aynı gölge, aynı hedef...

Aynı yalnızlık.

Gözlerini açarak derin bir nefes aldı ve çantasından matarasını çıkarıp kafasına dikti. Birkaç damla diline düştüğünde susuzluktan yutkunmaya çalıştı fakat kuru boğazı buna izin vermedi. Matarasındaki suyun bittiğini fark edince bakışlarını kaldırdı. Etrafa biraz bakındıktan sonra çukurdaki su birikintisi gözüne çarptı.

Ayağa kalkıp yavaşça birikintiye matarasını daldırsa da su matarayı dolduracak kadar fazla değildi. Avuçlarına suyu doldurdu ve ağzına yaklaştırıp içerken boğazının ıslanmasına şükretti.

Su, metalik ve toprak kokuyordu. İçine kaçan küçük kum tanelerini hissetti ama umursamadı. Boğazına ulaşan her damla, kurak çöl gibi çatlamış içini biraz olsun rahatlatıyordu.

Başını kaldırıp tekrar etrafı taradı. Tahrir'e ulaşmaya son bir adım kalmıştı. Onun yerini bilen ve sürekli Tahrir'le iletişimde olan bir adamı bulması aylarını almıştı. Öldürdüğü kişilerin korkuyla susmasından, hepsinin bağlantılarını takip etmesinden ve sabırla ilerlemesinden sonra buradaydı.

Takip ettiği adamın ismini de lakabını da bilmiyordu. Artık hatırında tuttuğu şeyler önce korkak gözlerle bakan bakışlar, sonrasında da o gözlerin cansızlaşmasından ibaretti. Yüzleri bile aklında tutmuyordu, *yalnızca gözler*.

Birçok ışığı söndürdükten sonra nasıl gündüze hasret duyabilirdi ki? Karanlık onun elinde tuttuğuydu. Tek tek, bıkmadan ve usanmadan geceyi ruhlara çöktürebilirdi.

Vatan için ülkenin en karanlık kısmında, kötülüklerden daha karanlık haldeydi. Artık hiçbir ışık onu aydınlatamazdı.

Ayağa kalktığında derin bir nefes alarak uzaklara baktı. İçtiği su devam etmesi için yeterliydi. Matarasını çantasına yerleştirip silahını kontrol ettiğinde mermilerinin azaldığını gördü. Mühimmat yenilemeye ihtiyaç duymuyordu çünkü artık bitirmeye çok ama çok yakındı. Silahını kullanması gerekirse iki atış hakkı vardı fakat buna gerek yoktu.

Tek derdi vardı, *vatan*. Tek amacı vardı, *intikam*.

Ellerinde intikam biriktirmişti. İntikamla onların boğazına sarılacak, canlarını alacaktı.

Cebinden çıkardığı bayrağı öptü, göğsüne bastı. *Sökülse de dişlerin yine kurtsun sen. Altaylardan Tuna'ya yine yurtsun sen*, diye geçirdi içinden.

Sırtına çantasını attıktan sonra derin bir nefes alarak yürümeye devam etti. Bakışları karşısındayken büyükçe bir kayaya tırmandı ve kayanın üstüne çıkıp etrafa dikkat ederek yürümeyi sürdürdü. Üstünde siyah, uzun kollu bir tişört ve haki yeşili taktik pantolon vardı. Havaların ısınmasıyla birlikte ortalık sakinleşmişti. Eskisi kadar kalabalık gruplar görmüyordu. Hedefine odaklanması daha kolaydı.

Kayanın hizasındaki yoldan devam edecekken, atacağı adımın önündeki bir ayak izini fark edince gözleri kısıldı. Çamurun yanındaki iz çok keskindi. Ağırlık taşıyan birine ait olduğu belliydi. Olduğu yerde çöktü ve eliyle çamuru kontrol etti, kurumaya yakındı. Bu da iz sahibinin çok fazla uzaklaşmadığı anlamına geliyordu.

İleriye doğru baktığında adımların kuzeye doğru gittiğini fark edince gözlerini kıstı. Fark ettiği adımlar düzensizdi. Sanki... yorgun bir adam gibiydi. Bazen hızlandığı için art arda adımlar atıyor, bazen yavaşladığı için büyük adımlar atıyordu. Adamın birkaç yerde dinlenerek ilerlediğini adımların gidişatından anlayabiliyordu.

Dhib izleri takip ederken bir koku sezdi. Bir sigara kokusu... Bu düşündüğünden de yakın olduğunu hissettirdi. Bakışları dikkatle yerde gezinirken gördüğü izmaritin yönünden devam etti ve tam o an gördü. Kayalıkların ilerisinde hızla yürüyen beden aceleci duruyordu.

Elindeki aleti önünde tutuyor ve doğru konumu arıyordu. Arada durup sırt çantasını düzeltiyor, ellerini cebine sokup bir şeyler karıştırıyordu. Yorgundu ama bir yere yetişmek zorunda olduğunu hissettiriyordu.

Bu hareketleri Dhib için önemli bir işaretti. Takip ettiği adam bilinçsizce yön belirlemiyordu. Onu bir yere götüren bir amacı vardı.

Adamın peşinden yürümek yerine onun gideceği yeri önceden kestirmeye karar verdi. Eğer bir insan elinde sinyal bulucu aletle bir patikada ilerliyorsa mutlaka bir hedefi vardı. Birisine yetiştirmesi gereken bir haber...

Tahrir'le konuşacaktı bu adam.

Dhib adamın yürüyüş yönüne göre arazinin yapısını analiz etti ve onun önüne çıkabileceği rotayı oluşturdu. Hafifçe yukarı ilerlerken aşağıda ince bir su akıntısı gördü. Çok büyük değildi ama yorgun, sigarasını yeni içmiş, susuz bir adamın dikkatini çekmeye yeterdi. Adamın yürüyüş yönüyle su kaynağı aynı hizadaydı. Muhtemelen burada biraz duracaktı.

Dhib birkaç metre daha yukarı çıktı, bir kayanın arkasına saklandı ve beklemeye başladı. Adam gerçekten de su kaynağını fark etti. Aşağı eğilip ellerini suya soktu, yüzünü yıkadı. Çantasını bir kenara bırakıp biraz dinlenmek için yere çömeldi.

Arkasından yaklaşan Dhib kenardan aldığı sopayı kaldırdı ve gözünü kırpmadan adamın ensesine geçirdi. Adam iki büklüm yere uzandığında göz devirerek onu omzuna attı. Çantasını ve elindeki aleti de aldıktan sonra yürümeye devam etti.

Sinyal çeken bir yerde başını sokacağı bir şey bulup beklemeliydi. Sırtındaki adam çok geçmeden uyanacağı için acele etmeliydi.

Zihnindeki çarklar dönerken adımlarını büyük ve hızlı atmaya başladı. Etrafını kontrol ede ede bulduğu koca bir kayanın girintisine adamı bırakıp elini ayağını bağladı.

Adamın çantasındaki ekipmanları çıkarıp yüksek donanımlı teknolojik aletlere baktıktan sonra hepsini yere dizdi. Adamın ellerini hem sert bağlamış hem de büyük bir taşı üstüne koymuştu. Bu adamı konuşturmadan öldürmeyecekti.

Saniyeler dakika, dakikalar saat oldu. Zihnindeki kum saatinin son damlalarında adam gözlerini aralamaya başladığında sabırla bekledi. Önce bağırıp kıpırdayan adam, elinin üstündeki ağırlık yüzünden ağlamaya başladı. Kim olduğunu sordu, ayaklarıyla yerde tepindi fakat Dhib onu duymuyordu.

Soğuk ve sabırlı gözlerle kendisini izliyordu ve bu, hayatı boyunca karşılaştığı en korkunç manzaraydı.

Yorgun düşen adam, "Ne istiyorsun?" demeyi yaklaşık yarım saat sonra akıl edebildi. Karşısındaki büyük adam onu izlemeye devam ettiğinde, "Konuşmam," diye devam etti. "İş yaptığım hiç kimseyi satmam ben. Onun için aldıysan hiç durma sık kafama."

Cevabını alamadı. Yorgunluktan kafasını omzuna yatırıp kesik kesik nefes aldı. Boğazı kupkuruydu. Konuşmanın da anlamı yoktu fakat karşısında mezarlıkta duran ölülerden daha cansız görünen bir adam varken sessizlik ceza gibiydi.

Dhib'in yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Adam bu belirsizlikten nefret etti. İşkence mi edecekti? Parmaklarını mı kesecekti? Yoksa konuşana kadar aç mı bırakacaktı?

Adam yutkunarak nefes nefese sordu. "Nesin sen? Kimin örgütündensin?"

"Türk askeriyim."

Sert, keskin ve kulak çınlatan bu sesten çıkan kelimeleri anlamak için gözlerini kırpıştırması gerekti ve sonra dank etti.

Türk askeri.

Adamın gözleri büyüdü. Vücudu istemsizce geriye doğru çekildi. *Türk askeriyim* sözleri beynine kazınan bir darbe gibi çınladı. Bir anlığına nefesi kesildi, sanki göğsüne görünmez bir yumruk yemişti.

Aldığı cevap bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Türk askeri buraya kadar gelir miydi? Bu ne tür bir askerdi?

Yorgun adam korkusunu saklamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Yalan söylüyorsun. Özel tim bile bizim bölgeye bu kadar sessiz girmez. Senin gibi biri bu kadar soğukkanlı... sen..."

"Dhib," dedi yalnızca.

Dhib mi?

Dizlerinin titrediğini hissetti. Eğer ayakları bağlı olmasaydı bacakları birbirine çarparken ses çıkarırdı. O kadar emindi bundan. Dhib'i birkaç kez duymuştu. Bu ismin bir efsane olduğundan, korkak gençlerin dilindeki masaldan korkmadığından oldukça emindi.

Şimdi efsane sandığı şeyin canlı olduğunu ve karşısında cehennemden daha kararlı dikildiğini görmek, beynine balyozlar iniyor gibi hissettiriyordu. Dhib'in gözlerinde ne bir tereddüt ne de bir düşünce görünüyordu. Bomboştu. Bu boşluğa bakarken bir şeyden emindi.

"Beni öldüreceksin," dedi nefret kokan sesiyle. "Dhib olduğunu söyledin, yüzünü gördüm. Beni yaşatmayacağın için ismini söylüyorsun."

"Yaşamak istersen yaşatırım."

Canını mı bağışlıyordu? Ne karşılığında?

Adam kahkaha attı ve ileri doğru tükürdü. "Sana hiçbir şey anlatmayacağım. Gebert beni."

Dhib bakışlarını ondan çekmeden izlemeye devam etti. Kolay yol onu öldürmekti elbette fakat o kolay olanı isteyecek kadar sabırsız bir adam değildi.

Ne kadar zor ve uzun olursa olsun alırdı. İstemesi yeterliydi.

Bir şey söylemedi. Karşısındaki adam alaycı dursa da belli olan bir şey vardı; korkuyordu.

Sadece, elleri bağlı adama baktı ve sonra önüne dizdiği aletleri karıştırmaya başladı. Elektronik aletlerden birini kaldırıp sinyalin çektiğini belli eden bir yüz ifadesi yaptı. Başını aşağı yukarı sallayarak cebinden bir çakı çıkardı ve çevirmeye başladı. Yalnızca çakısını parmaklarıyla okşamayı amaçlamıştı fakat adamdan bir haykırış koptu.

"Yapma!" Yalvarmaya başladı. Hiçbir şey duymak istemiyordu. Her türlü öleceğine emindi, bunu devam ettiremezdi. Hiç kimseyi göz göre göre ateşe atamazdı. "Söyleyemem. Anlatamam!"

Dhib bakışlarını çakısından çekmedi. "Onun yerini söyle."

Adam, Tahrir'i sorduğunu anlıyordu çünkü tam da Tahrir'e giderken alıkoyulduysa kimin yerini öğrenmek isteyebilirdi ki?

"Yapma!" diye bağırdı adam. "Yapamam! Yapma!" Ne dediğini ya da ne düşündüğünü seçemiyordu. Boğazı acıyordu ve ellerinin üstündeki taş canını yakmaya başlamıştı. "Bunu yapma bana!"

Dhib çakısını döndürüyor, önünü arkasını çevirip parlak yüzeyde gözlerini görmeye çabalıyordu. Gözlerini görmeyeli de uzun zaman olmuştu. Nasıl bakıyordu?

Adam ağlayarak bağırmayı sürdürdü. "Bırak beni gideyim. Bir şey değişmeyecek. Tahrir'e ulaşsan bile seni ele geçirir."

Değişecekti. Artık bu dosya sonsuza kadar kapanacak ve Tahrir'e güvenen herkes sığınağına geri dönecekti.

Dhib'in dudağı kıvrıldı. "Bu kötü kaderden bana düşen pay özlemmiş, hasretmiş garip anam vay." Derin bir nefes aldı. "Düşmanın elinde olur isem taş bas şu bağrına, beni öldü say."

Adamın nefesi hızlanmış, vücudu titremeye başlamıştı. Korku onu ilmek ilmek sarmıştı. Dhib sabırla adamın bağırışlarını ve tepinişlerini dinledi. Çakısıyla oynadığı oyunu bitirmedi.

Sabır, Dhib'in silahıydı ve zamanın keskinliğiyle karşısındaki adamı usul usul bitiriyordu. Adamın zihnine saplanan korku, en keskin bıçaktan bile derine iniyordu.

Gözleri panikle sağa sola kaydı, sanki kaçabileceği bir yer arıyordu ama buradan kaçış yoktu. Asıl cezası bu anın kendisiydi. Bir cevap almıyordu. Dhib istediğini alacakmış gibi bekliyor, sakince izliyordu. Sanki ne kadar bağırırsa bağırsın anlamsızdı...

Kafasını eğip, "Seni ona götürürüm," dedi nefes nefese. "Tahrir'i mi istiyorsun? Tamam, işbirliği yapalım. Tahrir beni görmezse şüphelenir. Birlikte gidersek daha kolay ulaşırsın."

Dhib elindeki çakıyı çevirmeyi bırakıp gözlerini yukarı kaldırdı ve onun yüzüne baktı. Alaycı gülümsemesini büyüterek ayağa kalkıp çakısını cebine soktuğunda adamın önüne geldi. Dizlerini kırarak adamın gözleriyle aynı hizaya geldi. "Bunu en son söyleyen adamın başına ne geldiğini biliyor musun?"

Dhib'in gözlerindeki pırıltı intikam için yola çıkmış avcının yırtıcı huzuruna aitti.

"Ne oldu?" diye fısıldadı adam çatlayan sesiyle.

"Başını kestim." Adamın korkuyla genişleyen gözbebeklerine bakarken gülümsemesini kesmeden gözlerini açıp, "Sana da aynısını yapmamak için hiçbir sebebim yok," diye ekledi.

Bazı adamlar intikamıyla yaşardı ve Dhib intikamın gölgesinde yolun sonuna yürüyordu. O, intikam için yola çıkmış olsa da intikamın ta kendisi olmuştu.

Buradan dönüş olmadığını hisseden adam, gözlerini kapatıp kafasını eğdi ve sonunu kabullendi. "Bir şeyden saklanıyor. Aldığım bir haberi ona ulaştırmam istendi. Ben de onu bulmaya çalışıyorum. Benden haber bekliyor." Yutkunan adam, "İzin ver, yerini öğreneyim," deyince Dhib çenesindeki sakallarını sıvazlayarak ona baktı. Kafasını iki yana yavaşça salladığında adam aceleyle, "Yemin ederim başka bir şey yapmayacağım," diye ekledi. "Yemin ederim."

"Sana güvenmiyorum."

Acıyla öne eğilen adam öksürerek, "Sezin Kaza denilen askerin yaşadığını ona duyurmaya çalışıyorlar," dediğini duyunca Dhib'in yüzündeki ifade bir an boşluğa düştü. Duyduğu isim içinde bir şeylerin yerini sarstı.

"Ne dedin?"

"Ölmemiş," dedi adam yorgunca. "Sezin Kaza ölmemiş."

Dhib'in ifadesi bir an öyle bir karardı ki gecenin karanlığından daha karanlık, şeytandan daha koyu bir canavarla karşı karşıya kaldığını o an anladı. Boğazına yapışan asker ile ne olduğunu şaşırarak gözlerini kocaman açtı. "Ben değ... Götüre... Bır... ak..."

Dhib kafasını taşa vura vura kafasını parçalamaya başladı. Adamın gözleri boşluğa düşerken can çekişen sesler çıkardı fakat çok geçti. Zihni karanlığa düşerken Dhib onun boğazını sıkmayı bırakamıyordu. Uzun zamandır koruduğu sakinliğini bozan tek şey, etrafına bomba dizdiği bir odanın içinde koruduğu isimdi.

Sezin Kaza... Tüm hayatını adadığı isim. Aylardır sesini duymadığı ama yüreğinde sevdasını büyüttüğü kadın.

Bombaya ayak basan sözlerle birlikte içinde derine gömdüğü odanın kapısını açacak gibi oldu fakat kafasını iki yana salladı. Bu kadar yaklaşmışken düşünmeyecekti. Sakinliğe sarıldıktan sonra derin bir nefes aldı ve soğuk bir tavırla karşıya geçip aletlere bakmayı sürdürdü.

Bomboş bir şekilde.

Ağustos 2022, Bitlis.

Kafasını parçaladığı adamı o mağarada bırakmasının üstünden bir hafta geçmişti. Şimdi baktığı görüntü için aylarını feda ettiğinin farkındaydı.

Tahrir'in sığınağı, adamı öldürüp bıraktığı yerin kilometrelerce ötesindeydi. Bir evin içinde olduğunu Dhib buradan görebiliyordu. Etrafta beş adam nöbetteydi.

Bir an beklemeden büyük adımlarla ilerledi. İlk adamın gözlerinde beliren kuşku, onun son hatasıydı. Dhib çamura bulanmış susturuculu tabancasını kaldırdı. Silahtan tek bir ıslık sesi çıktı. Adamın alnında açılan sessiz delik, yavaşça bedenini toprağa yatırdı.

İkinci adama yaklaşmadı bile. Bel hizasındaki bıçağı fırlattı. Bıçak keskin bir rotada süzüldü. Boynuna saplandığında adam sadece bir homurtu çıkarabildi.

Üçüncü adam karanlığın içinde gözleriyle etrafı tararken görüşü olmayan bir noktanın kurbanı oldu. Dhib yerden sıçradı, ona çarpan sessizlik dalgası gibiydi. Boğazına sardığı ince telle iki saniyede adamın ses tellerini parçaladı. Geriye sadece boğuk bir titreme kaldı.

Dördüncü ve beşinci adam tehdidi fark etmişti. Karşısına çıkmasını umdukları tehdidi bulamadılar çünkü Dhib konum değiştirmiş, bela gibi sessizliğe karışmıştı. Arkalarında durup onların birbirine bakarak, kelimesiz

planlarını bitirmek için konum almıştı. Silahının namlusunu onlara doğrulttuğu gibi sıktı fakat adamların ikisi de aynı anda iki yana doğru koşturunca kurşun boşluğa düştü.

Dördüncü ve beşinci adam bir hayaletin avı olduklarının farkına erken varmıştı. Dördüncü adam koşarken bir yaprak kıpırtısı gördü. Beşinci adama ıslık çalarak hareketi fark ettiği yeri gösterince, beşinci adam tam oraya dönmüşken büyükçe bir gölge üstüne çullandı.

Yere yuvarlandıklarında Dhib, karşısındaki adamın donanımsız olmadığını anladı. Adam döndü, bıçağını Dhib'in koluna sapladı. Derin bir kesik oluştu. İlk kez kan aktı onun bedeninden bu gece. Dhib geri sıçradı, silahına uzandı ama adam üzerine atıldı. Boğuşma başladı. Yumruklar sessiz çığlıklar gibi patladı, bıçaklar ıskaladı, toprak ayaklarının altında ezildi.

Tam o sırada beşinci adam nişan aldı. Bu onun riskli fakat yerinde olan fırsatıydı. Lazer noktası Dhib'in göğsünde gezindi ve gözünü kırpmadan tetiğe bastı. Ses çıksa da kurşun Dhib'e isabet etmemişti.

Dhib kafasını kaldırıp onunla göz göze geldi. Zaman yavaşladı. Dhib'in bela bakışı sıranın onda olduğunu fısıldadı. Bir göz kırpışından sonra Dhib dördüncü adamı yere serdi. Dizini göğsüne bastırdı, bıçağı çenesinin altından soktu. Kan toprağa sıcacık akarken bıçağı çekip altındaki adamın alnına sapladı.

Beşinci adam geriye çekilmek isterken, Dhib yaralı kolunu hiçe sayarak onun üzerine atıldı. Sert bir darbeyle adamın dizine tekmesini geçirdi. Dizi ters dönerken onu yere yatırdı. Nefesini kesene kadar dizini onun boğazına bastırdı. Gözleri ölümle kuşatılıp donana dek bekledi. Gözündeki ışığın sönmesini izledi.

Artık beş adam da sessizdi.

Kolundan akan sıcak kana baktı. Isıtmıyordu onu ama canını acıtmıyordu da. Aksine... sekiz ay boyunca içini kemiren öfkenin diriliğini hatırlatıyordu. Eski timinin ve Özgür'ün toprağa karışan kanının sebebini tekrardan anlatıyordu.

Yavaşça ayağa kalktıktan sonra burnundan soluyarak çantasını sakladığı yere gitti ve malzemelerini aldı. Yavaş fakat büyük adımlarla eve doğru ilerledi.

Her şeyi elinde tuttuğunu hissediyordu. Öyleydi de. *Geceye artık Dhib hükmediyordu.*

Çevresindeki ölülerin arasında bir an durdu. Sekiz aylık intikamın sonuydu bu. Henüz Tahrir'e tek bir kurşun bile sıkmamıştı ama onun çevresindeki cehennemi kurmuştu. Buranın şeytanı kendisiydi.

Küçük evin yanındaki ağaca sırtını yasladığında içeriden tek tük sesler duydu. Bir telsiz cızırtısı yankılandı. Sonrasında Tahrir'in tok ama gergin sesi. "Hepsiyle temas kesildi. Dhib geldi, beni buldu. Destek gönderin. Bu gece buradan çıkamayabilirim."

Çağrı cevapsızdı. Burada kimseye ulaşamazdı.

İçeri girdiğinde nefesi bile yok gibiydi. Silahı elindeydi ama tetikte değildi. Bu iş kurşunla bitecek kadar kolay değildi. Aylardır sinsice yazdığı hikâyeyi kolayca bitirmeyecekti.

Tahrir onu ilk fark ettiğinde gözleri dondu. İlk kez kendisinden korkan adamlar gibi bakıyordu. O tanrıcılık oynayan, dağlara hükmeden lider gitmişti. Yerine gözbebekleri küçülmüş bir hayvan kalmıştı. Kaçamayacağını bilen, köşeye sıkışmış bir hayvan.

Dhib sadece yürüdü. Adım adım ilerledi. Tahrir son kozunu kullanarak silahına uzandı ama geç kaldı. Dhib silahı tekmesiyle onun elinden düşürdü. Silah yere çakıldığında metal sesi bir an sonra duyuldu ve ardından sessizlik oldu. Göz göze geldiklerinde Dhib dudaklarını araladı.

"Burası senin mezarın," dediğinde Tahrir kafasını iki yana salladı.

Planlarının, hedeflerinin, hayallerinin suya düştüğünü hissediyordu. Her şeyi düşünmüştü. Her şeyi. Kendisini saklayacağı deliklere adını kazımış, kimsenin giremeyeceğinin kontratını imzalamıştı.

Bu adam nereden çıkmıştı?

"Öldürdüğün yüzlerce masumun ahı için seni buraya gömeceğim."

Tahrir alayla güldü. Gözlerinde ne pişmanlık vardı ne de yalvarış. Korkuyu bile hızlıca silmişti. "Elimdeki kanlarla beni öldürmen onları geri getirmez, Dhib," dedi boş gözlerle.

İşte bu gözler, Dhib'in içindeki öfkenin pimini çekti. O vicdansız, ruhsuz boşluğa bakarak Tahrir'in suratına yumruğunu geçirince bedeni pislikmiş gibi yere yığıldı. Tahrir güçsüz bir adamdı. Onun gücü, diliydi. Bir yılan gibi sürünmeyi, diliyle emirler vermeyi bilirdi.

Burada onun emir kulu yoktu. Kuralları Dhib yazıyordu.

"Senin yüzünden kaç çocuğun mezarına sırt verdim ben, biliyor musun? Kardeşlerimin parçalarını topladım lan!" Tahrir dilini dişleri üzerinde gezdirip ona döndü. Dhib tekmesini onun suratına geçirdi. "Senin yüzünden sekiz ayımı her şeyden uzak geçirdim."

"İki yıldır Keleş arkamda nefesimi sayıyor. Her adımımı biliyorlar ama yakalayamadılar. Sen... sekiz ay boyunca tek bir adımıma ulaşmak için herkesi bitirdin," deyince Dhib öfkeyle onun yüzüne baktı. "Helal olsun. Şimdi ne olacak? Beni öldürünce kardeşlerin geri mi gelecekler?"

"Seni öldüreceğim. Seni öldürünce geri gelmeseler de onlar için öldüreceğim." Burnundan sert nefesler alsa da sakinleşmesi mümkün değildi. Yolun sonuna gelmenin garip bir gururu ve öfkesi vardı üstünde. "İntikamlarını ancak bu şekilde alacağım."

"Benim de intikamlarım vardı! Ben ideolojisine sahip çıkan bir adamım."

Tekmesini onun karnına geçirdi. "Senin ideolojini sikerim!"

Tahrir öksürerek ağzındaki kanları tükürdü. "Ben de kendi vatanım için savaştım sen de."

"Sen vatansız bir orospu çocuğusun."

"Sen nesin? Kahraman mı?"

"Ben kahraman olmaya değil, bir vatan evladını daha toprağa vermemeye çalıştım." Burnundan soludu. "Sen öldürmek için yaşadın, ben onları hatırlamak için."

"Kurtarsaydın dostlarını," dedi Tahrir tükürür gibi. "Elinde değil miydi? Sen de geberseydin o zaman!"

Dhib'in suratı öfkeyle karardı. Timinden uzaklaştığında bina patlamıştı, enkazların arasından dostlarının cesetlerinin parçalarını toplamıştı. Özgür'ü yanına aldığında, bomba Özgür'ün vücuduna doğru patlamıştı. Sorumlusu kendisi miydi?

Sorumlusu değil, mağduru. Olanlar onun suçu değildi ama bu acı onundu.

Tahrir'in suratına bakmayı kesmeden cebindeki bıçağına davrandı. Tahrir onun suratında sadece öfke görüyordu. Bu öfke; suçluluk öfkesi değil, intikam öfkesiydi. Ölü bir beden kendisinden intikam almaya gelmişti sanki.

"Beni öldürsen de gerçekleşecek. Vatan bildiğiniz topraklar bizim!" Bir tekme daha yiyince ellerini yere yaslayıp sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. "Köpeklerinizi öldürürken aldığım zevki asla alamayacaksın."

Dhib onun yakasına yapışıp ayağa kaldırdı. Ayaklarını yerden kesti ve suratına tükürdü. "Asıl köpek olan seni öldüreceğimi düşünmedin," dedi öfkeyle. "Düşmeyeceğine çok emindin ama oyuna *belanın* gireceğinin farkında değildin."

Tahrir onun suratına iğrenerek bakarken yere fırlatıldı. Dhib, şiddetli düştüğü için bağıran Tahrir'e bir tekme daha savurdu.

"Şimdi bana her bir boku anlatacaksın. Yoksa acımasız yollara başvuracağım."

"Sen de biliyorsun," dedi Tahrir acı içinde. "Bu dünyada haklı olan değil, acımasız olan kazanır. Seninle benziyoruz."

"Sen benim hiçbir şeyime benzemiyorsun!" diyerek ensesine topuğunu bastırdı. Tahrir boğulur gibi ses çıkarınca, "Konuş!" diye bağırdı.

"Ben bir fikir için savaştım. Bu toprakların üstünde tarih yazmak, bu parçalanmış haritanın üstünde yeni bir devlet kurmak için. Onlarca askeri, onlarca canı bu yolda feda ettim. Her şeyi inandığım şey için yaptım. Beni bir katil olarak görebilirsin. Ben kendimi kurtuluşu müjdeleyen bir kurucu olarak görüyorum."

"Senin kurduğun tek şey yetim mezarları. Mezarın başındaki gözü yaşlı anneler, babalar. Sen bir sikimi kuramayacak fikirsiz bir piçsin."

"Beni öldürünce yerime başkası gelecek. Hiçbir şey bitmeyecek. Bu savaş asla bitmez. Biz bir değil, biniz. Bu topraklar bizim!"

Tahrir çırpınır gibi kendini anlatmaya çalışıyordu. Bilmediği şey... karşısındaki adam aylardır yudum yudum intikamı içmiş, her nefesinde nefreti ciğerlerine doldurmuş, intikamı midesinde tutmuştu. Onun zırvalıklarını dinlemeyecekti, bilgi almaktı amacı.

"Bu toprak bölünerek değil, uğruna ölenlerle dik durur. Bayrak namustur. Sizin gibi namussuzlar anlamaz." Öfkeyle daha da bastırdı. "Bininizin de sarı torbası hazır. Ayağa kalkanın kafasına sıkarım." Tahrir boğulur gibi bağırınca, "Oyalama konuş! İsim ver!" diye bağırdı.

Tahrir gülerek, "Sık kafama. Fedailerimi satacağıma ölmeyi yeğlerim," deyince Dhib ayağını onun üstünden kaldırdı ve yakasından tutup onu bir sandalyeye fırlattı. Tahrir yorgunca sandalyeye yığılınca Dhib malzemelerinin yanına eğildi.

Yanında getirdiği kutuyu açtı. Paslanmış bir metal teneke parçası, kalın kayışlar ve küçük bir metal kutu çıktı. Tahrir ilk başta ne olduğunu anlamadı. Dhib demir telleri çıkardı ve gözünü kırpmadan Tahrir'i sandalyeye bağladı. Tahrir güçsüzce karşı koymaya çalışsa da çabası boşunaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda sesi ilk kez gerçekten titrekti. Dhib tenekeyi hazırlarken Tahrir'in gözleri bir anlığına büyüdü. Soluğu kesildi. "Hayır," dedi öfkeyle.

Bu işkenceyi biliyordu!

Dhib cevap vermedi. Yavaş ve sistematik bir şekilde tenekeyi hazırladı. Tenekenin kare şeklinde kesilmiş kısmını Tahrir'in karnına hizaladı. Kayışları geçirdi, sımsıkı bağladı. O kadar sıkıydı ki Tahrir'in nefesi kesildi.

Dhib eğildi, metal kutunun içini açtı. Küçük, vahşi bir fare açlıktan kudurmuş bir yaratık gibi kıpırdayarak dışarı baktı.

"Bu ne saçmalık?" dedi Tahrir çatallı ama panik kokan sesiyle.

Dhib sessizdi. Fareyi tenekenin içine yerleştirdi. Ardından küçük bir ısı plakası çıkarıp güç kaynağıyla beraber tenekenin dışına bağladı. Tahrir artık titriyordu. O soğuk, kurtuluş müjdecisi gitmişti. Yerine bağırsaklarını tanımaya hazırlanan bir hayvandan korkan aciz bedeni kalmıştı.

"Beni bu şekilde mi öldüreceksin orospunun dölü?"

"Fedailerini satmayacaksan öl," dedi bela gibi bir sesle.

"Sen adaleti bulduğunu mu sanıyorsun! Sen bir canavarsın."

"Hayır. Ben senin karşılaşmayı düşünmediğin şeyim. *Şehit dostlarının intikamını alacak bir Türk askeri.*"

Isı yükselmeye başladığında varilin içindeki hava da kızıştı. Fare ilk başta varilin kapağını yokladı. Isı varilin içinde fareye cehennemi yaşatmaya başlarken fare acı çeken sesler çıkardı. Metal tenekenin kenarlarına tırnaklarını ve dişlerini geçirdi. Çıkışının burası olmadığını anlayıp yönünü değiştirdi. Tahrir'in karnına yol aldı.

Dhib farenin yönünü değiştirdiğini Tahrir'in acı dolu çığlığıyla anladı.

Tahrir şakağından akan terlere karışmış kanlı suratını hızla ve korkuyla iki yana salladı. "Hayır!" diye bağırdı. "Ne istiyorsun orospu çocuğu!"

"Heykel ne işe yarayacak?"

"Heykeldeki mücevher dünyada tek. *İsa'nın nurunu* temsil ediyor. Mücevheri isteyen tarikat, Acemistan için şövalyelerden oluşan orduyu verecek. Silahlı kuvvetlerine darbe yapıp halk katledilecek."

Fare tırmalamaya başladığında Tahrir kendini parçalamak ister gibi debelendi. Çığlıklar atıyor, kurtulmaya çalışıyordu fakat varil sıkıydı. Kaçışı yoktu. Bağırarak konuşurken *kurtuluşu* diliyordu.

"Sidar, Patron'a çalışıyor. Patron'la birebir görüşmedim ama Sidar içeride." Ağzından çıkan kanlarla gözlerini kırptı ağır ağır. Çıkış yolu arayan vahşi fare karnını dişliyordu. Sesleri duyuyordu Dhib. Yüzünde ise tek bir ifade yoktu.

"Patron tarikata heykeli verince kurtuluş gelecek."

"Sidar kim?"

"Sinan Pınar," dedi nefes nefese. Gözleri kapanırken kafası öne düştü. "Sinan Pınar... İsmi bu."

Dhib geri çekildi. Dinledi. Sadece birkaç saniye sonra çığlıklar yerini iniltilere, iniltiler boğuk yalvarışlara bıraktı ama çok geçti. Bağırsaklar fare için bir labirent gibiydi. Yolunu bulan fare kanlı bir şekilde yere düşünce Dhib'in bakışları yerdeki kan gölüne döndü.

Tahrir ölmüştü. Kurtuluş dosyası bu ölümle birlikte yağmalanmış, kan içinde kapatılmıştı.

Dhib onun ölüsüne bakarken derin bir nefes aldı. Tüylerine bir şerefsizin kanı bulaşmış fare sesler çıkararak evin dışına koştu. Dhib, Tahrir'in karnındaki varili çıkarınca parçalar ayaklarının dibine düştü. Ondan bir hatıra aldı.

Yüzündeki ifadeyi bozmadan bu yola çıkarken yanına aldığı çantasını sırtlandı. Yolun başındaki adamla şimdiki adam çok farklıydı. İçine ölümü gömmüştü.

Dışarı çıkıp kafasını gökyüzüne kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "İntikamınız alındı kardeşlerim," dedi sonunda bunu söylemenin huzuruyla. "İntikam alındı."

Cebindeki telefonu çıkarıp açtığında sistematik şekilde numarayı tuşladı. Telefon ikinci çalışta açıldı. İki taraftaki sessizlik kırbaç gibi yankılanırken, "Bitti mi?" diye sordu Alparslan Aksakallı.

"Henüz değil," dedi soğuk sesiyle.

"İsim verdi mi?"

"Sinan Pınar."

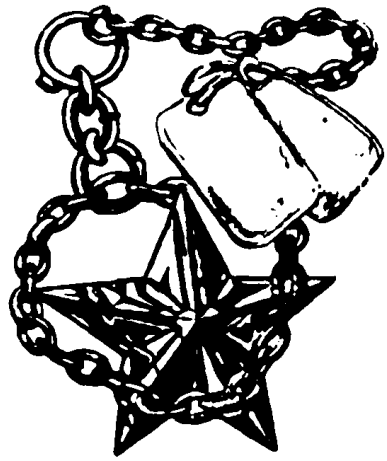
Korgeneral duraksarken yaşadığı öfkeyi Dhib hissetti. "Evine dön, Turan Alp Akkurt," dedi yalnızca. "Ailenin sana ihtiyacı var."

Bu ne demekti?

Telefon suratına kapatılınca içindeki boşlukla yere bakakaldı. Hislerine veda etmişti sanki. Çoğu şeyini kaybetmişti, en başta kendisini. Göreve odaklanırken kendisini cezalandırmış, düşüncelerine küsmüştü.

Daha da kötüsü, kendisine ne olduğunun farkında değildi.

Eve dönme vaktiydi fakat artık onun için ev neresiydi?

10. SORUMLUSU DEĞİL, MAĞDURU

Sezin Akkurt.

Temmuz 2022.

Bir yere ait olmamak ve boşlukta sallanmak.

Uzun zamandır kapımı çalmayan o hiçbir şey hissi boğazıma yapışıyordu.

Hiçbir şeyin ortasında, hiçbir şeyin olmaksızın hiçbir şeysin.

Biri olabilmek için seni yeniden var edene ulaşman gerek fakat öyle uzakta ki kimsen yok.

Gözlerimi araladığım gibi zihnime dolan anılarla birlikte kaşlarım çatıldı. Nerede olduğumu değil, neler yaşadığımı hatırlamak vücudumdaki tüm kaslara diken batırmaya başladı.

Kafamı kaldırdığım gibi yattığım yerden doğrulmayı amaçlamıştım ki omzumdan yatırılmaya çalışılmamla bana dokunan kişinin elini savurdum. Bir el daha beni yatırmaya çalışınca onu da savurup, "Uraz," diye fısıldadım yüreğim ağrırken. "Furkan Uraz..."

Son gördüğümde öyle yaralı, öyle üzgündü ki hatırladığım her an daha da ağır hissediyordum. Ağırlık beni yere itiyordu.

"Seziş sakin ol," diyen Aslı'yı duyduğumda kafam refleksle ona döndü. Ela gözleri endişe dolu bakıyordu. Gözlerinin altının şiş olduğunu fark ettikten sonra saçlarının dağınıklığını da gördüm.

Endişeliydi. Çünkü yaralanmıştım. Aslında yaralıydım.

Bakışlarım bu sefer karnıma döndü ve kasıklarımın üstündeki sargıyı gördüm. Elimi karnıma doğru götürecekken elimin üstündeki ağırlığın varlığıyla serumu fark ettim. Bir acı hissetmediğim için Aslı'ya döndüm tekrar.

"Furkan Uraz nerede? Aslı... o çok kötü yaralandı." Endişeli bir şekilde karşısındaki Ziyafet'e döndüğünü fark edince dudaklarımı ıslatmaya çalıştım. Boğazım ve dudaklarım çok kuru olduğu için bu çabam can yakıcı oldu. "Ziyafet..." dedim. Ziyafet'in de bakışlarında bir özür vardı. Benden özür mü diliyordu? Ama neden? Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır, hayır. Hayır!"

"Hayati tehlikesi sürüyor," demesiyle yataktan inmeye kalktım.

Hayati tehlike mi? Burada duramazdım! Kimse beni bu yatakta tutamazdı!

İkisi de omuzlarımdan bastırarak yatırmaya çalıştığında, "Bırak!" diye bağırdım yüreğimdeki ağırlıkla. "Bırak beni! Onun yanında olmam lazım. Görmem lazım! Yanında olmam lazım! Bırak... Bırakın beni!"

"Aşkım yapabileceğimiz hiçbir şey yok. İlk müdahale yapıldı fakat çok kan kaybetmiş. Nisan ne kadar hızlı getirmeye çalışsa da... çok geç kalmışsınız," diyen Ziyafet'e, "Göktuğ nerede? En son Göktuğ da gelmişti. Melike Nisan iyi mi?" diye çıkıştım.

"Melike Nisan da Göktuğ da iyi. Göktuğ'un yaraları ciddi değildi ama sen ve Furkan..." Ziyafet derin bir nefes alarak dolu gözleriyle yüzüme baktı. *Göktuğ neredeydi?*

Tam o sırada Aslı sanki yüzümdeki soruları yakalamış gibi, "Göktuğ, Furkan Uraz ve sana ilk müdahaleyi yaparken Nisan getirmiş sizi. Şimdi de size kıyafet getirmek için eve gittiler," diye açıkladı. "Lütfen geri yat," dedi üzgünlüğünü hissettiren sesiyle. "Biraz dinlen, söz veriyorum götüreceğim Furkan'ın yanına. Daha toparlanmadın. Senin de yaran var."

"Hayır," dedim sert bir sesle. Bakışlarımı birden ona çevirdim. Emindim ki hiç de iyi hisler taşımadığımı anlamıştı. "Aslı beni bırakmazsan çok kötü şeyler olacak." Yüzümdeki ciddiyeti fark edince kafasını eğdi. Ziyafet'e döndüm ve gözlerimi kocaman açtım. "Bırak!"

Ziyafet, "Ayağa kalkmaman gerekiyor," dedi sakin kalmaya çabaladığını hissettirerek. "Yaran ciddi, hareketlerine dikkat etmezsen dikişlerin açılabilir."

Furkan Uraz o haldeyken burada yatmak midemi bulandırıyordu. Yapacak hiçbir şey olmasa dahi gitmek istiyordum. O çocuğa kimsesinin olmadığı söylenmişti. Ben onun kimsesiydim! Yanında olmalıydım.

"Gram sikimde değil," diye sıkılı dişlerimin arasından konuşunca ellerini benden uzaklaştırdı ve suçluymuş gibi kaldırdı. "Onu görmek zorundayım."

"Hayatımda tanıdığım en inatçı, en dediğim dedik laz sensin!" diye bağıran Ziyafet'e Aslı da sertçe dönünce, "Lazlara hiçbir saygısızlık yapılmamıştır," diyerek gülümsedi ve çıkışa doğru yürümeye başladı. "Ben, Uraz'ın yanına girmen için konuşayım kızlarla."

Onu boş verip, elimin üstündeki bantları sökerek intraketi çıkarırken dişlerimi sıktım. "Sakin olur musun?" diye soran Aslı'ya, "Hayır!" diye bağırdım ve yatağın kenarına oturdum.

Ayaklarımı yere bastığımda görüşüm bulanıklaştı. Bir an başımı tutamayacak gibi hissedince Aslı elini koluma koyacaktı ki elimi kaldırıp onu durdurdum. Desteğe de ihtiyacım yoktu. Yalnızca biraz... nefes alacaktım ve geçecekti.

Saniyelerce süren sessizlikten sonra konuştu. "Evdeki o adam neden geldi?"

"Turan-" Sesim kesildi. Konuşamayacağımı anladığında yanıma çöktü.

"İyi mi? Aramıyor mu?"

Biliyordu. Babamın öldüğünü söylediği gün, ben konuşmasam da anlamıştı. Neyi saklayacaktım ki? Ondan neyimi saklayabilmiştim ki?

"Aramıyor artık," dedikten sonra burnumu çektim. "Aslı beni Uraz'a götür."

"Tamam götüreceğim. Önce şunu söyle bana... iyi misin?"

"Değilim," dedim ona dönerek. "Nerede, ne halde bilmiyorum. Uraz bir yerde, ben burada. O nerede bilmiyorum! Şu an yapmam gereken Uraz'ın yanında olmak. Tek bildiğim şey bu."

"Tamam sakin ol. Sorun yok. Bana tutun."

"Hayır," deyip çıplak ayaklarla ayaklandım. Odanın çıkışına yürürken, "Düşersen tutmayacağım," dedi Aslı da öfkeyle. "Fuşki yiyesice! Tepe üstü dikildiğinde elini uzatanın şarap çanağına!"

"İhtiyacım yok!" diye bağırıp kapıyı açtım ve hızlı adımlarla dışarı çıktığım gibi kapıda dikilen Şükrü, Nizami ve Fırat abiye şaşkınca bakakaldım. Onları burada görmeyi beklemiyordum. "Siz..."

"Sezin..." diyen Fırat abiyle birlikte başımı iki yana salladım.

"Abi, Uraz..." deyişimle hemen koluma girdi.

Bakışları arkaya döndüğünde Aslı'nın sesini duydum. "Abi biliyorsun," dedi sakin bir sesle. "Görmeden rahat etmeyecek. Ne dersek diyelim, yine de gidecek."

"Sezin daha yeni kendine geldin-" diyen Nizami'ye öyle bir dönüşüm vardı ki sesini kesmek zorunda kaldı. Şükrü dişlerini sıkarak bana baksa da sesini çıkarmadan bakışlarını benden çekmeyi tercih etti.

"Ah be kızım," dedi Fırat abi yüzüme dönerek. Halimi gördüğü gibi derin bir nefes aldı. "Ah be kızım!"

Onun da bana yardım etmeyeceğini fark edip kolumu çekmeye çalışınca, "Dur yerinde," dedi sakin bir sesle. "Gidip görecek misin çocuğu? Tamam. Ben götüreyim. Yanında olayım. Tek başına yapma kendine bunu."

Gözlerimi hızla ona çevirdim. "Çok mu kötü?" Fısıldayışımla Fırat abi dudaklarını birbirine bastırdı yalnızca. Kötü demek halt edermiş gibi sustu. Neden susuyordu?

Uraz'ın bayılmadan önceki sözleri, ağlayışları, canının acıyışları aklıma geldikçe balta yutmuşum gibi hissediyordum. Ağır geliyordu hisler. Ben zaten ağırdım, onun yükü beni yere itiyordu.

Yine de gözümü kırpmamıştım onu omuzlarken. Yine de onu kurtarmak için her şeyi yapardım. Onun için canımı feda ederdim.

Fırat abi, "Gel," diyerek yürütmeye başladı beni. "Kendi gözlerinle gör."

Adım attığım her an karnımdaki yara biraz daha kendini hatırlatıyor, sanki birileri parmaklarını sokup açtırıyormuş gibi hissettiriyordu. Hastanenin yaşam ve ölüm kokan koridorunda ilerlediğim her an kan kokusunu duyar gibi oluyordum. Uraz'ın üstünden yükselen o metalik koku burnumdaydı sanki ve bu midemin bulanmasına sebep oluyordu.

Fırat abinin koluna tutunarak yoğun bakım ünitesinin önüne gelebildiğimde, duvara yaslanmış duran ve ellerini başına götürmüş Mustafa Yavuz Akkurt'u da Furkan Uraz'ın yattığı odayı gösteren camın önünde duran Firuze Akkurt'u umursamadan camın ardına baktım.

Onu gördüm.

Ağzına yaslı solunum cihazı, yüzündeki yaraları, yaralarını kapatan sargıları... Gözleri kapalıydı ve huzurla uyuyor gibi duruyordu ama hali öyle kötüydü ki dizlerimin üstüne çökmek ve bağıra bağıra ağlamak istedim. Son anlarda onun *abla* diye yakarışları kulağımda çınladıkça gözlerim titriyordu.

Fırat abi kolumdan yavaşça çıkarken elimi cama yasladım. Onun yanında olmalı, sesimi duyurmalıydım. Etrafıma bakındığımda Aslı, "Girmek mi istiyorsun?" diye sordu. Başımı aşağı yukarı doğru salladım yalnızca. "Ziyafet halledecek."

Tekrar cama döndüğümde Firuze'nin yansımasını gördüm. Hemen yanı başımda duruyordu. Gözlerinde bir annenin acısı görünüyordu fakat o kendi öz çocuklarına bile annelik yapmamışken bu öksüze mi üzülecekti?

Dudaklarımı birbirine bastırıp konuşmak istemesem de, "Doğmasını engelleyemediğin çocuk ölüme yakın," dedim boğazımdan çıkan nefretle. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bunun yaşanmasına sebep olan her şeyi, herkesi mahvedeceğim," dedi o da aynı nefretle.

"Önlemini almadın, Firuze. O evin etrafında beşten fazla adam vardı. Koskoca başsavcısın ya hani... Tek emrinle insanları yerinden edip hayatını

mahvedebiliyorsun da dört duvar evini koruyamadın mı? Evinin içine girip bu garibi öldürmeye çalıştılar. Ya ben..." Yutkunamadım. Bunu düşünmek bile sırtıma bir darbe indirdi. *Ya ben kapıdan girmeseydim? O zaman ne olacaktı?*

"Olanları geri alamıyorum ama telafi etmek için-"

"Annesini öldürtmüşsün neyi telafi edeceksin?" diye dişlerimin arasından fısıldayıp bakışlarımı ona çevirdim.

Şok içinde yüzüme baktı. Birinin duymasından korktuğu için etrafa bakındı fakat herkesin Mustafa'nın yanında olduğunu, onu duymadıklarını anlayınca yüzüme döndü. "Böyle bir şey yok. Şunu söyleyip durma," dedi öfkesinin oklarını üzerime salarak.

"Annesi doğumda ölmüş. Gencecik kadın kalp yetmezliğinden masada kalmış. Uraz'ın doğmaması için Fikriye'nin hayatını mahvettin. Elindeki kanlarla nasıl burada durabiliyorsun?" Kafasını iki yana salladı dehşet içerisinde. Konuşamıyordu, devam edemiyordu. Sadece şaşırıyordu. "Git buradan," dedim sakin bir sesle.

Firuze toparlandı. Gözlerindeki şaşkınlık yerini keskin bir iradeye bıraktı. Dudakları hafifçe titredi ama sesi çelik gibi sağlam çıktı. "Hayır."

"Git dedim," diyerek ona dönünce dişlerini sıkarak parmağını omzuma yasladı.

"Olanların sorumlusu ben değilim. O eve Derviş denilen adam ne için geldi, Sezin? Terör bağlantısı olan adamın benim evimde işi ne ve o adamı neden öldürdün? Bu dava benim davam mı yoksa..."

Oğlunun davasıydı.

Artık ortada dava yok. Ben o işi tamamladım.

Cevap vermeden yüzüne bakmayı sürdürdüm.

"Hiçbir yere gittiğim yok. Buradayım ve burada duracağım. Sen de hiçbir şey bilmiyorsun," diyerek omzuma parmağıyla vurdu. Sarsılmadım. "Hiçbir şeyden haberin yok!"

Alayla güldüm. "Sanki öğrensem bir şey değişecek. Onun annesi değilsin, burada kalmanı gerektirecek bir şey yok."

"Ben onun annesi değilsem sen de kahramanı değilsin," dedi yüzüme doğru. Sözleri ve tavrı benim gibi düşmancaydı. Bakışlarımın daha da kararlığını hissettim. Elimden bir kaza çıkacaktı. Şuracıkta boynunu kıracak, hayatını bitirecektim. Devam etti. "Fikriye'nin ölümü benim elimden değil ama Furkan'ın bu hali senin ihmalin yüzünden."

Heykelin yerini Derviş'e söyleseydim Furkan Uraz bu camın ardında olmayacaktı.

Sidar benim peşimde olduğu için bunlar olmuştu.

Bu sırrı bana veren albayın hali bile bir yerde benim suçumdu. Ben miydim her şeyin sorumlusu? Eğer Tahrir'in Sezin Kaza takıntısı olmasaydı Özgür ölmeyecekti. Turan gitmeyecekti. Albay delirmeyecekti. Keleş görevden uzaklaştırılmayacaktı.

Omuzlarım düşmeye başladı. Bakışlarımı onun yüzünden almadan sustum. Yalnızca sustum. Evin etrafında güvenlik olsa dahi ben olmasaydım Furkan Uraz İstanbul'da her şeyden habersiz eğlenmeye, yaşamaya devam edecekti ama...

Hayır, Seziş. Sağlıklı düşünemiyorsun. Yastasın. Yalnızsın, kötüsün ve çok fazla yükü sırtlanmaya çalışıyorsun. Sorumlusu değil, mağdurusun her şeyin. Sorumlusu değil, mağduru.

"Merhabalar, hastamızın yanına girecek olan sizdiniz sanırım," diyen ses ile bakışlarım arkama döndü. Genç hemşire yüzümdeki ifadeyi kaptı. "Benimle gelin lütfen."

Gerekli eşyaları üstüme geçirdikten sonra hemşire yoğun bakım ünitesini gösteren camın perdelerini kapattı. İçeri girip bir adım attıktan sonra gözümden yaşlar düştü. Yanındaki sandalyeye ilerleyip yavaşça çöktüğümde elimi kaldırdım. Uzatamadım, dokunamadım, yaklaşamadım. Elim yatağın boş kısmına düştü.

"Buradayım," dedim ilk kez. "Uraz buradayım ablacığım. Sen yalnız değilsin."

Beni duymasını umuyordum çünkü onun benden başka neyi, kimi vardı? Tüm hayatını boş verip Ankara'ya gelmemiş miydi? *Benim için.* Aylardır kendisinden nefret eden kadınla aynı çatı altında yaşamamış mıydı? *Benim için.* Yanımda durmuş, yüzümü güldürmek için uğraşmıştı.

"Sen kimsesiz değilsin. Burada seni bekleyen bir baban var, kız kardeşin var... sen ne kadar kızgın olsan da abin var ve biliyorum ki seni duyduğu gibi koşacak, Uraz. Senin için her şeyi yapacak bir abin var."

Kapalı gözleri ve ifadesiz yüzünden hiçbir şey seçilmiyordu. Ne görmek istiyordum onu da bilmiyordum.

"Ben varım, Uraz. Burada seni bekliyorum. O filmi izleme sözünü verdik ya... İzleyeceğiz kardeşim. Göktuğ beklemeyi sevmez, Melike Nisan'ın mezuniyetine de az kaldı. Bizi bekletme." Derin bir nefes alıp güldüm. "Abin geldiğinde o da katılır bize. Hep birlikte izleriz, olmaz mı?"

Yine güldüm, birkaç neşesiz gülüşten sonra birden gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı. Tüm yalan gülüşlerim tarih oldu. Omuzlarım sarsıla

sarsıla ağlamaya başladım. Alnımı yatağa yasladım ve o an yalnızca birinin beni anladığını düşündüğümden içimi döker gibi ağladım.

Çünkü bir Aslı bir de Uraz biliyordu Turan'ın beni bırakmadığını. Uraz da yeni öğrenmişti ama biliyordum ki beni anlamıştı. Yükümü, acımı, gücümü, çabamı...

"Ben çok yorgunum," dedim ona kendimi açarak. "Anlaşılmak istiyorum ve beni tek anlayan, bilmediğim bir yerlerde." Yaşlarım yatağı ıslatsa da umurumda değildi. "Derviş'in gözünü çıkardıysa yaşıyordur, değil mi? İyidir. Kuvvetlidir, ayaktadır..." Sesim kısıldı. "Derviş araştırmış ama beni bulması aylarını almıştır. O aylardır ortalıkta yok demek ki." Boğazım düğümlendi, sesimin canı gitti. Yine de o cümleler korkuyla döküldü dudaklarımdan. "Ya yaşamıyorsa? Ya ölmüşse?"

Bağırarak ağlamak istedim ama sessizce ağlamaktan başka çarem yoktu. Uraz'ın ifadesizliği, tepkisizliği ve vücuduna bağlı kablolarla sessizce orada oluşu benim de sesimi kısıyordu.

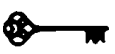
"Bunu kendime bile söyleyemedim ama ben çok korkuyorum, Uraz. Ya ölmüşse? Ya onun dirisini beklerken ölüsünü karşılarsam? Hem yaşasa... ararardı. Beni bu halde bırakmazdı. Ağlamamamı istedi, güçlü olmamı istedi ama ben onsuz bir dünyada nasıl yaşanır onu unuttum. Yüreğime taşıması en zor yükü bıraktı; hasreti..."

Makineden çıkan robotik sesler zihnimde yankılanıyordu. Toparladığımı sandığım tüm düşünceler etrafa saçılmıştı.

"Nefes almak çok zor. O yok ki... Sesi yok, eli yok, yüzü yok, teni yok. O yokken ben de yokum. Gelsin artık. Yeter bu hasret, omzuma çok ağır geldi. Ben tekrar var olmak, yaşamak istiyorum."

Yoğun bakımın otomatik kapısının açıldığını duyunca kafamı kaldırıp baktım. "Bu kadar yeterli," dedi hemşire kız anlayışla. Kafamı aşağı yukarı sallayıp yaşlarımı sildim ve ayağa kalktım. Son kez Uraz'a döndüm.

"Kapının önünde olacağım. Hepimiz burada olacağız. Seni bekleyeceğiz. Sen yalnız değilsin."

Melike Nisan & Göktuğ

Sezin ve Uraz hastanede ayrı yerlerdeyken Melike Nisan nefes alamıyormuş gibiydi. Göktuğ birkaç saat önce eve gidip Sezin ve Uraz için giysi getirmeyi teklif etmişti. Normalde Sezin'in halini gördüğü gibi kafayı yemesi gereken Göktuğ, birinin kendisine ihtiyacı olduğunun farkındaydı.

Artık ne küçük erkek kardeş gibi hissediyordu ne de çocuk gibi. Kayıplar ve hasretler onu öyle büyütmüştü ki... Şimdi attığı her adımda ne yaptığını iyi biliyordu. Sezin'in başucunda ağlamak onu uyandırmayacaktı, Furkan'ın kapısında beklemek yaralarını iyileştirmeyecekti fakat Melike Nisan'ı biraz da olsa toparlamak onun elindeydi.

Evden aldıkları birkaç parça eşyanın olduğu valizleri arabaya koyan Göktuğ, kapı sesini de Melike Nisan'ın adım seslerini de duymayınca kafasını kaldırdı. "Melike?" diye sorduğunda ses alamadı.

Kalbi ağzında atmaya başladı. Akkurt Malikânesi, Firuze Akkurt tarafından polislerle kuşatılmıştı. Devriye gezen polisler dolayısıyla Melike'nin güvende olduğunun farkındaydı ama korktuğu can tehlikesi değildi. Üzüntüsüydü.

Büyük adımlarla eve doğru yürüdü ve kapıdan girdi. "Melike? Nerdes..." Ve gördü. Melike Nisan'ı salonun kenarında, yaşlı gözlerle yere bakarken buldu.

Temizlense de yaşananları taşıyan; Derviş, Sezin ve Uraz'ın kanlarıyla ıslanmış olan taş zemine bakıyordu. Bakışlarındaki acıyı gören Göktuğ dilini dişlerinin üstünde gezdirdi.

Bu kız ilk kez bir cesetle karşılaşmış, ilk kez abisinin ölümcül yaralar aldığına şahit olmuştu. Onun nasıl bir psikolojik sınavda olduğunu tahmin dahi edemezdi. Kendisi cesetleri sarı torbalara tıkan, dostunu kaybeden, silah arkadaşlarının yaralarına taş basan bir adamdı. Normal birinin nasıl hissedeceğini anlayamadığı zamanlar oluyordu.

Ne yapacağını bilemez gibi, "Melike geçti," dedi sakin bir şekilde. "Bitti."

Genç kızın yanağından düşen yaşlar yere damladı. Bunu kendisi fark etmese de Göktuğ fark etti. O yaş yere değil, Göktuğ'un alev alev yanan yüreğine indi. Derince yutkundu.

"Hastaneye gitmemiz gerekiyor," diye fısıldadı Göktuğ. "Burada daha fazla kalamayız."

"Ben hukuk fakültesinden mezun olan biriyim. Birinin canının alınması, idamı gibi şeyleri istememeliyim," dedi gözlerinden dökülen yaşlarla. Sonrasında bakışlarını kaldırıp genç adama çevirince Göktuğ olduğu yerde dik duramadığını hissetti. "O adamı kendim öldürmeyi isterdim. Evin etrafındaki adamları polise teslim etmeni değil, kafalarına sıkmanı isterdim."

"Sorun değil," dedi kalbinin bağırışlarına kulaklarını tıkayarak. İkisi de üzgün ve sinirliydi. Abi ve abla olarak gördükleri insanların da acısını taşıyorlardı. "Adalet yerini buldu. Sezin abla öldürdü, diğerleri de yargılanacaklar."

"Ben kaybetmeyi hiç tatmadım," dedi Melike gözünden düşen yaşlarla. "Ben kaybetmek istemiyorum. Ben özlemek istemiyorum. Ben büyümek istemiyorum, Gök," dedi ve ellerini yüzüne kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladı. "Uraz abim olmaz. O olmaz."

Kaybın ve ölenlerin hasretini taşımanın insanı nasıl büyüttüğüne Göktuğ'dan şahitti. Göktuğ bunu fark edince acıyla yutkundu. Özgür'ün hatırası onun küçük kalbini büyütmüş, acıya boğmuştu. Bu kızın böyle bir acı yaşamasını o da istemiyordu.

Soluğu onun dibinde aldı. Kızın kafasını göğsüne çekerken Melike Nisan sığınacak bir liman bulmanın huzuruyla ellerini yüzünden çekti ve kollarını genç adamın ensesine sarıp, yüzünü boynuna gizledi.

"Seni anlıyorum, Gök. Korkunu, acını, öfkeni..."

Anlayamazdı. Göktuğ'un nasıl bir yükle, nasıl bir zorlukla yaşadığını tahmin edebilir ama anlayamazdı. Can bildiği dostunun vücudundaki çivilerin verdiği acıyı, haksızlıkları, vatanın evlatlarına yaşatılan kansızlıkları anlayamazdı ama yine de ona destek olmak için kollarını beline sardı.

"Anlamasan keşke."

"Çok acıyor."

"Ben buradayım."

"Çok acıtıyor."

Göktuğ daha sıkı sararken Melike Nisan birkaç saniye sonra kafasını ondan uzaklaştırmadan ayrıldı. Burnu Göktuğ'un yanağına çarptı. Kafasını kaldırıp bakışlarını yukarı diktiğinde, Göktuğ'un dikkatle ona baktığını gördü.

Aralarındaki ihtiyaç zinciri sallanmaya başladığında Melike Nisan derince yutkundu. Aylardır aynı kulaklıktan müzik dinlemek, içki içmek, dans etmek, film izlemek, ders çalışmak gibi günlük alışkanlıklarını Göktuğ ile yapmak hayatının merkezini değiştirmişti.

Nasıl âşık olmayacaktı? Aylardır aşkını içinde büyütmek zorunda kalan kendisiydi. Aylardır tek bir temas yüzünden günlerce havalarda uçan kendisiydi. Aldığı mesajla, aramayla dünyalara sahip olan kendisiydi.

O an ihtiyaç zinciri sallandıkça sallandı ve onların ruhlarını birbirlerine yakınlaştırdı.

Aşkıyla yaşayan Melike Nisan derin bir nefes alıp çenesini kaldırdı. Gözleri birbirinden kopmazken Göktuğ'un bakışlarından bir yıldız kaydı. Melike Nisan o yıldızı gördüğüne yemin edebilirdi.

Genç kız daha fazla beklemedi ve çocuğun dudaklarına yapıştı. Göktuğ bir adım geri giderken Melike onun üstüne gitti. Ezilen dudaklarının

farkına varan Göktuğ, bir an şaşırsa da ellerinden tekini kızın çenesine, oradan da yanağına götürdü. Saçları arasından yanağına tutundu.

Ne karşılık verdi ne de bıraktı. İkisinin de gözleri kapanırken anlam yüklemeyi bırakmışlardı.

Melike Nisan'ın kalbi göğsüne sığmıyordu. İçinden geçen, *işte bu* dediği o ana ulaşmıştı. Hayalini kurduğu, geceler boyu düşlediği temas sonunda gerçek olmuştu.

Neyin neden, nasıl ve nerede olduğu o an ikisi için de anlamını yitirmişti. Sadece çarpan kalpleri vardı. Melike'nin kalbi aylar öncesinde bir uykudan uyansa da Göktuğ'un kalbi uyanamamıştı.

Bu yüzden kafası karıştığı için duraksadı. Özenli ama tereddütlü bir tavırla kızı incitmeden uzaklaştırdığında Melike'nin deniz gibi dalgalı gözleriyle karşılaştı.

"Melike..." Yutkundu sertçe. Yaptığı hatayı telafi etmek ister gibi mahcup bir tavırla, "Bu... beklediğim bir şey değildi," dedi kırmamaya çalışarak.

Aralarındaki arkadaşlıktan oldukça emindi fakat bir anlık ihtiyaç, tüm ayları çöpe atacak kadar ciddiye binmişti. Bunu kaybetmek çok güzel bir müziğin notasının kaçtığını fark etmek gibiydi. Şarkıları, karışan notalarla birlikte çok büyük bir yanlışa dönmüştü.

Melike bir adım geri attı ve korku dolu bir nefes aldı. Kırılmıştı. Ne düşünüyordu ki? Göktuğ'un kendisi gibi hissetmediğinin farkındaydı fakat bir an, genç adamın gözlerinden kayan yıldızda gerçek olanın kendi dileği olacağını düşünmüştü.

"Biliyorum," dedi anlayışla. Melike'nin kurduğu hayalle Göktuğ'un hisleri arasında bir uçurum vardı ve Melike o uçurum başında yalnız olduğunu fark etti. Bu karşılıksız bir aşktı. "Bir an boşluğuma geldi. Tamamen kontrolsüzce bir şeydi. Gerçekten."

Göktuğ'un dudakları aralanmış, gözleri Melike'ye sabitlenmişti ama söyleyecek bir kelime bile bulamıyordu. Dudaklarında hâlâ Melike'nin dudaklarının sıcaklığı vardı ve aklı karmakarışıktı. Ne hissettiğini bilmiyordu ya da belki biliyordu da hissettiklerinin boyutunu kaldıramıyordu. Bu arkadaşlığı kaybedeceği gerçeği, daha doğrusu bu arkadaşlığın bu şekilde değişeceği ihtimaliyle hiç yüz yüze gelmemişti.

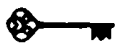
Göktuğ bir şey demeye çalıştı ama Melike bir elini havaya kaldırıp onu durdurdu. "Lütfen," dedi yumuşakça. "Bir şey deme. Şu an tek ihtiyacım olan sessizlik, biraz yalnızlık ve biraz... zaman. Ben tamamen yanlış bir şey yaptım."

Gözündeki yaşları fark eden Göktuğ suçlu bir tavırla, "Seni üzmeyi de kırmayı da istemedim. Ben yalnızca... arkadaş olduğumuzu düşündüm," dedi yutkunarak.

Öpücük yanlış hissettirmemişti ama bir şeylerin değişeceğinin farkına varmıştı. Arkadaşlıkları zarar görebilirdi, böyle bir şeyin olmasını istemezdi. Melike çok güzel, çok anlayışlı ve çok iyi bir kızdı. Göktuğ, Melike'yi öpeceği bir ateşin içinde olduğunu fark etmeyi beklemiyordu.

Melike yerin dibine giriyordu. "Öyleydik. Hâlâ öyleyiz. Seninle kurduğumuz bu arkadaşlık... yıllardır arayıp bulamadığımız bir şey. Değerli ve nadir," dedi sesinin titrememesi için dudaklarını sıkarak. "Lütfen bunu mahvetmiş gibi hissetme. Bunu telafi etmeye de çalışma. Çünkü telafi edilecek bir şey yok. Bir anlık... yanlış hissettim. Lütfen kapatalım bunu. Çok utanıyorum."

"Hiç sorun değil. İstediğin buysa kapatalım," diye karşılık veren genç adamla birlikte Melike dudaklarını ısırarak arkasını döndü ve koşar adımlarla dışarı çıktı. Göktuğ arkasından bakakaldı.

Sezin Akkurt.

Birkaç gün sonra.

Günler geçmiyormuş gibi yavaş işliyordu saniyeler. Sanki birileri zamanın elinden tutup geçmişe götürmeye çalışıyordu.

Dilim tutmuyordu. Birileriyle karşılıklı konuşmayalı günler olmuştu. Sessiz sakin yaptığım tek şey, Uraz'ın camının önünde onu izlemekti. Birileri yemek yememi, su içmemi, yaşamsal faaliyetlerime dönmemi söylese de buradaydım. Burada olacaktım.

Bana eşlik eden iki kişi daha vardı; *Melike Nisan ve Firuze.*

Firuze bir an bile yanımdan ayrılmıyordu. Evin etrafına diktiği polis yığınından haberim vardı. Evini korumaya almış olabilirdi fakat artık Uraz o evde değildi, yaraları kapanmıyordu, sıcak kanları o zemine akmayı bırakmıyordu. Zihnimin bir yerlerinde kan kokusu buram buram yükseliyordu. Ben o sahneleri unutmuyordum. Unutmayacaktım.

Melike ise iyi değildi. Hastanede kaldığı zamanlar sadece ağlıyor, hassas kalbi dayanamayınca da bayılıyordu. Göktuğ arada Melike'yi eve götürüp uyuması için yanında duruyor, onu geri getirdiğinde de yanıma gelip benimle dertleşiyordu.

Melike ile aralarında geçen sorunları anlatıp kafasının karıştığını anlatıyordu ama ben onların durumuna kafa yoramıyordum. Bir derdi vardı

onun da. Ben günlerdir uyuyamıyorsam o da uyuyamıyordu. Fakat derdine derman olabilecek kadar iyi değildim. Ona söylediğim tek şey *zaman ver* olmuştu.

Çünkü ben aylardır zaman veriyordum. Zaman... ne acımasızdı. Biz onu kullandıkça, biz onu sardıkça o bizi sırtımızdan bıçaklıyordu. Zamana düşmandım. Zaman da bana düşmandı ki sevdiğim adam bilmediğim bir yerdeydi, bana zamanların en uzağında veda etmişti ve şimdi yaşıyor muydu yoksa ölü müydü bilmiyordum bile.

Kubat ve Serkan sürekli yanıma gelip eve gitmem için baskı yapıyordu. Tek bir kelime bile koparamamışlardı benden. Uraz'ın yanına günde bir kez girebiliyordum. Kelimeler bir tek onun yanında çıkıyordu ağzımdan. Onunla doyasıya dertleşebilmek benim şansımdı. Bir tek o anlardı beni.

Mustafa Yavuz saat gece yarısını geçtikten sonra Firuze'yi eve götürmek için dil dökmeye başlarken, onun katlanamadığım sesini dinliyordum. Kendisi de yalnızca gece eve gidiyor, Melike ve Göktuğ geldikten sonra dönüyordu.

"İstemiyorum."

Firuze'den çıkan tek kelimeyle bakışlarım yavaşça yanıma döndü. Buz mavisi gözleri ile çarpıştığımızda çabasını komik bulduğumu belli eder gibi baktım.

"Firuze dinlenmen gerek."

"Olanlar yüzünden beni suçladığın bakışlarını görmek istemiyorum. Git başımdan."

"Bir şeyi yüzüne vurduğum yok. Seni suçlamıyorum," dedi Mustafa Yavuz sabırla. "Elinde olsaydı onu korurdun."

Firuze bıçaklarını geri çekerek ona döndü. Daha kısık bir sesle konuştu. "Tabii ki de korurdum. Onun ölümüne göz yumacağımı düşünemezsin."

"Düşünmüyorum," dedi Mustafa Yavuz da öfkeyle. "Oğlumu bir savcı olarak koruyacağına eminim."

Firuze dişlerini sıkarak, "Korudum," deyince kaşlarım bir an çatıldı fakat önüme dönmeyi seçtim. Korudum derken?

Bakışlarımı karşıya çevirdiğimde Mustafa Yavuz, "Gidelim," dedi yalnızca. "Sabah dönersin."

Firuze istemiyormuş, bir parçasını burada bırakıyormuş gibi ayaklanınca onlara dönmedim. Aslı işlerini hallettikten sonra gelecekti, Fırat abi de Sevil ablanın ikizlerden dolayı çok yorulduğunu söyleyerek eve dönmüştü, diğerleri de ara sıra yanıma uğruyorlardı. Yine yanıma birileri gelirdi, bunu dert etmesine gerek yoktu.

Firuze ile paylaştığımız yalnızlığa alışmıştım fakat gitse de eksiklik hissetmeyecektim.

"Sadece bir gece," dediğinde şaşırmadım. Gerçekten de Mustafa Yavuz'a dayanamayan bir tarafı vardı. Bunca sene ona çektiği setlerin ardında nasıl durmuştu bilmiyordum fakat Mustafa söz konusu olduğunda setlerini indiriyordu. Geceleri onu nasıl beklediğine, o eve gelmeden gözüne uyku girmediğine uzun zamandır şahittim.

İkisinin bana döndüğünü hissettim. Mustafa Yavuz, "Sezin-" dediği gibi sözünü kestim.

"Gidin, Yavuz amca."

Cevabımla birlikte kalakaldılar ama Firuze, "Bir gelişme olursa haberdar edersiniz," diyerek çabucak toparlandı. Göktuğ ve Melike Nisan bahçede olduğu için çoğul konuşsa da benden haber beklediğini belli etti. Onu aramayacağımdan emin olabilirdi.

Benden uzaklaştıklarında ayağa kalkıp camın önüne doğru gittim. Hiçbir farklılık yoktu. Hâlâ uyuyor, onu beklediğimden habersizce yalnızlığıyla savaşıyordu. Onu anlıyordum çünkü istenmemenin nasıl bir şey olduğunu tatmıştım. O yalnız bir çocuktu, *benim gibi*. Benim yalnızlığımı kırmaya çalışan, yalnızlığıma ortak olmaya çalışan insanlar olsa da bunu başarabilen tek kişi Turan Alp olmuştu.

Kalbim sıkıştı.

Onu düşünmek, yokken onu düşünmek yüreğime bir demir atıyor, bunu kaldırmam bekleniyordu. Bu ağırlıkla yaşamaya alışmak ise korkunçtu. Yoktu ve yokluğunun ne kadar derin olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Gerçekten... bir yerlerde nefesini yitirse hissederdim fakat hissedemeyeceğim kadar uzaktaysa tek temennim onun bedeninin bana gelmesiydi.

Onu görmeye muhtaçtım.

Elimi cama doğru kaldırdığım an yanı başımda hissettiğim cüsse ile vücudum gerildi. Tanımadığım, alışık olmadığım bir beden sakince benim gibi camın ardındaki Uraz'a baktı. Camın yansımasındaki yüzünü ışıklardan seçmeye çalışırken bu suratı daha önce gördüğümü fark ettim.

Omuzlarımı dikleştirdim ve bu tanıdık simaya dönmeden, yalnızca sessizlik içinde konuşmasını bekledim. Ona duyduğum saygı boyumu aşardı ama acım, saygımı geçmişti.

Aktif görevden uzaklaştırıldığım, yıllarımı verdiğim Tahrir dosyasını kaybettiğim haberi onun tarafından verilmişti.

Korgeneral Alparslan Aksakallı'nın burada, benim yanımda ne işi vardı ve ne zamandır buradaydı?

"Kardeşin gibi gördüğün adamı böyle izlemek acı verici olmalı."

Beni anlıyormuş gibi konuşmasına karşılık ağırca yutkunup, "Bu acıyı daha önce tatmış olmalısınız," diye cevap verdim. Yıllarını Türk Silahlı Kuvvetleri bünyesinde geçirmiş bir adamın sırt sırta çatıştığı kardeşlerini bu halde izlediğini ya da onları toprağa gömdüğünü tahmin etmeye gerek yoktu.

Ben de içimde, yakın zamanda kaybettiğim bir kardeşimin cesediyle yaşıyordum.

"Bunun yaşanma sebebini bulacağım ve gereken ceza neyse vereceğim," dediğinde anlam veremedim.

Niye ilgileniyordu?

Zihnimin çarkları hıphızlı çalışırken çıkan sesleri onun da duyduğuna emindim. Her yola uğrayıp korgeneral ile ortak paydamızı bulmaya çalıştım ve en sonunda aklıma düşen isimle yutkundum.

Sidar! Tabii ki de Sidar. Bilmeme ihtimali yoktu. Olamazdı.

"Yaşanma sebebini bilmiyor olamazsınız."

"Sen biliyor gibi duruyorsun."

"Biliyorum ve herkese cezasını vermeye hazırım," dedim sert bir sesle. "Hedef ben olmama rağmen kardeşimi nişan alanı vurmak boynumun borcudur. Boğayla uğraşan boynuzundan nasibini alır."

Derin bir nefes aldı. Camın yansımasından gördüğüm simasında takdir eder gibi bir ifade vardı ve bu ifadesine şaşırmadan edemiyordum. İlk karşılaşmamızda da bana gururla bakıyor gibiydi.

İlk kadın özel kuvvetler personeliydim, bundan rahatsız olan onlarca insan sayabilirdim. Bu yüzden bu adamın bu kadar gururla dolması kafamı karıştırıyordu.

"Çok yanlış şeylere bakıyorsun," dediğinde yüz ifademi değiştirmedim. "Firuze'yle uğraşman boşuna. Yanlış toprağı eşeliyorsun." Konu neden buraya gelmişti bilmiyordum fakat bir şey demediğimde önüme doğru bir şey uzattı. Kaşlarım çatıldığında, "Al," dedi soğuk bir sesle. "Merak ettiklerin burada."

Kafam iyice karışırken dosyaya baktım. "Bu nedir?"

"Firuze Akkurt hakkında araştırdıkların."

Bana neden Firuze ile ilgili bir dosya veriyor, neden benimle ilgileniyordu?

"Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Kocanı görevden uzaklaştırıp hayatını mahveden, aylarca senden uzak bir yere sürüklenmesine sebep olan kadına cezasını vermek istemiyor musun?" deyişiyle kaskatı kesildim ve hızla ona döndüm. Bu hiddetime şaşırmadan camın ardındaki Uraz'ı merceğinde tutmaya devam etti.

"Ne dediniz?"

"Alp'i göreve gönderen Firuze'nin imzası değil mi?" diye sorduğunda gözlerimden çıkan ateşleri hissettim.

"Siz bunu nereden..." Sonlara doğru sesim kısıldı. Alparslan Korgeneral'in yüzündeki ifadeyi fark edince kalakaldım. Her şey onun etrafında mı dönüyordu? Tamam bir paşa olabilirdi, tamam bir ağırlığı olabilirdi ve hatta çoğu şeyden haberi olabilirdi ama Dhib? Alp'in görevde olduğunu nereden bilebilirdi?

Bunu Firuze bilmiyordu, benden başka hiç kimse bilmiyordu!

"Kulağım uzundur."

Bakışlarım dosyaya çevrildiğinde içimde sert bir ayaz esiyordu. Başımın etrafında ise kontrol edemeyeceğim bir öfke dalgalanıyordu. Sakin kalmaya çalışarak, "Bana bunu niye yapıyorsunuz?" diye sordum sadece. Karşımdaki ne kadar büyük bir adam olursa olsun ona güvenmiyordum. Onunla kocamı, özellikle bana sır veren kocamı konuşamazdım. "Niye yardım edesiniz ki? Ben izne çıkardığınız timin eski komutanıyım ve şu an bir sivilim. Bana bu dosyayı vermeniz şüphe uyandırıcı. Her şeyin dışında Firuze bir başsavcı. Saygıya değer bir konumu var. Onu indirmem için bana niye çanak tutasınız?"

"Nedenlere takılırsan sonuca geç kalırsın," dedi duruşunu bozmadan. "Ve hiçbir zaman gerçeklere ulaşamazsın."

Bir ona, bir dosyaya baktım. Düşünmek için çok kısa bir zamanım vardı. Mavi dosyanın ardında beni uzunca uğraştıracak gerçekler vardı. Kolaya kaçmak en son başvuracağım şey olsa da içinde bulunduğum duruma bakılırsa olanlarla uğraşacak kadar geniş bir zamanım yoktu.

Albayın yanına gidip kontrolü sağlamalıydım. Sidar bana ulaşmıştı ve peşimdeydi. Albayın iyi olduğundan emin olmalıydım. Önceliğim çevremdekilerin güvende olmasıydı. Firuze işini zaten sonraya bırakmayı düşünüyordum. Bu dosya benim yükümü azaltacak bir yoldu.

Dosyayı elinden alıp elimi yanı başıma indirdim ve onun yüzüne bakmadan cama geri döndüm. "Sağ olun. Bu yaptığınızı unutmayacağım," desem de ona güvenmediğim için bu bilgileri yine de teyit ettirecektim.

"Bu durumu telafi ediyorum gibi düşün," dedi boğazını temizleyerek. Hangi durumu? Kendini neden bir şeylere mecbur gibi hissediyordu ki? "Yaran iyi durumda mı?"

"Daha iyi. Doktorlar güzel ilgileniyor."

"Bu hastanede güvendesiniz," dediğinde yutkundum.

Neden sorusunu sormamak için kendimi zor tuttum. Hissettiklerim tüylerimi ürpertiyordu. Sanki... yanımdaki adam her şeyi biliyordu. Yaşananları, arka planı, benim hislerimi ve *onu. Onun nerede olduğunu...*

Bu his korkunçtu. İlk kez yanımda beni *ona* yaklaştıran bir şey olduğunu hissediyordum.

Elimi uzatsam Alp'e dokunacaktım, elimi uzatsam Alp'e ulaşacaktım. Neden böyle hissettiğimi asla anlamıyordum.

Kafamı eğdim ve gözlerimi sımsıkı kapatıp boğazıma batan duygularımı kafesinde tutmaya çalıştım. "Sağ olun sayın korgeneral." Sesim çatlak çıktığı için boğazımı temizledim.

Bana cevap vermeden yavaşça yanımdan geçecekken, kafamı yerden kaldırmadan, "Yaşıyor mu?" diye sordum. Bu cevabı alabileceğim tek insan oydu. Nereden bildiğimi bilmiyordum fakat biliyordum. Bildiğini biliyordum.

Burnumun direği sızladı. Korgeneralin adımlarının durduğunu fark ettim. Dudaklarımı ıslatıp derin bir nefes aldım. "Kulağınıza gelen yere söyleyin. Ne olursa olsun onu bekliyorum. Canlı da olsa..." Yutkunamadım. "Cansız-"

Konuşamadım. Kaldıramadım. Bu yükle devam etmek, mesleki hayatımdaki en zor sorumluluktu. Son canımı ona bağlamışım da o olmazsa ben de olmazmışım gibiydi.

Korkunç bir bağlılık.

Kaybettiklerim o kadar fazlaydı ki bir kayba daha gücüm yoktu ama onu görmeye ihtiyacım vardı. Eğer cansızsa... bu saniye kafama sıkardım.

Korgeneralin sesi çıkmadı. Bana cevap vermeyip arkasını döndü ve büyük adımlarla yanımdan uzaklaştı.

Onun sessizce arkasını dönmesi kalbimi bir avuçta sıktı, nefes alamayacağım kadar boğdu, sonra bıraktı. Tekrar tekrar yaşadığım düğüme kimse çözüm bulamıyordu.

Her sabah belki bugün ulaşır diye uyanıp, her gece belki arar diye uykusuz kalmanın nasıl bir ceza olduğunu kimse bilmiyordu. Kimse beni ona yaklaştıramıyordu. Belki o da bakıyordur diye izlediğim ay bile geceyi terk etmeye, benden saklanmaya başlamıştı.

Onunla aramdaki yollar dağ olmuştu. Biri dağları yıkamıyordu. Ben yıkılıyordum. *Her gün. Yeniden.*

Arkasından bakarken elimde sıkmaya başladığım dosyadan çıtırtı gibi bir ses yükselince kaşlarımı çatarak dosyaya döndüm. Çok sıktığım için buruşan dosyayı düzelttim. Burnumu çekip etrafa bakınırken koridorda yalnız olduğumu anladım. Son kez Uraz'ı kontrol ettim, sanki oradan ayrılabilirmiş gibi. Yavaş adımlarla sandalyeye geçip oturduktan sonra dosyayı açtım.

İlk sayfalardaki fotoğraflara bakarken yüzüm ifadesizdi. Firuze'nin asistanı Emrah ile fotoğraflarıydı. Yemek yerken, yürürken, arabada konuşurken... Zaten bildiğim durumun kanıtlarına bakarken tek bir fotoğraf dikkatimi çekti.

Emrah, Firuze'nin elini tutarken Firuze'nin kaygılı bir şekilde etrafa bakındığı bir görüntüydü.

Sanki görülmekten korkuyordu.

Korgeneral Aksakallı'nın elinde böyle bir koz olması ayrı, bunu bana vermesi ayrı bir meseleydi. Karışan kafamla birlikte diğer sayfayı açtım. Başta yazan tarih 1995 yılını gösteriyordu.

Sararmış sayfada yazılanların bir savcılık mütalaası* olduğunu fark ettim.

Sanık, İbrahim Konmaz isminde biriydi. Maktul ise Fikriye Konmaz.

"Hasiktir," dedim elimi ağzıma götürürken.

Sanık İbrahim K.'ın kız kardeşi Fikriye K.'ın doğumu sırasında hayatını kaybetmesi amacıyla, doğumun gerçekleştirileceği özel bir hastanede görev yapan Op. Dr. F.Y. ile önceden anlaşarak doğum sırasında gerekli tıbbi müdahalelerin kasten yapılmaması yönünde azmettirdiği anlaşılmıştır.

Doğum sırasında annenin yaşam fonksiyonları yetersiz müdahaleler nedeniyle kısa sürede çökmüş, yapılan geç ve yetersiz müdahalelere rağmen Fikriye K. olay yerinde hayatını kaybetmiştir.

"Hayır," dedim kanım donarken. "Hayır, hayır, hayır... Siktir, hayır."

*Sanığın yargılama boyunca müdafi görevini üstlenen Avukat Firuze A. savunma görevini yerine getirmiş ancak sanığın suçlamaları kabul etmesi, suçu kabullenmesi ve cezanın infazını talep etmesi üzerine temyiz** başvurusunda bulunmamıştır.*

İstanbul 5. Ağır Ceza Mahkemesi, Sanık İbrahim K.'nın yakın akrabaya karşı tasarlayarak adam öldürmeye azmettirme suçu işlediğine hükmetmiş, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası ile cezalandırılmasına karar vermiştir.

---

* Resmi görüş.

** Bir mahkemece verilen kararın yasa ve usul yönünden incelenmesini sağlayan yasal yol.

"Hasiktir. Firuze değildi. Abisiydi."

Sanık İbrahim K. cezaevinde geçirdiği ikinci ay içinde, 26.07.1995 tarihinde bir koğuş içi şiddet olayı neticesinde hayatını kaybetmiştir. Olayla ilgili olarak cezaevi idaresi ve Cumhuriyet Savcılığı nezdinde ayrı bir soruşturma yürütülmektedir.

"Firuze sen ne yaptın?" dedim gözlerimi sımsıkı kapatırken. "Sen nasıl kaldırdın bunu?"

Fikriye'yi öldürtmemiş, Fikriye'yi öldürten adamın avukatlığını üstlenip cezadan sıyrılmamasını ve müebbet almasına itiraz etmeden içeri girmesini sağlamıştı.

Firuze gençliğini çalan, hayatını mahveden kadının cinayetine bir kadın ve avukat olarak sessiz kalmamıştı.

Koğuş içi şiddette parmağı olup olmadığını düşünmeme gerek yoktu.

"Adaletin önünde yalnızca bu olay için durdun. Bundan korkuyordun. Meslek hayatında bir kez hata yaptın, o da Fikriye içindi."

Okuduklarıma inanamıyordum. Olanlara inanamıyordum. Elimdekilerle ne yapmam gerektiğini biliyordum ama yapmalı mıydım, bilmiyordum.

Siktir. Bunu kimsenin bilmediğine çok emindim. Mustafa Yavuz bile bu olayı bilmiyor olmalıydı. Ulaşılabilir bir kaynak olsaydı aylardır araştıran ben bulurdum.

"Sezin?" diye soran sesle kafamı birden kaldırdım ve karşıdan gelen takım elbiseli Kubat'ı gördüm. Üstü başı dağınıktı fakat soluğu burada almış gibi duruyordu. "Göktuğlar Firuze ablanın eve gittiğini söyledi. Sen niye gitmedin?"

Ne dediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. "Uraz'ı tek bırakmam," dedim ve kaşlarımı çatıp üstüne başına baktım. "Sen ne yapıyorsun burada?"

"Telefonuna bakmıyorsun," dedi burnundan soluyarak. "Saatlerdir seni arıyorum. Karan piçini televizyon karşısında sikini kaşısın diye kapıda beklememek için dakika saydım. Nöbet değiştiği gibi buraya koştum."

Karan Tokmak, korumalığını yaptığı o garip herifti. Adam birkaç ay önce tutuklanıp geri salınmıştı fakat adamın bir hayatı yoktu. Kubat'ın anlattığı kadarıyla hayatı işinden, telefon görüşmelerinden ve evde dizi izlemekten ibaretti. Bir de kaşımalı detay vardı. Adamın hayatsızlığı komikti, Kubat'ın onun kapısında beklemesi daha komikti.

"Telefonum nerede bilmiyorum," dedim burnumu kırıştırarak. "Adamı sevmiyorsan işi bırak."

"Düğün masraflarını da sen verirsin cebinden."

Kaşlarımı kaldırdım. Yakında bir düğün mü vardı? Fark ettiğim detayla birlikte dudaklarım aralandı. Ne? "Harbi mi!"

Sesim biraz fazla çıkmış olacak ki, "Sessiz ol," diye gözlerini kocaman açarak etrafa bakındı. Onun bana bakmadığı anı yakaladığım gibi atik bir hareketle dosyayı kapatıp bacağımın altına koydum.

Ziyafet, akşam sekizde nöbetten çıkıp yanıma uğradıktan sonra yarı uyur biçimde eve dönmüştü. Konuşmamızın herhangi bir sorun olmayacağına emindim.

Tehlike olmadığını anlayıp kravatını gergince boynundan çözerken, bacaklarını açarak yanıma kuruldu. Gömleğinin yaka düğmelerini de açıp dirseklerini dizlerine yasladı ve parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. Sıkıntısını anlayabileceğim kadar onu izledikten sonra konuşmaya karar verdim.

"Ziyafet'e evlenme teklifi mi edeceksin?" Ceketinin içcebine elini soktu ve kutuyu çıkarıp bana uzattı. Kalp şeklindeki kadife kutuyu açtığım gibi ışık yanınca prenses kesim tek taşı gördüm. Yüzümde bir gülümseme oluştu. "Bayağı bayağı planlıyorsun," dedim daha sakin bir şekilde.

"Aylardır cebimde."

Kutuyu kapatıp ona uzatırken, "Sabrını tebrik ediyorum," dedim dudaklarımı büzerek. "Bence geç bile kaldın. Ziyafet ne kadar sessiz dursa da bunu bekliyordu."

"Beklediğini biliyorum. Artık zamanı geldi. Sadece biraz... alışmamız gerekiyordu. Olanlara." Yeni tıraş olduğu belli olan çenesini sıvazladı ve dilini yanağında gezdirirken güldü birden. "Önce kardeşimizin korkunç bir şekilde şehit olmasını, sonra bin bir uğraşla çözmeye çalıştığımız dosyayı kaybedişimizi, görevden uzaklaştırılmamızı, dostum dediğim adamın hiçbir açıklama yapmadan siktirip gitmesini, kız kardeşimi terk etmesini, Ankara'ya gelişimizi, yeni bir hayat kuruşumuzu... yedirmemiz gerekiyordu."

Dostum dediğim adamın hiçbir açıklama yapmadan siktirip gitmesini... Turan'a olan öfkesi asla bitmeyecekti. Acaba gerçekleri bilseydi ne yapardı? Onu affeder miydi? Peki Turan'dan aylardır haber almadığımı, bu acıyla yaşadığımı ve hatta öldüğünü... düşündüğümü bilse?

Bakışlarını parmağıma çevirdiğinde alyansımı ve baget yüzüğümü taşıyan parmağımın yandığını hissettim. Parmaklarımla yüzüklerimi okşarken ben de bakışlarımı ellerime çevirdim.

"Bir de kız kardeşimin onu beklediğini, hâlâ yüzükleri taşıdığını yedirmemiz gerekiyordu."

"Doğru, beklemen daha doğru olmuş," dedim kısık bir sesle. "Artık Şükrü de eskisi gibi tepkili değil. O da senden bir adım bekliyor gi-"

"Sezin neden?" diye lafımı kestiğinde sabırla bakışlarımı yüzüne çevirdim. Öfkeli değil de... anlamaya çalışıyormuş gibiydi. "Neden bekliyorsun? Neyi bekliyorsun? Sen böyle bir kadın değilsin. Seni ardında bırakanın yolunu gözlemezsin. Sen neyi bulacaksın da gözlerin yola bakıyor?"

"Bu konuları konuşmayı bırakmıştık seninle."

"Bıraktık ama sen bırakamadın. Yapamadın Sezin, sana dönen sırta bakmayı bırakamadın. Kaç mevsim geçti üzerinden? Senin gözlerin hâlâ yolda, pencerede, uzakta, aynı fotoğrafta. Birkaç videoda çıkan sesiylesin. Bu bekleyişin anlamı ne? Sana ne verdi ki hâlâ onun gölgesindesin?"

Hayat verdi. Umut verdi. Mutluluk, güven, gelecek, huzur verdi. El verdi bana ayağa kalkayım diye. Kimsenin eline tutunmayan ben, tüm ömrümü ona bağladım.

"Bana kimsenin veremediğini," dedim öfkeyle dolan içime rağmen sakince. Kontrolü elimde tutmalıydım. Dilimden çıkacaklara dikkat etmeliydim. "Gölgesinde değil, sözünde kaldım. Bir bakışında, bir öpüşünde, bir sarılışında kaldım."

Güldü alayla. "Ne sözü, Sezin? Gitti, kaldın. Neyin sözü? Bitti dedik. Kapandı defteri dedik."

Nefes almakta zorlanırken kelimeler boğazımda dizildi ama çıkmadı. Dudaklarımı ısırarak karşıya baktım. Gözpınarlarıma dolan yaş değil, iğneydi. Gözlerimin ardına korku dikiyordu. Ağlatmalıydı ama ağlatmıyordu da. Yakıyordu, acıtıyordu ama bir türlü ağlatmıyordu.

"Belki de..." dedim neredeyse duyulamayacak kadar kısık olan çatallı sesimle. "Belki de öldüğü için..."

Kubat'ın alayı dondu. Vücudunun kaskatı kesildiğini hissettim. Gözlerim boşluktayken düşüncelerim elimde değilmiş gibi, onun dönüşünü yaşıyor gibi duvarı izledim. Dönüyordu ama canlı değildi. Biri kapımı çalıyor ve bana başsağlığı diliyordu. Haykırarak yere düşüyor ya da kafama sıkıyordum. Artık böyle bir kâbustan başka bir şey düşünemiyordum. Gözümü kapatsam, sessizliğe dalsam biri bana başsağlığı diliyordu. Hayaldi ama gerçek olmasından ölesiye korktuğum bir hayaldi.

"Belki de çoktan-" Nefesim kesildiğinde gözlerimi kapattım. "Belki o yüzden dönmüyor. Belki... o yüzden arayamıyor ve ben onun sesini bile duyamıyorum. Bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Bu bilinmezlik..." Elimi göğsüme bastırdım içimdeki Alp'e tutunmak ister gibi. "En büyük ceza. Ne yas

tutabiliyorum ne devam edebiliyorum. Ne kapatabiliyorum o defteri ne de başka bir sayfa açabiliyorum."

Gözlerimi tekrar açınca yaşın biri kirpiklerimden kurtuldu ve süzüldü. Burnumu çekerken Kubat'ın yaşadığı dehşetin kokusunu soludum.

"Her gece *inşallah yaşıyordur* diye dua ediyorum. Her sabah *öldü mü acaba* diye uyanıyorum. Böyle yaşanıyor mu sanıyorsun? Yaşanmıyor ama yapamam. Bir ses, bir iz, bir haber almadan arkamı dönemem. Dönmeyeceğim. O sırtını dönse de ben bekleyeceğim. O gitse de ben onun yolunu gözleyeceğim. Çünkü insan bir kere sever ve kalan bütün ihtimalleri siler."

Kubat eliyle saçlarını geriye itti. Ne yapacağını bilemez gibi, "Bunu sana yapmaya hakkı yoktu," dedi ama sesi bu kez öfkeden değil, acıdan titremişti. "Böyle bilinmezlikte bırakmaya hakkı yoktu."

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. Doğum günümden beri tek bir haberini alamamıştım. O günlerde yaşıyordu fakat şimdi? Ne arıyordu ne soruyordu ne haber yolluyordu. Bana bunu yapmaya, bunları düşündürtmeye hakkı yoktu. Beni böyle yaşamaya mecbur bırakmaya hakkı yoktu.

Ona öfkeli değildim. Ölü olduğunu düşünerek hayatı kendime zindan ettiğim eşimin, canımın, tüm kalbimin yaptıklarına asla tepkili değildim. Bir arasaydı... bu zamanda bir kez nefesini duysaydım bu bana ömürlük yeterdi ama yoktu.

Gözlerimden süzülen yaşlar çenemden sessizce akıp göğsüme düştü. Yangınımı söndürmeye yetmedi. "Keşke biri gelse... elime bir mezar taşı verse. En azından nereye ağlayacağımı bilirim."

"Sezin..." diyerek beni göğsüne çektiğinde dik durmaya, güçlü durmaya çalıştım. Yaşlarımı silmedim ama başka yaş da dökmek istemedim.

Korgeneralin sessizce bana cevap vermeden arkasını dönüp gitmesini düşündüm, bir şeyleri telafi etmek için uğraşmasını düşündüm. Belki de telafi etmeye çalıştığı şey...

Düşünmek istemeyerek gözlerimi sımsıkı kapattığımda Kubat'ın, "Buradayım," dediğini duydum. "Senin yanındayım kardeşim."

"Ben de senin yanındayım," dedim sessiz bir şekilde. "Her kararında, her hayalinde." Konuyu hızlıca değiştirip, "Ziyafet'i şık bir yerde yemeğe götür. O böyle gösterişli ama anlamlı anları sever," dedim çünkü Alp konusunu düşündükçe, konuştukça mahvoluyordum. Acıya bulanmış bir sesle güldüğünde zihnimi boşalttım ve onunla, onu konuşmak istediğimi hissettirdim. "Ve biraz romantik ol. Ayılığı kenara bırak."

"Ona âşık bir dağ beygiri olduğum konusunda hemfikiriz." Ben de burnumu çekerek güldüm ve ondan uzaklaştım. "Kalbim onu düşünürken bile

titriyor. Gözü değse, eli uzansa, saçını savursa içimde bir deniz dalgalanıyor. *Mare'yi* söylemiyor, yaşıyorum. Her seslenişimde onda boğulmayı nasıl sevdiğimi anlatıyorum."

"Anlıyor mu?" diye sordum.

Gözlerini daldığı yerden kaçırmadan gülümsedi saf âşık gibi. "Anlıyormuş gibi gülümsüyor. *Tamam* diyorum. *Bu hayat işte. Gülümsemesinde tüm geleceğim var. Beni anlayan bir şeyler var. Ben ona muhtacım.*"

Elimde olmadan gülerken omzunu sıktım. "Sen cidden âşıksın bu kıza."

Kafasını aşağı yukarı sallayıp bana döndü. "Onu düşünmeden geçen bir dakikam yok, onsuz bir hayat da anlamsız. Sadece onu istiyorum."

Onlar için mutluydum. Çok zor zamanlar yaşamış, sonunda istediklerini elde etmeye başlamışlardı. Acı çekmişlerdi ama el elelerdi. Belli ki onların elleri yeterdi kurtulmaya.

İster istemez gözlerim yine hastane koridoruna kaydı. Bomboştu.

Gelen bir Alp yoktu. *Yine.* Yedi aydır olduğu gibi sessizlik vardı yalnızca.

Bizim ellerimiz bizi kurtarmaya yetmemişti.

Ayışığı Kitaplığı

11. UĞURLANAN ADAM, ARKADA KALAN KADIN

Sezin Akkurt,

Ağustos 2022, Ankara.

Sigaramdan aldığım dumanı dudaklarımdan bırakırken etrafı kontrol ediyordum. Furkan Uraz hâlâ hastanedeydi. Bugün başında Göktuğ, Mustafa Yavuz, Melike Nisan, Aslı ve Nizami vardı. İçim biraz rahattı. Günler sonra ilk kez başından ayrılabilmiştim.

Adliyeden içeri girmeden önce sigaramı çöp kutusunda söndürdüm ve gözlüğümü takıp içeri yürümeye başladım. Beni görenler tanısa da herhangi bir laf atmadı. Firuze iki hafta önce işinin başına dönmüştü. Akşamları hastaneye uğrasa da yavaş yavaş normale dönüyordu.

Onun normale dönmesini beklemiştim.

Tarayıcıdan geçtikten sonra merdivenlerden çıkıp odasına yürürken dikkatliydim. Tam güvenliklerin orada Emrah'ı gülerek sohbet ederken görünce, sakin bir şekilde onun beni görmesini sağlayarak Firuze'nin odasının önüne geldim. Emrah'ın son bakışı şaşkındı. Burada beni birkaç kez görmüştü fakat söylemeliydim ki o adamı günahım kadar sevmiyordum.

Kapıyı çalmadan açtığımda, Firuze eğildiği dosyaların üstünden kalktı ve öfkeyle kapıya döndü fakat beni gördüğü gibi kaşlarını kaldırarak geriye yaslandı.

"Kapı çalma huyun yok sanırım."

Tehdit edeceğim kadının kapısını çalsaydım komik olurdu.

Gülümseyerek kapıyı kapatıp, "Kaynanamın kapısını çalmam. Aramızda anne-kız ilişkisi var sonuçta," dediğimde samimiyetsizce gülümsedi. Tek bir sıcak duygu yoktu üstünde.

"Doğru. Anne-kız..." Kollarını göğsünde bağladığında keyifle kahkaha attım ve masasının önündeki koltuğa kuruldum. "Bir şey içer misin?" diye sordu sabırla.

"Türk kahvesi alırım," dedim keyifle. "Sade."

Yüzümde birkaç saniye dinlendikten sonra telefonuna uzandı ve bir numara tuşlayıp, "İki Türk kahvesi. İkisi de sade. Hızlı," dedikten sonra telefonu kapatıp yüzüme döndü.

"Ne acelemiz var?" derken bacak bacak üstüne attığımda gözü seğirdi. Bacaklarımdaki bakışlarını yüzüme zor kaldırdı. Birinin onun makamında bacak bacak üstüne atması sinirini mi bozuyordu? Daha konuşmamıştım ki. Bu kadar çabuk sinir olmamalıydı.

"İşler yoğun," dediğinde kafamı aşağı yukarı sallayarak etrafta göz gezdirdim.

Arkasında duran büyük Türk bayrağına baktım. "Doğru, adalet beklemez."

Sessizlik içinde beni izledi. Kahvelerimiz geldiğinde bile ilk konuşan o olmadı. En sonunda, "Emrah nasıl?" diye sordum bakışlarımı ona dikerek.

"Kendisine sor."

"Asistanının nasıl olduğunu bilmiyor musun?" diye sordum dudaklarımı büzerek. "Bayağı yakın görünüyorsunuz oysaki."

Kasıldı. Sadede gelmemi bekler gibi, "Ne ima ediyorsun?" diye sordu.

"Ben ima etmem, Firuze. Doğruları direkt söylerim." Çantamın içinden çıkardığım fotoğrafları yavaşça önüne bıraktım. "Özellikle yaşadığını yaşatan insanlardan gerçekleri kaçırmam."

Bakışları yavaşça önüne döndüğünde Emrah ile olan fotoğraflarını gördü. Kaşları çatıldı ve direkt kafasını kaldırdı. "Bunlar ne?"

"Sen söyle," diyerek öne eğildim. "Kocanın sana yaptığını, sen de kocana mı yapıyorsun?"

Rahatsızlığını fark etmeme gerek yoktu. Resmen o rahatsızlığı solumuştum. "Saçmalıyorsun," derken fotoğrafları aldı ve ters çevirdi. "Öyle bir şey yok."

"Onunla ilgilendiğini biliyorum," dedim rahatça. Beni kandırabileceğini mi düşünüyordu? Ben aylarca bu anı beklemiştim. Onu köşeye sıkıştıracağım anı... "Geçen gece Emrah'ın hastaneye geldiğini biliyorum. Kapının önünde kavga ettiğinizi, Emrah'ın sana sarılmaya çalıştığını..."

Ziyafet, o gece bana Firuze'nin bir adamla kavga ettiğini söylemişti. Elbette o kişi Emrah'tı. Başka biri olamazdı. Onları görebileceğim şekilde dışarı çıktığım gibi Emrah'ın sarılmaya çalıştığını yakalamıştım. Firuze ise bağırarak onu kendisinden itmiş, gitmesini emretmişti.

Çenesi titrerken ellerini nereye koyacağını bilmez gibi birkaç kez onlarla oynadı. "Sezin-"

"Umurumda değil," dedim sertçe. "Kocanı mı aldatıyorsun? Olabi-"

"Hayır!" dedi sakin kalmaya çabalayan sesiyle. "Hayır. Aramızda hiçbir şey yok. Asla da olmayacak!" Sesini kısarak öne doğru eğildi. "Emrah benimle ilgileniyor olabilir ama ben asla onunla ilgilenmedim. Geçen günkü

saçmalıktan sonra da onu uzaklaştırdım. Peşime fotoğrafçı takmış olabilirsin, açığımı arıyor olabilirsin ama boşuna çabalıyorsun. Bir hatam yok."

"Ben yine de öyle söylemezdim," diyerek asıl dosyayı önüne koydum. "İbrahim Konmaz davasındaki tavrının hatasız olduğunu savunamayız."

Altüst oldu. Tüm duvarları yıkıldı. Gözleri kızarırken dosyaya dönüp bakmadı bile. Yutkunamadı, nefes bile alamadı. Onu kolayca alt edebileceğimi fark edip beyaz bayrak kaldırdı. Bayrağının çok eski olduğunu görebiliyordum çünkü karşımdaki kadın, hayatında hiç beyaz bayrak sallamamıştı. Hiç yenilmemişti. Ben olmasaydım her şey tozlu sandıkların içinde, onun mesleki sırrı olarak devam edecekti fakat ben buna izin veremezdim.

O sandığı halkın önünde kırmaya kararlıydım.

Kızarık gözleriyle yüzüme bakarken onun gerçekten yakalandığını anlayabiliyordum. "Fikriye'yi sen öldürtmedin ama bir avukat olarak İbrahim Konmaz'ı sen öldürttün."

Kafasını iki yana salladı yavaşça. Bu sır kendisiyle birlikte gömülür mü sanmıştı? Ben onun tek bir bakışından hatalarını ayıklardım. Aylardır bana hatasız, adalet yanlısı bir kadın olduğunu anlatıyordu. Oysa o da kirliydi. Elleri bu yolun en başında kana bulanmıştı.

Furkan Uraz, eve getirildiğinde çocuğu sahiplenmemiş fakat onun annesini öldürten adama cezasını vermişti. En pis yöntemleriyle.

Onu tebrik ediyordum. Yaptığı çok doğru, yerinde ve takdir edilesiydi fakat Firuze gibi idealleri olan, adalet yanlısı bir kadının böyle bir şey yapması sorgulanması gereken bir olaydı.

"Hadi söyle. Adaletin senden büyük olduğunu anlat. Karşısında duramayacağın palavrasını sık bana. Oğlunun görevden uzaklaştırıldığı dosyayı imzalarken anne olarak düşünemediğini söyle."

"Hikâyeyi anlatana değil, yaşayana sor. Hayatımda bir kez adaletin karşısında durdum ve o zaman kaybettim. Adalet terazisinde ağır basan vicdan değil, kötülüktür."

"Kötülük... mü?"

Derin bir nefes alıp anlatmaya hazırlandı. "Benden yardım istedi," dedi gözünden yaşlar dökülürken. Burnumun ucu sızladı. "O kadına gittim ve..." Nefes alamıyormuş gibi elini gerdanına götürdü. Sertçe sıvazladı. Bu anısı gerçekten çok derindeydi, çıkartması acı veriyordu. Bunu hissedebiliyordum. "Çocuğu doğurmaması için yalvardım. Ben hayatımda ilk kez birine yalvardım. Ne anneme ne babama ne de kardeşlerime... Hiçbirine yalvarmayan Firuze Akkurt, Fikriye Konmaz'a yalvardı. Kocasının metresine."

Yüz yüze geldiklerini biliyordum. Sarhoşken bunu ağzından kaçırdığını hatırlıyordum!

"Hamile olduğunu nereden biliyordun?"

"Bir gece yarısı beni aradı. Özürler diledi. *Böyle olmasını istemezdim, senin gibi bir kadın bunu hak etmiyor* dedi. Beni aramamasını, kocamdan uzak durmasını söylediğimde de..." Elleriyle yüzünü sıvazladı. Bunu çok sert yaptı. Bana bunları anlattığına pişman mıydı yoksa pişman olduğu şey yaşadıkları mıydı, bilmiyordum. "*Hamileyim* dedi."

"Sen de onun ayağına gittin."

"*Bir hataydı belli ki yapma* dedim. *Çocuğu doğurma, tayinini iste ve ondan uzaklaş* dedim. *Âşık oldum* dedi." Güldü gözündeki yaşları silmeden. "Benim âşık olduğum adamın ona âşık olduğunu o da biliyordu. Tüm gençliğimi boş verip okulumun son zamanlarında çocuğunu doğurduğum, tüm hayatımı adadığım adamın onu sevdiğini söyledi."

"Ve?"

"Telefonu kapatıp yanına gittim. İkna etmeye çalıştım. Savcılık düşündüğümü, bu çocuğun hayatımı mahvedeceğini söyledim. Sonra tuttu elimden, *bana yardım et* dedi. Abisinin çocuğu duyunca namus için peşine düştüğünü, kendisini öldüreceğini söyledi. Ne yapabilirdim, Sezin? Karşımda bir kadın umutsuzca benden yardım istedi. *Kurtar beni, bu çocuk doğsun* dedi. Yalvardı."

Gözlerini sımsıkı yumup sertçe yutkundu. Tekrar yaşıyormuş gibiydi. O zorluğunu hissediyordum. Yaşları artık akmıyordu, sanki duyguları donmuştu.

Hüzün buğusu gibi duruyor ama dökülmüyordu.

"O an ne bir anne ne de aldatılan bir eştim. Yalnızca bir kadının hakkını savunmam gerektiğini düşündüm. Saygınlığımı, onurumu boş verdim. Yalnızca çocuk için uğraştım fakat geç kalmıştım. İbrahim, doktorla anlaşmıştı. Hem çocuk hem Fikriye ölsün diye para vermişti ama yaşadı işte. Uraz yaşadı. Ben de İbrahim'e durumu anlattım. Avukatı olacağımı, Fikriye'nin kocamla ilişki yaşadığını ve intikam almamız gerektiğini söyledim. İnanınca da..."

Oyun oynamıştı. Aslında en başından Fikriye için onun avukatı olmuştu.

"Avukatı olarak hiçbir şeye karşı çıkmadın. Ceza almasını sağladın."

"Onu kandırdığımı anlayınca beni tehdit etmeye başladı. Hem Uraz'ı hem Alp'i hem de beni öldürteceğini, Yavuz'un hayatını mahvedeceğini söyledi. Peşime adam taktı. Başıma bela olacaktı."

Yüzümü sertçe sıvazladım. Bu nasıl bir çıkmazdı? Firuze'nin genç yaşında böyle bir şey yaşaması... onun hayatının deli rüzgârda nasıl solup gittiğini anlatıyordu bana. "Hepsini korumak için de ölüm emrini verdin."

"Gençtim. Aileme, kariyerime leke bulaşmasın istedim. Yapmamam gerekiyordu." Tozlu sandıktaki sırrın tozu muydu onu öksürmeye iten bilmiyordum fakat birkaç saniye öksürdü. Nefes alamıyor gibiydi. "Eski bir müvekkilim bana borçluydu. Her şeyi yaktım. Başım yanacak korkusundan... ona gittim. Sadece isim verdim. İbrahim Konmaz dedim. Akşamına haberi geldi."

"Adaletini kendin sağlamak istedin. Hem Fikriye'nin intikamını aldın hem de kendi intikamını. İbrahim'i öldürten sendin."

Bu gerçeği kabul etmek istemiyormuş gibi gözlerini sımsıkı yumdu. Başını iki yana salladı dudaklarını birbirine bastırarak. Susamazdı. Susmadı da zaten. "Bu sır benimle gömülecekti," dedi donuk bir şekilde. "Mezara kadar omzumda yük olacaktı. O zamanlar kendi adaletimi sağlamakla meşgul olduğum için bir kadının ölümüne sebep oldum. Fikriye benim nefret ettiğim bir kadın olsa da... kadındı, Sezin. Yardıma ihtiyacı olan, yaşamak isteyen bir kadındı."

Onu anlamanın hasarını ruhumda hissediyordum. "Bu yüzden Uraz'dan nefret ettin. Bu yüzden onun yüzünü görmeye tahammülün yok. Aslında Uraz senin hatalarını, vaktinde yaptığın haksızlığı hatırlatıyor."

Kafasını eğdi ve dişlerini sıkarak burnundan nefes verdi. "Ona Uraz ismini ben verdim," dedi ifadesiz bir şekilde. Gözlerini açtığında oradaki yangına yine şahit oldum. "Evime geldiğinde ismi bile yoktu. Hayatındaki tüm zorluklara rağmen... hayatta kalmıştı. Şans dedim sadece. *Onun burada olması benim kötü şansım, onun iyi şansı. Şans olsun ismi.*"

Uzaklara bakarak sessizleşti. Onun yüzüne bakarken gençliğini yakmaktan kastını anladım. Mesleğini, ailesini, hayallerini, yaşantısını yakmıştı. Ailesi bir arada kalsın diye uğraşmış, aldatıldığı kadına yardım etmiş, intikam almış, kocasından tiksinse de onun soyismini korumuştu.

"Bir hatanın üstünü kapatmak için gençliğimi mahvettim ben. Biri yaşasın, birinin intikamı kalmasın, birinin hatası bizi mahvetmesin diye... Bir ben uğraştım. Bir tek ben."

Mustafa Yavuz nelere sebep olduğunu bilmiyordu. Korkunç bir adamdı. Yaşattıkları yetmezmiş gibi Firuze'nin omzuna daha da yük bindiriyordu. Firuze'nin çabasına kayıtsız kalmak zor olsa da imkânsız değildi.

Onu anlıyordum fakat içimdeki öfke sönmüyordu. Turan'a ve Uraz'a yaşattıklarını affedemezdim. Turan affedebilirdi, Uraz göz yumabilirdi,

Melike Nisan umursamayabilirdi. Ben Akkurt ailesine yaşatılan tüm haksızlıklara karşıydım. Kendi yaşadığı haksızlığı fazlasıyla çocuklarına yaşatan Firuze Akkurt'a ise... anlayışlı bir nefrete sahiptim.

Affetmeyecektim. Çocuklara yaşattıklarını unutamazdım. Bir telefon geldi diye oğlunun emeklerini yok saymasını unutamazdım. Bir başkası olsaydı bunu yapan, uğraşmazdım ama onunla uğraşmak benim küçük Alp'e borcumdu.

Dosyayı önünden alıp sertçe kapattım ve derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Bu olay ortaya çıkarsa savcı kimliği yanar, meslekten ihraç edilir, ceza alırdı.

Bakışlarım yavaşça yere döndü. Bu dosyayı bana Alparslan Aksakallı niye vermişti? Bilmesine rağmen neden Firuze'ye dokunmuyordu? Ona ceza verecek olan kendisi olabilirken neden...

"Turan'ın dosyasını imzalaman için seni arayan kişiyi tanıyor musun?" diye sordum bakışlarımı yerden çekmeden. "Başına gelecekleri söyleyen kişi sana kendisini tanıttı mı?"

Alayla güldü. "Onu tanımayan mı var?" dedi derin bir sesle. "Koskoca Korgeneral Alparslan Aksakallı beni arıyorsa emri vardır. Yoksa asla bana telefon etmez."

Elimdeki dosyayı sıkmaya başladım. Kalbim duraksıyor, duvarlara çarpıyor, dehşetle bağırıyordu. İçimdeki düzen değişiyordu.

Alparslan Aksakallı. Her şeyin merkezindeydi. Keleş'i süresiz izne çıkaran, Turan'ın görevden uzaklaştırılması için Firuze'yi arayan, bana Fikriye dosyasını veren, benim intikamımı almak isteyen...

Sürekli karşıma çıkması tesadüf olamazdı. Korgeneral Alparslan Aksakallı çok büyük bir oyun oynuyordu ve ben bunu nasıl görmemiştim? Bu oyunu çözemeyecek kadar acıma odaklanmıştım.

Boğazım kuruydu. Sanki dikenli teller gırtlağıma sarılıp canımı sıkıyordu. Tüm bu karmaşa tek bir kişiye çıkıyordu. Etrafı dağıtıp kenara çekilen ve her şeyi izleyen isim... çok uzun zamandır üstümüze gölgesini sermişti.

"Kimi koruyor ya da kimi kullanıyor?" diye fısıldadığımda Firuze, "Ne?" dedi yalnızca.

Bakışlarım hızlıca ona döndü. Bir şey demedim çünkü gözlerim ona değil de boşluğa düşüyormuş gibiydi.

Aksakallı kimdi? Hayır, kim olduğunu biliyordum. Paşa diye anılan, doksanların en iyi askerlerinden biriydi. Korgeneral olduktan sonra onu herhangi bir yerde görmemiştim. Gerçekten kimdi?

Tek bir sözüyle tüm düzeni değiştirebiliyorsa... aslında oyunun nasıl oynanacağını da biliyordu.

Bu oyundan haberi olabilecek tek bir kişi biliyordum; *Albay Serdar Köktür.*

Onun yanına gitmem gerekiyordu.

Firuze'yi cevapsız bırakıp arkamı dönmüşken, "Sezin," diye seslendi. Birden ona döndüm ve anlamaz gibi baktım. "Dosyadan ve Emrah'tan birine bahsetme," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Melike Nisan, hukuk fakültesini yeni bitirdi. Annesinin olayları patlarsa üstünden bu lekeyi silemez. Mustafa'nın üstümüze yapıştırdığı lekeyi silmek için yıllardır uğraşıyorum, o da uğraşmasın." Dudaklarım aralandı. Yani... "Her şeyi mahvetme. İstifamı isteyeceğim. Görevden çekileceğim. Emekliliğe ayrılacağım. İstediğin bu, değil mi? Her şeyi bırakmamı istiyorsun." Kafasını aşağı yukarı doğru salladı. "Tamam. Bırakıyorum. Pes ediyorum. Sen kazandın."

Kazanmış gibi hissetmiyordum.

"Kaybedeceğin savaşa girmek senin ilk yenilgindi. Yeni hayatında başarılar," diyerek odadan çıktım.

Hızlı adımlarla binadan uzaklaşırken, "Ne oluyor anasını satayım? Ne oluyor? Bir çözsem..." diye öfkeyle söylendim. Gidecek kimsem yoktu. Alparslan Aksakallı ile hiçbir bağlantım yoktu. Bağlantısı olabilecek tek kişi de aylardır bir tesiste kapalıydı.

"Anasını sikeyim böyle işin," derken Turan'ın bana bıraktığı arabanın kapısını açıp koltuğa kuruldum. Telefonumu çıkardım. En baştaki numaraya elim gidecekken duraksadım. Turan'ın numarasının üstünde parmağımı gezdirip, "Kime anlatacağım senden başka? Kim anlar senden başka?" diye fısıldayıp telefonu yan koltuğa fırlattım.

Yüzümü hızlıca sıvazlayıp, "Ne bok yiyeceğim?" dedim öfkeyle. "Elimde hiçbir şey yok. Elimde olan şeyleri de o verdi." Etrafa bakındım. "Neden Firuze'yi bitirmemi istedi? Neyi telafi etmek için verdi dosyayı?"

Direksiyona hafif hafif vurdum. "Kimsin, Alparslan Aksakallı? Olanlarla ilgin ne?"

Cevap yoktu. Büyük ihtimalle de olmayacaktı ama yine de arabayı çalıştırıp adliyenin oradan ayrıldım.

Topuklularımın sesi koridorda yankılanırken önümdeki kız konuşmaya devam ediyordu. "Şu an Serdar Bey'in ilaç saati fakat siz acil olduğunu söylediğiniz için alıyorum. Normalde ilaç saatinde ziyaretçi kabul etmiyoruz, Sezin Hanım."

"Aynen," dedim etraftaki bakışlarımı kısa bir an ona çevirip gözlerimi devirdim. "Hasta yakını olarak bir tek ben varım. Benim sözümün üstüne sözünüz yoktur diye düşünüyorum." Boğazımı temizledim. "Benden ve arkadaşlarımdan başka buraya gelen oluyor mu?"

Hemşirenin adımları yavaşladı. Bakışlarını karşıdan almadı ama dosyasını tutan ellerini düzelttiğini seçebildim. "Hayır, yalnızca siz ve arkadaşlarınız."

Kafamı aşağı yukarı salladım ondan bakışlarımı almadan. "Anlıyorum." Kapının önüne geldiğimizde hemşire saatine baktı. "Yalnızca yarım saat."

"Evet, bir saat," diyerek içeri girdiğimde hemşire, "Sezin Hanım yarım-" diyecekti ki kapıyı yüzüne kapatınca sesi kesildi. Kapının arkasına bakındım ama ne anahtar vardı ne de kilit.

"Neden kilit yok ki amına koyayım?" diye öfkeyle söylenerek içeri baktığımda albayı camdan dışarıyı izlerken gördüm. Üstünde gri yakalı bir tişört ve kahverengi pantolonu vardı. Bu kıyafetleri onun için ben alıp getirmiştim. Başta düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Küçücük bir kelimeyle tetiklenebiliyor, delirebiliyordu. Bu yüzden dikkatle, "Serdar baba?" diye seslendim.

Bakışlarını bana çevirmedi ama beni duyduğunu belli eder gibi derin bir nefes aldı. "Seni tanıyorum," dediğinde gözlerimi kırpıştırdım.

Yutkunarak ona yaklaştım ve karşısındaki koltuğa oturdum. "Sezin ben."

"Her neyse," dediğinde kaşlarım çatıldı. Neden öfkeli gibi konuşuyordu? "Tek misin?"

"Evet, yalnızca ben varım," dediğimde yüzündeki öfkeyle bana döndü.

"Beni dışarı çıkar. Yürümek istiyorum. Bahçeyi görmek istiyorum. Suyun isteği."

Ne?

Gözlerimi kapatıp nefes alıp verdim. "Benim seninle konuşmak istediğim-"

"Beni dışarı çıkar dedim!" diye bağırdığında, "Tamam," dedim aceleyle. "Tamam. Gelin çıkalım," diyerek ayaklandım. Kıyafetlerini düzelterek ayağa kalktı.

Koluna girmeye çalıştığımda beni sertçe tuttu. Tam gözlerimin içine baktı. Gözleri kocamandı. "İzin verme," dediğinde, "Efendim?" dedim anlamayarak. Kolumu o kadar sıkıyordu ki onun bu hiddetini kavramakta zorlandım. Sorun neydi? Sorun mu vardı?

"İzin verme. Beni çıkar."

"Tamam..." dedim hızla. Ne olduğunu ya da ne için bu kadar telaşlı olduğunu bilmiyordum. Odadan çıkacakken kapı birden açıldı.

Az önceki hemşire önce albaya sonra bana döndü. "Bugün çıkış saati değil, Sezin Hanım," dediğinde kaşlarım iyice çatıldı.

"Burası hapishane de haberimiz mi yok?" dedim sinirle gülerek. "Önümüzden çekil."

"O halde ilaçlarını vereyim," dedi hemen aceleyle. Öfkeyle etrafa bakındığımda albay sessizce onu izledi. Hemşire başka bir hemşireye seslendiğinde ve ilaçlar geldiğinde sabırla bekledim.

Albay ilaçlarını içtikten sonra yürümeye başlayınca hemşireye ters ters bakıp onunla adımlamaya başladım. İlaç ısrarı neydi? Ayrıca istersem albayı Bali'ye tatile götürürdüm, ona neydi?

Bahçeye çıkana kadar ikimiz de konuşmadık. En sonunda bahçedeki banklardan birine kurulduk. Kurulmamızla albayın elini ağzına götürmesi bir oldu. Etrafa bakınarak avucundakileri yere döktü ve terlikleriyle sertçe ilaçları ezdi.

"Serdar baba?" dedim dehşetle. "Ne oluyor?"

"Sezin," dedi etrafa bakınarak. Biriyle göz göze gelince gözlerini çekti ve yere döndü. "Beni iyi dinle," demesiyle yutkundum. "Sidar bana ulaştı," demesiyle ellerimi dizlerime yaslayıp etrafa bakındım. Ne dediğini anlamıyordum fakat saklamamız gereken bir şey olduğunu iyi biliyordum. Bizi izleyen birilerinin olduğunun farkındaydım. "Beni kaçıran Sidar'dı. Onu tanıyorsun. Sesini duydun."

"Tanıyor muyum?"

"Yassou operasyonunda Gizem'i tutan adamı vurmaman için emir veren ajan... Sana soruşturma açıldığında görevden uzaklaştırılman için ifade veren adam..." Ellerim boşluğa düştüğünde, "Tepkisiz kal," dedi sert bir sesle.

Siktir. Siktir, siktir, siktir!

Sakin kalmalıyım. Sakin kalm- Ne demek ulaştı ve albay neden aklı başında gibi duruyor?

Yüz ifademi düzeltip etrafa bakınırken güldüm. "Nasıl ulaştı?" dedim ağaçları göstererek. Asıl konuyu saklamak için uğraşıyordum.

Albay kafasını kaldırmadan konuşmaya devam etti. "Benim onu tanıyıp tanımadığımı anlamak için yanıma geldi. Sonra birden... her şeyi hatırladım. Mağarada kafamın üstüne varili koyan oydu. Birliklerle işbirliğinde, silahları ve ilaçları sağlıyor. Bana verdikleri ilaçlar yurtdışından gelen intihar hapları."

"Anladı mı?" dedim gülmeyi sürdürürken. Birileri bizi izliyordu. Konuşmalarımızdan kimse şüphelenmemeliydi. "Hatırladığınızı anladı mı?"

"Hayır. Rol yapmak zorunda kaldım," dedi burnundan soluyarak. Kafasını kaldırdı ve boş bir tavırla, "Etrafa saldırınca delirdiğime kanaat getirdi. Ondan tetiklendiğimi düşünmeliydi," dedi.

"Tekrar gelecek," dedim yutkunarak. Kuşları gösterip ona doğru eğildim. "Bir ay önce Firuze Akkurt'un evinde bana ve Turan'ın kardeşine zarar vermesi için birini gönderdi."

"Seni yoklayacak. Heykele ihtiyacı var, her yolu deniyor."

"Siz iyi misiniz?"

"Zamanında bu ilaçları kullanan birliklerin içinde bulunmasaydım anlayamazdım. Başta ağrı kesici gibi kullanılıyor fakat tablet bitince kişi *ex* oluyor. Hiç yutmadım ama az kapsül kaldı. Bitince bana bir şey olmadığını anlarlarsa..."

Öldürürler.

"Sizi buradan kurtara-"

"Hayır," dedi sertçe. "Sakın. Beni çıkarmaya falan kalkmayın. Yeni başlıyor."

"Komutanım, ne yapacağız?" Oflayarak, sanki albayın hali moralimi bozuyormuş gibi önüme döndüm ve ellerimle uğraştım. "Turan'ı görevden uzaklaştırması için raporu imzalaması emrini veren de bizi dosyadan alıp izne çıkaran da Alparslan Aksakallı'ymış."

İlk kez o an yüzüme döndü. Yüzündeki ifade donakaldı. Ciddiyeti ifadesizliğine saklandı ve birden parladı. "Hayalet'i bul," dedi aceleyle. "Heykeli al ve Aksakallı'ya ver."

Karışan midemle birlikte doğruldum. "Ne? Neden?"

"Beni dinle. Aksakallı ne derse onu yap. Heykeli ona ulaştır ve kasaya girdiğinden emin ol. Anahtar o."

"Komutanım bizi görevden uzaklaşt-"

"Sözüme güven," demesiyle tüm endişelerimi sildim. O ne derse benim için emirdi. "Ben ne diyorsam o. Aksakallı harekete geçtiyse dosyayı kapatması yakındır."

"Siz nereden biliyorsunuz?" dedim yutkunarak.

"Seni bana öneren oydu," dediğinde başımı öne eğdim. Kafam karışıktı. Gözlerimin ardında çarklar vardı da hepsi düşüncelerimin hızına yetişemediğinden kafamı ağrıtıyordu. "Tahrir dosyasını bana emanet eden, seni timin başına koymam için düşünmemi isteyen oydu. Sen hep önemliydin."

Böyle bir şeye hakkı var mıydı? Sikeyim, kimdi bu adam?

"Neden?" dedim göz altlarım bile titrerken. Ellerim uyuşuyordu. "Ona güvenemem. Keleş'i dışarıda tuttu, Turan'ı uzaklaştırdı."

"Turan nerede?" dediğinde sessiz kaldım. Onun da gözleri yeri tarıyordu. Sanki kafasındaki fikirleri oturtmaya çalışıyordu. Onu uzun zamandır böyle görmediğim için dehşet içindeydim. "Görevde mi?"

Neyin içinde olduğumu bilmiyordum fakat albay öyle aklı başında konuşuyordu ki onun laflarının üstüne diyecek bir şeyim yoktu. Ona yalan söylemedim. "Evet," dedim gözlerim dolarken. "Ulaşamıyoru-"

"Ulaşırsın. Aksakallı gönderdiyse son kozunu oynadı. Keleş nerede?"

"Öfkeliler, dağıldılar, çalışıyorl-"

"Nerede çalışıyorlar?"

"Kubat bir adamın koruması, Serkan matbaada, Nizami kurye, Şükrü muhasebecinin yanında-"

Hemşirenin bize yaklaştığını görünce, "Kafanı kaldır, gözünü aç, perdeyi indir, oyunu gör," dedi aceleyle. Göğsüm hıphızlı inip kalkıyordu. "Artık dosya devletin." Son kez yüzüme baktı. "Aksakallı, devletin yumruğu. Ona çalışmaktan başka bir şey düşünme."

"Kuşlar sizin emrinizde," dedim hemşire sesimizi duyacak kadar yaklaşınca. "Sizin tepenizde uçuyor. Hep öyle olacak."

Keleş sizin emrinizde. Sizi koruyacak, burada bırakmayacak.

"Kuşlar yumruğun emrinde olsun," dedi gözlerini benden çekmeden. "Bana damlalarım yeter."

"Bu kadar yeterli," diyen hemşire gülümseyerek albaya dönünce, albay ona bayık gözlerle baktı. Az önceki, düşüncelerini oturtmaya çalışan aklı başında bir adam gibi değil de delirmiş bir hasta gibi, "Beni öldürecek misin?" dedi bana dönerek. Tehdit olduğumu hissettiğini gösterdi. Oyunu o kadar iyi oynuyordu ki... "Su seni bitirmeye gelecek. Seni öldürecek."

Çaresiz bir şekilde hemşireye döndüğümde hemşire beni anlıyormuş gibi bakıp, "Ben onu yatırayım," deyince, "Yine geleceğim," dedim ama hemşire ve albay çoktan benden uzaklaşmıştı. "Yine geleceğim," dedim yere dönerken. "Burada kalamaz. Çıkarmam lazım onu. Öldürecekler yoksa." Etraftaki birkaç hasta çiçeklerle ilgilenirken birkaçı masada kahve içiyordu. Burada neler döndüğünden kimsenin haberi yok muydu?

Yüzümü sertçe sıvazladım.

"Anasını sikeyim, neyin içindeyiz biz?"

Merkezin dışına çıkıp nefes almaya çalıştım fakat olmuyordu. Çok büyük bir oyunun içinde piyon olduğumun farkına varıyordum. Kullanılmıştık.

Bizi tahtanın en sonuna, at yapabilmek için yürütmüşlerdi. Dümdüz gideceğiz sanıyorlardı fakat biz çaprazdakini düşürmek için kullanılıyorduk.

Beklenmedik anda, beklenmedik darbeyi vurmak görevimizdi.

Sigaramı çıkarıp kibritimle yakmaya çalıştım. Kibritlerim yanmıyordu. İlki yanmayınca yere attım. İki, üç, dört derken beşinci kibritte önümde duran aracı hissettim.

Siyah, *Mercedes Vito* aracın kapısı açılırken *dejavuyla* etrafa baktım. Kameraların göründüğü bir yerde değildim. Sigaramı yere atıp bir adım geri gittim. Kapının ardında gördüğüm yüzle donakaldım.

"Merhaba, Sezin," diyen Aksakallı bir ay sonra tekrardan karşımdaydı. Tedirgin bir şekilde gard aldığımı fark edince kaşlarını kaldırdı. "Bana eşlik etmeni istiyorum."

"Ne için?" dedim ondan bakışlarımı alamazken.

"Görmeni istediğim bir şey var."

"Etrafınızdaki her şey isteklerinize göre mi şekillenir sayın korgeneral?"

"Emirlerimle şekillenir," dedi bir an düşünmeden. "Fakat sen benim bir askerim olmadığın için yalnızca bana eşlik etmeni isteyeceğim."

"Askeriniz olmadığım konusunda sözlerinize güveniyor musunuz?" dediğimde yalnızca soğuk bir tavırla yüzüme baktı ve eliyle yavaşça karşısındaki koltuğu gösterdi.

Albay ne dediyse aklımdaydı. *Aksakallı, devletin yumruğu. Ona çalışmaktan başka bir şey düşünme.*

Öyle yaptım. Sakince arabaya girip karşısına oturdum. Korgeneralin yanında siyah takım elbiseli, gözlüklü, kulaklıklı bir adam oturuyordu. Yaveri olduğunu biliyordum, Keleş için gelen o raporu teslim etmek adına Tunceli'ye geldiklerinde de Aksakallı'ya eşlik etmişti.

"Korkuyor musun?" diyen korgenerale döndüm.

"Korkuyu defterimden sileli çok oldu."

"Takdir edilesi bir askersin."

"Emrinizle izne ayrıldım," dedim saygıyla. "Emrinizle buradayım."

Derin bir nefes alarak, "Serdar nasıl?" dediğinde derin bir nefes aldım.

"Onu korumanız gereken bir durumda. Tehdit altında."

Yavaşça kafasını aşağı yukarı salladı. Sonrasında yavaşça dışarı baktı. "Beni kurtar demediyse ne yapacağını iyi biliyordur."

"Buna mı güveneceğiz?"

"Serdar'a güveneceğiz."

Bir çözüm bulmayıp sürekli birilerine sırt dayamak, şu anki durumda yapılması gereken son şeymiş gibi geliyordu. Bir aksiyon almalı, birbirimizi korumalıydık. İçim rahat etmese de albay ne dediyse onu yapacaktım.

Şehir, aracın hızıyla birlikte kayarken düşüncelerim parça parçaydı. Nereye gittiğimizi de neden gittiğimizi de bilmiyordum. Ona güvenmem gerektiğini biliyordum fakat içimdeki güvensizliği susturamıyordum. Ellerimle oynarken bakışlarımı camdan dışarı bakan korgenerale çevirdim.

Hesaplı, kararlı ve soğukkanlıydı. Onu ne zaman görsem bu ruh halindeydi. Bir bildiği vardı fakat paylaşmıyordu. Bir planı vardı ama anlatmıyordu. Duygu kırıntısı olmadan bildiğini okuyordu. Bu hali göğsümde gergin bir lastiğin uzamasına ve canımı yakarcasına kaburgalarıma sertçe çarpmasına neden oluyordu.

İçimdeki asker dimdik, kararlı ve korkusuzdu ama insan yanım paramparçaydı. Aklımda onlarca ihtimal vardı. Belki yeni bir görev vardı, belki bir tutuklama vardı, belki... belki Serdar Komutan'la ilgili bir şey. Her şeyi bekliyordum. Her şeyi...

Belki de Alp'in bedeni.

Canlı mı cansız mı bilmiyordum. Korgeneralin hareketlerinden bir şey anlamıyordum.

Yokluğuna alışmasam da bana gelemediği düşüncesine alışmıştım. Gittiğinden beri her sabah, her akşam bir eksik gibi değil, bir gerçek gibi yaşıyordum. Onun dönmeyeceğine, benimse bu gerçekle yaşamayı öğreneceğime inanıyordum.

Bu inanca sahip çıkmam aylarımı almıştı. Bir şekilde bana gelecekti. Gelmeliydi. O hep gelirdi.

Aylardır yok, nasıl gelecek ki?

Göğsüm ağrımaya başladı. Karnım iki büklüm olduğunda dirseklerimi dizlerime yasladım. Yüzümü avuçlarımın arasına gizledim ve kaçmaya çalıştım. Gözyaşı gibi değil, sıcak bir kan gibi içime akan o hissi kovmak istedim. Dakikalarca hiçbir şey düşünmek istemeyerek öyle durdum.

Arabanın hareketi yavaşladı. Tekerlekler beton zemine geçerken çıkardığı ses daha tok, daha içe işleyen bir şeye dönüştü. Karanlık bir otoparka girmiştik. Soğuğu, kasveti ve ağırlığı hissettim.

İçimden bir ses *kendine gel, dik dur* dedi. O ses bile yorgundu artık. Güçsüzdü. Her şeyi ayakta tutmaya çalışan iç sesim bile diz çöküyor gibiydi.

Korgeneral bir şey demedi. Ne bir *iyi misin* ne de bir *az kaldı*. Sanki her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna inanan bir oyun kurucu gibi davranıyordu. Sessizdi.

Araba durduğunda kafasını bana doğru çevirmedi bile. Yaveri kapıyı açınca indi ve bakışlarını bana çevirdi. Ben hâlâ yerimden kalkamıyordum. Midemdeki boşlukla göğsümdeki yük birbirlerini eziyordu.

Derince yutkunarak arabadan indiğimde topuklarım cılız ışığın çıkardığı ince, rahatsız edici sesi yırtar gibi otoparkta yankılandı. Kafamı kaldırıp belime kadar uzanan saçlarımı geriye ittiğimde yaver korgenerale eşlik ederek yürümeye başladı, ben de arkalarından.

Önce parmak izi okuttukları asansöre bindik. Eski, rahatsız edici sesler çıkaran, bizi zor taşıyan asansör hareket ederken sakin olmaya çalıştım. Asansörün kapıları açıldığında gördüğüm geniş alana karşı göğsüm doldu.

Gizli bir tesis olduğuna emin olacağım şekilde içeride koşturan birkaç kişi, onlarca bilgisayar ekranı, kamera kayıtlarının açık olduğu monitörler gördüm. Bize doğru iki adamın önünden yürüyen, elinde tablet olan, simsiyah giyimli bir kadın yanımıza ulaştığında, "Hoş geldiniz," dedi ve saygıyla korgenerale baş selamı verdi.

Elini bana uzattığında önce eline, sonra yüzüne baktım. Kocaman, yemyeşil gözleri vardı. Simsiyah saçlarına, simsiyah kıyafetine tezat düşen koyu yeşil gözleri tedbirliydi. "Bige Demirhan," dediğinde yutkundum.

Demirhan soyismine aşinaydım. Ecevit ile bir bağları olup olmadığını bilmiyordum ama buradaki herkese karşı tedbirli bir güven duymam gerektiğinin farkındaydım.

Bige'nin üstündeki kıyafetlerinden farklı bir tarza sahiptim. Oysa önceden onun gibiydim. Saklayacak bir şeylerim yokken, üzülmediğimi hissettirmek zorunda değilken... Altımda krem rengi bir *palazzo* pantolon, üstümde siyah, V yaka blazer yelek ve ayağımda ince, siyah topuklu ayakkabılarım vardı. Onun sımsıkı bağlı saçlarının aksine benim uzun, dalgalı saçlarım sırtıma salınıyordu. Yüzümde abartılı makyajım, kolumda çantam vardı. Ondan çokça farklıydım.

O bir ajan gibiydi, bense tarzına sahip çıkan bir vizyon sahibi işkadını gibi.

Benden oldukça kısaydı. Yüzüne bakmak için alçalttığım bakışlarımı çekmeden elimi uzattım. Avuçlarımız çarpıştığında, "Sezin Akkurt," dedim kendimi bozmadan.

"Biliyorum," dediğinde şaşırmamıştım. Burada bir şeyleri bilmeyen tek kişi ben olmalıydım.

Cevap vermeden arkasındaki adamlara döndüm. Çok yakından tanıdığını, simalarını ezbere bildiğim bu suretlere bakarken ayakta durmanın

zorluğunu hissettim. Saçları ağarmıştı, temiz suretlerindeki çizgiler dışında her şey hatırladığım gibiydi.

Bu gerçekle yüzleşmek ağır geldiğinde sağdaki adam dikkatli bir adım atarak elini uzattı. "Korgeneral Metin Kaza."

Gözlerimin yanmaya başladığını hissettim. Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp kafamı iki yana salladım. Elini tutmayacağımı, selamını almayacağımı fark edince yanındaki ona benzeyen adama baktı ve tekrar bana döndü.

Diğer adam da derin bir nefesle kendini tanıttı. "Korgeneral Tekin Kaza."

Kafamı iki yana sallayarak yüzlerine baktım. "Hayır," dedim sertçe. "Hayır." Çaresiz bir şekilde gülerken iki gözümden aynı anda düşen damlalarımı da aynı sertlikle sildim. "Hayır, siz..." Elimi sol yanıma götürürken dedemin sözlerini duyar gibi oldum.

"Vatan için her şey hak, değil mi dede?"

"Vatan için ölmek haktır ay güzelim. Benim iki evladım alnı pak gitti. Çok üzülürüm, çok ağlarım, çok içerim ama gurur duyarım aslanlarımla. İki evladım daha asker olsa, bak yeminim olsun, onları da vatana feda ederdim."

Metin Kaza ve Tekin Kaza yüzlerindeki eminlikle bana bakarken dudaklarım birbirine çarptı.

"Düşünüyorum da şimdi, onlar birbirleri olmadan yapamazlardı. Her anları birlikteydi. Doğdular birlikte, okudular birlikte, asker oldular birlikte. Çatıştılar, savaştılar, güldüler, ağladılar; birlikte. Şehit oldular, birlikte. Gül yüzlü yavrularım sanki birbirleri olmadan yaşayamaz gibi birlikte şehit oldular."

Dede onlar hiç şehit olmamışlar. Yine birlikte vatan için ortadan kaybolmuşlar. Benim kendimi yok ettiğim gibi... onlar da etmişler. Sen yıllarca yaşayan evlatlarının acısını çekmişsin.

"Konuşulması gereken çok şey var," diyerek araya giren Alparslan Aksakallı bana döndü. "Görmeni istediğim şey bu değil, Sezin."

Bakışlarımı, yıllarımı şehit olduklarına inanarak geçirdiğim amcalarımdan alamadım. Üstlerindeki üniformalarındaki nişanlara bakmak başımın dönmesine sebep oluyordu.

Yutkunarak kafamı iki yana sallarken Alparslan Korgeneral'in, "Sezin'e eşlik et, Bige," deyişini duydum.

"Çok fazla," dedim gözlerimi sımsıkı yumarken. "Her şey çok fazla..."

Amcalarım yine yan yana durarak bana bakarken, Bige'nin koluma dokunmasıyla hızla kolumu çektim. "Dokunma," dediğimde sakince geri çekildi. "Kimse dokunmasın. Ben yürürüm."

Onların yanından bir hışımla ayrıldığımda Bige koşarak önüme geçti ve bana eşlik etmeye başladı. Beni hiçbiri yıkamazdı. Beni hiçbir şey düşüremezdi.

Bige ile koridorun en sonuna yürüdük. Bir odanın önünde dururken, "İçeride," dedi yalnızca.

İçeride.

O.

Siktir. Düşürürdü. Beni yalnızca *bir şey* düşürürdü.

İçeride olduğunu biliyordum. Yalnızca bir kapı ardımda kimin beni beklediğini anlamıştım. Onca yolu ne için geldiğimi fark ettiğim gibi elim kapı koluna yapıştı. Kolu indiremedim. Kaslarım tutulmuş gibiydi, kolum beton kesildi sanki. *İçeride olduğunu biliyordum.* Adını duymamıştım, yüzünü görmemiştim ama onun varlığının verdiği sarsıcı his... Bu hissin sebebi sadece *o* olabilirdi.

Aklımda aylar önceki gidişi vardı. O uğursuz gecede giderken arkasını dönüp bana bakmayan adam, bir adım ötemde miydi? Aylardır ne bir mektup ne bir arama ne bir haber ne bir iz vardı. *Sadece suskunluk ve varlığının yokluğu.*

Neyle karşı karşıya olacaktım? Bir tabutla mı yoksa tanıdığım, bildiğim, âşık olduğum adamla mı?

Kolumu zorladım ama gücümü toplayamadım. İçimdeki her şey kapı kolunun altına yığılmış gibiydi. Elim terlemişti. Dizlerim hafif titredi ama dışarıdan dimdik görünmeye çalıştım. Çünkü şu an aylardır beklediğim, dua ettiğim, korktuğum ama gün saydığım her şeyin önünde duruyordum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Çantamı yere bıraktım.

"Hazırsın," dedim kendime ama bu bariz bir yalandı. Yalanıma inanmaktan başka çarem yoktu. Kapı kolunu indirdiğim gibi açılan aralığa bakışlarımı diktim.

Odanın içine girdikten sonra bakışlarım yukarı kalktı ve *onu* gördüm. Çok yakından tanıdığım yabancıya bakarken nefesim kesildi.

Yaşıyordu. Yaşıyordu ve karşımdaydı.

Dudaklarım birbirine çarparken bakışlarımı yüzünden alamadım. Yüzüne ölüm çökmüştü.

Göz altları mosmordu. *Kaç gündür uyumuyordu?* Dudakları mosmordu. *Kaç gece soğuk dağda kendi nefesiyle ısınmaya çalışmıştı?* Masanın üstündeki ellerinin eklemleri yara bere içindeydi. *Kaç aydır ellerimle ona uzandığımın hayalini kurmuştu? Ya da hiç... beni düşünmüş müydü?*

Kolunda kanlı bir sargı bezi vardı. Şakağında derin bir bıçak yarası, dudaklarında minik yaralar, burun kemerinde bir çatlak, bir kaşında bant, diğer kaşında benim geçen sene bıraktığım soluk yara izi vardı. Sakalları ve saçları onu son gördüğüm halinden çok daha uzundu. Gözleri dümdüz karşıdaki gri, dökük duvara bakıyordu.

Bunca ay ne yaşamıştı? Nelerle karşı karşıya kalmıştı?

Kapıyı sertçe kapattığımda bakışları yolunu şaşırmadan gözlerime döndü. Aramızdaki üç adımlık mesafe büyüdü, kocaman oldu.

Turan Alp'ti, sevdamdı, hayatımdı, canımdı ama *o* gibi değildi.

Omuzları hâlâ dikti, yüzünde tanıdık kararlılık vardı. Eskiden içimi ısıtan bir karanlığa sahip bakışları aramızda uçurumlar olduğunu hissettiren soğukluğa bürünmüştü. Yanmıyordu, sönmüyordu. Can yakıyordu yalnızca.

Yüzündeki yaralara bakarken içim ağlıyordu. Sanki gülmek istese yüz kaslarının nasıl çalıştığını unutmuştu. Konuşsa bile kelimeleri bana bıçak gibi saplanırmış gibiydi.

Ayakta zor durduğumu fark ettim. O ise oturduğu yerde durdu. Ne bir şey dedi ne ayağa kalktı. Sadece baktı. Benim tanıdığım Alp böyle susmaz, böyle bakmaz, böyle uzak durmazdı.

Ona koşarak gitmek, sımsıkı sarılmak, yüzünün her bir santimi öpmek, yaralarında dudaklarımı gezdirmek istedim ama yapamadım. Beni nasıl karşılayacağından emin olamadım çünkü onu tanıyormuşum gibi hissetmedim. *Ya beni iterse? Ya beni sarmazsa?*

Korktum. *Ondan değil, onun beni saramayacak kadar kaybolmuş görünmesinden.*

Bana çok uzaktı. Aramızda artık kilometreler değil, mezarlar vardı. Gözlerine baktığımda onun ölümü gördüğünü değil, içinde taşıdığını anladım. Bense beni bıraktığı yerde onun mezarını beklemiş, bu düşünceyle büyümüştüm.

Beni savaşta tek bırakmış ama aynı savaşta olduğumuzu hissettirerek gitmişti. Her şey içime doğru çöktü. Benimle hayata başlayan adama ne olmuştu?

Biz hâlâ aynı savaşta mıydık?

"Bitti mi?" dedim titreyen sesimle.

Dudaklarını araladı ve taş gibi hissiz sesiyle konuştu. "Yeni başlıyor."

Bu ses, bu tavır, bu adam... *Ona yabancıyım. Değişmiş. Değişmek zorunda kalmış.* Derviş'in canavar derken neyden bahsettiğini anlıyordum. Bahsettiği canavara bakıyordum.

"Sen kimsin?" sorusunu dudaklarımdan cansız bir güçle çıkarabildim.

İfadesizliğini bozmadan kahvelerimi ezen bela gözleriyle cevap verdi. "Uğurladığın."

Kelimenin bıçağını kalbimde hissederek sendeledim. Sırtımı kapıya yaslayarak, "Benim uğurladığım adam bu değildi," dedim yutkunarak.

Bakışlarını üstümde gezdirdi. O farklıydı fakat ben de en az onun kadar farklıydım. Aynı olan yalnızca sözlerim, yeminlerim ve ona olan aşkımdı.

"Benim de arkamda bıraktığım kadın bu değildi," dedi soğuk sesiyle.

Gücümü yitirdim. Sesindeki buz sarkıtları üstüme bindi. Olduğum yere çökmedim, *düştüm*. Beni bu sefer kaldırmadı, *yere düşürdü*. *Hem de birkaç kelimesiyle*. Ben daha önce hiç bu kadar sert yere çakılmamıştım.

Elimi hızla ağzımın üstüne kapattım. Bakışlarımı ondan çekmeden aylar sonra gerçekten içim sökülürmüş gibi, hasretin ağırlığını kenara bırakmışım gibi, canımı bulmuşum gibi sessizce ağlamaya başladım.

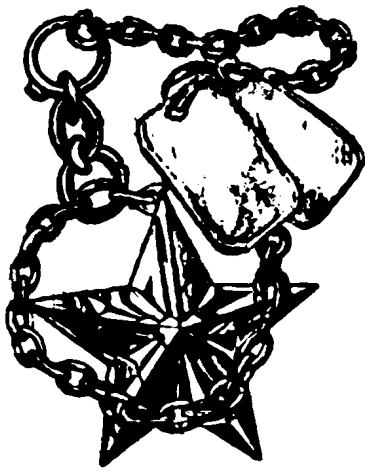
Benim gönderdiğim adam bu değildi. Olamazdı.

Mezarını beklediğim adamın cesediyle karşı karşıyaydım. Tek fark... onun yaşayan bir ceset olmasıydı.

Ve bu zamana kadar verdiğimiz savaşlar yalnızca küçük bir hamleydi. Asıl savaş şimdi başlıyordu.

Artık eskisi gibi değildik. Bu savaşta birlikte miydik, onu bile bilmiyordum.

Ayışığı Kitaplığı

12. SEVDİĞİMİZ İNSANLARIN SEVEMEYECEĞİMİZ YÜZLERİ

Sezin Akkurt.

30 Ağustos 2022, Ankara.

Söyleyecek çok şey vardı ama onu izlemek aylar sonra iyi hissettiren tek şeydi. Karşımdaydı. Yalnızca birkaç gün önce bile bu saniyeleri hayal etmek çok zorken şimdi ona bakmak, ona uzanabilecek kadar yakın olmak kalbimi patlatacak gibi hissettiriyordu.

Hissettiklerime tercüme bulmak zordu. İlk gördüğüm anda biliyordum onun kendisine olan uzaklığını. İlk saniyede dudaklarını aralayınca buz sarkıtlarını kalbime saplayacağından emindim. O da biliyordu. Konuşmak istemiyor, bana bakmaktan kaçıyordu.

Bana zarar vermekten korkmuştu, bu yüzden de benden kaçmıştı.

Sekiz ayda neler yaşadığını tahmin bile edemezdim. Büyük ellerindeki sert nasırları, kulaklarındaki yaraları, ensesine uzanan çizikleri görüyordum. Saçları çok uzamasa da alnına dökülecek kadar uzamıştı. Yüzündeki sakallar da çok uzun değildi. Yüzündeki yaraların birkaçı silikti, iyileşememiş ama kapanmıştı.

Bakışlarını yüzümde gezdiriyor, bendeki değişiklikleri görmek ister gibi dikkatli davranıyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Ona ne olduğunu görüyordum. Kendisini görev için kapattığının farkındaydım. Bu yola başvurmak zorunda kalacağı ne yaşamış olabilirdi?

Dakikalar öncesinde benim yanıma gelmek üzere ayağa kalkacak gibi olduğunu anladığımda karşısındaki sandalyeye kurulmuştum. Bakışlarımı yüzünden alamıyordum. Sessizdik fakat aramızda bir anlaşma var gibiydi.

"Öldü mü?" diye sordum onunla konuşmaya hazırlanırken. Onu yakalayabileceğim konulara yönelmeliydim. Yüzleşmek için erkendi, kendimi tutmak ise zordu.

Daha önce hiç kendimi kapatmak için bize öğretilen *yamyamlık* yöntemine başvurmamıştım. O bunu yapmak zorunda kalmıştı. Nasıl çözmemiz gerektiğini bilmiyordum.

Düzelecekti, toparlayacaktı, *başka çaresi yoktu.* Yanında olacaktım, elinden tutacaktım, *başka çarem yoktu.*

Cebinden çıkardığı poşeti ortamıza koyduğunda poşete bakmadım. Bir kanıt sunuyordu. Öldürdüğünü gösteriyordu. Tahrir'in bir parçası olduğunu anladım.

Tahrir ortadan kaldırılmıştı. Hem de acımasızca öldürüldüğüne emin olacağım şekilde.

Sormadım. Nasıl demedim. Tahrir umurumda değildi. O görevini tamamlamıştı ve bu yeterliydi. Karşımdaydı, peki... tekrar gidecek miydi? Bunları düşünmemeye çalışırken kalbim çok hızlı çarpıyordu. Onunla tekrar karşılaşmanın bana baştan başlıyormuşuz gibi hissettirmesini beklemiyordum. Yine de buradaydı. Burada olması dünyalara bedeldi.

"Nasılsın?" diye sordum. Bu soruyu uzun zamandır duymadığını belli edecek şekilde kasıldı. Kalbimin atışları yönünü şaşırdı. Beynime kırmızı alarmlar dağıldı.

"Bilmiyorum."

Önceden bu soruma *sorunsuz* diye cevap verirdi. Şimdi en büyük sorun... bilmemesiydi. Onun kendini bilmediği hiçbir anıyla karşı karşıya kalmamıştım ki.

"Gerçekten... nasıl hissediyorsun?"

"Farklı."

Görebiliyordum. Eskisi gibi hissedemediğini, düşünemediğini, olanları anlayamadığını görebiliyordum. İçinde bir kafes oluşturmuş, duygularını oraya kilitlemişti. Anlık tepkileri haricinde ne üzüntü ne şaşkınlık ne de sevinç gösterebiliyordu. Beni gördüğüne sevinmiş miydi? Sevindiğini düşünmek istiyordum.

"Onun emri miydi?" diye sordum ne diyeceğimi bilemezken. Çalışmıyordu beynim. *Çok uzaktık. Ben kendime, o kendisine, biz birbirimize.*

"Devletin emriydi."

Aksakallı'dan devlet olarak bahsetmeleri kafamı karıştırıyordu. Metin ve Tekin Kaza da devlet miydi? Nasıl korgeneral olmuşlardı? En önemlisi...

"Biliyor muydun? Metin Kaza ile Tekin Kaza'yı?"

Kaşları çatıldı. Başını yavaşça iki yana salladı. Bilmiyordu. O da piyondu. Hepimiz piyonduk. O daha önemli bir piyondu çünkü çözüm onunla gerçekleşmişti. Düşüncelerimi toplamaya çalışarak sorularımı sıraya koydum. Dikkatli davranacaktım.

"Buraya nasıl geldin?"

Kafasını eğip masadaki ellerine baktı. "Getirildim."

Buranın neresi olduğunu bilmiyordum. Ben de getirilmiştim. Gizli bir üs müydü? İstihbaratın içerisinde olduğumuzun farkındaydım da burasının istihbarat binası olmadığını anlamıştım.

"Kaç kişilerdi?" dedim yaralarını izlerken. Öğrenmek istiyordum. Bir şeyler anlatmasını istiyordum fakat çok odaklı bir şekilde öğrenilmiş cevaplar veriyordu. Kafasını kaldırmayıp rahatsız olmuş gibi gözlerini yumdu ve yanağını omzuna sürttü. "Kaç kişiyi temizledin?"

Yüzü buruştu. Kapalı gözlerinin ardında her saniyenin döndüğüne emin oldum. "Çok... fazla."

Siktir. İyi değil. Hiç iyi değil hem de. Kaybolmuş ve çıkış yolunu bulamıyor. Öldürdüğü adamların kanlarına karışmış, kendisini kaybetmiş. Ona nasıl ulaşacağım?

Yüzündeki yaralara bakmayı kesmeden ellerimi masanın üstüne koydum. Yavaşça ortaya getirdiğimde hissetmiş gibi gözleri açıldı ve bakışlarını ellerime çevrildi. Dikkatli bir şekilde parmaklarımı ona dokundurunca taş gibi suratıyla yüzüme döndü.

İter sandım. Kendisini geri çeker, ellerini saklar sandım. Yapmadı. Parmaklarını aralayarak bana izin verdi. Gözlerim dolarken ellerini tuttum. *Sımsıkı.* Aylardır düşündüğümden farklı ama daha *derin* bir şekilde.

Soğuk ellerini ısıtmak istedim. İlk temasın ayazı yüreğime esti. "Alp..."

Sol gözümden akan yaş yanağıma süzüldüğünde bakışları sertleşti. Yaşımı takip ederken gözlerini kırpıştırdı. Kafasını iki yana salladı. "Söz vermiştin," dediğinde yutkunamadım. En azından hatırlıyordu. En azından o kadar silinmemişti.

"Ağlamayacağım. Sen gelene kadar ağlamayacağım hiç."

"Yalan söylemişim. Ağlayacakmışım."

"Yalan söylemiştim." Gözlerine baktım. Beladan da karanlıktı. Ela gözlerindeki hissizlik can yakıcıydı. Onun buzlarını çözmek için ellerini okşadım. "Anlaşılan tek yalan söyleyen ben değilmişim."

"Sana yazmaya çalışacağım. Arayacağım. Tamam mı? Elimden geldiğince haberdar etmeye çalışacağım, Kaza."

"Elimden geleni yaptım."

Elinden gelen daha fazlası olabilirdi. Anlıyordum, biliyordum, farkındaydım. İğrençti bu his; *onun bana ulaşamamasını anlamak ama kırgınlığımın üstünü örtememek.* O ise beni görmüyor gibiydi. Bakıyordu ama beni ne halde bıraktığının farkında değildi.

"Anlamıyorsun," dedim kafamı iki yana sallayarak. Ellerimi ellerinden çektiğimde yutkunma sesini duysam da bu bana da ağırdı. Bakışlarımı odada gezdirdim.

"Anlıyorum."

Tek sözüyle içimdeki bombanın pimini çekti. Birden yaşandı her şey. Ona dikkatli davranma planım tuzla buz oldu. Kontrolüm de sakinliğim de beni terk etti. Beni anladığı falan yoktu!

"Anlıyorsun?" Sertçe ona döndüm. "Öldüğünü düşündüm!" diye bağırarak elimi masaya vurup ayağa kalktım. Kendimi tutamadım. O an verebildiğim en gerçek tepki buydu. Ellerimi masaya dayayarak üstüne eğildiğimde bakışlarını masaya yaslı ellerimde tuttu. "Öldüğünü sanmaktan daha acısı ne biliyor musun? Evde cesedini beklemek! En azından ölüsünü getirsinler diye dua etmek! Beni anlıyorsun öyle mi? Nasıl?"

Elim titriyordu, sesim çatlıyordu ama geri adım atmıyordum. Onun o suskun, duvar gibi duruşu, yüzünde en ufak bir sarsıntı olmadan beni dinlemesi delirtecek gibi hissettiriyordu.

"Nasıl?" dedim bir kez daha. "Söyle, nasıl anlıyorsun beni?" Tüm ağırlığıyla vurdum cümlemi. Çünkü anlamıyordu. Benim yaşadığım şeyin adı *beklemek* değildi sadece. Bu, hayatta kalmayı öğrenmekti. Onsuz ölü gibi kalmaya çalışmaktı.

Beni anladığı zırvalığını söylemeye hakkı yoktu. Ben onu anlamaya çalışırken bile *anlıyorum* demiyordum ve o karşıma geçmiş, duvardan farksız yüzüyle *anlıyorum* mu diyordu? Sikerlerdi anlayışını!

"Sezin..." dedi fakat öyle bir söyledi ki nefes gibi sıkıştı sesi. Bana zar zor ulaştı.

"Ne Sezin'i?" dedim. "Ne zaman adımı bu kadar sessiz söyledin sen? Ne zaman beni bu kadar mesafeden izledin?" İçimde büyüyen o boşluğu bastırmak ister gibi yutkundum. "Aylarca yatağının ortasında geceyi gündüz edene kadar oturdum. Seninle en son konuştuğumuz anı ezberledim. Defalarca. Her kelimeni. Her nefes alışını. Arkanı dönüp gidişini. Sesini hatırlamak için videolara tutundum. Yüzünü unutmamak için fotoğraflarınla yatıp kalktım. Tek bir arama bekledim. Bir mektup, bir mesaj, bir haber... Hiçbiri yoktu. Sen yoktun! Anlıyor musun bunları da?"

Gözlerini benden kaçırmadı ama bakışlarında hâlâ o çözülememiş, katı duvar vardı. *Daha kötüsü* diyordu bakışları. *Ben daha kötüsüydüm.*

"Elinden gelen bu muydu?" dedim nefes nefese. "Bu kadar mıydık biz senin için? Bir iki arama mı? İsmini bile yazdırmadığın yedi gül mü?

Aylarca yokluğunla yaşadım ben. Öldün sandım! O kadar habersizdim ki senden... artık beni hiç hatırlamıyorsun diye düşündüm."

"Unutmadım," dedi kaşlarını çatarak. İfadesizdi. Çatık kaşları bile ifade vermiyordu bakışlarına. "Seni nasıl unutayım?" Sesi düşmüş gibi çıktı. Bir şey hissetmiyordu fakat benim durumum ona yansıyordu.

Ben düşersem Alp de düşer. Yazılı değil, öğrenilmiş kural.

Öfkem parladığı yerde söndü. Ağır hissettim ve tekrar sandalyeye çöktüm. Ona kızgın olmak ama kızarken bile özlemin üstünü kapatamamak hissi beni yere bastırıyordu. Nasıl dik duracaktım?

Omuzlarımı parçalasalar, omurgamı kırsalar, bacaklarımı bağlasalar yine de dik dururdum fakat kalbimin tümüne sahip bu adamın karşısında dik durmak çok zordu. Eskiden dururdum mesela, onun askeriyken karşısında hep dik dururdum fakat şimdi kocam olan bu adama karşı ne inadım vardı ne de nefretim.

Yüzümü sertçe sıvazladım. Yüzümü yırtmak istiyordum. Her yeri dağıtmak istiyordum. Hiçbir şey beklediğim gibi değildi. Çok şey değişmişti fakat bizi göğüskafesimizden yakalayıp birbirimize bağlayan sevda yerli yerindeydi. Bu eminlik biraz da olsa beni sakinleştiriyordu.

"Neden?" diye sordum titrek bir sesle. Nedenlere takılınca sonuçlara geç kalırdım fakat Allah aşkına... öldüğüne kendimi hazırlamıştım! *Evde onun cesedini bekliyordum!*

Nedeni gözlerimin önündeydi aslında. Beni aramama sebebi operasyona odaklanması gerektiğindendi. Tamam, anlıyordum fakat... dört ay önce bana o gülleri gönderebiliyorsa beni arayamaz mıydı?

Cevap vermeden yüzüme baktığını görünce, "Neden beni aramadın?" diye sordum daha sakin bir sesle. "O gülleri gönderebilirken ben iyiyim diyebilecek vaktin yok muydu?"

Dümdüz bakıyordu. Bense kırgındım. Bu yüzünü sevemiyordum. Ona âşıktım, onu her haliyle kabul edebiliyor ve anlayabiliyordum ama bu yüzüne yabancıydım.

Sevdiğim insanın sevemeyeceğim yüzüyle karşı karşıyaydım. Normalde böyle biri değildi ama böyle olması beni bencilce bir öfkeye sürüklüyordu.

"İyi miydin, yaşıyor muydun?" Cevapsızdı. Böyle durmasını istemiyordum! "Bana gül gönderen kişiye iyi olduğunu söyletemez miydin?"

"Kimseyle konuşmadım," dedi boğuk sesiyle. "En son o gün açtım telefonu."

Doğum günümde.

"En azından beni arayacak ve *ben iyiyim* diyecek bir dakikan yok muydu? Ben senin üşüyüp üşümediğini merak ederken beni niye ayazda bıraktın? Her gece aynı aya mı bakıyoruz diye gündüzü getirirken; *öldü mü, iyi mi* diye düşünürken sen niye bir telefon açıp bana nefes sesini bile vermedin? Yeterdi çünkü biliyor musun? Yemin ederim yeterdi."

Sessizdi. Cevap verse içimde tekrar bir bomba patlayacaktı. Sanki ikimiz de canlı kalalım diye pimi çekmiyordu.

"Ben burada sen üşüyor musun diye gecemi gündüz ederken *Sezin ben sıcağım* diyecek yalnızca on saniyen yok muydu? Dört aydır sensizim, yalnızca birkaç saniye haber verebilecek bir anın var mıydı, yok muydu?"

Suçlu bir şekilde gözlerini kapattı. "Vardı."

Dondum. Vardı ve seçmemişti. Çünkü odaklanmalıydı. Anlıyordum ama ben bu halde, bu şekilde olmamalıydım. Olmamalıydım! Beni bu kadar habersiz bırakmamalıydı.

"Bu konuşma burada bitti," diyerek tekrar ayaklandım ve kapıya yöneldim. Yüzleşmek için erkendi. Direkt bu şekilde bir başlangıç yapmamalıydık. Kendini tutamamış ve sözcükleriyle yine de buz sarkıtını kalbime saplamıştı.

"Sezin," dedi kısık bir sesle.

Adımlarım sertçe yere çakıldı. Bir Sezin deyişine dünyayı yakardım. Bu Sezin deyişi beni kendime getirdi. Kısık ama yorgun bir sesti. Beni durdurmaya yetti.

Hayır, onu bırakamazdım. Hayır, ona sırtımı dönemezdim. *Hayır, hayır, hayır...* Onu yalnızlığa sürükleyemezdim. Yeterince ayrı kalmıştık. Daha fazlasına tahammülümüz yoktu.

"Şakağındaki yarayı yapan adam, Uraz'a zarar verdi," dediğimde odadaki hava gerildi. "Bir aydır yoğun bakımda. Görmek istersen onun yanına gidiyorum."

Burada daha fazla kalmayacaktım. Yıllardır görmediğim amcalarımın yaşıyor olması umurumda değildi. Aksakallı umurumda değildi. Sidar umurumda değildi. Şu an bu yükü kaldırmaya takatım yoktu. Tekrar yüklenmek üzere kenara bırakmalı, Uraz'ın yanına dönüp onun uyanmasını beklemeliydim.

"Ne?" dediğinde ona döndüm. Uraz onun kardeşiydi. Yoğun bakımda olduğunu bilmediğini anladım çünkü bilseydi burada böylece oturmazdı. Belli ki Alparslan Aksakallı asıl haberi vermemişti. Ayağa kalkıp kaşlarını çattı. "Uraz mı?"

Sırtımı dönemezdim. Onu öyle çok özlemiştim ki hiçbir şey umurumda olmasa bile her şeyden önce onu umursardım. Allah aşkına... kocamdı. Eşimdi, ömrümdü, canımdı. Ona sinirli olsam bile yaşıyor olması öfkemi azaltıyordu.

"Gel," dedim anlayışlı bir sesle.

Onu daha fazla tek bırakamazdım. Yaşananları birlikte atlatacaktık. Ben değil, *biz*. Her zaman *biz*.

İlk adımını attı, ikinci adımında kapıyı açtım ve çıktım. Hemen arkamdan geldiğinde onun bir adım arkamda olmasıyla derin bir nefes aldım. Çantamı yerden alıp omuzlarımı dikerek yürümeye başladım. O da hemen arkamdaydı. Hiç kimseye bakmadan dümdüz yolumda ilerledim.

Aksakallı ve amcalarım -*sikeyim, buna asla alışamayacaktım*- bana doğru bir adım attıklarında arkamdan âşık olduğum o ses geldi. "Şimdi değil," dedi sert ve otoriter bir tavırla.

"Sezin," diyen Metin Kaza'nın sesine karşılık yutkundum. Dönmedim. Onları en son altı yaşındayken görmüştüm. Yüzleri bile silik silikti. Bu konuyu çok derinleştirmemeliydim. Daha sonra her şey konuşulacaktı zaten. Sonuçta her şey yeni başlıyordu.

"Onu duydunuz," dedim sert bir sesle. *Şimdi değil. Her şeyden önce kardeşini öğrenmeli ve biz yan yana Uraz'ı beklemeliyiz. Konuşmalıyız, sarılmalıyız. Alışmalıyız birbirimize.*

Ne kadar boktan olay olursa olsun önce bizdik. Çünkü artık tek değildik. Yalnız değildik.

Üçü de duraksadı ve ilk konuşan Aksakallı oldu. "Arabayı hazırlatın. Hastaneye gidecekler," dedi ortaya. Bige bir telefon açarken ben asansöre bindim. Turan büyük adımlarla yanımda dikildiğinde derin bir nefes aldım. Yanı başımda duran eline doğru havalanan serçeparmağım benim iradem dahilinde değildi.

Serçeparmaklarımızın birleşmesi ise *ikimizin* iradesiydi.

Serçeparmak kuralı. Onunla benim aramdaki en önemli kural. Asla bozulmayacak, değişmeyecek tek kural.

Serçeparmağım, serçeparmağına sarıldı. Dünyayı karşıma alacak kadar güçlü hissettim. Sımsıkı tuttuğunda titredim sanki. İlk temastan daha değerliydi çünkü o da bana tutunuyordu. Özlemini biliyordum. Çok derine gömmek zorunda kalmıştı fakat oradaydı.

Gözlerimi kapatarak onu hissettim. Tüm hislerini kabul ettiğimde onun ne kadar yaralı olduğunu fark ettim. Ben burada kalabalıklar içinde tek

olsam da bir şekilde yaşıyordum. O tek başına hatıralarla yaşamış mıydı? Neler yaşadığının farkında olmadığına emindim.

Onu anlıyordum. Onu her şeyden daha iyi anlıyordum. *Tüm kalbimle.*

Düşen yaşlarımı tutmadım. Yanaklarım ıslanırken ses çıkarmamak için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Beni itmiyordu, benden kaçmıyordu. Benim ihtiyaç duyduğum kadar o da bana ihtiyaç duyuyordu.

Ondan başka ne yolum ne de nefesim vardı. Aylar sonra ilk kez nefes alıyordum. Bunu berbat edemezdim.

Asansör kapısı açıldığında dahi parmağımı bırakmadı. Yüzükparmağımı da ona sararak serçeparmağına sarılmaya çabaladım. Beni buraya getiren büyük araç önümüzde durdu ve kapıları açıldı. Sorgulamadan arabaya bindiğimizde parmaklarımızı ayıran ben oldum.

Üstüne gitmek yanlış bir yaklaşım olabilirdi. Çözümü her neyse onu düştüğü boşluktan kurtaracaktık. Bunu tek başıma yaparsam onda daha büyük boşluklar açmaktan korkuyordum. Nasıl yaklaşmam gerektiğini seçemiyordum. Onun psikolojik olarak kendisini kapatması konusunda emin adımlarla ilerlemek için profesyonel bir yardıma ihtiyacım vardı.

Karşıma kurulduğunda yutkunarak dışarı baktım. Araba hareket edince ona dönmeden kayan yolu izlemeye başladım. Çekincelerimle boğuşmalıydım.

Her şeyden önce biz ama benden önce o.

İlk önce onu iyileştirecektim. Onun kendini iyileştiremeyecek kadar kaybolduğunu biliyordum, ben iyileştirmeliydim. Sonra birlikte toparlayacaktık.

Yüzüme odaklanmış bakışlarını hissedebiliyordum. Çok dikkatli bakıyordu. Ben dışarıda cevap aramaya çalışırken o yüzümden tüm cevaplarını alıyor gibiydi. Soru işaretleriyle boğuşan da çözüm arayan da bendim. Bu saatten sonra nasıl olması gerektiğini bilmiyordum ama olacaktı.

Olduracaktım.

Bakışlarımı ona çevirdim. Dudaklarımdaki bakışları yukarı, gözlerime çıktı. Konuşmayacağını sanıyordum ama, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Önceden tek bir bakışımdan her şeyi anlarken şimdi çok yorgunmuş gibi duruyordu. Kafasının içi çok yoğun olmalıydı.

"Değişmişsin," dedim bakışlarımı yüzünde gezdirirken.

Gözlerimi yüzünden alamıyordum. Suratındaki bahar ifadesi yoktu. Karşımda duran adam aşina olduğum biri değildi. Kış ayazından yeni çıkmış gibiydi. Koluna indirdim bakışlarımı. Pazısını kapatan tişörtünün altında bir sargı bezi vardı. Gözüm sürekli o yaraya takılıyordu.

"Ve?" dedi sanki sözlerimin devamı olmalıymış gibi.

"Yabancı gibi durman ağır geliyor," diyerek cevabımı verdim. Gözleri ağır ağır kapanıp açıldı. "Değişmişsin çünkü zorunda kalmışsın."

Lafıma cevap vermeyip yüzümü gösterdi bakışlarıyla. "Değiştirmişler seni," dedi derin bir sesle. Keleş için bu hale geldiğimi fark etmişti. "Böyle değildin."

Allah kahretsin... onunla evliydim! Eşimdi fakat sanki dünya üzerinde yabancı olduğum tek insandı. Eşiydim fakat aradaki mesafeyle birlikte o da yabancı hissediyordu.

Çok geride kalmadığımızı düşünmek istiyordum.

"Anlamamaları gerekiyordu." O yokken olan her şeyi anlatmak istiyordum ama ona ağır geleceğini de biliyordum. "Benimle ilgilenmemeleri için iyi görünmeliydim."

Bakışlarını benden alıp ellerime çevirdiğinde yüzüklerimle oynadığımı fark ettim. Onları hiçbir zaman çıkarmamıştım fakat kilo verdiğim için yüzüklerim bol geliyordu. Kilo verdiğimi belli etmemek için aylardır spor salonunda vücudumu geliştirsem de elimde olmayan sebeplerden kilo kaybetmiştim. Onun da zayıfladığını söyleyebilirdim. Birinin fark edebileceği kadar belli değildi çünkü önceki halinden daha sağlıklı, daha fit duruyordu.

"Nasıllar?" Keleş... Onları da merak ediyordu. Ondan nefret eden ailemizle karşılaşınca... ne hissedecekti?

"İyiler," dedim sakince. "Toparladılar."

"Sen?" diye sordu bakışları hâlâ ifadesizken. Soğuk bir rüzgâr gibi geldi sesi. Kısa, kesik kelimelerle konuşuyordu. Bir zamanlar her tonuna aşina olduğum o ses, şimdi tanıdık gelmiyordu.

Duraksıyor, yutkunuyor, öyle konuşabiliyordu. Konuşmak onun için bir savaştı sanki.

"Toparlanacağım," dedim gözlerimi gözlerine dikerek. "Toparlayacağım." *Seni de toparlayacağım. Gücüm yettiği kadar savaşacağım. Gücüm bitse bile savaşacağım.*

"Gitmeyeceğim," dedi kafasını yana yatırarak. Nasıl göründüğümü bilmiyordum ama o anlamış gibi konuşuyordu. "Zamana ihtiyacım var."

Bir şey demedim hemen. Söylediği söz, kalbimin boşlukta kalan yerine çarpıp oraya yerleşti. Zamana ihtiyacı vardı. Benimse zamanla başım dertteydi. Sekiz ayda neyin silinip neyin kaldığını öğrenmiştim ve ne kadar beklersem bekleyeyim, bazı şeyleri düzeltmek için daha çok çabalamalıydım. Bunu bilerek oturuyordum karşısında.

"Benden ayrı bir zaman mı?" diye sordum boğazımı temizleyerek. "Yine mi hasret?"

"Hayır." Sesi taştan daha katıydı. "Dönemiyorum, nerede olduğumu bilmiyorum."

"Ben beklerim," dedim düşünmeden. "Sana söz verdim. Ne zaman gelirsen gel, seni beklerken bulacaktın beni. Yine söylüyorum. Ne zaman döneceksen dön, ben buradayım. Hangi yolu seçersen seç, Alp. Ben orada olacağım. Beni düşünme. Yalnızca kendine yabancılaşma."

İçim burkuldu. Bir savaşın ortasında kalınca bazen kendi evine bile yabancılaşıyordun. Belki de en büyük kayıp bu oluyordu. Dönüş yolunu unutmak...

"Senin bu kadar güçlü kalmanı..." dedi bir süre sonra. Gözleri hâlâ ellerimdeydi. "Beklemiyordum. Bu iyi bir şey mi bilmiyorum." Bir an nefesim kesildi. Sesi soğuk ve tek tınıdaydı. Kırılmıyordu. Dümdüzdü.

"Neden?" diye sordum. Bir yanım cevabı bildiğimi fısıldıyordu ama o an ondan duymam gerekiyordu. *Gerçek olduğuna emin olmak için.*

Gözlerini ellerimden çekip tekrar yüzüme çevirdi. "Yürümeye devam etmişsin."

Bir anda kalbimin içinde bir şey buruştu. Yürümek mi? Hayır, sürünmekti bu. Karanlıkta, tek başıma, neye tutunduğumu bile bilmeden ilerlemekti. Onun gözünde ise güçlü, sağlam, devam edebilen biri olarak görünüyordum.

Oysa o yokken ben her gün eksilmiştim. Sabahları onun yokluğuyla uyanıp geceleri onun hatırasıyla uyumuştum.

"Ben yürümeye devam etmedim." Sesim titremedi. Artık titremiyordu hiçbir şey. Alışmıştım. "Sadece düşmekten yoruldum. O yüzden ayağa kalktım. Mecburdum."

Bir süre sustuk. Sözler havada asılı kaldı. Bazen kelimelerden çok, kelimesizlik daha ağır olurdu. Bu da öyle bir sessizlikti. Korkunç sessizlik beni huzursuz edecek kadar sürünce dayanamadım.

"Ara diye telefonun başında bekledim," dedim yutkunarak. "Elimde telefonla uyuyup telefonla kalktım."

İçimde tuttuğum kırgınlık en sonunda sesime bulaştı. Ne öfke ne sitem vardı... Sadece kırılmış bir yerden gelen çatlak bir itiraftı bu. Onu anlamaya çalıştığımın farkında olmalıydı fakat beni de anlamaya çalışmalıydı.

"Arayamazdım." Cevabını öyle hızlı verdi ki bu cevabı önceden hazırladığı belliydi. Savunma değil, kendini ifade etmeye çalışmak gibiydi. "Bunlar..." diyerek yüzündeki yaraları gösterdi. "Ne zaman düşünsem

zayıflıyordum. Ne zaman Özgür düşse aklıma yara alıyordum. Hissetmek, düşünmek acı vericiydi. Seni aradığımda..."

Bakışlarımı çekmeden konuştum. "Beni hissediyordun. Halimi duydukça dönmek istiyordun ama görev bitmeden dönemezdin. Bu yüzden aramadın." Onun zayıf noktasıydım. Kendini korumak için bir şeyleri geri itmek zorundaydı. O da beni seçmişti. Bizi... "Sana bakıyorum, seni görüyorum." Bir şey demedi. Gözlerini kaçırmadı bu defa. Acımaya, suçluluk duymaya da çalışmadı. Sadece dinledi. Bu da bir şeydi. Sekiz aydan sonra ilk kez karşımdaydı ve dinliyordu.

"Sana ulaşmasınlar diye fotoğrafını yaktım. Bende olan tek şey hatırandı, ondan bile vazgeçmek zorundaydım. Sana ulaşmasınlar, seni yaralamasınlar, sana bulaşmasınlar diye. Tamamen silmek zorunda olmak ne demek... anlar mısın?"

Kalbim ağrıdı. Gözlerim dolduğunda tutamadım. Yüzümü ellerime kapatıp sessiz gözyaşları döktüm. Fotoğrafımla mı gitmişti? Daha önemlisi... yakmak zorunda mı kalmıştı?

Anlayabilir miydim, bilmiyordum. Ben onun yüzünü unutmamak için fotoğraflarına bakarken, sesinin hafızamdan silinmemesi için videolara tutunurken onun tutunacağı hatırayı da yok etmesi... İçim yanıyordu. Asıl cezayı hangimiz çekmiştik?

Çok ağırdı. Kaldıramayacağım kadar.

Kelimeleri toparlamaya çalışırken bakışlarımı ona çevirdim. "Yaktığın benden geriye bir şey kaldı mı?"

"İçimde bir dünya yıkıldı, Sezin. Senin yerin sarsılmadı." Elini kaldırıp kalbine dokundu ve elini yumruk yaptı. "Yıkılmadın. Sen temiz olan tek şeysin."

Bakışlarımı ondan alamazken arabanın durduğunu fark ettim. Boğazımı temizleyerek etrafa bakındım ve derin bir nefes aldım. Omuzlarımı dikleştirdim ve kapıyı açan çocuğa baş selamı verip indim.

Turan yanıma geldiğinde yine serçeparmağımı ona sardım. Beklemeden tuttu beni. Birlikte içeri geçtiğimizde birkaç bakışın bizde olduğunu hissettim fakat bu benim sanrım da olabilirdi.

Beni yalnız görmeye alışan gözlere dünyamı gösterme ihtiyacıyla yanıyordum.

Bakın, ben yalnız değilim. Beni her gün burada çaresiz, perişan ve kimsesiz gördünüz ama ben hiçbir zaman kimsesiz olmadım. Bakın, dünyam döndü. Dünyam döndü ve ben tekrar nefes alıyorum.

Asansörle çıkıp yoğun bakım ünitesinin önüne yürürken kafası karışmış gibi duraksadı. Parmaklarımız ayrılınca kaşlarımı çatarak ona döndüm. Önce koridora, sonra bana baktı. "Oradalar."

Anlayamaz gibi koridora döndüğümde herkesin orada olduğunu gördüm. Keleş eksiksiz bir şekilde koridordaydı. Ziyafet ve Aslı da Melike'nin başındaydı. Onların karşısına çıkmaktan mı çekiniyordu yoksa çıkmak mı istemiyordu, bilmiyordum.

"Buradan gidebiliriz."

"Hayır," dedi sert bir sesle. "Bundan kaçmayacağım."

Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirip elini sımsıkı tuttum. Bakışları donuk bir şekilde ellerimize kaydı. Derin bir nefes alarak omuzlarımı kaldırıp indirdim.

Buradayım.

Göğsü sertçe inip kalktığında sakince yürütmeye başladım. Bizi ilk fark eden Göktuğ oldu. Oturduğu yerden yavaşça kalkarken bakışları donmuş gibiydi.

Göktuğ'un bir yere bakarak donuklaştığını gören Keleş, koridora döndüğünde bizi gördü. Herkesin yüzündeki ifade aynı anda değişti. İlk tepkiyi veren Kubat oldu.

Kubat, "Senin burada ne işin var lan!" diye bağırarak bize doğru büyük adımlarla gelirken Ziyafet, "Kubat dur!" diye bağırdı fakat çok geçti.

Melike ayaklanıp, "Abi!" diye çığlık atarken yanımıza ulaşan Kubat yumruğunu kaldırdığında reflekslerimi durduramadım. Bileğine sertçe yapışıp, "Dur!" diyerek onu geri çekmek istediğimde Turan elimi bıraktı. Kubat da elimden kurtulduğunda olanlara yetişemedim.

"Sen hangi yüzle karşımıza çıkıyorsun amına koyayım!" diye bağırıp yumruğunu Turan'ın yüzüne patlattı. Turan kafasını yana çevirdi ve gözlerini kapattı.

"Kubat abi ne yapıyorsun!" diye çığlık atan Melike Nisan, abisinin koluna tutundu. "Abi iyi misin?"

"Kes şunu!" diye bağırarak Kubat'ı omuzlarından ittim. Gözü beni görmüyordu. Öfkesi o kadar yoğundu ki kulakları kıpkırmızı olmuştu.

"Nasıl gelebilir lan? Bunca zaman neredeydi?"

Keleş etrafımıza toplanırken hızla Turan'ın yanına gittim. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. *Hiçbir şey.* Bu anı da bekliyor gibiydi. "İyi misin?" diye sorduğumda bakışlarını önce bana çevirdi. Bende bir hasar olmadığını anladığı gibi Kubat'a baktı.

"Ne sik yerden geldiysen oraya geri dön!" diye bağırdı Kubat öfkeyle. "Uzak duracaksın Sezin'den. Senin defterin kapandı!"

Buna o karar veremezdi! Onun üstüne gidemezdi! Ben, "Sana kalmadı!" diye bağırınca Aslı aniden koluma girdi.

"Seziş sakin ol," diye beni sakinleştirmeye çalışarak geri çekmeye çalıştı fakat elinden kurtuldum.

Şükrü, Kubat'ı geri çekmeye çalışırken Ziyafet, "Dur artık! Hastanedeyiz. Dışarı mı atılmak istiyorsun?" diye konuşsa da Kubat bakışlarını Turan'dan alamıyordu.

Nizami direkt bana döndü. "Ne arıyor o burada?"

"Kardeşi yaralandı!" diye çığlık atar gibi bağırdım. "Gelecekti tabii ki!"

"Bir aydır aklı neredeymiş?" diye sordu Göktuğ soğuk bir sesle. "Şimdi mi bir kardeşi, bir karısı, bir ailesi olduğunu hatırlamış?"

Aile derken kendilerini kast ediyordu. Ben, Turan'ı anlasam da Keleş öfkeli ve kırgındı. Olan hiçbir şeyi bilmiyorlardı. Birbirlerini gaza getirip ona daha da gard almışlardı.

"Konuşsana lan!" diye bağıran Kubat ile Turan soğuk bir şekilde hepsine baktı.

"Uraz'a geldim," dedi yutkunarak.

Hayır, böyle olmamalıydı. Hayır! Ne hissettiğini bilmiyordum fakat içim sıkışıyordu. Turan zaten çok zor bir şekilde onları benimsemişti. Şimdi her biri ayrı bir yere sürükleniyordu. Bu şekilde dağılmalarına izin veremezdim.

"Kubat kendine gel!" diye bağırıp Turan'ın önünde dikildim. "Sakinleşin biraz!"

Serkan sakin bir şekilde olanlara bakarken Şükrü bakışlarını Turan'dan çekemedi. "Bu halin ne senin?" diye sordu inanamaz gibi. "Neredeydin de bu hale geldin?"

"Dağda," dedi Turan arkamdan soğuk bir sesle.

Ve hepsi aynı anda anladı.

Fırat abi elini alnına götürüp sıkıntıyla arkasını döndü. "Görevdi," deyince Nizami avucuyla çenesini okşadı. Göktuğ yüzünü sertçe sıvazlarken Fırat abi öfkeli nefeslerle konuştu. "Sikeyim, görevdi."

Kubat olduğu yerde dondu. Onu tutmaya çalışan Ziyafet ve Şükrü yüzünden üstü başı dağılmıştı. Bir adım geri gidince, Turan hiçbir şey demeden bakışlarını onlarda gezdirdi.

"Bu yüzden bekledin," diyen Kubat bana dönerken, kafamı yana eğip beni anlamasını ister gibi baktım. Kafasını iki yana salladı. "Bu yüzden öldüğünü düşündün."

Ben, "Hiçbir haber alamıyordum," derken Aslı, "Bunları burada konuşmayalım," dedi hızla. "Güvenlikler gelecek şimdi. Bize gidelim, adamakıllı oturup konuşalım."

Nizami kafasını sallayarak onay verdi. "Bize gidelim."

"Uraz'ı görmesi gerek," diyerek Turan'a ilerledim. "Siz geçin, biz geleceğiz."

Melike ağlayarak abisine tutunurken, "Durumu iyiye gidiyor," dedi onu rahatlatmak isteyerek. "Doktorlar değerleri düzelince odaya alacağız dedi. O iyileşiyor abi."

Turan ona baktıktan sonra bana döndü. Ne yapması gerektiğini seçemediğini anlayınca Göktuğ'a döndüm direkt. Mesajı alan Göktuğ, "Melike," diye seslendi. Turan kaşlarını çatarak ona dönünce bile duruşunu bozmadı. "Gidelim."

Melike, abisine sarılınca Turan belli belirsiz onun beline dokundu. "Ben iyiyim," dedi onu rahatlatmak için. "Geleceğim. Git."

"Seni bekliyorum," diyen Melike ondan ayrılıp gülümsedi. Gözündeki yaşları silip, "Ben yanındayım abi," diyerek Göktuğ'un yanına gitti.

Birlikte asansöre yürüdüklerinde Kubat öfkesini kaybetmeden bana öyle bir bakış attı ki içimde bir şeyin kırıldığını hissettim. Bana da kızıyordu. Söylemediğim, sakladığım, onları bu ana hazırlıksız yakalattığım için ben de suçluydum onun gözünde. Onlara bunu yaşatmak istemesem de zorundaydım.

"Kubat," diyerek usulca ona yöneldim.

Kısa, net ve ters bir şekilde karşılık verdi. "Sonra, Sezin." Ses tonu o kadar mesafeliydi ki ister istemez yutkundum. Bana onu anlamamı bekler gibi bakan anlayışlı Ziyafet'in elinden tutup tek kelime etmeden yürümeye başladı. Arkalarından bakakaldım. Aylarca beni saran, yanımda olan, abiliğini hissettiren adamın bana birden gard alması hazırlıksız yakalamıştı.

Aslı koluma dokunup avucunun içiyle okşadı. Ardından bakışlarını Turan'a çevirdi. Yüzündeki yaralara baktı. "En azından canlı döndün," dedi anlayışlı bir şekilde.

Canlı anlayışımız aynı değildi. Turan canlı tanımına uzaktı. Hayalet gibiydi. Evet yaşıyordu fakat içinde arasa da bulamayacağı ışığı kaybetmişti.

Nizami, Aslı'nın elini tuttuğunda yavaşça uzaklaştılar. Geride Serkan, Şükrü ve Fırat abi kaldı. "Hoş geldin," diyen Serkan oldu. "Halledilmeyecek bir şey yok. Kafaya takma."

Turan kafasıyla küçük bir onay verdi. Şükrü onun yüzünden bakışlarını ayırmadan, "Döneceğini biliyordum ama bu şekilde dönmen..." dedikten sonra kafasını iki yana salladı. "Nasıl hayatta kaldın?"

"Bir şekilde," diyen Turan soğukça gözlerini onlardan çekti. Sanki anlatacak çok şeyi vardı da hiçbirini kelimelere dökemiyordu.

Fırat abi de, "Umut ve Umay bu aralar huysuz. Sevil'in yanında olacağım," diyerek Turan'ın omzuna elini koydu. Nazikçe sıkarak destek verdi. "Geldiğinizde haber verirsiniz." Diğerlerini de alıp uzaklaştı.

Koridora ani bir sessizlik çöktü. Bir tek ikimiz kaldık. Başka hiç kimse... tek bir canlı yoktu.

"Sorun yok," diyerek ona döndüm. "Anlayacaklardır."

"Sanmıyorum," dedi ve yoğun bakım ünitesindeki bakışları bana döndü. "Umut ve Umay mı?" diye sordu donuk bir şekilde.

Kafamı aşağı yukarı sallayıp, "Üç aylıklar," diyerek açıkladım. Bakışları yine yoğun bakım kısmına kaydı. Uraz'ı görmekten başka bir şey düşünmediğini anlayınca tekrar elini tuttum. "Gel," diyerek onu camın önüne çektim.

Görüş açımıza Uraz girdiğinde elimi çekecektim ki izin vermeyip daha sıkı tuttu. Bir güç arayışı mıydı yoksa yalnızca yanında olmamı mı istiyordu anlamadım. Ellerini bırakmayacağımın sözünü fısıldamak istedim ona. Ben hep... ben sorgusuz... ben sebepsiz onun elini tutardım.

Yavaşça Uraz'a döndüm. İlk zamanlardaki yaraları yoktu. Daha iyiydi. Doktorlar iyiye gittiğini, yakında odaya çıkacağını söyleyince nasıl sevindiğimizi hatırlıyordum. Sonunda vücudu tedaviye tepki veriyordu.

"Çok güçlüydü," dedim camdan bakarken. Camın yansımasından Turan'ın yüzünü görebiliyordum. Donuk ve sorgulayıcıydı. "Derviş çok şey öğrenmişti. Çok üstüne gitti Uraz'ın."

"Öldüğüne emindim," dedi donuk bir sesle.

"Öldü," dedim ona dönerek. "Diğer gözünden sonra kalbine saplandı bıçak." Bakışlarını bana çevirdiğinde kendimi zorlayarak gülümsedim. Biraz da olsa iyi hissetmesini istiyordum. "Sen ıskalarsan ben vururum. Bu böyle."

Dudağının kenarı havalandı ve gözlerini ağır ağır açıp kapattı. Cama tekrar döndüğünde, "O ne zaman döndü Ankara'ya?" diye sordu.

"Albay, Ankara'ya nakledilince buraya geldim. Benim Ankara'da olduğumu duyduğu gibi izin isteyip gelmiş. Çok uzun zamandır burada. Geri dönmesi gerektiğini söylesem de sorun olmadığını söyledi."

"O eve girmezdi." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Senin için gelmiş."

"Çok değerli bir çocuk," dedim bakışlarımı Uraz'a döndürüp. "Çok güçlü ve çok olgun. Küçük değil ama benim yanımda... çocuk gibi. Ona rağmen her şeyin farkında."

"Sorun etmedi mi?" diye sorunca kimden bahsettiğini anladım. Firuze'yi soruyordu.

"Etti," diyerek omuz silktim. "Ben, Uraz'ın evde kalacağını söyleyince susmak zorundaydı," diyerek ona döndüm. "Bir gün bile boş bırakmadı Uraz'ın başını. Hep buradaydı. Bize bunu yapanlara cezasını vereceğini söyledi. Malikânenin etrafında kaç ekip geziyor bilmiyorum."

Şaşırmadı. Kafasına takılan başka bir şey varmış gibi, "Derviş... sana bir şey yaptı mı?" diye sorunca elimin teki ister istemez karnıma gitti. Kasığıma doğru inen küçük bir yara vardı. Doktor ilk zamanlar ağır yük kaldırmamamı ve birkaç hafta cinsel ilişkiye girmememi önermişti. Sonrasında da yaranın iyileştiğini, herhangi bir sorun teşkil etmeyeceğini söylemişti.

"Ciddi bir şey değil." Bedenini bana çevirip bakışlarını karnıma indirince, "İyiyim. İyileşti bile," dedim hızla.

Bakışları soğuk bir tavırla gözlerimin arasında gezindi. "İşini bitirdiğimden emin olsaydım bunlar yaşanmazdı."

Kendisini suçlamasına gerek yoktu. Hiçbir şeyin sorumlusu o değildi.

Kafamı iki yana sallayıp, "Sorun yok. Furkan Uraz iyileşiyor, ben toparladım. Her şey yoluna girecek. Çözeceğiz," dediğimde yüzüme baktı derin gözlerle. Minnettarlığını görmeme gerek yoktu, hissettim, bildim, kalbime sakladım. "Yanına girmek ister misin?" diye sordum Uraz'ı göstererek.

Kafasıyla onayladı.

Hemşireye haber verip durumu açıklayınca, bir şeyler ayarlayabileceğini söyledi. Turan dakikalar sonra içeri girdiğinde camın ardından onları izliyordum. Önce bir şeyler söyledi ama Uraz'dan tepki alamadığını anlayınca duraksadı.

O sırada asansör kapısının açıldığını duydum. Kafamı çevirdiğimde Mustafa Yavuz'u ve arkasından gelen Firuze'yi görünce gözlerim anında Turan ile Uraz'a döndü. Hemşire neden perdeleri kapatmamıştı ki?

Bir şey belli etmeden onların yanıma gelmesini bekledim. "Nasılsın, Sezin?" diye soran Mustafa Yavuz'a değil, direkt Firuze'ye baktım. Firuze

camın ardında kalan oğlunu fark etmişti. Gözbebekleri büyüyüp bedeni olduğu yere çakılırken dikkatle onu izledim.

Mustafa Yavuz da cama dönüp, "Turan mı geldi?" diye sorduğunda ister istemez gözlerimi devirdim.

Gördüğü şeyi niye soruyordu ki?

"Evet," diyerek onu cevapsız bırakmadım.

Firuze, "Ne zaman?" diye sorarken soğuk bir şekilde, "Birkaç saat oldu," dedim.

"Sezin," diyerek telaşla bana döndüğünde kaşlarımı kaldırdım. Gözleri önce Mustafa Yavuz'a sonra bana döndü. "Sezin," dedi tekrar. Sesindeki yalvarışa kayıtsız kalmalı mıydım?

Turan'a Fikriye'yi anlatmamamı mı rica edecekti?

Böyle bir amacım yoktu. Aslına bakılırsa yaptıklarıyla da ilgilenmiyordum. Onu dinledikten sonra bir şey yapmasını bile istememiştim. Onu istifaya sürüklemek istesem de olanları dinledikten sonra ne yapacağıma karar vermemiştim. İstifa edeceğini kendisi söylemeseydi de onu istifaya zorlamayacaktım.

"Ne oluyor?" diye araya girdi Mustafa Yavuz. Bir şeyler kaçırdığını anlamıştı. Bakışları ikimizin arasında gezindiğinde Firuze bakışlarıyla bana uyarılar gönderiyordu. "Benim bilmediğim bir şey mi var?"

Firuze'deki bakışlarımı çekmeden, "Hayır," dedim yalnızca. Sakince cama döndüm. "Bir şey yok." Turan'ın, Uraz'ın yüzüne dikkatli bir soğukkanlılıkla baktığını görünce omuzlarım düştü. Firuze için değil, Turan için susacaktım. Zaten yeterince yorgundu. Ona bir yük daha yüklemeyi düşünmüyordum.

Mustafa Yavuz, "Ben kapıda Turan'ı karşılayayım," deyip bizden uzaklaşınca ona dönmedim. Çok fena sinirlerimi bozuyordu, bu yüzden onunla hiçbir şekilde sohbet etmemeye çalışıyordum. O da tavrımı anlıyormuş gibi benden uzak duruyordu.

Firuze, "Ona ne olmuş?" diye sorarak yanımda dikilince bakışlarımı camdan çekmeden, "Yorulmuş," dedim sade bir sesle.

Firuze'nin o dosyaya Aksakallı emriyle imza attığını öğrendiğimden beri bir şey hissetmiyordum. Hâlâ daha içimde ona karşı anlayışlı bir nefret vardı. Çocuklara yaşattıklarına sinirliydim ama beni kahreden bir şekilde onu anlıyordum.

Onu bu dünyada anlayan tek kişi olduğumun da farkındaydım.

"Neredeymiş?"

"Dönemeyeceği bir yerde," dedim yine temkinli bir şekilde. Etrafı kolaçan ettikten sonra buz mavisi gözlerine döndüm. "Üstüne gitme," diye lafa girdiğimde kaşları çatıldı.

"Üstüne gitmeyi düşünmüyorum."

"Düşünme zaten. Yeterince ağır şeyler yaşamış. Sen de dert olma." Kafasını aşağı yukarı salladı. "Nerede olduğunu da sorma. Yalnızca... destek ol."

Bunu ondan istemez, üstüne gittiğinde Firuze'ye engel olurdum ama Turan'ın bunu da yaşamasını istemiyordum. Annesini düşünmesine gerek yoktu, Firuze'yi ben durduracaktım. Onu durduracak tek kişi bendim.

Aniden, "Sen olduğun için mutluyum," dediğinde anlamayarak baktım. "Ne olursa olsun hep onun tarafındasın ve kimse seni ondan vazgeçiremez."

"Hiç kimse onu üzemez," dedim sert bir sesle. "Hiç kimse onunla uğraşamaz." Derin bir nefes alarak konuştum. "Akkurt imajına zarar vermeyi, seni uğraştığın her şeyin altında bırakmayı çok isterdim ama yapmayacağım, Firuze. Senin için değil, onun için yapmayacağım. Ne Turan ne Uraz ne de Melike daha fazla bu ailenin yükünü sırtlanmayacak."

Firuze şaşırarak dudaklarını araladı fakat konuşamadı. Benden böyle bir şey beklemediğini anlatmasına gerek bile yoktu. Beklemiyordu. Benim onun üstüne gideceğime emindi. Sabahki konuşmamızdan sonra bende neler değiştiğini merak ediyor olmalıydı.

Ben de onun üstüne gideceğim tek konuyu söyledim. "Ya bu ailede annelik yapacaksın ya da bir daha ne çocukların ne de eşin suratına bakacak."

Tehdit etmiyor, uyarıyordum. En küçük hatasında ailesine Fikriye ve İbrahim ile yaşanan her şeyi anlatacağımı, eşi ile çocuklarının bunca zaman yalan üstüne kurulu Akkurt ailesinin gerçeklerini öğreneceklerini anladı.

Bunu hiç kimsenin bilmesini istemiyordu. Bu yüzden çabalayacaktı. Firuze artık uğraşan taraf olmalıydı.

Aksakallı, Fikriye ve İbrahim dosyasını neden bana vermişti bilmiyordum fakat onun oyununu da bozacaktım. Firuze asla bu oyuna dahil olmayacaktı. Ona bu gücü de vermeyecektim.

"O babası gibi değil," dedi Firuze. Bu, kendisine hatırlatma yaptığını düşündürttü. "Asla da olmayacak. Sana âşık, sana bağlı... sana bağımlı."

Sesi öyle bir tonda çıktı ki yaşadıklarını daha iyi anladım. Hayatındaki hiçbir adam ona ne âşık ne bağlı ne de bağımlı olacaktı. Bana imrendiğini, benim yaşadığımı yaşamayı umduğunu fark ettim.

"Sana söyledim," diye fısıldadım. "Oğlunu tanıyamadın."

"Hayır, bu seninle ilgili," dedi dalgın bir sesle. "Alp döndü çünkü sen vardın. Sen çok fazla vardın. Seni göz ardı edemeyeceği kadar..."

Mustafa Yavuz için hiç olmamış gibi konuşuyordu. Hayatında hep bir oyun oynamak zorundaydı çünkü onun için bir şeyler kazanmak planlarla ve stratejilerle mümkündü.

Ben, Turan'ı savaşın ortasında bana uzattığı ele tutunarak elde edebilmişken Firuze kendi hayatında savaşın kendisi olmuştu.

Cevap veremedim. O an ne söyleyebilirdim onu bile bilmiyordum.

"Sen benim başıma gelmiş en kötü..." dedikten sonra omuzlarını yükseltip alçalttı. "Ailemin başına gelmiş en iyi şeysin."

Turan'ı dışarı çıkaran hemşireyi izlerken Firuze'ye döndüm. "Sana demiştim. Başına gelmiş en kötü şey olmaya zorlama beni demiştim. Tehdit sandın, şantaj sandın. Anlayamadın. Herkesin üstünde kurduğun hâkimiyeti bende kuramadığın için korkuyorsun." Turan ile Mustafa Yavuz'un bize doğru ilerleyişine göz atıp tekrar ona baktım. "Onlar benim de ailem ve ben ailemin imajını sarsmayacağım. Senin imajın ise... emin ol sarsılacak."

Eşi ve eşim yanımıza yaklaşınca Mustafa Yavuz oğluna dönüp baktı. Aralarında bir sohbet geçtiğini anlayacağım bir bakıştı.

Firuze, "Hoş geldin oğlum," deyince Turan ona dönüp boş gözlerle baktı. Şaşırmış gibi değildi.

Soğuk bir sesle cevapladı. "Hoş buldum."

"Nasılsın?" diye soran Firuze endişeli gibiydi. Yaralarına bakıyor, anlamaya çalışıyordu.

"İyiyim. Sokak kavgası," dedi Turan da önemsizmiş gibi. Ailesine askerliği hakkında bir şeyler söylemek istemeyişini anlıyordum. Onun gerçekten nasıl bir adam olduğunu bilmiyorlardı. Onun ne kadar güçlü ve büyük olduğunun farkında bile değillerdi.

"Alp..." Firuze bir adım atınca Turan boş bakmayı sürdürdü. "Neredeydin?"

Üstüne gitmemesini söylemiştim!

Mustafa Yavuz sıkıntıyla etrafa bakınırken onun bu konuşmaya müdahale etmeyeceğini anlayıp sabırla, "Gitmemiz gerek," diyerek Turan'ın cevapsız bırakacağı soruyu havada bıraktım. "Çocuklar bizi bekliyor."

"Ben üzgünüm," diyen Firuze beni umursamadan konuşunca Turan'ın bana çevrilmiş olan bakışları sertçe annesine döndü. "Yaşanan her şey için üzgünüm. Bana kızmakta haklısın." Olanların annesinin suçu olmadığını biliyor olmalıydı çünkü Firuze, Aksakallı emri ile imzalamıştı.

Turan'ın Firuze'ye gard almamasını mı istiyordum? Neden?

"Sana kızgın değilim anne."

"Gerçekten mi?" Fısıltısının birinin içine dokunmaması imkânsızdı. "Ben size bunları yaşatmak istemedim. Uraz'ın orada olmasına kayıtsız değilim. O çocuk benim umurumda. Onu korurdum, biliyorsun değil mi?"

"Olanlar için seni suçlamıyorum," dedi Turan çıldırtıcı bir sakinlikle.

Kendini de suçlama. Kendini de suçlama. *Kendini de suçlama!*

Yalvarabilirdim. Onu kollarımın arasına alıp bağıra bağıra bunu kafasına kazıyabilirdim.

"Kimse suçlu değil," diyerek araya girdim. "Kimse sorumlusu değil."

Ben de değilim. Her şeyin sorumlusu Sidar. Her bir şeyin suçlusu o ve onun kökünü kazıyacağız.

Firuze üçümüzü de şaşırtacak şekilde, "Suçlusu benim," dedi ve kafasını eğdi. "Ben... bir şeyler yapabilirdim."

"Firuz..." diyen Mustafa Yavuz kafasını iki yana salladı. "Yapma."

"Benim," dedi Firuze. "Ben olmasaydım-"

"Firuze *anne*," diyerek dikkatini birden kendime çektim. Ona böyle seslenmeyeceğimi hepimiz biliyorduk. Firuze uyarı dolu sesimi anladı. Bakışları bana döndüğünde girdiği karamsar düşüncelerden uyanmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Anlayışlı olmaya çalıştım. "Olanları düşünmek yerine sonuçlara odaklanalım. Alp iyi ve döndü. Uraz uyanacak, bu işin asıl sorumlusu da bulunacak." Mustafa Yavuz'a döndüm. "Her şey yoluna girecek. Birilerini ya da kendimizi suçlamak olanları geri almayacak."

Turan'ın kafasında soru işaretleri oluştuğunu görebiliyordum. Firuze ile aramızdaki sessiz anlaşmaya anlam veremiyormuş gibi bakıyordu.

"Evet," dedi Mustafa Yavuz bana destek olarak. "Hepimiz iyiyiz. Bir aradayız." Turan'ın gidişini ve beni ardında bırakışını desteklemese de benim tavrımla birlikte evliliğimizde olanların bizi ilgilendirdiğini anlamış olmalıydı. Sanmıyordum ama umarım anlamıştı. "Sorun yok."

"Siz burada mı olacaksınız?" dediğimde Firuze kafasını aşağı yukarı salladı. "Biz gece eve döneriz."

"Tamam," dedi Firuze yutkunarak.

Kafamı onaylarcasına sallayarak Turan'ın eline uzandım ve onu yürütmeye başlamadan önce, "Görüşürüz. Bir gelişme olursa beni ararsınız," deyip uzaklaşmaya başladım.

"Ona ne yaptın?" diye soran Turan'a dönmeden asansöre bindim ve tam karşıma baktım.

Firuze'nin beni izleyen donuk mavi gözlerinden bakışlarımı almadan, "Gerçekleri hatırlattım," dediğim gibi asansörün kapıları kapandı.

13. YETER Kİ BANA TUTUN

Salonda bir sessizlik hâkimdi. Sürekli bacaklarını titreten Göktuğ, Turan'a bakışlarını kilitlemiş Kubat, dudaklarını dişleyen Nizami, arkasına yaslanıp kollarını kavuşturan Şükrü, dirseklerini dizlerine yaslayıp onları izleyen Fırat abi, duvara yaslanıp birinin konuşmasını bekleyen Serkan, çay dağıtan Aslı ve Ziyafet, öfkeyle Turan'ı izleyen Sevil abla, abisinin yanında duran Melike Nisan, kocamın elini sımsıkı tutan bir ben ve yere bakarak hepsinin bakışlarından kaçan Turan Alp...

Ailemizin bu kadar parçalanmış olması beni de parçalıyordu.

Ziyafet ve Aslı en sonunda sandalyelere geçtiklerinde ilk konuşan Sevil abla oldu. "Sezin'e bunu nasıl yaparsın pislik?"

"Abla," diye onu uyarır gibi konuşan Serkan'a sertçe dönen Fırat abi oldu. Serkan tehdidi algılayıp suspus olurken Turan bakışlarını kaldırıp Sevil ablaya döndü. Bir şey demeden yalnızca baktı.

"Delirmişsin sen," dedi Sevil abla ürperir gibi. "Normal değilsin."

Ona bakan bir asker, görevden döndüğünü anlayabilirdi. Çünkü biz de bazen görev dönüşlerinde can yakıcı soğuklukla dönerdik şehre. Belki Turan'ın yaşadığını yaşamamıştık, tek başımıza göreve çıkıp aylarca kimseyle iletişime geçmeden dosyayı bitirmeye çalışmamıştık fakat biz de zor görevlerden sonra normal yaşantımıza uyum sağlamakta zorlanırdık.

Turan'ın zorlandığını biz anlardık ama normal bir zihin onun delirdiğini düşünebilirdi.

Kubat'ın bana çevrilen bakışlarını görünce ona döndüm. Rahatsızdı. Öfkesini içine gömmeye çalışıyor fakat beceremiyordu. Gözlerinden çıkan ateşleri hissediyordum.

Ona söylemediğim için istediği kadar sinirli olabilirdi. Umurumda değildi. Kocam görevi kimse bilmemeli dediyse onun yolunu bozmazdım.

Fırat abi, "Kızlar burada, bilmemeleri gerekiyor, ondan sessizsin. Anlıyorum," deyince Turan bakışlarını ona çevirdi. Bakışlarını gören Fırat abi ürkmedi. "Tek miydin?"

"Evet." Tek cümle, duvardan farksız bir ses.

"Emir miydi?"

"Evet."

"Sezin biliyor muydu?"

"Evet," dediğimizde Turan ile aynı tonda, aynı yükseklikte, aynı anda konuşmuş olduk. "Biliyordum abi," diye devam ettim. "Saklamamız gerekiyordu. Gizli kalmalıydı."

Kubat'ın dudaklarındaki sinir gülüşe dönüştü. Samimiyetten uzaktı. Sanki karnından biri onu bastırıyormuş gibi geriye yaslandı. "Çok güzel." Gülüşünü artırdı. "Bayağı iyi. Boşan diye uğraştığımız adam devlete hizmet ederken seni terk ettiğine inandırdın."

"Mecburdum," dedim ona anlatmaya çalışarak. Anlamıyorlar mıydı? Biz aileydik, aramızda elbette sınırlar olabilirdi fakat birbirimize her şeyin açıklamasını yapmak zorunda değildik. Açıklama yapmak istemiyordum.

"Bunu anlıyor olmak öfkemizi dindirmiyor," dedi Göktuğ da. Ona döndüğümde başını iki yana sallıyordu. "Hiçbir şeyi düzeltmiyor."

"Düzeltecek." Anlayışlı bir şekilde baktım hepsine. "Olması gerekenler ve olanlar var. Bizim odaklanmamız gereken-"

"Olanlar," dedi Nizami lafımı keserek. "Abi olarak gördüğümüz adam bize veda bile etmeden siktir olup gidince ne hissedecektik?"

"Haksız olduğunuzu söylemedim," dedim. Her birinin yüzündeki kızgınlığa tek tek baktım. "Haklısınız ama böyle oldu."

"Bize söyleyebilirdin-"

Turan, Şükrü'nün sözünü keserek, "Onun üstüne gitmeyi bırakın," deyince herkes şaşırdı. Ben bile. "Ben söz verdirdim. Terk ettiğimi düşünmeliydiniz."

"Çünkü?" dedi Kubat alayla.

"Çünkü benim yüzümden öldü."

"Sen çok aptal bir adamsın!" diye bağıran Kubat ayağa fırladı. Ziyafet hızla onun koluna yapışırken Fırat abi de araya girmeye çalıştı. "Senin beynini sikeyim ben. Senin amına koyayım, tamam mı?"

"Kubat sakin koçum," dedi Fırat abi.

"Ben senin var ya... aklına sıçayım. Biz seni suçlamadık, sana bir şey demedik. Aileyiz dedik, bir arada olalım dedik lan! Biz bir kayıpla baş etmeye çalışırken nasıl haber vermeden ortadan kaybolursun? Sezin'i nasıl yalana zorlarsın?"

Turan'ın yüzünde mimik bile yoktu. İçinde ne varsa dışarıya sızmıyordu. İçinde bir şey olduğuna da inanmıyordum. Varsa da farkında değildi. Maskesini koruyarak, "Böyle olmalıydı," dedi yalnızca.

"Sana abi dedi lan bu çocuklar!" Kubat işaretparmağıyla herkesi gösterdikten sonra kendisine çevirdi. "Ben kardeşim dedim sana! Sezin bize

gelip *terk etti* dediğinde ne hissettiğimizi düşündün mü? Nasıl bir nefrete sürükledin bizi biliyor musun?"

Haklıydı ve haklı olması canımı yakıyordu. Turan'ın beni bıraktığına inandıkları için sinirlilerdi fakat asıl kızgınlıkları ihanete uğramış gibi hissettiklerindendi. Onları anlıyordum fakat Turan'ın da mecburiyetleri vardı.

"Benden nefret etmeniz gerekiyordu."

"O kız bizim karşımızda dimdik durup gitti derken, nefretimize şahitlik ederken ona bu yükü nasıl bıraktın? Ona bunu yaşatmaya hakkın yoktu! Öldü sanıyordu lan seni! Ya öldüyse diye ağladı yanımda!"

Melike ve Sevil abla durmadan ağlıyordu. Diğerleri sessizdi. Sadece Kubat konuşuyordu ve Kubat'ın onların hislerini ifade etmesinin getirdiği ağırlıkla yere bakıyorlardı.

"Bu çocuklar masaya her oturduğunda seni aradı. Sen yanımızda ol istediler. Sana kızgın olsalar bile Turan abi olsaydı dediler." Kubat kızarmış gözleriyle dişlerini sıktı. "Seni aradım, Turan. Dertleşmek için seni aradım. Sen ne haldesin diye merak ettim. Ne oldu diye düşünmekten kafayı yedim. Neden gitti, ne yaşadı, ne yaşıyor, yaşıyor mu diye sordum kendime. Cevabı olmayan yüzlerce soru eskittim amına koyayım!"

Turan ona bakmayı kesmeden elimi sıkınca gözümden düşen yaşları tutamadım. O an onların kurduğu bağ suratıma ilk kez bu kadar sert çarptı. Turan, Kubat'ın tek olmasa da en yakın dostuydu. Kubat kaldıramıyordu. En çok ona ağır geliyordu.

"Bize bunu yapmaya hakkın yoktu," dedi Nizami sakin bir sesle. "Bize söyleseydin biz de saklardık. Beklerdik, yolunu gözlerdik. Seni silmeye mecbur bıraktın bizi."

"Silemedin," dedi Serkan araya girerek. "Biz aileyiz dedik, eksik diye bir şey olmadı. Hâlâ tamız. O da bizimle." Gözünden düşen yaşı sildi. "Özgür ne kadar varsa sen de o kadar vardın."

Göktuğ gözünden düşen yaşları silmedi fakat yüzünü sakladı. "Aşktan öldü sanıyordum, sırlardan ölüyormuş," dedi güçlü bir sesle. "Bize yalan söylemek zorunda kalışına üzülüyormuş. Onun yok olması gerektiğine üzülüyormuş." Gözümden düşen yaşları geri itmeye çalıştım, mümkün değildi. "Bize söylemeliydin abi."

"Seni sorumlu tutmayacağımızı anlayacak kadar tanıyamadın mı bizi?" dedi Kubat öfkesini koruyarak. "Sen?" dedi birden bana dönerek. "Bize bu sırrı versen saklamaz mıydık? Abimiz, kardeşimiz deyip susmaz mıydık?"

"Ben öyle istedim," dedi Turan araya girerek. Bu konunun bana bulaşmasını istemiyormuş gibi konu bana döndüğü anda dikleşiyordu. "Bu

sizinle alakalı değildi." Mahkeme duvarından farksız bir ses ve suratla onlara baktı. Bu olanlara tepkisi normalde böyle olmamalıydı ve olmaması gerektiğini biliyorlardı. Neden anlamıyorlardı? "Benimle alakalıydı."

"Yeter," dedim kısık bir sesle. Onun üstüne gidip durmalarını değil, anlayıp sahip çıkmalarını istiyordum. "Yeter artık."

Fırat abi, Turan'ı anlar gibi baktı. "Sen ne yaşadın oğlum?" Sesi kırılırken Kubat'ı tutmayı bıraktı ve koltuğa çöktü. "Ne oldu lan sana?"

"Benimle alakalıydı. Birine kızacaksanız bana kızın. Sezin'e değil," dedi Turan yine aynı soğuklukla.

"Seni de seninle alakalı olan her şeyi de sikeyim, Turan!" diye bağırdı Kubat.

"Bağırıp durmayın çocuklar uyuyor!" diye bağırdı Fırat abi de. "Ağzına sıçacağım o olacak, Kubat."

Şükrü, Kubat'ın göğsüne elini koyarak arabulucu olmayı seçti. Herkesin yüzüne bir yorgunluk çökmüştü. Şükrü, "Sakinleş," deyip onu geri itti. "Halini görüyorsun. Adamın gittiği yer belli, niye gittiği belli. Kendine gel."

Kubat onun elini itip yine konuştu. "Senin Allah belanı versin diyemiyorum..." Turan'ın yüzüne baktı yüzünü buruşturarak. "Belanın içinden çıkıp gelmişsin!"

"Kubat yeter," dedim gözlerimdeki yaşları geri itmeye çalışırken. Başarısızdım. "Yeter! Üstüne gitmeyin, yeter!" Ayağa kalktım ve onu defalarca kez omuzlarından ittim. "Doğru düşünemiyor! Bağırıp durma." Kubat bana dönerken, "Anla artık, yeter!" diye çığlık attım.

"Yeter," dedi Kubat da kafasını aşağı yukarı sallayarak. "Bence de yeter."

Elimden kurtulup çıkışa yürürken Ziyafet, "Kubat!" diye bağırarak arkasından gidecekti ki Şükrü kolundan tutarak onu durdurdu. Evin kapısı kapandığında sessizlik çöktü. Gittiğini o an anladık.

Şükrü, "Bırak gitsin," dedi ablasını geri çekmeye çalışarak. "Kafasını toplasın. Geri döner."

Ziyafet de gözyaşlarını silemeden Turan'a döndü. Yüzündeki ifade yalvarışa yakındı. "Onun yanına git," dedi titrek bir sesle. "Yanında ol. Sana ihtiyacı var. Bir şey söyle ona. Lütfen! Böyle durma! Bakma şöyle!"

Turan derin bir nefes alarak ayaklanınca, "Alp..." diyerek ayağa fırladım.

Bana döndü. Gözlerinde kararlılık vardı. "Konuşayım," dedi zorlanarak. Bu durumun onu kötü yönde etkilediğini düşünüyordum. Henüz duygularına yakınlaşmamışken yüzleşmesi bile ağırdı fakat o bunu da omuzlamak istiyordu. "Sorun yok," dedi başını hafifçe eğerek.

O da evden çıkınca bacaklarımın bağı çözüldü ve olduğum yere çöktüm. Sevil abla ağlamayı kesmeden, "Sen neler yaşadın, Sezin'im?" diye sorarken sessiz kaldım. "Niye yüklendin bu kadar yükü kuzum?"

İçeriden bir çocuğun ağlama sesi gelince Sevil abla, "Ben bakayım," diyerek ayaklandı. Fırat abi ayaklanacakken, "Ben hallederim, sen dur," deyip salondan çıktı.

Nizami yavaşça bana döndü. "Hiçbirimiz seni suçlamıyoruz," diye açıkladı fakat bunu duymama gerek yoktu. Turan devletten gelen emri yerine getirmişti, ben de ondan gelen emri.

"Neyi suçlayacaksınız?" dedi Aslı dakikalar sonra ilk kez konuşarak. "Artık bir aradasınız. Birilerini suçlamak yerine buna alışın." Çok sıkışmıştım. Mutfağa geçmek için ayağa kalktığımda Göktuğ arkamdan gelmek üzere kalktı. "Ablanı yalnız bırakalım canım," dedi Aslı yine anlayışla.

Salondan çıkıp mutfağa girecekken Fırat abi arkamdan konuştu. "Evliler," dedi sakin bir sesle. "Evliliklerinde olan şeyleri sorgulamak hiçbirimizin haddine değil."

Salonun yanındaki duvara sırtımı yasladım ve gözlerimi kapattım. Biraz da olsa... onların hislerini dinlemek istedim.

"Sorgulamıyoruz," dedi Şükrü de. "Anlıyoruz."

"Sana diyorum, Göktuğ," dedi Fırat abi sert bir sesle. "Sezin'in üstüne gidip bir şey demeyeceksin. Aylardır hasret çekmiş kız, şimdi kalkıp da laf söyleme sakın."

"Bir şey diyemiyorum abi," dedi Göktuğ fısıltı gibi bir sesle. "Hiçbir şey söyleyemiyorum. Aylardır hepimizden gerçeği gizlerken bizi toplamaya çalıştı. Kendisi dağınık olmasına rağmen fark ettirmedi. Yüzüklerini çıkarmadıkça ona sinir olmamıza rağmen, boşansın diye baskı yapmamıza rağmen Turan abinin yolunu gözlemiş. Ne diyebilirim buna?"

"Ben yapamazdım," dedi Ziyafet. "Birileri sevdiğim adama sinirliyken gerçeği saklayamaz, ayakta duramaz, yolunu gözleyemezdim. Sabırla bekledi."

"Hep öyleydi," dedi Aslı. "Hep güçlüydü ama bu kadarına dayanması..." Ofladı. "Siz de daha çok üstlerine gitmemelisiniz. Özlem gidermeden bize açıklamak istediler. Değer veriyorlar bu aileye."

Nizami, "Zorlaştırmayalım," dedi sakin bir sesle. "Uzatmayalım biz de."

Göktuğ da boğazındaki yumruyu bastırmak ister gibi konuştu. "Öfkeliyiz abi. Tamam, öyle miymiş deyip kenara geçemeyiz."

"Geçeceğiz," diyen Serkan net ve sakindi. "Susacağız. Kırılırsak toplanamayız. Zaten yeterince kırıldık."

Salon sessizleştiğinde mutfağın camını açtım. Kafamı dışarı çıkarıp temiz havayı içime çektim. Sabahtan beri yaşadığım binlerce şoktan sonra beynime kan gittiğini anlayabileceğim bir nefesti. Her şey çok üst üste gelmişti ama bu nefes biraz da olsa iyi hissettirdi.

Sigaramı kibritle yaktıktan sonra kafamı kaldırıp gökyüzüne doğru dumanı üfledim. En azından anlamayı seçiyorlardı. Dağılmayı göze alamıyorlardı ve bu bile umut veriyordu bana. Ailemiz toparlayacaktı, Turan içinde olduğu psikolojik durumdan çıkacaktı, Uraz uyanacaktı. İçimdeki umutlar silsilesi arka arkaya gelip beni uyandırmak istiyordu.

Aşağıya doğru baktım. Kubat ile Turan'ı yan yana sigara içerken gördüm. Turan'ın bakışları ne zamandır bendeydi bilmiyordum fakat tam da gözlerimin içine bakıyordu.

Kubat az önceki halinden daha sakin duruyordu. Sigarasından derin bir nefes çekerken aynı zamanda konuşuyordu. Turan onu dinlediğini belli eder gibi başını sallayıp sigarasını içse de bakışları bendeydi. Sokak lambasının ışığında yüzünü tüm netliğiyle ayırt edebildim. Yakışıklılığına iç geçirdim.

Özlemle baktım ona. Omuzları dik, duruşu kararlıydı. Olanlar için suçlanıyor olmak umurunda değildi. Aslına bakılırsa bir şey hissetmediğine emindim. Kubat kızsa da bağırsa da o bir yol seçmişti ve o yol bizi buraya sürüklemişti.

Verdiği karar sayesinde Tahrir'i öldürdüğü için bu saatten sonra olacak herhangi bir şeyi umursayacağını da düşünmüyordum. Doğru olanı yapmıştı. Kafasını kurcalayan hiçbir şeyi geride bırakmayıp görevini tamamlamıştı. Kimin ne dediğiyle ilgilenmiyordu.

Turan bakışlarını Kubat'a çevirdi ve birkaç şey söyledi. Kubat lafını kesmek zorunda kaldı. Ona karşı dürüst olduğunu hissettim. Görevden, Tahrir'den ve emirden bahsettiğini hissettim.

Kubat bir şey demeden ona bakıp derin bir nefes aldı. Sigarasını yere attıktan sonra onun omzunu sıktı. Turan bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde göz göze geldik. Kubat onu omzundan çekip sarıldığında içimde bir şey koptu. Gözümden düşen yaşlarla birlikte gülümseyerek kafamı aşağı yukarı salladım.

Sarıl. Karşılık ver. Öyle durma.

Sanki içimden geçenleri ve yapması gerekeni anlamış gibi Kubat'ın sarılışına karşılık verdi. "Çok şükür," dedim nefes alarak. Bir düğüm daha çözülmüştü.

Kubat ondan ayrılıp omzuna birkaç kez vurdu. Binaya doğru yürüyüşünü izledim. En sonunda binaya girdiğini görünce ben de içemediğim sigarayı söndürüp aşağı attım. Turan sigarasını içmeye devam ederken gözlerimi alamadım. Uzak değildik. Bunca mesafeden bile bana yanımda gibi hissettirirken uzaklığı unutmuştum.

Bakışlarımız kopmadı. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Onu tüm kalbimle öyle çok seviyordum ki bu sevgiyle yaşamak ödül gibi geliyordu. Benim ödülüm onun kalbi, nefesi ve bir bakışıydı.

Sigarasını yere atıp postalıyla ezdi. İçeri gireceğini düşünerek hızla geri çekildim. Camı kapattıktan sonra perdeyi çektim ve onu karşılamak için kapıya gidecekken telefonum titredi. Bir an anlayamadım. Ekranı açıp gelen mesaja baktım.

Civanım: *Seni görmek istiyorum.*
Bana perdelerini çekme, Kaza.

Telefonunu ne zaman geri almıştı?

Omuzlarımı düşürerek tekrar tekrar okudum mesajını. Ona set çekeceğimi mi düşünüyordu? Hızlı adımlarla evin kapısına gidip açtım. Kubat ile burun buruna geldik. Kaşlarını çatarak üstüme baktı.

"Nereye?"

"İçeri geç," diyerek hızla merdivenleri inmeye başladım. O sırada telefondan mesaj yazmaya çalışıyordum.

Sezin Akkurt: *Camımı kapatırsam*
perdenin önemi kalmaz.

Sezin Akkurt: *Ve ben asla seni*
camın ardında bırakmam.

Apartman kapısından çıkıp koşarak onu görebileceğim bir yere geçtim. Telefondaki mesajı okuduktan sonra kafasını kaldırdı ve beni gördü. Adım atmasını beklemeden, yüreğim beni ittirmiş gibi koşar adımlarla ona yaklaştım.

Karşısında durduğumda, "Kaza..." deyişiyle kalbimi avuçlarının arasına bıraktım. Akkurt soyadını almama rağmen asla bu isimden vazgeçmiyordu. Onun için Sezin Kaza değildim. Onun için bir *kazaydım. Onu darmadağın eden ama bir o kadar da hayatta tutan kaza.*

Boynuna sımsıkı sarıldığımda kolları önce belime, ardından sırtıma yerleşti. Daha fazla dayanamayınca bedenimi tüm gücüyle sardı. Ben de

onu içime sokmak ister gibi kollarımı kenetledim. Sırtımdaki elleriyle beni vücuduna yapıştırıp tüm bedenimi kollarının arasına aldı.

Paramparçaydım ama herkesin ona karşı olduğu dünyada en yakını olmak benim hakkımdı. Onu anlamak yüreğimi ağrıtabilirdi ve hatta ona kızgın bile olabilirdim ama bu haline karşı koymak imkânsızdı.

Göğsüne yaslandığımda kalbinin atışlarını duyar gibi oldum. Hızlı, telaşlı, sanki uzun süredir susturulmuş bir hissin yeniden dile gelişiydi kalbinin atışı. O an ne geçmiş vardı ne gelecek. Sadece tenimizin sıcaklığı, nefesimizin birbirine karıştığı o sığınak vardı.

Parmakları sırtımda önce tereddütle sonra kararlılıkla gezinmeye başladı. Vücudunun titrediğini hissettim. Sarsılmadı ama içten içe çözüldü sanki. Bir şey kırıldı içinde. Savaştan sağlam çıkmış ama hislerinin mezar taşını da yanında taşımış bir şey...

Yüzünü boynuma sakladığında nefesi tenime değdi. O an bütün bastırılmışlıkların bastırılmamış bir şey gibi akmasına izin verdik. Sustuk ama çok şey söyledik.

Sanki beni sarmazsa her şey yeniden dağılacakmış, ben onun tek gerçeğiymişim ve beni bırakırsa kaybolurmuş gibi kollarını sıktı. İç çekişi kulağımın dibinde yankılandı.

Daha sıkı sarıldı, ben de daha sıkı sardım onu. Birkaç dakika öylece durduk. En ihtiyacımız olanı yaşadık, birbirimizi hissettik. Hafifçe ondan ayrıldığımda yüzüme baktı. Konuşmamı beklediğini anladım.

"Hallettiniz mi?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Ne dedin ona?"

"Tahrir'in öldüğünü söyledim."

"Ve?"

"Anladı," dedi gözlerini ağır ağır açıp kapatarak. Kısa bir an arkamda kalan binaya baktı. "*Bu hale gelip o piçi öldürmemiş olsaydın yüzüne tükürürdüm* dedi."

Güldüğümde bir bana, bir dudaklarıma bakıp binaya geri döndü. "Anlayacağını biliyordum," dedim derin bir nefes verip. "Diğerleri de anlıyor."

"Ne hissetmem, nasıl olmam, ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum," dedi. Kaybettiği duygularını bile benimle paylaşıyor oluşu, boğazımda düğümlenen ağlama hissini tetikledi.

"Tekrar öğreniriz canım," dedim içimden akan hislerle. "Yeniden doğarız o zaman." Derin bir nefes aldım. "Birlikte kalkarız. Kurtuluruz."

"Kurtuluruz..."

"Ellerimiz yeter kurtulmaya." Gözlerindeki ışık çok kısa bir an parladı. Derince gülümseyip kafamı omzuma eğdim. Ensesini kaşıyıp bakışlarını etrafta gezdirdi. Arkamı dönüp baktığımda Göktuğ'un pencereden bizi izlediğini gördüm. "Gitmek istemiyor musun içeri?" diye sordum anlayışla. Bana dönüp kısa bir bakış attı. Hemen anladım. "Gidelim," dedim direkt. "Eve gidelim."

Boşluğa düştü. Işığı da söndü düşünceleri de. Evin neresi olduğunu hatırlamıyor muydu? Hatırlatırdım o halde.

Diğerleriyle vedalaşıp Akkurt Malikânesi'ne gelmiştik. Turan evin kapısından içeri adım atmadan önce duraksadı. Neden durduğunu anlamadığım için ona döndüm. "Kimse yok." Sonra gözlerindeki düşünceli ifadeyi anlayınca yanlış anladığımı fark edip, "Bu evi sevmiyorsun," dedim anlayışla.

Akkurtların her birinde bu eve olan soğukluk vardı. Burayı sevmiyor, soğuk buluyor, buraya girmekten hoşlanmıyorlardı. Uraz'da da bu rahatsızlığı sezmiştim. Melike de evde durmayıp sürekli dışarı kaçıyordu. Turan'da da aynı hissi yakaladım.

"Hayır," dedi ve içeride gezdirdi bakışlarını. "Soğuk değil artık." Anlamadığımı fark edince bana döndü. "Varlığını kazımışsın. Bu ev böyle değildi." Bana doğru bir adım attı. "Girdiğin her evi yuva yapıyorsun."

"Canım..." dedim burnumun direği sızlarken. Gülümsemeye çalıştım. Gülümsemezsem ağlardım.

Birkaç adım attı. Salona inen merdivenin üstünde durup aşağıya baktı. Derviş ile yaşadığımız arbedenin olduğu noktada bakışları takıldı. "Burada mı oldu?" diye sorunca kafamı aşağı yukarı salladım.

Evin içi tertemizdi. Firuze yaşananların izini silmek için eve temizlikçi çağırmıştı. Her şey eski haline dönmüş gibi gözüküyor olabilirdi ama değildi. Sandalyelerden biri eksikti çünkü iplerden kurtulmak için kendimi yere atıp onu kırmıştım.

Turan'ın bakışları sandalyelerde gezindikten sonra şöminenin yanındaki onlarca geceyi Firuze ile şarap içerek geçirdiğimiz koltuklarda oyalandı. Melikelerle oturup oyun oynadığımız ortadaki sehpaya takılan bakışlar yukarı çıkan merdivenlere döndü. Sabahları Mustafa Yavuz ile karşılaşıp birbirimize selam verdiğimiz o anları hatırladım onun bakışlarıyla.

Bu evde bıraktığım izleri birer birer görüyormuş gibiydi ve bu çok ürperticiydi. Sakince bana döndü. "Nerede uyuyordun?"

Uyumuyordum.

Onu huzursuz etmemek için, "Odanda," deyip eline uzanarak çekiştirdim. Merdivenleri çıkarken bir yandan da konuşuyordum. "Bir duş alıp kendine gelirsin. Susadın mı? Sabahtan beri bir şey de yemedin. Açsan bir şeyler hazırlarım hemen. Yatağı da ayarlarım, biraz uyursun."

Cevap vermeden benimle birlikte sessizce odasına yürüdü. İçeri girdiğimizde etrafa bakınırken boş gözlerinde bir ifade belirdi fakat karanlıkta seçemedim. Elini bırakıp ışığı yaktıktan sonra hızla dolaba yürüdüm. "Havluların burada. Tunceli'den çıkarken birkaç kıyafetini yanıma almıştım, onlardan giyersin. Ben de o sırada sana yiyecek bir şeyler hazırlarım."

Yanıt alamayıp ona döndüğümde masadaki kâğıtlara baktığını gördüm. O yokken okuduğum kitaplar, notlarım ve hiçbir yere ulaşmadığım Sidar araştırmalarım masanın üstündeydi. Parmaklarıyla notlarıma dokunduğunda saçlarının arasından kafasının arkasındaki izi fark ettim.

Kaşlarım çatılırken korkarak fakat yavaşça ona yaklaştım. Kafasının arkasında büyük, kabuk bağlamış bir yara vardı. Tam arkasında dikilip yarasına bakarken beni hissettiğini belli eden bir nefes aldı. Alnımı sırtına yasladığımda sırt kasları gerildi. Ona zararsız olduğumu hissettirmek ister gibi kollarımı belinin kenarlarından dolayarak göğsüne doğru çıkardım.

Gerginliğini soluyabiliyordum. Ona destek olmak için burnumu sırtına sürterek kendimi hissettirmeye çalıştım. Buradaydım, yanındaydım. Duvarlarını yıkmasını ve bana dönmesini istiyordum.

Rahat değildi. Ağır hissettiğine de emindim. Benden rahatsızlık duyduğunu ve uzaklaşmak istediğini düşüneceğim kadar zaman geçtikten sonra ondan uzaklaşmaya hazırlanırken beklenmedik bir şey yaparak beni şaşırttı.

Yüreğimi patlatacak yavaşlıkta kafasını omzuna doğru yatırıp başını başımın üstüne yasladı. Ağırlığını tam vermese de ne kadar yorgun olduğunu hissedebileceğim kadar kendini bana bıraktı.

Bana yaslandı. Düşüncelerini emanet etti, yüklerini gösterdi. Hepsini kaldırmaya, yüklenmeye razı olduğumu belli eder gibi yüzümü kaldırıp ensesinden öptüm.

"Nasıl geriye dönülür bilmiyorum," diye söze girdi alçak bir sesle.

"Ben biliyorum. Bana tutun," dediğimde omuzları düştü. Sırtı göğsüme yaslanınca ellerimle göğsünü okşadım ve burnumu sırtına yaslayıp kokusunu içime çektim. Kokusundan bir şey değişmemişti. Toprakla karışmış ten kokusu, evimdeymişim gibi sıcak hissettirdi.

Tişörtünün üstünden bile hissedilen kabarmış yarasının üstünde dudaklarımı gezdirdim. Yarasına kondurduğum öpücüklerle birlikte nefesleri sıklaştı.

"Buradasın. Evdesin," dedim göğsünü okşamayı kesmeden.

Ellerimin altındaki kasları rahatlıyordu. Yavaşça tenindeki varlığımı sürdürerek ellerimi omuzlarına çıkarıp yüklerini okşadım, omuzlarından öptüm. Nefes alış verişleri kulaklarıma vururken tek elimle kolundan tutup yavaşça kendime çevirdim.

Yüzüne çıkan parmaklarımla birlikte gözleri kapandı. Kokumu derince içine çekti. Yaralarını okşayarak onu sevdim.

"Buradayım," diye fısıldadı. "Evdesin."

Evin neresi olduğunun önemi yoktu. Artık evdeydik. Yan yanaydık ve birlikte atlatacaktık.

"Evdeyiz *sevgilim*."

Yüzünü kendime doğru çektiğimde bile gözlerini açmadı. Evin kokusuna, sıcaklığına, tadına varıyormuş gibi özlemle burnunu yüzüme dokundurdu. Yanağından öperek kokusunu içime çektim. Varlığının sıcaklığında soluklandım. Üşüyüp üşümediğini merak ettiğim gecelerden, birbirimizi ısıttığımız geceye geçmek mucize gibiydi.

Burunlarımızın birbirine değmesini sağladıktan sonra onu çözmek isteyerek dudaklarına dokundum. Başta tepkisiz durdu. Onu öpmeye başladığımda karşılık vermedi. Ağırlığını ve karmaşasını hissediyordum fakat donukluğuna karşı kırgınlığımı susturamadım.

Ona biraz daha zaman vermeliydim. Bu kadar çabuk dönemezdi, uyum sağlayamazdı. O hâlâ dağlarda savaşmak için kendisine sarılan, nefesiyle ısınmaya çalışan bir yabancıydı. Onu anlamalıydım.

Yavaşça geri çekilecekken bana izin vermeyerek kolunu belime doladı ve beni birden kendine çekti. Dudakları hafif dokunuşlarla bana karşılık vermeye başladığında bile bir yanım ondan uzaklaşmak istiyordu.

Sanki anlayış taşıyan kırgınlığımı okumuş gibi diğer elini başımın arkasına yerleştirdi ve beni kendisine çekerek yaklaştırdı. Ağzını aralayarak dudaklarımı hırpalamaya başladığında hasretle ona karşılık verdim. Dudakları altdudağımı ve çenemi okşuyordu. Dudaklarımız dağınık bir öpücükle eziliyordu ama tutkuluyduk, özlem doluyduk, ihtiyacımız vardı.

Özlemle yanan dudaklarım onun ıslaklığını taşırken elimin teki ensesine tutundu. Dudaklarımız nefessiz kalana kadar birbirini ezdi. Biraz dağınık, biraz topluyduk ama bizdik.

Göğsüm onun aşkıyla dolarken benim için kendisinden ödün vermesine ağlayabilirdim. Beni kırmamaya, üzmemeye ve yarım bırakmamaya çalışıyordu. Bir yandan da bende kendisini bulmaya çalışıyordu.

"Seni çok özledim," dedim nefes nefese ayrılarak. Bilmesini istedim. Kararsızlığını yıksın istedim. "Seni o kadar özledim ki bu özlem beni bitirecekti."

"Sen bitmeyeceksin," diyerek sertçe dudaklarıma yapıştı yeniden. Altdudağımı emerek aklımı başımdan aldı. Ellerim omzundan aşağı kayarken tişörtünün eteklerine ulaştım, yukarı sıyırdığımda çok kısa bir an dudaklarımız ayrıldı.

Tişörtünü yere fırlattığım an yaralarıyla yüz yüze geldim. Göğsünde uzunca bir bıçak izi vardı. İlk önce yarasından öptüm ve devamında ellerimle vücudunu okşamaya başladım. Onun zayıflığından doğan kusurlarını sevdim. Yaralarını avuç içimde hissederken, "Çok mu acıdı?" diye sordum burnumun ucu sızlarken.

"Sana uzak olmaktan çok değil."

"Seni çok seviyorum," dedim göğsümden kopan hislerle. "Seni her şeyden çok seviyorum canım. Buradayım, seninleyim, geri döneceğiz, toparlayacağız tamam mı? Bana güven."

Yanaklarımı avuçlayarak tekrar dudaklarıma yapıştı. İçimdeki ilkel bir hisle ona çekildim. Kafamı yukarı kaldıran ellerine tutunarak dillerimizi kavuşturdum. Dilini yakaladığım gibi emmeye başlarken boğazından kopan muhtaç inlemesiyle birlikte omuzlarımı düşürdüm.

Sakalları dudaklarıma, çeneme ve yanaklarıma batıyordu. Kendisini hatırlatan her detayına âşıktım. Onunlaydım ve her zaman onun tarafında olacaktım. Benim yerim onun yanıydı.

Dudaklarımdan ayrılıp alnını alnıma yasladı. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Nefes seslerimiz odada yankılanmaya başlarken dudaklarıma doğru, "Dönüş yolunu gördüm," diye fısıldadı. "Seni takip etmem yeterli."

"Elimi bırakma," dedim ağır bir sesle. "Her şeyi çözerim, yeter ki bana tutun."

Gözlerimi araladığımda onun da gözleri kapalı şekilde bende dinlendiğini gördüm.

Yorgun adamın tek durağıydım. Bir tek bende dinlenebilir, bir tek bende iyileşebilir ve bir tek benimle toparlayabilirdi.

Yanaklarını okşayarak, "Eşyaların hazır. Bir duş alıp kendine gel," dediğimde gözlerini araladı. Ela gözleri içime bahar getirdi. Kar kış, kıyametten sonra baharı tatmak gücüme güç kattı.

Alnımdan öptükten sonra hafifçe uzaklaştı. Havluları alıp odasındaki banyoya yöneldi. Ben de üstümü hızla değiştirerek ayakkabılarımdan kurtulurken, su sesini duymayı bekledim fakat onun yerine tıraş makinesinin sesi geldi.

Sakallarının bana rahatsızlık verdiğini düşündüğünü anladığımda ayağa kalkıp yanına koştum. Kapıdan girdiğimde aynanın karşısında sakallarını kestiğini gördüm.

"Yardım edeyim mi?" deyip yüzüne baktığımda bakışlarını aynadan bana çevirerek makineyi kendisinden uzaklaştırdı. Bu bir *gel* emriydi. Gülümseyerek yanına ilerledim ve önüne geçtim. "Her türlü çok yakışıklısın. Biliyorsun, değil mi?"

Kaşları kalktı ve bakışlarını yüzümde hızla gezdirdi. "Sen de çok güzelsin. Her zaman. Bunu hiçbir şey değiştirmiyor." Belimden tutarak beni tezgâha oturttu. "Gözümde değişmiyorsun."

"Karın olduğum için mi acaba?" diyerek makineyi elinden aldım. "Bana âşıksın bir de. Onun da etkisi vardır."

Gülümsedi. Koca bir günün ardından ilk kez gülümsedi. Oldukça içten, samimi ve huzur doluydu. Kafasını yavaşça omzuna yatırdıktan sonra elini yanağıma götürüp okşadı. "İlk andan beri," diye fısıldadı.

Ona normalden daha çok âşık olduğumu ve kapıldığımı hissettim. İkinci karşılaşmada yeniden doğmuştum sanki. Daha yoğun, daha derin hissediyor, ona daha çok teslim oluyordum. Her sözünde ona doğru içim akıyordu.

Aramızdaki bağı kolay kolay yıkılmayacak şekilde kuvvetli inşa etmiştik. Bunu da bir şey değiştirmiyordu.

Makineyi çalıştırarak sakallarını kısaltmaya başladığımda bakışlarını yüzümden asla çekmedi. Tıraş köpüğünü yüzüne sürerken ve ustura ile sakallarını keserken dikkatimi ona çevirmedim. Özenle tıraş ettim. Eski günlerdeki gibi hissetmeyi durduramıyordum. Aylar önce onunla tekrar böyle bir durumda bulunmuştuk ve o durumun sonu yatakta bitmişti. Nefesi yüzüme vurdukça içimdeki istekle baş etmeye çalıştım.

Tenim onun ismini sayıklasa da kendisine gelmesini bekleyecektim.

Yüzünü ıslak havluyla temizlerken havlu yavaşça elimden düştü. Çenesindeki derin yarayı görünce parmaklarım istemsizce havalandı. Yarasını parmak uçlarımla nazikçe okşadım. Her bir yarasının hikâyesini, her bir acısını öğrenmek istiyordum.

"Bıçak yarası," diye fısıldadı. "Dalgınlığıma geldi."

Bakışlarımı gözlerine çevirip derince gülümsedim. Şakağına dokunduğumda, "Derviş," dedi sakin bir sesle. "Kafamın arkasına büyük bir taş geçirmişti. Güçten düştüğümde bıçakla çizdi."

"Bıçağı onun kafasına geçirmeliydim," dedim öfkeyle. Başını hafifçe eğdi. Kafasının arkasındaki yarayı da kimin yaptığını öğrenmiş olmuştum. O yarayı da Derviş piçi yapmıştı. İçimdeki öfkenin yerini, canımın intikamını almış olmanın buruk gururu aldı. İyi ki gebertmiştim onu.

Sargılı koluna dokundum. "Kurşun," dedi sadece. Tek tek yaralarını açıklıyor, kafamda soru işareti bırakmıyordu. Onun için endişelendiğimi anladığını biliyordum. Bensizken aldığı her yaranın hesabını veriyordu.

Ona delicesine âşıktım.

Ellerim omuzlarının arkasındaki yaraya ilerleyince, "Balta," diye fısıldadı. "Sevkıyatı yapan adamlardan biriydi."

"Sana hayvan muamelesi çekmişler."

"Zihnim hayvandan farksızdı," diye fısıldayınca onu kendime çekip sarıldım ve omzuna öpücük kondurdum. "Acımasız olmak zorundaydım."

"Sorun değil. O da sensin," diyerek her halini kabul ettiğimi hissettirdim. Burnumu omzunda gezdirip derince kokladım. Kokusuyla birleşen toprak kokusu bana en güven veren şeydi. "Her halinle benimsin, banasın, benimlesin."

Şakağımdan öptüğünde derin bir nefes alarak ayrıldım. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım, sen de banyo yap," diyerek ona düşünmesi için zaman tanıdım. Reddedecek gibi olunca, "Ben de acıktım," deyip düşüncelerini susturdum.

Bana kötü hissettirmemek için kendisini daha da zor bir duruma sokabileceğini biliyordum fakat biraz yalnız kalması gerektiğine inanıyordum.

"Tamam," diyerek kabullendiğinde banyodan çıkıp telefonu kaptığım gibi aşağı koştum. Bir yandan da birkaç ay önce numarasını aldığım kadını aramaya çalışıyordum.

Turan'ın durumunun farkındaydım çünkü zamanında ben de bu yöntemin eğitimini almıştım fakat hiç kullanmamıştım. Kullanan biriyle nasıl başa çıkılır, nasıl yardım edilir bilmediğim için profesyonel yardıma başvurdum.

"Sezin?" diye soran Selma Hanım'ı duyduğumda mutfağa geçtim. "Bir sorun mu var?"

"Selma Hanım, bu saatte rahatsız ettim ancak size bir şey danışacaktım," diyerek lafa girdim.

Selma, Keleş görevden uzaklaştığında bizi psikolojik testten geçiren askeri terapistti. Durumumu idare edip iyi olduğuma inandırsam da Selma Hanım'ın yaşadıklarımın ağır olduğunu ve ona istediğim zaman ulaşabileceğimi söylediğini hatırlıyordum. Turan'ın beni terk ettiğini, Özgür'ü, albayı ve görevden uzaklaşmamızı biliyordu.

O zamandan beri ilk kez ona işim düşmüştü.

"Tabii."

"Daha önce yamyamlık durumuyla dönen askerlerle çalışmış mıydınız?"

"Evet, daha önce öyle bir askerle çalışmıştım," diye cevapladı.

"Nasıl bir yöntem izlemiştiniz?"

Biraz duraksadı. Direkt sormamı garipsemiş olsa da benim de bir asker oluşum onun merakını azaltmış gibi, "Başta güvenli bir ortamda olduğunu hissetmesini sağlamıştık," dedi sorgulamadan. "Kendisini fark etmesi için durumunu sesli dile getirmesini söylemiştim. *Kalbim hızlı çarpıyor, ellerim terliyor, huzursuzluk hissediyorum* gibi cümlelerle kendisini ifade etmesi üzerine çalıştık."

Turan'ın bu kadar kaybolduğunu düşünmesem de, "Bunların zaten farkında olmuyor mu?" diye sordum.

"Farkında oluyor ama hislerini anlayamadığı için hep savunma halinde kalıyor. Askerin kendisini tehdit altında hissedip kapatmasını engellemeye çalışıyoruz," diye cevapladı.

"Başka ne yapmıştınız?"

"Görev öncesi anılarını, ailesini hatırlatmıştık," dedi sakince. "Ben kimim ve önceden neredeydim sorularına cevap bulması için sohbet etmiştik. Genellikle kendisinin ve çevresinin farkına varmak, hastanın duygularına ulaşmasını kolaylaştırıyor."

"Onun yanında olmak, hislerini söylemesini sağlamak doğru o halde?"

Turan zaten geldiğinden beri hislerini benimle paylaşıyor, beni tamamen dışarıda bırakmıyordu. Düşüncelerini de hislerini de belirtmesi iyi bir şeyse bunu devam ettirmeliydim.

"Evet. Gündelik aktiviteler çok önemli. Örneğin yemek yapmak, film izlemek, sohbet etmek, yürüyüşe çıkmak, ailesiyle olmak gibi şeyler... Güven ortamı yaratmak çok şeyi değiştiriyor."

Söylediği her şeyi zihnimin bir köşesine not ediyordum. Çekinerek sordum. "Anladım. Peki bu süreç uzun mu sürüyor?"

"Kişiye, görevde kaldığı süreye ve yaşadıklarına bağlı. Eğer daha önce görevlerde yaşadığı durumlarla karşılaştıysa çabuk atlatıyor. İlk kez yaşıyorsa daha uzun sürüyor."

"Başka yapabileceğimiz bir şey var mı peki?" diye sordum sorgulamamasına minnet ederek.

"Bunlar yeterli olur. Yerimi biliyorsun. Tanıdığın biri bu durumdaysa yardımcı olabilirim fakat genelde kişinin olduğu yeri fark etmesi birkaç gün içerisinde alışmasını sağlayacaktır."

"Anladım, teşekkürler. İyi geceler," dediğimde, "Korkma, bu yöntemi kullandıysa nasıl çıkacağını da biliyordur," diyerek beni de rahatlatmaya çalıştı. Telefonu kapatıp sandviç hazırlarken aklımda hep onun söyledikleri dönüyordu.

Salona geçerken etrafa bakındım. Gündelik aktivite olarak ne yapabilirdik? Ona normal yaşantımızı hissettirebilirdim. Bakışlarım televizyona takılınca bulduğum kumandayla televizyonu açtım.

Rastgele bir film açıp, "Alp salondayım!" diye bağırırken merdivenlerdeki ayak seslerini duydum. Filmi durdurup koltuğa kurulduktan sonra derin bir nefes aldım.

Güvende olduğunu, görevin bittiğini, evliliğimizi, bizi, normalimizi ona hatırlatmalıydım. Nerede olduğumuzu fark etmesini sağlamalıydım.

Turan'ın merdivenlerden indiğini duyunca hemen televizyona döndüm. Önemsiz, normal, öylesine bir ton kullanarak konuştum. "Su getirir misin? Almayı unutmuşum."

Başta bu isteğime ve tavrıma şaşırdı fakat bir şey demeden mutfaktan iki bardak su getirdi. "Film buldum bir tane," dedim boğazımı temizleyerek. "Yemek yerken film izleriz dedim. Sen ne diyorsun?"

"İyi düşünmüşsün," deyip yanıma kuruldu.

Filmi başlattığımda konusundan hiç haberim olmadığı için, "Gerilim herhalde," diyerek hiç aç olmasam da sandviçten ısırık aldım. Bakışlarımı ona çevirince bana kaşlarını kaldırarak baktığını gördüm. "Ne oldu?"

"Ne yaptığını biliyorum."

Dudaklarımı ıslattım. Ne yapıyormuşum ki? Sadece yanında olmak istiyordum. Amacım onunla iletişim kurmaktı. Onu sarsarak kendine getiremeyeceğimi biliyordum, ben de dikkatli davranıyordum.

"Anlamadım," dedim sadece.

"Daha önce defalarca kez bunu aştım. Yine içinden çıkarım. Yaptığın şey güzel ama-"

Sırıtarak önüme dönerken, "Ayak uydur o zaman," diyerek sözünü kestim. Uğraşacaktım. Onun için uğraşmak bana yük gibi değil, doğal bir ihtiyaç gibi hissettiriyordu. Sevdiğim birini iyileştirme arzusu, içimde ağır ama yumuşak bir yerden yükseliyordu.

Filmin başındaki gençlerin izbe bir eve girişini izledik. O ise sanki aylardır doğru düzgün yemek yemiyormuş gibi sandviçini iki lokmada yutup diğerine geçti. Onu izlediğimi fark ederse rahatsız olacağını ve gerileceğini hissedince hızla onu izlemeyi bıraktım. Geriye yaslanıp televizyona odaklandım. Gözucuyla hareketlerini takip etmeyi de ihmal etmedim.

Kesinlikle filmi değil, beni izliyordu. Buna emindim.

Filmin ortalarına doğru o da arkasına yaslandı. Kafasının bana dönük olduğunu bile bile, "Şu esmer oğlan çok salak," diye yorum yaptım.

"Evet." İlgilenmediğini ancak bu kadar belli edebilirdi. Yine de... yanımdaydı. Bu kadarı bile içimi ısıtmaya yeter de artardı.

Kolunu arkama doğru attığında gülümseyerek ona doğru yaklaştım. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum onun bana sabah sorduğu gibi.

"Çok güzel," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Bok gibi bir filmdi. Filmden bahsetmediğini anlasam da düşüncelerini paylaşmasına seviniyordum.

Filmden değil, buradan, benden, bizden bahsediyordu.

"Başka?"

"Kucağına yatmak istiyorum."

Kafamı hemen ona çevirip baktım. Gözlerimiz denk düşünce gözlerini kıstı. Tepkimi dikkatle kontrol ettiğini fark edince boğazımı temizledim. Bana, ben adım atmadan adım atıyordu.

Sakince bacaklarımı koltukta topladım ve kucağıma çağırdım. Koca bedenlerimizin koltuğa nasıl sığacağını düşünmemiştim ama o düşünmüş gibi rahat bir tavırla kafasını kucağıma koydu. Bacaklarını koltuktan sarkıtıp ayaklarını yere bastı. Bedenini iyice kucağıma yerleştirdi.

Evine dönmüştü.

İçimde bir şey, derin bir nefes alıp rahatladı. Gülümseyerek ellerimi saçlarına geçirdim. Filme geri dönerek izlemeye devam ettim ama aklım hep onun düzenli nefeslerinde kaldı. Burada oluşundan başka bir şey düşünemedim. Bir saatin sonunda uyuyakaldığında saçlarındaki hareketimi sürdürdüm. Tutamlarıyla oynadım, şakaklarını rahatlatmak ister gibi okşadım, yüzünü izledim. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Kesinlikle filmden daha güzel bir hikâyesi vardı. Onun yüzüne baksam binlerce roman okumuş gibi mutlu olurdum.

"Benden başka bir şeye ihtiyacın yok. Ben sana her şey olurum," diye fısıldadım yüzündeki hayran bakışlarımı çekemezken. "Her şeyin olurum kazazede. Yeter ki bana kapılarını kapatma."

Kaşları ne çatıktı ne de yüz ifadesi rahatsızdı. Nerede olduğunu bilir gibi sakindi. Kafamı koltuğun sırt kısmına yasladıktan sonra yüzünü izlemeyi sürdürdüm ama bir süre sonra gözlerimin kapanmasına engel olamadım.

Aylar sonra huzur dolu bir uykuya daldım.

Ayışığı Kitaplığı

14. AYNI HİSLERİ PAYLAŞTIĞIMIZIN

Melike Nisan & Göktuğ

Melike, abisi ve yengesini yalnız bırakmak için Ziyafetlerde kalmak istemişti. Göktuğ da Kubat'ın evine geçince ayrı kalmışlardı fakat ikisi de birbirini düşünüyordu. Bir ay önce yaşadıkları sıcak anı unutamıyorlardı. Normal yaşantılarına devam etmeye çalışmak ise zordu.

Abisinin bu kadar üstüne gidilmesini yediremeyen Melike önce Kubat'a, sonra da Keleş'e sinirliydi. Kızlar dışında kendisiyle konuşan hiç kimseye cevap vermiyordu.

Aslı ile birlikte Ziyafet'in evine geçince Şükrü de kızları rahatsız etmemek için Serkan'ın evine geçmişti. Aslı ve Ziyafet ile mutfakta oturup kahve içerken açtığı şarkıyı dinliyorlardı. Melike mesaj uygulamasına girip en başa sabitlediği kişiye girdi.

Bir şey yazmak istedi. Yazdı yazdı, sildi. Göktuğ'un isminin altındaki son görülme yazısı birden çevrimiçi yazısına döndü. Melike kalbinin hızlanmasının önüne geçemeden hızla mesajlaşmadan çıktı.

Uyumamış mıydı?

Oflayarak etrafa bakınırken, "Ne oldu kız?" dedi Ziyafet. "Doksan yaşındaki Emine nine gibi oflayıp duruyorsun."

"Hiç," diyerek omuz silkti.

"Var bir şey. Belli," dedi Aslı da. "Söyle kurtul işte. Öğrenmeden bırakmayacağız."

Melike bu anı beklemiş gibi onlara döndü. Gerçekten de biriyle paylaşması gerekiyordu yoksa patlayacaktı! "Göktuğ," dedi yutkunarak. "Bir ay önce... aramızda bir şey oldu."

"Öptü mü seni?"

"He?" diye sordu Melike dalgınlıkla. "Yok, ben öptüm onu."

"Ne?" diye bağıran kızlar, Melike'ye uzanıp kafasına çaktı.

Genç kız kafasına yediği tokatlarla çığlık attı. "Neden ya?" diye bağırdı şaşkınca. "Ne yapayım! Bir an tutamadım kendimi."

"Salak mısın sen? Göktuğ'un hislerini biliyor musun da öpüyorsun?" diye bağıran Ziyafet kızgın bir sesle konuştu.

"Ya ne bileyim? O da benim gibi hissediyor diye düşündüm." Melike kafasını ovalayarak ofladı. "O an... düşünemedim."

"Salaksın yani?" dedi Ziyafet de sinirle. "Oğlan, abinin askeri bir kere. Sen nasıl böyle bir şey yaparsın!"

"Kalbe söz geçse sen Kubat abiye mi âşık olurdun?"

"Büyük ihtimalle," dedi Ziyafet.

"Ya sen? Nizami abi ayak seviyor bir kere!" diye Aslı'ya çıkıştı.

"Öyle bir şey yok," diyen Aslı gayet rahattı. "Sadece şaka yapıyor," dedikten sonra, "Sen bizden beter durumdasın. Turan kendine gelip durumu çaktığı gibi gebertir Göktuğ'u," diyerek mantıklı bir yorum yaptı. "Yol yakınken vazgeç."

"Ne demek gebertir? Benim abim hanzo mu?" Biraz düşündükten sonra, "Biraz öyle ama o kadar da değil!" diye bağırdı.

"Ne dedi sana Göktuğ?" Ziyafet konuyu hemen kapatıp kıza yardımcı olmayı seçti. "İtti mi?"

"Yani... hayır, itmedi. Aslında başta kendisine çekti ama sonra-"

"Sadece arkadaşız mı dedi yoksa!" diye bağırdı Aslı.

"Arkadaş olduğumuzu düşündüğünü ve beni kırmak istemediğini söyledi."

"Bu çocuğun zekâsı beni hiç şaşırtmıyor," dedi Ziyafet de. "O ne demekmiş? Önce çekip sonra da arkadaşız demek ne oluyor?"

"Ne bileyim?" dedi Melike de başka şarkı açarak.

"Yok, böyle olmaz. Başta çekiyorsa... vardır hisleri." Aslı kahvesinden yudum alıp gözlerini kıstı. "Uyandırmak lazım bu çocuğu," diyerek düşüncesini söyledi.

"Nasıl olacak o?"

"Normalde aranız nasıl? Bu olay olmadan önce neler yapardınız?" diye sordu.

Biraz düşünüp arkadaşken yaptıkları şeyleri düşündü. "Şarkılar dinleyip birbirimize önerirdik." Kafasını aşağı yukarı salladı. "Genelde genç nesil atardık."

"At bir şey!" dedi Ziyafet de ona kızarak. "Genç nesil falan biz bilmeyiz. Gir, bul bir şey. Şebnem Ferah hâlâ genç nesil mi?" diye sorarak Aslı'ya döndü.

Aslı burun kıvırdı. "Fazla saldırgan," dedikten sonra, "Bergen çok mu eski?" diye sordu. Ziyafet ve Aslı kendi aralarında şakalaşıp gülerken, Melike oflayarak müzik uygulamasına girdi ve aklındaki şarkıyı Göktuğ ile paylaştı.

Melike Nisan: *Dolu Kadehi Ters Tut, Hiç İyi Değilim.*

Göktuğ, dakikalarca yazıp silen genç kızdan beklediği mesajı sonunda almanın rahatlığıyla Kubat'ın mutfağındaki sandalyeye yaslandı. "Yani sonuçta döndü," dedi Nizami. "Turan abinin üstüne daha fazla gitmeyelim. Nasıl baktığını gördüm. Kullanmış o yöntemi. Allah bilir neler yaşadı dağda?"

"Gördük bitti," dedi Kubat da. "Yapacak bir şey yok. Aileyiz biz. Uzatmayacağız, sahip çıkacağız. O bize öyle yapardı."

"Sen çok sinirliydin. Kuması gibi davranıyordun. Ne oldu?" diye sordu Nizami sırıtarak.

"Kocam gönlümü aldı," diyen Kubat takıldı ve sigarasını küllüğe silkeleyip iki saattir telefonunu dikizleyip anca rahatlayan Göktuğ'a döndü.

"Hayırdır? Ne yazdı?" Göktuğ bakışlarını ona çevirip bir an anlamaz gibi baktı. "İki saattir yumurtlayamayan tavuk gibi kabarıyordun. Belli ki bir şey yazdı."

"Kim ya?" dedi Nizami.

"Melike var ya," dedi Kubat da ona dönüp.

"Komutanın kız kardeşi... yasaklı bölge," dedi Nizami dudaklarını birbirine bastırarak. "Ağır dayak yenecek, kaçış yok. Allah güç, kuvvet versin."

"Aramızda bir şey yok!" diye bağırdı Göktuğ savunmaya geçerek.

Nizami ile Kubat birbirlerine dönüp baktı ve bir saniye sonra kocaman bir kahkaha patlattılar. "Ulan ne komik çocuk!" Göktuğ'un birden çıkışmasından her şey belli olmuştu.

Onların gülüşmesini sinirli gözlerle izlerken buna bir son vermesi gerekiyormuş gibi hissettiğinden, "Kız yazdı," dedi Göktuğ sakin bir sesle.

Nizami gülmeyi kesti. "Ne diyor?"

"Hiç iyi değilim diyor."

"Nesi varmış?" diye sordu Kubat sigarasından bir duman çekerek. Melike ile aralarında bir şeyler geçtiğini zaten tahmin ediyordu. Aylardır sürekli birlikte takıldıklarına göre bu yalnızca arkadaşlık değildi.

"Yok, şarkı atmış. Şarkının ismi *Hiç İyi Değilim.*"

"He siz ergensiniz," dedi Kubat kafasını aşağı yukarı sallayarak. "Şarkılarla mesaj verme falan... anladım. Yaz... *Cengiz Kurtoğlu, Liselim.*"

Nizami gülerek eliyle masaya vurdu. "Ulan! Yaz yaz. *Orhan Gencebay, Hatasız Kul Olmaz.*"

"Abi Allah aşkına!" diye isyan eder gibi bağırdı Göktuğ.

Kubat sırıtarak araya girdi. "*Müslüm Gürses, Yüreğimden Vurdun Beni.*"

"Abi dalga geçmeyin ya," diyerek sıkıntıyla kafasını masaya yasladı Göktuğ. "Zaten ne yapacağımı bilmiyorum."

"Tamam düşünüyorum," diyen Kubat ufak bir sırıtmayla Göktuğ'u izledi. "*Ebru Gündeş, Demir Attım.*"

Oflayan Göktuğ kafasını kaldırıp müzik uygulamasına girdi ve aklındaki şarkıyı attı.

Gök: *Dolu Kadehi Ters Tut, Kaçar Gider.*

Melike elini kalbine götürüp hızına şaşırdığı organına kızdı. Şarkıyı açtı.

Olmasan olur muyu denedim
İlk attığım adımda sendeledim
Beni biraz daha tutsana yanında

"Salak mısın ya? Sen ittin beni!" diye kızdı Göktuğ'a. "Bir aydır konuşmuyor, tek kelime etmiyor sonra gelip de ne diyor? Mal!"

Şarkıyı dinleyen kızlar da sinirlenmişti. "Öküz oğlu öküz. Abileri ne ki bu ne olsun?" dedi Ziyafet de öfkeyle. "*Bıraksan artık inadı, gel benimle* falan... Hayırdır? Yaz çabuk. *Şebnem Ferah, Bu Aşk Fazla Sana.*"

Aslı elini dudaklarına götürüp, "Yok," dedi ve Melike'nin elinden telefonu alıp kızın açtığı çalma listesinden bir şey seçti. "Bak, bak! Bu olur!"

Melike Nisan: *Dolu Kadehi Ters Tut, Öylece Durdun!*

Göktuğ'un açtığı şarkı mutfakta yankılandı.

Bitmedi, içimdeki
Yangınım bi' türlü dinmedi
Sense karşımda ağır bi' taş gibi
Öylece durdun

Kubat dudaklarını büzüp kafasını aşağı yukarı salladı. "Âşık bu kız." Sigarasını söndürüp kollarını göğsünde bağlayarak geriye yaslandı. "Yaz... *Cankan, Yaranamadım.*"

Nizami kahkaha attı. "Dur oğlum!" Gülmesini kesemeden, "Sen ne bok yedin de bu kız böyle bir şarkı attı?" diye sordu.

Göktuğ göz devirerek ofladı. "Beni öpünce... arkadaşız sanıyordum dedim," deyince Kubat ve Nizami kaşlarını kaldırdı.

"Götten veriyorsun yani?" diyen Kubat'ı duyunca kaşlarını çattı. "İbnesin ve bunu açıklamaya çekiniyorsun."

"Abi-"

"Bize açılabilirsin," diyen Nizami ciddiymiş gibi durunca Göktuğ telefonu bırakıp, "Ben ne bileyim? Hiç düşünmemiştim!" diye çıkıştı.

"Dün gece çok yordular seni ve üstüne oturamıyorsun?" dedi Nizami de.

"Sen Aslı ablayı öpüp başının üstüne mi koydun?"

"Aynen öyle yaptım," dedi Nizami rahatça geriye yaslanarak. "Kubat'a sataş. O da silah arkadaşının ablasına âşık olup boku yemişti."

Kubat'a döndü. "Sen sanki Ziyafet ablayı bulduğun gibi hemen tutup hatunum dedin abi! Şükrü abiden korkuyordun!"

"Sen benim mallığıma mı özeniyorsun? Yanlıştı, fark ettim, tuttum elinden kızın, ömrüm yaptım," dedi o da öfkeyle. "Senin gibi yoğun geceler geçirmedim."

"Ya tövbe tövbe!" Göktuğ seçtiği şarkıyı kıza gönderip telefon ekranını kapattı ve telefonu uzağına koydu.

Gök: *Yedinci Ev, Kalbim Seni Arıyor.*

Bekledim, belki biter dedim
Gözümdeki değerin
Kaçmadım hayır işte tam karşındayım
Düşlediğin her hayattayım

Melike şarkıyı açınca Ziyafet ile Aslı çatık kaşlarla şarkıyı dinledi. "Yok, dümdüz salak!" dedi Aslı sinirle. "Sen bu malı bırak, biz sana daha iyisini bulalım."

Kaldı o güzel sesin kulaklarımda canım çınlıyor
Dünden beri çok özledim
Kalbim seni arıyor
Gizledim, elbet geçer dedim
İçimdeki hasretin
Kaçmadım hayır işte tam yanındayım
Girdiğin her masaldayım

"Ne demek kaçmadım? Kaçmış işte!" dedi Ziyafet de.

Melike omuz silkti ve şarkıyı kapattı. "Dalga geçiyor," dedi ümitsizce. "Hislerimle dalga geçiyor, başka bir şey değil."

"Senin kafan bulandı," diyen Ziyafet onu kolundan tutup kaldırdı. "Yürü, sitenin içinde turla. Ne bu salaklık ya? Dalga geçmek falan yok. Emin ol, seninle dalga geçmez. Biraz düşün, kendine gel! Hadi!"

Onu kapıya götürürken karşı dairede farklı bir dünya dönüyordu.

Göktuğ kendisini dinleyen Nizami ve Kubat'la konuşuyordu. "Yani abisi yüzünden öyle bir şeyler hissetmemem gerektiğini düşünüyordum herhalde." Gözleri dalmıştı. "Evet çok komik, eğlenceli, anlayışlı, olgun...

Gözleri bayağı güzel mesela. Okyanus gibi... Onun yanında rahatım çünkü beni garipsemiyor. Bir de bazen gülünce nefesim kesiliyor gibi oluyor. Ağlayınca böyle içim oyuluyor falan... Onu eğlendirmem ve iyileştirmem lazımmış gibi hissediyorum. Ben onun koruması mıyım sanki?" Güldü ama gözlerinin daldığı yerde Melike'yi izliyormuş gibi olduğundan gülüşü soldu. "Bir kere çiçek gibi kokuyor. Bana bakınca da bahçeleri görüyorum. Çok güzel çünkü. Bayağı bir güzel. Dalıp gidecek kadar-"

Kolundan tutulup sertçe ayağa kaldırılınca ne olduğuna şaşırdı. "Abi!" diye şaşkınca soludu. "Ne yapıyorsun?"

"Hadi hadi!" diyen Kubat onu yürütmeye başladı. "Siktir git. *Aşağı in, konuşalım* falan yaz. Bunların aynısını kıza söyle. Senin şiir defterin değiliz biz."

Göktuğ apartman kapısının önüne çıkarılınca, "Abi yapamam-" dedi ama ayakkabıları kafasına atılınca şok içinde kaldı.

Nizami ayakkabıları attıktan sonra, "Unutma söylediklerini! Aynısını söyleyeceksin!" dedikten sonra kapıyı kapatınca karşı dairenin kapısı açıldı. Melike de kolundan tutulup Ziyafet tarafından evden atıldı.

Tam o sırada kucağında ayakkabılarını tutan Göktuğ'u gören Aslı, "Mal!" diye bağırıp sertçe kapıyı kapattı.

Melike ve Göktuğ birbirlerine dönerken Göktuğ genç kızın üstündeki pijamalara ve saçlarına baktı. Melike de kalakalmıştı. Karşılaşmayı beklemiyordu. Genç adamın üstünde tişört, eşofman ikilisi vardı. Bakışlarını onun pazılarından kaçırıp yutkundu ve arkasını dönüp asansöre yürümeye başladı.

"Melike!" diye bağıran Göktuğ'u duysa da durmadı. Göktuğ ayakkabılarını hızla ayağına geçirip asansörün kapanmakta olan kapılarına yetişebildi. Elini asansörün arasına koyunca kapılar tekrar açıldı. "Nereye gidiyorsun?" diyerek kızın yanında dikildi.

"Yürüyeceğim."

"Ben çıktım diye mi çıktın?"

Melike kaşlarını çatarak ona döndü. "Aynen, hayatımı sana göre yaşıyorum!" diye çıkışarak öfkeyle kat sayılarının göründüğü dijital ekrana baktı. "Sitede yürüyeceğim."

"Ben de seni çağıracaktım," diyen genç adama tekrar dönerken bu sefer öfkeli değildi.

"Ne?"

"Konuşalım diye..."

"Beni mi çağıracaktın?"

"Evet," dedi sakin bir sesle. Elini ensesine götürüp kaşıdı. "Yani... sen gelmesen de beklerdim. Çünkü biliyorum, böyle devam etmez..."

Melike bir şey diyecekken asansörün kapıları açılınca hızla çıktı. Göktuğ da hemen ardından yürüdü. Sitenin bahçesinde yürümeye başladıklarında ikisinden de ses çıkmıyordu. İlk turu tamamlayınca Melike bir banka yürüyüp oturduğunda Göktuğ da hemen yanına kuruldu.

"Melike ben hiç... düşünmemiştim. Öyle bir tepki vermemeliydim," diye lafı açınca Melike sessiz kaldı. Konuşmasını bitirmesini bekleyip sonra da yollarına dağılmayı düşünüyordu. "Senin isteyerek böyle bir şey yapmadığını düşündüğüm için sana kötü hissettirmek istemedim. Bu yüzden orta yolu bulmaya çalıştım." Melike sessizdi. "Belki de o anın etkisiyle böyle bir şey yaptın, belki de istemedin ama öyle oldu-"

"İstedim," dedi Melike ona dönerek. "İstemeyen sendin."

Göktuğ kalakaldı. Aklı durmuş gibiydi. "Ben-"

"Sen öyle bir şey düşünmedin ve bu karşılıksız bir şeydi. Anlıyorum. Dediğim gibi unutmaya çalışıyorum," diyerek lafını kesti. "Sorun değil. Sadece... beklemediğim bir tepkiydi. Ben gözlerinde gördüm sandım."

Senin de istediğini sandım.

"Sanmadın," dedi Göktuğ.

Melike çocuğun ne dediğini anlamayıp tekrar konuşmaya başladı. "Sen beni kırmamaya çalıştın ama ben aptal olduğum için kırıldım. Belki de seçtiğimiz yol yanlıştı. Bir aydır doğru düzgün yan yana bile gelemiyor, eskisi gibi-" Gözleri kocaman oldu ve çocuğa döndü. "Sanmadın mı dedin sen?"

"Gördüğünü sanmadın, gördün," diyen Göktuğ elini kızın beline götürüp kendisine çevirdi. "Ben de istedim."

"Ama sen-"

"Aptaldım ve farkında değildim."

"Neyin?"

"Aynı hisleri paylaştığımızın."

Melike'nin kalbi hızla çarparken Göktuğ'un da kalbi hızlıydı. Artık buna bir anlam verebiliyordu. Komutanının kız kardeşine âşıktı.

"Gözlerime bak," dedi Göktuğ. "Ve aynı şeyi gördüğünü söyle."

Melike onun kahverengi gözlerine bakarken derin bir nefes aldı ve aynı yıldızın kaydığına bu sefer emin oldu. Bu yıldız kesinlikle dileğini gerçekleştiriyordu.

"Görüyorum," diye fısıldadığında Göktuğ bir saniye daha beklemeyip kızın dudaklarına yapıştı.

15. SIĞINMAK

Sezin Akkurt.

1 Eylül 2022, Ankara.

Gözlerimi araladığımda yatağın ortasında olduğumu fark ettim. En son uyuduğum yerin salon olduğuna emindim. Göğsüm korkuyla sıkışırken aceleyle doğrulup etrafa bakındım. Yoktu. Gitmiş miydi?

Telaşla ayağa kalkıp, "Alp?" diye fısıldadım. Etrafa bakındım. Yoktu. Kalbim zorlanıyordu. Yokluğunun tekrar başıma vuracağı telaşı bedenimi öyle bir sardı ki, "Hayır," diye fısıldayarak çıplak ayaklarla odadan çıktım. Yoktu.

Saçlarım darmadağındı. Üzerimde dün giydiğim şortlu pijama takımı vardı. Yüzümün, gözümün şiştiğini görmeme gerek yoktu.

İçimi oyan yokluk hissi beni delirtecek gibiyken kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Belki aşağıdaydı. Melike ile Göktuğ çocukların yanında kalmıştı. Belki de onlar gelmişti. Firuze ile Mustafa Yavuz gelecekti sabah, onların yanında olabilirdi. En kötü ihtimalle Furkan Uraz'a gitmişti.

Beni bırakmış olamazdı.

Tam merdivenlere yönelmiş inecekken elinde tepsiyle çıkan heybetini görünce zar zor tırabzanlara tutunarak derin bir nefes aldım. Ah, yalnızca kahvaltı hazırlamıştı! Bize kahvaltı hazırlamıştı.

Gözpınarlarımda biriken yaşları geriye iterek, "Günaydın," diye fısıldadım ama o çoktan bende bir terslik olduğunu anlamıştı. Sorgulayan gözlerine bakarken, "Gittin sandım," dedim kırık bir sesle.

Nasıl hissettirdiğini nasıl anlatabilirdim? Biri kalbimi eline alıp sıkmıştı sanki. Onu görene kadar nefes bile alamamıştım.

"Kahvaltı hazırladım," dedi tepsiyle birlikte yukarı çıkarken. "Gitmedim."

"Bir an uyku sersemi ne düşündüğümü seçemedim," dedim yutkunarak. "Boşluğuma geldi."

"Annemler yoldaymış," dedi tek kaşını kaldırıp. "Seni aradılar."

"Onlarla yapardık kahvaltıyı."

"İşimiz var," dedikten sonra yatak odasına girdi. Ne işimiz olacaktı? Ben o toparlayana kadar her şeyi rafa kaldırma niyetindeydim.

Deliren bir albayımız, vurulmuş bir erkek kardeşimiz var, Seziş. Aşk mı? Memleket bu haldeyken?

Ben de geri dönmüşe benziyordum.

Arkasından küçük adımlarla ilerlediğimde yatağın üzerine koyduğu yatak tepsisine baktım. Birkaç meyve, omlet, reçel, ekmek, bir demli çay, peynir, zeytine baktım. Sadece kahvaltı hazırlamıştı, gitmemişti.

Kocamız geldiği gibi bize kahvaltı hazırlamış. Mental dengesizliğinde bile senin mideni düşünmesi bir puan.

"Ne işimiz var?" diye sorduğumda, "Furkan Uraz'ın yanına geçeceğiz. Odaya alacaklarmış," diye cevap verdi.

"Ne?" diye sordum heyecanla. Kalbim ağzıma çıktı sanki. Erkek kardeşimin, öyle olmasa bile öyle hissettiğim kardeşimin ayaklanması... çocuk gibi hissettirdi. "Uyanmış mı? İyi miymiş? Kahvaltıyı boş ver! Onun yanına gidelim!"

"Daha uyanmamış ama bugün uyanacağını söylemişler. Melike Nisan ile Göktuğ hastanede başındalarmış."

"Çok şükür!" diyerek elimi belime yasladım. Üstümden büyük bir yük kalkmıştı. Uyanacak mıydı? Hemen gitmek istiyordum.

"Önce kahvaltı etmen gerekiyor," diyerek bakışlarını bana çevirince ona ilk kez alıcı gözüyle bakmayı başardım. Altında bol, belinden düşecekmiş gibi duran siyah bir eşofman, üstünde de açık gri tişörtü vardı. Saçları dağınıktı ve Allah'ım! O saçlarının dağınık olması bile yutkunma isteği yarattı. Onu çok özlemiştim.

Yüzündeki yaralarında göz gezdirip bandajına baktım..Temiz görünüyordu. Her anlamda. "Senin de etmen gerekiyor," diyerek bakışlarımı gözlerine çevirdim. "Neden bir tane çay bardağı var?"

Her şeyimizi çift yapmak için aylar öncesinde bir söz vermiştik. Tektik, çift olmuştuk. Bana neden tek çay bardağı getiriyordu? Onsuz içeceğim suyun da çayın da anlamı olmazdı.

"Ben yedim bir şeyler," dedi yatağa oturarak. Boşluğa düşüyormuş gibi ileri çevirdiği bakışlarından akan hissizlik, boğazıma dikenler batırdı. Küçük adımlarla odaklandığı noktanın önüne geçtim. Bakıyor ama görmüyordu. Yavaşça bacaklarının arasında durup yanaklarına sardığım ellerimle kafasını yukarı kaldırdım.

"Açsın," dedim dikkatli bir şekilde. Bana hislerini söylemesine ihtiyacım vardı. Paylaşmazsa bulamazdım. Ben onun destekçisiyken benden uzaklaşırsa verdiğim tüm gücün altında ezilirdim. "Benimle mi yemek istemiyorsun?"

"Bir şey yemek istemiyorum," diye cevap verdi ama bakışları hâlâ boşlukta duruyordu.

"Miden mi bulanıyor?" Yavaş hareketlerle yüzünü okşarken saçlarını da geriye ittim. "Küçükken midem bulandığında babaannem bana bir karışım yapardı. Tadı çok kötü olsa da ne zaman içsem toparlardım. Sana ondan yapabilirim."

"Midem iyi," dediğinde yine dikkatli hareketlerle ellerini tuttum ve belimin iki yanına koydum. Bırakmak yerine sıkıca tuttuğunda ne yapacağını beklemeye başladım. Yorulmuş gibi birden yüzünü karnıma yaslayıp derin bir nefes aldığında içim giderek kafasına sarıldım.

Sığınmak. Başına taşlar yağarken bir çatının altına girmek de gücünü yitirdiğini anladığında bir dizin dibine usulca çökmek de sığınmaktı. O, başında taşların izi varken yavaşça kafasını karnıma saklıyordu.

Sığınmak. Koskoca adam sanki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bana sığınıyordu.

Hayır, bundan rahatsız değildim hatta o bana sığınsın diye tüm çatıları, tüm dizleri kırardım. Fakat onun böyle hissettiği gerçeği kursağıma baskı kuruyordu.

"Uyumadın değil mi? Kandırdın beni," diye fısıldadım dün geceyi hatırlayarak. Kucağımda uyuduğuna emindim... şu ana kadar. Kafasının doluluğunu taşıyamıyor gibi karnıma sarılıyordu. Uyuyan insan böyle davranmazdı.

"Çok yorgun görünüyordun," dedi kısık bir sesle.

Onun kafasını ısırarak, yüzünü parçalayarak sevmek, her bir zerresine öpücük kondurmak istiyordum. Korgenerallerin karşısında, Keleş ile ailesinin yanında soğuk ve yıkılmaz dururken bana karşı bir sınırı olmamasına içim gidiyordu.

Dün uyumadan önce söylediklerimi duymuş olmalıydı. Bana kendisini kapatmıyordu.

"Canım..." diyerek kafasının üstünden öptüm. Daha sıkı sarıldım. "Her şey yoluna girecek. Keleş seni anladı, Uraz uyanacak, artık evdeyiz. Sorun yok ki sevgilim."

"Her şeyi boş ver. Sen varsan zaten sorun yok. Elimi tutarsan aydınlıktayım," dediğinde dudaklarımda kırık bir tebessüm doğdu.

Konu o olunca sınırlarım yoktu. Ördüğüm bütün duvarlar yıkılıyor, çizdiğim bütün sınırlar patlıyor, doğrusunu ezberlediğim her düzen bozuluyordu. O varsa vardım, o olduğu kadar olacaktım.

"Ben senin elini bırakmam."

"Biliyorum," diyerek kafasını kaldırdığında burunlarımız çarpıştı. "Biliyorum," dedi daha derin bir sesle. Yutkunarak yüzüne baktım çünkü tam şu

an, bana olan bakışlarına bir renk versem kuzgun siyahı diyebilirdim. "Seni biliyorum ve bu bildiğim her şeyi unutturuyor."

"Sen ezbere bildiğim tek şeysin," diye fısıldayınca çenemi tutarak yüzümü kendine yaklaştırdı.

Dudaklarımın üstüne, "Ne istediğimi duymak ister misin?" diye konuştu ince, kısık bir sesle. "Seni bu evden çıkarmak istiyorum."

"Başka bir yere geçebiliriz," dedim ben de içim giderken. Nefesim titriyordu. Dudakları bir adım ötedeydi, onlara ulaşmak ister gibi dudaklarım kıpırdadı. "Ev bulurum. Furkan Uraz'ı da yanımıza alırız. Bakıma ihtiyacı olacaktır."

"Evi özledim."

"Tunceli'ye mi dönmek istiyorsun?"

"Hayır," dedi sakince. "Evi."

Bizimle sevişmeyi özlediğini anladım ben, Seziş.

Dudaklarımı emmeye başlamasıyla birbirimize karıştık. Ellerimi ensesine sardım. Beni kalçalarımdan tutarak kucağına aldıktan sonra ellerinden birini saçlarımın arasına koyup parmaklarını geçirdi. Yüzümü kendisine çekerken daha hoyrat ve kontrolsüzce öpüyordu. Önceden kendisini tutan ve kontrolü elinden bırakmayan bir adam olduğunu, geldiğinden beri tamamen içgüdüleriyle bana yaklaşımından anlayabiliyordum.

Kontrollü Alp'i seviyordum ama kontrolsüz Alp çok daha iyiydi.

Dişlerini dudaklarıma geçirip çekiştirince nefes nefese kucağına sürtündüm. Sertliğini altımda hissederken dudaklarımdan ince bir ses döküldü. Kalçam kıvrılınca boğazından gelen sesle kalçalarımı sıktı ve kendine bastırdı.

Evi de onu özlemişti.

Parmaklarımı saçlarına kaydırarak nefes nefese saldırısına karşılık vermeye çalıştım. Alınlarımızı birleştirip sessizleştiğinde, "Biz geldik!" diye bağıran Firuze'nin sesini duydum.

İyi bok yediniz.

Gözlerimiz kapalıyken Turan, "Bir ev var," diye fısıldayınca kafamı aşağı yukarı salladım. O nereye gidelim derse oraya giderdim. Beni dünyanın bir ucuna sürüklese nedenini sormazdım.

"Tamam," diye de düşüncelerimi sesli dile getirdim. "Gidelim."

"Güvenli ev tahsis ettiler," dedi o da nefes nefese alnımda dinlenirken.

"Neden?" diye sordum ben de aynı şekilde.

"Alp?" diye seslenen Firuze'nin sesine karşılık derin bir nefes alıp kucağından kalktım. "Sezin?"

Turan Alp saçlarını düzeltip ayağa kalkarken kapıya yürüyüp, "Geliyoruz!" diye böğürdüm. Özel anımızı böldüğü yetmemiş gibi sürekli rahatsız mı edecekti?

Kaynanayı cidden kaynar kazana atmalı ve ateşi harlamalı. Turan yokken yapsaymışız keşke, Seziş.

Turan arkamdan yaklaşıp, "İki haftamız var," deyince ona döndüm. "Alp Komutan güvenli eve yerleşip terapiye başlamamı istedi."

Ona Alp diye mi sesleniyordu?

"Ne için?"

"Dünkü çabanla aynı sebep için," deyip yanımdan ayrıldı ve aşağı indi.

Onu kendine döndürmek için. Eve dönmesini sağlamak için.

En azından çabamın farkındaydı ve bundan kaçmayıp korgenerali dinlemesi de bir adımdı.

Yatağın üstündeki tepsiden birkaç şey ağzıma sıkıştırdım. Çayı da kafama dikip zar zor yutkundum. Sevdiğim adamın benim için uğraştığı şeyi öylece bırakacak değildim. Karnımı yeteri kadar doyurdum. Tepsiyi alıp aşağı indiğimde Turan'ı salonda oturup telefonuna bakarken, Firuze ve Mustafa Yavuz'u da kahvaltı hazırlarken buldum. Kaynanamla aynı evde yaşama saçmalığını bırakacağıma seviniyordum.

Tepsiyi mutfağa bırakınca Firuze, "Siz yediniz mi?" diye sordu.

"Evet," dedim boğazımı temizleyerek.

Salona döndüğümde Turan'ın yanına oturacakken telefonunu sakladığını fark ettim. Tüm öfkem beynime sıçradı. Benden sakladığı şeyler mi vardı? Ona bakmayı kesmeden kendi telefonumu çıkardım. Mustafa Yavuz, "Uraz şimdilik iyi. Ben de bir şeyler yiyeyim de yanına gideyim," diye aceleyle konuştu.

O sırada attığım mesajın sahibinin telefonu yanımda titredi.

Sezin Akkurt: *O telefonu benden saklamayı kes.*

"Sen nereye?" diye seslendim Firuze'ye.

"Kısa bir işim var," dedi yalnızca. Dün sabah onun odasına girdiğim ve devamında öğrendiklerimle birlikte çıkacakken bana söylediklerini hatırladım. Gerçekten istifa mı edecekti? Ona yaşattıklarımı Turan öğrendiğinde ne tepki verirdi? O kadar kestiremiyordum ki...

"Ne işin var?" diye sorunca Firuze kafasını kaldırdı. Bakışlarımız kesişince elimdeki telefonun titrediğini hissettim. Firuze'den daha önemli olduğu için telefonuma baktım.

Civanım: Önemli bir şey yok. Tatsız birkaç mesaj.

"Birkaç iş. Önemsiz," diye cevap veren Firuze'yi umursamadan kafamı direkt Turan'a çevirince bakışlarının bende olduğunu gördüm. Ne olabilirdi? Telefonunu sorgulamadan kapatıp kucağına koydu. Kaşlarım daha da çatıldı. Benden saklayacağı hiçbir şey olamazdı.

"Siz ne yapacaksınız bugün?" diye sordu Mustafa Yavuz.

"Ev bakmaya gideceğiz," diye cevap verdi Turan maskeden farksız sesiyle.

"Ne?" diyen Firuze bize döndü. Gereksiz bir şaşkınlık ve endişeyle dolu gözleri ikimizin arasında gezindi. "Ne evi? Burada yaşayın. Yeterince büyük."

"Yok," dedi Turan sadece.

"Ne yok?"

"Kendi evimize çıkacağız," diyen Turan'ın soğuk sesi, bir süre sonra kulağa düşmanca geldiği için boğazımı temizledim.

"Kaynanamla mı yaşayacağım? Daha neler!" dedim zorla gülerek. "Daha evliliğimi yaşayamadım. Seni görmeye daha fazla tahammül edebileceğimi sanmıyorum."

Mustafa Yavuz güler gibi ses çıkarınca Firuze ile aynı anda ona ters ters baktık. Gülüp sinirimi bozmamalıydı. Zaten ona karşı içimde inanılmaz bir nefret vardı. Firuze'nin anlattıklarından sonra daha da nefret ediyordum.

Karısı onun metresi yattığı yerde huzurlu olsun diye katilini öldürtmüş, çocuğuna sahip çıkmıştı. Bir de gülüyor muydu?

Firuze'yi içselleştiriyorsun, Seziş. Kaynana savunulmaz, kaynar kazana atılır.

Mustafa Yavuz, Turan'a dönerek, "Önceden birlerdi, şimdi iki oldular," diye keyifle konuştu.

"Kes sesini, Mustafa," dedi Firuze kendine hazırladığı sağlıklı, fit kahvaltı tabağını alarak salona girerken. Buz mavisi gözlerini bize çevirdi. "Eve ihtiyacınız olmadığını biliyorsunuz."

Mustafa Yavuz *görüyor musun* der gibi bir el işareti yaptı. Göz devirerek, "Seninle yaşamayacağımızı biliyorsun," dedim ben de. "Ayrıca Furkan Uraz'ı da yanımıza alacağız. Bir süre ben ilgileni-"

"Ne münasebet?" dedi Mustafa Yavuz sertçe araya girerek. "Oğluma benden iyi bakamazsınız."

"Sen onu kafana takma, Mustafa amca," dedim sabırlı bir sesle. "Furkan Uraz bizimle olmak isteyecektir."

"Hayır, Uraz burada duracak," dedi Firuze kesin bir tavır takınarak.

"Bizimle olacak. Tartışmaya kapalı," diyen Turan ile salona ölüm sessizliği çöktü. Herkes sessizleşirken Turan, "Anlaşıldığına sevindim," dedi soğuk bir sesle. Ayağa kalkıp mutfağa yürüdükten sonra iki kupa çıkardı ve kahve hazırlamaya başladı.

Kaşlarımı kaldırarak Firuze'ye yavaşça döndüm ve tatlı bir gülümsemeyle ona baktım. Oğlunun lafının üstüne lafı olmayacağını ona da göstermek istedim. Samimiyetsizliğimi anladığı için gözlerini devirerek Turan'a doğru konuştu. "Alp, bu konular konuşulmalı. Uraz için eğitimli bir bakıcı tutabiliri-"

"Sezin'in sağlık eğitimi var. Ondan eğitimlisini bulacağını sanmıyorum." Kesinlikle reddeden bir tavırdaydı. Akıl istemiyor, kararı veriyordu. Mental olarak da empati yapabildiğini düşünmüyordum ama burada empati yapılabilecek bir şey yoktu zaten.

"Eğitimim var, ben baş edebilirim," diyerek kendim de noktayı koydum. "Bizim evimiz daha güvenli olacaktır."

Mustafa Yavuz, Furkan Uraz'ın da Firuze ile aynı evde olmasının doğru bir karar olmayacağını anlamış olsa gerek, "O halde hafta sonu bizde kalsın," diye konuştu. "Baba olarak böyle bir hakkım olduğunu düşünüyorum."

Turan ile göz göze gelince omuz silktim. Her ne kadar Mustafa Yavuz'dan hoşlanmasam da reddedemeyeceğim tek bir detay vardı. O da Uraz'ın, Melike'nin ve Alp'in babası olduğu gerçeğiydi. "İyi," dedi Turan da. "Hafta sonu burada kalır."

Kahvelerimizi hazırlayan Turan'a üstümü değiştirip geleceğimi söyleyince kabul etmişti. Üstüme bej rengi gömlek ile kahverengi pantolon geçirdim. Ayaklarıma topuklu ayakkabılarımı giyerken sorgulamıyordum. Bu tarzı benimsemiştim. Ayağıma tekrar postal geçirene kadar bu tarzı bırakacağımı da düşünmüyordum. Yüzüme birkaç şey sürüp koyu bir göz makyajı yaptım. Ruju kahve içtikten sonra sürmeye karar verip kol çantama eşyalarımı koydum.

Topuklu ayakkabılarımın sesi evin içinde yankılandığında, her adımımda daha büyük bir özgüvenle salona girip masada Turan'ın yanına kuruldum. Tam karşımda duran Mustafa Yavuz'a bakmadan çantamı kenara koydum ve kupayı elime aldım.

Firuze derin bir nefes alarak, "Olanlar için üzgünüm," diye konuşunca kafamı sallayarak onayladım. Evet üzgündü. Bunu biliyorduk. Bir de yapmasaydı daha az üzgün olurdu.

Kaynana nefretinin boyutu çok hoş fakat kabul et Seziş, ondan nefret etmiyorsun.

"Önemi yok," dedi Turan sesindeki buz gibi soğuklukla. "Kafaya taktığım bir mesele değil."

"Annen işini yaptı," dedi Mustafa Yavuz sanki sözleri çok büyük bir etki yaratacakmış gibi. "Elbette doğru kararı vermeliydi."

"Aynen," dedim ben de araya girerek. "Firuze anne her zaman doğru kararları verir."

Firuze bakışlarını bana dikerken kupamı ona doğru kaldırıp gülümsedim. Firuze oğluna dönüp, "Bunca zamandır neden aramadın?" diye sordu. Sesinin tonundaki suçlayıcı ifadenin beni rahatsız hissettirdiğini fark ettim.

Hiç kimse... annesi dahi Turan'ı suçlayamazdı, buna izin vermezdim.

"Aradı," diye cevap veren ben oldum. Turan cevap verecekmiş gibi durmuyordu. "Konuşuyorduk."

"Nasıl yani?" dedi dudaklarının kenarında beliren küçük gülümsemeyle. "Bundan niye haberimiz yok?"

"Çoğu şeyden haberin yok," dedim omuz silkerek. "Ben, Alp'in nerede olduğunu biliyordum."

"Seni terk etmesine göz yumdun yani?"

Bu sözlerden sonra sert, ifadesiz bir ses araya girdi. "Karımı terk etmedim." Kupasını masaya ses çıkaracak şekilde bıraktı. "Kimse sizin evliliğinize karışmıyorsa siz de karışmayacaksınız."

"Ben senin annenim," dedi Firuze de. Hak arayışıyla doluydu sesi. "Elbette olanları bilmek hakkım."

"Değil," dedim sakin bir sesle. "Sana demiştim, Alp beni bırakmaz."

Gözleri sinirle parladı. Dişlerini sıkarak derin bir nefes aldı. "Zafer Zembil bugün görevden ihraç edildi," dedi merakla. Gözlerini Turan'ın yüzüne çevirdi. "Haberin var mıydı, Alp?"

Habersiz gibi görünmüyordu. Hafifçe arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturunca ona inanamayarak baktım. "Görevini tamamlamıştır."

Biliyordu! Bu... tesadüf müydü?

"İhraç diyorum!" dedi Firuze. "Sen döndün ve adam savcılıktan atıldı."

"Bir askeri tahrik etmenin ve görevini engellemenin cezası olmasaydı saçma olurdu," derken kafam karışıktı. Bununla bağlantısı neydi? Zafer neden yoldan temizlenmişti? Bir şeyler oturmuyordu.

Firuze'nin bakışları keskinleşti. "Bana anlatmanız gerekenler olduğunu düşünüyorum," dedikten sonra rahat bir tavırla ikimize baktı. "Siz anlatmasanız da kulağıma gelir, bunun farkındasınızdır umarım."

"Hiç sanmıyorum," dedik Turan ile aynı anda. "Hem evine birileri girmiş," diye devam eden ben oldum. "Bunun kontrolünü sağlayamamışsın, kulağına da bir şey gelmez senin."

Mustafa Yavuz'un kaşları çatıktı. Yüzündeki ifade bir asker soğukkanlılığındaydı. "Neler oluyor? Derhal buna bir açıklık getir." Öfkeli bir nefes aldı. "Turan Alp aylardır karını neden burada bıraktığını, arkadaşının şehadetinden sonra ortadan kaybolduğunu ve nerede olduğunu anlatıyorsun."

Bu sözler omzumda ağır bir baskıya dönüştü. Onun sertliğini görünce ister istemez yerimde dikleştim. Onun bu yüzünü hiç görmediğimden olsa gerek gerilmiştim.

Turan bakışlarını babasında tutarken düşünüyor gibi birkaç saniye ortamdan uzaklaştı. Elimi koluna sarıp sıktım. *Buradayım.* Fakat o burada değildi. Uzaktaymış ve aylardır yaşadıklarını tekrar hatırlıyormuş gibi donmuştu. Aklı başka bir karanlığa dalmıştı sanki.

Turan'ın durumunu çaktırmamak için, "Ankara'dan emir geldi," diye konuşan ben oldum. Yeterince saklayacağım şekilde konuşmalıydım. "Gizli bir dosyada yardımını istediler. Görevden uzaklaştırıldığı için kayıt dışı bir yurtdışı göreviydi."

Firuze donakaldı. "Ben uzaklaştırdığım için miydi görev?"

"Bilmiyoruz," dedim sadece. Turan'ın kolunu yavaş yavaş okşarken, "Turan Alp de bilmiyor," diyerek onu uyandırmaya çalıştım. Gözlerinin içine bakıyordum ama o... o bana bakmıyordu. Baksa da görmüyordu. Boğazımı temizleyerek, "Bu konular gizli. Benimle de konuşmadı. Gizli dosya. Bu kadarını bilmemiz gerektiğini düşünüyor," deyip kolunu sıktım. "Değil mi, Alp?"

"Evet," dedi sabit bir sesle.

Tüm damarlarımda tedirginlik yükseldi. Onu daha sıkı tutmak istedim sanki kayıp gitmesin diye. Korku yavaşça bedenimi sardı. Derin bir nefes aldım. "Alp iyi misin?" diye sordu Firuze.

"İyiyiz," diyerek kolunu yine sıktım. Annesi de babası da onun haline telaşlanırken dudaklarım titredi. "Alp iyiyiz sevgilim. Evdeyiz."

"Evdeyiz." Yavaşça yüzüme dönüp nefes almaya başlayınca, çığlık atarak yere kapanmayı istedim. Birden ortamdan uzaklaşıp içdünyasına dönmesi beni korkutuyordu. Kendini direkt kapatıyordu ve bu... benden uzaklaşması, istemediğim bir şeydi. "Aklıma bir şey geldi," diye açıkladı bakışlarını benden çekmeden. "Ev için almamız gereken bir abajur var."

"Evet," dedim başımı hızlıca sallayarak. Firuze ile Mustafa'ya döndüm. Abajur falan yoktu ama oyununa ayak uydurdum. "Sabah birkaç abajur

bakmıştık da. Eve gitmeden önce alalım diyorduk. Benim de aklımda o döndü bir an." Gülerek nefeslendim. "Şimdi yeni bir düzene gireceğiz de..."

Turan da anne babasının rahatlaması için onlara dönüp, "Sezin'in dediği gibi," dedi dikkatlice. "Sadece yardım için masa başı dosyada çalıştım."

"Neredeydin?" dedi Firuze dedektif gibi bir tavırla.

"Fransa," dedi Turan.

"Fransa?" diye soran Mustafa Yavuz şüpheciydi.

"Tatildeydi," diyerek güldüm ve Turan'ın kolunu okşamayı sürdürdüm. Kaslarının düğüm düğüm olduğunu hissediyordum. "Bazen arayamıyordu bile. Arkadaşlarıyla o kadar iyi vakit geçiriyordu."

Arkadaş listesi; Tahrir, Derviş ve kalan diğer teröristler. Harika bir tatil olduğundan şüphem yoktu.

"Öyleyse iyi," dedi Firuze de onun yaralarına bakınıp. "Sanırım uğraştırdılar."

Turan sessizce kahvesinden son yudumunu aldı. Sonra, "Karşı taraf daha çok uğraştı," dedi sadece. Masaya ağır bir sessizlik çöktü. Herkes gerçekleri sakladığımızın farkındaydı fakat kimse gerçeklerin peşine düşmedi.

Ayışığı Kitaplığı

16. ÜÇÜNCÜ, DÖRDÜNCÜ, BEŞİNCİ

Turan evden birkaç eşyamızı bavula koymamı istemişti. Bir daha o eve dönmeyeceğimizin teminatını verir gibi bir hışımla uzaklaşmıştık. O ev ne kadar yuva gibi hissettirse de belli ki geçmiş de bir kenarda yüzüne gözlerini dikmişti. Hemen gitmek istemesinin başka sebebi olduğunu düşünmüyordum.

Tahsis edildiğini söylediği güvenli eve gelmiştik. Keleş'in yaşadığı siteye yakın bir sitedeydi. Onların evlerinden daha iyi, teknolojik olarak daha donanımlı bir evdi fakat sevindiğim başka bir şey vardı.

Evde abajur vardı.

Turan'ın dalgınlığını toparladığı için o mantar kafalı abajura yüklediğim anlamla birlikte içim titriyordu. Daldığı yerden abajuru düşünerek uyanması bile o aptal şeye sayfalar dolusu anlam yüklememe sebep oluyordu. Evi gezerken ara ara gözüme takıldı fakat yok saymayı en sonunda başarabildim.

"Bu kadar iyi bir evi ellerinde tutmaları garip," dedim sakince.

"Neden?"

"Çoktan kendilerinden biri yerleşmiş olmalıydı," diyerek evde gezinmeyi sürdürdüm. Yatak odası ve salon dışında bir oda daha vardı. Gözlem odası gibiydi. İçeride birkaç bilgisayar bulunuyordu. Mutfak ile salon ise birleşikti.

Sessiz kalarak peşimden gelen Alp'e, "Aklına ne geliyor?" diye konuşunca bana döndü. Kaşlarını çatarak baktığında anlamadığını anladım. Titrek bir nefes aldım. "Uzaklara dalıp gidiyorsun. Gözlerine bakıyorum, bana bakmıyorsun. Zihninle gözlerin arasına bir şeyler çöküyor ve tamamen kapatıyorsun kendini. Neyi düşünüyorsun o an?" diye sordum ve bu sorumla bir an boşluğa düşer gibi oldu.

Sarsılmadı, yerinden kıpırdamadı ama içinde bir şeyler yıkıldı ve ben enkazın ortasında onu gördüm. Kimsesizdi. Yapayalnızdı ve gecenin ortasında bununla baş etmeye çalışıyordu.

"Dağdaki günleri."

Yutkunarak baktım. Şehre çok az indiğini, çoğunlukla sahada olduğunu tahmin edebiliyordum. Yabancılığını, o günlerde yaşadığı tehlikeleri, yalnızlığı düşünmek istiyordum fakat... kafayı yiyecek gibiydim. Nasıl dayanmıştı?

"Ve?" diyerek konuşmaya zorladım.

"O an olduğum ortamda olmadığımı hissediyorum. Sanki dağdayım ve on dakikalık uykuda rüya görüyorum."

"*Dejavu* gibi mi hissettiriyor?"

"Evet," dedi yutkunarak. Gözlerini kısa bir an kaçırdı fakat beni görmemeye dayanamıyormuş ya da bana bakmadığı anda kaybolacakmışım gibi telaşla bana döndü. "Rüyalarımda evde olduğumu görüyordum. Gözlerimi açtığımda her şey kayboluyordu. Şimdi sanki gerçekliğe dönünce yine o dağda, yaslandığım taşın başında uyanacağım." Yavaş adımlarla bana yaklaştı. "Sanki uyanıp seni kaybedeceğim."

Aslında evde olmak çok basit bir eylemken onun için rüyalarında görebileceği bir hayaldi ve o hayale erişemediğini düşünüyordu.

Ellerini tutup yüzüme yaklaştırdım. Ellerinin üstündeki ellerimle yüzümü sımsıkı tutmasını sağladım. Gerçektim. Beni asla ama asla kaybetmeyecekti. Donuk ela gözlerinde bir his yakalamayı denedim. Uzaktı. Topuklularımla birlikte yüzüm dudaklarına yakın olduğundan küçük bir öpücük bıraktım. Gözleri kapandı. Tekrar öptüğümde dümdüz duruyordu. Altdudağını dudaklarımın arasına aldım ve hafifçe emerek bıraktım.

Gerçeğim, bana bak. Gerçeğim, bana dokun. Gerçeğim, bana gel. Artık hayal yok. Her şeyi bir gerçeklik zincirine bağlar, zihninde yarattığını düşündüğün her hayali de kendime bağlarım. Her hayalini yaşatırım. Yeter ki bana gel.

"Buradayım canım. Bana dön."

Gözlerini açtığında oradaki yangını gördüm. Benim yangınıma katılmaya başlamıştı. "Kaza, seni özledim," diyerek yaklaştığından bir saniye sonra dudaklarımız birbirini eziyordu. Ellerimle omzuna tutundum çünkü düşecek gibiydim. Beni kayıtsızca öpüyordu.

Elleri aşağı indi ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladı. Yavaş davranıyordu. Normalde o düğmeleri kopartıp gömleğimi yırtacağını biliyordum ama alıştıra alıştıra ilerliyordu. Gömleği omuzlarımdan yavaşça indirip üstümden çıkardığında ayaklarımızın dibine düştü.

Bana doğru bir adım attığında geriye adımladım. Üstüme geldikçe geriledim ve en sonunda sırtım soğuk duvara değince ezilen dudaklarımdan bir inleme kaçtı.

Kalçalarımdan tutarak kucağına aldığında kolumun birini boynuna sardım. Tek eliyle beni tutarak bedenini bana yasladı. Dengemi sağlayabildiğimde ayağımdaki topukluları çıkarıp vücuduma döndü. Dudakları rujumla boyanmıştı.

Hızla inip kalkan göğsüyle birlikte önce memelerime, sonrasında boynuma baktı. Kafasını yaklaştırıp boynumu öpmeye başladı. Saçlarına tutunup boynumda yer açınca kendini bana bastırdı. Kalçamın altındaki sertliğini hissetmek aklımı başımdan alıyordu.

İyi miydi? Şu an onu zorlayacak bir şey mi yapıyordum? Ona çok ihtiyacım vardı. Hem de o kadar çok ihtiyaç duyuyordum ki delirebilirdim. Çok özlemiştim. Tenim onun varlığıyla yanıyordu. Aylardır yokluğuyla baş etmeye çalışmış bedenim, ona kavuştuktan sonra bekleyemiyordu.

Onu istiyordum.

O da beni istiyor muydu?

"Kafandaki soruları duyuyorum," dedi göğüslerime inerken. Çözdüğü kopçalar sayesinde rahatlayan göğüslerimden birine öpücük kondurunca kıvrandım. "Aynı anda bir sürü bakış atıyorsun. Üçüncü, dördüncü ve beşinci."

Üçüncü, şaşkın civciv bakışım kafamda dönenleri çözemediğimde attığım bakıştı. Dördüncü, kokarca bakışım rahatsız olduğum zamanlar ortaya çıkıyordu. Beşinci ise... ihtiyaç duyan bakışım. Onu isterken böyle bakıyordum.

"Öyle mi?" diye sordum dudaklarını düşünmemeye çalışarak. "Farkında değilim."

"Ben farkındayım," dedikten sonra göğsümü ağzının içine alıp emmeye başlayınca nefesim kesildi. Gözlerimi zar zor açık tuttum. Onu görmeliydim. Her bir düşüncesini yakalamalıydım. Gözlerimi kapatırsam kafama sıkardım.

"Alp!" diye fısıldadım fakat oldukça gürültülü olduğumu biliyordum. Göğsüm ağzındayken *hımm* tarzı bir ses çıkardı. "Ben gerçekten ne yapmam gerektiğ- Ah!" Göğsümü ısırmasıyla ellerimle onu kendime çektim. "Ağzınla yaptığın şeye devam et," diye soludum. Dikleşmiş göğüs ucumu dişlerinin arasına alarak çekiştirdi ve bakışlarını yukarı kaldırdı.

Aylardır içinde biriken arzuyu gördüm. Onunla nasıl baş etmişti ki? Ben baş edememiştim bile. Bazı geceler bacak arama kayan parmaklarımla onu düşünürken kendimi tatmin etmiştim. Delicesine ihtiyaç duyuyordum. Bunu durduramıyordum. Kocamın bacaklarımın arasında olduğunu düşündüğüm aylardan sonra onu durduramazdım.

Diğer göğsüme geçtiğinde ağzıyla ıslattığı göğsümü yoğurmaya devam etti. Kafamı arkaya çarptım sertçe. Acı yoktu. Hazla doluydum ve fiziksel herhangi bir acı söz konusu değildi.

Beni göğsüne kadar çıkarıp kucakladı. Ağzını mememden çekmeden yürümeye başladığında kafasına sarıldım. Yatak odasına girdiğimizi sırtım yatağa çarpınca anladım. Dudaklarını benden uzaklaştırarak başımda dikildi. Üstüne geçirdiği beyaz tişörtünden gördüğüm kasları kaskatıydı. Altındaki siyah pantolonunun fermuar kısmının zorlandığını fark edince dudaklarımı yalayarak yatakta oturdum ve önünde durdum.

Düğmesini açtığımda bakışlarında bir şey kırıldı. Gözlerimi gözlerinden çekemiyordum. O da bana bakarken bir an kafasını omzuna doğru eğdi. Pantolonunun düğmesini açtığımda derin bir nefes aldı ve gözleri hafifçe kapandı. Ellerimle ona dokunduğumda dilini üstdudağında gezdirerek dudak ucuyla gülümsedi.

"Ellerinle yaptığın işe devam et."

Pantolonunu ayaklarının dibine bırakıp *boxerını* da indirdim. Şişmiş penisini rahat bıraktığımda dahi gözlerine bakıyordum. Boşluğa düştüğü an bırakacaktım. "Bana öyle bakma," diye fısıldadı göğsünden kopan bir ağırlıkla.

"Nasıl?"

"Bana zarar vermekten korkuyormuş gibi." Çeneme yerleştirdiği parmaklarıyla yüzümü yukarı kaldırdı. "Sen bana zarar vermezsin. Senin bana verdiğin tek şey, yaşanılabilir bir hayat."

"Sana âşığım," diyerek yüzünde gezdirdim bakışlarımı. "Benden hiçbir kötülük gelmez sana."

"Bunu biliyorum güzelim," diye fısıldadığında ellerimden birini penisine sarınca yüzündeki ifade kırıldı. "Ben sana aynı sözü veremem."

"Senden gelecek her türlü şeye âşığım," diye fısıldadığımda dişlerini sıkarak belimden tuttu ve beni geri yatırdıktan sonra pantolonumu vücudumdan söker gibi çıkarıp kenara fırlattı. İç çamaşırımı çıkarmadan ıslaklığıma dokunduğunda karnım kasıldı. Bakışları karnıma takıldı.

Oradaki yara izi kendini belli ediyordu. Yavaşça eğilip yarama dudaklarını bastırdı. Islak dudaklarıyla titredim. Yeni zaafım onun karnımdaki dudaklarıydı.

"Ben yokken yaptığın sporlar işe yaramış," diyerek kaskatı karnımı gösterdi.

Heyecanla güldüm. "Beğendin mi?"

"Seni mi? Her zaman." Yavaşça aşağı kayarak dudaklarını şişmiş tepeciğime dokundurunca ayaklarımı yatağa yaslayıp bacaklarımı araladım. "Beni ne kadar özlediğini duymak güzel ama görmek... beni öldürecek, Kaza."

Bakışlarımı gözlerinden almadan, iç çamaşırımdan giren elini bacaklarımı kapatarak sıkıştırdım. Dudaklarımdan çıkan ince sesle birlikte muhtaç bir şekilde, "Evet," deyince kaşları çatıldı. Bir parmağını yavaşça kadınlığımdan içeri sızdırdığında belim havalandı.

Parmağını içimde kıvırdıktan sonra yavaşça diğer parmağını soktu. Başparmağı klitorisime dayandığında tıslayarak güldüm. Parmaklarının hareketlerine kalçamı oynatarak eşlik ederken, dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve diğer kolunu belime sararak beni yatağın ucuna getirdi.

Yatağın önünde diz çöktükten sonra bacaklarımı omuzlarına yerleştirdi. "Bensizken ne yaptın?" diye fısıldadı. Derin yutkunuşu kulaklarımda yankılandı.

"Seni düşündüm," deyip nefes nefese bacak aramdaki görüntüsüne baktım.

"Ve?"

"Yine... seni düşünerek kendime dokundum."

"Bensizken kendine dokundun?" dedi teyit etmek ister gibi.

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Evet."

"Artık buna ihtiyacın yok yavrum."

Yüzünü bacaklarımın arasına gömdükten sonra ıslak çamaşırımın önünde derin bir nefes alıp üfledi. Nefesiyle boşalacağımı hissederek titredim. Yavaşça çamaşırı çıkardıktan sonra kenara bıraktı.

İlk yalamasından sonra ellerimden biri saçına tutundu. Onu kendime bastırarak zevkle inledim. Başta yavaşça yalarken ikinci yalamasında benimle savaşır gibiydi. Dil darbeleri hızlanırken titremelerim de arttı. Parmaklarını da hareket ettiriyor, beni deli ediyordu. En sonunda klitorisimi ağzının içine alıp emdiğinde, "Alp!" diye çığlık atarak patladım. Yükseklerde uçarken birden yere çakılmış gibi hissettim.

Titremelerim sürerken omuzlarındaki bacaklarımı indirip önümde dikildi. Gölgesi üstüme serildiğinde ihtiyaçla kafamı iki yana salladım. Hayal kırıklığıyla doluydum. "Bu kadar mı?" Evet derse üstelemezdim ama kasıklarımda biriken istek beni bitirirdi.

"Hayır," dedikten sonra tek dizini yatağa yasladı. "Bu kadarla sınırlı değil."

Keyiften dans edebilirdim. Bacaklarımı açtırarak kendine yer edindi. Patlayacakmış gibi duran penisini vajinama dayayıp birkaç kez sürtündü.

Sonrasında penisini sertçe klitorisime vurunca bacaklarımla kalçasından kavrayıp kendime çektim.

"Sana olan isteklerimin sınırı yok," diye fısıldadı dudaklarımın üstüne.

Dudaklarını öperek kollarımla omzuna sarılıp kendime çektim. Sessiz bir savaşta gibi değil, savaş sonrası yenilginin çaresizliğiyle birbirimize sığınıyorduk.

Omuzlarını okşayarak dilini yakaladım ve emmeye başladım. Daha fazla dayanamadığını penisinin ucunda biriken menilerini kasıklarıma dokundurduğunda anladım. En sonunda oyalanmayı kesip sadece ucunu içime soktuğunda dudaklarım aralandı. Derince inleyerek titredim.

"Bana her dokunduğunda her şeyimin senden ibaret olduğunu hatırlatıyorsun," diyerek tamamen içime girmeden hareket etmeye başladı. "Benim tüm varlığım senden ibaret, Kaza'm." Kendini içime gömdüğünde boğazımdan kopan yakarış gibi sesi tutamadım. "Sen hayatımdaki en mükemmel şeysin," diyerek hareket etmeyi sürdürdü.

Büyüklüğü, varlığı ve hareketleri kafamı karıştırıyordu. "Sen hayatımdaki en seksi şeysin," diye fısıldadım.

Sertçe bana sahip oluşuyla tüm irademi kaybettim. Ellerinden biri boğazımı sardı. Nefesimi keser gibi kafamı kendisine yaklaştırıp hoyratça öpmeye başladı. Çenemde ve yanaklarımda ıslak öpücüklerinin izini taşıyordum. Dillerimiz çarpıştı. Turan Alp geri çekilip çıkan yüksek sesli bağırışlarıyla kendini içime gömdü. Penisi beni tamamen doldururken karnımda yükselen baskı arttı.

Gözlerim geriye kayarken bir kez daha geri çıktı ve sertçe içime girip boşaldı. Boşalırken çıkardığı sesler öyle vahşi ve kan kaynatıcıydı ki aynı şekilde inleyerek boşalırken titremelerimi durduramadım.

Turan kafasını boynuma gömüp nefeslenirken, "Tutamadım," diye fısıldadı. "Geri çekilemedim."

Neyden bahsediyordu?

"Doyamadım," diye konuştuğunda bakışlarımı yüzüne diktim. Gözlerimde biriken zevk gözyaşlarını parmaklarının ucuyla sildi. İçimden çıkmadan beni banyoya taşırken kadınlığıma dokundu.

"Siktir et," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Bugün, yarın ve tüm hayatım boyunca seninim."

Banyoya girdiğimiz gibi başımızdan aşağı dökülen soğuk suyun ortasında kaldık. Beni soğuk fayansa yasladığında ürperdim ama dudaklarının hissiyle yine hazır hissediyordum.

Dudaklarımı ezerek kendine çekti. Parmak uçlarımda yükselip onu öpmeyi sürdürdüm. "Yeter dediğinde dururum," derken dudaklarımdan ayrılmış, memelerimi emmeye başlamıştı.

"Seni durdurduğum gün kafama sıkacağım gündür," dedim nefes nefese.

"Her zaman tamam olman beni mahvediyor."

"Ne dersen tamam. Başım gözüm üstüne," diyerek karın kaslarını okşadım.

Kafasını kaldırdı ve ıslak kirpikleriyle, "Soğuk mu?" diye fısıldadı.

"Yanıyorum."

"Yakıyorsun."

"Her zaman," diyerek tekrar dudaklarından öptüm. Kısa bir süre sonra dizlerimin üstüne çöküp erkekliğini ağzıma almıştım. Bir eli fayansa dayanırken diğer eli saçlarımın arasına yerleşti. Kafamı kendine bastırarak inlediğinde kendimi zorlayarak onu almaya çabaladım. Beni kafamdan tutarak kendine çekince ayağa kalktım. Elim penisine sarılmıştı.

Onu sıvazlayarak gözlerinin içine baktım. "Aklımı başımdan al," diye konuşunca dişlerini sıktı. Karnıma doğru boşaldıktan sonra nefes nefese kafasını eğdi.

"Siktir," diye fısıldayarak birden belime sardığı koluyla beni ters çevirdi. Göğsümü duşakabine yasladı. Tek bacağımı kaldırırken kalçamı ona sundum. Birden kendini vajinamdan içeri ittiğinde nefes nefese ellerimi cama dayadım. Suyun etkisiyle ve hayalarının çarpmasıyla çıkan sesler kulaklarımda patlıyordu.

"Çok güzelsin sevdiğim. Çok mükemmelsin. Beni delirteceksin." Fısıltılarını boğuk bir şekilde duydum.

Bir elini klitorisime götürüp beni sertçe okşadığında çığlık attım ve elimi elinin üstüne koydum. Kalçamı yoğurarak hızlı hareketlerini sürdürdü. Yanağım cama yaslanırken gözlerim kapanıyordu.

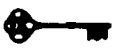
"Çok iyisin. Seni öyle özledim ki... delireceğim!" diye bağırarak parmak uçlarımda yükseldim.

Zevk her yerimi sararken, "Kaza sesin bile beni boşaltabilir. O sesini benden sakınma," diye fısıldayarak kulakmememi dudaklarının arasına alıp emmeye başladı. Diğer eliyle göğüslerimi sıktığında inledim. Boğazımı sarıp beni boğar gibi tutarken, "Dayanamıyorum," diye fısıldadığında içime akan spermlerini hissettim.

Klitorisimi sertçe ovuşturarak beni de zirveye taşıdığında, "Evet. Alp evet! Siktir. Çok iyisin!" diye çığlık atarak boşaldım. Bacaklarım beni taşıyamadığından gücümü yitirdim.

Bacaklarımın altından tuttu ve beni havaya kaldırdı. İçimden çıkmadan hareketlerini sürdürürken kafam öne doğru eğildi.

Durmadı. Durmasını istemedim. Sonsuza kadar devam etse ah bile etmeyeceğimi biliyor olmalıydı.

Akşam çöktüğünde ve evin içi sokak lambasıyla aydınlandığında saatlerin yorgunluğuyla yatakta uzanıyorduk. Bacaklarımız birbirine sarılmıştı. Çıplak göğsündeki parmaklarımla bir şeyler yazışımı tavandaki bakışlarıyla takip ediyordu.

Seni seviyorum yazdım.

Sana âşığım yazdım.

Çok büyüksün yazdım.

İçime sığmıyorsun yazdım.

Saçlarımı okşarken sessizdi. Yazdıklarıma bir tepki vermiyordu. Dakikalardır bu haldeydik. Göktuğ'un yazdığı mesaja göre Furkan Uraz henüz uyanmamıştı fakat yaraları iyileştiği için birkaç sargısı çıkarılmıştı.

"Kendimi tutamadım," diye fısıldadı sakin bir sesle.

"Senden tutmanı isteyen yoktu," diye mırıldandım yorgunlukla.

"İçine boşalmamalıydım."

Gerçekten delirmiş miydi? Nasıl bunu düşünürdü?

"Ben hazırım," dediğimde birden bana döndü.

Kaşları çatıldı ve dudakları birkaç saniyeliğine aralık kaldı. "Ne?"

"Bir çocuğa," diye fısıldadım göğsüne küçük bir çocuk çizerken. Çocuğa iki yandan bağlı saç da çizdim. Bu kız çocuğuydu. Erkek çocuğunu da göğsüne parmaklarımla kazırken konuşmaya devam ettim. "Bence zamanı geldi. Gerçi bu işler zamanını mı bekler bilmiyorum. Hani şimdi olacak ve oldu diye bir şey yok ama... ne bileyim? Deneyebiliriz bence."

"Çocuk sahibi olmak istiyor musun?" diye sordu şaşırarak.

"Yani..." dedim gülümseyerek. "Babası olduğun çocuğu istediğimi reddedemem."

"Ama sen... demiştin ki-"

O zaman... çocuğa hazır olmadığımı ya da istemediğimi söylememiştim. Sadece doğru zaman olmadığını söylemiştim.

"Aylar önceydi. Her şey çok karışıktı," dedim ben de tane tane açıklayarak. "Sen istemiyor musun bir çocuk?"

"Bebeğim bu seni tanıdığımdan beri en çok istediğim şey," dedi tamamen bana dönerek. "Çok istiyorum. Bir çocuk için ne kadar dua ettiğimi bilemezsin."

O duaları en çok ben ettim, Turanişko. En çok ben!

"O zaman deneyelim," diyerek omuz silktim. "Yaşımız geçiyor. Buruşuk bir anne olmak istemiyorum."

Normal bir ruh halinde olsa gülerdi ama ciddiyetle yüzüme baktı. "Artık ikimiz de otuzlarımızdayız," dediğinde burun kıvırdım.

"Ben yirmi dokuz buçuğum. Sen otuzlarının sonunda bir dede olabilirsin. Yargılamıyorum." Surat ifadesi hâlâ ciddiydi. Şakaları algılama konusunda da donuk olduğunu anlayınca, "Şakaydı," diye açıkladım.

Çatık kaşlarla soğuk bir şekilde, "Deneyelim," dedi birden. Belimden tuttuğunda, "Furkan Uraz'ın yanına gidecektik," dedim nefes nefese. "Seni kesinlikle durdurmuyorum. Ne kadar denemek istersen tamam ama uyandığında orada olmazsak çok üzülürüm."

Kafası karışmış gibi çatık kaşlarla yüzüme baktı. Bir şeyler düşündüğünü anlayınca, "Ben hazırlanmaya başlayayım," diye konuştum acele ederek. Bakışlarıyla beni takip etti. Evin içindeki kıyafetlerimi boş verip hazırladığımız bavuldan kıyafet çıkardım ve giyinmeye başladım. Bacaklarım tutmuyordu. Kadınlığımın canımı yakmadığını söylemek yalan olurdu ama bunu dert olarak görmüyordum.

Yatakta geriye yaslanarak kollarını ensesinde birleştirdi ve düşünceli gözlerle beni izledi.

17. BİR İNSAN ANNESİZSE KİMSESİZDİR

Topuklu ayakkabılarla resmen koşturarak koridora çıktım. Turan Alp'i de arkamdan sürüklüyordum. "Biraz hızlı yürüyemez misin?" diye yerimde duramaz gibi konuşunca, "Acelemiz yok," diye konuştu.

"Çocuk uyanmış!" diye bağırdım.

Biz yoldayken Melike Nisan beni arayıp çığlık ata ata abisinin uyandığı haberini vermişti. Sakin kalmaya çalışıyordum ama imkânsızdı! Orada olmalıydım!

Hızla odaya ilerlediğimizde kapıyı çalmadan birden içeri girdim. İçeride Göktuğ, Furkan Uraz'ın başında, Melike Nisan yanında, Kubat ve Ziyafet de ayakucundaydı. Kubat takım elbiseliyken Ziyafet'in üzerinde yine pembe doktor kıyafetleri vardı. Melike spor takımlarıyla, Göktuğ da lacivert, kısa kollu tişörtü ve pantolonuylaydı.

Göktuğ gülerek, "Aslan uyandı," diye konuşunca, "Uraz!" diye seslenip Turan'ın elini bıraktım ve ona koştum.

"Çok şükür! İyi misin?" diye sorup birden sarılınca, "Ah!" diye inledi. "Yine mi komaya gireyim istiyorsun abla?"

Aceleyle geri çekilip, "Acıdı mı?" diye sorarken vücuduna bakınıyordum. "Özür dilerim. Canını acıtmak istemedim. Yaraların geçmemiş mi? İyi misin? Neden gülüyorsun?"

Gülüşünü bozmadan yüzüme bakarken Göktuğ, "Seninle taşak geçiyor," diye konuşunca Uraz'ın kafasına vurdum.

"Ablayla eğlenilir mi yavşak?"

"Ah! Abla kafa travmam var zaten. Ne diye vuruyorsun?" diyerek yüzünü buruşturdu.

Kubat, "Sezin yengenin acıya karşı vicdanı yok. Bir kere Göktuğ dayak yedi diye onu dövüp bayıltmıştı," diye alayla konuşunca, "Ne?" dedi Melike Nisan çığlık atarak. "Dayak yedi diye çocuğu mu dövdün?"

"Hak etmişti salak," diyerek Uraz'a döndüm. "Uraz bak, kimi getirdim?" diyerek yana çekildim ve kapının orada donakalmış Turan'a baktım. Ah, siktir! Yine aynı bakıyordu. *Sanki burada değilmiş gibi...*

Hızlı adımlarla Turan'a gidip yüzünü kendime çevirdim. Bakışları boşlukta gibiyken, "Uraz uyandı," diye fısıldadım ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Konuşmak ister misin?"

Kafasını aşağı yukarı salladı ama hâlâ donuktu.

"Turan iyi misin?" diye soran Kubat'ın koluna giren Ziyafet, "Çocuklar biz çıkalım," diyerek Melike Nisan ile Göktuğ'a seslendi. "Biraz da onlar hasret gidersin."

Melike Nisan korku dolu bir tavırla Ziyafet'e, "Biraz daha dursak?" deyince Turan'dan bakışlarımı almadan, "Melike dışarı," dedim yalnızca.

Oflayarak Uraz'a bakıp, "Benden kurtulacağını sanıyorsan yanılıyorsun koca bebek," derken kapıya yöneldi. Kapı arkalarından kapanınca, "Sevgilim?" diye sordum Turan'a. "Uraz iyi şu an. Sesimi duyuyor musun?"

Sessiz kaldı. Uraz'daki bakışları kararmaya başlamıştı. Kafasından geçen tüm soruları duyuyordum. Onun yüzünden Uraz bu halde değildi. "Alp, Derviş öldü sevgilim," diye açıkladım. "Şu an hastanedeyiz. Nerede olduğumuzun farkında mısın?"

"Ona ne oldu?" diye kısık sesle konuşan Uraz'a, "İyi o," diye konuştum dikkatli bir sesle. "Sen de iyisin. İyiyiz. Turan Alp?" dedim kesik bir nefesle. "Bana bakar mısın aşkım?" Bakışları birden bana dönünce beyazları kızarmış gözlerini gördüm. "Beni görüyor musun?"

"Evet." Uyanmış gibi değil, öldürmeye programlanmış gibi konuşunca korkuyla nefes aldım. Kimseye zarar vermeyeceğini biliyordum ama davranışlarını kontrol altında tutmalıydık.

"Uraz'a selam verelim mi? Altına kaçırıyor olabilir," diyerek gülümsedim. Bakışları aynı sertlikle Uraz'a dönünce, yerinde kıpırdanan kardeşinin farkına varıp gözlerini kapatıp yutkundu.

"Abin iyi," diye konuştum Uraz'a doğru ilerletirken. "Sadece bazen uzaklara dalıyor."

"Görevle mi ilgili?" diye sorunca onun sesindeki üzüntüyle birlikte ağlayacakmış gibi hisseden kursağımı susturdum. Turan'ın beni terk etmediğini, göreve gittiğini biliyordu. Derviş'i o da dinlemişti.

"Evet canım," diye konuştum. "Görevle ilgili."

Turan'ı oturttum ve aynı koltuğun koluna otururak derin bir nefes aldım. Bakışlarım hızla Uraz'da ve Turan'da geziniyordu. Furkan Uraz dikkatle abisine bakarken, "Abi?" diye fısıldadı ve Turan yine birden gözlerini açtı.

"Abim?"

"Senin suçun değil," derken sanki Turan'ın ne düşündüğünü bilir gibiydi. "Sezin ablam oradaydı. Yanımdaydı." Gülümsemeye zorladı kendini. "Kurdun eşinin gözünü de kan bürüdü abi."

"Böyle olmamalıydı."

"Ama böyle oldu ve buradayız," diyerek eğildim ve şakağından öptüm. "Sana dedim canım. Senin ıskaladığını vururum. Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Güveniyorum," diyerek öne eğildi ve Uraz'ın kafasına bir öpücük kondurdu. "Sana bir şey olmasına katlanamam abim."

Uraz gülerek, "Beni Melike'den çok seviyorsun yani?" diye konuşunca güldüm ama Turan gülmedi. Uraz'ın da aslında eğlenmediğini, konuyu ve ortamı toparlamak için uğraştığını anlayabiliyordum. O gerçekten... o kadar özel bir çocuktu ki.

Derin bir nefes bıraktım dudaklarımdan. "Hepinizi eşit seviyor," desem de Furkan Uraz'ın bu zamanda özel hissetmeye ihtiyacı olduğu için, "Belki seni biraz daha fazla. Değil mi, Alp?" diye güldüm. Beni duymuyordu, kafasının içindeki düzene kapılmış gibiydi.

Turan öne eğilerek, "Çok korktum," diyerek Uraz'ın saçlarını okşadı. "Seni öyle görünce çok sinirlendim. İyi ki Sezin yanındaydı."

Gülümseyerek ona bakarken Uraz'ın bakışlarını hissettim. Çok büyük bir minnetle bana bakıyordu. Onunla en son yaşadığımız o anları unutmasını isterdim. Bununla baş edebilecek kadar güçlü bir çocuk muydu?

"Ben her zaman onun yanındayım," dedim Uraz'a göz kırparak.

Uraz'ın sağ gözünden bir yaş düşerken bakışlarını kaçırdı. Burnunu çekti. "Ben yine komaya girmek istiyorum. O zaman başım bu kadar ağrımıyordu."

Kahkaha atarak Turan'ın omzuna tutundum. Gergin omuzlarını okşarken, "Mizahını kaybetmiyor," deyince Turan da gevşemeye başladı. "Nasılsın?"

"Beş dakika daha uyurum," dedi Uraz yüzünü buruşturarak. "Kış uykusundan çıkan ayıyla aynı mallıktayım."

"Kış uykusunda gibiydin," dedim Turan dikkatle kardeşini izlerken. İkisini de kontrol ettim. "Çok korkuttun bizi."

Uraz da, "Sen iyisin, değil mi?" diye sordu bana odaklanarak. "Yaralıydın."

"Turp gibiyim!" dedim keyifle. "Spora bile geri döndüm!"

"Senin hızına yetişmek mümkün değil," diyerek abisine döndü. "Yengem herkesi spora başlattı, biliyor musun? Sağlıklı yaşam için ona yakın olmak yetiyor."

"Sen?" diye sordu Turan da.

"Ben evde pinekleme işini sevdim, yalan olmasın," diye güldü. "Ayrıca Firuze Hanım'ın evindeki aletler işime yaradı." Evet, koca malikânede spor aletleri vardı ama ben kafamı dağıtmak için dışarıda duruyordum. "Sen de sporu bırakmamışsın belli ki," diyerek gülümsedi ve Turan'ın vücuduna baktı. "Maşallah abi. Tatile gitmemiş miydin sen?"

Muzipçe sorduğu soruyla birlikte gülümsemeye çalıştım. Turan'ın görevde olduğunu ve onun ne kadar acımasız olduğunu Derviş bana anlatırken oradaydı. Her şeyi duymuştu. Yine de bunu şakaya vuruşu içimi rahatlatıyordu. Abisinin beni bırakma sebebini de nerede olduğunu da artık biliyordu. Suçlamıyordu, yargılamıyordu, Urazlık yapıyordu.

"Formumu korudum," dedi Turan ifadesiz bir sesle. "Sezin'in yanına yakışmam lazımdı."

Çok şükür! O da alaya vuruyordu. Kaşlarım çatıldı. Umarım alaya vuruyordu. Yüzüne baktığımda ciddi olduğunu gördüm. Göz devirerek Uraz'a dönünce onun bana gülümseyerek baktığını gördüm.

"Abi," dedi gözündeki yaşlarla. Bakışlarını benden çekmedi. "Benim de hikâyem varmış."

Turan'ın omuzları kasıldı. İkimizin de aklına aynı kişinin geldiğini biliyordum. Hikâyesi bitmeyecek olan kardeşimizin şehadetten birkaç dakika önce kendi hikâyesinin önce biteceğini söylediği sahneyi korkuyla hatırladım.

Özgür, hikâyen bitmedi. Asla da bitmesine izin vermeyeceğim. Sen sonsuza kadar yaşayacaksın.

Turan, "Sen silik biri değilsin," derken onların arasındaki muhabbeti bilmediğim için yabancı kaldım.

"Beni de seven bir kadın varmış," diyen Uraz dikkatini benden çekmedi. "Hayatım boyunca hiçbir kadın tarafından sevilmeyeceğimi düşünüyordum ama annem gibi hissettiren bir kadın var." Nefesim kesildi. Gözümden düşen yaşları tutamazken kafamı böyle söylemesini istemediğim için iki yana salladım. O ise gülerek, "Bir insan annesizse kimsesizdir sanıyordum. Ben kimsesiz değilmişim abi," diye konuştu.

"Uraz öyle söyleme," dedim kırık bir sesle.

Beni dinlemeyip, "Sezin abla varken benim annem varmış," diye konuşunca ayağa kalkıp yatağının kenarına oturdum ve saçlarını geriye doğru okşadım. "Anne kelimesinin ne olduğunu bana öğretti. Bazen insan annesi olmayana bile böyle hissedermiş."

"Sen kimsesiz değilsin. Bir daha sakın böyle bir şey söyleme," derken artık ağlıyordum. "Tamam mı? Ben varım."

"Biliyorum," dediğinde yüzünü okşadım. "Kendinden önce beni düşündüğünde, o an Derviş'i dinlememi bağırdığında biliyordum. Ben kimsesiz değilim çünkü sen varsın." Gülümsedi. "Benim için her şeyi yapacak abim, mezun olan kız kardeşim, beni bekleyen babam ve anne gibi hissettiren yengem var..."

Beni duymuştu! Yoğun bakımdayken onun yanına girip on beş dakikalık aralıkta anlattığım her şeyi duymuştu. Gözümden düşen yaşı sertçe sildim. "Evet, biz varız," diye fısıldadım. Omuzlarım sarsılarak ağlayışıma gülmeye başlamasına karşılık yanağına hafif bir tokat attım.

"Salak ağlattın beni," diyerek yaşlarımı sildim. "İyileş de seni güzelce döveyim." Turan bize gülümseyerek bakarken hafifçe arkasına yaslanmıştı. "İznin var, değil mi kocacığım?" dedim burnumu çekip. Hâlâ ağlıyordum. "Dövebilirim değil mi?"

"İstediğin zaman."

"Gördün mü? Abin de izin verdi," diyerek ona döndüm. Eşek gibi sırıtıyordu. "Sen hiç de yaralı durmuyorsun. Pislik!" diyerek elimi yüzüme kapattım. Birine böyle hissettirmenin sorumluluk olduğunu düşünürdüm ama hiç de ağır hissetmiyordum. Sürekli ağlayıp ona kimsesiz olmadığını söylemek istiyordum.

Beni anne gibi görmesi yüreğime ağır geldi. Taşımaya yürekli olduğum bir ağırlıktı ve çok güzeldi.

"Abi ama görmen lazımdı. Derviş piçi beni delik deşik etmiş. Bağırsak, dalak, ciğer, sinirler derken benim ağzıma sıçmış. Çıktı adamın üstüne, *kocamın tamamlamadığı işi ben tamamlıyorum* deyip herifi bıçakladı. O an içim dışıma çıkmasa tezahürat yapacaktım!"

Turan'ın suratında bir şeyler değişirken, "Uraz kes," dedim sabırla.

"Sonra beni pehlivan gibi kucakladı. Şunun şurasında kaç kilo kadın dersin ama yuh dedim içimden. Yuh!"

"İnanılmaz derecede salaksın," diyerek göz devirdim.

"Seni bunu iyi getirdin bizim aileye. Kaliteyi yükseltti valla. Ortamda satılacak hikâye verdi elime. Hem yalan da değil. *Kill Bill'i** üç dört kere izlemişimdir ama... yengem bin basar."

En azından birimiz travmalarıyla dalga geçebiliyordu.

Turan, "Ee?" dedi devamını duymak isteyerek. "O nasıldı?"

* Kill Bill: Volume 1, Quentin Tarantino tarafından yazılan ve yönetmenliği üstlenilen 2003 yapımı bir Amerika Birleşik Devletleri dövüş sanatları filmidir.

"Yaralıydı ama onun silahı inadı abi. Ben anladım valla. Adamın gözünü sen çıkarmışsın, yengem de diğerini aldı. Bizim ailenin karizması açısından harika bir ikilisiniz."

Gülerek alnına vurup, "Sus," diye konuştum. Turan dikkatle bizi izlerken Uraz da, "Bana şiddet uygulama kadın. Benim kardeşlerimin annesi başsavcı," diye konuştu.

Kardeşlerimin annesi. Hay sikeyim.

"Havanı yesinler. Benim de kaynanam başsavcı."

"Aile içi şiddet yani? Tamam. Mor çatılı evi arıyorum. Alsınlar beni sizin elinizden."

"Orası kadınlar için," dedi Turan da sırıtarak.

"Tamam. Tam da istediğim gibi. Hepimiz yaralıyız ve birbirimize ihtiyacımız var."

"Pislik!" dedim kaşlarımı çatarak. "Bir daha sakın böyle bir şaka yapma."

Abisine, "Duyarlı karın var. Bak, bu da bir puan," dedikten sonra güldü. "Bu arada hemşirenin numarasını alabilir miyiz? Benimle çok iyi ilgilendi. İlk işim asistanlık için burayı yazmak olacak."

Göz devirirken gülüyordum. Çok şükür toparlıyorduk.

18. İYİ Kİ BENİ BULDUN

3 Eylül 2022

Turan dün psikolojik tedaviye başlamıştı. İki gündür hiçbir şekilde kimseyle yüzleşmemiş, yalnızca evimizde ağırladığımız Furkan Uraz ile ilgilenmiştim. Bakıma ihtiyacı falan yoktu gerzeğin. Ağzı durmuyordu. Sürekli hastanedeki hemşireden bahsediyordu.

Ziyafet'ten hemşire kızın numarasını alması bizim açımızdan kötü olmuştu.

"*Evde bakım yapıyor musun* diye sordum. *Ev boşsa neden olmasın* dedi. Bence o da benden hoşlanıyor," dedi ben mutfakta yemek hazırlarken.

"Yeni kuşak çok hızlı," derken Turan ile tanışmamızın üzerinden bir hafta geçmeden dudaklarını yaladığım gerçeğini göz ardı ettim. Biz de hızlıydık, yalan olmasın.

Siz hızlıdan da hızlıydınız, Seziş. Ama insan kurt olunca ayazdan çabuk çıkıyor.

"Aynen, Turan abim seni dört ayda Akkurt yaptı. Hangi kuşak hızlı görüyoruz," dedi gülerek.

"Çok konuşma!" diyerek soludum. "Bugün abinin doğum günü," deyince kafasından telefonu kaldırdı.

"Oha evet," dedi kaşlarını kaldırarak. "Ne aldın?"

"Seni Akkurt malikânesine yollamak en büyük hediyesi olacak," diye konuşunca, "Benden kurtulmak istiyorsan hemşiremi arayabilirim. O da beni beğenmişti zaten," dedi.

"Pislikleşme. Baban birazdan gelecek. Bir gece onlarla kal, yarın ben seni almaya gelirim," deyince kaşlarını oynatarak sırıttı.

"Yeğen çalışmalarına dair şeyler mi dönecek evimizde?"

Evimiz diye genel bir durum yoktu ama yine de, "O seni hiç ilgilendirmez gerzek," dedim.

"Doğru, evlisiniz. İhtiyaç bunlar."

"Öf sus artık!" diyerek ona bir tane çeri domates attım. "Pislik misin ya? Romantik bir yemek yiyip uyuyacağız."

"Hımm... tamam anne. Çocukları leylekler getiriyordur," diyerek ona fırlattığım domatesi ağzına attı. Bir süre ciddi ciddi beni izledi. Duygularını

açacağını anlayınca yaptığım işi bıraktım. "O eve girmeye hazır olduğumu sanmıyorum."

"Firuze korumaları etrafa yığmış," dedim ona dikkatle bakarak. "Korkacağın bir şey yok. Orada yaşanan her şey bitti. Kötü hissettiğini söylediğin an seni almaya gelebilirim. Tamam mı?"

"Hayır, Firuze Hanım'ı görmeye hazır değilim," deyince elim dondu. Firuze ile uyandığından beri hiç yüz yüze gelmemişti. Mustafa Yavuz birkaç kez gelse de Firuze ortalarda değildi.

"Babana söylersen belki onu uzaklaştırır," deyince güldü.

"Kadını evinden kovmayacağım."

"Sana hiçbir şey diyemez," diyerek yanına yürüdüm. "Söylerse *seni Sezin ablama söylerim* de. Susacaktır."

"Ona kurduğun üstünlüğü garipsiyorum," dedi kaşlarını kaldırarak. "Ne yaptın ve neden bu kadar çok sözünü dinliyor?"

Anneni öldüren dayını öldürttüğünü öğrendim ve şantaj yaptım.

"Sadece yanlışlarını fark etti. Sana zarar veremez."

"Öyle diyorsan sıkıntı yok," diyerek omuz silkti. "Sana güveniyorum. Ayrıca romantik gecenizi bölüp seni yanıma çağırmam. Göktuğ ile Melike Nisan da evdedir, onlarla takılırım."

"Evet," dedim gözlerimi etrafta gezdirerek.

"Göktuğ'u evden kovacağım, haberin olsun."

"Ne?"

"Kız kardeşime yanaştığı gözümden kaçmıyor. Uyandığımda dip dibe lerdi!" Sinirle dişlerini sıktı. "O yavşak suratını görmeye katlanamıyorum. Şimdilik susuyorum ama toparladığım gibi kıçına tekmeyi koyacağım."

Gözlerimi kocaman açarak, "Bunu asla abine söylemiyorsun," diye uyardım. "Sakın! Sen de bir şey yapmıyorsun. Göktuğ'a zarar verirsen yatalak olmanı umursamam, seni sınır dışı ederim."

Kaşları çatıldı. "Benden dayak yiyecek."

"Hayır!"

"Yiyecek!"

"Hayır!"

"Kimse benim kız kardeşime sulanamaz!"

"Ama sen milletin kız kardeşine sulanırsın, değil mi?" diyerek ensesine vurdum. İşaretparmağımı yüzüne doğrulttum. "Asla onlara karışmıyorsun."

"Bana ne!"

"Bana bak!" Kolunu cimcikleyince gözlerini kocaman açarak gaspa uğramış gibi yüzüme baktı. "Onlara dokunmayacaksın. Aylardır bir tek

birbirleriyle eğleniyorlar. Sen yokken Melike'yle ilgilenip her an yanında oldu. Melike'nin nasıl bir travma yaşadığını tahmin edebiliyor musun? Bir aydır ruh gibiydi. Göktuğ olmasa o da hastanelik olurdu."

Kaşlarını çatarak huysuzca bakıp, "Tamam ama yine de o çocukla bir konuşma yapacağım. Melike'yi sahipsiz sanmasın," dedi.

"İyi, abiliğine zeval gelmesin. Konuştur erkekliğini." Kapıdan anahtar sesi gelince hızla ona döndüm. "Abine asla bahsetmiyorsun. Zaten kafası karışık, daha da üstüne gitme."

"Tamam!" diye yüzüme bağırınca bacağını cimcikledim. İnlese de umursamadan, "Bağırma ablaya!" diye söylenip ayağa kalktıktan sonra kapıya koştum. "Kocacığım!"

Uraz, "Etimi morartmamış gibi bir de kocasına masum rolü oynuyor," diye öfkeyle konuşsa da içeri giren babası ve abisiyle sustu.

"Mustafa amca! Erken geldin."

"Öyle oldu," diyerek Furkan Uraz'a bakındı. "Turan eve geçiyorum deyince ben de geleyim dedim. Zaten bu danayı tek başıma götüremezdim."

"Harika. Ailede beni seven iki buçuk kişi falan var," diyerek bana ters ters baktı. "Sen buçuk oluyorsun."

"Çeyrek de. Abin de seni çeyrek seviyor," deyince göz devirdi.

"En azından babamla kız kardeşim seviyor." Üstündeki pikeyi kenara koyup, "Kucakla beni koca adam. Götür buralardan. Ötekileştirildiğim yerde duramam," diyerek abisine kollarını uzattı.

Turan onu umursamayıp bana yaklaştı ve sorgulayan gözlerle izledi. "Ne oldu buna? Yine söyleniyor."

"Sürekli yeni kızdan bahsettiği için onu evden kovduğumu söyledim." Yaklaşıp kafamın üstünden öptü. Elimi göğsüne yasladım. "Kızın kütüğüne geçecekmiş. Haberiniz olsun. Ailenin kızları bir değil, iki."

Furkan Uraz ağzının içinden söylenirken Mustafa Yavuz, "Yaraları ne durumda?" diye sorarak içeri geçti.

"Hazırladığım çantaya her şeyi koydum. Ne zaman, nasıl kullanacağınızı da bilirsin sen, Mustafa amca." Eski tabipti, oğlunun durumunu benden daha iyi bilirdi. "Ben yeni sardım yaralarını, yatmadan önce kremleri sürmen yeterli olur."

"Sağ olasın kızım," deyince samimiyetsizce gülümsedim. "Ben gerisini hallederim."

"Yine de bizim yanımızda kalması daha iyi olur," diye cevap verip gülümsememi sürdürdüm. Turan, kardeşini kucağına alınca Furkan Uraz ayaklarını uzatıp elini de havaya kaldırdı.

"Kaçır beni, *Spidey*!"

Turan, "Rahat dur, yere atarım," deyince toparlayıp ellerini abisinin ensesine sardı.

"Hiç acıması yok. İnsan biraderimdir, kanımdır, canımdır de-" Turan onu yere atacakmış gibi bırakınca can havliyle tutundu. "Ah! Abi tamam. Şaka abi! Valla şaka!" diye çığlık attı. "Kalçam falan kırılır. Daha ayaklanamadım zaten. Kızın evine de gidemedim."

"Sus artık!" diye Turan'la aynı anda bağırınca susup abisinin göğsüne sindi.

"Doğum günün kutlu olsun abilerin gülü," diye mırıldandı ve sustu. Turan zorlanıyor olmalıydı çünkü kardeşi en az kendisi kadar uzundu. Bunu umursamıyormuş gibi kapıdan çıktığında Mustafa amca bana dönüp, "Terapiye başlamış," deyince ona döndüm.

"Ne?"

"Turan terapiye başlamış. Bugün söyledi."

"He evet. Dün başladı," diye konuştum. "Profesyonel destek alması gerektiğini düşündü ama kısa sürecektir. Bir haftayı doldurup bırakır. Kocamı tanıyorum. Asla zorlanmaya gelemez." Çantayı uzattım. "Yarın Uraz'ı almaya gelirim."

"Birkaç gün kalabilir. Siz de hasret giderin," deyince bir an duraksasam da aklıma Uraz'ın orada rahat edemeyeceği gelince, "Gerek yok," dedim sakince. "Yarın almaya gelirim."

"Tamam kızım. Dikkat et."

O da evden çıkınca yemeğe geri döndüm. Tüm yemekleri hazırladıktan sonra Aslı aradı.

"Turan'ın doğum günü. Yemek yapıyorum. Ne söyleyeceksen çabuk söyle!" diye seslendim hoparlöre aldığım telefona.

"Kocan döndü döneli iyice çekilmez biri oldun," dedi sinirle. Uraz uyanınca hastaneye geldiklerinde de çok konuşamamıştık çünkü Turan dışarı çıkınca arkasından koşturmuştum. Bir yerde donakalacağını düşünmek bile kalbimi sıkıştırıyordu.

"Sen de evlen o zaman," dedim umursamazca.

"Evet! Ben de bundan bahsedecektim!" diye girdi lafa. "Nizami'nin Kubat'la yüzük hakkında konuştuğunu duydum. Haberin var mı?"

"Kubat'ın Ziyafet'e teklif edeceğinden mi? Evet."

"Ha..." diye konuştu sesi kısılırken. "Kubat mı teklif ediyor?"

Duraksayarak telefona bakarken kaşlarımı kaldırdım. "Nizami'nin sana mı teklif edeceğini düşündün?"

"Evet," dedi huysuz bir sesle. "Neredeyse dokuz aydır birlikteyiz ve ne bileyim... teklif gelecek gibi hissetmiştim ama..." Güldü zorlanarak. "Çok şükür. Bana eder diye korkuyordum."

Beni kandıramazdı.

"Yalan söylerken çok salaksın," diyerek işime döndüm. "Onunla evlenmek istiyorsan bunu belli et."

"Adamla aynı evde yaşıyorum. Her anımız birlikte. Evde sevişmediğimiz yer kalmadı. Yüzüğü takmak için ne bekliyor? Hamile kalmamı mı?" diye söylendi. "Birkaç kez konusu açıldı. Yani Sevil ablaların evliliğinden konuştuk, sonra Melike ile Göktuğ'un sevgililiğinden konu açıldı ve-"

"Aa! Sevgili oldular mı?" diye şaşkınlıkla soludum. "Ben, Göktuğ salağı hâlâ farkında değildir diye düşünüyordum. Turan, Göktuğ'u mahvedecek."

"Şu an konu ben ve benimle evlenmeyi düşünmeyen sevgilim! Bana geri dön!" diye bağırdı.

"Tamam be!" dedim sinirle. "Ee? Konuştunuz ve?"

"*Fırat abilerin evliliği güzel, çocukları tatlı, Melike'yle Göktuğ salak onlar evlenemez, Kubat'la Ziyafet birkaç aya evlenir* dedi ve bu kadar! Bizim hakkımızda hiçbir şey demiyor!"

"Belki de senin hazır olmadığını düşündüğü için konuyu açamıyordur," diye konuştum. "Korunuyor musunuz?"

"Evet!" dedi sinirle. "Merak etme. Beni hamile bırakmamak konusunda çok dikkatli. Sağ olsun!"

"Hamile kalmak mı istiyorsun?" dedim fark ettiğim detayla.

"Yaşımız geçiyor, Sezin! Yaşlı bir anne olamam!" diye soludu. "Ayrıca onunla ciddi düşünüyorum. Bebek fikri çok da saçma gelmiyor."

"Bebeklerden korkuyordun en son," dediğimde, "Yaşlanıyorum!" diye korkuyla soludu. "Otuz yaşındayım!"

"Ben hâlâ yirmi dokuz buçuk," diye gülerek konuştum. "Bunu iki gün önce Turan'la konuştuk. Biz de deniyoruz."

"Ha?" diye kaba bir tepki verdi. "Ciddi misin?"

"Evet!" dedim sevinçle. "Yani hazır olduğumuzu düşünüyoruz. Dediğin gibi yaşımız geçmeden çocuk sahibi olmamız lazım."

Ağlar gibi ses çıkardı. "Aynı anda hamile kalamayacağız. Çocuklarımız birlikte büyüyemeyecek. Allah'ım! Çocukluk hayallerimiz mahvoluyor," derken burnunu çekti. "Ben mi evlilik teklifi etsem?"

"Saçmalama!" diye soludum. Turan teklif etmeseydi büyük ihtimalle ben edecektim ama bunu ona söylemedim. "Bence direkt evlilik düşündüğünü söyle. Ona açık açık söylemezsen sinyalleri alamıyor. Romantik ilişki

konusunda hâlâ tam anlamıyla geliştiğini düşünmüyorum." Tabakları içeri taşırken telefonumu da yanıma aldım. "Anlatırsan anlar."

"Seninle evlenir miyim mi diyeceğim?" Ofladı. "İlişkimiz çok güzel. Beni anlamazsa, evlilik düşüncesinden korkuyorsa ve aramız bozulursa?"

"Bunu sorguluyorsan ilişkiniz o kadar da kusursuz değildir," dedim doğruyu söyleyerek. Masayı kurmaya başladım. "Onu çocuğunun babası olarak düşünebiliyor musun?"

"Evet!" dedi öfkeyle. "Düşünmesem hamile kalmak ister miyim?" Birkaç saniye sessizleştikten sonra, "Onu biraz dürtemez misin?" diye sordu.

Yatak odasına yürürken, "Facebook kullanmayalı on bir yıl oluyor," dedim göz devirerek. "Ama ağzını yoklarım. Seninle ciddi düşünmüyorsa bize taşınırsın. Malum evimiz toplama kampı," diye güldüm. Furkan Uraz'dan rahatsız değildim ama bu, şakasını yapmayacağım anlamına gelmiyordu.

"Sen de iyi vakit geçiriyorsun belli, keyfin yerinde," deyince gülerek, "Birazdan Turan gelir," dedim telefonu yatağa fırlatarak.

"Evet, seksi kıyafetlerini giy. Ne de olsa senden çocuğu olsun isteyen bir kocan var. Benim ikisi de yok!" Birkaç saniye sessizleştikten sonra, "Senin adına seviniyorum," dediğinde bakışlarım yataktaki telefonuma çevrildi. "Aileni kurman beni çok duygulandırıyor. Yeğenimi hıphızlı yaparsan çok sevinirim. Teyze olmayı yaklaşık yirmi beş yıldır falan hayal ediyorum."

Sesindeki o tonla birlikte ona üzüldüm. Kız kardeşimdi ve mutluluğu hak ediyordu. Nizami ile ilişkisinin bu kadar çıkmazda olduğunu bilmiyordum. Aynı evde yaşıyorlardı, düzenlerini kurmuşlar ve mutlulardı ama belli ki bir şeyler dışarıdan göründüğü kadar kusursuz olmuyordu.

"Niye bu kadar üzgünsün?" diyerek telefonu elime aldım. "Nizami ile konuşacağım. Sana böyle hissettirmeye hakkı yok."

"Duygulandığım senin mutluluğun," diyerek iç çekti. "Çok mutlu ol, Seziş. Dünyanın en mutlusu ol. Bunu hak ediyorsun."

"Seni seviyorum aretlik," dedim dudaklarımı büzerek. "Senin mutluluğun için her şeyi yaparım."

"Biliyorum bebeğim. Seni seviyorum. Kendine dikkat et. Yarınlar yokmuşçasına seviş. Arkandayım. Görüşürüz!"

Telefonu kapattığında Nizami'nin kulağını çekmeyi bir kenara yazdım. O sırada üstüme oldukça kısa, dantelli, siyah bir elbise geçirdim. Saçlarımı kabartırken aynada kendime baktım. Yüzüme birkaç şey sürüp gözlerimi keskinleştirdim. Dudaklarıma kırmızı ruj sürerken kapının zili çaldı.

"Geliyorum!" diye keyifle seslendim.

Onu karşılamak istediğimi anladığından kapıyı çalacağını bilecek kadar onu tanıyordum.

Topuklu ayakkabılarla kapıya koşturdum ve ne olur ne olmaz diye delikten onun olduğunu teyit edip kapıyı açtım ve elimi duvara yaslayıp onu süzdüm. "Merhaba yakışıklı. Bugün doğum gününüz olduğunu duydum," dediğimde kapıya omzunu dayayıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Kapının ardındaki ben olmasaydım ve kapıyı bu şekilde açsaydın o adam ölmüş olurdu."

Kıkırdayarak kaşlarımı kaldırdım. "Ya?" dedim hınzırca. "Etik anlayışınıza ne oldu, Alp Bey?"

"Uzaklarda," diyerek belimden tutarak beni kucağına alınca bacaklarımı beline sardım. Kollarımı omzundan aşağı sallandırırken yanağından öptüm. Sonrasında alnından, şakaklarından, burnundan, dudaklarından, çenesinden... En son boynuna dudaklarımı bastırdıktan sonra kulaklarına yöneldim.

"İyi ki doğdun aşkım," deyince hazırladığım masayı görüp duraksadığını hissettim. "İyi ki beni buldun."

Her şey onun içindi. Aldığım nefesten attığım adıma kadar onu düşünürdüm.

"İyi ki," diyerek dudaklarımdan öptü. "Çok açım ama önce tatlıdan başlayabilirim."

Gülerek kucağından indim ve sırıtarak, "Aç karna tatlı yenmez," diyerek onu masaya çektim. Sandalyeye oturttuktan sonra, "Karının lafını dinle," deyip çenesini sıktım.

"Sanki ondan başka bir şey duyuyorum," derken elimi tuttu ve öpücük kondurdu. İçim çocuk neşesiyle dolup taştı. Sınırlarının ötesinde olmak bana kraliçe gibi hissettiriyordu. Onunla olduğum her an, dünyanın hâkimiyeti bendeydi. Bir an bile beni düşürmüyordu.

Ona bakakaldığımı hissedince, "Ne yemek var?" diye sorarak beni kendime getirdi.

"Babaanne çorbası." Kafasını kaldırıp mutfağa girişimi izledi. Heyecanını buradan bile hissedebiliyordum. Bu çorbaya olan hayranlığını biliyordum. Onun böyle hissetmesi beni de garip bir şekilde heyecanlandırıyordu. "Antrikot, patates püresi ve pilav. Tatlı olarak elimizde baklava var ama istersen beni de yiyebilirsin."

"Tercihim her zaman senden yana."

Yemeğe oturup çorbamızı kaşıklarken, "Nasıldı terapi?" diye sordum.

"Aynı şeyler. *Nasıl hissediyoruz, nerede olduğumuzun farkında mıyız* falan. Ona tek kişi olduğumu söyledikçe sanki ben yirmi beş kişiymişim gibi davranıyor." Kâsesini uzatınca bir daha çorbadan koydum. *Dejavu* ile duraksadığımı anlamış gibi gözlerini bana dikti. "Eline sağlık. Zehrinden de koysan içerdim."

"Millet daha ilk kâsesindeyken üçüncü kâseyi içmenize bakılırsa çok beğendiniz herhalde."

"Pek beğenmedim ama acıkmışım işte. Yenilmeyecek gibi değildi diyelim."

"Yenilmeyecek gibi değil miydi? Öyle olsaydı bir kâse zor biterdi. Üçüncü kâseniz bu sizin."

"Acıkmışım işte. İçinde zehrinden yok ya... yedirdi işte."

İkimiz de o anı hatırladık. İlk kez benim evime geldiğinde de babaanne çorbasından yapmıştım ve o üç kâse bitirmişti. O zaman aramızda geçen sohbeti hatırlayınca gülecek gibi oldum. Birbirimizden nefret ettiğimiz için bakışlarımızı birbirimizden koparmadan çorbayı içmiştik.

Zaman ne kadar garipti ki zamanında evimden kovduğum adama âşıktım, onunla evlenmiştim, aylarca dönmesini beklemiştim, şimdi onunla çocuk sahibi olmayı düşünüyordum. Yine bir sofradaydık fakat şimdiki kendi evimizdi.

"O nasıl laf?" dedim alınmış gibi. "Zehri çorbaya koymam, direkt ağzına çalarım."

Gözleri kısıldı. "Doğru söyledin."

Gülerek kâsesini bıraktım. "Kadın mıydı doktorun?" diye sordum dikkatle. Dün Uraz'ın eve taşınması vesaire derken arada kaynamıştı. Hiç konuşamamıştık. Kadınsa büyük ihtimalle Semra Hanım'dı ve onu yolmak zorunda kalırdım.

"Hayır," dedi kısık gözlerini düzeltmeden. Davranışlarımı kontrol ediyordu. "Lavuğun biri."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ona sinir mi oluyorsun?"

"Bana çözüm bulmazsa iki gün sonra bırakacağımı söyledim. Aksakallı'nın emri deyip durdu." Alayla sırıttı. "Ona zarar vereceğimi düşünüyor."

Ah... kesinlikle doktorla alay ediyordu. Hatta terapi esnasında onunla oyun oynadığına bile emindim. Bu işi zorunluluktan yaptığı için huysuzlaştığını anlayacak kadar onu iyi tanıyordum.

"Onunla oynamayıp gerçek bir terapiyi kabullenemez misin?"

"Kabulleniyorum," dedi kâsesini yine uzatırken. Nasıl bu kadar çabuk içtiği hakkında bir fikrim yoktu. "Kabullenmesem her gün onun yanına

gitmeye gönüllü olmam." Kâsesini alıp yeni çorba doldururken yüzüne baktım. Gerçekten acıkmış olmalıydı. Terapi aklımdan silindi ve sadece onun açlığına takıldım.

"Dağda ne yiyordun?" diye sordum yavaş bir sesle. Sesimden merakımı anlayabilirdi. Çorbayı önüne koyduktan sonra kendi çorbamın başına döndüm. "Kumanyan bitince?"

"Ne bulursam," diyerek çorbasını kaşıklamaya başladı. İçim kıyıldı. Allah'ım! "Bir gün yılanı böldükten sonra organlarını çıkarıp yemek zorunda kaldım. Bunu en son üç yıl önce yapmak zorunda kalmıştım. Yine yapacağımı düşünmemiştim."

Elim dondu ve ağzıma götürdüğüm kaşıktaki çorba kâseye dökülürken bakakaldım. Ben de aylarımı dağda geçirmek zorunda kalmıştım fakat hiçbir zaman yılana muhtaç kalmamıştım. Onun bulunduğu durumu hatırlayınca o yokken yediğim her bir lokma ağzıma geldi. Kurtulmak istedim. Onunla aynı duruma gelmek istedim. Nedeni yoktu. Onun yaşadığı zorlukları öğrenmenin midemi altüst ettiğini hissettim.

Kaşığı yavaşça masaya bırakıp arkama yaslandım. "O kadar uzun süre mi duruyordun dağda?"

"Üç ay hiç şehre inmemiştim," dedikten sonra arkasına yaslanıp yüzüme baktı. Bakışları bu sohbetten kaçmak ister gibi geri çekildi. Duvarlarının ardına saklanmak istediğini anladım. "Bunları konuşmanın sana iyi geleceğini düşünmüyorum."

"Ama dinlemek istiyorum," dedim düşük tonlu bir sesle.

"Ben seni daha çok dinlemek istiyorum," dedi kafasını yana yatırarak. "Neden ben yokken neler olduğunu anlatmaktan kaçıyorsun?"

"Kaçmıyor-"

"Kaçıyorsun, Kaza. Furkan Uraz anlatmaya başlayınca susturuyorsun, Melike Nisan senden bahsedince beni uzaklaştırıyorsun, Kubat senin ne kadar kötü halde olduğundan bahsetmeseydi bilmeyecektim bile." Gözlerini kıstı. "Anlat. Annemle aranda geçenleri, Keleş ile olanları, albayı, seni... En çok da seninle ilgilenmemeleri için değiştirdiğin kendinden bahset."

"Yani..." diyerek etrafa bakındım. Uzun zamandır tek başımaydım. Her konuda. Kimse bana destek olamayacağı için kendimle ilgilenen ben olmuştum. Birileriyle yaşadıklarımı paylaşma işini o gittiğinden beri beceremiyordum. "Kötüydü."

"Daha açıklayıcı olman gerekiyor."

Başımı iki yana sallayarak bakışlarımı kaçırdım. "Bugün doğum günün," dedim derinden gelen bir yakınmayla. "Kendimi anlatmak çok bencilce olur."

"Ama benim en büyük hediyem seni dinlemek. Senden seni dinlemek." Benim sessiz kalacağımı fark edince ikna etmek isteyen bir sesle tekrar konuştu. "Doğum günümü kutlamayı yıllar öncesinde bıraktım, Kaza. Emin ol, anlatacakların bugünü diğer günlerden daha özel kılarak bana hediye olacak."

Dudaklarım aralık kaldı. Beni ikna etme konusunda gerçekten iyiydi. Gözleri öyle derin, öyle meraklı bakıyordu ki... o yokken burada olanları anlatmamın ona iyi gelebileceğini düşündüm. Sadece bir an ondan annesini saklamak istedim ve sonrasında ona her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatmak istedim. İçimde bir savaş harbindeyken, "Bana anlat ki seni de bileyim," dediği gibi onu başımla onayladım.

Sakince ayaklandım. "Yemekleri koyacağım," diyerek tabaklarımızı aldım ve mutfağa ilerleyecekken bileğime yapıştı. Bakışlarımı aceleyle elinden çekip yüzüne döndüm. Hayır, ondan kaçmayacaktım. "Sonra gelip anlatacağım."

Sözüme güvenerek bileğimi bırakınca hızla yemekleri koyup yerime kuruldum. Başta yemeğimi yiyerek kendimi hazırlamaya çalışmamı izledi. Ondan kaçamayacağımı, tabağıma eğilip yemeğimi yerken onunla göz göze gelince anladım.

Madensuyundan bir yudum alıp arkama yaslandım. "Tunceli'deyken korkunç derecede zordu. Keleş ve kızlar evime girip çıkıyor, beni sorguluyorlardı. Senin beni terk ettiğine inandırmak için çok büyük bir çaba harcamadım çünkü benim yalan söylemeyeceğimden çok eminlerdi. Özgür'ün acısını yaşıyorlardı ve o durumda ne söylesem inanırlardı. Hepsi kötüydü. Kubat onun evinde yatıyordu, Nizami çivileri saklıyordu, Serkan Hatay'a dönmüştü, Göktuğ alkolik olup sızıyordu, Şükrü Özgür'e mektup yazıyordu, Fırat abi etrafımdaydı... Dağınıklardı."

Bir an derin bir nefes aldım. Çok zor zamanlardı. Turan da bu zorluktan ona hiç bahsetmediğimi anladı ve dirseklerini masaya yaslayıp ellerini yumruk yaptı. Telefonda yalnızca iyi olduğumuzu söyleyerek onu dinlemek istiyordum. O da sorunsuz diyerek kendini anlatmıyordu.

Birbirimizi üzmemek için yaşadığımız zorluklardan hiç bahsetmemiştik.

"O sırada albayla da ilgilenmeye çalışıyordum. Her hafta en az bir kez onun yanına uğramaya çalışıyordum. Bambaşka bir meseleydi. Hatırlamıyordu, saldırıyordu, bağırıyordu, korkuyordu. Akıl sağlığımı kaybetmemem

için bir tek... sen vardın işte. Fotoğrafların vardı, videolar vardı, evimizde sen kokan yatağımız, tişörtlerin vardı ama yetmemeye başladı."

Susuyordu. Dikkatle izliyordu. Lafımı kesmemek için uğraştığını anlayabiliyordum. Bense... o anları tekrar hatırlarken nasıl bir savaştan çıktığımı daha iyi görüyordum. İnsan savaşın içindeyken ne kadar zaiyat verdiğini anlayamıyordu fakat geriye dönüp baktığında kaybettiği asıl şeyin kendisi olduğunu fark edebiliyordu.

Ben o yokken kendimi kaybetmiştim.

"O zamanlar telefonda konuştuğumuz için yine de kontrolümü kaybetmiyordum. Yani seninle konuşmak beni sakinleştiriyordu, ayakta tutuyordu, orada olduğunu bilmek iyi geliyordu. Seninle konuşmak yetiyordu. Hayaline tutunuyordum çünkü tutunacağım başka hiçbir şey kalmamıştı."

"Hayalime tutunuyordun," dedi kısık bir sesle. Belirttiği bu detayla gözlerimi sımsıkı kapattım. O fotoğrafımı yakarken ne hissetmişti bilmiyordum ama ben elimdekiler bana yetmezken delirmiştim.

O benim hayalime bile tutunamamıştı, değil mi?

"Bir gece evime gelip boşanmam için zorladıklarında ufak bir kriz geçirdim. Aslı geldi, Keleş'e söylediğim yalanlara inanmadığını söyledi. Senin gitmediğinden emindi çünkü yalanımı bir tek o anlardı. Anladı da... O gece dertleşirken zamanı olmasa da haberdar olmam gerektiğini düşündü. Sezai Kaza ölmüş." Omuz silktim burnumun ucu sızlarken. "Şehit haberimden sonra iyice kötüleşmiş. Hastalığı ilerlemiş ve gebermiş işte."

Geberdi. Dudağımda kırık bir gülümseme doğacak gibi oldu. Birinin ölümüne sevinecek biri değildim fakat benim küçüklüğüm her geçen gün biraz daha yaşamaktan uzaklaşırken, babam hayatımın daha ne kadar mahvolacağını düşünüyordu. Benim ölüme saygısı olmayanın ölüsüne saygı duymazdım.

Şaşırmadı. Hatta bunu biliyormuş gibiydi. "Nasıl hissettin?"

"Kurtulmuş gibi," dedim gözlerimi kırpıştırarak. İçimde bir çocuk vardı; gözü yaşlı, vicdanı rahat. Onun gözlerinin içine baktım. "Çocukluğumu kurtarmış gibi hissettim."

"Üzülmedin mi?"

"Onun hakkında ne hissettiğimi çok sorgulamadım." Dümdüz bakıp devam etmemi beklediğini gösterince devam ettim. "Sonra haber geldi. Albayı Ankara'ya nakledeceklerini söylediler. Bir bavula eşyalarımı koydum, kimseye haber vermeden gidecektim ama Göktuğ benimle geldi. Annenin evine geldik direkt." Kaşları çatılınca gözlerimi ondan çekmeden, "Senin intikamını almam gerekiyordu," diye konuştum.

Bunu beklemiyordu. Neden beklemiyordu ki? Beni o gece bir köpeğe sarılarak ağlamak zorunda bıraktıran acının asıl sebebi Firuze değil miydi? Neden beklemiyordu ki? Özgür'ün ölümünden kendini sorumlu tutan eşimin, canımın, tüm kalbimin kırılma sebebi Firuze değil miydi?

Hayır, direkt suçlu olmadığını biliyordum fakat her şey... her şey Firuze'nin o rapora onay vermesiyle başlamıştı.

"Kaza..." dedi inanamaz gibi bir sesle.

"Benim terazim farklı çalışıyor. İşini mi yaptı? Yapsın. Kocam üzüldüyse o da üzülecek."

Donakaldı. Geldiğinden beri ilk kez onu bu kadar şaşkın gördüm. "Ben senden böyle bir şey-"

Sözünü yarıda kestim. "Dediğim gibi benim terazim farklı çalışıyor. Seni kendimden ayrı tutmam. Önce biz ama benden önce sen. Bir an bile bakışların yere düştüyse o bakışları düşürenin yuvasını yakarım."

Bana hayranlıkla ya da şaşkınlıkla baktı. Ayırt edemedim. Umurumda değildi. Ne derse desin, ben böyle yapmıştım. Buna kimse karışamazdı. Benim Firuze ile olan meselemin tek bir sebebi fakat birçok amacı vardı; Furkan Uraz'ı, Melike Nisan'ı, Turan Alp'i o mezarlık olan evin içinden kendimce kurtarabilmek.

Bana mı kalmıştı? Bana kalmıştı. Ben yapmazsam kimse yapmazdı. Ben, Firuze'nin önüne geçmeseydim... Uraz'ı evden kovardı. Ben, Melike'ye annesinin abisine yaşattığını söylemeseydim annesini yanlış tanırdı. Ben, Firuze'yi durdurmaya çalışmasaydım... Turan durmadan annesi tarafından ihanete uğrardı.

"Ertesi gün de Uraz Ankara'ya geldi." Bir anda duraksadım. Furkan Uraz'ın ilk geldiği zamanlarda abisine ne kadar sinirli olduğunu hatırlayarak kendimi kısıtladım. "Birlikte yaşadık, gittik."

"Göktuğ da mı buradaydı?"

Kafamla onayladım. "Benim dizlerimde uyuyabiliyordu yalnızca. Başta korkunçtu. Sürekli içiyordu, sızıyordu, deli gibiydi. Onu yalnız bırakamazdım." Sessiz kaldı. "Sonra Keleş de arkamdan geldi. Ev buldular, yerleştiler. Kızlar da tayinlerini istediler. Düzeni buraya kurduk."

İnanılmaz geliyordu. Sırf ben Ankara'ya geldim diye Tunceli'deki tüm düzenlerini bırakıp benim peşimden gelmeleri... Kim yapardı? İnsanın öz ailesi bile yapmazken onlar yapmıştı. Onlara aile derken... gerçek bir aileden bahsediyordum. Uğruna her şeyi yapabilen bir aile.

"Annemle olan neydi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Soğuk savaş," dedim kafamı aşağı yukarı sallayarak. "Kesinlikle soğuk savaştı. Seni görevden uzaklaştırdığını babanla Melike'ye söylediğimde ikisi de gard aldılar. Zaten istediğim buydu, güvendiği her şeyi elinden almak."

"Melike de mi?" diye sordu şaşırarak.

"En çok o," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Fark ettiysen hâlâ annesiyle konuşmuyor. Öyle bir duvar ördü ki Firuze asla ona ulaşamıyor. Uraz zaten... annenin bu yaptığına şaşırmamıştı. Baban başta sert dursa da sonradan işi bu diyerek kapattı konuyu." Yüzümü buruşturdum. "Babanı hiç sevmiyorum. Onu boğazlamak istiyorum."

"Annemi dinledin, değil mi?" diye sordu birden. Ne dediğini anlamadım. "Onun gözünden baktın evliliklerine. Babamı annemden dinlediğin için mi onu sevmiyorsun?"

Hayır. Sen babanı seviyorsun diye onu seviyordum. Sen gittiğinde baban da benim için bitti. Basit aslında.

Duraksadım. Bunu hiç düşünmemiştim ama reddetmedim. Mustafa Yavuz'u, Firuze'nin gözünden dinlediğim için de sevmiyordum. "Anneni anlıyorum," dedim kısık bir sesle. "Onu yaşlılığıma benzetiyorum bazen. Her şeyi yapabilecek kadar gözü kara." Kaşlarını kaldırdı. "Ama ben ondan daha gözü karayım."

Kasılarak yüzüme baktı. Bir şey anladı fakat reddetmek istedi. "Ne yaptın?"

"Önce çevresini aldım elinden. Sonra da..." Durdum ve bakışlarımı kaçırdım. "Albayla ilgileniyordum çoğunlukla. Annenle çok uğraşamadım," diyerek kendimi susturdum. Söylemeli miydim? Buna hazır mıydı? Annesinin tüm saygınlığını, uğraştığı her şeyi elinden almak için uğraştığımı bilmeli miydi?

"Sakın," dediğinde bakışlarım ona döndü. Ne yaptığımı anlamıştı. "Bana yalan söylemeyi aklının ucundan bile geçirme."

Omuzlarımı dikleştirdim. Yaptıklarımdan utanmıyordum. "Uğraştım," dedim yutkunarak. "Önce çevresi, sonra evdeki otoritesi. Uraz'ı kovmaya çalıştı ama avucuma düşmüştü. Salondaki koltuklarda birkaç gece içerek sabahladık. Sarhoşken dilini tutamıyor. En zayıf noktalarını öğrenene kadar onu zorladım. Mesela babana hâlâ deli gibi âşık olduğunu, özgüvensizliğini evdeki otoritesiyle gizlediğini, mesleğinde çevresine önem verdiğini ve ağırlığını kaybetmenin onu delirttiğini öğrendim. Sonra da... oynadım."

"Nasıl?"

"Elime Fikriye Konmaz dosyası geçti," dedim yalnızca. Kasıldı. Ellerinden biri yumruk olurken bakışları yüzüme kilitlendi. "Annenin Fikriye ile

defalarca kez konuştuğunu biliyor muydun? Uraz'dan vazgeçmesini söylediğini?" O kadar gerildi ki kaslarının daha ne kadar büyüyeceğini düşünürken buldum kendimi. "Fikriye'yi öldürttüğünü düşündüm çünkü Fikriye çocuğu doğuracak kadar sağlıklı bir kadınken kalp yetmezliğinden doğumda ölmüştü."

"Hayır," dedi yavaşça kafasını iki yana sallayarak. Bakışlarında büyük bir boşluk oluştu. Düşündüklerini de unutmak istediğini anladım. "Öldürmez. Annem değildir."

"O öldürtmemiş," dedim hemen. "Uraz'ın dayısıymış doktora parayı veren. Çocuk da Fikriye de ölsün istemiş ama Uraz yaşamış işte... Firuze sonradan devreye girmiş. Fikriye ölünce annen adamın avukatlığını üstlenmiş ama karara karşı çıkmamış. Adam da Firuze'nin kendisini kandırdığını anlayıp tehdit etmiş. Sırf... Uraz'a ve size zarar vermesin diye bir mafyadan yardım istemiş ve adamın infazını vermiş."

Sandalyesinde kalakaldı. Öyle şaşkındı ki bunu beklemediğini gördüm. Annesinin mesleğine ne kadar bağlı olduğunu biliyorduk. Hayatı boyunca yalnızca kocasının metresini korumak için kendini tehlikeye atmıştı.

"Fikriye için mi?" diye fısıldadı. Kafamı aşağı yukarı salladım.

"Hayatım boyunca bir kez adaleti kendim sağladım dedi. Fikriye ve Uraz için."

"Gençliğini yaktı," dedi donuk bir tavırla. Bir şey hatırlamış gibiydi. Kafasının karışık olduğunu görebiliyordum. Bu gerçeğe verdiği tepkiyi saklıyormuş gibiydi. Gerçek tepkisini içten içe gard alarak verdiğini hissettim.

Birkaç kez evde ve internette karşılaştığım Firuze'nin gençlik fotoğraflarındaki canlılığı geldi aklıma. "Su gibi temiz, bahar gibi genç, cam gözlü Firuze'nin yüreğine batmış kırıklar. Bir sevdaya yakalanmış. Tüm renklerini, gülüşünü çalmış, cam gözlerini paramparça etmiş o sevda. Kara sevda değil, kırık sevda. Bir gençlik, bir de koca yürek borçlular şimdi ona," diye konuşunca çenesini inanamaz gibi sıvazladı.

"Niye?" diye fısıldadı.

"Fikriye yardım istemiş, öldürecek abim beni demiş. *O an kadındım ve bir kadın benden yardım istemişti, sırt dönemedim* dedi."

"Hay sikeyim," diyerek yüzünü sertçe sıvazladı. Dişlerini sıktı öfkeyle. "Bunları anlatırken sana koz verdiğini anlamadı mı?"

"Köşeye sıkıştırmıştım. Başka çaresi yoktu. Sonra ben onu orada bırakıp gidecekken istifa edeceğini söyledi. *Melike de benim gibi bu aileyle uğraşmasın, bırak istifa edeyim* dedi."

"Sen ne yaptın?"

"Korgeneral Alparslan Aksakallı'nın oyununun içinde olduğumu anladım ve albaya gittim."

Bu ismi annesinden bahsederken kullanacağını düşünmediğinden olsa gerek bocaladı. "Ne oyunu?"

"Uraz hastanedeyken dosyayı bana veren Aksakallı'ydı. O dosyanın gizli olduğunu anlamalıydım. Firuze o dosyayı çoktan yok etmiş olmalıydı ama hırslarıma yenik düştüm. Dosyayı aldığımda Aksakallı'nın avucuna çoktan düşmüştüm."

Sinirle yüzünü sıvazladı. "Onunla baş edemezsin." Birkaç kez daha ellerini sertçe yüzüne bastırdı. "Aksakallı'ya düşman olamazsın. Onun oyunlarını anlayamazsın. Ona karşılık veremezsin. Sezin ne yapacaksın? Kafandaki neyse onu sil!"

"Firuze'yi ben istifaya zorlayacağım ve Aksakallı da onun zayıflığından yararlanıp kendi safına çekecek," diye konuştum öfkeyle. "Annenin yolunu kesmek isterken karşımda görmeyi istemiyorum. Firuze'ye istifa etmesini istemediğimi söyledim. Bir de bununla uğraşamam. Aksakallı herkesle oynayacak kadar büyük olabilir ama onun piyonu olmayı düşünmüyorum, Alp."

"Piyon mu?" Suratını asarak, "Albaya gittin?" diyerek devam etmemi beklediğini göstererek konuyu kapattı.

"Ne? Niye konuyu kapatıyorsun?"

"Albay sana cevabını verdi mi?" Dişlerimi sıkarak ona baktım. "Verdi mi, vermedi mi?"

"Albayın kendinde olduğunu-"

"Verdi mi, vermedi mi?"

Ona öfkeyle bakarken zorlukla konuştum. "Aksakallı devletin yumruğu dedi. Ondan başkasının emrini dinlemeyeceksin, dedi."

Yüzündeki ifade sertleşti. "Ve?"

"Karşısında durmuyorum," dedim yine sinirle.

"Onunla oynadığını anlarsa sana karşılık verir."

Sinirle güldüm. "Amcalarımın yaşadığını ve adamların üçlü koalisyon şeklinde hayatımla oynadığını öğrendim. Her bir hamlemle onları sevindirmişim ve en sonunda senin de dahil olduğun oyunun son seviyesine gelmişiz. Her birimiz kullanılmışız ve ben bunu bilirken arkama yaslanacağım öyle mi? Haklı olan kim sence?"

"Sezin, onunla oynamayacaksın," diye konuştu bastırarak. Sinirliydi ve beni uyarırken endişesini de gösteriyordu. "Keleş'le, Aslı'yla, kızlarla, ailenle, albayla oyna. Bak, benimle bile oyna ama onunla oynama."

"Niye?"

"Çünkü aynı saftayız. Düşündüğünden de büyük bir adam. Albay haklı. O ne derse onun sözündeyiz. Başka söz bizim için geçerli değil."

"Kim olabilir?" dedim öfkeyle. Anlatsın istiyordum. Birisi de ondan devlet diye bahsetmeyip açıkça konuşsun istiyordum. "Büyük adam, devlet adam, koca adam... Ee? Hayatımı sikmişler, kim onlar?"

"Anlayacaksın," diyerek geriye yaslandı.

Göz devirerek tabağımda eziyet ettiğim eti bıraktım. "Dua et, doğum günün," diye ters bir şekilde konuşarak önüme döndüm. "Daha fazla konuşmayacağım." Yemeğimden birkaç parça alıp ağzıma sıkıştırdım. Ağzım doluyken, "Bu kadar," dedim sinirle. "Bir şekilde ayaktayım işte."

"Ben aramadığımda ne yapıyordun?" diye sorunca hâlâ sinirli olduğum için öfkeyle ağzımdakini zar zor yuttum.

Bir de soruyor muydu? Emrinde olduğu adama sorarsa her şeyi öğrenirdi zaten!

Aksakallı'nın üstüm olduğunu, hatta paşa olduğunu biliyordum fakat Turan o ne derse onu mu yapacaktı? Hiç mi değerlerimi önemsemiyordu? Adam değerlerimi eziyordu. Yıllardır Aksakallı ve sözde öldüğünü sandığım amcalarımın hayatımla oynadığını söylüyordum. Hiç mi beni duymuyordu? Yaptığım her şey belki de... benim yaptıklarım değildi. Belki de her şey onların laflarıyla şekillenmişti. Ben, Keleş, Turan... Bunu hazmetmenin kolay olduğunu mu düşünüyordu?

Ben doğru bildiğim her şeyin yalan oluşuyla yüzleşiyordum. Turan'ın görevden uzaklaşmasının asıl sebebinin Aksakallı olduğunu öğreniyordum. O adamla aynı safta olmamız, bize verdiği zararları yok mu sayıyordu?

"Kriz geçirip seni özlüyordum. Her gün ağlıyordum. İyi misin, nerede yatıyorsun, üşüyor musun diye kafayı yiyordum. Herkesin karşısında durmaya çalışıp yalnız kaldığım her an halimize sövüyordum. Dağda olmayı, apoletimi ve silahımı özlüyordum. Çünkü devletin yumruğu dediğiniz adam her şeyi elimden almıştı. Hem de sebepsiz yere." Dişlerimi sıktım. Ağlamak istemiyordum. Yalnız olduğumu düşünmek istemiyordum. "Siktiğimin topuklularıyla dikilmeye çalışırken dünyam kayıyordu ama sen dönünce her şeyin yerinde olduğunu gör diye dünyayı tutmaya çalışıyordum. Bir tek ben düşünüyordum seni! Her bir Allah'ın kulu senden nefret ederken hepsini etrafımdan kovuyordum çünkü siktiğimin yerinde hayatımdaki en önemli şey sensin!"

İşaretparmağımı masaya dayayıp öne doğru eğildim. "Devlet devrilir ama ben senin düşüncene yenilirim. Anladın mı? Senden başka kimsenin safında olmam!"

Nefes nefese gözlerine döndüğümde hiç soluk almadan konuşan yüzüme öyle bir bakıyordu ki dünya yine kaymaya başladı. Bana inanamıyor muydu? Ben de ona inanamıyordum! Elbette mesleğimizde emir neyse onu başımızın üstüne koyar, üstü gözetirdik fakat artık elimde ne mesleğim vardı ne de emeklerim. Hepsi bir gece aniden benden alınmıştı.

Sinir harbiyle ağzımdan çıkanların farkına, onun bana yanan gözlerle baktığını görünce varabildim. Çatalı elimde sıkarak sinirle yemeğime döndüm. "Her neyse ya."

Turan elimdeki çatalı bıraktırıp beni birden kucağına alınca, "Ne yapıyorsun? Yemek yiyorum!" diye seslensem de ensemden tutarak dudaklarına çekti. Nefesi yüzümü yaladı ve dudakları bana o kadar sert bir şekilde çarptı ki ona tutunmak zorunda kaldım. Sinirle öpmeye başladı.

Sözlerim miydi onu sinirlendiren yoksa tavrım mı, bilmiyordum. O yokken yaşadığım her şeyin bu kadar hızlı göz ardı edilmesini sindiremiyordum yalnızca. Ve o da karşıma geçmiş, Aksakallı'ya dokunmayacaksın diyordu. Yalnız olduğumu hissediyordum.

Başım dönerken dudakları bir an beni bırakmadı. Sıkı tutuşu tenime gömülmüştü. Elbisem karnımda toplandığı için altımdaki tanganın çıplak bıraktığı kalçalarıma bastırdığı parmaklarının, tenimde bıraktığı kızıllığı tahmin edebiliyordum.

Beni yatağa bırakıp nefes nefese dudaklarımdan ayrıldı. Bakışları hızla yüzümde gezindi. O an anladım. Ben ne dersem oydu. Ben yalnız değildim. Onun devletten sonraki önceliği bendim ve Aksakallı devlet değildi. Yalnızca biz vardık ve her zaman yalnızca biz olacaktık.

"Sikerim safını," dedi öfkeli bir nefesle. "Senden başka kimsenin emrinde değilim. *Her şeyi siktir et, gidelim* de bana. Düşünmeden kurtarırım bizi buradan." Kendini bana bastırdı. "Sen yalnız değilsin. *İstemiyorum* de, *içinde olduğumuz durumdan kurtulmak istiyorum* de. Sana yemin ediyorum Sezin, kimseyi görmez gözüm. Hiç kimse beni, senin istemediğin bir şeye zorlayamaz."

Gözlerimin yandığını hissettim. Gözlerim gibi solum da yanıyordu. Onun bana olan sevgisinin yoğunluğunu hissetmek beni cehennemde yanacağımdan daha çok yaktı. Onun bir bakışına tutuşmak benim sessiz yeminimdi.

Çenemden tutarak yüzümü kendisine çevirdi. "Kimseyi istemiyorum senden başka. Bana ver emrini, itaat edeyim. Gidelim de, gidelim Kaza. Asla bu işin içine girmeyiz. Kimse bizi tutamaz."

Asla. Bu dosya bizimdi. Eğer bizi bir işin içine çekeceklerse en önden yürürdüm. Turan'ın dediği gibi hiçbir şey bitmiyorsa ve daha yeni başlıyorsa başlangıç ıslığını ben çalardım.

Onu dudaklarıma doğru çekerek, "Devlet ayakta kalsın, ben sana yenilmeye devam ederim," diyerek dudaklarının arasına sızdım. Ensesindeki saçlarını çekiştirerek öperken üstündeki kıyafetlerine saldırdım.

Bir an sonra çıplak bir şekilde üstümdeydi.

19. MECBURİYET HIRSI KÖPEĞİ EDER

Bir hafta sonra

"Terapiyi bıraktım."

Arabanın altından kayan yolu izliyordum. Onun dikkatini yoldan çekmeden söylediği cümlenin hissettirdiği sakinlikle, "Ne demek bıraktım?" diye sordum. Kesinlikle çok bile dayanmıştı.

Eve gelmiş, işimiz olduğunu söyleyerek hazırlanmamı beklemişti. Nereye gittiğimizi sorduğum soruları cevapsız bırakması beni delirtse de sakindim. İçimde nereye gittiğimizi bilen, olanı bekleyen bir his vardı.

"Gerek olmadığını düşündüm," diyerek kırmızı ışıkta durdu. Gözündeki güneş gözlüğü, kolundaki büyük kol saati, siyah tişörtü ve koyu renk kot pantolonu ile mükemmel derecede yakışıklıydı. Birkaç gün önce saçlarını kestirmesi onu o kadar karizmatik kılmıştı ki ağzımın sulanmasını durduramıyordum. Son bir haftadır her gün evde durup tam olarak evliliğimizin baharını yaşıyor olsak da ona doyamıyordum. İnanılmaz bir çekim hissediyordum.

"Ama daha yeni yanıt almaya başladık," dedim gözlerimi kırpıştırarak. Kesinlikle bir haftada daha iyiye gitmişti. Donup kalmaları azalmaya başlamıştı ve çoğunlukla nasıl hissettiğini, ne düşündüğünü söyleyerek duygularını belli ediyordu. Birkaç kez gülmesi, şaşırması ve kızması onun durumundaki birinin çabuk toparladığını gösteriyordu.

"Zaten başlı başına saçmalıktı," diye konuşarak üstümde göz gezdirdi. Bugün beyaz bir gömleğin üstüne krem rengi trençkot, siyah pantolon ve siyah *stilettolarımı* geçirip acele ile çıkmak zorunda kalmıştım. Makyaj da yapamamış, sadece ruj sürebilmiştim.

Büyük güneş gözlüklerimin ardından onu süzüp, "Saçmalık olan sana iyi gelen tedaviyi bırakman," diye cevap verip yola döndüm.

"Bana iyi gelen tedavi değildi," diyerek yeşil ışık yanınca ilerledi. "Sadece kafamı toplamam gerekiyordu."

"Ve duygularını yeniden keşfetmen."

"O konuda yardımcı olan sendin," diyerek gözucuyla bana baktı. "Doktora ihtiyacım yok. Karımın yanında olmak beni toparlardı."

Gülümsememi bastırarak camdan dışarı baktım. Rüya gibi bir haftaydı. Asla düşüncelerini benden kaçırmadığı için her an bana iltifat edip benimle ilgilenmişti. Normalde iş başında olmamamıza rağmen sürekli iznini iyi kullanmamız gerektiğini söylemişti. Ne izni olduğunu da bilmiyordum. Göreve geri çağrılmamıştık ki.

"Garipsin."

"Bu garip sana âşık. Çok sorgulama," diyerek birden bir yola saptı ve gaza asıldı. Boş yolda hızla giderken birkaç dakika sonra tanıdık otoparka girdiğimizi gördüm.

"Alp..." diye fısıldadım ama o hesaplı bir tavırla arabayı park edip bana dönerek, "Toplantıya çağrıldık. İznin erken bitmesine karar verildiğini söylediler," diye konuşunca kafamı iki yana salladım.

Kaza amcalarım ile yüzleşmeyi, olanları duymayı ya da bu saçmalığa bulaşmayı istemiyordum.

"Bunu istemiyorum," dedim mide bulantım başlarken. Birkaç gün sonra regl olacağım için umursamadım. Genelde regl döneminde karın ağrısının yanında mide bulantısı ve baş ağrısı da gelirdi.

"Emin ol ben de istemiyorum bebeğim," diyerek yüzümü avuçlarının içine aldı. "Kısa süreceğini söylediler."

"Devlet mi?" dedim gülümseyerek.

"Büyük adam," diyerek göz kırpıp dudaklarıma minik bir öpücük bırakınca derin bir nefes aldım.

Aksakallı'yı hayatımızdan çıkarmak imkânsız gibi görünüyordu.

Arabadan inip kapımın yanında durdu ve elimden tutarak beni indirdi. Arabanın kapılarını kilitlerken belime kolunu sararak kendisine çekti. "Kısa sürecek ve gideceğiz," diye bilgi verdiğinde alayla güldüm.

"Bizi rahat bırakmayacaklar," derken bu lafıma kesinlikle inanıyordum. Turan parmak izini okutarak asansör kapılarını açtığında bedenim kasıldı.

İstihbarat binasında neden parmak izi kayıtlıydı? Göğsümde tarifi olmayan bir ağrı başlarken sadece donarak kapıya baktım. Dudaklarım aralanmadı. Buraya ilk getirildiğinde nerede olduğunu bilmediğini söylemişti. Neden parmak iziyle lanet asansörü açmıştı?

Birkaç saniye sonra kafamdaki bütün soru işaretlerinin cevabını alacağımı bildiğimden mi, yoksa buna kafa yormanın benim zararıma olacağını fark ettiğimden mi bilmem, sustum. Sadece sustum.

Asansör bizi yukarı taşırken Turan da sessizdi. Kapılar açıldığı gibi bizi karşılayan yine Bige oldu. Gülümseyerek, "Merhaba, Sezin. Seni tekrar gördüğüme sevindim," diye konuştuğunda gözlerimi kıstım.

"Bunun bir tesadüf olmadığını ikimiz de biliyoruz," diye soğuk bir sesle konuşunca gülümsemesini bozmadı.

"Tatiliniz nasıl geçti?" diyerek elindeki tabletle önümüzden yürümeye başladığında Turan'a dönüp baktım. Beni izliyordu. Hareketlerimi o kadar dikkatli takip ediyordu ki içimden sövdüm. Rahatsızlığımı çok iyi görüyordu.

"Tatil?" dedim anlamsızca.

"Siteyi gezmeye çıkmadınız mı? Havuzu çok kullanışlı. Spor salonunu sık sık kullanırım, sizi hiç görmedim," dediğinde onunla aynı sitede olduğumuz gerçeğine göz devirerek etrafa bakındım. Yine cam alanda birkaç kişiyi bilgisayar başında gördüm. Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalkarken vücudumun kasılmasını sağlayan şey, lanet olası gençler değildi.

Başlarında dikilen Serkan Direk'ti.

Bedenim donakaldı. Adımlarım bıçak gibi kesilince Turan'ın da kasıldığını hissettim. Aynı yere bakıyorduk ve Serkan'ın burada ne sik aradığını anlamaya çalışıyorduk.

Serkan kafasını kaldırıp beni görünce ve şaşırmadan gülümseyince kafamı iki yana salladım. Elini ensesine götürüp kaşıdı. Hayır. Hayır!

Aksakallı oyununa o da mı girmişti? Siktir! Serkan neden peşimden Ankara'ya sorgusuzca gelmişti? Hatay'da kalma konusunda kesin olduğuna emindim. Ankara'ya geldiğini duyunca... sorgulamaya vaktim olmamıştı. Ayrıca o... matbaada çalışıyordu! Burada ne işi... Biz neyin içindeydik!

"Alp... bana kafayı yediğimi söyle."

"Hiçbir fikrim yok," diye konuştu. "Senin kadar yabancıyım buraya."

Sinirle ona dönüp, "Siktiğimin asansörü parmak izinle açıldı!" diye dişlerim arasından konuşunca, "Aksakallı okutmamı söyledi," dedi sakince. "Açılacağını düşünmedim."

Bana yalan söylemiyordu. Söyleseydi onu da düşman safına katacaktım ama ortada düşman safı diye bir şey olduğundan bile şüpheliydim.

"Burada ne bok döndüğünü çabucak öğrenip defolup gitmek istiyorum. Bir daha da buraya girmeyi düşünmüyorum. Siktir olup gideceğiz, tamam mı?" diye konuşunca, "Sadece sakin ol," dedikten sonra şakağıma bir öpücük kondurdu.

Bige, "Serkan ekibe altı ay önce katıldı," diye konuşunca ona öyle bir döndüm ki adımları duraksadı. "Bunları benden dinlememeniz daha iyi olacak gibi."

"Sen taşak mı geçiyorsun benimle?" dedim ona öfkeyle. Bu kadın neyin nesiydi? Serkan'ın burada ne işi vardı! Biz burada ne halt ediyorduk!

Turan da aynı gerginlikle, "Altı ay mı?" derken ben başka bir şeyi merak ediyordum.

"Her şeyden haberin var mı?"

"Ben bir istihbarat mensubuyum, Sezin. Her şeyden haberimin olması şaşılacak bir şey olmamalı," diyerek gülümsedi. "Benimle konuşmak istersen evinin iki üst katındaki dairenin kapısını çalabilirsin. Bir kahve içecek dosta ihtiyacım olmadığını söylersem yalan olur. Mesleğim gereği dostlarım hep göstermelik oluyor tahmin edeceğin üzere."

Ona inanamaz gibi baktım. Buradaki herkes nasıl bu kadar rahattı amına koyayım!

"Rahatlığın sinir bozucu," diyerek dürüst olduğumda kaşlarını kaldırdı.

"Gerginliğin anlamsız."

"Bilmediğim bir yerde, hayatımı tepetaklak eden insanlarla karşılaşıyorum. Ve yalnızca birkaç saniye önce eski askerimin istihbarata katıldığını öğrendim."

"Bu benim problemim değil," dedikten sonra, "Seni bu odaya alacağım. Aksakallı, Turan ile görüşmek istediğini söyledi," diye ekledi ve yanında durduğu kapıyı açtı. Bir sorgu odasıydı. "Birkaç dakika bekleyeceksin."

"Hayır," diyerek hiddetle Turan'a döndüğümde, "Birkaç dakika bebeğim. Ne olduğunu sorgulama, yalnızca bekle. Söz veriyorum yanına geleceğim," dedi ve bir saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Kimse sana zarar vermez."

"İsterlerse denesinler," diye soludum.

"Aynen öyle," dedikten sonra elimi tutarak bir öpücük kondurdu. "Birazdan yanındayım."

Benden uzaklaştığında Bige'ye döndüm. "Ona eşlik edeyim," dediğinde, "Kocama davranışlarına dikkat et," diye konuştum sinirle. Güzel bir kadındı. Turan'ın ona bakmayacağına emin olsam da onun davranışlarından emin değildim. Onu tanımıyordum! Bir istihbarat ajanını sakat bırakıp başıma bela almayı istemezdim.

Bige, "Milletin kocasına sulanan kaltaklardan değilim. Korkma," deyince Turan bana inanamaz gibi baktı.

Kaşlarımı çatıp *ne var* der gibi bir yüz ifadesi yaptım. *Pes* der gibi ellerini kaldırınca gözlerimi işaret edip onun üstüne doğrulttum. Gülümsedi.

Göz devirerek odaya girdim ve sandalyeye oturdum. *Ne olduğunu sorgulama, yalnızca bekle.* Tamam... bunu yapabilirdim. Sekiz koca ay boyunca kocamı beklediysem hayatımda değişecek bokları da birkaç dakika beklerdim.

Dakikalar akarken dayanamayıp ayağa kalktım ve odayı incelemeye başladım. Geniş, siyah camın önünde durduktan sonra bakışlarımı karşıya diktim. His miydi yoksa yalnızca emin olduğum bir şey miydi bilmiyordum. "Beni izlediğinizi biliyorum," dediğimde birden camın ardındaki ışıklar açıldı ve onları gördüm.

Metin Kaza ve Tekin Kaza.

Sarsılarak geriye doğru bir adım atacakken metanetimi koruyup omuzlarımı dikleştirdim. Zayıflığımı hiç kimseye göstermezdim.

"Nasıl yaşıyor olabilirsiniz?" diye sorduğumda Metin Kaza omuzlarını dikleştirdi. Birbirlerine gerçekten çok benziyorlardı. Gençken de birbirlerini anımsatırlardı fakat yaşlılık onları iyice ikiz yapmıştı.

Tekin Kaza yan taraftaki bir şeye basıp, "Şans," dedi.

"Şans?" diye bağırdım gülerek. "Şans mı? Dedem ve babaannemin sizden sonra neler yaşadığını biliyor musunuz? Dedemin nasıl acı çektiğini?"

"Babam bununla baş edebilecek bir adamdı," diyen Metin Kaza'ya bakarken kafamı iki yana salladım. "Bizim yaşattığımızı sen de yaşattın ailene."

"Benim ailem sizinkiler kadar beni sevmiyordu!" diye tıslar gibi konuşunca Tekin Kaza gerildi. "Kardeşinizin nasıl bir adam olduğunu bilmiyor muydunuz? Niye şaşırdınız? Öldüğü için ondan bahsetmememi mi bekliyordunuz? Öldükten sonra arkasından keyif sigarası yakılacak kadar pislikti."

Metin ve Tekin Kaza kaşlarını kaldırdı aynı anda. Babam hakkında bu şekilde konuşmamı beklemiyorlar mıydı? Kötü haber! Babamdan nefret ediyordum ve ölümüne içim sızlamamıştı.

"Serdar Köktür'ü bana yollayan siz miydiniz?" diye sordum dişlerimi sıkarak. "Asker olduğumu öğrendikten sonra siz mi Keleş'in başına geçmeme karar verdiniz?"

"Zaten Serdar'ın aklında sen vardın. Sadece bir kadın askeri timin başına koymaya cesaret edemiyordu," diye konuşan Metin'e, "Ve?" dedim sinirle.

"Alparslan'a seni önermesini söyledik," dedi sakince. "Emir değil, öneriydi. Sen zaten çok başarılı bir örnektin."

"Siz olmasaydınız benden bir bok olmayacaktı yani?" dedim alayla.

"Sen ne yaptıysan kendin yaptın. Kimse seni desteklemedi."

"Size hayrandım," dedim dişlerimi sıkarak. "Sizin sayenizde asker olmak istedim. Siz şehit olunca sizinle övündüm, her anımda sizi andım ve şimdi... ölmediniz mi?" derken bana düz gözlerle baktılar.

"Biliyoruz," dedi Tekin Kaza. Bir ağızdan konuşmaları ayrı bir sinir krizi sebebiydi!

"Tahrir'in peşimde olma sebebi siz miydiniz?" dediğimde sessizleştiler. "O herif kadın olduğumu bile bilmiyordu! Kaza soy ismine sahip olduğum için mi hedef bendim?"

"Evet," dediler ve ışık kapandı.

Siyah camla karşı karşıya kalınca kendimle yüzleştim. Yüzüm sinirden kızarmıştı. Cama bir yumruk attım. "Açın şu ışığı! Her şeyi anlatacaksınız!" diye çığlık attım. "Ne evet? Burada olma sebebim ne? Neden karşıma çıktınız?" Cama vurmayı sürdürürken elimin acısını umursamadım. Camı kırmak istiyordum. "Karşıma çıktıysanız anlatacaksınız!"

"Sakin ol, Sezin," diyen ses ile arkamı döndüm ve Aksakallı'nın masanın başında olduğunu gördüm.

"Alp nerede?" diye sorarak arkasına bakındım. "İyi mi o? Nerede?"

"Benden habersiz terapiyi bıraktığı için küçük bir testten geçiyor," dediğinde yüzümdeki ifade dondu.

"Ona zarar verirseniz kim olduğunuzu umursamam," diye dişlerimin arasından konuşarak masanın başında durup ellerimi masaya yaslayınca güldü. Bildiğin güldü.

Suratına inanamaz gibi bakınca, "Beni çok eğlendiriyorsun," dedi sırıtarak. "Neden oturmuyorsun?" diyerek önündeki sandalyeyi geriye çekti ve eliyle oturmamı işaret etti. "Sohbet edelim."

"Bu da mı emir?" diye sordum gözlerimi ona dikerek.

"Sen çok zeki bir kadınsın," dedi keyifle. "Hayatımda tanıdığım en hırçın kadınlardan birisin. Bige de senin gibiydi," deyince dişlerimi sıktım. "Onu bu yüzden ekibimde istemiştim."

"Onu da tehdit mi ettiniz?"

"Hayır, askerlerimi tehdit etmem," diyerek oturmamı işaret etti. "Mecbur bırakırım. Çünkü bilirsin, mecburiyet hırsı köpeği eder."

"Beni de mi mecbur bırakacaksınız?" diye sorarken yavaşça adımladım ve tuttuğu sandalyeye oturdum. Karşımdaki sandalyeye kurulup yüzüme baktı.

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Sen mecbur değilsin. Kapıdan çıkıp gidersen seni tutmam."

"Alp'i almadan hiçbir yere gitmem."

"O halde mecbur gibi duruyorsun," dedi arkasına yaslanarak.

Komediydi resmen!

"Siz kimsiniz?"

"Kocanı eğiten adam olduğumu anlayamadın mı?" diye sordu gülümseyerek. "Ben Dhib'in doğuşunun sebebiyim."

Turan'ı Dhib yapan Korgeneral Alparslan Aksakallı mıydı? Anlamıyordum.

"Onu bulduğumda İngiltere'de bir nezarethanedeydi, biliyor musun? Annesinden yüzü gülmemiş bir çocuktu. Pasif babasından daha güçlü, kararlı ve sinirliydi. Öyle sinirli ve büyüktü ki." Güldü. "Ona bir teklif yaptım. Türkiye'ye benimle döndü ve akademiye girdi. Aynı akademideydiniz ama onun ayrıcalığı vardı. Akademide değil, adada eğitim görüyordu."

"Neden?" diye fısıldadım.

"Çünkü onun fiziksel yapısına sahip askerler, diğer askerlerin eğitimlerini çocuk oyuncağı görürdü. Öyle de oldu. Turan eğitimlerde yorulmuyor, acı çekmiyordu. Bu yüzden ayrı bir eğitimde adada sağ kalmaya çalışırdı. Aylarca eğitimde olurdu. Onu zorlamak emin ol hiç kolay değildi. Bir canavarı yormak imkânsızdır, Dhib yorulmaz. Aylarca hayvan ölüsüyle beslense de pes etmez. Çünkü bu şekilde eğitildi."

Neden herkes ondan canavar gibi bahsediyordu? Turan canavar değildi. Bunu söylememesi için onu uyarmak istedim fakat söylediği diğer şeyler düşünmemi engelliyordu.

"Bunu bilmiyordum," dedim yutkunarak.

"O yalnızca asker değil," diye konuştu. "Onun gibileri devlet kaçırmaz. Alp kaçırılmaz bir nimet."

Buna katılıyordum işte.

"Sizden devlet diye bahsediyor," diye konuştum yutkunarak.

"Ben devlet değilim, Sezin. Devlettenim ama devlet değilim. Oturduğun sandalye devlettir. Bindiğin asansör, gördüğün bilgisayarlar, aldığın silah, apoletin, mesleğin, eğitimin, yürüdüğün yol, aldığın nefes... Devlet her şeydir, bir adam değildir."

Yerimde dikleşmek zorunda kaldım. Bahsettiğini anlıyordum. Çok iyi anlıyordum. Hepimiz devlete hizmet ediyorduk fakat bu bir adamla sınırlı değildi. Devlet bir amaçtı. Tarihti, duyguydu, ruhtu ama asla bir adam değildi. Ve her birimiz devlete uzatılacak eli kırmak için yaşıyorduk.

"Serdar Köktür sizi dinlememi istedi. Devletin yumruğu olduğunuzu söyledi."

"Öyle görülüyorsam bu bir şereftir, Sezin. Gençliğimde Turan gibiydim. Kaybolmuştum ve beni de biri buldu. Devlettendi ve beni devlet için büyüttü."

"Siz de Turan'ı öyle büyüttünüz. Devlete hizmet etmesi için onu bir silah haline getirdiniz," dedim sakince.

"Aynen öyle," diye fısıldadı. "Çok güzel tanımladın. O bir askerden çok daha fazlası. Korkusuz, kaybedecek bir şeyi olmayan, tahmin edilemez, güçlü bir devlet silahı... Dhib." Derin bir nefes aldı. "Alp en kıymetli askerim. Onun tüm eğitimini üstlenip Dhib olmaya ikna etmek zor değildi. Her kaybından sonra daha da kontrolsüz biri oldu. Eğer onu dağa yönlendirmeseydim kafasına sıkardı. Akli dengesi hep bozuktu, bu yüzden devletin silahı oldu. Onun psikopatlığı bizim gücümüz."

Alp psikopat falan değildi.

"Ondan öyle bahsetmeyin," derken buldum kendimi. Bir şey demeden izledi beni. "Ona canavar, psikopat şeklinde hitap etmeyin. Alp öyle biri değil."

"Fakat Dhib öyle biri. Onu Dhib'ken hiç izledin mi?" Alayla kaşlarını kaldırdı. "Tavsiye etmem, Sezin."

Dudaklarım titredi. Bir kez şahit olmuştum. Gözünü bile kırpmadan pürmüzle Yorgi'yi yakmıştı. Derince yutkundum. "Terapiye girmesini isteme sebebiniz ne?"

"Terapi öylesineydi. Birkaç seans ve testle birlikte onu dosyaya almam için göstermelik bir prosedür. O da bunu bildiğinden kabul etti. Terapistin boynunu kırmadığına şükrediyorum. O herife kimse katlanamıyor."

"Size niye bu kadar bağlı? Terapiye asla başlamazdı, teste girmezdi ama siz dediniz diye..."

"Hayatı boyunca benim emirlerime uyacağına yemin etti çünkü nezaretten onu çıkarırken kime hizmet edeceğini ona anlatmıştım. Şimdi ben ona kafana sık dersem sorgulamaz, sıkar. Sebebi ne biliyor musun?"

Ellerimi dizlerimin üstüne yasladım. Güç bulmam gerekiyordu. "Çünkü devletin emri olduğunu bilir."

"Beni anlaman çok mutlu etti," diyerek arkasına yaslandı. "Her şeyi merak ediyorsun, değil mi? Bige, Serkan'ı görünce sinirlendiğini söyledi. Dengesiz davranabileceğin konusunda beni uyardı. Onu korkutmuşsun. Bige'yi! Benim en gözü kara ajanımı!" Tebrik eder gibi baktı. "Seni anlıyorum. Amcaların, Serkan, Turan, ben... Hepsi kafanı karıştırdı."

"Serkan da mı sizin emrinizde?" diye sordum.

"Sezin..." Güldü. "Dostlarının hepsi benim emrimde."

"Neden?"

"Şehit kardeşlerinin intikamını istiyorlardı. Hiçbir şey yapmadan durmak onlara göre değildi. Bu yüzden ne dediysem... yaptılar."

Bana niye açıkça konuşuyordu? Anlamıyordum. Bunlar gizli olması gereken şeylerdi. Burada ne işim vardı? Dostlarımdan kastı neydi? Keleş'in hepsi mi? Yüreğim korkuyla çarptı. Keleş olmazdı.

"Onlara zarar vermeyin," diye soludum. "Lütfen onları bulaştırmayın. Ne isterseniz yaparım. Albayın dediği gibi ne derseniz yapacağım. Tek istediğim onların bu işe karışmaması."

Güldü. Kafasını iki yana sallarken, "Neden korkuyorsun? Onlara teklifle gittiğimde çok heyecanlılardı," diye konuştu.

Vücudum buz kesti. Teklif etmek mi? Keleş... Alparslan'a mı çalışıyordu? Hayır, bu imkânsızdı. Aylardır takip ettiğim Keleş'in hareketleri, işleri, mutlulukları, toparlamaları aklıma geldi. Asla sorgulamadığım her şey anlam kazandı.

"Onlara işlerini siz verdiniz," dedim fark ettiklerimle. "Kurye, matbaacı, muhasebeci, koruma... Hepsi bir çemberin içine düştü ve size istihbarat sağlıyor, değil mi?"

İnanamıyordum. Aylardır bana hiçbir şey çaktırmamışlardı. Ne Aksakallı'dan ne de istihbarata girdiklerinden bahsetmişlerdi. Kafayı yiyecek gibiydim. Her şeyin o kadar dışında kalmıştım ki şimdi o çembere girmek bir baş ağrısına sebep oluyordu.

"Çabuk kavrıyorsun," diye konuştu. "İlk önce Serkan'a gitme sebebim artık askerlik yapamayacağındandı. Elindeki duyu kaybı silah tutamayacağı kadar ciddi. O da farkındaydı sahaya çıkamayacağının. Bu yüzden sorgulamadan kabul etti. Matbaada değil, burada çalışıyor. Belli ki sana yalan söylemiş."

Bana yalan söylemişti çünkü zorundaydı. Çünkü saklaması gereken sırları vardı.

"Kubat, Şükrü, Nizami de aynı şekilde emrimde... Fırat Demir'e bir teklifle gittiğimde hemen reddetti. Çocuklarıyla ilgileneceğini ve artık bu işlere dönmek istemediğini söyledi. Onu ikna edemedim. Göktuğ dengesizdi ve sana çok yakındı. Büyük ihtimalle ona tekliften bahsetsem direkt sana anlatırdı."

"Neden?" diye fısıldadım. Her şey mantıklıydı ve her şey yerine oturuyordu. Tek bir şey hariç. "Neden benim bilmemi istemediniz?"

"Çünkü sen oyunu kendin oynuyordun," dedi keyifle. "Çünkü ben sana gelmeden, sen bana gelecektin."

"Firuze," dedim donakalırken. Beynim uzun zaman sonra ilk kez bu kadar hızlı çalışıyordu. "Onu istiyordunuz. Onu size mecbur bırakmamı beklediniz."

Çünkü ben, Firuze'yle ilgileniyordum. Alparslan Aksakallı'nın da asıl hedefi Firuze'ydi. Firuze'yi yanına çekmekti.

Kahkaha atarak kafasıyla beni onayladı. "Sen gerçekten çok zeki bir kadınsın! Her şeyi hemen kapıyorsun!" Gülüşünü durduramadan elini masaya vurdu. "Çünkü sen final oyuncususun."

Onun bu durumla eğlenmesi beni şaşırtıyordu çünkü çok ciddi bir adamdı. Onun karşımda keyiften dörtköşe olduğunu birilerine anlatsam yüksek ihtimalle kimse bana inanmazdı.

Zihnimin çarkları öyle hızlı çalışıyordu ki kulaklarımda uğultu başladı. "Dhib dağda dosyayı kapatırken Keleş, Ankara'da amaca hizmet etti. Ve ben de güvenliğinizi garantiledim," dedim. "Firuze istifaya gidecekken onun dosyasını kapatacağınızı söyleyecektiniz ve Firuze size katılacaktı. Ankara Cumhuriyet Başsavcısı da katılınca size dokunacak hiçbir şey olmayacaktı. Arkanıza başsavcıyı alıp adalet önünde güvende olacaktınız."

"Senaryoyu okuyorsun sanki," dedi inanamaz gibi. "Seni tebrik ediyorum. Alp'in sana âşık olduğunu duyunca hiç şaşırmadım. Sen çok kıymetli bir hazinesin. Onun ilgisini çekecek tek kadın sendin ve Sezin... bunun beni endişelendirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum."

"Neden?"

"Çünkü Alp bir tek konu sen olunca beni dinlemiyor," dedi öne doğru eğilerek. "Ona ne dersen onu yapar ama onun benim en önemli askerlerimden biri olduğunu anlaman gerek. Onu benden alırsan onu senden çalarım."

Göğsüm şişti çünkü öyle bir nefes aldım ki patlayacaktım. "Beni tehdit ediyorsunuz," dedim korkuyla. Ondan korkuyordum. Alp'e yapacaklarından, beni düşüreceği durumdan, elimden alacaklarından! Bu adam beni korkutuyordu.

"Askerim değilsin ve Bige'nin dediği gibi... tahmin edilemez derecede gözü karasın. Konumuna kimse dokunmasın diye çoğu kişiyi yakabilirsin."

"Benden korkuyorsunuz," derken güldü.

"Birilerinden korkacak bir adam değilim. Korkuyu hayatımdan çıkaralı kırk beş yıl oldu."

"Sizden korkmuyorum," derken kendimi toparlamaya çalışıyordum.

"Öyle mi dersin?" dedi ciddileşerek. "Oysaki ben bacaklarının titrediğinin farkındayım."

"Alp'e zarar vermeyeceksiniz."

"Sezin, Alp benim çocuğum," dedi ifadesizliğini takınarak. Az önce keyiften dörtköşe olan adam, gözümün önünde yanıp kül olmuştu. Sıra yakmaya gelmişti. "Ona zarar vermek bir yana, zarar verenin kafasını koparırım."

Ben kimsenin çocuğu değildim. Hiç kimse, Alp dışında kimse beni düşünmezdi. Onu karşısına almazdı. O da beni uyarıyordu. *Alp'i karşına çekme yoksa geri dönülmez bir yola gireriz.*

"Başka bir dosya mı açılıyor?" diye sordum temkinli bir şekilde. "Keleş'i soktuğunuz ve Alp'in parmak izini binaya eklemek zorunda olduğunuz bir dosya?"

Ciddiyetle, "Ve seni de görmek istediğim bir dosya," diye cevap verdi.

"Beni kontrol altında tutmak için mi?" dedim alayla. "Beni zincire vurup elinizin altında mı tutacaksınız?"

"Kendini zincire vurulacak bir hayvan olarak görmen çok büyük haksızlık," dedi kafasını yavaşça omzuna doğru yatırarak. "Ben senin zincire vurulmanı değil, direkt saldırmanı istiyorum."

Heyecanlandım. Öyle ki kırık bir nefes döküldü dudaklarımdan. "Beni mi istiyorsunuz?"

"Sana tüm devlet sırlarını anlattığıma göre benden kaçışın yok, küçük Kaza," dedi öne doğru eğilerek. "Alp benim evladımsa sen de amcalarının evladısın. Sen ölme diye ne kadar uğraştıklarını ve kendilerini tehlikeye attıklarını bilseydin onlara bağırmazdın."

Yorum yapamıyordum. Tek yaptığım olanlara odaklanmak ve kavramaktı.

"Bunları yaparken tek başınıza değildiniz. Metin Kaza ile Tekin Kaza da vardı."

"Evet," dedi sadece. "Ben göz önünde olanım. Onlar hayalet olmayı seçtikleri andan itibaren açığa çıkamazlardı." Ciddiyetini bozmadı. "Yeğenlerinin tırnaklarıyla kazıdıkları yere zeval gelmesine izin vermeyecek kadar deliler. Deli Kazalar," dedi gözlerini kısarak. "Senden daha deli olduklarını biliyor muydun?"

Kafamı iki yana salladım. "Yirmi dört yıl önce komutanlarının emrine itaatsizlik yapıp silahlarını kaptılar. Silah arkadaşlarını öldüren kırk kişilik grubu on dakikalık çapraz ateşe aldılar. Tek. Bir. Kişi. Sağ. Çıkamadı." Masaya işaretparmağını dayayarak tane tane konuştu. "O iki delinin yaptıkları yüzünden cezalandırılacaklarını, görevden atılıp memleketlerine gönderileceklerini düşündü herkes."

"Sonra?"

"Öldüler," dedi ciddi bir sesle. "Devlete hizmet etmek üzere alındılar. Hayatlarını devlete adadılar. Ta ki sen evinden kaçıp akademiye girene kadar."

Beni izliyorlar mıydı? Hem de en başından beri.

"Seni sahiplenmek istediler ama devlet sana bulaşmamaları için araya girdi. Sen de amcalarının yeğeni olduğunu kanıtlar gibi deliydin. Yassou'yu bulmak, Hera'yı ve Yorgi'yi temizletmek, kitabı çözmek, Tahrir'i kandırmak, kendini ölü göstermek, şehit olan arkadaşına rağmen yas tutmadan Yassou'yu sarı torbaya tıkmış gibi rahatça konuşmak?" İnanamıyor gibiydi. "Korkusuzdun. Devlet bunu ister. Kaybetmekten korkmayanı." Başını yavaşça iki yana salladı. "Sen ve Turan sayesinde Keleş'in başarılarının önü alınmıyordu. Biraz daha göz önünde kalsaydınız indirilirdiniz."

"Kim indirirdi?" diye sordum yutkunarak.

Dudağının kenarı havalandı. "Sen söyle."

"Devlet," dedim yerimde titrerken. "Devlet gizli olmamızı isteyecekti."

"Keleş'le kimse baş edemezdi. Bizden başka."

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım.

"Şimdi, küçük Kaza..." diyerek geriye yaslandı. "Amcaların ve benim dışında kimseyi dinlemeyeceksin. Toplantı odasında anlatacağım her şeyi namus meselen gibi göreceksin."

"Ve? Bunun sonunda ne olacak?"

"Apoletini geri alacaksın," deyince dikleştim. Kalbim atlı koşturuyormuş gibi hızlandı. "Mesleğine geri döneceksin. Biz emretmediğimiz sürece masandan ayrılmayacaksın." Yutkunduğumda, "Var mısın, Deli Komutan?" diye sordu.

Yüzümdeki kaslarım seğirdi. Bu dosya neydi bilmiyordum fakat işin sonunda hayatım boyunca uğraştığım mesleğime geri dönmek varsa... düşünmezdim.

"Varım." Sert ve kararlı duruşuma eşlik eden sesime karşılık kollarını göğsünde kavuşturdu. "Devlet için yapılması gereken neyse yaparım. Bunu hiçbir şey bozamaz."

Turan yanıma geldiğinde konuşmadık. Bige bizi bir üst kattaki toplantı odasına götürürken sakindik ama kesinlikle çığlık atmak istiyordum. Keleş'in, Firuze'nin, Aksakallı'nın, Kazaların ve bizim olduğumuz bir odada sakin kalmak çok büyük bir çaba gerektirecekti.

Turan bana doğru eğildi. "İyi misin?"

"Harikayım," dedim donuk bir sesle.

"Gidelim dersen gideriz," dedi rahat bir tavırla.

Onu benden alırsan onu senden çalarım.

"Hayır," diyerek ona döndüm. "Dosyayı kapatırsak mesleğimize döneceğimizi söyledi. Bir bok yere gittiğimiz yok. Ne isterlerse onu yapacağız. Karşı çıkanın karşısındayım."

Bige bizi yalnız bırakıp toplantı odasına geçerken Turan da bana dönüp, "Seni tehdit mi etti?" diye sordu.

Mecburdum.

Mecburiyet hırsı köpeği eder.

"Hayır. Ben istiyorum," diyerek derin bir nefes aldım. "Senden bahsetti," deyince yüzündeki ifade yere düştü.

"Neyden?"

"Adada eğitim aldığını bilmiyordum," deyince duraksadı. "Tek başına aylarca adada duruyormuşsun, Alp," dedim inanamaz gibi. "Hiç bahsetmedin."

"Konusu açılmadı," dedi sadece. Omuz silkti. "Gençlikti," diyerek kapatınca derin bir nefes aldım.

"Dhib'in istihbarata çalıştığını düşünmemiştim."

"İstihbarata çalışmıyorum zaten. Korgeneral de istihbarata çalışmıyor."

"Burası ne o zaman?" diye sordum kafam karışırken.

"Öğreniriz canım," dedi sakince. "Tek bildiğim çalışanların istihbarattan olduğu. Korgeneraller bu binada çalışıyor, ajan desteği alıyorlar ama MİT'e bağlı değiller. Yoksa rütbe alamazlar."

"Ben gerçekten hiçbir bok anlamıyorum," dedim sinirle. "Biz neyin içindeyiz?"

"Kötü bir şeyin içinde değiliz. Alp Komutan'a güveniyorum."

Evet, biliyorum! Kafana sık dese sorgulamadan sıkarsın ve bu beni korkutuyor!

Omuz silkerek toplantı odasına girdiğimizde masanın çevresinde gördüğüm yüzlerle derin bir nefes aldım. Fırat abi hariç Keleş buradaydı. Göktuğ bile buradaydı. Onun burada olması kaslarımın sıkışmasına sebebiyet verdi. Neden burada olduğunu anlamıyormuş gibi yüzüme bakıyordu.

Küçük bir kafa işaretiyle sakin olmasını işaret ettim. Derin bir nefes aldı. Metin ve Tekin Kaza onların karşısındaydı. Kubat'ın iki yanında Şükrü ve Nizami vardı. Nizami'nin yanında Serkan oturuyordu. Onların karşısına, Metin Kaza'nın yanına ilerlerken bakışlarımı hiçbirinden çekmedim. Dördü de gergindi ve benden gelecek azarı bekliyorlardı.

"Bana söyleyecektiniz," diye normal bir ses tonuyla konuşarak kuruldum. Sakin olmalıydım, kontrolü kaybetmemeliydim. Burası yeri değildi. Turan da Aksakallı'dan Keleş'in burada olduklarının haberini almış olmalıydı ki sakindi.

"Gizli görevdi," dedi Kubat öne doğru eğilerek.

"Alp'in görevini sakladım diye başıma ekşidin. O zaman sesini kesecektin," diye bıçak gibi bir sesle konuşunca sessizleşti.

"O başkaydı."

"Bu daha başka!" diye sinirle fısıldadım. Serkan'a döndüm. "Sen ondan sakindin. Halledilmeyecek şey yok, hoş geldin falan... Biliyordun baştan beri!" diye öfkeyle konuşunca dümdüz yüzüme baktı.

"Kaybettiklerimi toparlamakla meşguldüm. Herhangi bir dramla ilgilenmiyordum," diyerek elini gösterdi. "Ben toparlarsam hepimiz toparlardık."

"Ben dış kapının dış mandalıymışım," dedi Göktuğ öfkeyle. "Hepiniz en azından bir şey saklıyormuşsunuz. Ben salkım taşaktım."

Nizami ona dönüp, "Sen konuşma bence," diye konuştu. "Mal."

Göktuğ sessizleşirken Kubat'a, "Dua edin... sizi bu işin içine sokan adamın sizi nasıl ikna ettiğini biliyorum. Yoksa bana yalan söylediğiniz için hepinizi mahvederdim," deyince Şükrü, "Bize ne söyleniyorsa onu yaptık. Sana söylemememiz istendi, söylemedik," diye karşılık verdi.

Ona bir şey fırlatmak için masaya bakındım ama içeri giren Aksakallı, Bige ve bir adam bilgisayarın başına geçerken sessiz kaldım. Yanlarındaki adamı tanımıyordum. En azından tanımadığım birileri de vardı burada.

"Hepiniz neyin ne olduğunu biliyorsunuz," dedi Aksakallı. "Bige dosyayı anlatacak ama ondan önce..." diyerek kenara çekildi ve topuklu ayakkabıların çıkardığı sesi duyduk.

"Dosyamıza onay veren Başsavcı Firuze Akkurt tüm bu süreç boyunca bizimle hareket edecek," dediğinde onu gördük.

Bir buçuk hafta sonra onu ilk görüşümdü. Üstünde lacivert bir takım elbise vardı. *Wolf*kesim saçlarının iki yanından sallanan inci küpeleriyle bu ortama hazırlanmış görünüyordu. Kapının oradan içeri doğru baktı. Turan ile göz göze geldiklerinde Turan'ın öfkeli bir nefes aldığını duydum.

"Evinden kaçıyorum, bacamdan giriyor," diye söylendi.

Göktuğ, "Kadroya bak. İki Kaza, iki Akkurt, bir hem Kaza hem Akkurt, bir de biz. Bayağı eziğiz şu an," deyince hepimiz sertçe ona döndük. "Gerginim, beni anlayın," dedi sıçacakmış gibi.

Firuze Akkurt masanın başına kurulup, "Merhabalar. Birbirimizi tanıyoruz. Gerilmenize gerek yok," diyerek bacak bacak üstüne attı. Evet, birbirimizi tanıyorduk. Kadın kaynanamdı! Aksakallı da onun yanındaki sandalyeye kurulurken, "Bige," diye seslendi. "Başlayalım."

Projeksiyonla yansıttıkları beyaz tahtada şirketten çıkarken telefonla konuşan adamı gördük. Siyah takım elbisesi ve güneş gözlüğüyle ciddiyeti hissediliyordu. Arabasını açan adamına doğru yürüyordu. Büyük ihtimalle ellili yaşlarındaydı. Saçları ve yüzündeki çizgiler yaşını belli ediyordu.

"Mazhar Tokmak," dedi Bige. "Eski lakabıyla Patron." Resim değişti ve az önce takım elbiseli şekilde gördüğüm adamı toprak rengi şalvarı, siyah gömleği ve puşisiyle dağ başında bir grupla çekildiği fotoğrafta gördük. Fotoğraf çok eskiydi. "Doksanların en pis adamı. Eski terör birliği Acem örgütünün başı."

Fotoğraf değişti. Metin Kaza ile Tekin Kaza'nın gençliğinin olduğu fotoğraf göründü. Bir sürü sarı torbanın ortasındalardı ve ayaklarını poşetlerin üstüne dayayıp gülerek poz vermişlerdi.

"Deli Kazaların on dakikada temizlediği örgüt üyelerinin arasından çıkıp İran'a kaçtı ve kayboldu. Yıllardır ortalıkta değildi. Ta ki... Tahrir'i, Yorgi'yi ve Hera'yı safına çekene kadar. Birebir yüz yüze görüşmedi. Yalnızca Patron diye bildiler. Hepsi Acemistan için uğraşıyordu fakat Mazhar hiçbirini istemiyordu. Bu yüzden de onları birbirine düşürdü."

Yıllarca uğraştığımız onlarca ismin yalnızca oyuncak olduğunu öğrenmek hiç de hazmedilir gibi değildi.

Bige, bilgisayar başından resmi değiştirdi. Keleş'in bizim ilk alaya geldiğimiz günkü fotoğrafı çıktı. "Sezin Kaza ve Keleş yıllar sonra Tahrir gibi büyükbaş terörist için toplandı. Deli Kazaların kökünü kazıdığı Acem örgütü lideri Mazhar Tokmak, Metin Kaza ve Tekin Kaza'nın ölmediğini düşünüyordu. Bu yüzden Sezin Kaza'nın, Keleş'in başında olduğunu öğrenince Deli Kazalardan intikam almak isteyerek Tahrir'e emrini gönderdi; *Sezin Kaza'yı öldür, yeni devletin başına geç.*"

Metin Kaza ile Tekin Kaza'ya döndüğümde onların beyaz tahtaya baktığını gördüm. Sırf soy ismim Kaza diye hedef bendim. Yıllardır bu yüzden peşimdeydi Tahrir. Zamanında amcalarım onun patronunun örgütünü bitirdi diye!

"Mazhar'ın tahmin etmediği şey, Keleş'in gerçekten donanımlı olduğuydu. Yassou'yu bulduklarında Mazhar, Yorgi'den Gizem'i devreye sokmasını istedi. Sezin Kaza'yı saf dışı bırakıp görevden düşürdükten sonra

sivil haliyle öldürmenin derdine düştüler. Orada devreye Sidar... yani Sinan Pınar girdi. Mazhar'ın istihbarat içindeki en büyük ajanı."

Sidar'ın fotoğrafını görünce hepimiz dikleştik. "Orospu çocuğu!" diye bağıran Turan'ın koluna elimi koyup sakinleştirmeye çalıştım. "Amına koyduğumun piçi! Gördüğüm yerde kafasını sikmezsem en adi şerefsizim."

Bakışlarım Firuze'ye kaydı. Firuze dikkatle bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde gözlerini kıstı. Geliniyle gurur mu duyuyordu? Gülesim gelmişti.

"Yalnızca birkaç hafta önce Dhib'ten aldığımız bilgilerle her şey yerine oturmuştu. Sinan Pınar istihbarat içinde parayla çalışan bir köstebekti."

Turan benden önce öğrenmiş duruyordu. Ben, albaydan öğrenirken o Tahrir'den mi öğrenmişti?

"Seni öldürdüğüm gün düğünümün olduğu gündür," dedi Kubat öfkeyle Sidar'ın resmine bakarken. "Anam avradım olsun her saniyesini izleyeceğim."

Aksakallı ile göz göze geldiğimizde onun da sinirli olduğunu gördüm. Kaşlarım çatıldı. Sinan Pınar'ı iyi tanıyor gibi görünüyordu.

"Sezin Kaza, Gizem Uçar'ı kurtaracakken Sinan Pınar tarafından aldığı ateş etmeme emriyle birlikte, Gizem Uçar'ın ölümünü izledi. İstedikleri gibi Sezin Kaza bu hata yüzünden sivile çekilecek, Keleş kapatılacak, Serdar Köktür'ün otoritesi sarsılacaktı. Orada Alparslan Aksakallı emri ile Turan Alp Akkurt sahneye çıktı. Keleş'in başına atanarak hem Keleş'i hem Sezin Kaza'yı ipten aldı."

Bu yüzdendi gelişi. Beni ve bizi korumak için. Turan'ın derdi hiçbir zaman üstüm olmak olmamıştı. Biliyor muydu ne için atandığını?

Kulağıma doğru, "Bilmiyordum," diye fısıldayınca eline tutundum. Ne düşündüğümü fark etmiş gibiydi. "Başta bilmiyordum."

Bige konuşmayı sürdürdü. "Keleş ilerledikçe Mazhar ve Sinan'ın çemberi daralıyordu. Bin bir çabayla hem Tahrir'i hem Yorgi'yi, Sezin Kaza'ya yönlendirdiler ama çabaları boşunaydı. Turan Alp Akkurt gibi bir güç varken zarar veremiyorlardı. Turan'ın kim olduğunu, onların önüne kimin çıktığını çözmeye çalışıyorlardı çünkü Turan onların yolunu kapatmıştı. Sidar'ın, Dhib'ten haberi olmadığı için müdahale edemiyordu ve bu, Mazhar'ın onun üzerindeki baskısını artırdı."

"Mazhar Türkiye'de miydi?" diye sordu Göktuğ. Bunu ben de merak ediyordum.

Metin Kaza konuştu. "Evet, 2017'de ülkeye kaçak girip İran'daki şirketini Türkiye'ye taşımıştı."

"Ve siz adamı öylece izlediniz mi?" dedi Nizami merakla.

"İzledik. Sicili temizdi ve dokunulmazdı," dedi Aksakallı. "Dikkatliydi. O zamanlar Sinan'ın ona çalıştığını bilmiyorduk ve açığını arıyorduk," diye cevapladı.

Bige izin isteyerek devam etti. "Keleş olarak tüm süreçte olanları biliyorsunuz. Savcım, size dosyayı ileteceğim," diyerek Firuze'ye yönelik konuştu. Firuze yalnızca kafasıyla onayladı.

"Sezin Kaza öldükten sonra Tahrir'i ne Mazhar ne de Sidar durdurabiliyordu."

"Öldü derken?" dedi Firuze şaşkın bir solukla.

"Savcım karışık işler," dedi Bige'nin yanındaki adam. "Görev için bir tiyatro oynatıldı."

Bige sözü ondan devraldı. "Ve bu beklenilmeyen bir hareketti. Albay Serdar Köktür, Turan Akkurt, Keleş ve Sezin Kaza'nın emirsizce uyguladığı bir operasyon sonucunda Tahrir'e sahte bir ölüm gösterildi. Üstler çok sinirlense de..."

"Gurur duyulasıydı," dedi Tekin Kaza cümleyi tamamlayarak. "Mükemmel bir plandı. Sidar'ı durduracak, Mazhar'ı rahatlatacak, Tahrir'i çıldırtacak bir hareketti. Beklediğimiz gibi Tahrir bizi Mazhar'a götürdü."

Bige saygıyla konuştu. "Artık Dhib sahneye çıkıp Tahrir'i oyundan çıkarmalıydı."

Açtığı yeni fotoğrafta birkaç sağlık kiti, silah ve teknolojik envanter sevkıyatı görüldü. "Birkaç ay önce Dhib'in patlattığı sevkıyat ile Karan Tokmak'ın videosu sızdırıldı. Mazhar'ın oğlu, Tahrir'e sistemi değiştirecekleri bir mesaj veriyordu. O sırada devreye Kubat Yürek girdi. Karan'ın yakın koruması olarak."

Siktir! Siktir, siktir! Tam da düşündüğüm gibiydi. Turan çözüyor, Keleş işliyordu.

"Devamında Şükrü Şeker, Karan Tokmak'ın muhasebecisinin yanına, Nizami Yıldırım da Tokmak Grup'un kuryelerine sızmıştı. Tüm mali ve kargo işlerine ikisi bakıyordu. Kubat da Karan'ı ve Mazhar'ı yakından kontrol ediyordu."

İnanamaz gibi diğerlerine dönünce Kubat da Nizami de Şükrü de umursamazdı. Hatta gördüğüm kadarıyla çok da gurur duyuyorlardı. Oyunu o kadar iyi oynamışlardı ki bununla övünüyorlardı.

"Serkan?" diye sordu Turan onun burada ne işi olduğunu anlamaya çalışarak.

"Serkan Direk, istihbarat kolundaydı. Karan'ın ve Mazhar'ın yakın çevresini izliyordu."

Göktuğ, "Siz harbi teşkilatsınız," dedi şok içerisinde. "Siz bayağı derinsiniz."

"Evet," dedi Bige onu susturarak. Lafını bitirecek gibi bir nefes aldı. "Ve yakın geçmişe dönersek Dhib'in tamamlamadığı iş olan Derviş, hem Sezin Kaza'yı hem de Dhib olarak Turan Alp Akkurt'u Sinan Pınar'a anlattı. Sinan Pınar bu teşkilatı, bu masayı anlamadan önce her iki kolu da indirmemiz gerekiyor. Hem Mazhar'ı hem de Sidar'ı," diyerek noktayı koydu.

"Albay?" dedim dehşet içinde. "Albayın yanına gitti Sidar. Ona ilaç veriyorlar!" diye bağırdım.

"O konuda..." dedi Metin Kaza. "Serdar'ı oradan çıkarmak için ondan haber bekliyoruz. Seninle konuştuktan sonra Alparslan onun yanına gitti. Serdar göreve devam etmek istiyor. O söyleyene kadar onu oradan almamızı istemiyor."

"Sinan hâlâ ona gidiyor mu?" diye sordum yine sinirle.

"Evet," dedi Tekin Kaza. "Serdar'ın odasında dinleyiciler var. Serkan aktif olarak odayı dinliyor. Yalnızca iki kere geldi ve Serdar'ın hafızasını sorguladı fakat Serdar bu işte iyi. Asla çaktırmıyor. Sinan'ın dikkatini Sezin'den uzaklaştırmaya çalışıyor. Henüz Dhib'in döndüğünden haberleri yok."

"Ama olacak," dedi Turan sert, öfkeli, bariton gibi bir sesle. "Hem de öyle bir olacak ki."

"Karan Tokmak ve Mazhar Tokmak'ın kimlerle işbirliğinde olduğunu, hangi ülkeden destekçileri olduğunu bilmiyoruz. Bu yüzden bir süre dikkatli ilerleyeceğiz. Kubat, Nizami ve Şükrü içeriyi kontrol ederken bir yandan da on günlük eğitime tabii tutulacaksınız," diyen Aksakallı, Turan'a döndü. "Hepiniz."

"Ne için?" dedi Göktuğ. "Biz zaten özel kuvvetler eğitimli askerleriz."

"Ama istihbarat eğitimli değilsiniz," dedi Metin Kaza ona kaşlarını çatarak. "Bu çocuk hep böyle malca mı konuşacak?"

Göktuğ sinirle onlara bakmayı kesip, "Amcaların senden beter," dedi bana öfkeyle.

"Hey!" diyen Tekin Kaza onun dikkatini kendine çekti. "Kardeşim ve yeğenim hakkında düzgün konuş delikanlı!"

Göktuğ korkuyla yerine sinerken Aksakallı, "Tutuklama emri ve operasyon sahasını kontrol edecek olan da Firuze Akkurt," dedi ona dönerek. "Bu dosyada bizimle."

Firuze oğluna bakarken Turan, "İstifa etmeyi düşünmemeliydin," diye konuştu tükürür gibi. "Yerinde durup bu işe bulaşmayacaktın."

"Sana mı soracaktım?" dedi o da oğluna öfkeyle. "Benden habersiz iş yapmaman gerektiğini sana söylemiştim. Kulağıma gelir demiştim."

Gerçekten de öyle olmuştu. Kulağına gelmemişti, tüm bir dosya onun iznine bağlıydı.

"Dışarıda kalmak zorundaydın," diyen Turan'ı sakinleştirmeye çalıştım. İmkânsızdı. Çok öfkeliydi. Annesiyle aynı yerde bulunmak kontrol noktasına büyük bir darbeydi. Onu anlayabiliyordum. Ben de bu yüzden sinirliydim. Firuze'nin bu işe bulaşmasını istemiyordum ama artık çok geçti.

Devlete hizmet ediyorduk.

"Oğlumu ve gelinimi sahipsiz mi bırakacaktım?" dedi Firuze de sinirle. "Ben Zafer değilim. İşinizi bozmam, Alp."

"Bozdun," dedi Turan da sinirle. "İmzayı attığın an her şeyi mahvettin."

Aksakallı araya girdi. "Bu konuyu konuştuk. Tekrar açmana gerek yok, Alp," diyerek onu susturdu. Turan öfkeli nefeslerle annesine bakmayı sürdürdü.

Firuze, "Tüm süreçten haberdar olmak istiyorum. Benden bir şey saklarsanız sonuçlarıyla karşılaşırsınız," diyerek ayağa kalktı. Turan ile bana döndü. "Ve ikiniz bilin diye söylüyorum. Bu dosya son davam. Sonrasında emekliliğe ayrılacağım. İstediğiniz gibi."

Ve kapıyı çarparak çıkıp gitti. Arkasından bakan bir oda dolusu insan bıraktı.

On gün sonra

Eğitim bittikten sonra koca bir on günün yorgunluğuyla Turan'la birlikte Bige'nin bahsettiği havuza girmiştik fakat mide bulantım başını alıp gittiği için koşarak eve gitmiştim.

Furkan Uraz, üç gün önce Turan'ın ayarladığı eve geçmişti. Bizimle kaldığı iki haftada ona çok güzel bakıyorduk fakat salak Uraz, hemşireyi evine çağıracağı için ayrı eve çıkma konusunda kararlıydı. Turan da eve kız atamasın diye Göktuğ'u başına dikmişti.

Göktuğ ise üç gündür bana *bu adam beni öldürecek, beni buradan kurtar* başlıklı mesajlar atıyordu. Furkan Uraz bana bahsettiği gibi abiliğini konuşturuyor olmalıydı.

Bu on günde o kadar yoğun bir programdan geçmiştik ki ne onun dertleriyle ne de başkasının dertleriyle uğraşabiliyordum. Eğitim üstümüzden

geçmişti. Teknolojik eğitimden savunma eğitimine, bomba eğitiminden dövüş eğitimine kadar her türlü programdan geçmiştik. Hızlandırılmış program olması bu işi daha da zorlaştırmıştı.

Eve girdiğim gibi lavaboya koştum, kapıyı arkamdan kilitledim ve midemdeki bütün yiyecekleri klozete çıkarmaya başladım.

Kapı tıklatıldı. "Yavrum iyi misin?" diye soran Turan'a, "İyiyim," diyemeden tekrar kusmaya başladım.

Kusarken elimi klozetin başına götürdüm ve aklıma üşüşenlerle birlikte gözlerimi kocaman açtım. Regl olmam gereken tarihin üstünden bir hafta geçmişti.

"Endişeleniyorum. Niye siktiğimin kapısını kilitledin!" diyerek kapıya sertçe vurdu. Kapının sallandığını duydum.

Titreyerek saçlarımı yüzümden çekmeye çalıştım. Eğitim boyunca çok sık birlikte olamasak da birkaç kez sevişmiştik. Bu süreçte Turan'ın eve aldığı hamilelik testlerini denemiştim ama hamile değildim. Olmadığımı biliyordum.

Boğazımdaki zorlanma yüzünden ıslanan gözlerimden akan yaşlarla ayağa kalkıp sifona bastım. "İyiyim, bir şey yok!" diye seslendim. Mide bulantımı elimi karnıma götürerek keseceğimi düşündüm ama yardımı olmadı.

"Sezin aç şu amına koyduğumun kapısını!" diye bağırdı.

"İşeyeceğim!" dedim çığlık atarak.

"Benden mi utanıyorsun? Her gün sevişiyoruz, anasını satayım. Neyimden çekiniyorsun!"

Zorlukla musluğun başında durup aynanın arkasındaki dolaptan üç tane hamilelik testi çıkardım. Hepsi farklı markaydı. Ben denedikçe Turan tekrar alıyordu, onlardan yine birkaç tane daha alması kolaylığıma geldi.

Altımdaki şortu indirip testleri ambalajından çıkardım. "O ne sesi?" diye öfkeyle konuştu. "Test mi yapıyorsun! Aç şu kapıyı!" Sessizce artık ezberlediğim kullanma talimatlarını uygularken kapı menteşelerinden sökülerek açıldı.

Kocaman gözlerle şortumu çekerken ona döndüm. "Ne yapıyorsun? Devletin malına zarar vermesene!" diye bağırınca kızgın boğa gibi yüzüme baktı.

Üstü çıplaktı ve göğsündeki kasları gerilmiş, damarları şişmişti. Alnındaki damarı kalp gibi atıyordu, gözlerinin beyazı kıpkırmızıydı. Çilleri daha da belli olmuştu. Ela gözleri deli gibi banyoda gezindikten sonra beni buldu.

Elimdeki testlere bakarken, "Niye kapıyı kilitliyorsun?" diye sordu nefes nefese.

"Alışkanlık!" dedim ben de öfkeyle.

"Alışkanlığını sikerim. Evde senden, benden başka kim var!" diye öfkeyle konuşunca kaşlarım çatıldı.

"Küfredip durma!" diye bağırdım ağlayacak gibi bir sesle. Zaten vücudum titriyordu. Hamile miydim, bilmiyordum! İçimde anlamsız bir heyecan ve korku vardı.

"Bebeğim ödümü koparıyorsun," dedi sakinleşen sesiyle. Vücudu hiç de sakin değildi. "Bir ton para ödeteceksin şimdi bana," derken yanıma yaklaştı. Lavabonun üstüne üç testi dizip nefes nefese aynaya baktım.

Turan ellerini lavaboya dayayarak beni kafesinin içine aldı. Bakışlarımız testlerdeyken, "Kaç dakika?" diye sordu göğsü hâlâ hızla inip kalkarken.

"On, on beş," dedim elimi ağzımın üstüne kapatarak. "Hamile miyiz?" diye fısıldadım.

"İnşallah."

Oflayarak aynaya baktım. "Hazır mıyız? Bu zamanda olması doğru mu? İstihbarata yeni girdik, onun için sakıncalı mı? Bige karnıma tekme atmıştı, ya hamileysem ve çocuğum zarar gördüyse?"

Beni kendine çevirdi ve elimi ağzımın üstünden indirerek ellerini yanaklarıma sardı. "Hastaneye gidelim mi fıstığım?" diye sordu daha sakin bir sesle. Ellerinin titreyişinden heyecanını anlıyordum. Ben de heyecanlıydım!

"Bilmiyorum," diye fısıldarken dudaklarını alnıma yasladı.

"Ateşin yok," dedi alnımdaki dudaklarını oynatarak. "Hiç yok hem de. Buz gibisin. Mideni üşütmüş de olabilirsin. Dışarısı soğuktu. Yediklerine dikkat etmiyor musun?"

Aceleyle konuşmasına karşılık alnımı göğsüne yaslayıp kollarımı belinin etrafına sardım. "Sakin ol," dedim fısıltı gibi bir sesle. "Kafamızı dağıtalım... Amcalarımın çok iyi bıçak fırlattığını gördün mü? Göktuğ teknoloji eğitiminde sistemi ele geçirince Aksakallı'nın şokunu hatırlıyor musun? Kubat hâlâ Ziyafet'e teklif etmemiş. Nizami'ye Aslı ile ciddi düşünüp düşünmediğini sordum ve donakaldı. Dün dövüş eğitiminde onu eş olarak seçince benden kaçtı." Nefessiz bir şekilde devam ettim. "Umut ile Umay çok tatlı," diye fısıldarken buldum kendimi. "Bizim de onlar gibi bebeklerimiz olur, değil mi? Çok güzel olurdu. Kızımız olursa senin gözlerini alsın isterdim. Oğlumuz da senin gözlerini alsın. Bahar gözlü bir evlat..."

Cevap yoktu. Turan'ın kaslarının gerildiğini hissedince kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Alp?"

Kilitlenmiş bir şekilde lavaboya baktığını görünce gözlerinin kızardığını fark ettim. Gözlerim kocaman oldu ve hızla arkamı döndüm.

Üçü de çift çizgiydi.

Kocaman gözlerle bakarken elim hızla karnımın üstüne kapandı. Gözümden düşen yaşlarla şok içerisinde testlere bakarken Turan, "Bu ne demek? Hamile miyiz?" diye fısıldadı.

Ağlayarak ona döndüm, tekrar testlere baktım. Bir ona, bir testlere. "Hamileyiz. Hamile miyiz?" derken Turan birden önümde diz çöktü. Artık kendimi tutamıyordum. Hıçkırarak ağlarken onun saçlarına parmaklarımı geçirdim.

"Siktir, hamileyiz," diye fısıldadı inanamaz gibi çıkan sesiyle. "Çocuğumuz olacak."

Kafamı aşağı yukarı sallayarak kollarımı ensesine sardım. Turan beni tüm hayatıymışım gibi kolları arasına alıp sımsıkı tutarken, ayaklarımın üstünde bir ıslaklık hissetim. Yüzünü çenesinden tutup kendime çevirdim.

O da ağlıyordu. Burnunun ucu kıpkırmızıydı ve yaşlı gözleriyle yüzüme şükreder gibi bakıyordu.

"Ailemiz büyüyor," diye fısıldadım. "Hamileyim. Ailemiz büyüyor. Çocuğumuz..."

"Sizi her tehlikeden, her kötülükten koruyacağıma yemin ederim," dedi kırık bir sesle. Sesi öyle ince, öyle duyguluydu ki daha da ağladım. Alnını karnıma yasladı. "Çocuğumuz olacak... Siktir! Size bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

İki kişi başladığımız yolda, minik bir canın karnımda hayata tutunduğunu fark etmek beni daha da ağlattı. Şükrederek kocamı kendime çektim.

"Ona iyi bir anne olacağıma, onu asla yalnız bırakmayacağıma, ona hep sahip çıkacağıma yemin ederim."

Beni ne kadar sahipsiz bıraktılarsa seni o kadar sıkı tutacağım anneciğim. Babanı ne kadar düşürdülerse seni o kadar ayakta tutacak. Senin ayağına taş değmesine izin vermeyecek bir anne, baban olacak.

"Ailem," dedi Turan yüzünü karnıma dayayarak. Kocaman, yıkılmayan adamım mutluluktan ağlıyordu. Ellerini karnıma götürdü ve okşadı. Sonrasında alnını karnıma yasladı. Karnıma bir öpücük kondurdu. "Ailemize hoş geldin babacığım."

Mini Akkurt is coming, Sezi̇ş!

20. BU SAVAŞI BEN KAZANACAĞIM

Turan Alp Akkurt.

Baba olma düşüncesinin hayatı çözmekle ilgili bir bağlantısı olduğunu düşünüyordum. Elimde bir evlat yoktu fakat karnımda büyüyen bir endişe vardı.

Artık korumam gereken bir ailem var. Ben artık çocuk değilim, kocaman bir adam da değilim... Ben bir babayım. Ben gerçekten bir babayım. Onu dünyadaki kötülüklerden uzaklaştırmalı, korumalı, yolunu temizlemeli, arkasında babasının olduğuna emin olmasını sağlamalıyım.

Silahla uyumalı, silahla kalkmalıydım. Önceden bir canı korumak zorundaydım çünkü tüm hayatım bir canın elleri arasındaydı. Eşimi korursam aklımı korurdum ve aklımı korursam ailemin başında olabilirdim.

Şimdi iki canı taşıyan karımı düşündükçe aklımı korumak biraz daha zorlaşıyordu.

Bir bebek, onun karnında, bize ait, korunmaya muhtaç. Bir kadın, bebeğimizi taşıyor, ona âşığım, bana ait ve gözü kara.

Denklemi kurmak zordu. Hassasiyetimi, endişelerimi ve deliliğimi anladığında bir şeyler rayından çıkarsa? Çocuğumuzu ve onu korumak için Sezin'i her şeyin dışında tutmak istediğimde bana rest çekerse? Onu her şeyin dışında tutmak istiyor muydum, bilmiyordum. Ondan ayrılmayı asla istemiyordum.

Saatlerdir uyuyan yüzünü izliyordum. Yeni aldığımız haber bomba niteliğindeydi. Gece gördüğümüz üç testin üçü de çocuğumun oralarda bir yerde olduğunu gösteriyordu. Karnını sarmadan tek bir saniye geçiremezken yatağa geçtiğimizde, göğsümde uyuyakalmıştı. Uyuduğunda çocuğumuza göz kulak olmalıyım diye düşünerek başında nöbet tutmuştum.

Nöbet tutmayalı kaç yıl oluyordu? Yıllar... Bir kapının önünde nöbet tutmayalı uzun yıllar oluyordu ama şimdi hayatımın kapısı kollarımın arasındayken önünde durup ömrümü çürütmek istiyordum.

Karına ve çocuğuna zarar verecekler. Onların yanından ayrıldığın ilk an onları da kana bulayacaklar.

Sezin gecenin bir köründe, sabahın ışıkları kendisini göstermeye başlamamışken gözlerini yavaşça aralayıp bana baktığında gözlerini kırpıştırdı. "Ne yapıyorsun sen?" diye bulanık bir sesle konuştuğunda gözümü

kırpmadan yüzüne baktım. Öyle güzel, öyle âşık olunasıydı ki aldığım nefes göğsümde sıkıştı. "Uyumadın mı?" Kollarını kaldırıp enseme sardı ve beni kendisine çektiğinde yavaşça boynuna doğru sokuldum. Derin bir nefes çektim kokusundan. Uykulu sesiyle tekrar konuştu. "Canım?"

"Hımm," diyerek kolumu karnının üstünden beline sardım ve sımsıkı sarıldım. Kokusu hayat vaat ediyordu. Sanki bu zamana kadar sürdürdüğüm hayatım değersizdi. Sanki onunla var olmuştum, onunla ölecektim.

"Hiç mi uyumadın?" Kafamı iki yana sallayınca esnedi. "Biraz uyu," diyerek beni kendisine daha da çekti. "Çok uykum var ama uyumazsan uyumam."

Onu bir daha kollarında uyutamazsan? Mezarlarının başında mı uyuyacaksın?

"Uyuyorum," diye fısıldayınca saçlarımı elleriyle geriye tarayıp alnımdan öptü. "Şimdi uyuyorum hemen." Tekrar esnediğini duyduğumda göğsümde büyüyen çaresizlikle, "Kafam çok karışık," diye konuştum.

Saklayabilirdim ama onunla ters düşmek şu an istediğim son şeylerdendi.

"Evet biliyorum," dedikten sonra alnımdaki dudaklarını ayırmadan, "Çocuğumuz güvende ve hep öyle olacak. Düşünme, korkma. Annesi ve babası biziz," diye kısık bir sesle fısıldadı. "Onu bizden daha iyi kimse koruyamaz."

"Ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Senin kılına dokunan benden nasibini alacak."

Kıkırdadığında kalbim patlayacakmış gibi hissettim. Ona beslediğim aşk azalmıyor, günden güne daha da artıyordu. Aylarını benim yolumu gözleyerek geçiren kadınımın ailemize nasıl bağlı olduğunu, nasıl sahiplendiğini, nasıl bırakmadığını çok iyi biliyordum. Endişelerim onunla ilgili değildi, endişelerim benimle ilgiliydi.

Aylardır duygusuz ve karmaşık bir kafayla geçirdiğim görevden sonra hayatıma adapte olmam zorken ve tam kafamdaki hastalıklı sesin varlığını silmişken, düşüncelerimi sağlıklı yöne çekemiyordum. Tekrar nüksetmesinden korkmadığımı söyleyemezdim. Duygusal anlamda dolu, patlamaya hazır ve hepsini zirvede yaşarken nasıl toparlayacaktım? Aylardır kutuya kilitlediğim her endişe kendisini gösteriyordu. Her şeyi aynı anda ve birden hissediyordum.

Hazırdım. Babalığa çok hazırdım fakat içimdeki ses susmuyordu. Bu gece yaşadığım karmaşanın çözümü bende değil gibiydi.

"Ben senden eminim, sen harika bir adamsın," diyen sevgilim, dünyam, içim, tüm kalbim içimde düğüm olmuş endişeyi tek tek çözmeye başladı.

"Bebeğimiz olacak, ailemiz üç kişi olacak ve biz bunu bozmalarına izin vermeyeceğiz. Düşündükçe kendine zarar verirsin ve senin zarar görmene katlanamam."

"Sezin ben..."

"Sen müthiş bir baba olacaksın."

"Ama aylardır..."

"Aylardır durduğun görev bunu değiştirmeyecek, duygularını kontrol edemeyişin bunu değiştirmeyecek. Seni tanıyorum. Sana senden daha çok güveniyorum," diye fısıldarken saçlarımı okşamaya devam etti. "Sevgilim... bizi kimse yıkamaz. Senin kafandaki ses bile."

Biliyordu. Kafamdaki çirkin sesleri o da duyabiliyordu ve kulak asmıyordu. Ben de asmayabilirdim.

"Seni çok seviyorum," dediğimde gülümsediğini alnımdaki dudaklarından anladım. "Sana yemin ederim ki her şeyi bitireceğim. Ne Sidar ne Patron kalacak. Gerekirse tek başıma yapacağım."

"Bunu bana söylemediğini düşüneceğim. Uykuluyum ve kâbus görüyorum çünkü sen tek başına olacağını söylüyorsun. Bu imkânsız bebeğim. Üzgünüm ama ben başladığım işi yarım bırakamam."

Biliyordum. Kafasındaki inatçı sesi, gözü karalığını biliyordum. Bırakmasını istemek çok bencilce olacaktı fakat o ses... o ses konuşuyordu.

Sezin operasyona devam ederse... tekrar kaçırılırsa... çocuğunuza zarar gelirse... yaralanırsa... onları senden alırlarsa...

Tüm felaket senaryolarını yazıyordu.

"Sezin-"

"Lütfen uyu," dedi sakin bir nefes aldıktan sonra tekrar alnımdan öperek. "Ve bu haberi kimseye verme. Bu iş bitmeden kimse bir şeyi öğrenmesin."

"Bunu yapamayız. Alparslan Komutan'ın bilmesi lazım. Ona göre bir aksiyon alalım."

"Uyu, Alp. Uyu kocacığım," diye fısıldadı. "Ve o adamla bir şey paylaşma. Çocuğum konusunda karar vermesini isteyeceğim tek kişi sensin, o da babası ve âşık olduğum adam olduğun için. O adamın bebeğim hakkında söyleyeceği en küçük şeyle her şeyi mahvederim."

Sikeyim.

Konuşmadan sakin nefeslerle bekledi. Kafamı boynundan çıkarıp yüzüne baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüm.

Sidar şerefsizi erkek kardeşimi o hale getirecek kadar gözü kara bir adamdı. Sezin'in hamileliğini öğrenirse sınırları zorlardı. Buna izin veremezdim.

"Hayır," diye fısıldadığımda tek gözünü açıp yüzüme baktı. "Bu işte arka planda olman gerekiyor."

Güldü halsizce. "Mesleğimi geri kazanacağım dosyada mı?" Gözünü geri kapattı. "Üzgünüm bebeğim. Beni sinirlendirmeye çalışıyorsan başarısız olacaksın. Uykum var ve uyumalıyım." Beni tekrar ensemden tutarak yanına çekti. "Uyumanı bekliyorum."

Gözlerimi kapatırken burnumdan alıp verdiğim öfkeli nefeslerin önüne geçemedim. Beni dinlemeyecek miydi? Çocuk gibi ayaklarımı yere vurabilirdim. Uyumasını istiyordum ama düşünceler kafamı zorluyordu. Sezin beni bıraktı, kendini geri çekti ve birden oturur pozisyona geçip ellerini yatağa yasladı. "Sana inanamıyorum," diyerek birden yataktan kalkınca ben de ayaklandım. "Beni kapının dışına itmeyi düşünüyorsun."

Siktir, siktir, siktir! Aptallıktan değil, onu korumak için istiyordum. Beni yanlış anlayacaktı!

"Ben yemin ederim ki öyle bir adam değilim. Hamileliğin yüzünden seni bir şeylerden mahrum etmeyi düşünmüyorum. Allah belamı versin ki sana güveniyorum."

"Dışarıya güvenmiyorsun, anladık," diyerek çıplak ayaklarıyla odadan çıktığında peşinden koşturdum.

"Sezin... beni anla," diye çaresizce konuştuğumda öfkeli adımlarıyla mutfağa geçti, ışığı açtıktan sonra kendisine bir bardak su dolduruşunu izledim. "İçinde bulunduğumuz dosya, devlet dosyası ve zor. Zor aşkım. Çok zor. Kafamı yiyor bir şeyler. Ben... yapamıyorum."

Bana döndü. Alev kızılına benzettiğim gözleri kocaman olmuştu. Yakmaya hazırdı.

"Benim kardeşim bu adamlar yüzünden şehit oldu, askerlerim vuruldu, babam dediğim adama işkence edildi, kocamdan sekiz ay beni mahrum bıraktılar, kardeşim vuruldu ve sen bana zorluğundan mı bahsediyorsun? Sevgilim ben yıllardır bu zorluğu göğüslüyorum. Bir şey değişmeyecek." Suyunu kafasına dikip kana kana içti. "Bana güvendiğini, çevreden korktuğunu biliyorum ama bize zarar veremezler."

"Nasıl emin olacağız peki?"

Elini kaldırıp yüzüğünü gösterdi. "Çünkü evli olduğum, çocuğumun babası olan adam sensin."

Karını ve çocuğunu senden aldıklarında nasıl koruyacaksın ki? Senin elinde ölümler var, kimi aile bildiysen kaybettiğin bir lanet var. Onları kâbuslarında ağırlamak zorunda kalırsan?

"Susturamıyorum," diyerek kafamı ellerimin arasına aldım. "Bunu konuştuğumuz için, içim içimi yiyor. Sana bunu yaşatmak istemiyorum."

Ayaklarını sürüyerek karşımda dikildiğinde yüzüne baktım deliriyormuş gibi. İki gözü arasında mekik dokurken ellerini uzattı ve yavaşça ellerimi tutarak kafamı sıkan ellerimi indirdi. Ellerimi sımsıkı tutarak karnına uzattığında kalbim atmayı bıraktı. Yüzüme tüm şefkatiyle baktı. Bakışlarının canımı yaktığını hissettim.

"Sana çok âşığım," diye fısıldadığında karnındaki canı hisseder gibi oldum. Hissedebileceğim kadar büyük değildi büyük ihtimalle ama hissettim işte. Babaydım ya... hissederdim ya... "Kafandaki mezarları görüyorum, korkularını ve endişelerini göğsümde hissediyorum. Ben de bazı çekinceler hissediyorum ama sevgilim... dünyanın en mutlu ve en güçlü insanları biz olacağız. Olmak zorundayız. Birbirimiz için, bebeğimiz için..."

"Bebeğimiz için," diye soludum.

"Ve sana öyle çok güveniyorum ki..." diye fısıldadığında alnımı alnına yasladım. "Kafanın içindeki sese söyle, sen kazanacaksın."

Ben kazanacağım. Biz kazanacağız. Biz yaşayacağız çünkü gerçeğiz. Her şeyden daha çok gerçeğiz. O beni tuttukça ve ben onu sardıkça bizi hiçbir şey bozamaz.

"Çünkü ben kafamın içindeki sese bunu ezberlettim," diye devam edince ellerimi yanaklarına sardım. Dudaklarına sımsıkı bastırdığım dudaklarımla nefesler aldım. İçimdeki kasvet dağıldı, bulutlar yavaşça kenara çekildi. "Ellerimizi hatırla." Dudaklarımın üstünde hissettiğim dudaklarıyla aklımı kaybettiğim yerden çıkardım. Karanlıktayken bulmak zordu, Sezin bana gündüz gözüyle gösterdi. "Ellerimiz yeter mi bizi kurtarmaya?"

"Biz yeteriz kurtulmaya," dediğimde gülümseyerek altdudağımı dudaklarının arasına alıp emdi. Yavaş ve güven vericiydi. Üstdudağından öperek kollarımı beline sarınca enseme tutundu. İşte bu kadardı. Sesi içimdeki tüm kötülüğü dağıtmıştı.

Ben bu savaşın kazananıydım. Ona gösterdiğim endişelerimden çekinmemiş, hepsini rahatlatmıştı.

"Şimdi uyuyalım yoksa yarın fırtına estireceğim," diye huysuzca konuştuğunda onu kucağıma aldım.

"Bir daha çıplak ayakla dolaşmak yok," diye konuşunca kıkırdadı.

Kollarını enseme sardı. "Sen iste yeter kocacığım!"

Yatağa dikkatlice yatırdıktan sonra yanına uzandım ve yüzüstü yatarak kolumu karnının üstüne attığımda elime tutundu. Gözlerini kapattıktan

sonra, "Seni seviyorum. İçinde tutma ki bileyim. Benden saklanma ki seni bulalım. Tamam mı?" diye fısıldadı.

"Senden hiçbir şey saklamıyorum," dedim yutkunarak. "Asla önünde durmayacağım. Seni çok seviyorum. Sana güveniyorum, kendime güveniyorum, bize güveniyorum."

"Güzel..." diyerek ellerinden birini saçlarımın arasına daldırıp oynamaya başladı. "İşte benim eşsiz kocam..."

Gözlerimi kapattığımda teninin kokusu iliklerime sızdı. İradem uyuşurken uykuya yakalandığımı hissettim. Son bir kez derin bir nefes alınca nefesim sıkışmadı.

O sesi cehennemin dibine gönderdim.

Baba olmak hayatı anlamaktı. Karımı anladım.

Çatık kaşlarla karşımda oturan insanları izlerken Sezin yanı başımdaydı. Elimi koyduğum bacağını sallamayı birkaç saniye önce bırakmıştı. Kubat anlatmaya devam ediyordu.

"Karan dün gece aceleyle evden çıkınca peşine takıldım. Bir eve girdi ve sabaha karşı çıktı. Son zamanlarda aklı başındaymış gibi davranıyor, normalde savruk olurdu."

Karan'ın birden götünün tutuşmasını biz de anlamaya çalışıyorduk.

Aksakallı dinlerken eliyle çenesini sıvazladı. Kaşları çatılırken, "Nizami?" diye sordu.

"Son bir aydır Tokmak Grup'ta çıt yok. Genelde küçük paketler çıkardık. Şüphe uyandırıcı bir şey yok."

"Şükrü?"

Şükrü, "Para akışı normal," diyerek elindeki kalemi çevirmeyi sürdürdü. "Karan ve Mazhar'ın hesapları bize bağlı ama ailede bir kişi bize bağlı değil," diyerek derin bir nefes aldı. "İzel Tokmak. On sekizine yeni giren Mazhar'ın kızı. Gayrimeşru olduğu için Tokmak Grup'ta sayılmıyor. Ben de yeni öğrendim."

"İzel Tokmak'ın hesap hareketlerine bakmamız lazım," diyen Metin Kaza'ya bakarken kaşlarımı kaldırdım. Anneme yavaşça döndüğümde yaslandığı sandalyeden doğruldu. Onunla hiçbir zaman aynı masaya oturmadığım için garipsemediğimi söyleyemezdim.

"Geçerli bir kanıtınız yoksa buna izin veremem," diye konuşunca alayla güldüm. "Şüpheler üstünden gitmeyeli uzun bir zaman oluyor."

Sezin'in Fikriye Konmaz meselesini anlatmasının üstünden uzun bir zaman geçmişti ve hâlâ annemin yaptığı işe akıl sır erdiremiyordum. Onun gibi vizyon sahibi bir kadının, kadın katili adamın infazını istemesi ve mafyaya bulaşması kafayı yedirecekti. Kabullenemiyordum. Ona karşı içimde korkunç bir öfke vardı.

Fikriye'yi soktuğu durum, kendinden vazgeçmesi, Furkan Uraz'ın yaşadıkları ve susması ona karşı ne halt yediğinin hesabını sorma isteğimi körüklüyordu.

Firuze Akkurt gözümde düşüşe geçmişti. Bir evlat olarak saygı duyduğum kadına böyle hissetmek hiç de iyi gelmiyordu.

"Böyle konuşmamıştık başsavcı," diyen Alparslan Komutan'a döndü annem.

Anneme güvenerek yola çıkacak bir adam değildi. Büyük ihtimalle Sezin'in düşündüğü gibi Aksakallı, anneme dosyayı açığa çıkartmamak için şantaj yapmıştı. Annem kendisine yapılan şantajı boş bırakmazdı. Bu işi zorlaştıracağını oğlu olarak en iyi anlayabilen kişi bendim.

Bir de yanımdaki kurnaz karımın bakışlarının anneme zarar vermek ister gibi bakmasından anlayabiliyordum.

Annem, "Aslında konuşmamıştık korgeneral. Konuşmamızı ister misiniz?" diye soluyunca Aksakallı dişlerini sıktı. "Mazhar ülkenin ileri gelen işadamlarından. Sizin şüphelerinizle bir yere varamayız. Kendisiyle bağlantıları olan savcılar var. Öylece önüne çıkamayız. Elimizde olan tek şey, Karan'ın videosu ki ondan da aklandılar."

"Elimizde adamın dağdaki fotoğrafı ve onun döneminde aktif görev yapan, örgütünü bitiren iki asker var," diyen Göktuğ'un konuşmasını hiçbirimiz beklemediğimiz için ona döndük. "Şüphe değil, kanıt var."

"Fotoğrafın orijinal yeri ve zamanı belirsiz. Büyük bir işadamına karşı komplo kurmak için manipüle edilmiş bir fotoğraf olduğu konusu ele alınır. Delil yetersizliği. Bu kadarla yargıya gidilmez, elinde somut delil olmadan operasyon yapılmaz. Buna onay vermem mümkün değil."

"O halde çifte oyun oynayacağız," diye konuştuğumda herkes merakla bana döndü. "Mazhar'dan şüphelendiğimiz konusunda Sidar'ın bilgi sahibi olduğundan emin olacağız. Sidar bir şekilde onunla yüz yüze gelmek isteyecektir, iletişim kuracaktır. Sidar'ın bulunduğu birime yalan haber uçuracağız. Mazhar'a operasyon olacağı konusunda. Mazhar ve Sidar'ı birbirine düşürürken Sidar'ı ifşa edeceğiz."

"Riskli," dedi Tekin Kaza. "Yanlış istihbarat yüzünden biz patlarız."

"Peki bizimle bağlantısı olmayan biri istihbaratı verirse?" diyen Sezin ile Aksakallı kaşlarını çattı. Ben de ona dönünce Sezin gerilerek dikleşti.

"Kimden bahsediyorsun?"

"Aslında bunu baştan söylemeliydim fakat her şey çok karışınca sizinle paylaşamadım. Heykelin yerini biliyorum," dediği anda odanın içinde bıçak gibi bir sessizlik oluştu.

Sikeyim, biliyor muydu?

Metin Kaza öfkeli bir nefes alarak, "Ne demek biliyorum?" diye konuşunca Sezin'in elini sıktım. *Ben buradayım.* Bakışlarını bana çevirdikten sonra omuzlarını dikleştirip burnunu dikti.

"Serdar Komutan heykelin yerini bana söylemişti. Kaçırılmadan önce."

Herkes yerinde diken üstünde dururken gözlerimi kapattım öfkeyle. Baştan beri biliyordu. Heykelin nerede olduğunu biliyordu ve benimle bile paylaşmamıştı. Albayın alınacağından da haberi vardı, söylememişti. Hiçbir siki kimseyle paylaşmamıştı.

"Ve sen bunu şimdi mi söylüyorsun?" diyen Tekin Kaza'ya öfkeyle döndü.

"Evet."

Aksakallı, "Ve? Neredeymiş?" diye sorunca, "Benim almamı istedi," diye cevap verdi.

"Bunu çocuk oyuncağı mı sanıyorsun?" diyen Metin Kaza dikleşince öne doğru çıktım.

"Sakin olalım," diye uyarır gibi masadaki insanlara baktım. "Sezin neyi, ne zaman söylemesi gerektiğini bilen bir kadın."

Karıma, amcası dahi olsa kimse kızamazdı.

Aksakallı ellerini masanın üstüne koyup tehditkâr bir şekilde bakışlarını bana çevirince kaşlarımı çattım. Bu binaya Sezin ile geldiğimiz ve masaya oturduğumuz gün bana söylediklerini hatırladım.

"Bu işte olacaksın," demişti.

"Sezin yoksa yokum," demiştim.

"Beni karın için karşına mı alıyorsun? Seni adam eden, olduğun kişiyi var eden adamı?"

"Size saygım sonsuz, Alp Komutan'ım. Ben zaten aylar önce başkasından isteseniz yapılmayacak göreve gözüm kapalı gittim. Kimsenin yapamayacağı şeyleri yaptım ve dosyanızı taşıdım. Kendimle övünmüyorum, bu sizin emrinizdi ve yaptım. Yine beni dağa vurun, yine giderim fakat karımın olduğu ortamda o istemezse hiçbir şey yapmam."

"Çünkü?"

"Çünkü siz beni adam ettiyseniz o beni çocuk etti. Siz Dhib'i var ettiniz, o Alp'e hayat verdi. Şimdi bana derseniz ki aileni yok sayman için seni eğittim diye, haklısınız. Var olan ailemi yok saymamı sağladınız ama kurduğum aileyi mahvetmenize izin vermem."

"Yani bana diyorsun ki karım ne derse o."

"Karımı dahil ettiğiniz bir durumda evet, o ne derse o. Beni onunla bağlantılı bir durumda zorla tutamazsınız."

"Yoksa ne olur?"

"Her şeyi yakar, istifa ederim."

Ve bıçak gibi sessizlik dakikalarca sürdü. "En iyi askerlerimden biri haline getirdim seni ve sen şimdi bırakacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır, ucu Sezin'e dokunan meselede beni zorlarsanız olmayacağımı söylüyorum."

Şimdi bana tehditkâr bir şekilde bakarken ona yalnızca baktım. Alması gereken mesajı almış gibi, "Ve Sezin?" diyerek derin bir nefes aldı. "Heykel neredeymiş?"

"Heykeli alıp size getireceğim ve o kişiden çifte oyun için istekte bulunacağım."

Aksakallı oldukça samimiyetsiz bir şekilde güldüğünde, Sezin kaşlarını çatınca ben araya girdim. "Mantıklı," diye konuşunca annem de dahil herkes bana şaşırarak baktı.

Kimse bana böyle bakmamalıydı. Sezin benim düşüncemi destekliyorsa onun fikrini ilerletirdim. Ayrıca mantıksız bir şey göremiyordum. Serdar Komutan heykeli birisine vermiş, o kişiyi Sezin'e söylemişti. Albay, Sezin'i asla tehlikeli bir duruma sokmazdı.

"Kimmiş peki o kişi?" diye sordu Metin Kaza.

"Bunu sizinle paylaşamam. Bana yalnızca iki gün verin." Elimi sımsıkı tuttu. "Alp ile adamdan heykeli alıp geleceğiz ve istihbarat için ikna edeceğiz."

Metin Kaza, Tekin Kaza ve Alparslan Aksakallı birkaç saniye birbirlerine baktıklarında derin bir nefes alarak bakışmayı bozan Alparslan Komutan oldu.

"Tamam. İki gün mühlet. İki günü bir dakika geçtiği gibi adamın ismini de heykelin yerini de söyleyeceksin."

"Anlaşıldı komutanım," dedik aynı anda.

Metin Kaza sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. "Ve o adama söyleyin. Onay verdik," dediğinde anlamasak da ayaklandık. "Metin ve Tekin'in haberi var deyin."

İkinci günün ortasındaydık ve Sezin'le uyumadan didik didik araştırdığımız Hayalet'i bulamıyorduk. Albayın eski arkadaşlarıyla konuşmuş, Hayalet'i sormuştuk ama hiç kimse adamı tanımıyordu.

Gerçekten bir hayalet avındaydık ve o bize ulaşmadan bulmak imkânsızdı.

Sezin oflayarak aradığımız son numaradaki adamın oğluna, "Başınız sağ olsun," derken ağzımın içinden küfür savurdum. Soyduğum elmayı tabağa dilimlerken Sezin tekrar konuştu. "Teşekkür ederim. Bir haber alırsanız bize ulaşabilirsiniz."

Telefonu kapattıktan sonra, "Adam iki yıl önce mide kanserinden vefat etmiş," diye açıklayınca, "Hayalet'in nasıl bir şeye benzediğini hatırlamıyor musun?" diye tekrar sordum. Dilimlediğim elmaları onun önüne koyduğumda bir dilim alıp çiğnemeye başladı.

Aç kalacağından korkuyordum. Uyuması gerektiğini söylesem de beni dinlememişti. Alparslan Aksakallı'nın karşısında *başaramadım* kelimesini söylemek yerine kafasına sıkmayı tercih edeceğini söylemişti.

"Alp, adam evin içinde gözlük takan, kısa, kalın sesli, garip biriydi. Ne giydiğini bile hatırlamıyorum," dedi sabırla.

Ona sinirliydim fakat yansıtmamak konusunda ustaca bir çaba harcıyordum. Albay ondan ne istediyse onu yapmıştı, şimdi niye böyle yaptın desem olay çıkacaktı. Mantıklı ve hesapçı olmaya çabalıyordum.

"Asker olduğundan emin miyiz?" diye sorduğumda, "Evet," dedi kaşlarını çatarak. "Tabii ki de eminim. Adamın yanında Tahrir hakkında konuşmuştuk ve adam dikkatlice dinlerken bir fikir vermişti. Hatırlamıyorum ki! Aklımda sadece kalın sesi kaldı. Ayrıca çok az konuşmuştu. Rahat biriydi. Albayın ona ne kadar güvendiğinden emin olacağım kadar kaldım, sonra da gittim."

Elimdeki telefon çalmaya başlayınca numaraya bakmadan telefonu açtım. "Alo," diye konuşunca karşı taraftan hırıltılı bir ses geldi. Kaşlarım çatılırken telefondaki numaraya baktım ama yabancı numaraydı. "Yanlış numara."

"Serdar iyi mi?" diyen oldukça kalın sesle birlikte Sezin'e döndü bakışlarım. Sezin *ne oldu* der gibi göz kırpınca aramayı hoparlöre alıp masanın ortasına koydum. "Serdar iyi mi dedim, Turan."

Sakin, kalın, gizemli bir sesti. Sezin'in gözleri kocaman açıldı ve işaretparmağıyla telefonu hızla işaret ederken, "Hayalet?" diye dudaklarını oynattı. "Bu o!"

"Kimsin?" diye sorduğumda karşı taraftan bir hırıltılı ses daha çıktı.

"Yedi düvele beni sorup kim olduğumu mu sorguluyorsun, Yavuz'un oğlu?" diye konuştuğunda kaşlarım çatıldı. Beni nereden tanıyordu? "Sana bir soru sordum. Serdar iyi mi?"

"Durumlar karışık," diyen Sezin ile birkaç saniye sessizlik oldu.

"Kaza?"

"Evet, benim," dedi Sezin hızlı hızlı. "Siz de Hayalet'siniz."

"Yanında kocandan başka biri var mı?" diye sorduğunda, "Yok," dedi Sezin tekrar. "Görüşmemiz gerekiyor."

"Ankara'dayım ben de," dediğinde birkaç saniye sustuk. Ankara'da olduğumuzu nereden biliyordu amına koyayım? Kimdi bu herif? "Heykeli mi istiyorsunuz?"

"Evet. Serdar Komutan sizden almamı emretti."

"Çok mu kötü durumda?" diye sorduğunda sesindeki kırılmayı fark ettik.

Sezin'in kaşları çatıldı. "Yanına hiç gitmediniz mi?"

"Sorularıma cevap vermemek için anlaştınız mı karı koca?" diye öfkeyle konuştu. "Serdar nasıl?"

"Hastanede!" diye öfkeyle konuştum. "Psikolojik olarak etkilendiği bir olaydan geçti, şu an hastanede."

"Serdar delirmez, Yavuz'un oğlu. Kim kapattı onu oraya?" diye soluduğunda, "Bunları yüz yüze konuşmamız gerek," diye konuşan Sezin oldu. "Sizi görmeden başka bir şey söylemeyeceğiz."

Kalın sesiyle güldüğünde Sezin ile birbirimize baktık. "Yarım saat içinde Çubuk'taki Trend Pansiyon'a gelin. Oda 23. Elinizi hızlı tutmazsanız beni unutun." Ve telefon kapandı.

"Sikeyim, bu ne böyle?" diye bağırdığımda Sezin elma dilimlerinden birini dişleri arasına alıp, "Sana garip olduğunu söylemiştim!" diyerek yatak odasına koştu. "Hemen çıkmamız lazım."

"Çubuk buradan kırk dakika!" diye öfkeyle bağırdığımda, "Kırmızı ışıklarda geç o zaman. Ben öderim!" diye bağırdı. Ayakkabısını kucağına alıp dışarı koştu.

"Koşma!" diye bağırdım. "Çocuğumuzu sarsma."

"Çabuk!"

Onun ceketini de kendi ceketimi de alıp çıktım.

Dört trafik lambasını kırmızıda geçtikten sonra pansiyona girdik. Resepsiyondaki adama kim için geldiğimizi söyleyecekken adamın telefonu

çaldı. Birkaç saniye sonra, "Tamam," dedi ve bize, "İkinci kat," diyerek asansörü gösterdi.

Sezin merdivenlere yönelecekken bileğinden tutup asansöre çektim. İkinci günün bitmesine yalnızca birkaç saat kaldığı için yerinde duramıyordu. Çocuğumuz içeride ters dönmüş olmalıydı. "Sakin ol, yetiştik," dediğimde, "Ne kadar şey bildiğini fark ettin mi?" diye sordu bana dönerek. "Belki de elinde Mazhar hakkında bir bilgi var."

Olabilirdi. Babama Yavuz diye seslendiğine göre babamı tanıyordu. Hoşuma gitmese de mantığım sürekli Sezin'in bu adam hakkında kötü hisleri olmadığını hatırlatıyordu.

Odanın önüne gittiğimizde kapının aralık olduğunu fark ettik. Sezin'i yavaşça arkama çekip silahıma davrandım, emniyeti kaldırıp ayağımın ucuyla kapıyı açtığımda güneş gözlüklü bir adamın pencerenin önündeki masada satranç taşlarını yan yana dizdiğini gördüm.

Satranç tahtası yoktu. Yalnızca taşlar vardı ve masada onları bekletiyordu. Silahımla onu kontrol ettiğimde Sezin omzuma dokundu. "Bu o."

"Silahını kime doğrultacağını sen de baban gibi bilmiyorsun, Yavuz'un oğlu," diyen sesiyle kaşlarımı çattım.

"Babamı nereden tanıyorsun?" diye sorduğumda güldü.

"Baban iyi bir tabipti. Skandala kurban gitmesi talihsizlik oldu," dedikten sonra yüzünü bize çevirdi. Bu da ne demekti? Fikriye'den mi bahsediyordu? Babamı nereden tanıyordu bu adam? "Sezin, görmeyeli ne kadar da değişmişsin." Sezin'in üstündeki ceketli takıma ve topuklu ayakkabılarına bakmasına karşılık silahı alnına doğrulttum. "Sakin ol. Benden zarar gelmez. En azından size."

"Sana nasıl güveneceğiz?" diye sorduğumda sırıttı.

"Ben size güveniyorum. Aksakallı'nın emrindeki birini düşman görmem," diyerek kapıyı gösterdi. "Kapatır mısınız? Cereyan yapıyor."

Sezin öfkeli bir nefes aldı. "Sen de mi Aksakallı'nın pençesindesin?"

Kahkaha attı. "Ben pençeye takılan değil, pençeye sahip olanım, Kaza. Kapıyı kapat." Sezin arkasını dönmeden kapıyı ayakucuyla kapatınca ona baktım ve onun da silahını kaldırdığını gördüm. "Karı koca fena bir ikili olmuşsunuz," dedikten sonra piyonunu ilerletti. "Şimdi konuşun. Sinan mıydı Serdar'ı alan?"

Sidar'ı da biliyordu amına koyayım!

Silahımın emniyetini kapattım ama silahı indirmeden karşısına oturdum. Bu kadar gizemli birinin karşısında silahsız oturmayacaktım. Sezin'e odadaki koltuğu gözlerimle gösterince koltuğa geçip oturdu.

"Evet," dedim çatık kaşlarla. "Elimizde kanıt yok."

"Serdar'ın elinde de yoktu. Bu yüzden heykeli bana verdi. *Kanıtı alana kadar sende dursun, ben gelmezsem Sezin'e ver* dedi," diyerek bir piyon daha ilerletti. "Demek ki Sinan'ın eline düştü."

"Evet, heykeli Aksakallı'ya vereceğiz," dediğimde sırıttı. "Neyin rahatlığındasın?"

"Benden hoşlanmayışın komik," dedikten sonra veziri ortaya çıkardı ve önüme koydu. "Ben buyum," dedikten sonra kaleyi kendi önüne koydu. "Sen busun."

"Kendini vezir olarak mı görüyorsun?"

"Devletin bazen gücünü koruyacak insanlara ihtiyacı vardır. Biz de bunun için çabalarız."

Sezin araya girdi. "Buraya sohbet etmeye gelmedik. Senden bir isteğimiz olacak."

"Neymiş?"

"Mazhar Tokmak'ın peşinde olduğumuzu Sinan'a uçurmanın yolunu arıyoruz ama bunu biz yaparsak güvenli olmaz."

"Ve?"

"Mazhar Tokmak'ı ve Sinan'ı indirmemizin tek yolu bu. Sinan'ın güvenilmez biri olduğunu hissetmeli. Yanlış istihbarat vereceksin," dediğimde kaşlarını kaldırdı.

Sezin, "Aksakallı'ya ismini vermeden senin haberi uçurmanı isteyeceğimizi söyledik," dediğinde şahı tutan eli dondu.

"Aksakallı'nın haberi var mı?"

"Evet. Heykeli alacağız."

Dişlerini sıktıktan sonra, "Ve onay verdi?" diye sordu.

"Evet," dedim sinirle.

"Mazhar meselesi yıllardır süregelen bir konu. Belli ki Aksakallı masasına güveniyor. Sahte istihbarata onay veriyorsa oyunu bitirmeye yönelik oynayacak. Benden size tavsiye, Mazhar'ı hemen paketleyin. Çünkü o şerefsiz ne zaman kaçacağını iyi bilir."

"Mazhar davasında sen de mi görevdeydin?" diye soran Sezin'e cevap vermedi.

Ayağa kalktı, odadaki dolapta bulunan kasanın şifresini girdi ve büyük bir kutuyu Sezin'e verdi. Sezin o sırada, "Metin ve Tekin'in haberi var, bunu da söylememizi istediler," deyince eli dondu. İkimizin yüzüne baktıktan sonra dudaklarını araladı.

Ona bakmayan Sezin kutuyu açıp heykeli kontrol etti ve sonra, "Heykel doğru," dediğinde Hayalet'e döndüm.

Hayalet yüzüme bakmayı kesmeden yutkundu. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki... bir şeylerin tersine döndüğünü anladım. "Hemen burayı terk edin. Allah bilir peşinizde kaç adamla geldiniz," diye konuştuğunda kaşlarımı çattım.

"Peşimizde kimse yoktu!"

"Defol git oğlum. Bana işimi öğretme!" dedi sinirle. "Ben burayı söylerken her şeyi ayarladım. Bu saatten sonra yapacağınız tek şey, pahalı arabanıza binip gitmek."

"Ne oluyor?" dediğimde, "Gidin!" dedi öfkeyle. Camdan dışarı baktıktan sonra, "Heykeli ne yap et, koru," diye bana döndü. "Ve babana de ki Kuru Turan'ın selamı var."

"Ne?" dedik Sezin ile aynı anda. İsmi Turan mıydı?

"Hızlı olun dedim!" diyerek gözlüğünü geri itti. Neden güneş gözlüğüyle durduğunu anlamış değildim. "Duymuyor musunuz beni?"

Sezin'in sırtından destekleyerek ilerlettim. "Turan," diye seslendiğinde ona döndüm. "Söyleyin onlara, aldım mesajı. Oldu bilsinler. Üç gün sonra hazırlanın."

"Neye?" dedim silahımı sımsıkı tutarken.

"Göreve salak!" diyerek önümü işaret etti. "Çabuk teslim edin onu."

Sikeyim. Metin ve Tekin'in haberinin olması bu adam için bir anlama geliyordu. Bir şey vardı. Bir şey olacaktı ve ben neyin olacağını anlayabiliyordum. Alparslan Aksakallı zamanında söylemişti.

"Eğer devlete çalışıyorsan bir gün kafana sıkıp sırlarınla gömülmeyi göze almalısın. Yoksa kafana sıkacak birileri çıkar."

"Peki bunu nasıl anlayacağım?"

"Emin ol, tek cümleyle anlayacaksın."

"Sakın!" dedim dişlerimi sıkarak. "Ne olursa olsun sakın, Kuru Turan."

Dudağının kenarıyla gülümsediğinde Sezin bir ona, bir bana baktı. "Ne oluyor?"

Hayalet gözlüğünü çıkarıp kahverengi gözlerini bize gösterdi. Gözünün biri odaklı değildi, hafifçe kayan gözü dışarı bakıyordu. "Vatan sağ olsun," dediğinde yumruk yaptığım elimle kapıya sert bir yumruk geçirdim.

Metin ve Tekin onun infazını vermişti. Yalancı muhbirlik yapacak, sonra da birileri çıkıp canını almasın diye kafasına sıkacaktı çünkü bu dosya bir devlet sırrıydı ve seçtikleri insanlar dışında birinin haberdar olması onu hedef haline getiriyordu.

"Allah kahretsin!" diye bağırarak Sezin'i bileğinden tuttum ve hızla yürütmeye başladım.

"Turan ne oluyor? Benimle konuşur musun? Kim bu adam?" Kucağında sımsıkı tuttuğu kutuya bir bakış attıktan sonra asansöre yönlendirdim onu. Aynaya dönüp gözlerimle karşılaşınca dişlerimi sıktım. Sert yumruğum aynada patladı. Ayna paramparça olup ayaklarımızın dibine düşerken Sezin koluma tutundu. "Alp! Alp sakin ol. Ne oluyor? Allah'ım! Bir şey anlamıyorum!"

Aynaya son bir kez daha yumruk attığımda kapı açıldı. Sezin anlamaz gözlerle bana bakarken ona dönmedim. "Sezin, biz öyle büyük bir bokun içindeyiz ki paçamızı kurtarmazsak mahvolacağız," dediğimde korku dolu gözlerle kutuyu sımsıkı tuttu.

"Bu ne demek sevgilim?"

"Vatan sağ olmalı demek," dedikten sonra bileğinden tutarak onu çıkardım. Resepsiyondaki adama baktığımda adam bir asansöre, bir bana baktı. Ceketimin cebinden bir deste parayı önüne koydum. "Ayna parası," dediğimde adam kafasıyla onayladı.

Dışarı çıktıktan sonra pansiyonun yanındaki arabamıza geçtik. Arabayı çalıştırırken, "Kutuyu ayağının dibine koy ve rahat dur," diyerek ona kısa bir an baktım. Camları açtım, cama kolumu yasladım ve arabayı atik hareketle çıkardım.

Pansiyonun önünden geçerken bir silah sesi havayı deldi. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Sezin olduğu yerde donakalırken göğsü hıphızlı inip kalkmaya başladı. O da sesi duymuştu.

Sol gözünden bir yaş düşerken, elini karnına götürüp donuk gözlerle kayan yolu izledi. Karnına yavaşça sarılırken gözünden düşen yaşları tutamadan kesik nefesler aldı.

"Anladım," dedi yutkunarak. "Vatan sağ olmalı, anladım."

Kuru Turan kafasına sıkmıştı.

Bu lanet düzende bebeğimizi korumak zorundaydık.

Asansörün çıkmasını beklerken Sezin'in elini sıkı sıkı tutuyordum. Diğer kolumun altına kutuyu sıkıştırmıştım. Dakikalardır konuşmuyordu. Donuktu. Kafasının karıştığını anlayabiliyordum. Nasıl bir şeyin içinde olduğumuzu çözmeye çalışıyordu. Bense dağdaki görevleri özlediğimi inkâr edemiyordum. O zaman her şey daha kolaydı. Şimdi ise arapsaçına dönmüştü.

Asansörün kapıları açıldığında karşımızda duran Aksakallı ve Kazaları gördüğümde kutuyu Aksakallı'ya uzattım. Kutuyu aldı, içine bakıp, "Kadir," diye seslendi. Arka taraftan bir çocuk koşarak gelince, "Kasaya," dedi yalnızca. Kadir denen çocuk kutuyu alıp asansöre bindi.

"Aldı mesajı. Oldu bilsinler, üç güne hazırlanın dedi," dediğimde Metin Kaza ve Tekin Kaza donuk yüzleriyle onayladılar.

Sezin'e baktıktan sonra onun dağılmış haline karşılık her şeyi anlamış gibi birbirlerine baktılar. Sezin'in bakışlarının yerde olduğunu fark ettim. Elime tırnaklarını geçirmişti. Dakikalardır gözünü bile doğru düzgün kırpmıyordu. Yüzü bembeyazdı. Kafasının içine girip düşündüğü şeyi söküp atmak istesem de yutkundum.

"Gördünüz mü?" diye sordu Metin.

Hayalet'in kafasına sıktığını... gördünüz mü?

"Hayır," dedim sadece. Sezin diğer eliyle koluma tutununca mideme kramp girmiş gibi hissettim. Benden başka tutunacağı bir şey yokmuş, konuşacağı bir şeyi kalmamış gibi yere bakmayı sürdürdü.

"Konuşmamız gerek," diyen Aksakallı bir Sezin'e, bir bana baktı. Kaşları çatıldığında Sezin'in neden bu kadar içine kapandığını anlamaya çalıştığını fark ettim.

Ben biliyordum. Bir gün sıranın bana geleceği düşüncesinden çıkamıyordu. Onun içini biliyordum. Karımın kafasının içinde dönenleri herkesten önce duyuyordum.

"Biz birazdan size katılırız," dediğimde Aksakallı kafasıyla onayladı. Sezin'i bu kattaki lavaboya çektim. Lavabodan girdiğimiz gibi yere çöktü ve midesindekileri çıkarmaya başladı. Saçlarını tutarken, "Üzgünüm. Bebeğim çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Söz veriyorum, etkilenmeyeceksin."

Omuzları sarsılmaya başladı ve öğürüp klozete eğildi. Tekrar çıkarırken, "Söz veriyorum sana, bitireceğiz," dedim kısık bir sesle. "Sana kimse dokunmayacak." Beni duymuyormuş gibi kafasını iki yana sallayarak kusmayı sürdürdü.

Dakikalar sonra klozete tutunarak ağlamaya başladığında sırtına yüzümü yasladım ve karnını sımsıkı sardım. Bebeğimizin kulaklarını kapatmak ister gibi avuçlarımı sürttüm. Dakikalarca onu, karnını ve düşüncelerini rahatlatmaya çalıştım. Ağlamayı asla bırakmıyordu.

"Bunlara şahit olduğun için, bunun içine girdiğin için üzgünüm." Karnını okşadım. "Söz veriyorum size bir şey olmayacak," dedim kısık bir sesle.

"Sana?" dedi isyankâr bir sesle. Yana doğru geçti ve sırtını fayansa yasladı. Ona alan açarak yanına geçtiğimde bacaklarını uzattı ve sırılsıklam

yüzüyle bana baktı. "Ya bir gün senden isterlerse? Ya bir gün..." Nefesi kesildi. "Ya bir gün sana söylerse?"

"Hayır, bunu düşünme," diyerek onu kendime çekip kafasının üstüne sayısız öpücük kondurmaya başladım. "Düşünme güzelim."

"Biliyorum tamam mı?" dedi hıçkırarak. "İsterse gözünü kırpmadan emrini yerine getireceğini biliyorum. Sen yapmazsan o yapar. Ben... yaşayamam. Sakın. Bunu yapmayacağına söz ver." Sarsılarak kafasını göğsüme bastırdı ve belime sarıldı. "Bize bunu yapamazlar."

"Böyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum. Olmaması için her şeyi yapacağım, sana söz veriyorum sevgilim. Benden böyle bir şey istemezler."

Hıçkırarak ağlamaya devam etti. Ağzından çıkan inlemelerle birlikte kafamı yavaş yavaş fayansa vurmaya başladım. Ailemi bırakmazdım. *Asla.* Bunu asla yapmazdım. Bu yüzdendi o gidelim derse gitmek isteyişim. Bu yüzdendi onun düşüncelerine değer verişim. Bu yüzdendi dağdan başka görev kabul etmeyişim.

Peki isterlerse?

Kafamı daha sert vurmaya başladım fayansa.

Sus, sus, sus...

Kafana sıkacak mısın, Alp?

Sus! Olmayacak. Bu savaşı ben kazanacağım.

Üç gün sonra

Sidar'a ulaştırılan istihbaratın gittiğinden emin olmuştuk. Aksakallı kaynağından Mazhar'ın adamlarından birinin boş bir köy evini önceden teftişe gittiğini duyurmuştu. Göktuğ ve Serkan köy evine dinleyicileri yerleştirdikten sonra köyün içindeki bir evin içine kurulmuştuk.

Sezin, Bige, Serkan ve ben evde bilgisayarların başına geçerken olası bir saldırıya karşı Nizami, Şükrü ve Kadir denen çocuk, Sinan ile Mazhar'ın yollayacağı adamın buluşacağı eve bakan noktaya konumlanmıştı. Göktuğ da rahat bir konumda Sinan'ın görüntülerini çekecekti.

Sezin oturduğu yerden taktığı kulaklıkla ısrarla yüzümü izliyordu. Sessiz sakin geçirdiğimiz günlerde bu konuları konuşmuyorduk.

Elimi bırakmıyor, benden ayrılmıyor, vücudunu benden uzak tutamıyordu. Ellerini saçlarıma geçirerek uyuyor, uykudayken saçlarımdan elini çekince telaşla beni uyandırıyordu. Ondan bir adım bile uzaklaşmıyordum, uzaklaşınca kafayı yiyecek gibi oluyordum. Uyurken bile saatte bir kalkıp

yanımda olup olmadığını kontrol ediyordum. Onu görmeden tekrar uykuya dönemiyordum.

Aramızdakinin korkuya bağlı bir bağımlılık olduğunun farkındaydım ama içinde bulunduğumuz durumda tetikte olmak şaşılacak bir şey değildi.

Sezin oturduğumuzdan beri çıktığı üçüncü lavabosundan yeni döndüğü için Serkan, "Şimdi ben lavaboya gidiyorum," diyerek yanımızdan ayrılınca Bige bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi.

"Hamile misin?" diye sorduğunda Sezin'in bakışları direkt ona döndü. Herhangi bir tepki vermeden Sezin'i kontrol ettim.

"Hayır," dedi soğuk bir sesle. Onu tanımayan birinin anlaması imkânsızdı.

Bige gözlerini kıstı. "Aksakallı'ya söylemeyin," dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Hayır dedi," diye konuştuğumda bana göz devirdi.

"Ben bir kadınım ve anlarım," dedi ters bir tavırla. Sezin'e döndü. "Hamile olabilirsin, sıkıntı çıkarmaz. On üçüncü haftadan sonra silah sesinden, stresten ve titreşimden uzak durman gerekiyor, bu yüzden görevlere çıkarmazlar. İstersen yarın gece Kahraman Lale isimli doktorun kayıt dışı sana bakmasını sağlayabilirim. O da aynı şeyleri söyleyecektir. Korkma, Aksakallı seni dosyadan almaz..." Güldü. İmalı bir şekilde ikimize baktı. "Özellikle de seni almaz ama hamileliği söylersen masa başına çeker. Seni tanıdığım kadarıyla masa başında olmayı kabul etmeyeceğini anlayabiliyorum."

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum," dedi Sezin kaşlarını kaldırarak. "Hamile değilim." O kadar inandırıcıydı ki bir an ben bile şüphe ettim.

Bige onun yüzüne bir süre baktıktan sonra, "Ben de ondan bahsediyorum," dedi ve bilgisayara döndü. "Hamile olmadığını söyle."

Bir araba sesi yükseldiğinde Serkan da içeri girdi ve kulaklığını taktı. Nizami'nin sesini duyduk. "İlk araba geldi. Siyah bir Sedan. Takım elbiseli üç adam indi."

"Anlaşıldı, yerinizi bırakmayın," dediğimde Bige kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesinde geriye yaslandı. Sezin yüzüme bakarken ona göz kırpınca gülümsedi.

İlk üç ay dikkatli olacaktık. Silahı almasında bir sakınca görmüyordum. Kısa bir süre önce karar vermiştik, en kısa zamanda bir doktor ayarlayıp kontrole gidecektik. Ondan sonra duruma göre bir karar verirdik.

"Sinan Pınar sahneye girdi," dedi Şükrü kulaklıktan. "İzlemedeyiz. Gerisi sizde."

"Tamamdır," dedi Serkan.

Birkaç dakika sonra dördümüzün kulaklığına bağlı ağda titreşim duyuldu. "Üç kişi mi gönderdi?" diye sordu Sinan Pınar.

Yüzümdeki ifade sertleşirken adamlardan biri, "Önlem aldı. Tek misin?" diye konuştu.

"Evet, izimi bulamazlar. Beni biliyorsunuz."

"Emin olmamız lazım. Şüphe uyandıracak bir şey yaptın mı?"

"Hayır, istihbaratı aldıktan sonra size sinyali gönderdim."

"Tamam, neymiş istihbarat?"

"Patron'un üç gün sonra, Suriye sınırındaki kampta yüz yüze bir toplantı yapacağı bilgisine ulaşmışlar. Operasyon düzenliyorlar. Kayıtlı isim, Sabit Karadağ. O adam üzerinden takibi başlatacaklar."

Böyle bir isim bizden ulaşmamıştı fakat belli ki Hayalet, kilit bir isim vererek şüpheleri ortadan kaldırmıştı. Derin bir nefes aldım.

Bige konuşulanları kaydettikten sonra sisteme girip birkaç kez tuşlara bastı. Göktuğ konuştu kulaklıktan. "Görüntüleri aldım. Adamlar çıktığı gibi peşlerinden takibe başlayacağım."

"Dikkatli ol," dedi Sezin. "Kadir yanına gelecekti. Peşinizden geleceğiz."

Sinan, "Sizin peşinizden biri gelmiş miydi?" diye sorduğunda adam güldü.

"Bizi takip edemezler."

Dudağımın kenarıyla güldüm. *Aynen amına koyayım.*

"İstihbarattan emin misin?" diye başkası sordu. "Patron senin vadenin dolduğunu söyledi. Bir daha hata yaparsan seni ortadan kaldıracak."

"Bunca yıllık dostluğumuz var. Hataları herkes yapar. Önemli olan birbirimizi kollamak," diyen Sidar, "Ben tekrardan size ulaşırım. Operasyona katılmanın bir yolunu bulacağım. Bu taraf bende," diye devam etti.

"Tamam, Patron bunun karşılığını verecektir. Sen de bunun önüne geçmenin yollarını ara."

"Anlaşıldı."

Sidar önden çıkarken Bige, "Ajan ses örnekleriyle eşleşmesini beklememiz lazım," dedi bize gözucuyla bakarak. "Biraz uzun sürecek."

O sırada üç adamdan birinin sesini duyduk. "Patron, Sidar istihbaratı getirdi. Suriye sınırındaki toplantıdan bahsetti. Birazdan yola çıkıyoruz."

"Ne sınırı, ne toplantısı?" dedi Mazhar donuk bir sesle.

"Yapılacak bir toplantıya sen de dahilmişsin. Kamptan bahsetti."

Mazhar birkaç saniye sessizleşti. "O şerefsizin peşine adam takın. Ona güvenmiyorum."

"Emredersin, Patron."

Üç adam arabaya binip kaybolurken Serkan, "Gidin. Tarama bitmedi," dedi sakin bir sesle. "Arkanızdan geleceğiz."

Sezin yandaki silahını alırken ben de silahımı kuşanıp maskemi taktım. Önden o, arkadan ben çıktık. Gizlediğimiz arabanın üstündeki muşambayı kenara atıp arabaya atladık. Sezin maskesini takıp koltuğa kurulurken gaza asıldım.

"Siktiğimin piçi dostluktan bahsetti. Vatanı sattığı adamla dostluk kurduğu için bile onu öldürebilirim," diyerek dişlerini sıktı. Silahının şarjörünü yeniledikten sonra bana uzattı. Benim silahımın da şarjörünü yeniledikten sonra bacaklarının arasına aldı.

Benim olan onun, onun olan benim.

Göktuğ ve Kadir önümüzden çıkarken biz de arkalarına takıldık. Arabanın hızını ayarlamaya çalıştığımda aramızda mesafe olan Mazhar'ın adamları gaza asıldı. Peşlerinde olduğumuzu anlamışlardı. Adamlardan ikisi arabanın iki camından çıkarken birden ateş etmeye başladılar.

Sırıtarak gaza asıldığımda Sezin, "Başlayalım bakalım," diyerek camını açtı.

"Dikkat et. Karnını çok çıkarma," dediğimde gözucuyla bana baktı.

"Bebeğimiz güvende. Ona anasının hiç ıskalamadığını göstereceğim," dedikten sonra oturduğu yerden yükselip camın kenarına oturdu ve gözünü dürbüne yerleştirdi. Adamlar kör atış yapıyorlardı. Eğitimsiz oldukları belliydi.

Göktuğ da aynı şekilde önümüzdeki arabanın arka koltuğunun sol camından çıktı. Aynı anda ateş ettiklerinde arabanın arka tekerleklerinin patladığını gördük. Arabanın hızı yavaşlarken Kadir arabasını onların önüne çekmek için gaza bastı, ben de arkalarında durdurdum. Atışı kesmelerinin sebebi kendi can sağlıkları içindi belli ki.

Sezin dişlerini sıkarak, "Kaçışınız yok, amına koyayım. Neyin ısrarı bu?" diyerek arabadan indi. Ben de silahımı kuşanıp indikten sonra küçük adımlarla onlara yaklaştık. Üçü aynı anda arabadan inip silahlarını kenara attılar ve dizlerinin üstüne çöküp ellerini enselerine yasladılar.

"İşte bu kadar basit," diyerek şoför koltuğundan çıkanı kelepçeledim. Kadir ve Sezin diğer ikisinin bileğine kelepçeleri takarken kafamı kaldırıp derin bir nefes aldım. "Bugün güzel bir gün."

Arkamızdan gelen araba, tekerleklerini bağırtarak durduğunda Bige arabadan çıktı ve bize yaklaşırken kelepçeleyip yere yatırdığımız iki adama baktı. "Ses örneği yüzde doksan dokuz eşleşti. Fotoğraflar da elimizde. Köstebek Sinan Pınar. Elimizde artık kanıt var."

Sezin gülerek öne eğilirken, "Siktir," dedim bakışlarımı yere çevirdim. "Elimizde kanıt var."

Elini karnına koyarak kahkaha atan karım ayaklandı, birkaç adım attı ve Mazhar'ın adamlarından yere yatmayanın çenesine tekmesini koydu. "Hepinizi sikeceğiz!"

Adam yere yapışınca Sezin derin bir nefes alarak Bige'ye döndü. "Kahraman mı demiştin?" deyince Bige kaşlarını kaldırdı.

Doktora gitmeyi de hamileliğini de kabul etmesine karşılık dudaklarımı ıslattım.

"Yarın gece ikiye ayarlarım," dediğinde Göktuğ, "Neyi?" diye sorarken Bige ile Sezin sessiz bir anlaşmaya varmış gibiydi.

Bebeğimizi kontrol ettirecektik.

21. HAYAT NİYETLE AKMAZ

Turan Alp Akkurt.

Bu ülkenin güneşi doğmadan önce çıktığım görevlerin sayısını hatırlamıyordum ama karanlıkta yürüdüğüm yolları asla unutmuyordum. Çünkü geceyi taşıyan adam, sabaha pek çıkmazdı. Ben o adamlardan biri olmayı birkaç sene önce kabullenmiştim.

Karanlığın sahibi gecede, devletin en tehlikeli noktasında elime aldığım silahla yalnızca öldürmeyi bildim.

Tek başıma gittiğim dağ, çöl, arazi, sınırsız boşluk, yuvadan uzaklaştığım misafirlik alanım oldu. Her seferinde giden ben ile dönen ben aynı olmadı ama biliyordum ki içimdeki ben, asıl ait olduğum yeri hep aradı.

Sahipsizce sallandığım salıncak dikenlere yönelse de bir ev aramanın derdine düştüm. Bazen sırtımda kendimi taşıdım, bazen silahımı... en çok da yalnızlığımı. Bir gün yükümü bırakacağım sıcak bir sobanın dibini diledim.

Ölmekten korkmamayı öğrendim, yaşamanın peşine düştüm. Sonra bir kadın tanıdım. Yuva verdi, hayat verdi, nefes verdi, can verdi bana. Belki ben insanlığımı unuttum ama o hiç unutmadı. Elimden tuttu, beni aydınlığa çekti.

Ve bana dedi ki *yaşıyorsun, benimlesin, evdesin.*

Ben yaşıyordum... ve ilk defa bu kadar korkusuzdum.

Aileme bir can daha katılıyor ve ben içimde çırpınan kısık sesli korkuyu unutuyorum. Evladıma sıcak ekmek yiyeceği bir ev, güvenle uyuyacağı bir yatak, ısınacağı bir aile vereceğime inanıyorum. Hiçbir şey ters gitmeyecek çünkü bu sefer hazırlıksız değilim.

Hayat niyetle akmaz. Niyetin ne olursa olsun hayat kendi yolunu çizmiştir. Olacağı belirlemiş, senin niyetinin akışına gülmüştür.

Bir gün hayatın gülüşüyle kurşun ters dönerdi, bazen yanlış yerden gelirdi ama ben artık tek başıma yürümüyordum. O yüzden bir kurşun onlara isabet edecekse bile önlerine geçmek için elimde ne varsa yapacaktım.

Bastığım toprak beni çekse bile... dönmeyi bilecektim. Çünkü içimde artık yalnızca emir taşıyan bir asker değildim. İçimde yalnızca kendi sesim vardı.

Devam et. Korkma. Bu sefer bırakmayacaksın. Lanetin seninle gelmeyecek. Lanetin sana pusula değil, yalnızca harita olacak.

Sezin'in gözlerine baktığımda onun bana hissettirdiklerini, onda ne anlama geldiğimi görüyordum. Bir koca. Bir can. Bir evin çatısı. Bir bebeğin adını söyleyeceği ilk adam. *Baba...*

Bazı lanet düşüncelerden dokuz ay önce kurtulduğumu sanıyordum ama geri gelmek istiyorlardı. Bir parazit gibi beynimi yemek istiyorlardı. Eski timim, can kardeşlerim rüyalarıma girdikçe bir şeyler beni kendisinden uzaklaştırıyordu.

Kendi ellerimle çıkardım şehitlerimi molozun altından, toprağın içinden, içime sinen karanlıktan. Ya o çocuğun gölgesi olursam?

Hayır. Ben çocuğumun gölgesi değil, ışığı olacaktım.

Artık sadece kayıplar taşımıyordum, korumam gereken bir dünya vardı.

Sezin'in elinden tutarken kalbim rotasını şaşmış gibi iki yana vuruyordu. Hastanenin ıssız koridorlarını kontrol etmeye başladım. Sezin elimi sımsıkı sahipleniyorken gözümün değdiği her şeyi ezberliyor, olası tehditleri zihin süzgecimden geçiriyordum.

Birden ince bir güçle elimdeki yük kendisini fark ettirince bakışlarım ona döndü. Yüzündeki korku ve endişeyi görünce birden çatılı olduğunu yüzümdeki kasları serbest bırakınca anladığım kaşlarımı düzelttim. Gülümsediğinde derin bir nefes aldım.

Ben baba oluyorum. Ben bir ailenin iki kanadı, gücü, güveni, nefesi oluyorum.

Baba evin duvarları, anne evin kapısı, çocuk da evin korunması gereken değerli canı olurdu. Ben, bizim evimizin hem kapısı hem duvarları hem de çatısı olurdum. Her şeyleri olurdum.

Küçük bir oda, sallanan beşik, Sezin'in sesinden dökülen kısık ninni ve bebeğimin huzurlu nefesleri... Düşününce içim tarifi olmayan bir hisle doldu.

Gecenin bir yarısı doktorun kapısının önünde durunca kapıyı çaldım. "Gelin," diyen sesle içeri girdiğimizde gözlüklerinin ardından bakan Doktor Kahraman, "Ben de sizi bekliyordum. Hoş geldiniz," diyerek gülümsedi.

Hemen lafa girdim. "Hoş bulduk. Biz üç test yaptık. Üçü de pozitif çıktı. Bebek ne kadar zamandır bizimle, durumu nasıl, ne yapmamız gerekiyor, ne yememiz gerekiyor onu öğrenmek istiyoruz," dediğimde doktor beni sabırla dinledikten sonra güldü.

"Sanırım babamız anneden daha heyecanlı," deyince Sezin elimi sıkıp uyarır gözlerle bana baktı. *Ne* der gibi ona baktım. İnanamaz gibi bana bakıp doktora döndü.

"Evet, heyecanlıyız. Bige sizin kayıt dışı bir kontrol yapabileceğinizi söyledi. Bu yüzden geldik," dedi kontrollü bir sesle.

"Evet, gecenin ikisinde kayıt açamam zaten," diyen Kahraman masasındaki birkaç dosyaya baktı. "Bige ikinizin de asker olduğundan bahsetti."

Gerilerek dikleşince ikimize sabırla baktı. "Merak etmeyin, kayıt dışı. Kimseye bir şey bildirmeyeceğim. Bige özellikle kendisine bile söylemememi rica etti. İstemediğiniz hiçbir şeyi yapmayacağım, merak etmeyin. Önce bir kontrol edelim."

Kahraman'ın bizi yönlendirdiği o dar, loş ışıklı odada birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Sezin karnını açarken ben gözümü ondan alamadım. Sanki ne kadar çok bakarsam o kadar gerçek olurdu.

Anne oluyordu. *Anne.* Çocuğumuz ilk anne derse hiç kızmazdım.

Ultrason cihazının soğuk jeli Sezin'in karnına değdiğinde hafifçe irkildi. İçimden bir şey yine oynadı. Koruma içgüdüsü değil sadece bu, çok daha derin... yeni bir hayatı ilk kez duyumsamak gibi bir şeydi. Bir de sanırım doktorun erkek olmasıyla ilgili içimde yediremediğim bir his.

Hayvan gibi bir şey olmuştum. Karıma bakan her gözü, ona dokunan herkesi bitirme hissi kendisini belli ediyordu.

Kahraman ekranı açtı, tuttuğu beyaz aleti yavaşça hareket ettirirken gözlerini ekrana dikti.

"Henüz çok erken," dedi yumuşak bir sesle. "Muhtemelen üç haftalık. Keseyi çok zor seçebiliyoruz, kalp atışı yok daha. Rahim içi kalınlaşma, hormona verdiği tepki... Bunlar pozitif."

Bir an hiçbir şey demedim. Ekrandaki anlamsız şekillere baktım. Ses yoktu, şekil yoktu... ama varlığı vardı.

Sezin derin bir nefes alınca elini sıktım. Doktor parmağıyla monitörden bir noktayı gösterdi. "Bakın, hücresel olarak büyüyor. Tutunmuş bebeğiniz."

O noktaya bakarken içimden bir ses yükseldi. Sessiz bir marş gibi. Yıllar önceki ilk yeminimi hatırladım. Alparslan Aksakallı beni ilk göreve gönderirken sormuştu.

"Vatan için ne yaparsın?"

Yeminim dudaklarımdan dökülmüştü. *"Canımı veririm."* Şimdi yeminime yeni bir mısra daha ekledim. *"Ve canımı sağ tutar, ailemi korurum."*

"Sezin Hanım, mesleğinizi göz önünde tuttuğumda iki kat daha özen göstermeniz gerektiğini söyleyebilirim. Önceden yalnızdınız, belki silahı

tutarken yalnızca kendi canınızı düşünüyordunuz ama artık yalnız değilsiniz. Düşünmeniz gereken bir can daha var."

Düşünmem gereken iki canım var.

"Evet, biliyorum," dedi Sezin yutkunarak.

"Biz ne kadar dikkat edilmesi gerekiyorsa her şeyi yaparız," dediğimde doktor bana döndü. Kendime, Sezin'e ve ona güven vermek istediğimi anlamış gibi gülümsedi.

"Onun silah arkadaşı, hayat arkadaşı, dert arkadaşı, dostu olmalısınız. Bazen siz görevlerdeyken fark etmeyebilirsiniz, stresi hissetmeyebilirsiniz." Sezin'e döndü. "Ama bebek öyle değildir. Her şeyi kaydeder. Kalbinizin hızını, düşmana doğrulttuğunuz silahı, göz göze geldiğiniz anı, bağırmak istediğinizde sustuğunuz çığlıkları bile. Bu yüzden stresten uzak olmanız gerekiyor."

"Yani... işimi bırakmam mümkün değil," dedi Sezin uyarır gibi. "Benden bunu isteyemezsiniz."

"Ben görevden çekileceğinizi söylemiyorum. Aktif kalabilirsiniz, yalnızca riskli operasyonlardan çekilmeniz gerekir. Hamileliğin bu ilk haftalarında vücut çok hassas, hormonlar dengeleniyor. Bu dönemde aşırı fiziksel aktiviteyi, stres yükünü mümkün olduğunca azaltmalısınız."

"Ne kadar süre görevde durabilir?" diye sorduğumda Kahraman kısa bir an bana dönüp peçete uzatınca Sezin'in karnını silmeye başladım. O da dikkatle doktoru dinlerken doğrulmaya çalıştı. Sırtından desteklediğimde elimi itip kaşlarını çattı. Sinirle tekrar sırtına elimi yasladım. Bu dönemde istediği kadar kızıp sinirlenebilirdi, ona destek olacaktım.

"Bu ilk üç ay bebeğin organlarının geliştiği en kritik zaman. Bu dönemde ağır ve riskli operasyonlara katılmamanız gerekiyor. Düşük tehlikesini atlatana kadar böyle devam etmeli."

"Üç ay göreve çıkmamak mı?" Sırıttı Sezin. "Bige ilk üç ay katılabileceğimi söyledi."

"Evet, görevlere çıkabilirsiniz ama ilk üç ay uzun süreli görevlerde duramazsınız. Beslenmenize, vitamin alımınıza dikkat etmeniz gerek." Sezin oflayarak ona dönünce Kahraman, "Mesleğinizde bu gibi fedakârlıklar yapılmalı. Üç ay sonrasında tamamen aktif görevlerden uzaklaşmalı, stres yüklü olaylardan kaçınmalısınız. Titreşim, ses ve adrenalin bebeği etkiler. Sizin için masa başı uygun olacaktır. İşinize çok bağlı olsanız da bebeğiniz için dikkatli olmalısınız," diye ekledi.

"Mesleğim benim hayatım. Fedakârlık yapmam gerektiğini biliyorum ve tabii ki de yapacağım ama bir süre kısıtlama yapmama gerek olmadığını düşünüyordum."

"Sezin," dedim dişlerimin arasından.

"Kolay zannediyorsun, değil mi?" dedi kaşlarını çatarak bana dönerken. "Bu dosya benim hayatımı kazanmak için son şansım, Turan." Hemen setlerini çekmişti. "Elbette dikkat edeceğim, elbette zorlu görevlere çıkmayacağım ama mesleği nasıl bırakacağım?"

"Anlıyorum, kolay olmadığını biliyorum ama her şey sizin sağlığınız için," diyerek kalkmasına yardım ettim ama Sezin elimi itti. Gözlerine baktım, orada hem inat hem de kırılganlık vardı. "Ben de seni kaybetmekten korkuyorum," dedim sesimi kısarak. "Sen sağlıklı kalmazsan, bebeğimize bir şey olursa ne yapacağız? Dosyanın da önemi olmaz, mesleğin de..."

Sezin gözlerini kaçırdı, kaşları çatılmıştı ama bir anlığına yüzünde yumuşama belirdi. "Bunu biliyorum," dedi sessizce. "Ama ben yıllardır bu işi yapıyorum. Pes etmek kolay değil. Hem... bu dosya sadece iş değil, benim hayatımın tamamı."

"Anlıyorum," dedim sesimi sakinleştirmeye çalışarak. "Ama hayatını riske atarsan bu dosya da biter bebeğim. Benim ve geri kalan herkes için." Sesimdeki kararlılığı duymaması imkânsızdı. O masadaki kimseyi umursamazdım. "Biz burada birbirimize destek olmak zorundayız, değil mi?"

Sezin bir an durdu, sonra başını hafifçe salladı. "Evet haklısın. Anlıyorum. Yanlış düşünüyorum." Derin bir nefes aldı. "Biliyorum, bu yolda yalnız değilim. Sen de bizim yanımızdasın. İlk üç ay dikkatli olacağım, sonra masa başı. Anlıyorum sevgilim."

O anda aramızdaki gerginlik biraz hafifledi ama biliyordum ki önümüzde hâlâ zorlu bir yol vardı. İkimiz de kendi korkularımızla, inadımızla savaşıyorduk.

Kahraman araya girdi. "Mide bulantısı ve kusma var mı?"

"Hayır," dedi Sezin. "İki kere istifra ettim fakat bebekle ilgili olduğunu düşünmedim."

"İki hafta sonra mide bulantısı ve kusma artabilir. Bu dönemde de halsizlik, duygu değişimleri, göğüslerde hassasiyet, hafif kanama, sık idrara çıkma olabilir," deyince Sezin, "Evet, hepsi var," dedi öfkeyle. Gözucuyla bana bakınca kaşlarımın çatıldığını fark etti.

Bunları benimle paylaşmamıştı. Onun canının yandığını düşününce ister istemez gerildim. Boğazımı temizleme isteğiyle dikilince Sezin elleriyle oynamaya başladı.

"Ben sizden bir kan örneği alayım, ona göre vitamin takviyesine başlayalım," diyen Kahraman sakinliğini korudu. Sezin'den kan alırken de neler yemesi gerektiğini söylerken de biz veda ederken de sessizdi. Kayıt dışı kontrollere başlayacağımızın sözünü verdiğinde oradan çıkmıştık.

Sezin öfkeli adımlarla yürürken, "Sezin," dedim ama beni duymuyormuş gibi yürümeyi sürdürdü. "Sezin, bebeğim..." Durmadı. Birkaç adımda ona yetişip kendime çevirince dolu gözleriyle yüzüme baktığını gördüm ve içimde bir şeyler koptu. "Sezin yapma," diye fısıldayarak ellerimi yanaklarına sardım ve alnımı alnına yasladım. Gözlerimi kapattığımda kısık seslerle iç çekti.

"Onun için yapmayacağım şey yok," diye fısıldadı. "Canımı bile veririm ama son şansım bu dosya. Bir daha mesleğime asla dönemezsem ne olacak?"

"Böyle bir şey olmayacak," dediğimde burnunu çekti.

"İzin verme," diye fısıldayarak kollarını belime sardı ve yüzünü göğsüme sakladı. "Lütfen izin verme. Söz veriyorum, ağır görevlere çıkmayacağım. Masa başına geçerim ama mesleğimden uzaklaştırmasınlar."

"Öyle bir şey olmayacak bebeğim. Senin ne kadar iyi bir asker olduğunu herkes biliyor. Senin gibi bir askeri meslekten niye men etsinler?"

Bunun imkânsız olduğunu anlamalıydı. Aksakallı olmasa da Sezin göreve çağrılırdı. Aksakallı onu ne kadar korkutmuştu bilmiyordum ama ona zarar vermelerine asla izin vermeyeceğimi bilmeliydi.

"Çok korkuyorum," dedi kısık bir sesle. "Bu ben değilim. Ben korkmazdım, Alp. Her şeyimi korumak istiyorum ama içinde olduğumuz her şey... Başıma yıkılıyor. Lütfen tut," dedi ağlamaya başlarken. "Lütfen dünyamızı tut, yıkılmasın. Hiçbir şeyden korkmam ama dünyam yıkılırsa, sen gidersen, bebeğimiz giderse mahvolurum. Bir şey yap. Çok korkuyorum. Ben bu değilim. Bu korku beni bitirecek."

Kalbim sıkıştı. İlk kez kendisini bana bu kadar gösteriyordu. Sesindeki korkuyu fark etmek, çaresizliğini kucaklamak birden anlamsız bir kaosa sürükledi beni.

Günler önce benim endişelerimi dinlerken soğukkanlıydı fakat Hayalet'in kendisini vurduğu andan beri sürekli tetikteydi. Daha hassas, daha derin, daha duygulu düşünüyordu. Kafasının bir yerlerinde ipin ucuna beni koyduğunu anlayabiliyordum.

Ona bunu yaşatan her şeyi yok etme isteğiyle kavruluyordum.

Kendi içimde yılların yorgunluğu vardı. Yalnız kaldığım uzun gece görevleri, kaybettiğim dostlarım gözümün önünden geçiyordu. Hiçbiri

zorluğu bana bu kadar tattırmamış, daha güçlü olmam gerektiğini hissettirmemişti.

Güçlü karımı toparlamak en büyük görevimdi. O sadece benim değil, küçük mucizemizin de hayatıydı. O yıkılırsa hiçbir şeyi tutamazdım.

"Asla," dedim sert sesimle. Ne kadar sarsılırsa sarsılsın on kat daha dik olmasını sağlayacaktım. "Asla yıkılmasına izin vermeyeceğim. Bana bak, Kaza'm..." Yüzünü kendime çevirdiğimde kızarık, canımı vereceğim koyu kızıl gözleriyle yüzümü inceledi. "Seni ve bebeğimizi koruyacağım. Hiç kimse, tek bir taş bile size uzanmayacak. Beni duyuyor musun?"

Kafasıyla onayladığında başparmaklarımla yaşlarını sildim. "Bu yolda birlikteyiz. Korkmayacaksın. Sezin Akkurt olacaksın. Tekrar." Göğsü hızla inip kalkmaya başladı. "Ben hayatımda tek bir kadın sevdim. O da sensin. Güçlü, sarsılmaz, dik kadınım olacaksın. Ağlayacaksan omzumda, yani başımda, dibimde ağlayacaksın ama dışarıya güçlü duracaksın."

Kafasıyla onaylamayı sürdürdü ama bana cevap vermiyordu. Kendi göğsünde büyüttüğü korku zincirlerine rağmen ilk önce benim düğümlerimi açtığını fark edince, onun zincirlerinin hepsini kırmak ister gibi önü alınmaz bir öfke duydum. Derin bir nefes alarak tekrar konuştum.

"Ben güçlüyüm, korkmuyorum, yıkılmasına izin vermiyorum. Birkaç gün önce bana ne dedin?"

"Bizi kimse yıkamaz, kafandaki ses bile," dediğinde alnına dudaklarımı bastırdım.

"Bizi kimse yıkamaz çünkü izin vermeyeceğim. Ben bunu ezberledim, sen de ezberle. Mesleğine kimse dokunmayacak, sana zarar vermeyecekler, dünyamız yıkılmayacak. Çünkü kocan benim."

Burnunu çekerek güldü. "Çünkü kocam sensin."

"Ve dünyanın en iyi annesi olacak karım da sensin."

"Olacağım," dedi kafasıyla onaylayarak. "Dünyanın en iyi annesi olacağım." Ağlamayı bırakamadan ellerini yüzüne kapattı. Omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. "Ben gerçekten hamileyim. Çocuğumuz olacak. Bizim bebeğimiz."

Onu kendime çekerek kafasının üstünden öptüm. "Çocuğumuz olacak bebeğim. İnan bana, her şeye rağmen her şey iyi olacak. Olduracağım. Oldurmanı sağlayacağım. Sana çok güveniyorum. Seni çok seviyorum. Çok âşığım. Çaresiz olursan kalbime taş basarsın. Basma taşı canım. Yapma."

Kafasıyla onaylayarak kalbimin üstünden öptü. "Basmayacağım. Sana güveniyorum." Daha sıkı sarıldı. "Bize güveniyorum."

Sezin ile Aksakallı'nın arkasından yürürken yanı başımızda Şükrü ve Göktuğ vardı. Bige ve yeni tanıdığımız Şeyma isimli kız arkamızdan geliyordu. Asansöre binip istihbaratın diğer birimine çıkarken Aksakallı'nın yüzü ifadesizdi.

Sezin, Göktuğ'a gözucuyla baktıktan sonra, "İyi atıştı," deyince Göktuğ sırıttı.

"Özlemişiz," dediğinde Aksakallı ters ters Göktuğ'a baktı. "Silah, çatışma, heyecan... arıyorduk ne yalan söyleyeyim komutanım."

"Cıvıklığı sevmem," diyen Aksakallı ile boğazını temizledi.

"Kusura bakmayın."

"Baktım," dediğinde Göktuğ sıçacakmış gibi bana döndü. Omuz silktiğimde önüne dönüp kafasını yere eğdi.

Asansör kapıları açıldığında Aksakallı'nın peşinden yürürken herkes tek tek bize bakıyordu. En sonunda karşımıza mavi gömlek ve siyah pantolon giymiş bir adam geçince hepimiz yavaşlayarak durduk.

Onun da arkasında üç ajan vardı ve hepsi gömlek, pantolon ikilisini giymişti.

Adam kıvırcık saçları, kahverengi gözleri ve temiz tıraşı ile tek tek hepimize baktıktan sonra, "Hoş geldiniz," dedi soğukkanlı bir tavırla. "Biz de sizi bekliyorduk."

"Hoş bulduk," dedi Alp Komutan. "Nereye geçeceğiz?"

"Size toplantı odasına kadar eşlik edecek olan ajanım Mustafa," diyerek bir çocuğu gösterdi. "Görüşmeyeli nasılsınız, Alparslan Komutan'ım?" dediğinde Aksakallı ona baktı dik dik.

"Oyalama beni. İş için buradayız." Mustafa denen çocuğa döndü. "Beni başkana götür. Konuşmam gerekiyor," dediğinde karşımızdaki adam ona tek kaşını kaldırarak baktı ama Mustafa, Aksakallı'ya eşlik edince bize döndü.

"O hep huysuz bir babaydı," dedikten sonra bana baktı. Bakışları yavaşça kısılırken, "Akkurt," dedi rahat bir şekilde. "Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

"Sizi tanıdığımı sanmıyorum," dediğimde gülümsedi.

"Sinan Pınar. MİT Sınır Ötesi Terör Birimi'nin başkan yardımcısıyım."

Elini uzattığında önce eline baktım, sonra da yüzüne. Pişkinliği, kendinden emin tavrı, manipülatif gülüşü ve dikkatli bakışlarına bakarken ona nasıl davranmam gerektiğini kafamda süzgeçten geçirip elimi kaldırdım.

"Yüzbaşı Turan Akkurt," diyerek elini sıktım.

"Seni tanımayan yok," diye güldü ve elimi birkaç kez sallayıp diğer elini sol koluma yasladı.

Üstünlük, güven verme, yer bildirme, zararsız olduğunu kanıtlama.

Hareketlerini analiz etmek hiç zor değildi. Kendisinden şüphelendiğimizi biliyor muydu?

Kolumdaki elini omuz silkerek def ettiğimde yüzü sertleşti. Tavrım ona bir mesaj verdi, mesajı aldı ve tekrar güldü. "Hoş geldin. Seninle çalışmak keyifli olacak."

Seni bitirmek de öyle orospu çocuğu.

Bakışları Sezin'e döndüğünde Sezin hepimizi şaşırtarak gülümsedi. "Merhaba. Sizinle çalışacağımı duyunca çok heyecanlandım." Yaklaştı ve gözlerini kısarak, "Sezin Akkurt," dedi samimiyetini bozmadan. "Gizem Artcan dosyasından beni tanıyorsunuzdur. Gerçi o zamanlar Sezin Kaza'ydım."

"Tanımaz olur muyum?" diyen Sinan'ın gülüşü arttı. "İlk kadın bordo bereli gururumuz." Yaklaştı ve Sezin'e bakarken gözündeki keyif ışıltılarını fark ettim. "Yakından daha güzelmişsin."

Yerimde huzursuzca hareket ettim. Karıma dikkatle bakıp bir de güzel mi diyordu? Onun dişlerini söküp götüne monte ederdim. Nefes alış verişlerimi düzenlemeye çalışarak dikkatle izledim.

Sezin yavaşça bakışlarını onun ayakkabılarına indirdi ve sonra kaşlarını kaldırarak yüzüne döndü. "Teşekkür ederim."

"O konu kapanmıştı, değil mi?" diye sordu Sinan. "Gazeteci kız konusu."

"Evet, Yorgi lakaplı Orhan Uçar'ın kızı olduğu ortaya çıkınca soruşturma düştü. Size de teşekkür ederim, çok yardımcı olmuştunuz." Sezin elini kaldırınca Sidar ona gülerek elini uzattı. Biliyordu. Sezin'in onun kim olduğunu bildiğini, nasıl dokundurduğunu ve oynadığını anlamıştı. Sezin ise dışarıdan bakan bir gözün anlamayacağı şekilde dikkatliydi. "Sahi... size bir şey olmamıştı, değil mi?"

"Yok, ben soruşturmadan çıkarıldım," diyen Sinan onun saçlarına baktı. Bakışlarından o kadar rahatsız oldum ki onun kafasını dağıtma isteğimi yok edemedim.

Karıma bakıp durmasın, yoksa çenesini kafasının arkasına doğru hareket ettireceğim!

Sezin'in beline kolumu sarıp kendime çektiğimde Sinan uzaklaşarak bana döndü. Ona yönelttiğim bakışlarımı fark edince omuzlarının kasıldığını gördüm. Çenemi diktiğimde, "Şanslıymışsınız," diye konuştum. "Emri

veren ve operasyonu izleyen sizdiniz. Albay Serdar Köktür dahil edilmişken sizin edilmemeniz büyük şans."

"Aynen öyle. Bu arada evliliğiniz hayırlı olsun. Aceleye gelmiş ama yakışıyorsunuz," dediğinde kafamızla onayladık. Konuşmaya gerek duymuyordum. Bu herife katlanmam bile mucizeydi.

Bakışları Bige'ye döndü. "Bige uzun zamandır görüşemiyoruz. Nasılsın?"

"İyiyim, Sinan abi. Sen nasılsın? Görmeyeli kilo almışsın," diyen Bige de ona yaklaştı. Oyun oynamak zorundaydık ve herkes dikkatli davranıyordu. Bige de ne yaptığını bilir gibi elini uzattı.

"Öyle söylenir mi be kızım?" diyen Sinan gülünce arkasındaki ajanları da ona eşlik etti. "İyiyim valla. Ortalık sakin bir süredir. Teşkilattan çıktıktan sonra hiç uğramadın buralara." Elini sıkıp bıraktı. "Darılıyorum sana."

"Hiçbirinizi unutmadım. Ziyarete gelecektim sizi," diyen Bige gülümseyerek uzaklaştı. "Biz odaya geçelim," diyerek önden yürürken, "Ben yolu biliyorum, Mustafa," dedi ve bize yaklaşan çocuğu durdurdu.

Arkasından yürümeye başladığımızda dudaklarımın arasından, "Amına koyduğumun piçi. Bir de seni süzüyor. Onun anasından emdiği sütü burnundan getirmeliydim," derken Sezin, "Onun ölmesini istiyorum," dedi dudakları arasından mırıldanarak. "Tutuklanmasını değil, ölmesini."

"Onun da zamanı gelecek," dedi Serkan. "Az kaldı. Sakin olun."

"Az kaldı," dedi Sezin derin bir nefes alarak. "Çok az kaldı. Bu iş dördüncü ayını görmeyecek."

Toplantı odasına girdikten on dakika sonra Aksakallı, Sinan, ekibi ve başkan da içeri girmişti. "Hepiniz hoş geldiniz," diyen başkana saygıyla selam verdik. "Alparslan Komutan'ın dediğine göre Patron lakaplı eski Acem örgütü liderinin Suriye'de bir toplantı yapacağına ulaşmışsınız."

"Evet," dedim öne çıkarak. "İki gün sonra Suriye sınır bölgesine intikal edeceğiz. Sizden ekip desteği istiyoruz."

"En son Alper'i göndermişlerdi size," dediğinde Sezin onayladı.

"Evet, operasyonu ben yönetiyordum. Albay Serdar Köktür'ü kurtarma operasyonuydu." Yutkundu. "Bir şehidimiz var."

"Başımız sağ olsun," diyen başkana hepimiz, "Vatan sağ olsun," diye cevap verdik.

"Sanırım kaçıranları tespit edememiştiniz."

Bakışlarımız Sidar'a dönmedi fakat onun bizi tetikte izlediğinin farkındaydık. "Edemedik," dedi Sezin. "Şimdi de Patron için bir ekip desteğine ihtiyacımız var. Sınır olduğu için sizinle ilerlemek istiyoruz."

"Sinan bu işi sen devral," dediğinde Sinan yaslandığı koltuğundan kafasıyla onay verdi.

Aksakallı, "Operasyon komutası Turan'da olacak," deyince başkan başta kararsız kalsa da, "Öyle diyorsanız öyle olsun. Gerekli izinleri aldığınız bana ulaştırıldı. Firuze Akkurt onayı çıkarmış. Bize söz düşmez," dediğinde Sinan'ın kaşları çatıldı.

"Firuze Akkurt... başsavcı mı?" diye sorunca Sezin de ben de gerilerek ona döndük. Vücuduma sakinleşme emirleri göndersem de onun ağzından annemi duymak sinirlerime dokundu.

Sezin, "Evet, Sinan Bey. Başsavcı," diye konuşup kısa kesti.

"Dosyanızdan haberi var yani başsavcının?" Kafasında dönen çarkların sesleri kulaklarımı tırmaladı. Sinan birden gülümsedi. "O zaman bir engelimiz yok," diyerek ayağa kalktı. "Bahsettiğiniz yer neresiydi?"

Hayır, hayır, hayır! Hayır amına koyayım! Ona burada saldırmamak için hiçbir engelim yoktu. Soğuk gözlerle beni izleyip uyarı sinyalleri atan Alparslan Aksakallı gerçeği hariç...

Kafamı yavaşça iki yana salladığımı görünce Aksakallı elini masaya yasladı ve yumruğunu sıktı. Bakışlarını Bige'ye çevirdiğinde aldığım mesaj yüzünden burnumdan soludum.

Sakın diyordu.

"Sınır kampı," dedi Bige. "Kampta bir toplantıya katılacağı bilgisini aldık. Kendisinin yıllar önce İran'a kaçtığını biliyoruz. Daha fazlasını bilmediğimiz için sınır bölgesine kendi ekibimizle gideceğiz."

"Biz de destek veririz," diyen başkanla Sinan planı sorgulayarak anlatmaya başladı. Bize fikrimizi soruyor, keskin nişancıları yerleştirmemiz gereken yerleri söylüyor, dinleme cihazları, *jammerlar* öneriyor, tünellerin olası tehditte kapatılacağını anlatıyordu.

İşini bu kadar iyi yapan bir adamın teröre yardım ve yataklık yapmasına akıl sır erdiremesem de orta yolda buluştuktan sonra ayaklandık.

"İki gün sonra helikopterle bölgeye intikal edeceğiz," dedi son kez. "O zamana kadar bir sıkıntı olursa size ulaşırım."

Sinan tek tek bize baktıktan sonra Sezin, "Sinan Bey bir şey soracaktım," diye konuştu. "Sidar isimli bir adamın içeriden bilgi sağladığını biliyor muydunuz?"

Sinan rahat bir tavırla bir başkana, bir Aksakallı'ya baktı. "Sidar?"

"Evet, evet," dedi Sezin. "Yorgi bana Sidar ismini vermişti. Tombala isimli adam da Sidar diye birinin kendilerine yardım ettiğinden bahsetmişti. Bu konuda bilginiz var mı yoksa yeni mi öğrendiniz?"

"Yorgi'yi biliyorum ama Tombala diye birini tanımıyorum. Eğer isterseniz ajanlarıma sorgulatayım," diyen Sinan gülümsedi. "Elimden gelen bütün yardımı ederim. Sidar da önemli bir isme benziyor. Kendi aralarında bir tarz şifre mi?"

Alay ederken beyninin büzüştüğünü görebiliyordum. Keyif alıyordu piçin tohumu.

"Öyle," diye konuştum. "Sidar'ın polis, asker ya da ajan olduğunu düşünüyoruz," dediğimde başkan, "Sinan bu işin peşine düşün," diye konuştu. "Bizden biriyse fişi çekilir. İhanetin affı olmaz."

Sinan'ı, Sidar'ın peşine yolluyordu. Kafayı yemelik bir sahnede oynuyorduk.

"Tabii başkanım," diyen Sinan yavaşça bize döndü. "Bulduğumda size dosyayı sunacağımdan şüpheniz olmasın."

"Bulduğumuzda onu yakacağımızdan şüpheniz olmasın," diye konuştuğumda Sinan bana bakarken yavaşça gülüşünü sildi.

Aksakallı ayaklanırken, "Devlete ihanetin bedeli ağır olur. Eğer böyle bir şey gerçekse ve bilgi doğruysa... Sidar kaçacak delik aramaya başlasa iyi olur," diye konuşunca Sinan yutkunarak Aksakallı'ya baktı. "Zamanında köstebeklere ne yapıldığını iyi bilirsin, Sinan."

"Bilirim, Alparslan Komutan'ım," dedi Sinan yutkunarak. "Sizi çok uzun zamandır tanıyorum."

Alparslan Aksakallı arkasını dönüp çıkarken başkan da ona eşlik etti. Biz de Sezin'le çıkarken Serkan, Sinan'a, "Büyük bir açık. O insanın çevresindeki herkes nasibini alacaktır, Sinan Bey. Lütfen emin olmadan bizi bilgilendirmeyin," dedikten sonra bizimle geldi.

Oradan uzaklaşırken Göktuğ, "Anladı," dedi sakin bir sesle. "Bildiğimizi anladı."

Sezin bana baktığında onun gözünden mesajı aldım. "Anneme gitmemiz gerek," dediğimde kafasıyla onayladı. Binadan çıkarken anneme ne kadar hızlı ulaşabileceğimizi hesaplamaya başlamıştım bile.

Aksakallı arabalarımıza geçmeden önce, "Firuze Hanım'ı uyarın ve atacağım adresteki eve yönlendirin. Onun hedef haline gelmesini istemiyorum," dediğinde, "Emredersiniz komutanım," diyerek arabalara geçtik.

Annemi o evden çıkarmamız gerekiyordu.

Yıllarca girmekten çekindiğim eve ışık hızıyla girerken, "Anne!" diye bağırdım. Bu işin içinde olması baştan beri sıkıntılı bir meseleyken bir de Sidar malına annemi hedef göstermiştik.

Sezin, "Firuze!" diye seslenirken salona ilerledik.

Annem masanın başında dosyalara bakmayı bırakıp ayaklandı. "Ne oluyor?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Niye peşinizde alacaklılar varmış gibi giriyorsunuz?"

"Sidar senin dosyaya onay verdiğini öğrendi," dediğimde kaşlarını serbest bırakıp ikimizde göz gezdirdi.

"Ee?"

"Buradan çıkman gerekiyor. İzini kaybettirmeliyiz," dedi Sezin hızla.

"Saçmalamayın lütfen, Sezin!" dedi annem inanamaz gibi. "Polisler devriye geziyor evin etrafında. Ne çıkması?" Koltuğuna oturduktan sonra bacak bacak üstüne attı. "Sakin olun. Bir şey olmaz. İlk defa düşman kazanmıyorum. Hayatımın yüzde otuzu silahla tehdit edilerek geçti."

"Bu öyle bir şey değil," diyen Sezin öfkeyle soluyup onun karşısındaki tekli koltuğa oturunca mutfağa geçtim. Mutfakta su doldururken annem ile Sezin aynı şekilde, bacak bacak üstüne atmış birbirlerine bakıyorlardı. "Sidar sıkışmış durumda. Dikkati kendisinden uzaklaştırmak için her şeyi yapacaktır."

"Yapsın," dedi annem sigarasını çıkarıp dudakları arasına koyarken. Sezin'e sigarasını uzattığında kafasını iki yana sallayan karıma kaşlarını çatarak baktı ama sigarasını indirdi.

Suyumdan yudum alırken Sezin'in konu annem olunca hissettiği endişeyi anlamaya çalıştım. Onu sevmiyordu fakat anladığını bir kez söylemişti. Kendisini anneme benzettiği için ona karşı tavırları ne kadar sert olursa olsun yumuşuyordu.

Dosyaya girmesinden rahatsızdı ama bir yandan da onun gücünün Alparslan Komutan tarafından kısıtlanmasına katlanamıyordu. Bunu onun yüzünden okuyabiliyordum.

Annemi yalnızca kendisi kontrol edebilirmiş gibi hissettiğini biliyordum ve beni şaşırtan diğer konu, Firuze Akkurt'un Sezin'i dinlemesiydi. O ne dese onu dinliyordu, yapmasa bile dinliyordu. Bunun zarar mı yoksa yarar mı olduğunu bilemiyordum.

"Firuze, bu karmaşadan etkilenip de senin konumunun sarsılmasını göze alamayız," diye sertçe konuştu. "Senin bizimle oluşun dosyada çok büyük bir avantaj."

"Yani benim hakkımda endişelenmiyorsun. Tamamen dosyayla ilgili," diyen annem sigarasının külünü küllüğe silkeledi. "Korkmana gerek yok. Mustafa yanımda. Polisler var, korumalarla geziyorum. Bir şey olacağını sanmıyorum."

"Mustafa amca ne yapabilir?" dedi Sezin öfkeyle soluyarak. "Beni konuşturma, Firuze. Dosyanın başında olduğunu biliyor ve saldıracaktır."

"Ben bu ülkenin başsavcısıyım, köşe bucak saklanacak faresi değil." Annem umursamazca ona baktı. Sezin bir an sessiz kaldı. Gözleri annemin yüzünde gezindi. Yılların oluşturduğu o mağrur, taş gibi ifadeyi kırmak ister gibiydi.

"Şu an gurur meselesi yapılacak bir konu yok," dedim sabrımın taşmaya yakın olduğunu belli eden sesimle. Mutfaktan çıkıp yanlarına doğru yürüdüm. "Bu senin ne kadar güçlü biri olduğunla ilgili değil. Bu, oyunun senin üzerine oynandığı gerçeğiyle ilgili."

Annem başını iki yana salladı. Küllükte neredeyse tamamen yanmış sigarasını söndürdü, sonra yenisini yaktı. Gözlerini kaçırmadan bana döndü.

"Ben yıllardır hedefim, Alp. Bugüne özel bir durum değil bu. Sinan gibileri benden nefret ettiğinde sen daha okula bile başlamamıştın. Bu tehdit yeni değil. Yeni olan tek şey, sizin korkmanız."

"Hayır," dedi Sezin dişlerini sıkarak. "Yeni olan, Sinan'ın ne kadar köşeye sıkıştığı. Seni vurursa o dosya düşer, Mazhar meselesi askıya alınır. Yıllarımız, kurduğumuz her şey senin inadına kurban gider."

O sırada araya girdim. Sakin ama buz gibi bir sesle, "Yarın sabaha canlı çıkacağını garanti edemem anne," dedim koltuğa otururak. Aramızdaki saygı çizgisi çok uzun yıllar önce incelmişti. Bazen o çizgiyi aştığım oluyordu fakat şu an tek düşündüğüm, bundan etkilenmemesi gerektiğiydi. Çizgiyi yine siktir etmiştim.

"Senin benimle böyle konuşmanı gerektirecek bir duruma düşmemeliydik," dedi annem. "Bu işi siz temizleyin. Ben kendi güvenliğimi sağlamak için devleti arkamda taşıyorum."

"Devlet şu an bizim masamızda misafir. Yani biz ne diyorsak o," dediğimde derin bir nefes alıp öfkeyle bana baktı.

"Daha da saçmalıyorsunuz."

"Aksakallı kimsenin bilmediği bir eve yerleşmeni istiyor. Senin hedef olmanı kabul etmiyor," dedi Sezin araya girerek.

Annem duraksadı. Kaşlarını çatıp burun kıvırdı ve sigarasını içmeyi sürdürdü. Hamile eşimi de pasif içici yapacaktı. Şu lanet dalları yakıp durmasa olmuyor muydu? "Yarın ofisimde olmam gerekiyor."

"Bir hafta gidemeyeceğini söyle. Durum ciddi," dedi Sezin de sinirle. "Seni güvenli bir eve yerleştireceğiz. Aksakallı konumu attı. Sadece biz Sinan'ı enseleyene kadar orada kalacaksın."

"Çocuk olan ben miyim, siz misiniz?" dedi sinirle. "Polisler, korumalar diyorum! Beni delirtmeyin!"

"Sonra delirirsin. Şimdi hazırlanman gerek," dediğimde dişlerini sıkarak bir bana, bir Sezin'e baktı.

Yeni sigarasını yakarken dudaklarından dökülen dumanla birlikte konuştu. "Umarım eve şarabımı koymuşsunuzdur."

Suriye

Konumlandığımız yerde kamp alanına bakarken hepimiz sakindik. Dün gece binada son kez toplantıya oturmuştuk. Yanımızda Kubat, Nizami, Şükrü, Göktuğ ve Bige vardı. Sezin ve ben silahlarla konuşlanırken diğerleri etrafı geziyordu.

Sinan ve ekibi de karşı taraftaydı. Hepimiz aynı ağa bağlıydık. Bu yüzden kulaklıktan konuşurlarken Sezin yanımda yalnızca gülüyordu.

"Komutanım özledik be," diyen Şükrü'nün sesiyle Nizami, "Oğlum sahne bizim. Anasını avradını sikeyim... Dağımı, toprağımı özledim lan!" diye konuştu.

"Silahsız yaşamıyormuşum lan," dedi Kubat da dikkatli bir sesle. "Yüzüme sürtüyorum hissedeyim diye..."

"Oo o oo!" diye ritimli bağıran Şükrü ile hemen anladılar ne olduğunu. Göz devirdim. Hep birlikte Şükrü'ye eşlik ettiler.

"Biz dağlara atarız pusu..." diyen Göktuğ kalın sesiyle güldü.

Nizami devam etti. "Haram oldu gece uykusu!"

Kubat da onlara katıldı. "Komandoya bir yudum su..."

"Vermez misin, Konya kızı!"

Sezin gülerek devam ettirdi. "Bir elinde el bombası. Bir elinde kasaturası."

Bugünü bekliyormuş gibi bir ağızdan söylediler. "Sırtında da sırt çantası, Özgür Toklu'nun aslanları!"

Hepimiz aynı anda gülerken gözüm Türk bayrağına takıldı. Bizimleydi. Her an da bizimle olacaktı. Onu unutturmak vatana ihanet olurdu. Onsuz aldığımız nefes bile şehidimiz içindi. Bugün burada o şerefsize büyük bir tokat vuracaktık. Onun emriyle canı alınan Özgür'ün ruhunun rahat etmesini sağlayacaktık.

Bige de gülerek onlara katıldı. "Şırıl şırıl suyun akışı, beline de bağlamış al nakışı. Komandonun bir bakışı yetmedi sana, Konya kızı!"

Ben de sessizce onlara eşlik ettim. "Vatan aşkı canımdadır, bayrak sancak kanımdadır. Şehidinin yanındadır, Özgür Toklu'nun aslanları!"

"İçin rahat olsun kardeşim. Kanını yerde bırakmayacağız," diyen Göktuğ'un sesiyle derin bir nefes aldım. "İntikamın alınacak."

"Rahat uyusun," dedi Sezin. "Hiçbir şey yarım kalmayacak."

"Şimdi olsaydı abi hücum mu diye sorar, önüme geçerdi," diyen Şükrü güldü. "Ah ulan..."

"Sohbetinizi bölmek istemem ama toplantıya dair bir şey yok ortada," diyen Mustafa ile sakince kamp alanına baktık.

"Bekliyoruz," dedim sakin bir sesle.

"Toplantıdan emin miyiz?" diye sordu Sinan.

"Eminiz. Sen?" diye sorunca sessizleşti.

"Dış çevrede üç nöbetçi var. İçeride hareket yok," diyen Kubat bilgilendirmeye devam etti. "Kamp alanında beş kişi var. Komuta bir kişide diye düşünüyorum, sürekli telsizle bilgi veriyor."

"Geri kalan milis. Eğitimli olmadıkları kesin fakat silahlılar. Dikkatli olun," dedi Nizami. "Kontrol için içeri girebilirsiniz."

Sinan, "Kim giriyor şimdi?" diye sorunca, "Sen," diye konuştum tekrardan. "Ekibin dışarıdaki nöbetçileri halletsin. Biz de senin arkandan gireceğiz."

Sessizlik olurken birkaç saniye bekledi. Şüphelendirmemek için kabul edeceğini biliyordum. Bu yüzden, "Tamam," deyişine şaşırmadım. Sinan ekibiyle birlikte yürürken girişteki üç adam da indirildi. Önden kendisi ilerlerken birden dört arabanın hızla kamp alanına giriş yaptığını gördük.

Adamlar tek tek çıkıp ateş etmeye başladıklarında ağzımın içinden küfür savurdum. "Siktir, Mazhar uyandı!"

"Ne yapacağız?" diyen Sezin ile, "Plana sadık kalacağız," dedim.

Keleş ve Bige ne olduğunu anlarken yavaş yavaş planı uygulamaya başladık.

Geri çekilip Sinan'ı yalnız bırakma planı.

Mazhar ve Sinan'ı birbirine düşürme planı zaten işe yaramıştı. Mazhar, Sidar'ın yanlış istihbarat gönderdiğini anlamış ve tutuklanan üç adamıyla birlikte Sinan'ı patlatmanın derdindeydi. Bu toplantı hiçbir zaman olmayacaktı ve kendisini kandırdığını, Sidar'ın ikili oynadığını düşünerek bu operasyonu bozacağını biliyorduk.

Her şey tam da istediğimiz gibi gidiyordu fakat militanların geleceğini tahmin etmemiştik. Sinan'ı yalnız bırakmalı mıydık? Bir karar vermem gerekti ve boğazımı temizleyerek gözümün içine bakan askerlerime toplanmaları gerektiğini işaret ederek elimle geriye doğru çekilmelerini gösterdim.

O sırada Sidar'ın sesini duyduk. "Siktir! Pusu bu!" Sonra kulaklığının cızırtısı duyuldu.

Ayışığı Kitaplığı

22. TAZE ÇİÇEKLERE YENİ GÜZELLİKLER

Kubat & Ziyafet

Kubat, Ziyafet'i evden aldıktan sonra restorana doğru giderken bacaklarını titretmemek için üstün bir çaba harcıyordu.

"Sonra da dedi ki Ziyafet Hocam hastamızın tahlilleri sorunsuz. Kanseri yendi! Allah'ım! Kubat o an çığlığı basmamak için kendimi zor tuttum. Düşünsene, kız tam üç aydır benim gözetimimdeydi."

Ziyafet heyecanını yenemiyor gibiydi. Bazen hastalarını kendi çocukları gibi içselleştirdiği oluyordu. Soğuk, tavırlı ve korkunç görünen doktorların aksine kendisi samimi oluşuyla hastaneye hemen uyum sağlamıştı. Onu sevmeyen stajyer, hasta ya da doktor yoktu. Kubat bazen hastaneye gittiğinde iki üç herifin ağzını kırmak istiyordu ama Ziyafet kendisine bir bakıyordu, dünya duruyordu.

Ziyafet'in bakışlarını görenler geriye çekiliyor, genç kadının nasıl bir neşeyle sevgilisine koştuğunu izliyordu. Böylesi bir aşkı hayatlarında hiç görmemişlerdi.

Kubat onun bir gülüşüyle parçalara ayrılıyordu. Ziyafet'i kollarının arasına aldığında tüm parçalarını yapboz gibi birleştiriyor, kocaman kalbini gözler önüne seriyordu.

Bu akşam yemeğe çıkmayı teklif ettiğinde Ziyafet siyah bir elbise giyip yanına koşmuştu. Saçını yapamadığı için biraz karman çormandı ama makyajını son anda yetiştirebilmişti. Kubat ara sıra akıl sır erdiremediği güzelliğe dönüyor, bakakalıyordu. İki kere kaza yapmaktan kıl payı kurtulmuştu.

"Çok sevindim, güzelim. Ayşe'ydi değil mi kızın ismi?"

"Evet, Ayşe'm..." Ziyafet derin bir nefes alarak sevgilisine döndü. Yine siyah takım elbisesi içindeydi. İtiraf etmeliydi ki son altı aydır bu tarza dönen sevgilisine daha da bağlanmıştı. Kubat Tunceli'de kullandığı kısa saç kesimini değiştirmiş, uzun saça geçmişti. Ziyafet saçlarının arasına parmaklarını geçirdiğinde anlamsız bir şekilde ona sahipmiş gibi hissediyordu.

"Senin günün nasıldı?"

"Karan'ın kafasına sıkmadığım bir gün daha geçirdim. Kendimi tebrik ediyorum. Bu işten ayrıldığımda rozet talep edeceğim," dediğinde Ziyafet

kıkırdayarak koltukta yan döndü ve elini yanağına koyup kafasını koltuğa yasladı.

"Kimden isteyeceksin rozeti?"

Ziyafet, Kubat'ın aslında neye hizmet ettiğini bilmiyordu. Alparslan Aksakallı komutasında istihbaratın gizli birimine katıldığından haberi yoktu. Onu yalnızca işadamı Karan Tokmak'ın koruması sanıyordu. Birkaç saat önce Kubat'ın Suriye sınırından geldiğinden haberi bile yoktu. Kubat ise özellikle bugünü seçmişti çünkü silahının ona cesaret verdiğini biliyordu.

Bir Korku olmasa da uzun tüfeği eline alınca bile eskisi gibi hissetmişti.

Cesur, korkusuz, yürekli.

"Üst düzey mercilerden," dedi Kubat burnundan aldığı nefesi vererek. Kısa bir an genç kadına bakıp, "Çok güzel olmuşsun. Erittin kalbimi," deyince Ziyafet nazlı bir tavırla ona yaklaştı.

"Ne kadar eridi mesela?"

"Bak ayağının altına, izleri var," diyen Kubat ile kahkaha attı.

"Âlemsin!" diyerek yola döndü. "Nereye gidiyoruz?"

"Hani sana söz vermiştim, bir gün şu lüks restorana götüreceğim diye," deyince Ziyafet yerinde sallandı. "Orada rezervasyon yaptırdım."

"Cam kenarı mı?"

"Hem de en güzel masası," deyince Ziyafet çığlık atarak onun boynuna sarıldı ve yanağına sayısız öpücük kondurmaya başladı.

"Ay çok heyecanlandım!" diyerek Kubat'ın yüzünü çevirdi ve kısa bir an dudaklarından öptü.

"Mare kaza yaptıracaksın şimdi! Dur! Zaten iki kere ırzımdan sülaleme kadar küfrettirdim. İyice nazara geleceğim!" dese de Ziyafet umursamadı.

"Sen kaza yapmazsın sevgilim. Güçlü sevgilim, yürekli sevgilim, biricik sevgilim, kaslı sevgilim," derken yavaş yavaş onun vücudunu okşuyordu.

Sekiz ayda ilişkileri o kadar güzel oturmuş, o kadar güzel şekillenmişti ki sanki yeniden büyüyor ve yeşeriyordu Ziyafet. Bu sekiz ayda kavga ettikleri anlar iki elin parmak sayısını geçmezdi. Kubat, Ziyafet'i üzmeme konusunda çok dikkatliydi. Kızı üzen bir durumda birden ortama damlıyor ve milletin kafasına soka soka konuşuyordu. Şükrü bir yerden sonra onları kendi haline bırakınca daha da bağlanmışlardı.

Bir günlerini birbirleri olmadan geçirmiyorlardı. Kubat üç saniye bile olsa onu görmeden evine geçmiyordu.

"Mare..." diyen Kubat restoranın önünde arabayı durdurdu. Arabayı bıraktığı gibi genç kadına dönüp onu belinden kendisine çekti ve öpmeye

başladı. Ziyafet gülerek onun öpücüklerine yetişmeye çalışsa da imkânsızdı. Kubat acısını çıkarır gibiydi.

"Dur. Ay, Kubat! Dur..." Boğuk konuşması öpücüklerle kesildi. "Aşkım hadi," diyerek uzaklaşınca, "Olmuyor öyle sevgiliyi yoldan çıkarıp dur demek, Ziyafet Hocam," diyen sevgilisinin göğsüne elini koyup durdurdu.

Nefes nefese, "Ama siz böyle yaparsanız karnım acıkır. Yemek de doyurmaz, Kubat Bey," dediğinde Kubat ona doğru uzanacakken gülerek arabadan indi ve çantasını kaptığı gibi kaçtı. Kubat öfkeyle arabadan çıktıktan sonra kolunu onun beline sarıp kendisine çekti.

Ziyafet'in uzun, sarı saçları havalanınca kahkahası gecede parladı. Asansöre bindiklerinde boynuna, çıplak omuzlarına, yüzüne öpücük kondururken, "Çok özledim be, Mare," diye fısıldayınca Ziyafet de kısık bir sesle, "Ben de..." diyerek ensesine elini sardı. "Buradan sana geçelim mi?"

"Başka bir yere mi geçecektin?"

"Ha, yok!" dedi Ziyafet gülerek. "Elimden gelse seninle yaşarım da... Biliyorsun. Şükrü."

"O Şükrü'yü evlatlık vereceğim. Gitsin bir kız bulsun kendine. Yemin ederim bacağını kıracağım en sonunda," deyince Ziyafet onu göğsünden itti.

"Kardeşim hakkında düzgün konuş!"

"O da düzgün davransın amına koyayım!"

Ziyafet ona yakıştırmayan gözlerle bakıp önüne döndü. "Ne kadar ayıp..."

"Kızım sekiz aydır çektiriyor. Tam diyorum alıştı artık. Yine ablamdan uzak dur diyor. Sıçacağım şarap çanağına."

Ziyafet, "Ay sen de, Kubat! Çekiver azıcık. Ne kadar nazlı çıktın!" deyince Kubat cevap verecekken asansör kapıları açıldı. Önden çıkan Ziyafet'in elinden tutan Kubat içeri yönlendirdi.

"Hoş geldiniz efendim. Rezervasyonunuz var mıydı?" diye soran garsona, "Kubat Yürek," dedi etrafa bakınırken.

"Eşlik edeyim size, Kubat Bey."

Garson onları masaya yerleştirip siparişleri aldı. Ziyafet şehrin manzarasına bakarken büyülenmiş gibiydi. Kubat ceketinin cebinde kendini belli eden yüzüğü masaya koyma isteğiyle baş etmeye çalıştı.

"Bu kadar şık yerlerde yemek yemeyeli epey oldu," diyen Ziyafet hayran bakışlarını manzarada tuttu. O genelde kardeşleri için çabalayan, en azına göz yuman, kendini hiç düşünmeyen bir kadındı. Lüks yerlere hiç

gitmediğini söylese yeriydi. Bakışlarını Kubat'a çevirdi yavaşça. "Beni neden buraya getirdin? Yoksa terfi mi aldın? Karan seni yakın koruması falan mı yaptı?"

"Hayatımda aldığım en büyük terfi sensin zaten. Bunun üstü yok," deyince Ziyafet kıkırdayarak elini ağzının üstüne kapattı.

"Bugün romantiksin anladık," dedikten sonra masaya baktı. "Şuna bak, mumlar, süsler falan... Kimden akıl aldın dağ beygiri? Sen böyle şeyleri beceremezsin."

Sezin'den almıştı ama bu mühim değildi.

Garson şarapları getirip servis yaparken Ziyafet, "Teşekkür ederiz," diyerek uğurladı. Kubat kaşlarını çatsa da bir gerginlik çıkarmamak için sessiz kaldı. İçindeki öküzü sıkı sıkı bağladı. Şimdi *niye adama teşekkür ediyorsun* dese Ziyafet kafayı yerdi.

Ziyafet şarabından bir yudum aldıktan sonra zarif bir şekilde etrafa bakındı. "İlk karşılaşmamızda kahve dükkânında oturduğumuz anı hatırladım." Gülümsedi. "Ne kadar büyük, uzun ve sert biri demiştim. Şimdi olduğun adama dönüşeceğini hiç düşünmezdim."

"O zaman anlamıştım," dedi Kubat da. "Kalbimi değil, hayatımın merkezini değiştireceğini. Bir güldün, dedim ki *bu o oğlum.*"

"Çok zordu o sesi dinlemen," diyen Ziyafet kadehinde parmaklarını gezdirdi. "İki koca yıl... Seni çözmeye çalıştığım, anlamaya çabaladığım, senden uzak durmak için her şeyi yaptığım ama beceremediğim iki yıl." Derin bir nefes aldı. "Sana bakarken hep düşünüyordum. O kadar çok yük taşıyorsun ki... Seninle konuştuğumda bile bir tarafın hep tetikteydi. Alışkanlık mı yoksa başka bir şey mi diye düşünüyordum."

"Korkuydu," dedi Kubat onunla artık rahat rahat hislerini paylaşabilmenin rahatlığıyla. "Yıllardır sakladığım her şeyi gören bir kadın, tüm kalkanlarımı tehdit etti. İndirmesem kaybedecektim. Teslim olsam... nasıl yapacaktım?"

"Yaptın ama," dedi Ziyafet gülümseyerek. Yemekleri önlerine geldiğinde yine garsona teşekkür etti. Kubat sabır çekerek kafasını kenara çevirince Ziyafet güldü. "Aman, kıskançlıktan yediye ayırma adamı da."

"Zaten zor duruyorum. Hastanede üç yalaka, etrafta sayısız yalaka. Uğur'dan kurtuluyoruz, başka lavuk geliyor. Sonu yok bunun."

"Uğurlar evlenmişler," dedi Ziyafet de çatalıyla Kubat'ı işaret ederek. "Kız Tunceli'ye taşınmış. Ziyarete gitmek istedim ama sen varken... nerede arkadaşımı tebrik etmek!"

"Sen Uğursuz Uğur'la mı konuştun?" diyen Kubat yemeğini bıraktı.

"Hayır, oradaki doktor arkadaşlardan biri söyledi," diyerek lokmasını yuttu. "Öküzlük yapmasana. Uğur beni senin yanına yollamak için her şeyi yapıyordu."

"Siktirsin oradan pezevenk. Ağzımı açtırmasın." Öfkeyle kaşlarını çattı Kubat. "Böyle bir günü zehrediyorsun heriften bahsederek."

"Sen de zehretmeye yer arıyorsun," dedi Ziyafet de gülerek. "Dışı duvar, içi sıcak sevgilim," diyerek kafasını yana yatırdı. "Beni kıskanman hoşuma gidiyor."

"Şöyle konuşup yumuşatma beni..."

"Ama öylesin. İlk andan beri biliyordum. Duvarını kırmak için çok uğraştım ama bu başarı benim! Ben yaptım!" derken yemeğiyle oyalanmaya koyuldu. Kubat o sırada garsonlardan birine işareti verdi. "Kimse yapamazdı. Düşünüyorum da herkesin hikâyesi ne kadar farklı, değil mi Kubat?" deyip kafasını kaldırınca Kubat kaldırdığı elini ensesine götürerek bir şey çaktırmamaya çalıştı.

Garson içeri koşturunca Ziyafet'e döndü Kubat. "Evet öyle."

Ziyafet hiçbir şey anlamadan, "Baksana, Sezin tam sekiz ay bekledi. Sekiz koca ay size hiçbir şey çaktırmadı," deyince Kubat burnundan öfkeli bir nefes aldı.

"Hatırlatma."

"Ama cidden. Turan onun için toparladı, Sezin onun için her şeyi feda etti. Fırat abi ile Sevil abla hele... Yirmi beş yıllık evliliklerinden sonra iki tane nur topu gibi çocuk büyütüyorlar. Aslı ile Nizami hiç kavga etmiyorlarmış, inanılmaz. Onların da hikâyesi bu."

"Aynen," dedi Kubat etrafa bakınarak.

"Melike ile Göktuğ da kendi hikâyelerini yaşıyorlar. Garip cidden. Ben asıl bombayı bekliyorum. Turan, Göktuğ'u döverken beni görüntülü aramayı unutmuyorsun, anlaştık bak!" diyerek çatalını uzattı.

"Aynen."

"Aynen, aynen! Aa ama sen de! Düzgün sohbet edemeyecek miyim seninle? İlgilenmiyor musun sen anlattıklarımla?" diye kızınca birden keman sesi duydu. Bakışları şaşkınca arkasına döndü.

En öndeki garson kucağında tuttuğu pembe lale buketiyle yaklaşırken arkasından kemanlı bir adam geliyordu. Ziyafet'in gözleri kocaman oldu. Hızla Kubat'a döndüğünde onu yanı başında, tek dizinin üstüne çökmüş halde görmeyi beklemiyordu.

"Kubat bu ne?"

"Bizim hikâyemiz..." diye fısıldayan Kubat, kırmızı kadife kutuya iki eliyle sarılmıştı. Ziyafet, prenses kesim tek taşı görünce beyninin durduğunu hissetti. Gözünden düşen yaşlarla ayağa kalkarken sandalyesi yere devrildi. Garson pembe lale buketini Ziyafet'e uzatırken şok içerisinde kucağında tuttu.

Ziyafet elini ağzının üstüne kapatırken Kubat, "Ziyafet, Mare, denizim..." diye fısıldadı. "Seni ilk tanıdığımda sana layık olmadığımı düşünmüştüm. Narin, kırılgan, duygulu diye düşünmüştüm. Yanılmışım. Sen benim bu hayatta tanıdığım en güçlü, en sarsılmaz, en derin kadınsın. Benim kadınımsın."

Ziyafet yaşlarını tutamazken makyajının bozulduğuna üzülemeyecek kadar şok içerisindeydi.

"Hayatın insanların içinde yangınlar çıkardığını sanırdım çünkü benim tüm anılarım kül içindeydi. Sonra sen geldin. Duru bir su gibi dikildin, yanındayım dedin. Sonra anladım. Sen benim yangınımı söndürüp sığınacağım evi kuracak tek kadındın. Dokuz aydır o eve yakışmaya çalışıyorum ama uzun zamandır o evin hayalini kuruyorum. Artık istiyorum ki o evin içinde adımım olsun, evimiz yuva olsun, her sabah birlikte uyanalım."

Ziyafet gözünden düşen yaşlarla kafasını aşağı yukarı salladı. Düşünmesine gerek bile yoktu. Kubat onu nereye çekerse çeksin giderdi. Ankara dediğinde bavulunu toplayıp peşine takılmıştı, cehenneme gideceğim dese peşinden giderdi. Evlenmekse evlenirdi. Düşünmezdi ki...

"Evimiz dirilerini doldurduğum pembe lalelerle dolsun. Bırak, taze çiçeklerine yeni güzellikler ekleyeyim. Seni dünyanın en mutlu, en değerli, en güzel kadını yapayım." Kubat alçak ama kararlı sesiyle sordu. "Benimle evlenir misin, Ziyafet Şeker?"

Ziyafet nefesini tuttu. Olduğu yere yığılacak gibiydi. Kalbine dokundu. Atıp atmadığını kontrol etti. Atıyordu. Atıyorsa niye bayılacak gibiydi?

Kısık bir nefes aldı. Gözlerini kırpıştırdı. Dudaklarını araladı ama daha fazla dayanamayıp omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. "Her savaşında seninleyim. Her sabah gözünü açtığında göreceğin yüz olurum. Evet, seninle evlenirim. Tabii ki de evlenirim aptal!"

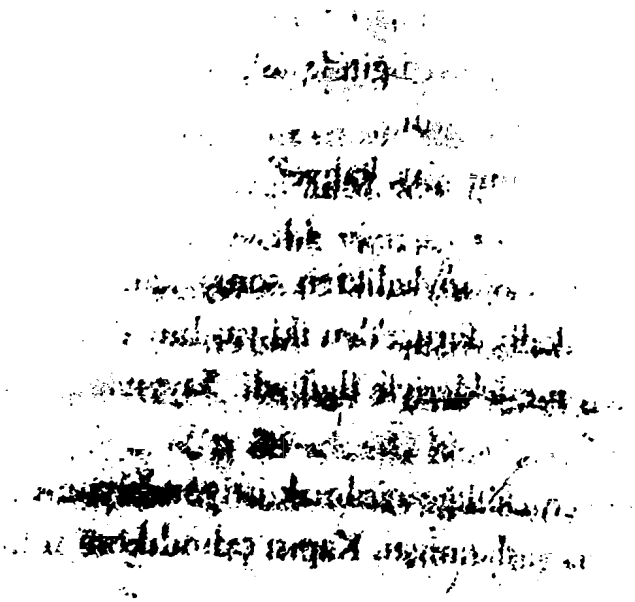
Tüm dünya Kubat'ın olmuştu. Bu birkaç cümleyi duyana kadar kalbinin durduğunu yeni fark ediyordu.

Kubat sakince onun elini tutup öptü ve sonra yüzüğü parmağına geçirdi. Ayağa kalkıp kendisine çektiğinde Ziyafet onun ensesine kolunu sarıp

parmak uçlarında yükseldi. Gözünden akan yaşların arasında Kubat'ın dudaklarını hissetti. Kubat önce yaşlarından, sonra dudaklarından öptü.

Öpüşmeye başladıklarında çevredeki alkışları yeni duyuyorlardı. Kubat onun beline kollarını sarıp sertçe kendine çekince Ziyafet sımsıkı sarıldı. Boynuna, yüzüne öpücükler kondurmaya başlarken şükretti Kubat. Sonunda ailesini kuracaktı. Kaybettiği her şeyi tek tek geri kazanacaktı. Ziyafet eline bakıp yüzüğünü görünce tekrar ağlamaya başladı.

Bu savaşı onlar kazanıyordu.

23. HEDEF BENİM

Firuze Akkurt.

Firuze Akkurt kafasını masasına gömmüş, dosyaların arasında kaybolurken kafasından bin bir düşünce geçiyordu. Bir türlü odaklanamıyor, bir türlü dosyalarda yazanları anlayamıyordu.

Sigarasının söndüğünü fark edince bakışlarını sigarasına çevirdi. Kafası kazan gibiydi. Sezin ile Turan onu bu eve kapattığından beri yalnızca çığlık atmak istiyordu. Bu eve geldiği dördüncü gündü ve birilerine telefon açıp ülkeden çıkmayı bile düşünmüştü fakat yapamazdı.

Alparslan Aksakallı birkaç hafta önce ilk kez ofisine gelmişti. Firuze yine dosyalarını kontrol ediyordu. Emekliliğe ayrılmadan önce elinde dosya bırakmak istemiyordu. Birkaç cinayet dosyasını gözden geçirmiş, cinayet mahalini kontrol etmiş, ofisine dönmüştü. Günü hemen kapatmanın derdindeyken kapısı çalınmış ve gir emri alındıktan sonra adam içeri girmişti.

"Korgeneral," diyerek ayaklanırken Aksakallı rahat bir tavırdaydı. Genelde takım elbiselerle gördüğü adam koyu gömlek, koyu pantolon ikilisiyle ayağına gelmişti. Bunun tatlı bir misafirlik olduğunu hissettirmek için gündelik giyinse de Firuze bu adamın asla tatlı olmadığını iyi biliyordu.

"Başsavcım, kalkmayın lütfen. Ziyaret için geldim."

El sıkışırken Firuze derin bir nefes almıştı. Alparslan Aksakallı ile avukatlık yıllarından tanışırlardı. Çok başarılı bir askerdi. Doksanların en büyük dosyalarında ismini geçirmiş, kararlı ve soğuk bir adamdı. O dosyaların birisinde devlet adına Firuze de çalışmıştı. Firuze onu öğrencilik yıllarından beri tanısa da asıl tanışıklıkları doksanların sonlarına dayanıyordu. Aksakallı kendisinden bir şey istediğinde asla sorgulamazdı çünkü emrin Aksakallı üstünden geldiğini bilirdi.

"Size bir şey ikram edeyim? Çay, kahve?"

"Çay alayım."

Firuze telefondan iki çay söyledikten sonra karşısındaki adama dönmüştü. Korgeneral Aksakallı, Firuze'den iki yaş büyüktü. Bu yüzden aralarındaki saygı tamamen meslekleriyle ilgiliydi. Saygıyla gülümsemişti. "Sebebi ziyaretiniz nedir?"

"Duyduğuma göre emekliliğe ayrılmak istiyormuşsunuz," diyen adama karşılık yavaşça arkasına yaslanmıştı. Kapısı çalındıktan sonra çaycı iki çayı

masaya bırakırken çıt çıkarmayan Aksakallı ve Firuze ikilisine bakıp çıkmıştı.

"Evet, doğru duymuşsunuz. Artık emekliliğe ayrılıyorum."

Aksakallı çayını içerken kontrollü bir şekilde onu izlemişti. Firuze yaşına göre genç görünen, güzel bir kadındı. Güçlü oluşu, ailesini sahiplenişi, devlet için sayısız iyilik yapışı, kararlı ve yıkılmaz duruşu ile takdir edilesi bir kadındı.

"Gelininizin sizi tehdit ettiği, bu yüzden emekliliğe karar verdiğiniz söylendi."

Firuze gerilmişti. "Asılsız bir iddia olmuş."

"O halde Fikriye Konmaz davasından sonra İbrahim Konmaz'ın mafya babası Alacalı emriyle öldürülmesiyle bir bağınız yok."

Firuze her şeyi anlamıştı. Bu adamın ne istediğini öğrenmeliydi. "Benden rica edeceğiniz bir iyilik olduğunu varsayıyorum sayın korgeneral. Haksızsam ziyaretinizin sebebini açıklayın lütfen."

"Emekliliğe ayrılma," demesiyle oturduğu yerde dikleşmişti. "Bir dosyada yardımına ihtiyacım var."

"Ve reddedersem olacakları tahmin etmemi isteyeceksiniz sanırım?" diyen Firuze çayından bir yudum alırken ne yapması gerektiğini düşünmüştü. Aradaki çizgiyi de kesin bir şekilde çizmişti fakat Aksakallı umursamamıştı.

"Sezin Akkurt ve Turan Akkurt davayı üstlenecek askerler. Kurduğum masa, bir Hayalet masası. Bu masada senin iznine ihtiyacımız olacak."

Firuze tehdidi algılamakta gecikmedi. "Beni oğlum ve gelinimle mi tehdit ediyorsunuz yani?"

"Hayır, asla," demişti Alparslan hafifçe gülümseyerek. Firuze Akkurt zeki bir kadındı ve aksilik sezerse kurduğu masayı bile dağıtabilirdi. "Emekliliğe ayrılacağın dosyanın büyük bir terör yapılanmasıyla ilgili olduğunu duyurursak meslek hayatının en büyük vurgununu yaparsın. Sana bir şans tanıyorum. Eski dostunun isteğini göz ardı etme."

"Öncelikle Alparslan Bey, biz sizinle asla dostluk etmedik. İkinci olarak, isteğinizin bir istek değil, zorunluluk olduğunu anlayacak kadar bu meslekte durdum. İki kez başsavcılık yaptım. Lütfen beni hafife almayınız," dediğinde Aksakallı da gerilmişti. "Dosyanıza bir savcı desteği alın."

"İbrahim Konmaz dosyasını yok ederim. Sicilinde asla bu kalmaz. Sezin'in seni sürekli bununla tehdit etmesini istiyorsan durma, reddet beni. Ama gelininin akrabası olan iki adamla neredeyse tüm ömrünü geçirmiş biri olarak söyleyebilirim ki Sezin insanların zayıf noktasını unutmaz, bel altı vurur."

"Sezin ile bu konuları çözdük. Mesleğime dokunmayacak, istifayı vermeme izin verecek."

"Ama itibarını yerle bir etmeyeceğinin sözünü vermedi, değil mi?" Firuze sessizleşmişti. "Bak, Firuze. Zamanında kocanın hatalarını kapattığını-"

Firuze elini masaya vurmuştu. Artık meslek saygısını da yitirmişti. Alparslan Aksakallı her zaman kirli oynayan bir adamdı fakat Firuze oynayacağı kadın değildi. "Sakın, Alparslan! Sakın bir daha kocamın geçmişteki meselelerini karıştırma. Ailemi ağzına meze etme. Ben bu aile için çok şey yaptım. Kimse bu konu hakkında konuşamaz. Sen de dahil. Git, başkalarını zayıf noktalarından vur. Ben senin savaşacağın kadın değilim."

Aksakallı onu umursamadan lafına devam etmişti. "Zamanında kocanın hatalarını kapattığını biliyorum. Bu sefer sana diyorum ki kimseyi dahil etmeden tek hatanı kapatırım. Ben sözümün eri bir adamım. Bana katıldığın an dünyanın en güçlü kadını olursun." Firuze dayanamaz gibi öfkeli nefesler almaya başlayınca Aksakallı hatırlatmak ister gibi konuşmuştu. "Sana bir sürü şey vaat ediyorum, Firuze. Emekliliğinden önceki son dosyan bu, kendi ailenin gücünü kanıtlayacağın dosya bu, hatanı kapatacağım dosya bu. Ve emin ol uzun sürmeyecek. Her şey hazır, askerlerim hazır, ajanlarım hazır. Hiçbir şekilde bu dosyada başarısızlık olmayacak. Sen de gelirsen kusursuz bir masa olacak."

Firuze, "Ve senin emirlerine bağlı olacağım, öyle mi?" diye sormuştu kafası karışırken. "Sen ne dersen onu yapacağım, öyle mi? Yok öyle dava! Sen devlet değilsin."

"Ama sen devletsin," demişti Alparslan öne doğru eğilerek. "Sen ne dersen o. İzin vermediğine boyun eğerim. Koskoca Cumhuriyet başsavcısına kafa tutacak kadar delirmedim. Ayağına geliyorsam devletin emridir bu. Beni biliyorsun, ben boş işe girmem. Bir düşün, Firuze. Ne kadar büyük bir mesele olduğunu düşün." Alparslan ayağa kalkmıştı. "Sonra beni arayabileceğini biliyorsun."

"Dosyayı bana ulaştır, Alparslan," demişti o çıkmadan önce son kez.

Çıkıp gittiğinde Firuze delireceğini sanmıştı. *Akkurt ismini nereye taşıyacağı, hatasını kaybettireceği, ismini tarihe kazıyacağı bir dosya.* Bunu reddedemezdi. Reddetmemişti de. Alparslan başka eve diyorsa oraya geçmişti. Evden çıkma denmişti, bunu da kabul etmişti ama fazlaydı her şey!

Elini telefonuna atacakken telefonda beliren isimle öfkeli bir nefes aldı. "Merhaba korgeneral. Umarım tutsaklığımda ne halt yediğimi merak ettiğinden aramamışsındır çünkü hiçbir şey yapamıyorum!"

"Firuze beni dinle. Operasyonda tahmin etmediğimiz bir şey oldu," deyince Firuze oturduğu sandalyeden ayaklandı.

"Ne oluyor? Niye endişelisin?"

"Turan ve ekibi, Sinan ile bir operasyona çıkmıştı. Mazhar'ın militanları kampı basmış. Çocuklar geri çekilmiş fakat sonrasında..."

"Ne?" diye bağırdı Firuze.

"Sinan yok. Cesedi de yok, kendisi de yok."

"Ne diyorsun sen!" diye bağıran Firuze öfkeyle bir küfür savurdu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Birisine zarar verecek," dedi Aksakallı. "O evden çıkmaman-"

"Siktir oradan, Alparslan! Kocam, çocuklarım ve gelinim dışarıda. Siktir oradan sen!" diye bağıran Firuze ceketini kaptığı gibi kapıya koştu. "Eğer ailemden birinin tırnağına bile zarar gelirse masanı da seni de mahvedeceğimden şüphen olmasın!"

"Firuze yapamazsın! Sakın çıkma. Ben onların başına koruma dikeceğim. Kimse zarar görmeyecek!"

Kapının yanındaki ayakkabılarını aldı, kapıyı açtı ve ayakkabılarını yere attı. Tam ayakkabılarını giymek için aşağı bakacaktı ki göğsünün ortasındaki kırmızı noktayı fark etti.

Kırmızı nokta. Hedefi gösteriyordu. *Kırmızı nokta.* Firuze Akkurt'u gösteriyordu.

Eğildi, ayakkabılarını sakince aldı ve içeri girdi. Kapısını kapattı ve tehdidin dışarıda olduğu gerçeğini kavradı. "Alparslan," dedi kontrollü bir sesle. "Zarar verecekleri kişiyi biliyorum."

"Ne?" diye bağıran Alparslan mesajı almıştı. Bağırarak, "Çabuk ekipleri harekete geçirin. Çabuk!" diye emirler yağdırırken Firuze sakince ceketini çıkardı. "Kim Firuze?" diye sordu cevabı bilse de.

"Ben," dedi Firuze belli olan cevabı vererek. "Hedef benim."

24. KURTULUŞ HİKÂYESİ

Sezin Akkurt.

8 Ekim 2022, Ankara.

Bazen hayat sizi hedef gösterdiğinde bunu anlamak için bir süre geçmesi gerekiyordu. Vurulmuyordunuz belki ama saniyelerle yarışırken olacak olandan kaçmaya çalışsanız da hedef tahtasından inemediğinizi iliklerinizde hissediyordunuz. Kaçmak, sadece bir süreliğine hız kazanmaktı. Sonuç değişmiyordu.

Kelebek bir gününü geçirirken hedef olduğunu bilmiyor muydu? Kendisine ördüğü kozasını parçalayarak çıktığında *ben bugün ne yaşayacağım* demiyor, *ben bugün öleceğim* diyordu mesela.

Firuze Akkurt hedefte. Sidar, Firuze'nin yerini bulmuş.

Düşünceler beynimde birbirine çarpıyordu. Hangi birine tutunmalıydım, hangisinden başlamalıydım, karar vermek imkânsız değildi ama onun kadar zordu.

Sidar'ın olay yerinden bir çizik bile almadan kaçtığını öğrenmemiz, onu yakaladığımızı hissettirmemizden yalnızca dakikalar sonra olmuştu. Plan basitti; Sidar'ı yalnızlaştırıp ihanetiyle baş başa bırakmak, sonra da tutuklamaktı fakat militanlar bize de sürpriz olmuştu. Mazhar operasyonun sahte olduğunu bilen tek kişiydi çünkü ortada bir toplantı yoktu fakat Sidar'ın olduğu yere militan göndermek? Bu ilişkiden şüphe duymamız garipsenmemeliydi.

Militanlar temizlendikten ve Sinan'ın ekibine olanlar anlatıldıktan sonra kamp alanına ilerlemiştik. Sidar'ı alacak ve gidecektik ama yoktu.

Sidar nasıl kaçmıştı?

Zaman aleyhimize işliyordu. Hızla eve dönüp temizlenecektik ama yolda aldığımız haber içimizi daha da daralttı. Firuze'nin evine ekipler çoktan ulaşmıştı. Sidar, onun yerini biliyordu. Firuze'yi sakladığımız ev polis devriyesiyle çevriliydi ama Sidar yine de hedef tahtasına onun adını kazımıştı.

Firuze hedefti. Siktiğimin hedefine onu koyacak kadar nasıl bir yürek yemişti bu Sidar?

Turan yan koltuğumda dakikalardır burnundan soluyordu. Direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. Ona bakarken

derince yutkundum. "Sakin olur musun?" dedim dikkatli bir sesle. Sakin olamıyorduk ama sakin olmamız gerektiğini biliyordum.

Başını sertçe bana çevirdi, gözlerinin beyazı kızarmıştı. "Sakin olur muyum? Bilmem, Sezin. Anneme doğrultulan kırmızı noktadan bahsettiler. Sakin olabilir miyim sevgilim?"

"Polisler geziyor, annen iyi. Şanslıyız ki Aksakallı hemen müdahale etti. Bir şey yok sevgilim. Belli ki yaklaşamadıkları için keskin nişancı tuttular."

"Ya da direkt o orospu çocuğuydu!" diye patladı. Direksiyonu öyle bir sağa kırdı ki elim refleksle kapı koluna yapıştı. Ben de sinirliydim. Her şeye. Firuze'ye birinin zarar verme düşüncesine mesela. Ona ne kadar öfkeli olursam olayım ona zarar verecek birilerini düşünmek beni delirtecek gibi oluyordu.

Firuze olmazdı. Bu davada sağ kalması gerekenlerin başını o çekiyordu.

Muhite girdiğimizde Turan aracı neredeyse kayarak durdurdu. Kemeri çözdüğü gibi dışarı fırladı. Ben de hızlıca inerek peşine takıldım. Kapının önündeki özel harekâtçılar kısa bir selam verdi ama biz neredeyse onları fark etmeyecek kadar gözümüzü kapıya dikmiştik. Kapı ziline bastım, Turan yumruklamaya başladı. Ben ayakta zor duruyordum. Dizlerim titriyordu, nabzım kulaklarımı patlatacak gibiydi.

Kapı açıldığı gibi ellerimiz iki yana düştü. Karşımızda gözlüğünü hafifçe düzelten Firuze Akkurt, yavaşça önce oğluna sonra bana baktı. Turan, "Anne," diye fısıldayarak bir adım atacakken Firuze ikimizi de şaşırtarak birden arkasını dönüp içeri gitti.

Evin içinden sesi yükseldi. "Beni evimden çıkarıp apar topar bilmediğim yere getirdiniz, iyiliğin için dediniz, sen önemlisin, bize lazımsın dediniz... Adam nişancısını kapıma göndermiş! Bu ne biçim iş!" diye söylenerek içeri yürümesine karşılık Turan'a döndüm. Turan yavaşça gözlerini kapatıp açarak bana güven vermeye çalışsa da içimde Firuze'yi haklı bulan sesi susturmak zordu.

Kadının canını tehlikeye attınız, Seziş. Şimdi o konuşmalı.

Firuze koridora dalmış, bastığı her adımla sinirini döşemenin ahşabına kazıyordu. Turan ağır ağır içeri girdi, mutfak masasından bir sandalye çekip kendini adeta yere çakılırcasına bıraktı. Ben de arkasından yürüdüm.

"Bu iş artık çizgisini şaştı! Nasıl bir saçmalık bu? Önlem alınır, düşünülür, karar verilir ama bu çok fazla!" Firuze tekli koltuklardan birine oturduğunda ben de üçlü koltuğun ortasına oturup parmaklarımı saçlarıma geçirdim. Firuze gözlüğünü sehpaya bırakıp derin bir nefes çekti, sonra başını kaldırdı. Gözleri Turan'a odaklandı, sesinde ince ama yıkıcı bir öfke vardı.

"Siz neyin içine girdiniz böyle?" diye sorduğunda başımı ona çevirdim. Bakışları Turan'ın üstündeydi. "Alp sen ne zamandır bu işlerin içindesin?"

Askerdik ama Alparslan'ın askeri değildik. Biz dağda nöbet tutan, can alan, ayağını taşa vuran askerlerdik. Burada, sivil hayatımızdayken ve elimizde silah yokken ipin ucunda olmak bizim mesleğimize tersti.

Turan, annesine yalnızca baktı. Ne kadar uzun zamandır bu işin içinde olduğunu anlayacağımız kadar zaman geçince yılların saklanmış gerçekliği yüzümüze tokat gibi çarptı. Firuze bekledi, bekledi ve en sonunda sigarasını çıkarıp yaktı. Çakmağın çıtırtısındaki bakışlarımı alıp yere çevirdim. Kısa bir nefes aldı, dumanı ciğerlerine çekti ve öfkeyle paketiyle çakmağını sehpaya fırlattı.

"Ne zamandır tanıyorsun, Alparslan'ı?" diye sorunca Turan yutkundu.

Boğazını zorlayarak yutkunduğunu âdemelmasından takip ettim. "İngiltere'den beri."

"İngiltere..." Firuze inanamaz gibi güldü. "On dört sene! Alp on dört senedir bu adamla mısın?"

"Altı yıldır," diye düzeltti sessizce. "Altı yıldır onun emrindeyim."

Firuze, "Allah'ım!" dedi kısık bir sesle. Eliyle yüzünü sıvazladı. "Delireceğim. Nasıl bulaştın ona ya? Nasıl? Ondan uzak durman gerektiğini bilmen gerekiyordu. Bana haber vermen gerekiyordu!"

Turan göz devirdi. "Anne bu öyle bir iş değil."

"Onu anladık oğlum. Onu çok iyi anladık. Seni kurtaramayacağım, sizi çekip alamayacağım kadar batmışsınız bu bataklığa."

"Önemli olan biz değiliz, sensin," dedim araya girerek. Sesim salondaki herkesi ikna etmek ister gibiydi. "Şu an senin canın tehlikede. Hiçbir şey önemli değil."

Sertçe bana döndüğünde düz bir şekilde bakışlarımı yüzünde tuttum. Kaşları çatılmış, bakışları keskinleşmişti. Derin bir nefes alıp güldü. "Önemli olan hiçbir zaman ben değildim, Sezin. Her zaman aile, her zaman çocuklarım, her zaman eşim!" Sesi dolu dolu çıktı. "Bundan sonra sen de dahilsin!"

"Eşin," dedim alayla. "Sahi... nerede çok önemli eşin? Söylesene. Aradı mı seni?" Sarsılarak yüzüme baktığında kafamı iki yana salladım. "Mustafa amca nerede, Firuze anne? Dört gündür buradasın. Nereye gittiğini de sorgulamadı, ne yaptığını da..." dedim bastıra bastıra.

"Büyük ihtimalle geliyordur," dedi sigarasına dönerken. Sesi inandırıcılıktan bir hayli uzaktı.

Turan bakışlarını annesinden çektikten sonra çenesini sıvazladı. Göz göze geldiğimizde ona babasına ulaşması gerektiğini gözlerimle anlattım. Yavaşça cebini işaret ettiğimde başını eğerek ayağa kalkıp, "Ben geliyorum. Alparslan Komutan'a dönmem gerekiyor," dedi ve usulca salondan uzaklaştı.

Firuze'ye döndüm. "Büyük ihtimalle haberi yok," dediğimde dişlerini sıktı. Bakışlarını karşı duvarda tuttu. Konuşmamayı seçtiğini anlayınca konuşacak taraf olmaktan memnundum. Sakince sigarasından bir nefes çektiğinde yanan kâğıdın sesi duyuldu aramızda. "Neden hâlâ onunla evli olduğunu anlamaya çalışıyorum, olmuyor. Olmuyor, Firuze. Düşünüyorum. Diyorum ki Firuze Akkurt gibi idealleri olan, güçlü, marjinal, saygın bir kadın neden onunla? Sonra aklıma geliyor. Kendi ailem aklıma geliyor."

Bakışları bana döndüğünde beyazları kızarmış gözlerine baktım. Dudaklarımda minik bir tebessüm belirdi. Sorun olmadığını söylemek istedim. Ağlayabileceğini anlattım gülümsememle. Ayağa kalkıp masanın üstündeki şarabını ve kadehini getirip önüne koydum. Kadehini doldurduğumda bile bakışlarını benden almadı. Kadehini ona uzattığımda titrek parmaklarıyla tuttu ve derin bir nefes aldı.

Sakin bir sesle konuşmaya başladım. "Öyle bir evde büyüdüm ki Firuze, kimseye güvenmemek tek seçeneğimdi. Eşi tarafından bastırılan, sevgi görmeyen, susan, dayak yiyen, o evden kendini kurtarsa çok şey başaracak ama bir türlü tutsaklığından kurtulmayan bir anne... Kendini dünyanın hâkimi sanan, vizyonsuz, düşüncesiz, kompleksli, korkunç bir baba... Baba korkusundan sessizleşen, kimseyi kurtaramayacak kadar tepkisiz, duyarsız, güçsüz iki abi... ve bir kız çocuğu. Hayalleri için ailesinden kurtulması gerektiğini on dört yaşında anlayan, erken büyüyen, ailesine kendini yakıştıramayan, amcaları gibi asker olmak isteyen, başka bir hayatı düşleyen ben."

Sol gözünden bir yaş döküldüğünde çok da farklı hayatlar yaşamadığımızı anlayabiliyordum. Ben ailemden kurtulmak için kaçarken o bir yere sığınmıştı. Benim ilk düşündüğüm şekliyle, Bilal'e sığınıp ailemden kurtulma fikriyle Mustafa Yavuz ile evlenmişti. Evliliklerinden önce Turan'a hamile kaldığını biliyordum. Belki de benden daha zor şeyler yaşamıştı.

"Sana bakınca kendimi görmek istemesem de oradasın işte. Bana bakıyorsun ve bana bakıyorum sanki," diye fısıldadım öne doğru eğilerek. Kadehini kafasına diktikten sonra elinin tersiyle ıslanmış yanağını sildi öfkeyle. "Senin gibi olmak istemiyorum ama hırsınla bana bakıyorsun. Kaybettiğin her şeyin fazlasını kazanmak için her şeyi yapıyorsun. Ben de senin gibi olacağım ama sen de benim gibi olsana. Kendine yeni bir yol çizsene, Firuze."

Firuze başını geriye yaslayıp gözlerini kapadı. "Sezin," dedi kararlı bir sesle. "Bazı kararların arkasında durmak da duruştur. Ben duruşumu bozmam."

Mustafa Yavuz ile evlenirken ne kadar laf yediyse artık, onu bırakamıyordu. Ailesine sahip çıkıp kimsenin ağzına laf vermiyordu. Onu anlıyordum. Kararlarının arkasında durmaktan kastını anlıyordum. Firuze otuz üç yıl önce bir karar verip kocasıyla evlenmişti ve kimse bu kararını bozamazdı.

Bir nefes aldım, kelimeler kendiliğinden döküldü. "Küçükken anneme sürekli olarak babamı bırakmasını söylerdim. Çok asiydim. Çok hovardaydım. Dobra olmanın havalı olduğunu sandığım dönemlerimdeydim. Anneme çok kızardım," dedim sakince. "Babamla severek evlenmişti ama sevdiği adamla evli kalmadığını söylerdi. Ailesine karşı çıkıp babamla evlendiği için evine dönemezdi çünkü bu onun seçimiydi ve kimsenin seçimlerini aşağılamasını istemezdi. Ailesine sahip çıkar, Kazalara tek bir laf gelmemesini sağlardı. Benim annem çok zeki bir kadındı, Firuze. İstese her şeyi yapardı ve ben de onun için her şeyi yapardım ama kurtulmak istemedi. Onun için yapabileceğim her şey içimde kaldı. Seni görünce... o kız çocuğu oluyorum yine."

Kadehini tekrar doldurduğumda bir yudum daha aldı. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Sana çok kızıyorum," dedim artık lafı uzatmadan. "Ama seni anlıyorum." İki gözünden de aynı anda düştü yaşları. Gözlerini açıp bakışlarını bana çevirdiğinde dolu gözlerimle ona baktım. "Çünkü annemi de anlamayı böyle öğrendim. Ona kızarak, ona karşı çıkarak, ona ağzıma geleni sayarak... ama sonunda anlayarak."

Firuze başını çevirdi, gözlerinden iki damla yaş daha süzüldü. Ben de gözlerim dolu halde ona baktım.

"O beni bir türlü anlayamadı. Onu kurtaramadım, seni kurtarmak istiyorum. Aramızdaki ne olursa olsun en az senin kadar bu aileye değer veriyorum. Furkan'a bir şey olursa ölürüm, Melike üzülürse biterim, Turan yıkılırsa mahvolurum. Sen mutsuzken içim rahat değil, Firuze."

Burnunu çekti ve dudağını ısırarak güldü. "Birbirimizi yediğimiz gelinimin bana değer verdiğini görmek benim için yeni ve beklenmedik bir gelişme," dediğinde ben de güldüm.

"Tehdit ettiğim kadını ailem olarak görmek de bana sürpriz oldu ama..." dediğimde dudaklarını birbirine bastırıp hıçkırığını yutmaya çalıştı. Gülümserken yaşlarımı sildim sertçe. "Annem bana o eve gelinlikle girdim kefenle çıkarım dedi. Sen o eve ne gelinlikle girmişsin ne kefenin hazır. Seni o evden kim çıkaracak, Firuze anne?"

"Ben çok sevdim, Sezin," dedi içli bir nefes alarak. Kadehini bıraktı ve sigarasını yaktı. "Annen gibi... yaptığı her yanlışa göz yumdum. Ne gelinlik istedim ondan ne de kefen. Sade bir nikâhla evlendim, evlenirken hamileydim ve gecekonduda geçen hayatımdaki herkes beni ayıplasa da *Firuze kendini kurtardı* dediler. *Firuze zengin bir adam ile evlendi, okudu ve kaderini değiştirdi.*" Yaşları hızla akarken artık silmeyi bırakmıştı. "Mustafa benim gençliğim... ve onu bırakırsam gençliğimi kaybederim. Bana borçlu olduğu gençlik onun mahkûmiyeti. Onu bırakırsam özgür kalır. O özgür kalmayı hak etmiyor."

"Peki sen?" diye fısıldadım. "Bir tane hayatın var, o evde mi çürüteceksin?

"Neden çürüteceğim ki?" dedi kısık bir sesle.

"Çünkü Mustafa küf kokuyor. Çünkü gençlik bitti, onu senden aldılar, geri kazanamazsın. Sen de gençliğini bırak ve hak ettiğini yaşa. Artık sevildiğin yerde dur, sevdiğin değil. Çünkü sevmek seni bir yere götürmüyor. Annemi de götürmedi."

Söylediklerim sanki içinde bir yere dokunuyordu. Çünkü öyle bir ağlıyordu ki hayatında kimsenin onu bu kadar güçsüz gördüğünü sanmıyordum. Öyle bir ağlıyordu ki vazgeçmenin sınırındaydı.

"Seni bir yere götüren neydi?" diye sordu.

"Alp," dedim gülümseyerek. "Babası gibi olmayan, kimseye benzemeyen, her zaman onu beklediğimi bilen ve bana dönmek için her şeyi yapan Alp. Oğlun."

Gözlerini yere indirdi. "Oğluma çok şey borçluyum, Sezin. Onu çok üzdüm, çok yıprattım, çok şey bekledim. Beni bir kere bile yargılamadan, yoluma çıkmadan her şeyi yaptı. Ailemiz için çabaladı. Alparslan'ın onu neden avucuna düşürdüğünü biliyorum. Ailesi için, bizim için," derken ellerini yüzüne kapattı, gözyaşları parmaklarının arasından süzüldü. "İyi ki böyle biri olmuş ve iyi ki sana sahip."

"Hayır, sevildiğimiz yerdeyiz. Değer gördüğümüz yerdeyiz. Böyle biri olmasaydı da onu severdim çünkü oğlun müthiş bir adam," dedikten sonra yavaşça öne doğru eğildim ve yüzündeki ellerini indirmeye çalıştım. Buz mavisi gözleri çatlamıştı ve onu yangının ortasında gördüm. Yine. "Çocukların büyüdü, sen büyüdün, Mustafa da büyüdü. Artık kimse hatalarını senin kapatmanı beklemiyor. Hayatında bir kez kendin için yap bir şeyleri. Boşan ondan. Bırak gençliğini, bırak Akkurtluğu. Bırak artık, Firuze. Kapı gözlediğin değil, kapını gözleyeni bul. Bu senin için istediğim tek şey."

Kafasını aşağı yukarı salladığında ona derin bir nefes alarak baktım. Gözümden düşen yaşları tutamazken omuzlarım sarsıldı. "Biliyor musun... babam öldü, Firuze." Gözleri kocaman oldu, nefesini tuttu. Dudaklarımı

birbirine bastırıp güç bulmaya çalıştım. "Bunu kendime hatırlatamıyorum, unutmak istiyorum ama benim babam yedi ay önce öldü ve annem yaşayamadıklarıyla geride kaldı. Sen kalma. Sen yaşa."

Gözünden düşen yaşlarla öne doğru eğildi ve beni birden kollarının arasına aldı.

Hissettiğim güvenle ağlamayı bırakamadım. Kollarını sımsıkı belime doladığında kollarımı ona sardım. Kolları öyle sıkıydı ki bir an ben de ona sardığım kollarımı sıktım. Sarıldığım bedenin yabancı olduğum biri değil de sanki çok yakınımdan, en yakınımdan biri olduğunu hissettim.

Kollarındaydım ve anneme sarılıyordum sanki. Kollarındaydım ve kendime sarılıyordum sanki. Kollarındaydım. Birine sarılıyordum.

"Üzgünüm," dediğinde, "Ben de," diye fısıldadım. "Ben de üzgünüm çünkü ailem benim öldüğümü düşünüyor. Anneme o hayatı hiçbir zaman veremeyeceğim çünkü yaptıklarımın arkasında durmak zorundayım."

Kulağıma fısıldadı. "Sen çok güçlü bir kadınsın. Gerçekten gurur duyulacak birisin." Gözlerimden düşen yaşlarla ona daha sıkı sarıldım.

"Güçlü bir kadınsın ve öyle olmaya devam et," diye konuştuktan sonra sırtını sıvazlayarak ondan uzaklaştım. Yaşlarımı silip koltuğuma geri kurulurken az önce olan şey hiç olmamış gibi birbirimizin bakışlarından kaçtık. "Ben senin yanındayım," dedim yutkunarak. "Kızgınım, suçluyorum, hatta bazen çocuklarına yaşattıkların için seni tamamen silmek istiyorum ama..." Bakışlarımı ona çevirdim. "Gençliğinin peşini bıraktığında anne olmanın ne demek olduğunu göreceğini düşünüyorum. Örnek alacağımız bir anne modeli yoktu ama... bence birlikte öğrenebiliriz."

Kaşlarını çattığında anladığı şeye sadece gülümsedim. "Anne olmayı birlikte..." Dondu. Dudaklarını aralayamadı. Gözleri kocaman oldu. Başımı aşağı yukarı sallayarak onay verdim. "Sen... ciddisin," dediğinde güldüm ve yaşlarımı sildikten sonra kapıyı kontrol ettim.

Bilmeyi hak ediyordu. Ona ima ederken tereddüt bile etmedim.

"Kimseye söylememen gerek," dediğimde dudakları aralandı. "Çünkü sana benziyorum."

Çünkü hamileyken bile okumaya devam ettiğini, çocuğun olduğunda bile mesleğine girişiğini biliyorum. Ben de kendim için çabalayacağım.

Kahkaha attı. Elini ağzına götürüp önce karnıma, sonra yüzüme baktı. "Ne diyorsun!" dediğinde gülerek elimle karnımı okşadım. Kahkahası arttı. "Hadi be!" dedikten sonra başını iki yana salladı.

"Hadi," dedim omuz silkerek. "Bir şey yap da ileride ona anlatacağımız hikâyemiz olsun." Kısık sesle öne eğildim. "Babaannesinin kurtuluş hikâyesini çok seveceğini düşünüyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını aşağı yukarı salladı ve gözlerini kısa bir an kapatıp derin bir nefes aldı burnundan. Sonra birden ayağa kalktı, yaşlarını silerek masaya ilerleyip telefonunu eline aldı. Ellerinden birini masaya dayadıktan sonra masadaki sigarasını yakıp bakışlarını bana çevirdi. Telefonu kulağına götürdü.

Birkaç saniye sonra oldukça soğuk bir şekilde, "Senden bir şey isteyeceğim," diyerek girdi lafa. Karşıdan aldığı cevapla birlikte kendine güvenerek omuzlarını dikleştirdi. "Boşanma evraklarını hazırla."

Dişlerimi göstererek gülerken, kafamı koltuğun sırt kısmına yaslayıp tavana baktım.

En azından birimizin annesini kurtarabilmiştim. Turan için, bebeğim için ve en önemlisi Akkurt ailesi için yapıyordum.

Bir evde anne mutsuzsa kimse mutlu olamazdı. Onların mutluluğu için yapıyordum.

Tam o an içeri giren Alparslan Aksakallı, "Firuze!" diye bağırarak salona bakındığında kaşlarım çatıldı ve kafamı kaldırıp ona baktım. O kadar endişeli, korkulu ve tedirgindi ki ellerim koltuğun kenarına tutundu. Turan onun arkasından girip beni görünce hızlı adımlarla yanıma ilerlerken ayaklandım.

"Korgeneral?" diye soran Firuze'yi fark eden Aksakallı büyük adımlarla ona yaklaşırken Turan'ın eline tutundum. Çatık kaşlarıyla annesine ve Alparslan'a bakıyordu.

"İyi misin?" diyerek Firuze'nin vücuduna baktığında Firuze gözlerini kırptı. Anlayamamış gibi bir bana, bir Turan'a bir de karşısındaki adama baktı.

"İyiyim," derken sesi kısık çıktı. Boğazını temizleyip yutkundu ve daha gür bir sesle tekrar etti. "İyiyim."

"Korkuttun," diyen Aksakallı ile kaşlarım kalktı. Turan'ın koluna girerek kafamı onun koluna yaslarken gülümsedim. "Çok şükür bir şeyin yok. Bir şey olacak sandım."

"Gördüğünüz üzere çok iyiyim," diyen Firuze benimle göz göze gelince sırıttım.

Belki de kapısını gözleyecek kişi çok da uzakta değildi.

Firuze imalı bakışlarımı kapıp kafasını yavaşça iki yana sallarken Turan'a başımı çevirip, "Annenin babandan boşanmaya karar verdiğini biliyor

muydun?" diye fısıldayınca Turan'ın çatık kaşlarla, huysuz bir erkek çocuğu gibi annesine baktığını fark ettim.

"Bu kararda parmağın olup olmadığını sorgulamak istemiyorum," diye mırıldandı. Garipsemedi, sinirlenmedi. Hoşlanmadığı bir sahneye bakmakla meşguldü.

Sırıtarak koluna dişlerimi geçirdiğimde dikkatini bana çevirebildi. "Bir de... annen biliyor," dediğimde kaşları yukarı kalktı. "Onu..."

Çok da şok olmadı. Dudağının kenarıyla gülümserken yüzümün dört bir yanında bakışlarını gezdirdi. Ben söylediysem bunu sorgulamayacağını biliyordum. Şimdi Aksakallı'ya söylesem bile beni durdurmaz, bir sebebim olduğunu savunurdu. "Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

Bakışlarım yavaşça Firuze ve Alparslan'a döndü. Birbirlerine bakarken ikisinin de bakışları derin ve sorgulayıcıydı. Başımı yavaşça omzuma yatırdıktan sonra, "O kadar da nefret etmiyormuşum," diye konuştum. Alparslan ona dokunmamak için çaba harcadığını belli eder gibi ellerini yumruk yapmıştı. "Onun da gerçekten sevilmeye ihtiyacı olduğunu anladım."

Kafamın üstüne öpücük konduran kocam, elini belime sarıp beni kendisine çekti. "Sen kesinlikle baş edilemez derecede fena bir kadınsın," dediğinde kıkırdayarak ona göz kırptım.

Firuze ve Alparslan'ın bakıştığını gördüm. Yıllar sonra bir kadının gözleri ilk defa umutla parlıyordu. Bu umudu ilk fark edenlerden olmak gurur sebebimdi. Turan'a bakmadan fısıldadım. "Annene hak ver, olur mu? Birimizin annesi kurtulsun."

Kafamın üstüne daha uzun, daha derin bir öpücük kondurdu. "O neye karar verirse versin ben bir köşede olacağım, Kaza," dediğinde onun yüce kalbine daha da âşık oldum. "Annemle babamın evliliğine hiç karışmadım, şimdi de karışmam."

Kolundan öpüp bir kez de ısırdım. Tepkisiz durmasına karşılık gülerek, "Cici baba istemez misin ki?" dediğimde kaşları çatıldı.

"O kadar da değil. Sıçmayayım cicinin bacağına," dediğinde kahkaha attım. Alparslan'a dönüp burnundan soluyarak, "Başsavcıyı kontrolünüz bittiyse konuşmamız gerekenler var, Alp Komutan'ım," dediğinde gülmemek için kendimi sıkmaya çalıştım.

Annesini kıskanıyordu!

Alparslan kendisini toparlayarak, "Evet," dedi ve bize döndü.

Araya giren Firuze bıçak gibi tüm sesleri kesti. "O Sidar şerefsizini istiyorum. Diri ve sağlam bir şekilde. Bu yapılanın cezasını çekecek. En yakın zamanda elimde olacak!"

25. ÇOKTAN ÇOK

Akşam saatlerine doğru ben, Firuze, Aksakallı ve Turan, Sidar konusunda bir plan yaparken Sevil ablanın ısrarcı daveti üzerine evden ayrılmak durumunda kalmıştık. Alparslan Aksakallı, Firuze'nin yanında kalacağını ve ekiplerin devriye gezdiğini söylediğinde Turan başta karşı çıksa da yavaşça kolunu okşayarak onu sakinleştirdiğim için zar zor evden çıkmıştık.

"Ben anlamadım. Alp Komutan'a ne oluyor?" diyen soran kocamın burnundan soluduğu nefeslerini dinlerken kafamı yasladığım koltukta dışarıyı izliyordum.

"Yavrum, adam başsavcı hakkında endişelenmiş işte," dedim uykulu bir sesle. Hiçbir şey yapmasam da çok yorulmuştum. Bebekle ilgili miydi bilmiyordum fakat sürekli uykum varmış gibi hissediyordum. Bebeğim daha dört haftalıktı ama şimdiden kendini hissettiriyordu.

"Annemin dibine girdi," dedi Turan öfkeli bir nefesle. "Hayırdır da diyemiyorum, adam komutanım."

"Annenin babanı boşamasına bir tepki vermedin," diyerek konuyu değiştirdim. "Onun için mutlu musun?"

"Geç kalmıştı," dedi Turan gözucuyla bana bakıp. "Uykun mu var senin? Mırıldıyorsun."

"Yok da üstüme bir ağırlık çöktü," diyerek gözlerimi kırptım. "Sana bir şey söyleyecektim ben."

"Hımm?" dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerimi ağır ağır açıp kapattım.

"Sezai Kaza'yı annene söyledim," dediğimde yoldaki bakışlarını bana çevirdi. "O an... söylemeliyim gibi hissettim. Bilmeliymiş gibi."

"Nasıl hissediyorsun?" dedikten sonra ofladı. Endişeli bakışlarını üstümde gezdirdi. "İyi misin?"

Omuz silktim. "Duygusal bir an yaşandı ama saniyelikti," dediğimde yola döndü.

"Sezgin ben yokken telefonumu mesajlarla doldurmuş. Geçen gün telefonda onun mesajlarını okuyordum." Kaşlarımı kaldırdım ama bir şey söylemedim. İlk döndüğü günün sabahı telefonu benden kaçırma sebebi bu muydu? "Babaannen seni sayıklıyormuş. Hafızası iyice gitmiş. Sezer,

Rize'ye taşınmış. Annen... iyiymiş. Bayılmaları azalmış, babaannenle ilgileniyormuş." Dudaklarımı birbirine bastırıp kayan yolu izledim. "Annenle görüşmek istersen bir şeyler ayarlayabilirim."

Başımı iki yana salladım. "Bilmemeleri daha iyi. Hem bir şey yaptıysam arkasında durmalıyım." İçimde bir şeyler kırılsa da yutkunarak bunu bastırmaya çalıştım. "Çok mu kötüymüş babaannem?"

"Artık kendi işlerini yapamıyormuş," dedikten sonra bana döndü. "Konuşmak istemediğini, onlar hakkında bir şey bilmek istemediğini biliyorum ama en azından babaannenle konuşman iyi gelebilir."

Gülümsedim kırık bir şekilde. "Rize ile ilgili hiçbir şey bana iyi gelmez sevgilim." Ona dönüp gözlerimi ağır ağır kapattım. "Herkes olduğu yerde kalsın." Burnumdan bir nefes çektim ve gözlerimi aralayıp, "Babanı aradın mı?" diye sordum.

Sinirle direksiyonu sıktı. "Aradım," dediğinde cevabı almıştım. "Annemin nerede olduğunu bilip bilmediğini sordum. İş gezisinde dedi. Haberi bile yok olanlardan."

"Gerçekten inanılmaz biri," dedim göz devirerek. "Söylemedin mi?"

"Söyledim," deyip dikiz aynalarına göz attı. "İyi mi diye sordu. İyi deyince *annenin başına çok kez geldi bu, üstesinden gelir* dedi."

"Çok endişelenmiş, bu kadar üzülmeseymiş," dedim alaycı bir gülüşle. "Melike'ye söylemeseydin. Zaten çok çabuk telaşlanıyor."

"Söylemedim. Furkan Uraz'ın yanındaymış. Onun da yanına gidelim eve geçmeden önce," deyince onu onayladım kafamla. Keleş'in yaşadığı siteye girdikten sonra arabayı park ettik. Esneyerek arabadan çıktığımda elimden tuttu, birlikte binaya girdik.

Kafamın üstüne öpücükler kondururken sırıtarak öpücüklerin tadını çıkardım. Onunla yaşadığımız kısa anlarda doyasıya birbirimizi keşfetmek güzeldi. Evde yalnız kaldığımız anlarda genelde uykum olduğu için yalnız vakit geçiremez olmuştuk. Çevremizdeki herkesin anne babası olma yükünü sırtlanmaktan sırtımız ağrımıştı.

Sadece çevrenizin değil, bebeğinizin de anne babası olma yükünüz var, Seziş. Ben bu anlar için hatim indirdim, hatim!

Sidar konusunu rafa kaldırıyorduk çünkü Aksakallı bunu istemişti. Sidar'ı umursamadığımızı, kimsenin ondan şüphelenmediğini ve onun öldüğünü varsayarak normal yaşantımıza devam etmemizi söylemişti. Eğer onun peşine düştüğümüzü belli edersek saklanırdı. Biz saklanmasını değil, görünür olmasını istiyorduk.

Bir yerde hata yapacağına emindik.

Kapının önünde durduğumuzda Turan zili çaldı ve kapı iki saniye sonra açıldı. Kucağında ağzını bir karış açmış ağlayan Umut'u tutan Fırat abi, "Hoş geldiniz, hoş geldiniz!" diyerek kenara çekildi. "Delirdiler siz gelene kadar!"

Çocuk olacak da biz bu kısmını hiç düşünmedik, Seziş! Ya sizin bebeniz de ağlarsa? Senin kafan ağlama sesi kaldırmaz!

Bir an için bütün vücudum gerildi. Kaslarım düğüm düğüm oldu. Çocuk sahibi olmanın gerçek yüzü bir anda tokat gibi çarptı. Uykusuz geceler... ağlama krizleri... telaş, korku, endişe... Hepsi zihnimi sardı. Sanki beynimden vurulmuştum.

"Hoş bulduk," diye yutkunarak içeri girdiğimizde Sevil abla, yüzü kızarmış ağlayan Umay'ı kucağında sallayarak, saçı başı dağılmış halde bize baktı. Göz altları şiş ve mordu, yüzündeki yorgunluk görülmeyecek gibi değildi.

Sen de böyle mi olacaksın, Seziş! Güzelliğimiz tarih mi olacak!

"Ay hoş geldiniz, Sezin'im!" dedikten sonra Turan'a baktı yan gözle. O bakışta Turan'a karşı içinde hâlâ bir sorgu olduğunu gördüm. Eskisi gibi sinirli görünmese de bir tavır vardı bakışlarında. "Sen de hoş geldin."

"Hoş bulduk, Sevil Hanım," dedi Turan gülümseyerek. Gözleri Sevil ablanın kucağındaki Umay'a kaydı. Umay öyle bir bağırıyordu ki ister istemez yüzüm buruştu. "Açlar sanırım."

"Doyurduk valla, Turan'ım... Uykuları da yok, altları da temiz. Neden huzursuz oldular bilmiyoruz," diyen Fırat abiye dönünce, "Sen şunu tut da elimi yüzümü yıkayayım," diyerek birden Umut'u bana uzattı.

Yuvarlak kafalı, pembe yanaklı, kaşları ve burnu kızarmış Umut'a bakarken o da kocaman gözlerle yüzüme baktı. Bana yabancı değildi, birkaç gece Sevil ablaya yardım etmek için onlarla kalmıştım. Bu yüzden gülümseyerek burnuna dokundum. "Nasılsın şebek?" dediğimde birden güldü. Gözlerindeki yaşlar yerli yerinde olsa da gülmesi içime huzur doldurdu.

Ne güzellik ne uyku... Böyle bir minik kalp gülünce her şey anlamını yitiriyordu. Şimdi onun yüzüne bakarken bile karnımdaki canın bana bakışını düşündüğümde tüm korkular silindi.

O kadar güzeldi ki...

Sevil abla da Umay'ı Turan'a uzattı. "Sen de al bakayım şunu." Turan avuçlarında kaybolan minik bedeni dikkatlice tuttu. Umay gözlerini kırpıştırarak Turan'ın yüzüne baktığında Sevil abla ile Fırat abi şaşkın bakışlarla birbirlerine baktı.

"Acaba bizi mi sevmiyor bu çocuklar, Fırat?" diyen Sevil abla dolu gözleriyle burnunu çekti. "Biz iyi bir anne baba değil miyiz? Allah'ım ya!"

Umut'u usulca sallayarak kocamın yanına ilerledim. Turan havaya kaldırdığı Umay'a, "Merhaba," diye fısıldayınca Umay neşeli bir ses çıkardı.

Fırat abi, "Beni görünce bu kadar gülmüyor," dedi şok dolu gözlerle.

Gülerek, "Çocuklar sizden sıkılmış," deyince Sevil abla ellerini yüzüne kapadı.

"Sus Sezin Allah aşkına! Zaten her gece ağlıyorum sırf bu yüzden. Çocuklarımın beni sevmediğini düşünüyorum," diyerek burnunu çekti. Fırat abi onun başını göğsüne çektiğinde ikimiz de onlara döndük. "Siz içeri geçin, biz geliyoruz," dediklerinde yavaş adımlarla içeri geçtik.

Kucağımdaki Umut minik elleriyle elimi tutup ağzına götürdüğünde hafifçe kıkırdadım. Parmaklarını tek tek ısırma isteğimi zor durdurarak salondaki koltuğa oturdum. "Ama sen çok güzelsin," diye fısıldadığımda Umut gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Turan yanıma kurulup Umay'ı dizlerine yatırınca onlara baktım.

Kalbim. Durdu. Sandım.

Hayatımda gördüğüm en güzel görüntüydü.

Turan'ı daha önce bir kez, aile buluşmalarına gittiğimizde kucağında bir kız çocuğuyla görmüştüm ve o zaman onunla yeni tanışıyor olmamıza rağmen kalbimin teklediğini hissetmiştim fakat bu an... bambaşkaydı. Yanımda küçük bir kız çocuğunu sevgiyle izleyen adam, benim adamımdı. Bu sahne benim için dünyalara bedeldi.

Onu kucağında bir kız çocuğuyla düşünmek kalbimi bir kuş kadar heyecanlandırıyordu. Öyle güzel bir baba olacaktı ki... Belki kendi babamı seçememiş, çocukluğumun kötü hatıralarını o baba yüzünden yaşamıştım ama çocuğum için şüphesiz harika bir baba sevmiştim.

Umay'ın karnında parmaklarını kıpırdatınca Umay'ın ağzından baloncuklar çıktı, küçük ve kulak çınlatan bir kahkaha attı. Elim kendiliğinden cebimdeki telefona gitti ve onun fotoğrafını çektim. Çıkan çıt sesiyle birlikte bana dönünce, "Alp," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp burnumu çekerken. "Çok güzelsin."

Kucağıma yatırdığım Umut'a ve bana baktıktan sonra, "Sezin," dedi dayanamaz gibi. "Hemen doğuramaz mısın?" Gülerek onun yüzüne bakınca sesini kıstı. "Çok yakışacak," dediğinde Umut'a dönüp elimi ona uzattım.

Avucuna sıkıştırdığı parmağımı ağzına götürüp kocaman gözleriyle yüzüme bakınca ben de onu dizlerime yatırdım. Yan yana Umut ve Umay'a

bakarken omuzlarımız birbirine değiyordu. İki bebek de yüzümüze o kadar huzurlu ve neşeli bakıyordu ki içimdeki heves şakıyordu.

Anne baba olmanın nasıl bir sorumluluk ve huzur getirdiğini tahmin edebiliyordum.

"Onları kaçırsak ne olur?" diye fısıldadım iki miniğin yüzüne sırayla bakarken.

İkimiz de aynı anda gülmeye başladık. Turan, "Gerek yok," dedi gözleri ışıldayarak. "Birkaç ay sonra gerçeği bizim olacak," deyince bakışlarımı ona kaldırdım ve tam o an, "Ne!" çığlığı duyduk.

"Hamile misin, Sezin?" diye bağıran Sevil ablayla birlikte çocukların ikisi de kucaklarımızda irkildi.

Çığlık atarak ağlamaya başladılar.

"Abla," diyerek son heceyi hafifçe uzattım. Ona gözlerimi kocaman açarak bakıp ayağa kalktım. Göğsüme bastırdığım Umut'u sallarken Turan da Umay'ı sallayarak susturmaya çalışıyordu. "Şşşt, bir şey yok halacığım!" diye fısıldarken Umut sanki canından can gitmiş gibi bağırıyordu.

Turan ile göz göze geldik ve anlaşmış gibi birden çocukları değiştirdik. Umay'ı kucağıma alıp sırtını okşarken Turan da Umut'u sallamaya başladı. Birkaç saniye sonra sessizleştiklerinde bakışlarımız kapıya döndü. Fırat abi elindeki telefonla bizi kaydederken Sevil abla elini ağzının üstüne kapatmış, dolu gözlerle bize bakıyordu.

"Ama nasıl yakıştı ellerinize," dedi içli içli. "Siz... anne baba mı olacaksınız şimdi?"

Dolu gözlerimle başımı aşağı yukarı salladığımda Turan, "İnşallah," diye fısıldadı.

"İnanmıyorum ya!" diyen Sevil abla elini kalbine götürdü. "O kadar güzel olursunuz ki... Allah'ım!" Ağlamayı bırakmadan burnunu çektiğinde Fırat abi masanın üstünde ne aradığını bilmediğim kundağın yanından ıslak mendil çıkardı ve karısına uzattı.

Sevil abla bebek ıslak mendiliyle gözlerini silerken Fırat abi, "Hayırlı olsun kardeşlerim," diyerek bize yaklaştı. Önce bana sarılırken kucağımdaki Umay'ın izin verdiği kadar ona sarıldım. Sonrasında Turan'la tokalaşıp sarıldıklarında Fırat abi onun omzunu sıktı. "Harika bir anne baba olursunuz siz!" dediğinde Turan ile göz göze geldik.

Gülümsediğimizde Sevil abla, "Ay, Sezin!" diyerek bana yaklaştıktan sonra birden sarıldı. Gözlerim kocaman oldu. Umay aramızda sıkışsa da ses çıkarmadı. "Canım Sezin'im! Nasıl yakışır sana annelik, nasıl!"

"Teşekkür ederiz abla," dedim sakince.

Bugün hamileliğimi ifşa etme günü olarak belirlenebilirdi. Çok şükür ne Firuze ne Sevil abla ne de Fırat abi bunu kimseye söylemezdi. Sevil abla konusunda şüpheliydim.

Yavaşça koltuğa çöktüğümde Umay kazağımı çekiştirince gözlerim aceleyle Sevil ablaya döndü. Çocuk meme istiyordu! Bende onun aradığı yoktu ki!

Umay yumruğu içinde sıktığı kazağımı bırakmaya niyetli olmayınca Sevil abla aceleyle emziklerini verdi çocuklara. İkisi de emziklerine kavuşunca kısa bir sürede huzur buldular. Biz de koltuklara kurulduk. Bir yandan gevşiyor, bir yandan da hâlâ içimden yükselen anlamsız tedirginliği bastırmaya çalışıyordum. O karışık his, anne olma korkusuyla, anne olma arzusunun tam ortasındaydı.

Nasıl yapacaktık?

"Hayırlı olsun. Valla çocuk güzel şey de çok zor be, Sezin'im," dedi Sevil abla birden. "Annemle kaynanam desteğe gelecek de işleri var. Fırat sağ olsun destek olmaya çalışıyor, canım kocam," diyerek kocasının elini sıktı. "Ama nereye kadar. İşi stabil değil. Bazen gece gidiyor, bazen gündüz. Vallahi zor. Uyumak desen yok, yemek yemek lüks oldu! Bazen nasıl gülünür, onu unutuyorum. Uyumuyorlar, sürekli ağlıyorlar, birbirlerine sataşıyorlar. Umut'un kafasına bak, çizik içinde. Umay çok fena, çok!" dediğinde korkuyla baktım onun yüzüne.

O an bir titreme geçti üzerimden. Midemde tuhaf bir sıkışma hissettim. Gerildiğimi fark ettim ama elimde değildi. Fırat abi yüzümdeki ifadeyi fark edince, "Sevil'im!" diyerek uyardı karısını. "Korkutma çocukları hayatım."

Turan araya girerken bana göz kırptı. "Ama Fırat abi destek oluyor sana," dediğinde Sevil abla kafasıyla onayladı.

Canım kocamız ben varım diyor, ben! Çocuğumuz olunca sen uyu, gül, yemek ye, ben uyumam diyor! Biz bu adamdan razıyız, Seziş!

Sevil abla, "Olmaz mı? Canım kocam, iyi ki var!" dedi ve bana döndü. "Zorluğu var ama... bir gülüyorlar Sezin, ne yorgunluk kalıyor ne acı. Dünyayı unutuyorsun ablacığım. Çok farklı bir şey yemin ederim. Anne olunca anlayacaksın. Baş ağrının, karın ağrının, kas ağrının önemi kalmıyor. Beni anne olunca anlayacaksın!"

Korkuyla karışık tuhaf bir huzur geldi kalbime. Bir yandan sorumluluğun ağırlığı, bir yandan o minik gülüşlerin büyüsü... Her şeyi aynı anda hissetmenin ne garip bir duygu olduğunu düşündüm. Anne olunca böyle mi oluyordu? "Ağrımayan bir yer kalmıyor mu?" dedim hem korkarak hem merakla.

Sevil abla kahkaha attı. "Ayak parmakların ağrımıyor ama topuklar var ya... Of yani!"

Turan'ın bana baktığını fark ettim. O bakışta güven veren bir sakinlik vardı. Biz başaracağız hissiyatı, biz altından kalkarız güveni. "Abla..." dedim dehşet içinde.

"Yok yok, sen yaparsın. Kafan kaldırır senin. Ben yaşlandım. Ondan bu kadar zor. Siz gençsiniz. Becerirsiniz. Bir de bizim iki bebek olunca illa sıkıntılı geçiyor," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Turan da benim gibi Sevil ablanın son sözleri üzerine düşünceli bir şekilde başını sallıyordu. Göz göze geldik yine. Sessizce gözlerimizle konuşuyorduk sanki. Onun bakışlarında bir tür kararlılık vardı. Umay, kucağımda emziğini emerken başını göğsüme yasladı. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu ama yüzümde huzurlu bir tebessüm vardı.

"Yani," dedim yavaşça. "Aynı anda iki bebekle baş etmek zor, değil mi?"

Sevil abla gözlerini kıstı. "Zor tabii, Sezin'im. Ama bir tanesiyle her şey daha kolay olur. Hele ilk bebekse insan daha bir dikkatli, daha bir özverili oluyor. Uykusuz kalırsın ama gıkın çıkmaz. Yeter ki o rahat etsin diye... Sen bakma zor dediğime. Gözümün içine baktıklarında, elimi tuttuklarında hepsi geçiyor."

Turan kucağındaki Umut'un üstündeki badisini düzeltti. Parmaklarının küçücük bedeni nazikçe okşayışına bakarken içim bir kez daha yumuşadı. İşte bu adam benim hayat arkadaşım, çocuğumun babasıydı. Ve bu anı izlemek, kelimelerle anlatamayacağım bir sıcaklık bırakıyordu içimde.

"Zaten," dedi düşünceli bir sesle. "Daha yeni. Şimdiden bunları dert etmeye gerek yok. Önce sağlıkla gelsin de her şey zamanla hallolur."

"Nasılsınız?" diye sordu Fırat abi sırıtarak. "Hazırsınız he? Artık bir aradasınız, iyisiniz. Ee, aile kurmak hakkınız! Var mı heyecan?"

"Var," dedi Turan kucağındaki Umut'un yanağını işaretparmağının tersiyle okşayarak. "Heyecan olmaz mı? Yaşımız da geldi, geçiyor."

Siz harbiden çocuklu bir aile oldunuz, Seziş! Turan baba rolüne bürünüp yaşımız geldi kafasına girdi. Oldu bu iş, oldu!

"Bütün bunları duyunca korkuyor insan ister istemez," dedim ben de. "Ama hazırız. Ya da hazır olmak istiyoruz diyelim. Anne baba olmayı istemekle, kaldırmak aynı şey değil. Deneyeceğiz, birlikte öğreneceğiz." Turan'a baktığımda onun bana hayran gözlerle baktığını gördüm. Bana, bize, geleceğimize güveniyordu. "Becereceğiz bu işi. Bu yola isteyerek girdik."

"İstemek yeter zaten," dedi Sevil abla. "Gerisi gelir valla. Bazen çok zorlansan da bir sesle her şey unutulur. Bir kokusuyla, bir bakışıyla, bir gülüşüyle..."

Gözlerim doldu. Elim farkında olmadan karnıma gitti. Henüz belli olmayan ama orada olduğunu bildiğim o küçük hayatı düşündüm. Henüz minicik ama varlığıyla kalbimi büyüten küçüğüm bana güç veriyordu. Onunla birlikte kendimi tanıyordum. Korkuyordum, sinirleniyordum, üzülüyordum, duygulanıyordum.

Onun benimle olduğunu öğrendiğim andan beri büyüyordum sanki.

Turan sessizce eğilip kafamın üstünden öptü. Umut'un minik parmaklarıyla onun ellerine dokunuşunu izlerken içimde bir şey daha büyüdü. Korku vardı ama onun kadar büyük bir şey daha vardı; *heyecan.*

Onu baba olarak görecek olmanın heyecanı.

"Ee, nasıl öğrendiniz ilk? Duyunca sevinçten deliye dönmüşsünüzdür. Ağladınız mı yoksa?" diyen Fırat abiye baktıktan sonra gülümseyerek Umay'ın kafasını okşadım. "Ağlamışlar, ben anlarım!"

Sevil abla güldü. "Anne baba oluyorlar, kolay mı?"

Fırat abi, "Sevinçten bile ağladıysanız gerisini hayal edemiyorum," dedi hafifçe gülerek. "Doğumda falan herhalde evi su basar."

Turan, "Erkek adam ağlar abi," deyince Fırat abi kafasıyla onayladı. "Ailesi için ağlar."

"İşte bu be! O ne öyle bizim öküzler gibi adam ağlamaz düşüncesi. İşte onlar anlamıyordu beni. Sen anlıyorsun, Turan'ım! Erkek adam ağlar, hem de çok güzel ağlar."

Onu onaylarken Sevil abla ayaklandı. "Biz masayı kuralım. Çocuklar delirmez herhalde. Zaten şuna bak, bir tek bize geçiyor nazları. Biz bu kadar sakin göremedik dört aydır bunları," dedikten sonra ayaklandı. "Bana yardım eder misin aşkım?" diye konuşunca Fırat abi ayaklandı. Onlar içeri geçerken Turan ile birbirimize döndük.

"Sana kız çocuğu çok yakışır," dediğimde sırıttı.

Gözlerindeki sıcaklıkla bir karnıma, bir Umut'a, bir de bana baktı. "Sana da erkek çocuğu."

"Sence cinsiyeti ne olur bebeğimizin?" diye sorarak Umut'a baktım içim giderek.

"İlk bebeğimizin mi?" dediğinde yüzüne baktım. "Devamı gelecek çünkü."

Sessiz gülmeye çalıştım. "Abartma."

"Yedi çocuk istemek abartmak mı? Ona göre beş çocuğun hayalini kuracağım."

Diğer elimi uzatıp yüzünü geri ittim ve güldüm. "Tabii. Ben durmadan çocuk doğurayım."

"Vallaha mı?"

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Alp!"

"Tamam, tamam," diyerek yanağımdan öptü. "Dördüncü çocuktan sonra konuşuruz bunları."

"Dalga mı geçiyorsun?" diyerek sinirle etini sıkıştırdım. "Sen doğur dört çocuğu."

"Senden olacaksa yedi yüz çocuk da doğururum!"

"Ya git Allah aşkına," derken sinirden gülmeye başlamıştım. Kızgın olsam da içten içe eriyordum. Sevgisi böyle şımarık ve saf olduğunda dayanmak mümkün değildi. Birden aklıma gelen detayla kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Benden olmayacak kaç çocuk doğururdun ki?" Sessiz kalıp Umut'a döndü. "O ne demek? Başka biri mi var, Alp?"

Benim yine bir şeye takıldığımı anlayınca yavaşça Umut'a eğilip, "Bu halan çok fena. Gitti yine cımbızla laf seçti," diye konuşurken Umay'a baktım.

"Sakın evlenme, Umay. Bu adamlar böyle işte. Başka biri çıkar, sonra ortada kalırsın," diyerek Umay'ın elleriyle oynadım.

"Tövbe tövbe. Senden başkası yok kızım."

"Kızın değilim ben senin. Git, kimden hamile kalacaksan ona kızım de."

"Ya Sezin..." Gülerek bana doğru eğilince ondan uzaklaştım. "Nereye kaçıyorsun sen?" diyerek bir elini belime sarıp kendisine çekti. Şakağımdan öperken umursamaz durmaya çalışsam da ufağından içim gitmişti. Ama çok ufaktı. "Canım," dedikten sonra yavaşça yanağımdan öptü. "İçim..." Boynumdan öptü ve çeneme bir parmağını sarıp yüzümü kendisine çevirdi. Gözlerimi gözlerine çevirince derin bir nefes aldı. "Eşim, benzerim..." dediğinde dudağımın ucu havalandı ama yüzünü ittim.

"Git şuradan."

"Hayatım," diyerek daha da yaklaştı ve burnumdan öptü. "Aşkım," diyerek dudağımdan öpünce birden geri çekildim.

"Alp, çocuklar var!"

"Benim çocuğum mu, bana ne?"

"Ama seninkisi de var!" diyerek karnıma götürdüm elimi. "Ayıp canım. Psikolojisini bozacaksın."

"Ne demek psikolojisi? Öpmeyecek miyim? Daha neler, Kaza!" Kaşlarını çatarak karnıma baktı. "Nasıl yani ben sekiz ay..." Sessizleşince kaşlarımı kaldırıp omuz silktim. Umay'a dönüp elleriyle oynarken, "Sezin bir şey söyle. Hiç mi?"

"Ne hiç mi?"

"Yani... hiç mi?" dedi kocaman gözlerle yüzüme bakmaya çalışırken. Çocuk gibiydi! Suratını ısırma isteği uyandırıyordu. "Olmayacak mı sekiz ay boyunca?"

"Sapıklaşma!" dedim gülerek. "Pislik."

"Cevap vermiyorsun," dedi inanamaz gibi. "Ben dayanamam." Yüzümü kendisine çevirdi. "Çok fenayım, Sezin. Zaten bir haftadır tadamadım."

"İyice abaza mı olacaksın başıma?" derken onunla eğlenmekten çok keyif alıyordum. "Dayanırsın."

"Abaza mı? Karıma abazaysam gururdur. Abazayım işte. Arsızım. Sapığım." Göğsüm sarsılarak gülmeye başladım. Çocuk davranışlarını gördükçe içim taşıyordu. "Benimle dalga geçiyorsun," dediğinde gülmeye devam ettim. "Kalbime indirecektin. Bir daha böyle şakalar yapma."

Onu çenesinden tutup kendime çektim ve sonra ellerimi Umut ve Umay'ın gözlerinin üstüne kapattım. Tatlı kocamın dudaklarına sertçe öpücük kondurdum. "Aptal," dedikten sonra çenesini ısırdım. "Çok tatlısın."

"Bu ısırma huyu sende yeni başladı," dese de sırıtıyordu. Umut ve Umay onlarla oyun oynadığımı sanmış olsa gerek ellerini ve ayaklarını oynatıyorlardı. "Hoşuma gitti. Daha sert ısır."

Kıkırdadım. "Beni ne kadar seviyorsun?"

"Çok..." dedi içli içli. Yanağımdan öptü sertçe. "Çoktan çok."

"Hımm," dedikten sonra şımarık bir tavırla omuzlarımı kaldırdım ve gözlerimi kırpıştırdım. "Peki ben yol kenarında otostop çekiyormuşum ama üstüm başım pismiş... Yoldan geçen tek araba seninmiş. Beni arabana alır mıydın?"

"Seni kalbime alırdım," deyip boynumdan öpünce kıkırdadım. "Sonra da bırakmazdım. Yolun olurdum, çatın olurdum, evin olurdum."

Kıkırdadım. "Şımartıyorsun beni," deyince omzuma öpücük kondurdu.

"Daha da şımartacağım," dedi derin bir sesle. "Sen benim hikâyemsin, en güzelini hak ediyorsun."

Tam şımarmaya devam edecektim ki, "Masa hazır!" diye seslenen Sevil ablayı duyduk. Onun lafıyla birden ayrıldık ve kapıya döndük. Sevil abla ellerini mutfak havlusuna silerek, "Verin siz bana onları. Uyutayım artık. Uyku saatleri geldi," diyerek bize yaklaştı.

"Yardım edeyim mi?" diye sorduğumda, "Yok, Sezin'im. Siz geçin abinin yanına. Zaten bayıldı bunlar kucağınızda. Şuna bak!" deyince çocuklara baktık. Gözleri yarı kapalıydı ve emziklerini emiyorlardı.

Hafifçe gülümseyip Umay'ı, Sevil ablanın kucağına uzattım. Turan'dan da Umut'u alıp Sevil ablanın diğer koluna koydum. "Evet anneciğim," dedi uyanmak üzere olan çocuklara. "Uyku, bebeklerim. Uyku, yavrularım. Uyku."

O uzaklaşırken Turan'la mutfağa geçtik. Fırat abi masadaki tabaklara çorba koyuyordu. "Yardım edeyim mi abi?" deyince, "Otur çabuk. Misafirsiniz siz," diye karşılık verdi. Gülerek sandalyeye kuruldum. Sevil abla elindeki monitörle yanımıza geldiğinde yemeğe başlamıştık.

Sevil abla, "Kubat dün teklifi etmiş sonunda," deyince kafamızla onayladık. Dün Ziyafet elli fotoğraf, kırk beş video ile farklı açılardan aldığı evlenme teklifini bize göstermişti. Kubat'ın duygusal laflarına Turan ile oldukça şaşırmıştık çünkü hiç onluk değildi. Yine de görüntülü arayıp tebrik etmeyi es geçmemiştik.

"Kızı üç yıldır süründürüyor," dedim ben de. "Sonunda becerebildi."

"Şükrü gece bana mesaj atmış. *Abi beni üçüncü çocuğunuz olarak alabilir misin, ailem bana ihanet etti* diye," dedi Fırat abi.

"İlayda ile de konuşmayı kesmeleri kötü oldu," diyen Sevil abla ile onayladım.

İlayda Tunceli'de görev yaptığı okulda kalmıştı ve Şükrü ile tamamen iletişimini kesmişti. Şükrü anlayışla karşılayıp bir daha kızı rahatsız etmeyince de iş uzamamıştı. İlayda bizimle iletişimini tam anlamıyla kesmiş sayılmazdı. Arada bir bana mesaj atar, halimi hatırımı sorardı. Kızlarla da konuştuğunu öğrenmiştim. Furkan Uraz hastanedeyken Sevil ablayı ve çocukları ziyarete geldiğini söylemişti Ziyafet. Ben hep Uraz'ın yanında olduğum için İlayda ile görüşememiştim.

Sevil abla, "İlayda yeni sevgili yapmış. Ciddilermiş," deyince gülümsedim.

"Sevindim onun için. Şükrü de kendine birini bulsaydı..." deyince Turan soğukkanlı bir şekilde, "Birini bulmasa da çocuk gibi davranmayı kesmesi lazım artık. Kubat'ı onun davranışları durdurdu sürekli," diye konuşunca Fırat abi ona dikti bakışlarını.

"Nasıl, iyi mi aranız?"

"İyi işte abi," dedi Turan. "Çözdük problemleri. Her gece bana mesaj göndermeden uyuyamıyor. Metresim gibi iyi geceler mesajı atıyor."

Bundan haberim olmadığı için ona döndüm. "Biliyordum," dedim dişlerimi sıkarak. "Beni Kubat'la aldattığını anlamalıydım. Söyle Kubat'tan kaç çocuk yapardın, söyle! Çekinme!"

Sevil abla gülmeye başladı. "Ne çocuğu ya?"

"Turan benden yedi yüz çocuk yaparmış. Allah bilir Kubat'tan kaç tane yapar?" diye sinirle söylendim. Zeynep'i bitmişti, Kubat'ı başlıyordu! Ben bu adamı kimden kaçıracağımı şaşırmıştım artık.

Seziş senin hamilelik hormonları farklı işliyor. Kubat'tan kıskanıyorsun çocuğuna hamile olduğun kocanı. Bak çocuğuna hamile olduğun diyorum... Bebeniz oluyor çünkü!

Fırat abi kahkaha atarak Turan'a döndü. "Sevil hamileyken kucağıma aldığım yastığı kıskanıyordu. Neden onu kucağıma almayıp yastığı alıyormuşum... Havadaki tüyden nem kapıyordu. Normal bu dönemler," deyince ona da öfkeyle baktım.

"Niye Sevil ablam varken yastığı kucağına aldın abi?" dedim öfkeyle.

Sevil abla gülerek bana katıldı. "Evet, beni yastığa mı tercih edecektin bir de, Fırat?"

Fırat abi kaşığını sallayarak, "Sıkıntı kardeşim," diyerek Turan'ı işaret etti.

Yemek boyunca onlardan tavsiye aldık, anılarını dinledik. Bir gün Keleş'le birlikte de toplu yemek yemek için sözleştik. Yemekten sonra masayı toplamalarına yardım edip Furkan'ın yanına geçeceğimizi söyleyince bizi uğurlamak için kapıya kadar geldiler.

"Aklına takılan olursa sor bana bebeğim," dedi Sevil abla.

"Sağ ol abla. Soracağım," dediğimde dudaklarını büzdü.

"Daha sık bekliyorum sizi. Turan geldiğinden beri ilk gelişiniz. Bu kadar ayrı düşmeyelim. Zaten biz çocuklardan dolayı hiç evden çıkamıyoruz. Biraz büyüsünler, daha güzel ağırlayalım sizi. Böyle hiç güzel olmadı. Uzun uzun oturup çay içeriz diyordum."

Ona anlayışla baktım. Eskisi gibi buluşup bir arada olamadığımız konusunda haklıydı. En kısa sürede kadroyu toplamalıydık.

"Başka zaman inşallah. Hem biz de sizi misafir etmek isteriz. Herkes gelsin, bir arada oturalım," deyince kafasıyla onayladı.

"Sezin çabuk yoruluyor," diyen Turan belime elini atıp beni kendisine yapıştırdı. "Furkan'ın yanında da çok duramayız zaten, Sevil Hanım."

"Sen şu hanım meselesini aşamadın, Turan," diyen Sevil abla omzuna kolunu atan kocasına sarıldı. "Abla de bana. Aileyiz biz oğlum!"

"Tamam abla," dediğinde Turan'ın yüzüne bakarak gülümsedim. Buna artık alışabilirdik. Ev ziyaretine gittiğimiz tatlı bir aile dostumuz, yeğenlerimiz, dostlarımız vardı. Biz kocaman bir aileydik ve her ne kadar sık görüşmesek de bir aradaydık. "Dikkat edin kendinize."

"Siz de kardeşim," diyen Fırat abi bize gülümseyerek baktı. Sonra da göz kırptı. "Siz söylemeseniz de biz anladık," dediğinde gülümsedik. Evet, kimseye söylememelilerdi hamile olduğumu. Haberi biz vermeliydik. "Sevil de anladı," diyerek karısına sıkıca sarıldı.

"Neyi anladım?" dedi Sevil abla. "Bir şey anlamadım. Ne anlayacağım?" Fırat abi bizi gösterince, "He anne baba oluşunuzu!" diye bağırınca gözlerimiz kocaman oldu. Sesini kıstı. "Ay pardon! Bende o. Kimselere söylemem. Umut ve Umay dışında!"

Onlardan gülerek ayrıldık.

Kapıyı çalışımızın üçüncü dakikasında sabrımın kotası doldu. Kapıyı yumruklamaya başladım. "Şu anasını sattığımın kapısını biri açmazsa kapıyı abinize kırdıracağım!" diye bağırmamla kapı hızla açıldı.

Melike Nisan saçı başı dağılmış, tişörtünün omzu iyice kaymış, yüzü kıpkırmızı bir şekilde kapıyı açınca Turan ile aynı anda kaşlarımız çatıldı. Önce birbirimize baktık, sonra karşımızdaki Melike'ye.

Umarım... aklıma gelen şey olmamıştı!

Turan hafif şüpheli bir tavırla, "Atlı mı koşturdun evin içinde?" diyerek içeri girdi.

Göktuğ'u nefes nefese salonun ortasında dikilirken görünce kaşlarımı çattım. Bir Melike'ye, bir Göktuğ'a baktım. Ne yaşandığını tahmin dahi etmek istemiyordum ama içime o kurt düşmüştü bir kere.

Bu iki dangalak burada fanfini finfon mu yapıyordu acaba, Seziş? Turan öğrenirse önce Göktuğ'u, sonra da evi yakar!

Gözlerimi kısarak zihnimde aynı anda yedi yüz tane çark çevirerek, "Uraz nerede?" diye sordum.

"Uyuyor!" dedi Melike jet hızıyla. Hemen Göktuğ'a döndü. "Uyuyor abim, değil mi Göktuğ?"

Turan gözucuyla bana baktı sonra Göktuğ'a döndü, sesi tehditkârdı. "Siz ne yaptınız?" dedi Göktuğ'un yanına ilerlerken.

Göktuğ yutkunarak adım adım geriledi. "Biz mi ne yaptık? Ne yapmışız?" Melike'ye döndü. "Biz bir şey mi yaptık, Melike?"

"Evet yaptık," diyen Melike etrafına bakındı ve koltuğun yanındaki sehpanın üstündeki ıslak mendil kutusundan bir tane çekip havaya kaldırdı. "Temizlik yaptık. Biz temizlik yaptık abim uyurken."

Turan şüpheyle ikisinin arasında bakışlarını gezdirirken Göktuğ'a öfkeyle baktım. Evin içinde Uraz varken kızla ne yaşadıysa artık ikisi de nefes nefeseydi! Turan'ı ben bile tutamazdım! Konu Melike Nisan olunca nasıl

korumacı olabileceğini biliyordum! Yakın erkek arkadaşlarından bile kıl kaptığını Melike anlatmıştı!

Göktuğ bu evde Uraz'la birlikte yaşadığı için onun burada oluşuna şaşırmıyorduk fakat bu hal neydi! Allah'ım delirecektim!

"Nasıl bir temizlikmiş bu? Nefes nefese bırakmış sizi," diyen Turan'ın bir şeyler anladığını ya da anlamak üzere olduğunu fark edince, "Uraz!" diye bağırdım. "Uraz mı uyuyor?" Turan'a döndüm. "Uraz uyuyormuş aşkım!" deyince Turan bana dönmedi. Ona ilerleyip koluna girdim. "Aşkım, Uraz'ı kaldıralım biz! Gel sevgilim, dünyalar tatlısı eşim, erkeğim!"

Onu kendimle birlikte neredeyse sürükleyerek yatak odasına soktum. Odaya hızla girdiğimizde kapı duvara çarptı. Yatağında her şeyden bir haber mışıl mışıl uyuyan Uraz'a, "Abin geldi! Yengen geldi! Eşek gibi uyuyor musun sen?" diyerek yatağının başında durdum ve pikesini çekiştirdim. "Kalk! Bir hoş geldiniz de. İyi ki geldiniz de! Bir hürmet göster!"

Uraz gözlerini aralayıp beyni olmadığını kanıtlar gibi kocaman gözlerle ruhu çekiliyormuş gibi yüzüme baktı. "Ne oluyor be? Şafak operasyonu mu? Ben askerliği bedelli yapacağım!"

Beynimde şimşek çaktı. "Bedelli mi?" diye bağırdım.

"Sıçarım bacağına. Bedelli ne demek? Yüzün de mi kızarmıyor!" diyen Turan öfkesini ondan çıkarmaya başladı. "Senin abinle yengen asker! Bedelli ne lan? İbne misin sen?"

"Abi ne oluyor anasını satayım?" dedi gözlerini ovuşturarak. "Gece hiç uyuyamadım. Kafam kazan gibi."

"Bedelli yok. Yapacaksın paşa paşa askerliğini. Burnun yere sürtecek!" diyen Turan onunla ilgilenirken dikkatinin Melike ve Göktuğ'dan uzaklaştığını anladım. Uraz'a biraz ayıp oluyordu çünkü ayaküstü abisinin gazabına uğrayacaktı ama yapacak bir şey yoktu.

Fırsatı yakalayıp, "Ben bir su getireyim Uraz'a," diyerek hızla odadan fırladım.

Salonda telaşla saçlarını düzelten Melike ve ona fısır fısır bir şeyler söyleyen Göktuğ'a, "Siz iki geri zekâlı, benimle gelin," diyerek mutfağa girdim. Peşimden köpek yavruları gibi geldiklerinde musluğu açıp bir bardak suyu doldururken onlara döndüm.

"Ne bok yiyordunuz siz içerde?"

Önce birbirlerine baktılar, sonra aynı anda bana dönüp konuştular.

"Abla, Turan abi anlarsa beni gömer valla!" diyen Göktuğ'a ve, "Yenge, abime söyleme lütfen! Öğrenirse ikimizi de gebertir," diyen Melike'ye sırayla baktım.

"Abinizden önce ben geberteceğim sizi. Salak mısınız siz? Uraz içeride uyurken ne halt ediyorsunuz? Bir de temizlik diyorlar. İki geri zekâlı bir araya gelip bir beyin edemediniz mi?"

"Ben güreşiyorduk diyecektim, yanlış anlaşılır diye sustum," dedi Göktuğ aceleyle. "Abla valla kötü bir şey yapmıyorduk. Dans ediyorduk."

"Kucak dansı mı?" diye öfkeyle soludum. Melike'nin tişörtünün hâlâ ağzı yüzü kayık olduğu için sinirle, "Şu üstünü başını düzelt, Melike," dedim. Omzunu açıkta bırakan tişörtünü düzeltip eliyle ütüler gibi yaptı.

"Yenge Allah aşkına çaktırma. Abim anlamasın," dedi yanıma gelip. "Vallahi çok kötü olur. Yeni koreografi deniyorduk. Kubat abiyle Ziyafet ablanın düğününe hazırlık."

Sinirle onun kolunu çimdikledim. "Beni aptal yerine koyma, sana dövüşlü bir koreografi öğretirim, Melike. Dövülen sen olursun!"

"Ya yenge," diyerek kolunu sıvazladı. "Lütfen." Gözlerini kocaman açtı. "Yalvarırım çaktırma. Uraz abim öğlen uyudu zaten. Azıcık vakit geçirdik. Ne var ki!" Dudaklarını büzerek titrek sesiyle, "Alp abim öğrenirse zor, Uraz abimle aynı anda öğrenirlerse cehennem!" diye fısıldadı.

Göktuğ'a döndüm. O da kocaman gözlerle yalvararak bana bakıyordu. Dişlerimi sıkıp elimdeki suyu kafama diktim. Tekrar su doldurmaya başladım. "Abini salak yerine mi koyacaksınız? O çoktan anladı yediğiniz ya da yemek üzere olduğunuz bokları." Oflayarak saçlarımı geriye taradım. Göktuğ'u bir şekilde evden çıkarmam lazımdı. "Hadi bir bok yiyeceksiniz, Uraz evdeyken niye oynaşıyorsunuz?"

"Oynaşma kelimesi tarih, fizik ve edebiyat bakımından çirkin bir kelime olup-" diyen Melike'nin suratına doldurduğum suyu çarptım.

"Kes sesini! Bana üç gramlık beyninle ders anlatma!"

Melike yüzündeki suyu silerken Göktuğ lafa girdi. "Ben oynaşma demem. Vücutların sanatsal ahengi-" Onun suratına da geri kalan suyu boca edince ikisi de yan yana yüzlerini silip suratıma mal mal baktılar.

"Senin beynini çorbaya tavuk suyu niyetine akıtırım, Göktuğ," deyince başıyla onayladı.

"Doğrudur ablam."

Birkaç saniye oflayarak tavana baktım. Hızlıca bir şeyler düşünmem gerekiyordu. "Senin işin çıktı," diyerek Göktuğ'u işaret ettim. "Sen de temizliğe devam et. O tozları dilinle mi alıyorsun, parmaklarınla mı bilmiyorum. Çabuk. Dağıl!"

Aynı anda mutfaktan çıkmak için hareket edince kapıda sıkıştılar. Aynı anda geri çekilip yine aynı anda hareket edince yine sıkıştılar.

"Delireceğim!" diye bağırdığımda Melike, Göktuğ'u kenara itti ve kendi çıktı fakat tam o an abisini karşısında görünce adımları bıçak gibi kesildi.

Melike anında panikledi. "Abi ben tozları dilimle alacağım, Göktuğ'un da işi çıktı!" deyiverdi.

Elimi alnıma vurdum. Aptal demek bunlara iltifattı.

Turan bakışlarını kaplumbağa hızında Göktuğ'a çevirdi. "Ne işin çıktı, Göktuğ?" dedikten sonra elini ensesine sarıp Göktuğ'un yüzünü kendisine yaklaştırdı. Furkan'a doldurduğum üçüncü bardağı kafama diktim. Tekrar suyu doldururken gözümü kırpmadan onları izliyordum. "Çok önemli bir iş mi? Mesela kardeşimle yaptığın temizlikten önemli olmalı. Temizlikten önemli mi, Göktuğ?"

"Valla..." dedi Göktuğ. Yutkunarak öne doğru eğilen kafasını geri çekmeye çalıştı. Turan'ın onun üstünde uyguladığı orantısız gücü resmen görüyordum. "Bir iş... Şükrü abinin legolarını toplayacağız."

"Şükrü abinin legoları..." dedi Turan gaddarca eğilerek. "Lego acele iş miymiş?" diye sordu Turan dik dik.

"Çok aceleymiş, Turan abi," dedi korkuyla. "Ben legoları toplayayım mı?"

"Toplama," diyen Turan daha da öne eğildi. "Ben hiç hoş kokular almadım bu legodan. Eğer tahmin ettiğim şeyler varsa o legoları tek tek, sabırla göt deliğinden içeri sokarım, Göktuğ."

Göktuğ sırtına götürdüğü avucunu açtı, başparmağını avucuna kıvırıp üstüne parmaklarını kapattı. Bir de bana yardım çağrısında bulunuyordu. Bu salağı evire çevire dövmeliydim.

Yardım çağrısını alınca, "Alp'im, kocam!" diyerek suyla birlikte onlara ilerlemeye başladım. "Çok susadın civanım!" diyerek koluna elimi koydum. "Gel yiğidim. Susadın sen. Dilin damağın kurudu. Çok araba sürdün bugün. Gel otur, bir soluklan."

Göktuğ'un ensesini asla bırakmadı. Melike korkuyla yüzüme bakıp yardım dilenirken Turan'ın elini tuttum. "Aşkım?" dedim yüzüme bakması için sesimi yumuşatarak.

Tam o sırada Uraz kol değnekleriyle yatak odasından çıkıp, "Ne oluyor?" diye sordu. "Ne bu şamata?"

Melike koluma yapıştı ve tırnaklarını tenime geçirdi. "Yenge. Yenge! Uraz abim geldi. Yenge baksana. Abim geldi!" diye art arda konuşunca Turan'ın bakışları merakla Uraz'a döndü.

Uraz bir Göktuğ'a, bir Melike'ye, bir bana bir de Turan'a baktı. "Göktuğ ben sana kardeşim evdeyken buraya gelmeyeceksin demedim mi lan?" diyerek değnekleriyle bize doğru yürümeye başladı.

"Ya burası benim de evim!" dedi Göktuğ.

Turan öfkeden gözü seğirir gibi Göktuğ'a dönecekti ki boşluğunu fırsat bilip Göktuğ'u elinden kurtardım ve sırtından ittim. "Git o legoları topla. Toplamadan gelme, Göktuğ. Tamam mı güzel kardeşim?" dedim aceleyle.

Ceketini kaptığı gibi kapıyı açtı. Ayakkabılarını bile giymeye fırsat bulamadan kucağına aldı. "Legolar önemli!" dedi ve ışık hızında evden çıkıp kayboldu.

Derin bir nefes alıp elimdeki bardağı kafama dikip içtim. Su üstüme dökülürken elimin tersiyle silip, "Çok şükür," dedim kocama, kayınbiraderime ve görümceme bakarak. "Su isteyen?"

"Ben alırım yenge," dedi Melike zoraki gülümseyerek. Turan sorgulayan gözlerle kız kardeşine dönünce Melike gerilerek, "Alp abim de alır," dedi ve bakışları Uraz'a takıldı. Uraz, Melike'ye bir taraflarını incitecekmiş gibi bakıyordu. "Uraz abim de alırmış yenge. Sen en iyisi sürahi getir."

"Ben sürahi getireyim," dedim ve koşarak mutfağa girdim. İçeriden gelen seslerini dinlerken Uraz, "Melike ben sana-" diyecekken Melike birden, "Abi sen ne yaptın ki gece? Öğlen ben yatıyorum deyip odaya kapandın, bir daha da çıkmadın," diyerek lafı kaynattı.

"Oyuna dalmışım," dedi Uraz esneyerek. "Bir baktım saat iki olmuş. Öğlen iki!"

"Siz ne zaman geldiniz eve?" diye sordu Turan.

Melike sahte bir kahkaha attı. Ardından, "Ben de öğlen geldim işte abi. Uraz abim yatacağım deyince de temizliğe girişttim. Belim bir ağrıdı, bir ağrıdı," diye konuştu.

İçeri girip sürahiyi ortadaki sehpaya koydum ve salona baktım. Dağınık ve pisti. Bekâr evi diye karşılanacak bir evdi.

"Evi temizledin yani?" diye sordu Turan gözleriyle salonu tarayarak. "Bak Melike... ben çok pis kıl kaptım bu işten. Aklıma bir şeyler geliyor abim... Gelmesin!" diye uyardı. "Bak, aklıma geliyorlar... Gelmesinler, Melike!"

"Gelmesinler abim. Canım abim. Güçlü abim gelmesinler," diyen Melike sürahiden doldurduğu suyu kana kana içerken abisinin suratına sadece baktı ve gözlerini kapatıp açarak onayladı.

"Melike temizliğe devam edecek aşkım. Dur, kız soluklansın bir," dedim ve Turan'ın yanına kurulup ayaklarımı ortadaki sehpaya uzattım. "Ay

çok yoruldum!" diye bağırdım. Elimi gayriihtiyarı karnıma götürüp hafifçe kaydım koltukta. "Bittim, bittim!"

Ee, haliyle yoruldun, Seziş! Sabahtan Firuze meselesi, akşam Sevil abla ve Fırat abi ziyareti, akşam da kocasını ve kayınbiraderinin oyalayıp kardeşini ve görümcesini kurtarma operasyonu... Senin mesain ağır.

"Yengem de hamile kadınlar gibi oldu," diyen Uraz'a bakışlarımız yavaşça kaydı. Ne diyordu be! Gülerek sürahiye eğilen Uraz suyunu doldururken ondan bakışlarımı çektim ve esnedim.

"Of!" diyerek ayaklandım. İdrar torbam patlayacak gibiydi. "Of ya!"

"Ne oldu birden?" diye soran Uraz'la Melike de su bardağının üstünden görünen gözleriyle yüzümü izledi. "Bir şey diyeceğim... yoksa-"

"Yok bir şey! Ne soruyorsun? Bir şey olursa ben söylerim!" diye çıkıştım. "Söyledim mi? Söylemedim. Bir şey yok demek ki!"

Uraz sırıttı. "Bu gerginliğin sebebini tahmin ediyor gibiyim. Siz eve mi gitseniz?" Abisi tarafından ensesine yediği tokatla sustu. "Pardon abi."

"Hadi, Melike. Temizliğine devam et sen yoksa ben legoları birinin bir tarafından sokup ağzından çıkaracağım," diyen Turan ile Melike hızla ayağa kalktı. Islak mendilden üç beş tane çıkarıp sehpaların üstünü silerken ben de lavaboya koştum.

İşimi halledip çıktığımda Melike'yi açık kapının arkasında taktığı kulaklıklarıyla Uraz'ın odasını toplarken gördüm. Tam ilerleyecektim ki Turan'ın sesini duydum. "İyi misin abim? Ağrıların var mı?"

"Yok abi iyiyim. Göktuğ yardım ediyor, sağ olsun. İlaç saatlerimi ezberledi, dakika geçirmiyor. Kremleri de kullanıyorum." Birkaç saniye sessizlikten sonra, "Firuze Hanım'ın başına geleni söyledi babam. İyi mi?" diye sordu.

Ne olursa olsun Firuze'ye hitabı farklı bile olsa onu merak ediyordu. Çok anlayışlı, iyi kalpli ve eşsiz bir çocuktu Uraz. Ona olan sevgimin kalbimi doldurduğunu hissettim.

"İyi şimdi. Allah'tan ciddi bir şey yokmuş," diyen Turan da ekledi. "Boşanmak istiyormuş."

"Ne?" Furkan Uraz'ın sesindeki şaşkınlık etrafımda döndü. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Yani... geç kalmıştı," dedi sakin bir sesle. "Kendisine ihanet ediyor gibiydi. Hatırlıyorsun değil mi? Biz küçükken babam beni boşa diye yalvarırdı, Firuze Hanım ısrarla hayır derdi. Sanki ikisine de ceza veriyordu. Fikriye yüzünden biten her şey... ikisinin de suçuydu. Benim doğma sebebim-"

İçeri girdim. Bu kadar dinlemek yeterliydi.

"Bir daha bunu söylemeyeceksin," dedim sert bir sesle. "Sanki bir şeyler senin suçunmuş gibi düşünmeyi bırakacaksın." Turan'ın yanına geçtiğimde Uraz yavaşça bana döndü. Gözlerinde birikmişlik vardı. O zamandan beri sürekli Derviş'in sözlerini düşündüğünü anladım. "Bunları seninle konuşmuştuk."

"Sen de biliyorsun. O adam haklıydı abla," dediğinde sabırla ona baktım. Alayla güldü. "Ben bunları kabullendim."

"Derviş'in söylediği her şey canını yakmak içindi," deyince bakışlarını benden çekti. Yüzü gerilmişti.

Turan anlamadığı için, "Derviş bir şey mi dedi?" dedi sabrının sonunda olduğunu belli eden sesiyle.

Bu garibin annesi doğumda ölmüş, babası evde tutmamış, üvey annesi çöp gibi davranmış ama yengesi ona sahip çıkıyor. Dokunaklı bir hikâye.

"Saçma salak konuştu," dedim Uraz'daki bakışlarımı almayarak. "Değil mi, Uraz? Söylediği hiçbir şey gerçek değildi. Beni dinlemeni söylemiştim ve ben sözlerimi tuttum. Hangimiz doğruydu? Derviş mi ben mi?"

"Geberdi gitti," dedi acımasız bir şekilde. "Önemi yok."

"Ne dedi?" dedi Turan ısrarla.

"Doğruları söyledi," dedi Uraz sertçe abisine dönerek. "Annemin doğumda öldüğünü, babamın beni uzaklaştırdığını, cici annemin bana çöp gibi davrandığını söyledi. Bunlar yalan mı?"

Turan'ın bakışlarının anbean kararışına tanık olduk. Önce alayla sırıttı fakat dişlerini sıkıyordu. "Uraz," dedi dişlerini göstererek gülerken. "Annen doğumda ölmedi, öldürüldü. Babam seni uzaklaştırmadı, biz gitmek istedik o evden. Annem hakkında sen hep haklısın ama bunları içselleştirmemeyi yıllar önce öğrendik abim biz."

Kaşları çatılan Uraz, "Öldürüldü mü?" diye sordu boğazını temizleyerek. "Abi... Kalp yetmezliğinden ölmüş ya kadın beni doğururken."

Kafamı eğdim. Bunu ondan saklamamamız gerektiğini düşünüyordum. "Dayın annene ilaç verdirmiş," dedim kısık bir sesle. "Öldürmüşler. Biz de yeni öğrendik sayılır."

Yutkunarak kaşlarını kaldırdı. Dudaklarını birbirine bastırıp başını aşağı yukarı salladıktan sonra dilini yanaklarının içinde gezdirdi. "Öldürülmüş," derken başını aşağı yukarı sallamaya devam etti. "Ölmemiş. Ben öldürmemişim annemi. Öldürmemiş miyim?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey senin suçun değil kardeşim. Hiçbir şey."

"Hiçbir şey benim suçum..." Sustu. Sesi çatallandı. "Babam ne yapmış? O adamdan almış mı intikam? Annemi öldürmüşler ya... Yapmıştır bir şey."

"Annem yapmış," dedi Turan onu kontrol ederken. "Dayını içeride öldürtmüş," deyince Uraz içine çektiği nefesle yerinde dikleşti. Dudakları arasından titrek bir nefes bıraktı.

"Dayın seni öldürmek istemiş. Firuze dayının sana bulaşmasını istememiş. Annenle senin intikamını almış, adamı öldürtmüş içeride," dedim kısık bir sesle.

Sol gözünden düşen yaşı hızla sildi. Kafasıyla onayladıktan sonra yanaklarını dişleyerek gülümsedi. "Anladım," dedi ve sağ gözünden düşecek yaşı tekrar sildi. "Ben yemek sipariş edeceğim. İstediğiniz bir şey var mı? Kurt gibi acıktım," diyerek cebindeki telefonu çıkardı.

Biz onu dikkatle izlerken oldukça soğukkanlı bir şekilde telefonundan sipariş vermeye çalıştı. O anki soğukkanlılığı içimi acıttı. Siparişini vermiş olsa gerek, "Çok acıktım," diyerek bana baktı ve gözlerinde gördüğüm o utançla ayağa kalkıp ona sarıldım.

Böyle bir durumun içinde olmaktan utanıyordu. Utanması gereken o değildi ama yine de küçük bir çocuk gibi gözlerine perde çekiyordu.

"Uraz..." diyerek kafasını göğsüme çektiğimde yüzünü göğsüme kapattı ve omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. Dolan gözlerimi Turan'a çevirdiğimde bana dudaklarını birbirine bastırarak baktığını gördüm. Elini uzatıp kardeşinin dizine yasladı. "Sorun yok. Olması gereken oldu. Hiçbiri senin elinde değildi."

"Biliyorum ama..." dedi boğuk bir şekilde. "Firuze Hanım beni korumak istemiş," diyerek bana sarılmaya çalıştı. Bakışlarımı Turan'dan alamadım. O da dişlerini sıkarak etrafa bakınmaya başladı. Firuze tüm aileyi şaşırtmıştı. Onca yıldır söylediği onca lafa rağmen... Uraz'ın yanında durmuştu.

"Ne oluyor?" diyerek içeri giren Melike'ye döndük aynı anda. "Bensiz aile saadeti mi yaşanıyor? İdam talep ediyorum size. Hem de bensiz!" diyerek yanımıza koştu ve abisinin yanına gelip Turan'ın koluna sarıldı. "Sen de beni sev."

"Ben seni seveceğim küçük hanım," diyen Turan kolunu kardeşinin omzuna sarıp kendisine çekti. "Çok güzel seveceğim."

"Canım abim!" diyen Melike bana gergince baktı ama öne doğru eğilip Uraz'ı kendisine çekmeye çalıştı. Uraz da beni kendisiyle çekti. Dördümüz oldukça zorlandığımız pozisyonlarda kısaca sarılırken gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Belki bir aile kaybetmiştim fakat artık çok güzel bir aileye sahiptim.

26. DELİLİK OYUNU

Serdar Köktür.

15 Ekim 2022, Ankara.

Oturduğu koltuğundan dışarıyı izlerken sigarasını yaktı. Normalde bu tesiste sigaraya izin verilmezdi fakat Aksakallı, onun için bir sorun oluşmasının önünü kesmişti. Odasındaki duman sensörü kapatılmış. Serdar için bir özel izin çıkarılmıştı.

Zaten binadaki herkes onun diğerlerinden farklı olduğunu biliyordu. Kapıdan girerken gözlerinin içine bakmaya çekinmeleri boşuna değildi. Biraz yorgun, biraz düşünceli, biraz da geçmişin yükünü omuzlarında taşıyan bir hali vardı. Birisi kendisine yaklaşınca suyu bahane ederek bağırıyor, saldırıyor ve insanları kendisinden uzaklaştırıyordu.

Odasının duvarlarında ayların izleri vardı. Çatlaklar, kurum lekeleri, bir de geçmişin yankısı gibi ara sıra geri dönen sesler... Serdar, sigarasının ucundan süzülen dumanı izlerken gözleri karşı duvarda asılı duran takvime kaydı. Günlerden neydi, bilmiyordu fakat bugün bir misafiri olacağını biliyordu. Bugün olacağına emindi.

Sıradan bir misafir olmayacaktı kendisini ziyarete gelen. Tüm her şeyi bitirecek, onu buradan kurtaracak biri olacaktı.

Aylardır suya düşman olduğunu savunarak anlamsız sesler çıkarıyordu. Burada onun deli olmadığına inanacak tek bir kişi bile yoktu. Suya gerçekten düşman olduğunu hissediyordu ve artık su bile içmekten kaçınır hale gelmişti.

Ayak seslerini duyduğunda sigarasını kül tablasında ezdi. Sonra koltuğundan kalktı, yere oturup eline aldığı bardağı yere döktü. Suyun başında durup elini başının üzerine koyup anlamsız kelimeler mırıldandı.

Burası özel bir tesisti ve o burada önemli bir görevdeydi. Delilik oyunu artık alışkanlığa dönüşmüştü. Bu rolü galip olana kadar sürdüreceğinin yeminini Alparslan Aksakallı'ya etmişti.

Kapı açıldı.

İçeriye uzun boylu, kıvırcık saçlı bir adam girdi. Kapıyı arkasından kilitledi. Ellerinde deri eldiven, üstünde siyah, motorcu ceketi vardı. Günlerdir taşıdığı uykusuzluğu yansıtan göz altları, yüzündeki sahte gülümseme,

kahverengi gözlerindeki soğuk bakış ve ne yaptığını bilen alaycı eminliği onun kim olduğunu belli ediyordu.

Sinan Pınar. Hayır, o bu isme layık bile değildi. Sidar. Kendini bir ağaç gölgesi olarak görüp vatanına ihanet ederek teröre yataklık yapan pis bir domuz.

Serdar'ın ruh sağlığı yerinde olmayan eski bir asker rolü oynadığı bu tesiste, ona yaklaşacak kadar kendinden emin hissediyordu. Sinan yavaşça yaklaştı. Serdar gözucuyla onu izliyordu ama bakışları bulanık, hareketleri tepkisizdi.

"Beni özledin mi, Serdar?" diye sordu alayla.

Buraya gelme sebebini Serdar tahmin edebiliyordu. Kendisini öldürmeye gelmişti. Serdar ölürse Sidar'dan korkarlardı. Onun ne kadar güçlü bir adam olduğuna inanırlardı.

Birkaç saat önce kendisine ilaç veren köstebek hemşire, "Bugün ilaçlarının son günü," deyince Serdar kafasında yanan ampulü hissetmişti.

Sidar oyunu bitireceğinin haberini uçurmuştu. Serdar ise... haberi vermesi gereken kişiye haber vermişti. Odası hazırlıklıydı. Kameralar, ses kayıt cihazları ve bir düğme.

Ağzından tükürük akıtan Serdar yerinde sallandı. "Geldiler... suyun içinde yürüyen insanlar... Sen de mi balıksın?"

Sinan alayla güldü. "Dağları inleten, tarihe ismini yazan, Keleş'in komutanının bu hale düşeceğini kim tahmin ederdi, değil mi Serdar?" Etrafına bakındı yavaş adımlarla Serdar'a yaklaşırken. "İlaçlar, duvarlar, tuvalete çıkarken bile tereddüt eden bir adam. Su seni yutar mı, Serdar?"

Serdar ona baktı dik dik. "Suyun suçu. Ben deli değilim, suyun suçu!"

"Suyun sebebi kim? Beni tanıyor musun?" diye soran Sidar dizlerinin üstünde eğilip Serdar'ın yüzüne bakışlarını çevirdi. "Sidar'ın kim olduğunu biliyor musun, Serdar?"

"Sidar..." Gözlerini kocaman açtı. "Sidar suyun sebebi."

Güldü tekrar pis domuz. "Aynen öyle. Suyun sebebi!" Oyuna inanmıştı. Tehlikenin geçtiğini düşündüğü an, hata yapmaya en yakın olduğu andı. "Kafan çalışsa bana neler yapardın ama... birimiz önce davrandı," diyen Sidar cebindeki silahı çıkardı. "Bugün deliliğin bitiyor, Serdar."

Serdar'ı yaka paça kaldırdığında korkulu gözlerle kendisini izleyen adama gülmekten kendini alamıyordu. Sinan kahkahaları arasından, "Her şeyi sen berbat ettin," dedi burnundan çıkan nefeslerle. "Her şey iyi gidiyordu. Her şey! Bana sıktığımın oyununu oynayıp heykeli sahtesiyle değiştirmeseydin ben kazanacaktım!"

Serdar ellerini kafasının üstüne götürdü. Zihni keskin, planı tıkır tıkır işliyordu. Sağ eli koltuğun kenarındaki yıpranmış kumaşın altına gizlenmiş minik butona bastığında odanın içinde görünmeyen bir zamanlayıcı çalışmaya başladı. Üç dakika. Üç dakikada ya bitecek ya da baştan başlayacaktı her şey.

Tesisin birkaç kilometre ötesinde olduklarını düşünmek istedi. Sinan'ın burada olduğu haberini o minik buton verecekti. Serdar bugün tarih yazacaktı ve hiçbir şey bunu önleyemezdi.

Sidar'ın elinde tuttuğu tabanca, Serdar'ın alnına bastırılıyordu. Eli titremiyordu fakat onun gözlerinin ardındaki öfke ne yaptığını bilmediğini gösteriyordu. Hızlı ve aceleci olan kaybederdi. Sidar tek başına gücünün yeteceğini sanıyordu.

"Heykeli değiştirdin, planı sabote ettin, beni satıp kahraman olacağını sandın. Sen! Sırf biraz kahramanlık oynayacaksın diye güvendiğim tüm kaynaklarımı kaybettim. Kazanmaya şu kadar..." Diğer elinin işaretparmağı ile başparmağı arasında kısa mesafe bırakarak gösterdi. "Şu kadar kalmıştı! Her şeyi elde edecektim. Buraları bırakıp siktir olup gidecektim. Ama sen..." Sinirle güldü. "Beni nasıl tanıdın? Sesim miydi?"

"Su," dedi Serdar hafifçe gülümseyerek. "Suyu sustur."

Gözleri Sidar'ın gözlerinde değil, odanın içindeki abajura gizlenmiş küçük kırmızı ışıkta takılıydı. Kamera çalışıyordu. Yayındaydılar ve bu konuşma kaydediliyordu.

Sinan silahının tersini Serdar'ın çenesine geçirince adamın kafası kenara çevrildi. "Suyu sikeyim. Bir şey ver bana. Heykelin amacını nasıl anladın? Sikeyim seni!"

"Onlar bana su verdiler... su zihnime girdi," dedi Serdar ona dönerek. "Bende yok!"

Sinan silahının sürgüsünü çekti ve silahını Serdar'ın alnına doğrulttu tekrar. "Şehadet getir!" diye bağırdı ağzından çıkan salyalarıyla. "Bitti bu iş! Bana yaşattıklarının cezasını çekecek-"

Kapı patlatılarak açıldı. Kapı ileriye savrulurken Sinan, söverek içine düştüğü tuzağı fark etti fakat çok geçti. Oyuna getirilmişti. Hem de öyle bir getirilmişti ki... Serdar'ı önüne alıp kolunu onun boynuna sardı ve sırtını kendi gövdesine yasladı.

En öndeki Turan, üzerindeki siyah kamuflajları ve kaskıyla dikkatle ilerlerken silahını Sinan'a doğrulttu. Bu planı ince ince işlemişlerdi ve düşündükleri gibi olmuştu. Sinan kendisini öldü sandıklarını ve umursamadıklarını düşünüp Serdar'a ulaşmıştı.

Düşünmediği şey ise Serdar'ın gerçekten zeki bir asker olduğuydu.

Keleş, Aksakallı, Serdar Köktür, Metin Kaza, Tekin Kaza ve Firuze Akkurt karşısında şansı olduğunu düşünmek çok büyük bir yanlıştı. Karşısında baş edemeyeceği bir güç koalisyonu vardı.

Turan'ın yanından çıkan Sezin, Serdar'ı görünce korkuyla dikleşti. Turan planlı bir şekilde, "Silahını indir!" diye bağırdığında Serdar güldü.

O butona basmasıyla aslanlarının kapıdan girmesi üç dakika bile sürmemişti. Sırtını dağa yaslamak dedikleri bu muydu? Hayır... Sırtını Keleş'e yaslamak en iyisiydi.

"Ne yaptın lan sen?" diye bağırdı Sinan öfkeyle. Serdar'ı sarstı. "Orospu çocuğu ne yaptın sen?"

Serdar'ın tüm o delilik hali bir perde gibi üzerinden kalktı. Omuzları dikleşti, gözleri keskinleşti. Sesi net ve kararlıydı. "Ben bir şey yapmadım, Sinan. Sen kendi ayaklarınla geldin bana," diyen Serdar rahattı.

Turan'ın hemen arkasındaki Sezin silahını destekleyerek Sinan'a doğrultmuştu. Bakışları deli gibi Serdar Albay'ı kontrol ediyordu. Ona zarar gelecek korkusundan yerinde duramazken Serdar çok kısa bir an ona bakış attı.

İyiyim, sorun yok.

Arkalarındaki camdan doğrultulan ışıklar ve helikopter sesi odayı doldurdu. "Sinan Pınar, teslim ol. Buradan çıkışın yok!" diye megafonla bağıran ses Sınır Ötesi Terör Birimi'nin başkanına aitti. Sinan'ın kendi üstüne.

Sinan delirmiş gibi etrafına baktı. Köşeye sıkışmış fare gibiydi. Gözleri seğiriyor, kasları titreşiyordu. Bir an güldükten sonra Turan'a döndü. "Beni yalnız bırakmayacaktınız!" diye bağırdı salyalarını saçarak. "Orada suçum yoktu. Sizinleydim! Silah arkadaşıydık."

"Vatanına ihanet etmeyecektin," dedi Turan sıkılı dişleri arasından. "Vatana ihanetin bedeli kellen."

"Beni nasıl buldunuz!" diye bozuk bir sesle bağırdı Sinan. Çok büyük bir tuzağa düştüğünü anlıyordu. Buradan çıkışı yoktu.

"Duymadın mı?" dedi Sezin arkadan bağırarak. "Ankara Cumhuriyet Başsavcısı Firuze Akkurt hakkında arama emri çıkardı. Senin suyunu çıkaracak."

"Ölmemesi talihsizlik oldu," diyen Sinan, Serdar'a döndü.

"Silahını bırak, teslim ol," dedi Kubat, Sezin'in arkasından. "Yapacağın en küçük hata hayatına mâl olur!"

"Siktir git lan!" diye bağırdı Sinan titreyerek.

"Bağırma lan!" diye bağırdı Şükrü de Kubat'ı korumak ister gibi. "Öldürür, hoşafını çıkarırım senin. Piçin tohumu!"

"Hadi, Sinan. Bizi de bekletme," dedi Turan onun dikkatini konuşarak dağıtırken. Her an bu orospu çocuğu Serdar'a zarar verebilirdi. Onu oyalamalılardı. "Şansın yok, anlamadın mı? Şerefinle teslim ol. Gerçi sende şeref var mı, bilemiyorum."

"Ne şerefi?" dedi Sezin. Sidar'ı oyalama işini kapmış, eşlik etmeye başlamıştı. "Şeref olsa vatanına ihanet etmezdi." Dişlerini sıktı. "Her şey kanıtlarıyla elimizde, Sidar."

Sinan alayla güldü. "Turan Alp Akkurt ve Sezin Akkurt... Adlarını tarihe kazıyacak Akkurtlar..." diyerek kahkahasını artırdı. "İyi bir ikilisiniz ama siz bu oyunu anlamamışsınız, Akkurtlar. Ben kaybedersem kimse kazanamaz."

Sinan silahını ateşlemek üzereyken Serdar Köktür dirseğinin tersiyle onun çenesine vurdu. Silahtan çıkan kurşun duvara saplandı. Sinan sarsılarak gerilerken Serdar koşarak sırtını duvara yasladı.

Turan öne adım atıp Sinan'ın üstüne çullanmayı kafasına koymuşken Sinan silahını daha sıkı tutup bu sefer Sezin'e çevirdi. "Benimle birlikte geleceksin!" diye bağırdı.

Turan bir hışımla Sezin'in önüne geçip silahını daha da sıktı. "Siktir oradan piç! Karım olmaz. Karıma doğrulttuğun silahı götünde patlatırım!"

Tam o an camı kırarak Sinan'ın omzuna isabet eden kurşun yüzünden adam yere yığıldı. Kurşunu ateşleyen, silahın Sezin'e döndüğünü fark eden keskin nişancı Göktuğ Alacak'tı.

Serdar, Sinan'ın üstüne çullandı. Silahı alıp uzağa fırlattıktan sonra, "Sen benim kızıma mı sıkacaktın!" diye bağırdı ve yumruğunu onun yüzüne geçirdi. "Dokuz ay! Dokuz ayımı heba ettin orospunun dölü!"

Bir yumruk daha attığında Sinan'ın kafası kenara çevrildi ve gözleri kapandı. Bayılmıştı. Serdar onun bayıldığını anlayınca ayağa kalktı ve Sinan'ın yüzüne tükürdü. "Bu da delinin son günü!"

Sezin ve Turan'ın arkasından özel harekât timi içeri girip Sinan'ı kelepçelemeye başladı.

Sezin koşarak, "Baba!" diye bağırınca Serdar kafasını ona çevirdi. Serdar başını ona çevirdiğinde gözlerindeki gururu gizleyemedi. Sezin silahını kenara bıraktığı gibi Serdar'a sarıldı. "Komutanım! İyi misiniz! Çağrınızı aldık! Her şeyi duydum!"

Serdar tek koluyla kızı gibi gördüğü askerinin sırtını sararken, "Az kaldı," diye fısıldadı. Sesi yorgun ama kararlıydı. "İyiyiz, Kaza. Az kaldı. Bu defteri birlikte kapatacağız."

"Az kaldı!" diye yankılandı Sezin'in sesi, yüzündeki yorgunluk gurura karışmıştı. Arkasında Turan belirdi. Sessizce yaklaşıp Serdar'a sarıldı, omuz omuza verdiler.

İçeri giren Kubat, Serkan ve Nizami odanın bir kenarında dikilip babaları gibi gördüğü komutanlarına baktılar. Göktuğ da helikopterden doğrulttuğu dürbünle içeriyi izliyor, durum tespiti yapıyordu.

Turan'dan ayrılan Serdar bir odadakilere, bir de helikopterden onlara el sallayan askerine baktı. Bir yanda karada, bir yanda havada evlatları... Hepsi bir aradaydı. "İşte benim evlatlarım," dedi gururla. "Keleş'e yaslananın sırtı yere gelmez!"

Küçük bir sessizlikten sonra hepsi birbirine bakarak güldü. Aynı anda konuştular. "Keleş her daim var olacak!"

Bir eksik ama her daim var. Fırat olmasa da Keleş'tendi. Özgür'süzlük yoktu, Özgür de hep Keleş'leydi. Özgür isim değil, Keleş'le birlikte anlamdı. Asla unutulmayacak bir yemindi.

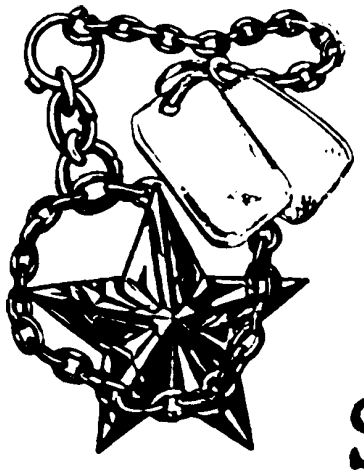
Turan etrafına göz gezdirip Serdar'a döndü. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümsemeyle, "Komutanım... deliliğinize hayran kaldım," dedi yarı alay, yarı saygıyla.

Serdar başını eğip gülümsedi. Yavaşça pencereye döndü, dilini dişleri üzerinde gezdirip güldü. Artık özgür gökyüzünü bu tesisin etrafından içine çekmeyecekti. Artık özgürdü, evlatları özgür kalsın diye de o Patron piçinin sonu olacaktı.

"Gerçek deliler dışarda. Biz burada sadece rol yaptık."

Aralarında bir sessizlik oluştu. Sonra aynı anda gülümsediler. İçinde bulundukları savaş sürüyordu ama onlarda yalnızca aile anlamı vardı. Direniş vardı.

Onlar Keleş'ti, her şey bitse de bitmese de... zafer onların olacaktı.

27. BİLE İSTEYE YARATILAN CANAVAR

Sezin Akkurt.

2022, Ankara.

Sessizlik çatlak bir aynada yansıyan geçmiş gibi hem tanıdık hem de rahatsız ediciydi. Bir adam... Hayır onu adamdan sayamazdık, yıllarca dost sanılmış, devletin en mahrem köşelerine sızmış bir hain sonunda yakalanmıştı.

Hesaplaşmak isteyenler vardı. En önce kendisini delirtmenin kıyısına getiren ve aylardır kedinin fareyle oynaması gibi oynayan Sidar'ı sorgulaması gereken Albay Serdar Köktür'dü. Sonrasında şehidimize eli uzanan bu haini sorgulama vazifesi bize düşmeliydi. En azından ben böyle düşünüyordum fakat belli ki kimse bizimle aynı düşüncede değildi.

Ben, Turan, Aksakallı, Serdar Komutan ve Sinan'ın biriminin başkanı siyah camın arkasından onu izliyorduk. Birim başkanı sinirliydi. İnsanlar düşmanlarını uzakta aramaya alışkındı ama en büyük zarar, en yakındaki elin tuttuğu bıçaktan gelirdi. O da bununla yüzleşmenin haklı öfkesini taşıyordu.

Şimdi sorulması gereken soru sadece *neden yaptın* değil, *ben bunu nasıl göremedim* olmalıydı.

Sinan'ın, Aksakallı'nın geçmişinde defalarca görüştüğü bir ajan olduğunu öğrenmiştik. Aksakallı sinirli olsa da soğukkanlı duruyordu. Sinirin insana bir şey kazandırmadığını en iyi bilenlerden biriydi.

Kapı açıldığında içeri giren Firuze Akkurt'a Sinan da dahil hepimiz aynı anda döndük. Sessizliğin içinden süzülürcesine ilerledi. Omuzlarında taşıdığı ağırlığı ne kadar belli etmese de odaya adım attığı anda hava değişmişti. Üzerindeki takım elbisesi ve topuklularıyla bir kadının galibiyetini taşıyordu.

Kazanmıştı çünkü. Sinan'ı istemiş ve almıştı.

İçeri girdikten sonra masanın ucundaki boş sandalyeye yöneldi. Elindeki dosyayı masaya bıraktı. Sandalyeyi geri çekti ve çıldırtıcı bir yavaşlıkta sandalyeye kuruldu. Elindeki kalın dosyayı masaya bıraktıktan sonra arkasına yaslanıp kollarını göğsünde bağladı.

İlk sorusu, "Nasılsın, Sinan?" oldu. Bir süre sessizlik odada büyümeye başladı. Sorusu sıradan bir merak değil, öncesi ve sonrası arasında geçen bir

fragman gibiydi. Çünkü herkes biliyordu ki bu sorunun cevabı, gerçek bir cevap olmayacaktı. Firuze için bu sadece başlangıç vuruşuydu.

Sinan sessiz kaldı. Bu an en mantıklı kararın sessizlik olduğunu anlamış gibiydi. Elleri ve ayakları kelepçeliydi. Herhangi bir yere kaçamazdı. Susmalıydı.

Turan yanımda gerilirken kısa bir an ona baktım. Annesini buradan izlemeye alışkın olmadığını anladığımda, "Çıkabiliriz," diye fısıldadım yavaş bir tedbirle. Ela gözleri bana döndü ve başını iki yana salladı.

"Sorun yok," dedi ellerini önümüzdeki masaya yaslayarak. Gerilen omuzlarını, düzleşen ensesini ve kızaran boynunu fark ettim. Ben de elimi masaya yaslayıp serçeparmağımı serçeparmağına dokundurdum.

Serçeparmak kuralı. Birimiz düşerse diğerinin kaldıracağı, kalkmıyorsa usulca yanına çökeceği kural. Bizi biz yapan kural.

"Sanırım kimsenin senin nasıl olduğunla ilgilenmediğini iyi biliyorsun," diyen Firuze öne doğru eğildi. "Haklısın. Nasıl olduğun umurumuzda değil fakat bundan sonra nasıl olacağınla yakinen ilgilenen insanları kendi birikimlerimle seçeceğimden şüphen olmasın."

Dosyasını açtıktan sonra bakışlarını soğukkanlı bir şekilde dosyaya çevirdi Firuze. Bilerek Sinan'a dönmüyordu. "Elimde öyle bir dosya var ki duysan çok şaşırırsın, Sinan. Bu dosyada hayatım boyunca gördüğüm en soğukkanlı, en şerefsizce, en pislikçe planlardan biri var."

Parmaklarını sayfalarda gezdirdi. "Adam kaçırma, görevli personele yönelik tehdit, zorla ilaç verme, askeri operasyon bilgilerini sızdırma, yasa dışı örgütlere bilgi aktarma, silahlı suikast planlama, devlet görevlisini hedef gösterme, iletişim ağlarına izinsiz erişim, delil karartma, tanık sindirme, üst düzey kamu görevlisine suikast girişimi ve... vatana ihanet." Gözlerini Sinan'a dikti. "Ve inanır mısın? Ben bunları tek bir kişinin organize bir şekilde yapmasına çok şaşırdım."

Sinan, odanın uğultusunda yutkunurken bakışlarını ondan çekemiyordu. Biz de Firuze'den çekemiyorduk. Özellikle yanımızda duran, kollarını göğsünde bağlamış olan Alparslan Aksakallı. Kısık gözlerinin arasından öyle dikkatli izliyordu ki... Hem gurur duyuyor gibiydi hem de sorgular gibi.

Firuze dosyanın kapağını kapatmadı, sayfaları tek tek çevirirken gözleri Sinan'ınkilere kilitlenmişti. Her sayfa başka bir suçun kanıtıydı. Bunu bakışlarıyla hissettiriyordu. Hepsini sana söylemeyeceğim ama bil ki suçlusun diyordu.

"Dosyanın merkezinde sen varsın, Sinan Pınar. Devletin içine kadar sızan bir çürük...Diğer adıyla... Sidar."

Sinan gözlerini kaçırdı. İlk defa.

Firuze elini masaya vurup öne eğildi. "Vatana ihanet!" diye öyle bir bağırdı ki bu sesin ondan çıkmış olması hepimiz için bir şok dalgasıydı. "Devletin sana verdiği kimlikle, devletin silahıyla, devletin imkânlarıyla ettiğin ihanet. Senin yüzünden bir devlet askeri şehit oldu, diğeri gazi! Onlarca sivil öldü! Sen yaptın, Sidar!"

Senin yüzünden bir devlet askeri şehit oldu. Kardeşim. Özgür Toklu. Gencecik yaşında Sidar'ın pis planlarının kurbanı olmuştu.

Sinan onun yüzüne geri döndü. Bakışları boştu. Albaydan yediği yumruk nedeniyle yüzündeki morluk onu daha da çirkin gösteriyordu. "Avukatım olmadan konuşmayacağım."

Ne diyordu lan o?

"Sikerim lan avukatını!" diye bağıran bendim. Cama bir kez yumruk attım. Turan beni tutmaya çalışırken, "Kardeşim şehit oldu benim! Avukat diyor. Sikerim onun avukatını, Turan!" diye çığlık attım.

Turan koluma asılmış, beni geriye çekmeye çalışıyordu ama ben camın önünde öfkemin gövdemi yakıp geçtiği bir alev topuna dönmüştüm. Yumruğumdan geriye sadece sızı değil, içimde biriken ayların isyanı da sızıyordu.

O an orada Sinan'ı izliyormuş gibi değil, çatışma alanında kanlı bir gece karanlığında gibi hissettim. Özgür'ün yüzü geldi gözümün önüne. Çiviler saplanmış vücudu, boş bakan gözleri... Sonra onu son görüşüm olan tabutun içindeki temiz yüzü... Leyla annem, Rahim babam, İrem kardeşim... Onların yakarışları.

Hepsi bu piç yüzündendi.

"Sezin sakin ol," diyen albaya döndüğümde onun soğukkanlı ama bir o kadar öfkeyle yoğrulmuş gözleriyle karşılaştım. Yanındaki Aksakallı pürdikkat öfkemi izliyordu. Hiç kimse bana tepki vermiyordu. Belki de içten içe hak veriyorlardı.

Haklısın, Seziş. Hak vermeseler de haklısın. Sen kaybettiğin her şeyi bu adam yüzünden kaybettin.

"Hepsi onun yüzünden baba. O yaptı," derken sinirden dişlerimi sıkıyordum. Sağlıklı düşünemediğimin farkındaydım fakat umurumda değildi. "O yaptı!"

"O yaptı ve biz onu yakaladık," dedi albay tok bir sesle. Bana yaklaşıp elini koluma koyduğunda sakinleşmemi istediğini anlayabiliyordum. "Şimdi bırakalım da adalet gerekeni yapsın."

"Adalet," dedim başımla onaylayarak. Adalet mi? Ben kendi adaletini sağlamak isteyendim! Ben bu adamı adalete teslim etmek istemiyordum.

"Asıl adalet onun kafasına sıkmak," diye yükseldiğimde birim başkanı derin bir nefes aldı.

"Çok büyük bir sınav bu. Çok... korkunç bir olay," deyince ona döndüm anlamayarak. Birim başkanı, "Onu ben seçtim," dedi. "Ben yerleştirdim birime. İlk raporları ben eledim. O zamanlar zeki diyorduk. Analitik zekâ, stratejik düşünme, soğukkanlılık. Meğer hepimizin kör noktasıymış. Bile isteye canavar yaratmışız."

"Sinan'ın ilk zamanlarını bilirim," dedi Aksakallı. "Her zaman hırslı ve gözü karaydı. Bunu yapacağını düşünmezdim," diyerek derin bir nefes aldı. "Bizim suçumuz değildi."

"Fakat bu canavarı görmemek bizim suçumuzdu," dedi başkan.

"Bu canavarı adalete mi teslim edeceksiniz başkanım?" dedim merakla.

"Evet," diyerek bakışlarını bana çevirdi Aksakallı. "Bizimle işbirliği yapana kadar adalete teslim etmeyeceğiz."

"Sonra?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

Kimse cevap vermedi. Turan da dahil hepsi sustu. En sonunda Aksakallı, "Siz gidin," dediğinde ona inanamaz gibi baktım. "Burada daha fazla yapacağınız bir şey yok. En iyisini yapıp Sinan'ı tutukladınız. Özellikle o çocuk... Son anda Sinan'ı vuran... İsmi neydi?"

"Göktuğ Alacak," dedim derin bir sesle. Gurur duyuyordum. O olmasaydı... O olmasaydı Sinan'ın silahından çıkan kurşun ya beni ya da önüme geçen Turan'a isabet edebilirdi. "O vurdu."

"Evet," dedi kafasıyla onaylayarak. "Bambaşka bir yetenek. Onunla görüşeceğim. Bir de... O Nizami ve Şükrü'yle. Serdar'ın odasına o çağrı butonunu koymak onların fikriymiş."

Dudaklarımda gülmek için can atan gülümsememi durdurdum. Askerlerimin övülmesi gurur veriyordu.

Turan'a döndüğümde beni tutup, "Biz gidelim," dedi sakin bir sesle. Bakışlarını yüzüme dikmişti. Kafamla onayladım. Karşı çıksam her şey daha da karışacaktı.

"Gidelim," dedikten sonra albaya döndüm. "Baba kapımız sana açık. Saat fark etmeksizin bana, Turan'a ya da çocuklara ulaşabilirsin," deyince kolumu sıkarak gözlerini kapatıp açtı.

"Siz gidin, Kaza," dedi kolumu sıvazlayarak. "Ben buradayım."

Kafamızla onayladığımızda Turan beni dışarı yöneltti. Elimden tuttuğunda eline sımsıkı sarıldım. Alana doğru yürüdüğümüzde ortadaki bilgisayarların arasında duran toplulukta bizi ilk fark eden Kubat oldu. Nizami,

Şükrü, Göktuğ ve Serkan da onunla birlikte yavaşça yanımıza yaklaşırken Kubat, "Durum ne?" diye sordu. "Başsavcı geldi az önce. Sorguda mı?"

"Evet, o girdi ilk sorguya," dedi Turan sabırlı bir sesle. "Yapacağımız bir şey yok. O konuşana kadar elimiz kolumuz bağlı."

Kubat başıyla onaylayıp bana döndü. "Sen nasılsın? Yüzün bembeyaz olmuş."

Göktuğ yüzüme çatık kaşlarla baktıktan sonra Turan ile göz göze gelince bakışlarını kaçırıp bir adım geride durdu. Nizami merakla beni kontrol ederken Şükrü ve Serkan öne doğru bir adım attı. Endişelerini hissettim. "İyiyim," dedim yutkunarak. Turan'ın gitmeye yatkın oluşu bu yüzdendi demek. Yüzüm nasıl görünüyorsa... o da endişelenmişti. Turan'a çevirdim bakışlarımı yavaşça. "İyiyiz."

Turan mesajı alıp onlara dönerek, "Siz de eve gidebilirsiniz. Saat geç oldu. Burada durmanıza gerek yok," dedi dikkatle. "Yapacağımız bir şey yok."

"Biz buradayız bu gece," dedi Şükrü. "Bekleyeceğiz konuşana kadar."

"En son ihtimal izin isteyip sorguya ben gireceğim," dedi Kubat düz bir suratla. "Konuşturmasını bilirim."

Sırıttım. "Ziyafet seni bekliyordur," dediğimde Şükrü gözucuyla Kubat'a baktı. "Bekletme kızı."

Şükrü hasbünallah çekip, "He valla, yapıştı buraya," dedi sinirle. Kubat'a döndüğünde onun gözlerinde mutluluk ışıltısını yakalayabildim. Sinirli gibi dursa da Kubat'tan memnun duruyordu.

Turan öne eğilip Kubat'ın omzunu sıktı. "Hayırlı olsun tekrardan. Ne zaman yapıyoruz düğünü?" deyince Kubat da sırıttı.

"Düğün düşünmüyoruz. Nikâh yapacağız."

"Nikâh mı?" diye sordu Turan kaşlarını kaldırarak.

"Bu da en sinirime dokunanı zaten. Allah aşkına, Turan abi düğünsüz evlilik mi yapılır? Ben kasap havası oynayamayacaksam niye evleniyorlar!" diye yükselen Şükrü'ye gülerek baktık.

Turan'a döndüğümde onun donakaldığını gördüm. Dudaklarımda minik bir gülümseme oluşurken Turan'ın koluna girip kafamı koluna yasladım.

Turan abi...

Onu her daim abileri olarak göreceklerdi. Küçük bir çocuğun canı acıyınca koştuğu ilk insan en yakınındaki abisi olurdu, söylenecekse abisine söylenirdi, abisiyle dertleştirdi. Onlar da ilk abilerine yakınıyorlardı. Turan ise... bununla yeni yüzleşiyormuş gibi duruyordu. Koluna dönüp küçük bir öpücük bırakınca Turan derin bir nefes aldı.

"Tabii oğlum," dedi gülerek. "Kasap havası, roman havası, Trakya halayı olmayacaksa nasıl eğleneceğiz?"

Şükrü, "A be ağzından bal damlayıverip duru! Tut da alna başa sür!" diyerek kahkaha atınca Nizami ve Serkan da gülmeye başladı.

Serkan, "Şükrü'nün bu evliliği kabullenmesi benim bir kız bulmamdan daha imkânsızdı," diye gülünce Nizami onun omzuna kolunu attı.

"Bulalım sana da birini be, Serkan'ım!" deyince Serkan sırıttı. "Niye sırıttın? Var mı lan biri? Hiç anlatmıyorsun kardeşlerine." Nizami, Turan'a döndü. "Görüyorsun değil mi abi? Dış kapının dış mandalı olduk!"

"Ben de öyleydim abi. Hatırlatırım! Hepiniz benden önce dosyaya girmiştiniz! Hiçbir şeyden haberim yoktu," diyen Göktuğ gülerek onun koluna girdi. "Beni seviyorsunuz değil mi hâlâ?"

"Sevmez miyiz ulan?" dedi Şükrü de onun omzuna kolunu atarak. "Seni sevmeyenin ağzına köpekler işesin!"

Onlar omuz omuza verip bize bakarken Kubat da Şükrü'nün omzuna kolunu attı. Gülümsemem dolu gözlerimle birleşince burnumu çektim. Fırat abi belki bu karede olabilirdi ama Özgür hiçbir zaman onlara sarılamayacak, onlarla gülemeyecek, bizimle olamayacaktı.

Boğazımı temizleyerek gözlerimi kaçırırken hepsinin yüzüme kırık bir gülümsemeyle baktığını gördüm. Yine de kaçtım o duygudan. Ağlamamak için kendimi sıktım.

"O da bizimle ya..." dedi Göktuğ kırık bir sesle. "Özleyerek yaşatıyoruz ya abla. O hep var olacak ya..."

"Öyle," diyen Turan beni kendisine çekip kafamın üstüne öpücük kondurdu. "Her zaman bizimle."

"Keleş her daim var olacak!" dedi Kubat da derin bir sesle.

"Var olacak!" dediler bir ağızdan. Gülümseyerek derin bir nefes aldım.

"Tabii ki var olacak ulan. Fırat abi duymasın, ne eksiği diye başımıza ekşir!" dedi Nizami gülerek. "Bir şekilde gidiyoruz da... o da bizimle gitseydi diye düşünmeden duramıyoruz."

Derin bir nefes alıp acıyla oflayan Serkan bakışlarını kaçırınca, konuşmanın iyi olduğu kadar kötü hissettirdiğine de emin olduk. Şehit ölürdü ama onu yaşatan biz olurduk. O zaten yaşıyormuş gibi düşünmek en iyisiydi. "İrem nasıl? Rahim baba, Leyla anne?" diye sordum.

"İyiler. Toparlıyorlar çok şükür. İrem de iyi valla. İstanbul'da mimarlık kazandı," deyince gülümsedik. Başarıyordu. Yaşıyordu. Devam ediyordu. Yapılması gerekeni üstlenmişti.

"Çok şükür," dedikten sonra, "Ben de en kısa sürede arayayım. Bir istekleri varsa..." diye konuşunca kafalarıyla onayladılar. "Biz gidelim. Bir ara yemeğe gidelim. Bir araya gelemedik bir türlü."

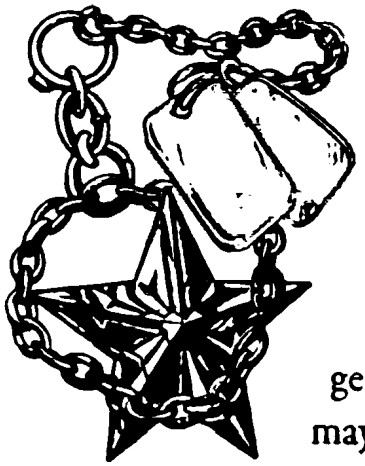
"Olur valla. Bir Remzi baba etmese de burada bir abinin mekânı var. Abla böylesi yok ya! Fena iyi!" dedi Göktuğ hevesle. "Gideriz değil mi abilerim?"

"Gideriz ulan! Sen iste!" dedi Şükrü onun saçlarını karıştırarak.

Turan kaşlarını çatarak huysuz bir şekilde yüzünü buruşturmuştu. Henüz Göktuğ ve Melike arasındaki bir şeyi yakalamamıştı ama fark ettiği detayın içini huzursuz ettiğini anlayabiliyordum. "Evlerinize gidin," dedi Turan. "Beklemeyin burada daha fazla. Sonra konuşuruz."

Beni de kendisiyle yürütmeye başladığında asansöre girdik. "Çok uykum var," diye fısıldayınca şakağımdan defalarca kez öptü. Sonrasında sertçe yanağımdan öpünce koluna yaslandım.

Ayışığı Kitaplığı

28. İLK SIRA

Ekim 2022, Ankara.

Sidar konuşmuyordu.

Sidar tam üç haftadır konuşmuyordu. Avukatı geldikten sonra iyice suskunlaşmış, hiçbir şeyi açıklamayacağını söylemişti. Patron -Mazhar- için çalışmalara devam ediyorduk. Adam bir adım uzağımızdaydı fakat yakalamak mümkün değildi.

Öyle bir koruyordu ki kendisini...

Ne Karan ne de Mazhar tek bir açık veriyordu. Elimizde Sidar'ın, Mazhar'ın adamlarıyla konuştuğu kayıt vardı fakat adamlar Mazhar'ın adamı olduklarını yalanlamışlardı. Bize ateş açtıkları için içeridelerdi, bunun dışında başka hiçbir sebep yoktu elimizde. Sinan'ı tutabileceğimiz kayıtları Serdar Komutan sayesinde elde edebilmiştik yoksa onu da tutamayabilirdik.

Elimdeki kitabı okumaya devam ederken Turan yanımda bilgisayardan bir şeylere bakıyordu. O kadar odaklanmıştı ki ona bir şey söyleyemiyordum. Kitaptaki cümleyi tekrar tekrar okudum.

Kadın bedeni, gebelik boyunca bebeği beslemek ve korumak için mucizevi bir şekilde yeniden yapılanır.

Bebeğimin mi yoksa benim mi isteğim olduğunu tam bilmiyordum fakat canım bir şey istiyordu. Ben istemiyordum aslında ama o sanki bana fısıldamış gibi ağzımın içinde bir iştah belirmişti. Akşamı devirmiştik hatta yemek de yemiştik ama... bir şey istiyordu bebek. İlk kez böyle bir şey yaşıyordum.

"Alp..." diye fısıldadım.

"Fıstığım?" diyerek kafasını kaldırıp bakışlarını bana çevirdi. Bilgisayarda okuduğu şeye çok fazla odaklanmış olsa gerek bir şey düşünmeden bana dönmüştü. Bakışlarının dalgın olduğunu fark edince onun kendisine gelmesini bekledim. "Bir şey mi oldu?" diye sorduğunda toparlandığını anladım.

"Bir şey isteyeceğim..." dedim yutkunarak.

Aşeriyoruz be adam! Bize odaklan!

"Evet!" diye heyecanla doğrulduğunu fark edince dudaklarımı ısırdım. İlk trimester dönemine girmiştik. Okuduğum kitaplarda, izlediğim videolarda insanlar aşermeyi anlatsa da ben ilk kez aşeriyordum. "Aşermek gibi

mi?" Başımla onaylayınca bilgisayarını kapatıp yanıma geldi. "Ne istersen. Söyle. Amazon ormanlarından bir meyveyi söyle... gider Amazonlara koparır getiririm. Söyle bebeğim."

Güldüm ister istemez. Heyecanı ve sabırsızlığı o kadar komiğime gitti ki... "Ay dur!" diyerek karnımı tuttum. "Güldürme!"

"Ne istiyorsun?" diyerek derin bir nefes çekti ve boynuma bir öpücük kondurdu. Saçlarımı toplayıp dudaklarıma da minik bir öpücük kondurdu ama ben minik hiçbir şey istemiyordum.

Dudaklarımı aralayarak altdudağını öpmeye başladığımda pozisyonumuzu değiştirerek beni koltuğa yatırdı. Elimdeki kitabı alıp duvara fırlattıktan sonra elini belime götürüp öpüşmemizi derinleştirdi. Onu çok özlemiştim. Hem de o kadar özlemiştim ki!

Dudaklarımdan ayrılıp alnını alnıma yasladı. "Ne istiyorsun bebeğim?" diye fısıldadı. "Söyle bana... Ne istersen."

"Levrek buğulama istiyorum," dedim dudaklarının üstüne nefes nefese.

Yüzü kaskatı kesildi. Gözlerini kısarak suratıma bakarken söylediğimi sindirmeye çalışıyordu. "Levrek... buğulama mı?"

"Evet, hem de limonlu," dedim kıvranarak. "Lütfen... Çok istiyorum. Canım çok çekti."

"Rizeli olman bizim açımızdan hiç iyi olmadı," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Karalahana çorbası falan da istersin ileride."

Gözlerim kocaman oldu. Ağzım daha da sulanırken, "Alp!" dedim gözlerimi kırparak. Yüzüme şaşırarak baktı. "Karalahana çorbası da istiyoruz artık!" dedim isyanla. "Mısır ekmeğini banarak hem de!"

Dudakları aralandı. Birkaç saniye yüzüme bakakaldı. Önce etrafa bakındı, bir çözüm yolu arıyormuş gibi durduktan sonra duvarda asılı saate baktı. "Tamam," dedi ciddileşerek. Saat gece ondu. Neye tamam dediğini bilmiyordum. "Tamam, hemen hallediyorum."

Üstümden kalkmadan önce dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu ve kalkıp hızla yatak odasından anahtarları ile cüzdanını alıp salona döndü. "Levrek buğulama, mısır ekmeği, karalahana çorbası." Elini ensesine götürüp yüzüme baktı. "Limon bir de..." Ne bok yiyeceğini düşünüyormuş gibiydi. Gözlerimin içine baktıktan sonra eli ensesinden düştü. Çaresiz ama hevesli tavrına gülümsedim. Altdudağımı ısırarak gülümsememi saklamaya çalışsam da belli ki başarısızdım.

Bakışları üzerimde gezindi. "Seni böyle görmek..." dedi nefesini vererek. "O kadar gerçek hissettiriyor ki."

Bazı geceler kalkıp beni kontrol ediyor, elini karnımdan çekmeden uyuyordu. Bazı geceler fısıldayarak konuştuğunu duyuyordum fakat uykum çok yoğun olduğu için bir türlü ne dediğini yakalayamıyordum.

Turan gerçekten içinde bulunduğumuz durumu sürekli teyit etmek istiyordu. Bunun sebebinin görevde olduğu zamanlarda yaşadığı hayal ve gerçeklik karmaşasından olduğunu düşünüyordum. Bazı geceler beni rüyasında görür, uyanınca kaybedermiş, böyle anlatmıştı. Belki yine hayal sanıyordu olanları.

"Biz gerçeğiz," diyerek göz kırptığımda sırıttı. "Levrek buğulama isteyen bebeğimiz de gerçek..."

"Bir isteğinle dünyayı durdururum. Levrek buğulama neymiş? Çocuk oyuncağı," dedikten sonra kapıya yöneldi. "Birebir isteğini getireceğim. Bulamazsam kendim yaparım ama yaparım."

Boğazımdan domuz gibi çıkan gülüşümü durdurmak için elimi dudaklarımın üstüne kapattım. Gülüşüme hafif bir gülümsemeyle bakarken, "Bu sesle güldüğünde gerçekten gülüyorsun," deyince omuz silktim.

Bu gülüşümü herhalde bir tek o görüyordu.

"Çünkü beni gerçekten sen güldürüyorsun," diyerek elimi karnıma koydum refleksle. "Buğulama dedik ama..." diye fısıldadım. Ağzım sulandıkça sulanıyordu! "Ama Rize'deki gibi olsun. Babaannemin yaptığı gibi."

"Babaannenin yaptığı gibi... Tamam. Bulacağım, yapacağım!" dedikten sonra hızla kapıdan çıkıp kapattı. İçimde tarifsiz bir huzurla koltukta doğrulduktan sonra etrafa bakındım. Karnıma elimi koyduktan sonra fısıldadım.

"Baban delirdi," derken kahkaha atmaya başladım. "Levrek buğulama ve karalahana çorbası bulabileceğini düşünüyor." Omuzlarım sarsıldıktan sonra birden gözlerim dolmaya başladı. Bakışlarım donakaldı. "Seni ne kadar çok sevdiğini görebiliyor musun anneciğim?" Yaşlar yanaklarımı ıslatmaya başladı. "Bizi ne kadar sevdiğini hissedebiliyor musun? Biz onun bu dünyadaki en sevdiği insanlarız. Sen de ikinci olmayacaksın, ben de... Biz hep ilk sırada olacağız."

Koltuğa oturdum ve saatlerce durmadan ağladım. Bir ara Turan nasıl olduğumu merak ettiği için aradığında ağladığımı anlayıp telaş yapınca, hormonlar deyip geçiştirmiştim.

Koltukta yarı oturur, yarı uyur pozisyonda dururken birkaç saatin sonunda evimizin kapısı açıldı. Gözlerim aralandı. En önden içeri giren Turan'ın kapıyı kapatacağını beklerken şok edici bir manzarayla karşılaştım. Herkes buradaydı. Herkes!

Nizami ve Aslı en önde, Kubat ve Ziyafet hemen arkalarında, Şükrü, Nizami ve Serkan onların peşinde, Melike ve kucağında Umut'u tutan Sevil abla, Umay'ı kucağına almış Fırat abi ve Göktuğ!

"Ne oluyor?" dedim nefes nefese oturduğum yerde toparlanarak.

"Bize söylemen gereken bir şey var," dedi Aslı önümde dikilerek. Ellerini beline yasladı. "Hemen hem de." Gözlerimi kırpıştırdıktan sonra yavaşça salona dolan kalabalığa bakakaldım. Yutkunarak yüzlerine odaklandıktan sonra, "Hemen!" diye bağırdı.

"Hamileyim?" diye fısıldadım hepsine tek tek bakarken. Sesim neredeyse duyulmayacak kadar alçaktı ama herkes duymuştu.

"Ne!" diye çığlık attı Ziyafet.

Hepsi şok içerisinde kalakalmıştı. Bunu istememişler miydi? Dudaklarım aralandı, kapandı, aralandı ve kapandı. Neden gelmişlerdi ki?

"Kız hayır, o değil! Bu başka!" dedi Sevil abla. Herkes ona şokla dönerken Sevil abla sesini kısarak olduğu yerde küçüldü. "Ben biliyordum da..."

"Ne demek hamileyim?" diye çığlık attı Aslı yanıma kurulurken. Yüzünde öyle bir bakış vardı ki kafam karıştı. Sevinç değil. Şaşkınlık değil. Sinir? "Ne demek Sevil ablaya söyledin ve bana söylemedin?"

Yardım dilenir gibi Turan'a döndüğümde gerilmiş gibi dudaklarını ısırdığını gördüm. Cevap veremedim. Neden buradalardı ki?

"Hamile mi? Ne?" diye bağırdı Göktuğ. "Ne dedi o?"

"Bir saniye lan? Anlamadım. Hamile miymiş?" diyerek etrafına bakındı Şükrü.

"Nasıl yani dayı mı oluyoruz?" dedi Serkan gülerek. "Hayırlı olsun! Ama ben anlamıştım var ya!" diyerek Turan'a sarılmaya girişirken ben hâlâ olanı anlayamıyordum.

"Cidden hamile mi yoksa kamera şakası mı?" diye sordu Nizami. "Ben gülmedim."

"Ben hala olacağımı herkesle aynı anda mı öğrendim şimdi! Ama haksızlık bu!" diyen Melike çığlık attı. Umut ve Umay bu hiddete şaşırdığı için ağlayamıyormuş gibi etraflarına ürkerek bakıyordu. "Hala olacağım ya, inanmıyorum! Çocuğun baba tarafıyım ben, korkunç! Teyze olamaz mıyım?"

Salonda bir uğultu başlarken salonun ortasından güm diye bir ses geldi. O zaman Umut ve Umay çığlık atarak ağlamaya başladı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken Göktuğ'un yere yığıldığını gördüm. Şokla ayaklanıp, "Göktuğ!" diye bağırarak ona koştum. Benimle aynı anda koşan diğer kişi Melike'ydi. "Gök!" diye bağırdı.

Turan kardeşine belası olacakmış gibi döndüğünde, hızla Göktuğ'a doğru eğilecekken Turan kolumdan tutup geri çekti. "Eğilme," dediğinde Göktuğ'u ayağımla dürttüm.

"Göktuğ ne oluyor ya! Bayıldım deme. Gözün açık. Gerçekten döveceğim artık seni!" diye bağırdım.

Kubat onun yüzüne eğildi. "Oğlum ne yapıyorsun amına koyayım ya?"

"Evlendikleri yetmezmiş gibi bir de bebekleri olacak," dedi Göktuğ yattığı yerde gözleri kapalı şekilde. "Kalbim yeterince yorgun zaten. Bırakın beni dinleneyim."

"Bir saniye ya? Siz bunun için gelmediniz mi?" dedim şaşırarak kafamı diğerlerine çevirirken. "Hamile olduğumu anladığınız için burada değil misiniz?"

"Hayır!" diye bağırdı Aslı burnunu çekerek. Dolu gözlerini görünce yavaşça ona yaklaştım ama, "Hiç yaklaşma. Ben yıllardır bugünün hayalini kurdum. Teyzesi olacağım çocuğun! Ve en son ben öğreniyorum. Yirmi beş yıldır senden gizli bebek badisi alıyorum ben ya! Haksızlık!" diye çıkıştı.

"Hayır, en son ben öğreniyorum!" dedi Melike, Göktuğ'u kaldırmaya çalışırken. Kubat, Melike'nin elini itip kendisi kaldırdı Göktuğ'u. Sonra da Melike'den uzak bir yere fırlattı. "Halasıyım ben çocuğun!" dedi Melike bana dönerek.

"Ben de teyzesiyim!" dedi Aslı.

"Ben de teyzesi olacağım!" dedi Ziyafet.

"Ben de dayısıyım!" dedi Nizami.

"Ben de dayısıyım!" diye bir ağızdan konuştu Şükrü, Serkan, Göktuğ.

En sonunda Kubat, Turan'ın omzunu sıkıp, "Ben amcası olurum," deyince ona ihanete uğramış gibi baktığımı fark etti. "Ne?" dedi kocaman gözlerle. "Adam yalnız kaldı. Bırakmayın onu yalnız."

Ben bebeğin annesinin iç sesiyim, burada ne olduğunu anlayamıyorum.

Göz devirdiğimde Fırat abi, "Şimdi bir durun!" diyerek ağlayan çocuklarını susturmanın gururuyla konuştu. "Sezin, biz askerliğe geri döneceğini duyduk. Ona geldik kardeşim. Bize söylemediğin için koşturduk."

"He," dedim başımı eğerek. Sonra birden kaldırdım. "İyi de... herkes dönecek," deyince bir kez daha, "Ne?" çığlıkları yükseldi.

Turan en sonunda, "Bağırıp durmayın!" diye çıkışınca herkes mum olmuş gibi kafasını kaldırdı. "Çocuğumu ürküteceksiniz. Ayrıca ben size gelmeyin dedim, apaçık kovdum. İşim var dedim! Gidin ulan evimden!"

"Ama abi-" diyen Nizami'ye döndü.

"Abim," dedi sabırla. O öyle deyince yine içim çocuk gibi oldu. Abisiydi gerçekten. Çocuğumuzun da babası olacaktı. İster istemez gözlerim doldu. "Önce yapmamız gereken bir şey var Aslı'yla. Sonra oturur, konuşuruz."

Aslı dolu gözleriyle bana dönerken ona baktım üzgün bir şekilde. Ona söylemeyi çok istemiştim, hatta ilk ona söylemek istemiştim fakat kimseye söylemediğim için... Kimi kandırıyordum ki? Sevil abladan önce ona söyleyebilirdim.

"Özür dilerim aretlik," deyince omuz silkip ayağa kalktı. Yüzüm şok dalgasıyla sarsıldı. Bana trip mi atıyordu!

Bakışlarını Turan'a çevirdi. "Ne yapacağız, Turan?"

"Sezin levrek buğulama ve karalahana çorbası aşerdi. Ben yapacaktım ama hazır sen buradayken yardım edersin diye düşündüm," diyen Turan'la, Aslı'nın gözleri parladı.

"Sen ondan bana evde karalahanan var mı diye geldin..." derken sesi kısılmıştı. "Ya inanmıyorum! Benim biricik arkadaşım aşer..." Sustu ve bana gözucuyla bakıp, "Tabii, Turan. Hamile karın aşerdiyse yardım ederim," diye küs bir sesle konuştu.

"Aslı..." deyince arkasını dönüp mutfağa yürüdüğünde Ziyafet bana yaklaştı ve yanağımdan öptü. Karnımı okşayıp, "Biz buradayız bebeğim. Sen önce Aslı'yla konuş, yemeğini ye, sonra oturur konuşuruz," diyerek sırıttı. "Resmen hamilesin! Bunu kutlamamız lazım! Çabuk git de konuş şu kıvırcıkla!"

Turan da kafasıyla onaylayınca mutfağa geçtim. Aslı mutfağa bırakılmış poşetlerden malzemeleri çıkarırken, "Aslıko'm, aretliğim, canımın içi..." derken birden bana döndü.

"Allah'ın cezası seni! Hamilesin! Küsme işini çocuğun on sekiz yaşına bastığı güne erteliyorum!" diyerek birden bana sarılınca başta duraksasam da sımsıkı sarıldım. Çok şükür uzun uzadıya küsmeme gibi bir huyumuz vardı. "Seziş'im... o kadar sevindim ki! Ben aslında ilk bilen oluyorum, değil mi? Sonuçta denediğinizi ilk bana söyledin."

"Evet," dedim gülerek. Gözlerim dolmaya başladı. "Aslı... gerçekten özür dilerim. Öyle garip bir şeyin içindeyim ki sana söylemişim gibi devam ettim hayatıma. Senin bilmediğini bile düşünemedim."

Saçlarımı okşayarak yanağımdan öptü. "Salak mısın sen ya? Önemli değil. Götündeki bene kadar bildiğim arkadaşım bana sonradan söyledi diye küsecek miyim? Evet küseceğim! Ama bebeğimiz on sekizine basınca!"

"O zamana kadar unutacaksın yani?" dedim gülerek. "Sen bir Rize paçisisin. Her şeyi unutursun, bunu unutmazsın."

Kahkaha attı. "Asla unutmam! Ara ara laf sokarım ama önemli olan bu," diyerek benden ayrıldı ve ikimizi işaret etti. "Aretlik dedik biz birbirimize." Gülümsedi. "Önemli olan sensin. O..." diyerek ellerini karnıma koydu ve dolu gözlerle yüzüme baktı. "Hamilesin?" diye sordu dolu gözleriyle.

"Hamileyim," diyerek başımla onaylayınca yine boynuma sarıldı.

"Of, ilk yeğenim doğacak!" diye heyecanla fısıldadı. "Ayrıca aşerdiğin şeyin levrek buğulama ve karalahana çorbası olması... O da bizden biri olacak!"

Gülerek karşıladığımda aramızın düzelmesine seviniyordum. Duygularım dalgalar halinde karışsa da üstümden bir yük kalktığını hissettim. Hem Keleş biliyordu hem de kızlar. Artık hiçbir şeyi saklamak zorunda değildim.

Sevil abla, Melike ve Ziyafet de içeri girince derin bir nefes alarak ondan ayrıldım. "Şey..." dedim yeni öğrenen Melike ve Ziyafet'e. "Daha önceden söylemeliydim ama... işte-"

"Ay bırak şunları!" diye bağırdı Sevil abla elini rastgele sallayarak. Ziyafet'le Melike güldü. "Atlattılar şoku. Sen anlat bize. Nasıl bir şey?"

Sonra Ziyafet sordu. "Ne zaman öğrendin? Nasıl öğrendin? Turan ne tepki verdi?"

Melike araya girdi. "Şimdi ben hala oluyorum ya, çocuk bana benzer değil mi? Benim gibi güzel ve akıllı olur!"

Aslı ona gülerek baktıktan sonra birden sesini yükseltti. "Kaç aylık? Ablamdan biliyorum, ikinci aydan başlıyor aşermeler. Ay, Seziş! Her şeyi anlat!"

"İki aylık," dedikten sonra anlatmaya başladım. Tüm detaylarıyla onlara anlatırken Aslı bir yandan lahanaları doğramaya başladı. İlk öğrendiğimiz anı, Turan'ın tepkisini söylediğimde Melike ağlamaya başladı.

"Abim baba oluyor. İnanamıyorum," derken yaşlarını silmeye çalıştı. "Çok sevindim ya. Tutamıyorum kendimi! Bir de ağlamışsınız. Çok romantik. Of çok güzelsiniz!"

"Nasılsın peki? Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Ziyafet, Melike'nin omzunu sıvazlarken. Ağlamasını garip bulmuyor gibi, sanki bu bizim normalimizmiş gibi onu teselli ediyordu.

"Bilmiyorum... bu çok garip bir his." Onu düşündüm. Onun bir mucize gibi karnımda hayata tutunmasını, babasının dünya üzerindeki en sevdiğim insan olmasını, onun için her şeyimi feda edebileceğimi ve onun bana güç veren varlığını tekrar ettim içimden. Yavaş yavaş gözlerim dolarken nefesler alarak kendimi durdurmaya çalıştım. Hormonlar beni mahvediyordu! "Çok farklı. Karnımda bir can var ve yaşamak için bana bağlı."

"Öyle hissettiriyor vallahi," dedi Sevil abla. "Ben çok iyi anlıyorum kızım seni! İnsanı hem en güçlü yapıyor hem de en güçsüz!"

Başımla onaylarken Turan'ın içeri girdiğini gördüm. Yanıma gelip belime kolunu sardıktan sonra şakağıma bir öpücük kondurdu. "Karımın aşerdiği yemekleri yapacağıma söz verdim," dedikten sonra mutfaktakilere baktı. "Mutfak da küçük ya... hepimiz sığamayız." Kovamıyordu bile.

"Gidin mi demek istiyor?" diye sordu Ziyafet.

Başımla onayladım. "Defolun da işimi yapayım diyor," deyince Turan, "Estağfurullah," dedi fakat herkes asıl mesajı almıştı.

Melike ayağa kalkıp abisine sarıldı birden. Turan beni bırakmadan onu sararken gülümseyerek izledim onları. Abi, kardeş ilişkilerini çok seviyordum. "Abi o kadar sevindim ki! İnşallah bana benzer!" deyince Turan ile aynı anda, "Allah korusun!" diye bağırdık.

Sevil abla, Aslı ve Ziyafet kahkaha attı. Melike dudaklarını büzerek bize baktı. "Niye öyle dediniz ki?"

"Hiç..." diyen Turan onun alnından öptü. "Bu kadar büyümen çok garip," diyerek daha sıkı sarıldı kardeşine. "Hala olacaksın."

"Bunu hatırlatmasan keşke abi!" diye sızlandı Melike. "Teyze olsam olmuyor mu? Siz şaka falan yapıyorum sanıyorsunuz ama ben hala kontenjanında olmak istemiyorum!"

"Bu kız da bir garip. Kalk Ziyo'm, kalk. Zaten içim daraldı bu mutfakta. Bakın çocuk geliyor, daha büyük eve geçme vaktiniz geldi!" diyen Sevil abla ayağa kalkınca Ziyafet de ona eşlik etti, birlikte salona döndüler.

Turan, "Teyze olamazsın. İmkânsız bu. Hem nasıl hala olunurmuş onu öğretirsin. Bilinen tabuları yık," deyince Melike dudaklarını birbirine bastırıp bana döndü.

"Yıkar mıyım yenge?"

"Yıkarsın," dedim gülümseyerek. "Çok iyi bir hala olursun."

"Ya... Sizi çok seviyorum çocuklar. İyi ki benim ailemsiniz!" diye yükselince ona güldük. Turan kafasının üstünden öperken ben de yanağından makas aldım. Gülerek ayrıldı. "Ben içeri geçeyim. Siz burada durun."

O da içeri geçtiğinde Aslı ve Turan yemekleri hazırlamaya başladı. Biri bıçakla malzemeleri doğrarken diğeri ocak başında oluyordu ve durmadan rol değiştirerek devam ediyorlardı. Onları izlerken bu an için defalarca kez içimden şükrettim.

Kocam benim için yemek hazırlamaya çalışıyordu, üstelik karnımda bebeğimizi taşıyordum. Yakın arkadaşım ona yardım ediyordu ve ailem içeride oturuyordu.

Bir an çok duygusal hissedince kendimi tutmaya çalıştım ama yaşlar çoktan yanaklarımdan akıyordu. Onlara hissettirmemek için yüzümü eğdim. İçli içli nefesler alırken, "Ne oldu?" diye fısıldayan Turan'ı duyunca anlam veremediğim bir hiddetle, "Hormonlar!" diye bağırdım.

Neden böyle hissettiğim hakkında fikrim yoktu! Durmadan ağlamak isteyen şelale gözlerim vardı ve aşırı boktan hissettiriyordu!

Salona geçtiğimde hepsi bir yere dağılmıştı. Kimisi yerde yastıklara yayılmıştı, kimisi koltuklara gömülmüştü. Hepsi merakla beni izliyordu. Turan yanı başımda elimi tutarak bana destek olmaya çalışırken kalbim ağzımdaydı. Sanki bu gerçek hep saklayacağım bir oyundu.

Onlara gerçeği söylemek üstümden bir yük kaldırsa da... bunca zaman saklamış olmam başka bir yüktü.

"İki aylık," diyerek girince, "Oha ama!" diye bağırdı Göktuğ. "İki aydır üç kişisiniz ve sakladınız! Ya ayrıca sen geçen ay manyak gibi arabanın kenarına oturup-" diyerek yükselirken Nizami anlamış gibi onun ağzına elini kapattı.

Salak çocuk, benim operasyonda ne yaptığımı kızların yanında söyleyecekti!

Nizami, "Sus, sıçacağım şarap çanağına," deyince Göktuğ sessizleşti.

Tekrar onlara döndüm. "Saklamak isteme sebebim..." Derince yutkunduktan sonra Turan'ın elini sıktım. "Mesleğime geri dönmek istiyorum." O an odadaki hava değişti. Birileri nefesini tuttu, birileri başını eğdi. Keleş sessizdi çünkü ne demek istediğimi anlamışlardı. "Ben çok şey feda ettim, çok şey kazandım ama mesleğim yoksa hiçbirinin anlamı olmayacak. Bu yüzden bu hamileliği kendi yöntemlerimle, kendi yolumla devam ettirmek zorundayım."

Keleş gerilerek anladıkları konu yüzünden dikleştiler. Farkındalardı. İçinde olduğumuz durumda hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğimi anlıyorlardı. Hamile olsam da Mazhar dosyasını tamamlamak istiyordum.

Ziyafet oturduğu yerde doğruldu, kaşlarını çatmıştı. "İyi de mesleğine her türlü dönersin. Tamam uzaklaştırıldınız ama bak, herkes bir şekilde kendine iş buldu. Sen de bir şey bulursun bebeğim," dedi elini uzatarak. Onu başımı sallayarak onayladım. "Hamilesin! Yani bunu konuşmalıyız şu an!"

"Bize düşen şey belli," dedi Turan derin bir nefes alarak. "Sırtını kollamak."

Keleş başlarıyla onayladı. Kızlar bu ağır havanın sebebini anlamıyormuş gibi dursa da Aslı öyle bir bakıyordu ki onun bir şeylerin farkında olduğundan şüphelendim.

Aslı sanki havayı değiştirmek istermiş gibi, "Kız mı olur, erkek mi? Bence var ya onlar çok iyi erkek çocuğu büyütür. Zaten Sezin bu danalardan idmanlı!" deyince hep bir ağızdan güldük.

"Kimsenin hiçbir şeyi senden almasına göz yummayız. Bu senin yolun ama yalnız yürümeyeceksin," diyen Kubat ile titrek bir nefes aldım gülümseyerek.

Aksakallı'nın bu konu yüzünden önüme çıkabileceğini herkes tahmin edebilirdi. Hamileliğimi öğrenirse belki mesleğimi geri vermekten bile vazgeçebilirdi. Bir anlık kafası eserse ne yapabilirdim ki?

"Bence kız olurdu," diye araya girdi Fırat abi kızlara dönerek. İki konuşmanın da farkındaydı. Dosyayı bildiğini Aksakallı söylemişti. Teklifle gittiğinde reddetse de Aksakallı'nın oyunundan haberdardı.

"Kesinlikle kız olurdu! Bahsi açıyorum. Bunu en son Fırat abiler için yapmıştık, fark ettiyseniz ikizler hepimizi şaşırtıp ikili vurdular. Kazanan yoktu. Şimdi kazanan olsun. Söyleyin!" diye seslendi Aslı gülerek.

Göktuğ bakışlarını benden çekmeden konuştu. "Zaten çabuk bitecek. Yakalanmama şansı yok. Sen tehlikede olmazsın," deyince Melike ona döndü.

Mazhar çabuk bitecek, sen zarar görmeyeceksin diyordu. Aslında onlar da bana alttan mesaj veriyorlardı.

"Ay Gök, ne diyorsun! Ne bitecek? Çocuk iki aylık daha!" diye çıkışıp Aslı'ya döndü. "Ben bebeğin halasıyım, kız hissediyorum!" diye bağırdı heyecanla.

Bir an duraksadık çünkü sanki bu işi fazla erkene almıştık. Daha bebeğim iki aylıktı! "Ama durun! Sanki bu iş için çok erk-"

"Ben bebeğin en eğlenceli dayısıyım, erkek hissediyorum!" dedi Nizami de.

Şükrü, "Bazı şeylerde zamana bırakmak değil, zamanla yarışmak lazım," dediğinde yutkunarak başımla onayladım. "Ben bebeğin en sarı dayısıyım, kız hissediyorum."

Aslı, "Of durun! Ben bebeğin bir tanecik teyzesiyim, kız hissediyorum!" diye bağırdı fakat bakışları... hâlâ gözlerimde bir şey arar gibiydi. Bir şeyleri

düşünüyordu ama adını koyamıyordu sanki. Bir zorluğun içinde olduğumuza emin olduğunu görebiliyordum.

"Ben bebeğin dayısıyım, son birkaç gündür çok bitik hissediyorum," dedi Göktuğ gözlerini sımsıkı kapatarak. Birkaçımız ona güldük.

Turan bana sokuldu, elini belime doladı. "Yetişiriz," dedi sadece. O kadar sessizdi ki sadece ben duydum.

"Dördüncü aya varmadan," dedim onun kulağına. "Söz veriyorum."

"Ben bebeğin dayısıyım, erkek," dedi Serkan oturduğu yerde kollarını göğsünde bağlayarak. "Bu arada korkmaya lüzum yok. Çözülmeden bırakılmaz."

"Ne?" dedi Sevil abla. "Ne çözülmeden?"

"Sen erkek hissediyordun aşkım," dedi Fırat abi onun boynuna öpücük bırakarak.

Sevil abla boş bakışlarını düzeltip kahkaha attı. "Ay evet! Ben de bebeğin teyzesiyim, erkek! Kesin, yazın bir kenara!"

"Sen yavaşladığın an... hepimiz tehlikeye gireriz. Ne sen yavaşlayacaksın ne de tehlikede olacağız. Düşünmenize gerek yok," dedi Nizami sakin bir sesle. Göz kırpınca gülümsedim.

"Of ne tehlikesi ya? Siz ne konuşuyorsunuz?" diyen Ziyafet'le birlikte Kubat onu kendisine döndürdü ve beline kolunu sarıp çenesini omzuna yasladı.

"Sen ne hissediyorsun, Mare?" dedikten sonra onun elini alıp yüzüklü parmağına bir öpücük kondurdu. "Kız mı, erkek mi?"

Ziyafet çoktan yelkenleri suya indirmiş gibiydi. Hülyalı bir şekilde Kubat'a baktıktan sonra dalgın bir sesle, "Ben bebeğin teyzesiyim, kesinlikle kız!" dedi sırıtarak.

"Sen ne olursan ol, biz hep senin yanındayız," dedi Göktuğ birden bana dönerek. "İster polis ol, ister astronot, ister bebekle savaş pilotu. Her ne olursan ol, biz burada olacağız."

"Ya!" diyen Melike elini burnunun üstüne götürdü. "Niye birden böyle dedi ki? Salak mısın sen? Çok duygulandım of! Senin ağzın neler diyor?"

"Ne diyormuş?" dedi Turan sert bir sesle.

Melike aceleyle doğruldu. "Bilmiyorum. Anlamadım. Sen anladın mı, Ziyafet abla?" Ziyafet Kubat'ın etrafında dağılıyormuş gibi kaybolduğu için onun seslendiğini fark etmedi. Melike son sürat bana döndü. "O da anlamamış."

"Ben anladım," diyerek Turan'a gözlerimi diktiğimde bakışlarını hemen bana çevirdi. Gülümsedim derin bir duyguyla. "Çok şanslıyız," diye fısıldadığımda eğildi ve alnımdan öptükten sonra, "Şanslıyız," dedi.

"Ben bebeğin amcasıyım, erkek olsun diyorum," diyen Kubat'la birlikte herkes ona döndü. "Ortamdaki tek amca olmak acayip havalı oldu. Hepinizden iyiyim. Furkan Uraz bu ortama asla girmesin, bayrağı kimseye veremem."

Salonda bir kahkaha koptu. Ağlamakla gülmek arası o bulanık anda ben sadece... orada durdum. Yaşadığım anın yoğunluğunu düşündüm. Benim için sevinirken bir yandan da savaşı bitirmek için acele edeceklerini, beni gözeteceklerini, sırrımı saklayacaklarını biliyordum.

Ve şimdi bir çocuk dünyaya gelirken... onun da sırtını kollayacaklardı. Tıpkı benimkini kolladıkları gibi.

29. AİLEMİZ İÇİN

Hızlı adımlarla yürümeye çalışıyordum. Aceleyle binaya çağrıldığımız gün, Sidar'ın tutuklanmasının üstünden tam altı hafta geçtiği gündü. Turan elimden tutarak benim dengemi sağlarken onun elini sımsıkı tuttum

Nefeslerim sıktı. Alparslan Aksakallı'nın Turan'ı arayıp, "Yarım saat içinde buraya gelin," demesiyle hıphızlı evden çıkmıştık. Nedenini de soramamıştık, ne olduğunu da.

Asansör bizi çıkardığında kapıda bizi karşılayan Bige oldu. "Toplantı odası," dediğinde adımlarımızı daha büyük atmaya başladık. O da bizimle aynı hızda, korkunç bir olay yaşanmış gibi ilerlemeye başladı.

"Konu ne?" diye sordu Turan.

"Kubat," dedi yalnızca. Kafam direkt ona döndüğünde Bige, "Hızlı olmalıyız. Zamanla yarışmamız gerek," deyince, "Kubat'a ne oldu?" diye sordum.

"Alparslan Komutan konuşunca anlarsınız."

Hızla toplantı odasına girdiğimizde herkesin burada olduğunu gördüm. Firuze Akkurt'un da... Ama Kubat yoktu. Kubat'la ilgili bir olayda Kubat niye yoktu?

"Hoş geldiniz," dedi Firuze ayağa kalkarken. "İyi misiniz?"

"Ne oluyor?" dedim kaşlarımı çatarak.

Firuze sessizleşerek Turan'a dönünce kafayı yiyecekmiş gibi güldüm. Koltuklara kurulduğumuzda Aksakallı odaya girdi. Hızla arkasındaki iki ajanla masa başına geçtiğinde, "Bir şey var," dedim herkesin yüzüne tek tek bakarak. "Sorun ne?" diye sordum öne eğilerek. Turan bacağıma elini atıp sıkıca tutarken, sakin olmamı fısıldadığını duyabiliyordum ama o an beynimde tarifi olmayan bir uğultu vardı.

Metin ve Tekin amcalarım yüzüme dikkatle baktı. "Öncelikle-"

"Ne oldu!" diye bağırdım gayriihtiyarı. "Biri direkt sorunu söylesin artık!"

"Karan, yakınındaki birinin ajan olduğunu duymuş. Nasıl olduğunu bilmiyoruz," dedi Aksakallı boğazını temizleyerek. "Karan tüm adamlarını etrafına toplamış ve sıkı bir araştırmaya girmiş. Fakat Kubat iyi."

"Kubat olduğunu bilmiyor yani?" diye soran Turan'ın da gerildiğini fark ettim.

Uzun zamandır Kubat onun için kıymetli bir dosttu. Ona bir şey olabileceği ihtimalini düşünmek istemediğini anlıyordum. Ben de Kubat'a bir şey olacak düşüncesiyle savaşıyordum.

"Kubat iyi bir asker ve kendisini gizleme konusunda iyi," dedi Metin amca. "Sakin olalım, Sezin."

"Nerede? Onu oradan almamız lazım," dedi aceleyle Şükrü. "Bakın, bu işi kişiselleştirmek istemiyorum fakat ablam iki gündür ulaşamıyor Kubat'a. Ne ben ne de Keleş öylece sakin kalabiliriz. Kişisel bir mesele bu."

Aksakallı kafasıyla onayladı. "Tüm teknolojik aletlerine el konulmuş. Kubat'a ulaşamayız. Ablanı idare etmen gerekiyor."

Şükrü ellerini saçlarına geçirip uzun sarı tutamlarını karıştırdı. Göktuğ, "Sakin ilerlememiz lazım," derken Nizami, "Sikerim sakinliğini," diye bağırdı birden. Amcalarım gerilirken onlara döndü. "Kusura bakmayın komutanım ama biz bekleyecek insanlar değiliz!"

"Karan'dan Kubat'ı alabilmemiz için önce Karan'ın neden böyle bir telaşa girdiğini, ne sakladığını anlamamız gerek," diyen kişi Serkan'dı. "Kubat zaten kendi başının çaresine bakacaktır."

"Doğru," dedi Turan sakin ve anlayışlı bir sesle. "Önce düşünmemiz gereken, Karan'ın tüm adamlarının bildiği ve dışarı çıkmasını istemediği bir şeyi öğrenmiş olduğu. Bunun ne olduğunu öğrenmemiz lazım."

"Şükrü sen yerine geri dön. Neyin bu kadar telaşa sebep olduğunu öğren. Bir de İzel Tokmak'ı takibe al. O kız üzerinden bir şeyler planlandığını düşünüyorum," diyen Aksakallı'yla Şükrü sertçe kafasını salladı.

"Emredersiniz, komutanım," dedikten sonra yavaşça toplantı odasını terk etti.

"Nizami, sen de Karan ve Mazhar'ın son zamanlarda kimlerle iletişime geçtiğini, çıkan paketlerin kime ulaştığını öğren. Liste halinde ulaştırmanı istiyorum."

"Emredersiniz komutanım."

"Göktuğ, Serkan ve Bige... Siz Tokmak Grup'ta yaşananları dikkate alın. Konuşulacak kim varsa, takibe alınması gereken kim varsa..."

"Anlaşıldı komutanım!" diyerek ayaklandılar ve hemen toplantı odasını terk ettiler.

Aksakallı yavaşça bize döndü. "Firuze Hanım ile biz de eski dosyaları açıp bakacağız. Size kalan, Kubat'tan alınacak haber ve operasyonu yönetmek. İkinizde olmasını istiyorum." Kafamızla onayladık. "Fakat ondan önce..." Metin ve Tekin'e döndü.

Tekin amca, "Sidar'ı ziyarete gideceğiz," dediğinde yerimizde dikleştik. "Özel bir görüşme talep ettik. Yine sessiz kalmak isterse..."

"Kalmayacak," dedi Turan.

Turan'ın oturduğu sandalyede sabırla beklediğini izlerken hapishane müdürü kontrol odasında beni ve amcalarımı tek bırakmıştı.

Sakince Sinan'ın çağırılmasını bekliyorduk. Tam o sırada diğer ikisinin bana ısrarla baktığını görüp yavaşça onlara döndüm. Aramızdaki bakışma konuşulmayan bir sürü anıyı taşıyordu. Derin bir nefes alıp önüme dönecekken Metin Kaza, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, siz nasılsınız?" dediğimde ikisi de kafalarıyla onayladılar.

Onlara karşı içimde küçük de olsa bir öfke vardı. Öfkeden çok anlayış, anlayıştan çok yabancılık. Onları tanıyordum, çocukluğum onların hikâyelerini dinleyip askerlik için heyecanlanmakla geçmişti. İkisiyle çok gurur duyardım. Bugün de gurur duyulası insanlardı fakat neredeyse iki ay önce yaşadığımız o olay... Hayalet'in istihbaratı birilerine verip kafasına sıkması... Hayır, doğru tanım şuydu; Hayalet, *Metin ve Tekin'in haberi var* denince buna karar vermişti. Biliyorduk.

Tek anlayamadığım, neden bu kadar çabuk kafasına sıkmıştı? Amcalarım gerçekten kimdi ve neden bu kadar önemlilerdi?

Tam önüme dönecekken gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Daha fazla susamazdım. "Size akraba gözüyle bakmanın beni zorladığını umarım biliyorsunuzdur," diyerek lafa girdim. "Sizi tanıyorum. Siz benim yıllarca özenerek baktığım, hikâyelerini gururla dinlediğim, arkalarından dedemle birlikte ağladığım, yıllarca andığım, asker olunca fotoğraflarının karşısına geçip asker selamı verdiğim amcalarımsınız. Neden kendinizi şehit olarak gösterdiğinizi anlıyorum çünkü ben de yaptım ama... anlayamıyorum bir şeyi. Siz neden bu kadar değerlisiniz ve neden bir adam sırf yaşadığınızı fark etti diye kafasına sıktı? Bunu anlayamıyorum."

"Şehit olup ailemizi geride bırakmayı biz istemedik, Sezin. Özellikle annemi..." Titrek bir nefes alarak dolmaya başlayan gözlerimi kaçırdım. "Annem kırılgandır, zordur ama güçlüdür. Onun dualarıyla ayaktayız. Onun sayesinde varız. Bir kez onun elini öpmek için neleri feda ederdik, bilmiyorsun," dedi Metin amca.

"Yapamaz mıyız?" diye fısıldadım. Kafasını çok yavaş bir hareketle iki yana salladı. "Çoğu şeyi hatırlamıyormuş, benden başka. Ben bunun vicdan

azabından kaçmaya çalışıyorum ama olmuyor. Babaannemin, annemin elini ben de son bir kez öpmek istiyorum."

"Biz bazı kararlar verdik. Zor olsa da ailemizi göz ardı etmeliydik, teşkilat bizden bunu istedi. Senden istemedikleri için şanslıyız ama biz biliyoruz, onların karşına çıkamazsın." Kafamla onaylarken ağlamamaya çabaladım. "Bir kez babamızı görmek, mezarına çiçek dikmek istedik. Yapamadık. Yaşadığımızı bilmeye hakkı vardı. Babam güçlü bir adamdı. Biz askerliği uzatıp kalmaya karar verdiğimizde karşı çıkmadı, bizi anladı, hep arkamızda durdu. Deseydik ki *baba bizi istiyorlar ama bir daha bizi göremeyeceksiniz*, kabul ederdi. Saklardı ama yaşadığımızı bilirdi. Onunla bir kez dertleşmeyi ne çok isterdik. Ona çok şey borçluyuz," dedi Tekin amca.

"Hepimiz Muhammed Kaza'ya borçluyuz amca," dedim ilk kez. Onlar benim amcalarımdı. Ailemden kalan, beni bilen tek insanlardı. "Ben babamdan babalık görmedim, dedemden babalık gördüm. O benim en iyi arkadaşımdı. Kendim olabilmem için uğraşan tek insandı."

Hüzünle gülümsediklerinde gözlerimdeki yaşları silmek için parmaklarımı gözpınarlarıma bastırdım. "Sezai abimin öyle bir adam olduğunu bilemedik, Sezin. Ne babam ne annem ne halan ne de biz. Bilseydik... sen o evden çıkmadan önce bilseydik her şeyi boş verir alırdık seni oradan," dedi Tekin amca.

Parmaklarımın üstünden döküldü yaşlarım. Omuzlarım sarsılırken birinin beni omzumdan çektiğini hissettim. Beni aralarına aldıklarında bu an hayal gibiydi. "Keşke daha iyi bir insan olsaydı," dedim kısık bir sesle. "Keşke ölümüne üzülebilseydim."

Biri saçımı okşadığında daha sert ağladım. Kırılgandım çünkü karnımdaki can tüm duygusal yüklerimi sırtıma atmayı kafaya koymuştu. *Hormonlar* dedim kendi kendime. *Hormonlar seni bu kadar hassaslaştırıyor.*

"Seninle gurur duyuyoruz, Sezin. Sen çok güçlü bir kadınsın ve sana söz, kaybettiğini sandığın hiçbir şeyi kaybetmediğini göstereceğiz. Mesleğe dönmen için ne gerekiyorsa yapılacak. Biz olmaman için her şey yapılacak. Tamam mı?" diyen Metin amcayla birlikte onlara sarılmaya çabaladım. İkisi de kanatları altında tuttular beni.

"Hayalet kafasına sıktı," dedim titreyerek. "Ya Turan'dan da ister-"

"Hayır. Ne ailen ne sen... zarar görmeyeceksiniz. Senin için yapacağız bunu. Ailemiz için. Sana söz, Sezin," dedi Tekin amca. "Bunca yıl Metin'le birbirimizden başka kimsemiz yoktu ama artık sen varsın. Seni yabancı gibi izlemek istemiyoruz. Yapılacak olanlara göz yummayız. Biz senin aileniz."

Gözlerimden dökülen yaşlarla onlara dedemmiş, babaannemmiş, annemmiş, çocukluğummuş gibi sarıldım. Çünkü Rize'den kalan, ailemden kalan, çocukluğumdan kalan tek şey onlardı. Onları da kaybedersem kendime veda edecektim. Ben içimdeki Seziş'e veda etmek istemiyordum.

"Hamileyim," diyerek onlara söyledim kısık bir sesle.

Affedemediğim, kurtaramadığım ama tüm kalbimle anladığım anneme söyledim. Onu üzerek veda ettiğim, on bir yıl boyunca benim için çabalayan, hasta babaanneme söyledim. Zihnimde güzel anılarla kalmasını istediğim Sezgin'e söyledim. Dertleştiğim, kaybettiğim en yakın arkadaşım olan dedeme söyledim. Aslında amcalarıma söyledim.

Donakaldılar. Yavaşça onlardan uzaklaştığımda yüzüme inanamaz gibi bakıyorlardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Korkuyla yüzlerine baktım. "Ama sonuna kadar bu dosyada olmak, tamamlamak istiyorum. Bunu kendim için yapmak istiyorum. Normalde sizden asla yardım istemezdim fakat yakında saklayamayacağım gibi görünüyor. Karnımdaki can büyüyor, karnım büyüyor... Yakında herkes öğrenecek. En önce sizin bunu bilmeniz-"

"Ne diyorsun sen kızım?" dedi Tekin amca. Gerilerek ona bakakaldım. Öyle sert söylemişti ki kaşlarım çatıldı. "Ulan! Dur! Yeğen geliyor, Metin! Ha bu paçi diy ki ben gebeyim!" Kahkaha attı. "Büyük amca oluyoruz lan."

Metin amca kocaman gözlerle beni omzumdan tutup bir karnıma bir yüzüme baktı. "Hamilesin?" Kafamla onayladım gülerek. "Lan!" dedi kahkahayla. "Harbi diysın!"

"Harbi diyrım!" dedim heyecanla.

Kötü karşılamamışlardı. Bu demek oluyordu ki...

"Bu savaşta kimse... Kimse! Zarar görmeyecek. Cözüne kesileyum, sen nasil bu kadar büyüdün da!" diyen Metin amca bana sarılınca kahkaha atarak ona sarılmaya çalıştım. "Büyük amca nedu da!"

"Dedelerisiniz," dedim kısık bir sesle. "Muhammed'in emanetisiniz. Dede desin size."

"Dedeleri kurban ola!" diye bağıran Tekin amcam da beni kollarının arasına alınca aralarında sıkıştım. O kadar sevinçli ve gururlulardı ki! Bu anı bozmak istemedim. Nefes bile almak istemedim. Kendi aileme birilerini katıyordum. Bu... inanılmaz güzel hissettiriyordu!

Bir an sonsuza kadar böyle durabileceğimi hissettim fakat, "Hoş geldin, Sinan," diyen sesle direkt siyah cama döndüm. Amcalarım da beni bırakırken hızla cama yaklaştık. Sinan, saçı sakalı birbirine karışmış halde sandalyeye kuruldu. Elleri kelepçeliydi. Buna rağmen hiç de mahkûm gibi görünmüyordu.

"Bu sefer seni mi gönderdiler, Turan?" diyen Sinan keyifliydi. Firuze'nin karşısında durduğundan daha rahattı. "Beni konuşturamayacağınızı anlayamadınız."

Turan arkasına yaslandı. "Neden öyle diyorsun? Ben halini hatırını sormaya geldim."

"Ne kadar iyi olunursa o kadar iyiyim," dedi Sinan gülerek. "Annen nasıl? Korkmamasını söyle, ben içerdeyim."

Turan sakinliğini koruyarak, "Bence sen kork, içerdesin ve düşmanın bir Cumhuriyet başsavcısı," diye değdirince bunu yalnızca ben anladım. Firuze daha önce içerde olan birini affetmemişti.

"Düşmanlarımı saysam bu geceyi burada birlikte geçiririz." Sinan esneyerek etrafa bakındı. "Karın da burada mı? Merhaba, Sezin. Dostunuz için üzgünüm. Talihsiz ve acılı bir ölüm old-"

Ve yüzüne yediği yumrukla yere savruldu. Öksürerek yana eğildiğinde Turan ayağa kalkıp kendi sandalyesini devirdi. Sinan'ı sandalyesine bir bez bebekmiş gibi oturttuktan sonra, "Bu kadar eğlence yeter. Şehidime uzatacağın dilini sökerim," diyerek onu saçlarından kavradı. "Çok sevdiğim birinin yöntemini deneyeceğim. Sen sorularıma cevap verene kadar oyun devam edecek."

Ah! Bu da göndermeydi. Bana! Zamanında Şehmus Arman'a uyguladığım yönteme!

"Ne zamandır teröre destek sağlıyorsun?"

"Ben kimseye dest-"

Kafası masaya geçirildi. Burnundan akan kanı gördüğümde aceleyle Metin ve Tekin amcama döndüm. "Öldürürse?" dedim korkuyla fakat amcalarım benim aksime gururluydu.

"Damat, kansızlara hangi dilden konuşacağını biliyor," diyen Metin amcamın göğsü kabarıktı.

"Ama bir şey olursa?"

"Merdivenden düşmüştür. Herkes acizin halinden anlar o zaman," dedi Tekin amcam.

"Doğru cevabı söyleyene kadar devam edeceğimi söylemedim sanırım," dedi Turan onun kafasını kaldırıp yüzüne eğilerek. "Ne zamandan beri teröre destek sağlıyorsun?"

Sinan sessiz kalıp acıyla suratını buruşturduğu için Turan onun kafasını bir daha masaya geçirdi. Cevap vermedikçe bunu tekrarladı. Artık Sinan'ın kafası masadan kalkamayacak hale gelince Turan onu rahat bırakıp

karşısına oturdu. Kollarını göğsünde bağlayıp o pazılarını belli etmesiyle ağzımın sulandığını hissettim.

Yeni aşerdiğim şeyi bulmuştum.

"Ben çok anlayışlı bir adamım. Benimle işbirliği yaparsan kazanırsın. Yapmayacak mısın? O zaman sike sike kaybedeceksin," dedi Turan sinirli bir sesle.

Sinan balık gözleriyle ve üstü başı kan olmuş bir şekilde, "Kazancım ne?" diye sordu.

"Soruları ben soruyorum. Hazırsan devam edeceğim."

"Dur, nefes al-" Turan ayağa kalkmadan uzanıp onun kafasını masaya geçirdiğinde acıyla sızlanan Sinan bağırdı. "Dur!"

"Ne zamandan beri terörle çalışıyorsun?" dediğinde Metin amcam ses kaydını başlattı.

"Dört yıl," dedi Sinan ağzından almaya çalıştığı nefesle. "Dört yıldır terörle irtibattayım."

"Güzel. Konuşabiliyorsun ve anlaşıyoruz, gördün mü? Şimdi ikinci soru, neden? Neden terörle çalıştın? Amacın neydi?"

"Para," dedi sadece. "Daha fazla getirisi vardı."

"Hesaplarında hiçbir para akışı yok. Kimin üstünden sağlanıyordu para?" diye sordu Turan.

Sinan kapanmak üzere olan gözleriyle bakınca Turan elini masaya vurdu. Sıçrayan Sinan, soruyu cevapsız bırakınca kafası tekrardan masaya vuruldu. Alnının ortasında açılan yaraya baktım derin bir nefes alarak. Bu işin sonu iyi değildi. Benim gücümle Turan'ın gücü aynı olmadığı için Şehmus yaşamıştı ama Sinan'ın şansı yoktu.

"Nakit aldım," dedi nefes nefese. "Evimde, oturma odasının salonunda, halının altındaki parkeyi kaldırsınlar. Orada hepsi."

Turan kısa bir an cama dönünce mesajı aldım. Hemen telefonumu çıkarıp Aksakallı'yı aradım. Telefon ikinci çalışta açıldı. "Sezin?"

"Sinan'ın evinde, terörden aldığı nakit paralar var. Motivasyon parası, komutanım. Salonunda, halısının altındaki parkeyi kaldırsınlar dedi."

Alparslan Aksakallı, "Konuşuyor mu?" diye sordu ve tam o an Turan bağırdı.

"Mazhar ne zaman döndü?"

Sinan, Mazhar'ı satmayı istemeyeceğini anlayabileceğimiz bir sessizlikte durunca Turan bir kez daha masaya geçerdi kafasını. Sinan kafasını öne eğip nefes almaya çalıştı. Burnundan sicim gibi inen kanlar tişörtüne yayılıyordu.

"Konuşacak," dedim telefondaki adama.

Aksakallı, "Turan mı sorguda?" deyince dudaklarımı dişledim ve mırıldar gibi cevapladım. "Öldürmeden bırakmaz. Turan sorgulara girmemesi gerektiğini biliyor. Niye onu soktunuz?"

"Ne demek Turan sorgulara girmemesi gerektiğini biliyor?" diye fısıldadım.

"Kontrolünü kaybedebilir. Birden gözü kararabiliyor. Sinan'ın ölmesini istemiyor, Firuze Hanım. Söyle amcalarına, sorguyu Metin üstlensin."

Turan gerçekten de Sinan'ı öldürebilirdi. "Emredersiniz," dedim yutkunarak. "Sorguya Metin amcam girmeliymiş," deyince Metin amca odadan hemen çıktı.

"Karan'ın yeri nerede ve ne saklıyor olabilir?" diye sordu son kez Turan.

Cevap vermediğinde bir kez daha onun kafasını masaya vurdu. "Karan'ın yerini bilmiyorum ama var... Bir şey var," dedi Sinan yutkunarak. "Bir depo var. O depoda silah saklıyor. Tek bildiğim bu."

"Mazhar ne zaman döndü?" diye sordu sonradan sabırla Turan.

"Üç yıl önce..."

"Ve sen?"

"İki yıldır ona çalışıyorum. Tüm sistem ona bağlı," deyince öfkeyle soludu Turan.

Ayağa kalkıp Sinan'ın kafasını masaya vurmaya başladı. "Bir şehit! Senin yüzünden bir şehit verdim lan ben! O çocuğun yaşayacakları vardı. Burada olacaktı! Cebine üç kuruş girsin diye miydi hepsi? Cebini de sikeyim, paranı da sikeyim! Öl lan! Öl! Amına koyduğumun çocuğu! Öl!"

İçindeki öfkeyi kontrol edemediğini anlayınca gözlerim kocaman oldu. "Öldürecek!" diye bağırdım nefes nefese.

"Çıkarın Alp'i Sezin!" diye benimle aynı anda bağırdı Aksakallı. "Öldürecek herifi! Durmaz, bırakmaz. Elinden alın!"

İçeri giren Metin Kaza, Turan'a, "Bu kadar yeterli," diyerek onu geri çekmeye çalıştı fakat Turan, Sinan'ı bırakmamaya yeminliymiş gibiydi. "Tamam oğlum. Bırak hadi! Ula gebertecek misun uşağu? Sal da!"

Turan geri çekilirken bakışları dağınık gibi durunca kalbim ağzıma geldi. Yine boş bakıyordu! İlk geldiği zamanki gibi bakıyordu. Beynimde bir patlama gerçekleşti de molozların altında kaldım sandım.

Aksakallı'nın bağırmayı sürdürdüğü telefonu kenara fırlattım ve koşarak odadan çıktım. Diğer odanın önünde durduğumda birkaç saniye sonra Turan çıktı ve hemen boynuna sarıldım. "Sakin ol," dediğimde kolları

sımsıkı sırtıma yaslandı. "Buradayız. Alp, sakin ol canım. Seni anlıyorum ama sakin olmamız gerekiyor."

Bir şey demedi. Yalnızca sustu. Onu daha sıkı sarmaya çalıştım. "Konuş benimle," diye fısıldadım. "Ne hissediyorsun, söyle."

"Boşuna şehit oldu," dedi doluymuş gibi bir sesle. "Sezin... Özgür para için şehit oldu. Yediremiyorum. Yapamıyorum. Başa çıkamıyorum." Ellerimden birini sırtımda sıktığı yumruğuna götürüp tutmaya çalıştım. "Sıktığımin yerinde paradan bahsediyor!"

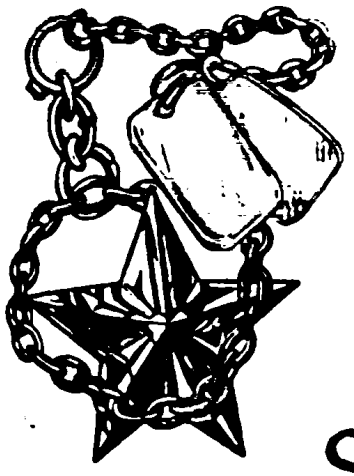
"Böyle olmamalıydı," dedim sesim titrerken. Gözlerim yanıyordu ama ağlamamaya direndim. Turan'ın omuzları hafifçe titredi, nefesi kesik kesikti. Onu biraz daha kendime çektim, kalbimizin aynı ritimde çarptığını hissedebiliyordum.

Ensesini okşayarak hafifçe çekildim. Göz göze geldikten sonra derin bir nefes aldım. "Seni en iyi ben anlıyorum. Yemin ederim anlıyorum ama sakin olmalıyız. Kubat'ı almamız gerekiyor."

Gözlerini kapattı ve başını hafifçe sallayarak onayladı.

"Ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacağız," dediğinde onun bana dönmeye başladığını anlamıştım.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Hem Özgür için hem bizim için."

30. KUBAT YÜREK VE TURAN AKKURT SİNEMASI

Şırnak, 2022.

Sinan'dan aldığımız istihbarat saat gibi işledi. Bilgilerin doğru olup olmadığından bölge takibine kadar her şey ayarlanmıştı. Öyle ki tüm bu olanlar arasında, kargaşada kaybolmak ya da yalnızca durmamak için saatlerce binadan destek sağlamıştık.

Depo, Karan Tokmak'ın üstüneydi.

Saat tam 02.45'te operasyon emri verilmişti. Hedefimiz sanayi bölgesinin kıyısında yer alan, dışarıdan bakıldığında terk edilmiş gibi görünen, paslı sac levhalarla çevrili büyük bir depoydu. İçinin sessizliğin ardına saklanmış pisliklerle dolu olduğunu çok iyi biliyorduk.

Zırhlı yeleğimi son kez kontrol ettim. Ellerim hafifçe titriyordu ama beynim bıçak kadar keskindi. İçeride ne olduğunu bilmiyorduk. Silah olduğu bilgisine güvenemiyorduk çünkü içeri girmemiştik. Çevre takibi yapan ekip, içeride birilerinin olup olmadığını içeri girmeden anlamanın zor olduğunu söylemişti.

"Sezin, sağ girişten sen ve Turan ilerliyorsunuz. Göktuğ, Nizami, Şükrü... kuzey kapısından girin. Kalan ekip çevre güvenliğinden sorumlu. İçeride bizi neyin beklediğini bilmiyoruz, bu yüzden kameralarınızı açık tutun," diyen Aksakallı'yı dinledikten sonra onayladık. "Ciddi bir durum olmadıkça silahları kullanmanız yasak."

Rehin durumu ya da çatışma durumu olmadığı için silahları kullanmamıza gerek yoktu. Yalnızca tedbir amaçlı omuzlarımıza asmıştık ve kontrollü ilerliyorduk. Turan yanıma yaklaştığında göz göze geldik. Birbirimize sadece bir kez başımızı salladık, kelimelere gerek yoktu. Yalnızca tek bir amacımız vardı, içeride silahlar varsa Karan'ın bizden kaçma şansı yoktu. Aynı şekilde Mazhar'ın da...

Depoya yaklaşık yüz elli metre kala araçları terk ettik. Göğsümüze gömülü kameraları başlattıktan sonra sessizce, neredeyse nefes almadan ilerledik. Sağ kapının yanında eğildikten sonra gözlerimi kısarak baktım.

"Kapı kilitli," dedim kısık sesle. Turan hemen çantasından ince bir tel çıkardı. Dakikalar değil, saniyeler içinde kilidi halletti. Omzumla kapıyı

yavaşça ittim. Menteşelerden hafif bir gıcırtı geldi. İçerisi karanlıktı ve kimsenin olmadığına emindim.

Adımlarımız yere sağlam basarken, "İçerisi karanlık," diye fısıldadım kısık bir sesle kulaklığıma doğru. El fenerimi namlunun altındaki rayına takıp düğmeye bastım. Işık huzmesi önümüze yayıldığında gözlerim açıldı.

Duvarlar boyunca dizilmiş, raf raf mühimmat kutuları vardı. Üzerleri Rusça ve Arapça yazılar, bazılarıysa karışık işaretlerle işlenmişti. Tahta kasaların üstü siyah örtülerle yarım yamalak kapatılmış, bazılarıysa açık bırakılmıştı. İçlerinden metalik parıltılar yansıyordu. Hemen önümde yere yaslanmış uzun namlulu keskin nişancı tüfekleri, köşede roketatarlar, duvarda sıralanmış hafif makineli tüfekler... Sadece bireysel silahlar değil, organize bir plana hazırlık gibiydi. Ya da bir sevkıyat deposuydu.

"Burası bildiğimizden çok daha büyük bir işin parçası," dedim fısıltıyla. Midemde bir düğüm oluştuğunu hissettim. "Burası bildiğimiz silah deposu... ağır silahlarla dolu."

"Belgeleyin, iyice her şeyi gösterin. Orospu çocukları, nasıl getirmişler buraya? Ne zaman sokmuş?" diye fısıldayan Aksakallı'nın sesini yaran bir ses duyuldu.

"Burada uzaktan yönetilen bir bomba var," diye bağırdı Göktuğ. Kafamı kaldırdığım an kapalı bir kutunun içinde bir şeyin beni izlediğini görür gibi oldum. "Buradan çıkmamız lazım. Çok acil, uzaklaşmamız lazım!"

Turan beni kolumdan tuttuğu gibi ayağa kaldırıp koşarken bakışlarım arkamda kaldı. Orada bir şey... bir çift göz gördüğüme emindim. Bir süre direnşem de Turan, "Hadi, Sezin!" diye bağırınca düşünme yetimi bırakarak onun adımlarına eşlik ettim. Hızla ilerlemeye başladık ve o an içinde bulunduğumuz deponun dışından helikopter sesi duyuldu.

"Tespit edilemeyen araç! Sik...tir... Ayrıl-" Bige'nin sesi bize kesik kesik ulaşınca Turan ile aynı anda birbirimize döndük. Bağlantıyla oynandığını anlayabileceğimiz kadar uzun bir zamandı. Hemen ardından helikopter sesi daha da yaklaştı, havadan karaya kadar ulaşan titreşim ciğerlerimize dek işledi.

Koşarken gözlerim hâlâ arkamdaki kapalı bölmeye takılıyordu. O kutunun deliğinde gördüğüm gözler... orada biri vardı ama şimdi odaklanmamız gereken başka bir tehdit bulunuyordu. Turan hızlanarak önüme geçti, "Hadi Sezin, dışarı çıkmamız lazım!" dedi ama ben daha fazla dayanamadım. Solumdaki küçük koridoru gösterdim.

"Birini gördüm!" dedim öfkeyle. "Turan, birini gördüğüme eminim. Bizimle birlikte biri daha var! Kutunun içindeydi!" dediğimde yüzüme

baktı. Benimle gelmeyecek miydi? Üzücü bir haberim vardı ki gördüğüme emin olduğum canlıyı ardımda bırakmayacaktım!

Arkamı dönecekken yüzünde bir an sinir görür gibi oldum. Kolumdan tuttu ve sertçe beni kendisine çekti. "Nereye gidiyorsun?"

"Birini gördüm..." dedim titrek bir nefesle. "Birlikte gidelim."

Başını çok yavaş bir şekilde iki yana salladı. "Ben bakacağım. Kutu kodunu söyle."

"Hayır, bensiz olmaz. Bensiz gidemezsin!" diyerek onun diğer koluna yapıştım.

Dudağının ucuyla güldü. "Bombalardan kaçma konusunda deneyimliyim bebeğim." Etrafına bakındıktan sonra derin bir nefes aldı ve eliyle birine işaret verdi. "Seni dışarı çıkaracaklar. Önce sen önemlisin. Sonrası sonra düşünülür."

"Turan," dedim şok içerisinde. "Hayır. Bak, birlikte gidelim. Kutu numarasını söylemem. Turan!"

"O zaman tüm kutuları kontrol edeceğim desene..."

Koluma yapışan elleri hissedince korku artık yanı başımda dikilen yoldaş gibiydi. Öyle ki dizlerimi titretiyor, ayakta durmamı zorlaştırıyordu. Koluma yapışan ellere şoktan dolayı dönemedim. "Hadi, Sezin," diyen Şükrü'yü duyunca başımı iki yana salladım. "Biz çıkalım. Sen burada duramazsın!"

"Onu derhal buradan uzaklaştırın. Gerekirse sürükleyerek... Hemen!" diye bağırdı Turan arkamdakilere. Onlara bakamıyordum bile. Beynim donmuş gibiydi.

"Hayır durun!" dedim ve diğer koluma da biri yapıştı. "Olmaz. Tek başına gidemez! Turan!" Bağırışlarım da boşunaydı, çırpınışlarım da... Turan sırtını dönüp koşmaya başlarken boğazımdan kendimden bile beklemediğim bir çığlık kaçtı. Omuzları dik, adımları hızla uzaklaşıyordu. Gözlerim kocaman olmuştu. "Tek olmasın! Bomba var!" dedim başımı iki yana sallayarak. "Tek gitmesin! FK465! Kutu numarası! Turan!"

"Abla," dedi Göktuğ titrek bir sesle. "Abla iyi görünmüyorsun."

Ölüyordum. Turan'ın canına bir şey geleceği ihtimali... Biri silahı ağzıma sokup şarjörü boşaltıyordu sanki. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ona zarar gelirse burada yaşayan kimse... hiç kimse kalmazdı!

"Nefes al Sezin, şöyle durma!" dedi Şükrü ama kelimeleri boğuluyormuşum gibi hissettirdi. "Sezin yüzüme bak... Siktir! Göktuğ yürü git! Çabuk! Turan abiye yardım et!" Bacaklarım istemsizce onu takip etmeye başlasa da gözlerim Turan'ın sırtında saplanıp kalmıştı.

Göktuğ içeri koşarken, "Siz gidin! Ben onunlayım!" diye bağırdı.

Helikopter sesi bir an yükselip bir an alçalıyordu. Seslerini duyuyordum fakat onları görmek istemiyordum. Burada hâlâ patlama riski vardı. Turan ve Göktuğ içeri dönmüştü. Bomba uzaktan kontrol ediliyorsa her an... Düşünmek istemiyordum! Göktuğ'un bağırışı hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

Şükrü ve Nizami beni sürüklemeye başladığında karşı çıkmaya çalıştım fakat karnıma giren kasılmayla tüm damarlarımdan ince bir tel geçiyormuş gibi hissettim. Tam o an... bitti işte. Karnıma giren kramp tüm korkularımı yeryüzüne çıkardı.

Bebeğim...

"Helikopter Tokmak Grup'a ait! Helikopterin içinde tanınan dört kişi var. Mazhar Tokmak, Karan Tokmak, Kubat Yürek ve Karan'ın bir koruması olan Ali Alaca!" diye bağıran ses Serkan'a aitti. "Bağlantı kopmak üzere. Derhal çıkın. Bombalarla uğraştıklarını düşünüyoruz. Patlamadan herkes çıksın!"

"Hayır!" diye tekrar bağırdım. "Turan içeride. Olmaz! Çıkamayız!" desem de kapıdan çıkarıldım.

Yukarıdaki helikopterden çıkan kurşunlar üzerimizden geçerken, "Helikopterde altı kişi var. Belirtilen isimler dışında biri nişancı, biri helikopteri kullanıyor!" diye bağırdı Bige. "Destek istedik. Yakındalar. Tahmini varış beş dakika!"

"Siktir! Helikopter kontrolü kaybediyor," diye bağırdı Serdar Komutan. "Herkes dışarı! Göktuğ hemen silahının başına geç! Dışarı çık!"

Titreyerek Şükrü ile uzaklaşırken kafamı kaldırdım ve helikopterin kontrolü kaybettiğini fark ettim. Helikopter bir o yana, bir bu yana sallanmaya başladı. Şükrü de donakaldı.

"Ne oluyor lan?"

"Göktuğ çıkmasın. Turan tek olmamalı. Ben geçerim. Silahın başına ben geçerim," dedim neredeyse hıçkırarak. Gözlerimden akmayan yaşlar içime akıyordu. "İçeride tek başına kalamaz! FK465 boşaltılsın. Destek istiyoruz!"

"Bir kız var," dedi Turan'ın sesi. Bir anlık sessizlik oldu. Sonra yavaş ama net bir tavırda konuştu. "On sekiz yaşlarında. Konuşmuyor. İzel Tokmak olduğunu tahmin ediyorum. Sezin duyuyor musun? Bırakmadım. Haklıydın."

Gözlerim kocaman oldu. Karan kendi deposuna kız kardeşini mi saklamıştı? Ama neden?

"Dahil oluyorum!" diye bağırdı Serdar Komutan. "Askerlerimi yalnız bırakmayacağım!"

Şükrü'yü durdurarak deponun kenarına sırtımı yasladım. Silahımı kaldırıp helikopteri hedefime alırken dürbünden kontrol ettim. Bir tane kör atış attım fakat fark ettiğim olayla birlikte ateş etmeyi bıraktım. Kaşlarım çatıldı. Ayağa kalkan birinin helikopterin açık kapısına konuşlanmış kişiyi ittiğini gördüm.

Helikopterden atılan kişi bağırışlarıyla birlikte yere çakıldığında elinde silah olmadığını gördük. Helikopter yalpalayarak inişe geçmişti.

"Kubat..." dedim inanamaz gibi. "Silahı aldı. O itti."

Kulağımdaki kahkahalar artarken en sonunda biri, "Kubat Yürek tarihe imza atıyor lan!" diye bağırdı ama kimin dediğini çıkaramadım. Bir helikopter daha yaklaşırken bunun çağırdıkları destek helikopteri olduğunu anladım.

Bir anda ortam hareketlendi. Helikopterin pervaneleri yerin tozunu havaya kaldırırken telsizden Alparslan Komutan'ın sesi güçlü bir şekilde yankılandı. "Tüm ekipler kıskaç pozisyonuna geçsin. Destek helikopteri Kubat'ı oradan alacak!"

Kalbim göğsümde gümbürdedi. Silahımı omzuma sıkıca bastırdım, dürbünden helikopteri izlemeye devam ettim. Kubat'ın ittiği adam yerde hareketsizdi ama canlı mıydı, ayırt edemedim. Helikoptere bir atış daha yaptım, o da kör atıştı. Helikopter o kadar sallanıyordu ki odaklanmak çok zordu. O sırada helikopterin kapısından bir başka adam çıkmaya çalıştı fakat Kubat'ın onu da ittiğini gördüm. Adam yere yapıştı. Kubat elindeki silahla helikopterin içine döndü.

"Burada başka canlı yok!" dedi Turan telsizden, sesi hızlı ama kararlıydı. "FK465 kutusu güvende. İzel Tokmak canlı. Göktuğ, İzel'i al!"

"Abi! Abi dur!" diye bağırışını duyduğumda kafamı hemen depoya çevirdim. Turan kuzey girişinden çıkıp koşarak destek helikopterinin altına ilerlerken, "Ne oluyor!" diye bağırdım.

"Kubat'a desteğe gidiyor!" diye bağırdı Aksakallı. Helikoptere çağrı yaptığını anlayacağım şekilde, "Alp'i helikoptere alın!" diye seslendi. Titreyerek ayaklandım.

Asla... Kubat'ı asla yalnız bırakmayacaktı.

Helikopter hafifçe alçalınca Turan, helikopterden sarkıtılan ipe doğru atıldı. İpi tuttuğu gibi kendini yukarı çekerken yukarıdan da bir personel Turan'ın tutunduğu ipi mekanizmayla yukarı çekmeye başladı.

Hemen ayağa kalktım, Şükrü ile göz göze geldik. Sanki yüreğime yeniden nefes dolmuştu. Kubat'ı almaya gidiyordu. "Hadi," dedim. "Bu işi bugün bitireceğiz! Sikerler. Bu çocuğu doğurmadan o kelepçeyi bileklerine geçireceğim o piçlerin!"

"Çocuk mu?" diyen Aksakallı'yı duydum fakat umurumda değildi. "Hamile mi! Onun burada ne işi var! Burada olmamalı!"

"Ama buradayım," diyerek silahımla helikopterin bir kanadına ateş ettim. "Bu iş bitmeden de gitmeyeceğim. Tarih yazacağız demiştiniz... Alın size tarih!"

"Bu nasıl bir düzenek lan?" dedi Nizami. Kubat oradan çıkacaktı fakat diğerlerinin yaşamasını bile istemiyordum. Turan'ın Kubat'ı alacağına emindim. "Mazhar ve Karan nasıl aynı anda o helikoptere binip buraya geldiler?"

Helikopterin depoya doğru yalpaladığını fark edince gözlerimi kıstım. "Uzaklaş! Uzaklaş, rota depoya çevrildi. Helikopter depoya yol alıyor!" diye çığlık attığımda Turan, "Helikopterdeyim!" diye bağırdı.

"Kubat," dedim koşmaya başlarken. Depodan hızla uzaklaşıyorduk. "Kubat bir şey yaptı. İkisini de ikna etti... ama nasıl?"

Destek helikopteri Kubatların olduğu helikoptere yaklaşırken telsizden Serdar Komutan'ın sesi tekrar geldi. "Kubat yap ulan rolünü! Atla!"

Turan destek helikopterinin kapısında durdu ve elini uzattı. Helikopter yalpalayan diğer helikopterle aynı hizada durmaya çalışıyordu.

Kubat sanki Serdar Komutan'ı duymuş gibi kendisine yaklaşan helikoptere döndü. Kendisine el uzatan Turan'a baktı. Turan'ın bağırışını duydum. Kulaklıktan sesini alabiliyorduk. Helikopterin sesi baskın olsa da duyuluyordu. "Sikerim Mazhar'ı! Elini ver. Seni bırakmayacağım!"

"Önce Mazhar!" diye bağırdı Kubat. Helikopter sesinden zor da olsa seçilebiliyordu. "Bu iş bitecek! Sezin'e sözümüz var!"

Bana sözleri var...

Dolan gözlerimi çekmeye çalıştım fakat karnıma sertçe saplanan kramp yüzünden elimi karnıma götürüp iki büklüm oldum. Kimse fark etmese de karnıma döndüm. "Lütfen..." diye fısıldadım. "Şimdi değil. Lütfen benimle kal. Şimdi değil." Bakışlarımı zar zor yukarı kaldırdım.

Kubat, Turan'ı umursamadan, tek bir an düşünmeden Mazhar'ı tuttuğu gibi helikoptere fırlattı. Turan, Mazhar'ı yakaladı fakat Mazhar çırpınıyordu. Turan'ın bir yumruk yedirdiğini fark ettim. Mazhar, Turan'ın elleri arasında yığılırken Mazhar'ı durduğu helikopterin içine fırlattı.

Kubat son bir kez Karan'a baktı ama onu alamayacağı kadar helikopter alçalmaya başlamıştı. Düşünmeden diğer helikoptere sıçradığında kalbim ağzıma geldi. Tereddüt bile etmemişti. Ayaklarıyla helikopterin kenarına çarpmasıyla birlikte bir an yalpaladı ve vücudu aşağı kayacak gibi oldu. Elleriyle helikopterin zeminine tutundu.

Turan onun elini sımsıkı tuttu. Aralarındaki bakışı yakından görmesem bile tahmin edebiliyordum. Göktuğ, "Düşecek! Siktir!" diye bağırdı.

Turan, "Tuttum kardeşim," diye bağırdığında Nizami ile Şükrü'nün güldüğünü fark ettim. Karnıma bir ağrı daha girince dişlerimi dudaklarıma geçirdim ve kanatacak kadar ısırdım. "Tuttum, elin bende. Elin hep bende!"

Turan, Kubat'ı yukarı çekerken Kubat da kapıya tutundu. Helikopterin açılmış kapısından içeri süzüldüğünde hepimiz heyecandan dikleşmiştik.

Kendine o kadar güveniyordu ki göklerin kartalı olduğunu onu izleyen herkese kanıtlamıştı.

Nizami, "Ananı sikeyim, Jackie Chan ve Tom Cruise!" dedi kahkaha atarak. "Sanki film izliyorum. Ananı avradını... Ben böyle bir şey görmedim."

Şükrü yanımda kahkahalarla yere çömeldi, dizine vurdu. "Jackie Chan kim amına koyayım! Bu resmen Kubat Yürek ve Turan Akkurt sineması!" diye bağırdı.

Karan'ın da içinde olduğu helikopter kontrolden çıkıp yalpalayarak alçaldı ve deponun çatısına hızla çarptığında saniyelik bir sessizlik oldu. Sonra... felaket patladı.

Önce metalin yırtılma sesi duyuldu. Helikopterin gövdesi çatıyı delip deponun içine gömüldü. Ardından sanki yerin altından gelen bir uğultu yükseldi. Bir anda içerideki mühimmat ve patlayıcılar zincirleme bir şekilde yeri sarstı. Patlama önce helikopterin ön tarafından başladı, sonra depo dev bir ateş topuna döndü.

Gökyüzü bir anda koyu gri ve siyah dumanla kaplandı. Sarsıntıyla birlikte şok dalgası yayıldı. Hepimiz bir anda yere kapandık. Kulakları sağır eden patlamanın basıncıyla toprak bile ayaklarımızın altından kaydı. Alevler gökyüzünü yırtar gibi yükselirken patlama dalgaları kilometrelerce öteden bile duyulacak kadar güçlüydü.

Telsizden acil çağrılar yağmaya başladı. "Depo infilak etti! Siper alın! Tekrarlıyorum, siper alın!"

Nereden çıktığını bilmediğim ve ne ara bana ulaştığını bilmediğim Nizami hemen beni omzumdan yere çekti, Şükrü çenesini kolunun içine alarak düştü. Patlamanın şiddetiyle çevremizdeki araçların alarm sesleri

çılgınca ötmeye başladı. Yerden yükselen sıcaklık yüzümüze kadar vuruyordu, toprak sarsıldı, hava sanki ateşle kesildi.

İkinci patlama daha büyük geldi. Silah kasalarının domino etkisiyle patladığını görebiliyorduk. Mermiler içeride birer ölüm kusan minyatür patlama gibi oraya buraya saçıldı. Birkaç cephane infilak ettiğinde deponun bir duvarı komple yıkıldı, devasa bir ateş hortumu gökyüzüne yükseldi.

Aksakallı'nın sesi telsizden zor duyuldu ama kararlıydı. "Tüm birimler güvenli mesafeye çekilsin! Tekrar ediyorum. Alanı terk edin! Depo tam imha ediliyor! Sezin'i koruyun!"

Nizami üstümde siper almış şekilde bağırdı. "Nükleer bomba gibi amına koyayım! Böyle patlama mı olur!"

Turan, Kubat ve Mazhar'ın olduğu helikopter yükselip hızla bölgeden uzaklaştı. Başka bir ses duydum kulaklığımda. "Bölgeye iniş yapacağız komutanım. Yerde kalan ekipler, acil tahliye için belirli bir koordinatta toplansın! Açık alanı görüyorum, tamam." Nizami ve Şükrü hafifçe ayaklanırken ben de ayağa kalktım. Dizlerimin beni taşıyamayacağını hissediyordum.

Göktuğ küfrederek kulaklığa konuştu. "Karan kendi kendine bütün karanlık ticaretini de gömdü! Yaşamasının imkânı yok."

"Mazhar, Turan ve Kubat güvende. Uzaklaşıyoruz! Buraya tekrar döneceğiz!" diye bağırdı Aksakallı ama daha fazla dayanamayıp dizlerimin üstüne çöktüm. "Sezin nerede? Sezin'i alın!" Gözlerimi sımsıkı kapatsam da dünya ayağımın altından kayıyordu sanki.

"Sezin burada," diyen Şükrü ilk kez bana döndü. "Sezin!" dedi bağırarak. "Sezin iyi misin?"

Çığlık atarak karnımı tuttum. Bacaklarım titriyordu. Karnımdaki kasılmalar şiddetini artırmıştı. Sanki nefesimi kaybediyordum.

Bebeğime bir şey oluyordu! Ona bir şey olamazdı!

Göktuğ yanımıza koştu. Benim yerde olduğumu fark ettiği gibi, "Ne oluyor!" diye bağırdı. "Abla iyi misin?"

Başımı iki yana salladım. Göktuğ olduğu yerde sarsılırken kulaklıktan, "Herkes yeni gelen helikoptere! Hemen!" diye bağırdı Aksakallı. Şükrü ve Nizami de aynı şekilde yüzüme bakarken, "Bebek..." dedim kısık bir sesle. "Bir şey oluyor..."

"Siktir! Siktir, siktir siktir!" Göktuğ eğildiği gibi beni kucağına aldı. Ellerimi ona yaslayamadım. Bebeğimi tutmakla meşguldüm. "Abi bizi koruyun!" diye bağırdı yanımızdakilere. Şükrü ve Nizami bizi kalkana aldıklarında kısık sesle inledim.

Göktuğ aceleyle helikoptere ilerlerken her adımında kramp karnımı deliyordu. "Lütfen benimle kal," diye fısıldadım. "Bir şey yok anneciğim. Bitti. Yemin ederim, bitti. Ben buradayım. Benimle kal..."

Helikoptere bindiğimiz gibi, "Sağlıkçı yok mu!" diye bağırdı Şükrü etrafa. "Biri buraya baksın!"

Beni yere yatırdıklarında Bige hemen başıma geldi. "Sakin ol!" dedi hemen. "Bana bak, Sezin. İyiyiz. Adrenalin ve korkudan kaynaklı. İyisin! Derin nefesler al. Ben buradayım."

Onun dediklerini yaparak nefes almaya çalıştım. Olmuyordu. Nefes bana yaşıyormuşum gibi hissettirmiyordu. "Turan nerede!" diye bağırdım.

"Diğer helikopterle Ankara'ya gidiyorlar. Kubat ve Mazhar'ın olduğu helikopterde," dedi Serkan başımda dururken.

Her nefesimde karnıma saplanan kramp yüzünden acıyla karnıma sarıldım ve tekrar çığlık attım. "Herkes burada mı?" diye soran Aksakallı'yı duydum ama kim, ne cevap verdi duyamadım. Helikopter havalanmaya başladı.

Göktuğ sımsıkı tuttuğum silahımı elimden aldığında onun orada olduğunun bile farkında değildim. Bige üstümdeki kurşungeçirmez yeleği çıkarmaya başladı. Ceketimi açınca yeşil, kısa kollu tişörtle kaldım. "İyi misin?" sorusunu duydum fakat iyi değildim. Başımı yavaşça iki yana salladım.

Bebeğim güvende miydi? Sanki... sanki ağlayan tek kişi ben değildim. O da ağlıyordu. O da çığlık atıyordu.

"Bir şey oluyor," dedim yanağıma düşen yaşlarımla. "Canım yanıyor!" diye çığlık attım. "Bebeğimin canı yanıyor!"

Helikopter havalanırken Serdar Komutan önüme geldi. "Sezin... Sezin yüzüme bak kızım," dedi fakat kulağımda bir uğultu vardı. Başımı ısrarla iki yana salladım.

"Bebeğim... iyi değil."

"Sezin... Ah, Sezin!" diyen bağırış Alparslan Aksakallı'dan yükseldi. "Hepiniz biliyorsanız bana niye haber vermiyorsunuz lan! Böyle bir yerde olmaması gerekiyordu onun!"

"Onu tanımıyorsunuz!" dedi Göktuğ bağırarak. "Tanısaydınız niye size söylemediğini bilirdiniz. Bu işi bitirmeden vazgeçmeyecekti!"

"Sezin'in gelmemesi gerektiğini, böyle bir yere bir kilometre ötede bile olmaması gerektiğini bilmiyor musunuz siz!" diye kükrer gibi konuştu. "Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirsiniz?"

Alparslan'ın bağırışlarına karşılık Serdar Komutan ayağa kalktı. "Alparslan Komutan'ım, Sezin ve askerlerim böyle bir patlamayı öngörmedi.

Yalnızca depo kontrolü olması gereken operasyon, savaş alanına döndü. Bunun sorumlusu kimse değil."

"Serdar bu affedilemez bir ihmal."

"Evet," dedi Serdar Komutan. "Fakat askerlerim işlerine bağlıdır. Bağırmanız onların bu operasyonu başarıyla tamamladığını değiştirmiyor. İzel yaşıyorsa Sezin sayesinde!" Kenara baktığında kafamı çevirdim ve genç bir kızla göz göze geldim. Onun burada olduğunu bile fark etmemiştim.

"Sezin derin nefesler al," dedi Bige. "Uzaklaşıyoruz. Hemen hastaneye gideceğiz, tamam mı?"

"Ankara'yı bekleyemez!" Şükrü'nün sesi helikopterin uğultusunu delip geçti. "Yakındaki üsse ineceğiz! En yakın askeri tesis neresi, hemen bilgi verin!" diye bağırdı pilota doğru.

Pilottan kısa bir cevap geldi. "En yakın üs, yirmi dakika. İniş izni alayım mı?"

"Hayır!" diye bağırdı Bige. "Gerek yok."

"Yirmi dakika çok fazla!" diye hırladı Göktuğ alnından süzülen terleri silerken.

Oradan ayrılırken ardı ardına patlamalar sürdü, gökyüzü alevler içinde kıvranırken, deponun yerle bir olduğunu anlayabiliyordum. Karnıma bir ağrı daha girince kendimi sıktım. "Turan'a haber vermemiz gerek!" diye bağırdı Serdar Komutan.

"Hayır!" diye çığlık attım. "Hayır! Kimse söylemeyecek!"

Şükrü önümde diz çökmüş, gözlerini gözlerime dikmişti. Sadece karnımdaki zonklamayı hissedebiliyordum. Her kasılmada bütün vücudum sarsılıyor, gözüm kararacak gibi oluyordu. Elleri titreyen Bige nabzımı kontrol ediyordu.

"Nabzı çok hızlı. Sezin, kızım bana bak!" Bige'nin sesi ciddiyetle yükseldi. "Sakin ol. Nefes almaya çalış. Kendini sıkıyorsun. Bebek iyi. Bana bak."

"Bebeğim!" diye bağırdım. Gözyaşlarım kontrolsüzce süzülüyordu. Herkesin sesi arka planda boğuk bir uğultuya dönüşmüştü. Parmak uçlarımda karıncalanma başladı. "Hissediyorum... onu kaybediyorum. Lütfen kurtarın..." dedim kısık bir sesle.

"Hayır, kaybetmiyorsun! Travma sonrası kasılma bunlar. Sen kendin yapıyorsun! Sezin, beni dinle. Ben de yaşadım! Beni duyuyor musun? Sezin, kaybetmiyorsun yalnızca şoktasın. Kendine gelmen gerek. Bebeğe zarar vereceksin!"

Titreyerek başımı çevirdim, karnımdaki sancı biraz hafiflemişti ama hâlâ kasılmalar devam ediyordu. Gözyaşlarımla bakakaldım. "Üç aylık... bebeğim daha minicik... dayanır mı?"

Serdar Komutan telsizi kaptığı gibi bağırdı, "Yakındaki sağlık birimini hazırla! Doğrudan iniş yapacağız! Kadın doğum uzmanı çağırın, acil durum!"

"Hayır!" dedi Bige yine. Gözlerimin içine bakarak başını sertçe salladı. "Dayanacak! Minicik ama güçlü, senin gibi. Siz çok büyük bir şey başardınız, Sezin. Bebeğin bunun farkında ve anne babası tarihe imza attığı için heyecanlı. Şimdi bana güven, tamam mı? Az kaldı." Sesi sertti ama içinde şefkat vardı. "Bize cevap ver. Derin nefesler al. Bu kadar uzun sürmemesi gerekiyor. Çok telaşlısın."

"İyi olacak mı? Çok küçük, Bige! Ben hata yaptım. Hata yaptım, hata yaptım. Gelmemeliydim. Bebeğim... benden giderse?"

"Saçmalama!" diye bağırdı. "Bu tür sancılar travma sonrası sık görülür," dedi hem sakin hem sert bir sesle. "Helikopter, stres, kaçış, bağırışlar... Vücudun sana alarm veriyor ama bebek iyi, yemin ederim iyi. Hastaneye gideceğiz, ultrasonla bakacaklar. Bebeğine bir şey olmuyor." Birden kafasını kaldırdı. "Bebeğe bir şey olmuyor, herkes bir sakin olsun! Hayatınızda hiç mi hamile birinin kasılmalarına şahitlik etmediniz!"

"Hayır!" diye bir ağızdan bağırdılar.

Bige göz devirdi. "Sezin'i de geriyorsunuz. Bir sakin olun artık! Telaş yapmayın. Ankara'ya kadar dayanır. Şırnak'a falan inmiyoruz. Ben konuşacağım onunla! Herkes sakin olsun!"

"Ankara'ya!" diye bağırdı Aksakallı. "Ah, Sezin! Ah! Başımıza ne getireceksin!"

"Hamile olduğumu size söylemek zorunda değilim!" diye bağırdım anın adrenaliniyle. Zorundaydım. Tabii ki de zorundaydım. "Çocuk benim ve Alp'in!"

"Siz de benim askerimsiniz!"

"Ben sizin askeriniz değilim. Dosya kapansın diye her şeyi yapan bir anneyim!"

"Anne..." Aksakallı derin bir nefes aldı. "Adnan, sana iki saat veriyorum bizi Ankara'ya ulaştırman için."

"Emredersiniz komutanım. Sorun yok," dedi pilot.

"İyiyim. Bebeğim iyi. İyi olacak." Kasılmalar hafifçe azaldı. "Alp nerede?" Gözlerim etrafta gezindi. Herkes telaşlıydı ve şok içerisinde yüzüme

bakıyordu. "Alp... çok korkar. Haber vermeyin. Sakın!" Dişlerimi sıktım. "İyiyim. İyi miyim? Serdar Komutan'ım... bebeğim iyi mi?"

"İyi! İyi kızım! Senin bebeğin o. İnadı annesinden öğrendi. Hiçbir şey olmayacak." Arkaya doğru bağırdı. "Ankara'yı beklemez!"

"Yahu bekler!" dedi Bige. "Bir sakin olun, Allah aşkına! Siz ne kadar telaşlısınız!" Bana döndü. "Yapmamız gereken tek şey, nefes almak ve başka şeyler düşünmek."

Serkan önümde durdu. "Sezin, bu bebek bizim de evladımız. Ona bir şey olmayacak. Ayağa kalkacaksın. Bu minik bizimle kalacak. Duydun mu?"

Kasılma bir anda geri geldi. Karnımı tutarak boğuk bir çığlık daha attım, gözlerim karardı. Bir an için pes etmek istedim ama Göktuğ yüzümdeki terleri silmeye başladı. "Abla yaptıklarımıza bak... İzel kurtuldu, Mazhar yakalandı, Karan öldü, Kubat abim iyi... Bir şey olmayacak bebeğe. Söz veriyorum."

Bitmişti. Mazhar yakalanmıştı! Patron'un sonu olmuştuk.

Acıyla öne doğru eğilerek karnıma sarıldım. Midem bulanıyordu. İyi değildim. Ama bebeğim iyiydi. İyi miydi? İyi olmalıydı. "Benimle kal... benimle kal. Bir şey olmuyor. Lütfen sakin ol."

Bige elimi sıktı. "Güzel şeyler düşün. Bebeğin cinsiyeti ne olsun isterdin? Kız mı, erkek mi?"

"Kız!" diye bağırdım birden. Üstelik bunu hiç düşünmemiştim bile. Gözlerim kocaman oldu. "Kızım olsun isterdim."

"Onu kendine benzetirdin kesin. Annesi gibi manyak olurdu," dediğinde güldüm. Karnımdaki kaslar rahatlayınca derin bir nefes aldım. "Babası gibi kararlı olurdu bence. Sence nasıl olurdu, Göktuğ?"

"Bence Sezin ablama benzerdi," dedi Göktuğ. "Ama gözleri Turan abiye benzesin isterdim. Kalbi Melike gibi olurdu."

Şükrü ve Nizami kahkaha attı. "Oğlum ne salaksın! Bu durumda bile Melike'yi sokuyorsun araya!"

"Abi özledim, ne yalan söyleyeyim."

"Turan abin de seni özleyecek," dedim gülerek. Karnımdaki kasılmalar neredeyse kaybolmuştu. "Dua et de o işi çözmeye çalışmasın. Yoksa yiyeceğin dayağın haddi hesabı yok."

"Abla onu hatırlatmasak olmuyor mu? Ben bunu düşünmeyi erteliyorum da..."

"İstediğin kadar ertele oğlum. Turan dövecek, dinlenirken Furkan dövecek, sonra Furkan yorulunca Turan devam edecek. Ailenin tek kızını senin

gibi bir salağa kaptırmazlar," diyen Serkan'la Göktuğ, "Sağ olun abi ya! Ne kadar moral oldunuz, anlatamam!" diye bağırdı. Sonra bana döndü. "Allah'tan Sezin ablam hamile. Bu süreçte açıklarsak, Sezin ablam kurtarırsa..."

"Ben kimseyi kurtaramam! Kendi canımın derdindeyim!" diyerek bağırınca Bige aklıma düşen endişeyi anlamış gibi lafa girdi.

"Bende de iki abi, bir erkek kardeş var, Sezin. Düşman başına. Yanıma erkek sinek yaklaşınca ellerinde sopalarla belirirlerdi. Seninkilerin telaşını çok iyi anlıyorum."

Kahkaha attım. "Sende de mi abi var? Melike'ye akıl vermen gerek o zaman."

"İlk vereceğim akıl, Göktuğ'u bırak olurdu."

"Ayıp oluyor, Bige," dedi Göktuğ kaşlarını çatarak. "Niye öyle diyorsun? Ayıp valla."

"Bebeğe alacağınız ilk şey ne olurdu?" diye sordu Bige, Göktuğ'a gülüp onu boş vererek.

Hepsi bir ağızdan, "Kamuflaj!" dediklerinde kahkaha atmaya başladım. Karnım kısa bir an kasılır gibi olacaktı ki sonrasında rahatladı. Derin bir nefes alarak karnımı okşadım. Benimle ilgiliydi. Bebeğim iyiydi. Ben yalnızca... o anki adrenalinden etkilenmiştim.

"Ben farklı bir şey alayım, postal alayım!" dedi Serkan.

"Ben de farklı alayım ya... Oyuncak silah alırım."

"Manyak bunlar," dedi Aksakallı gülerek.

Serdar Komutan, "Aslanlarım onlar benim, aslanlarım!" deyince kafamı kaldırıp hepsinin yüzüne baktım. Karnım rahatladığı için hafifçe okşamaya çalıştım. Bebeğim benimleydi. İyiydi. Az önceki korku bana kafayı yiyecekmişim gibi hissettirse de şu an iyiydim.

"İyiyim," dediğimde derin bir nefes aldılar. "Sadece telaştan."

"Telaştan!" dedi Bige gülerek. "Ben size dedim. Telaş yapmayın, sakin olun dedim!"

"Sezin bizim biriciğimiz," dedi Şükrü dikkatli bir sesle. "Parmağına kıymık batsa kıymığı ateşe dizeriz. Yok öyle sakinlik bizde. Anne, abla, kardeş... Ne dersen. Sezin'in karın ağrısı bizim ağrımızdır."

Gülümseyerek onlara baktıktan sonra gözlerim dolmaya başladı tekrardan. Yanaklarıma düşen yaşları sildim fakat yenileri geldi. "Neden ağlıyorsun?" diye sordu Serkan.

"Hormonlar!" diye bağırdım. Elimi yüzüme kapatırken, "Sizi çok seviyorum!" dedim yutkunarak. "Teşekkür ederim."

"Ne demek abla," dedi Göktuğ bana sarılırken. Birkaç kolun daha etrafıma sarıldığını hissettim. "İyisin ya..." Başımı kaldırarak etrafımdakilere baktım. Serkan, Göktuğ, Şükrü, Nizami beni sımsıkı sarmıştı.

"İyiyiz ve bitti," dedi Serdar Komutan bizi çarpık bir gülümsemeyle izlerken. "Bitti."

"Bitti," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp gözyaşlarımı tutmaya çalışırken. Hafifçe benden uzaklaştıklarında, "Ve son bir şey... Bu olandan Turan'ın haberi olmayacak. Anlaşıldı mı?" dedim.

31. BENİM GİBİ OLMAYACAK BİR ÇOCUK

Odanın dışında, "Lan ne demek Sezin fenalaştı? Bana haber vermemek ne demek lan! Sizin beyninizi sikeyim!" diye bağıran Turan'ın sesini duyuyordum. Doktor Kahraman ultrasonla karnımı kontrol ederken sakindi. Onun sakinliği bana da cesaret veriyordu. "Nerede Sezin! Sizi var ya... Öldüreceğim lan!"

Allah'tan Turan'ın haberi olmayacak demiştim.

- "Çık oğlum önümden!" diye bağırdı Turan. "Çık diyorum. Allah belamı versin, öldürürüm sizi!"

"Abi dur!" diye bağırdı Nizami.

"Abini sikerim, Nizami! Çık önümden. Karım nerede?"

"İyi şimdi!" dedi Şükrü. "Bir sakin ol abi ya! Az *relax*! Sezin pamuk gibi... Sen de biraz pamuk gibi ol, bulutların üstündeymişsin-"

Bir tokat sesi duydum. "Karım nerede diyorum, pamuk diyor. Gündüz kuşağında çıkan meditasyon programı mısın amına koyduğum!"

"Benden bu kadar. Yediğim hakaretin haddi hesabı yok," dedi Şükrü kısık bir sesle.

O sırada Kahraman dışarıda kıyamet kopmuyormuş gibi hâlâ monitöre kısık gözlerle bakıyordu. Turan'ın gerginliğini umursamamaya çalışıyordum ki bebeğim de kasılmasın. O da biraz zordu tabii!

"Bebek sağlıklı," dedi Kahraman sakince. Gülümsedi. "Kasılmalar travmaya bağlı ama düşük riski görünmüyor. Rahim kapalı, plasenta sağlam, kalp atışları düzenli. Bir süre gözlemde kalacaksın fakat korkmana gerek yok. Bebeğin iyi durumda."

"Abi dur!"

"Çekil dedim lan!"

Tam o anda kapı açıldı. Öfkeyle dolup taşan bir adam gibi değil, resmen fırtına gibi içeri girdi Turan. Gözleri kıpkırmızı, nefesi kesik kesikti. Bir anlığına bana bakınca içimdeki korkunun yerini huzur aldı ama onun yüzündeki dehşet hâlâ gitmemişti.

"Sezin..." dedi kalınlaşmış sesiyle. Bir adım attı, sonra birkaç adım daha... Yanıma vardığı gibi dizlerini yere yasladı. Bir eliyle saçlarımı okşarken gözleri atmaca gibi üstümü kontrol ediyordu. "Allah belamı versin,

sana bir şey olsaydı... sana... bebeğimize..." Bir elimi tuttu ve alnını elimin üzerine yasladı. "Öldüm sandım," diye fısıldadı. "Göktuğ hastaneye indiğinizi haber verince dünyam başıma yıkıldı. Gelene kadar beynimi kemirdim."

"Canım... Bir şey yok ki..." Sonra öfkeyle nefes aldım. "O aptallara sana söylememelerini tembih etmiştim."

"Tembih mi? Kızım sen kafayı mı yedireceksin bana? Düşünmeyi unuttum, gelene kadar üç kere kırmızı ışıkta geçtim. Kaza yapıyordum anasını satayım."

"O yüzden söylememelerini istedim işte..." dedim sesim kısılırken. "Bak buradayız. Bebeğimiz iyi. Kahraman Bey kontrol etti."

Kahraman hafifçe boğazını temizledi, "Şimdi sizi daha da rahatlatacağım," dedi. Monitörü Turan'a çevirdi. "Bakın, minik savaşçınız burada. Kalp atışı gayet güçlü."

Turan gözlerini monitöre dikti. O anda gözlerindeki tüm o savaşçı öfkesi eridi, yerine bambaşka bir ifade geldi. Dudakları aralandı, boğazı düğümlenmiş gibi donakaldı. Gözlerinden geçen hisleri yakalamak zordu. Korku, minnet, aşk, sevgi, endişe, telaş... Ama en güçlüsü... korumacı hisleriydi.

"Ne olursa olsun... bundan sonra söz veriyorum..." diyerek bana döndü. Alnını karnıma yaslayıp defalarca kez öperken saçlarına parmaklarımı geçirdim. "Seni, sizi asla yalnız bırakmayacağım. Bir daha asla tek başına..." Sustu ve sonra, "Bundan sonra helikoptere falan binmeyeceksin," dedi kesin bir sesle.

"Daha neler!" diyerek güldüğümde kaşları çatıktı.

"Ne demek daha neler? Sezin ödüm bokuma karıştı yavrum. Gözünü seveyim. Bir daha yok..." Ona bakarak başımı iki yana salladım. Bu konuda kazanamayacağını anlayınca dudaklarından bir nefes verdi. "Tamam, çocuk on yaşına gelene kadar biraz adrenalinsiz bir hayat..."

Kıkırdayarak onu ensesinden çektim. "Hiç benlik değil," derken yanağından öptüm. Kahraman, "Aslında... zamanı," dediğinde birden ona döndük.

"Neyin?" dedi Turan kaşlarını çatarak.

"Kalp atışlarını dinlemenin," dedikten sonra cihazını hazırlamaya başladı. "Bu haftalarda kalp sesleri daha net duyulur. Travma sonrası onu duymaya ihtiyacınız vardır."

"Yani daha önceden duyabilir miydik? O zaman niye bu zamanı bekledin doktor?" diye sordu Turan. Elleri yumruk gibi sıkılmıştı ama gözlerinde

bir anlık yumuşama belirdi. "Gerçekten duyacağız yani?" diye sordu. Sesi ilk defa daha alçak, daha umut doluydu.

"Bir aydır kontrole gelmediğiniz için dinlemedik," dedi Kahraman. Jel şişesinin kapağını açarken soğuk dokunuşun tekrardan geleceğini biliyordum ama önemsemedim. Turan başucuma oturup elimi tuttu. Avuçlarımız birbirine kenetlendi. O an gözümden yaş süzülürken Turan'ın başparmağı gözyaşımı sildi.

Hormonlar... Evet, hormonlar!

Kahraman cihazı karnıma bastırdığında kısa bir sessizlik oldu. Odaya sadece cihazdan gelen hafif parazit sesi doldu. Sonra...

Gup, gup, gup...

Birden kalp atışı odada yankılandı. Minicik ama güçlü, düzenli... Hayattı. Bizim hayalimizdi. Turan'ın dudakları aralandı. Sanki nefesi kesildi. "Bu... bizim bebeğimizin sesi mi?"

Başımı sallarken gözlerim dolmuştu. "Evet..." diye fısıldadım. "Mucizemiz."

"Duyuyorsunız, küçük yüreği de güçlü. Dakikada 160, çok sağlıklı. Korkmayın, gayet iyi ilerliyorsunuz," dedi Kahraman. "Bebeğinizin de sizin de dinlenmeye ihtiyacınız var. Bundan sonra sakinlik ve kontrollü dinlenme ile devam etmelisiniz."

"Dinlenme derken? Operasyon yasağı mı koyuyorsunuz?" diye sordu Turan kaşlarını kaldırarak.

"Kesinlikle," dedi Kahraman kesin bir ifadeyle. "Operasyon, kovalamaca, kaçış, patlama, her şey rafa kalkıyor."

"Bebeğimiz de istediğini alma konusunda inatçı," dedi gülerek. Turan elimi sımsıkı tutuyordu.

Göğsüme bir öpücük kondurduğunda kahkaha attım. "Resmen beni dinlenmeye aldırdı ama annesinin sözünü de korudu. Bitene kadar bekledi."

Tam o an Aslı'nın sesini duydum. "Sezin nerede!"

"İçeride," dedi Şükrü.

"Çık lan önümden. Seziş iyi mi! Şükrü!" bağırışından sonra bir tokat sesi daha geldi. Kaşlarımı kaldırarak güldüm.

Şükrü, "Benim artık psikolojim bozuldu. Ben de destek istiyorum. Parasını Turan abi ödeyecek!" diye bağırdı. Kapı açıldığında en önde Aslı göründü. Arkasından gelen Keleş de odaya dolunca sesleri duydular.

Gup, gup, gup, gup...

Yan taraftaki Kubat'ı görünce gözlerim doldu. "O... bebeğin sesi mi?" diye sordu donakalırken.

Dolu gözlerimle onu başımla onaylarken hepsinin gözlerinin dolduğunu gördüm. İlk kez bebeğimizin kalp seslerini ailemizle dinliyorduk.

"Bu gerçek mi?" diye sordu titrek sesiyle Göktuğ. "Bu... bu inanılmaz bir şey. Dayısının gülünün sesi mi bu?"

"Ama böyle kalabalık giremezsiniz!" diye bağıran Kahraman ayaklandı fakat odadan girmeye devam eden kalabalığa şaşırarak baktı. "Hâlâ geliyorlar."

Nizami, Şükrü, Göktuğ, Serkan, Kubat, Fırat abi, Alparslan Aksakallı, Firuze Akkurt, Serdar Komutan, Metin amca, Tekin amca, Aslı, Ziyafet, Melike Nisan, Sevil abla, bebek arabasındaki Umut ve Umay... Hepsi odaya doluşmuştu.

"Siz ne ara geldiniz?" diye şaşırarak doğrulacaktım ki Turan beni geri yatırdı. Kendisi ayaklandı.

"Lan niye ordu gibi içeri giriyorsunuz? Yasak!" dese de hepsi duygusaldı.

Metin amcam, "Torunum mu o?" diye fısıldadı duygusal bir şekilde. Kafamla onayladığımda Tekin amcamın omzuna dönüp yüzünü sakladı. "Çok duygulandım lan!"

Aslı ağlayarak, "Minik bebeğin kalbi... İlk kez..." diyerek yüzüme bakarken kafamı salladığımda ağlıyordum. "Ağlama," dedi Aslı. "Ağlama, mucize gibi bir şey bu. Resmen sesi var."

"Hormonlar," dedim ağlamamı durduramazken. "Hormonlardan..."

Turan, "Dışarı çıkın, bakın Kahraman kızıyor," dese de Kahraman laf anlatmaktan vazgeçmiş gibi sandalyesine kurulmuştu.

"Otur," diye fısıldadım Turan'ı elinden tutup yanıma çekerken. "Dinlesinler sevgilim. Ailemiz onlar." Turan yanıma geri kuruldu. Gülümseyerek ailemize döndüm. "Ailemizin yeni üyesi de sesini duyuruyor," dediğimde Sevil abla burnunu çekti.

"Ay inanmıyorum, Sezin ve Turan'ın bebeği oluyor ve biz sesini dinliyoruz! Neler yaşadık ya! Nelere şahit olduk? Daha dün gibi... Tunceli'de Sezin'de yemek yerken Turan ve Sezin'in kavgasına şahit olduğumuz gün," diye bağırdı sonra.

Hepimiz kahkaha atarken yabancı olan Firuze, Metin ve Tekin amcalarım, Melike Nisan, Aksakallı ve Serdar Komutan da gülmüştü. Bir ağızdan gürültülü bir şekilde tebrik ederlerken Turan'a döndüm.

Turan gözlerini monitörden zar zor bana çevirdi. Yavaşça eğildi ve alnını karnıma yasladı. "İşte bu sesi... mümkünatı yok unutmamın. Ömrüm boyunca hatırlayacağım," dedi kısık sesle. "Ne olursa olsun, her şeyin savaşmaya değdiğini hatırlatıyor."

Parmaklarımı saçlarına daldırdım. "Sen o sesi ne zaman unutursan... ben sana hatırlatırım," dedim hafifçe gülerek.

O küçücük kalp sesi... bize hayatta kalmanın ne demek olduğunu hatırlatmıştı.

"Bunu kutlamamız lazım. Hem savaşımız bitti hem yeni canımız geldi!" diye bağırdı Firuze. Gerçekten öyleydi.

Savaşı kazanmıştık ve bebeğimiz geliyordu. Ona anlatacağım çok fazla şey vardı. Öncelikle babasını anlatacaktım ona uzun uzun. Güçlü, vazgeçmeyen, kararlı ve beni her daim sevdiğini hissettiren babasını. Kızarken bile sesi kısık çıkan babasını.

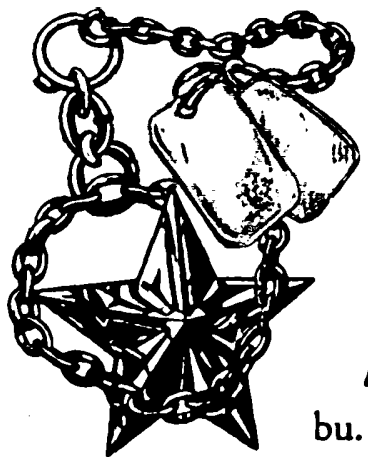
Sonra... ailemizi anlatacaktım. Kimsesiz kaldığımı düşündüğüm anda beni saran kan bağım olmayan ailemi... Onun sesini ilk kez hep birlikte dinlediğimiz ailemi...

Beni tanıyan hiç kimsenin gelemeyeceği bir yerde olmak istiyordum, diyor Slyvia Plath. Ben, beni tanımayan kimsenin de başaramayacaklarını başarıyordum.

Benim gibi olmayacak bir çocuk büyütüyordum karnımda. Çocuğumuzun elinden tutacak kocaman bir ailesi vardı mesela.

Aile hep... Keleş'ti çünkü.

Ayışığı Kitaplığı

32. SAVAŞ BİTTİ

Sezin Akkurt,
2022 Kasım, Ankara.

Savaş bitti.

Söylemek için yıllardır beklediğim bir cümleydi bu.

Savaşı bitirdik. Tek bir kişi yapmadı bunu. Hepimiz elbirliğiyle savaşarak, en küçükten en büyüğüne kadar herkesi bitirdik.

Bizim başarımızdı ve bunu biz elde etmiştik. Aylarca değil, yıllarca süren bir çabaydı ve yaşadığımız hiçbir şey hayal değildi. Biz gerçektik, yaşadığımız her şey gerçekti.

Savaş bitti.

Karnımdaki minik can böylesi bir dosyaya şahit olduğu için, yıllarca ona anlatacağımız güçlü bir hikâyemiz olduğu için içimde tarifi imkânsız bir gurur vardı. Biz bu yolun sonuna kolayca yaklaşmamıştık, kolayca kazanmamıştık.

Kafamda bazı çekinceler vardı. Geçmişi anlatırken hangi acılarımızı saklayacaktık, hangi cesaretten bahsedecektik? Mesela karnımda o varken bir patlamaya şahitlik edip onu kaybedecekmiş gibi hissettiğimden bahsetmeli miydim? Ya da Özgür'den bahsetmeli miydim? Bu savaşın başında hiçbir şeyi olmayan yalnız bir kadın olduğumu anlatmalı mıydım?

O yalnızca anne babası ve yakınımızdaki insanların büyük bir savaştan çıktığını mı bilmeliydi yoksa... yoksa o yolun başından itibaren her şeyi mi?

Karşımda duran insanlara bakarken ve kısık gözlerle izlerken bir elim karnımda, diğer elim yüreğimdeydi. Bir karar vermem gerektiğini biliyordum. Bu kararı verebilmek zordu ve bu zorluğu beraber yenebileceğim yanımdaki adamın koluna yaslandım.

Karan Tokmak ve helikopterin içindeki diğer iki kişi patlamadan sağ çıkamamıştı. İzel Tokmak kurtarılmıştı ve abisiyle babasının kendisine neler yaşattığını anlatıp şahitlik yapmak istiyordu. Mazhar Tokmak binada, sorgu odasındaydı. Konuşması bekleniyordu fakat kendisi sessizdi.

Biz de hapishanedeydik. Sinan'ı konuşturmaya çalışan Metin Kaza, Tekin Kaza ve Albay Serdar Köktür'ü izliyorduk.

Serdar baba, "Sinan, ben seninle burada günlerce oturabilirim. Sessizce izleriz birbirimizi, bakışırız karşılıklı. He... ben önünde sonunda bu kapıdan çıkıp gideceğim fakat sen hiçbir zaman gidemeyeceksin. Bundan sonra

bir hayatın yok," deyince Sinan dik dik ona baktı. "Yine de... sana bir şey vaat edebilirim."

Sinan kaşlarını kaldırdı. Devamını biliyormuş gibi dudağının kenarı havalandı. Kendine olan bu güveniyle onu boğmak istesem de sessiz kalarak yalnızca karşımdaki görüntüyü izledim.

Albay konuşmayı sürdürdü. "Konuşursan ceza indirimi isteriz. Firuze Akkurt bizim tarafımızda. Eğer işbirliğine yaklaşırsan-"

"Beni öldürün," dedi Sinan dümdüz bir sesle. Bakışlarını Metin ve Tekin amcalarıma çevirdi. "Sizinle çalışmayıp da yaşadığınızı bilen kişilerin yaşamadığına eminim. Zaten kafama sıkacaksınız. Neyin tiyatrosunu sürdürüyorsunuz siz?"

"Kafana sıkmayacağız," diyen Metin amca yavaşça masaya ellerini koydu ve ağır ağır onun yüzüne eğildi. "Seni öldürmeyeceğiz, Sinan. Sana yardımcı olacağız. Fakat önce senin bize yardımcı olup vermen gereken bilgiler var."

"Nasıl yardımcı olacaksınız?" dedi alayla gülerek. "Nasıl bir indirim bu?"

"İnfazının olmayacağı bir indirim. Konuş, istediğimizi alalım."

Bir süre etrafındaki adamlara baktı ve en sonunda... Sinan gözlerini kıstı. Direncinin son kırıntılarını yokluyordu. Sonra birden gözbebekleri hafifçe büyüdü. O an anladım, bir çözülme anıydı bu. "Ne istiyorsanız anlatırım ama önce bana koruma ve infazın kaldırılmasını garantileyin."

Albay hafifçe gülümsedi. "Konuşacak mısın?"

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Yaşamak için konuşacağım."

Bakışlarında bir boşluk oldu. Yıllarca oynadığı oyunun, içinde sıkıştığı karanlığın sonuna geldiğini anlıyorduk. Ve biz hapishanedeki o karanlık odada, tarihin yönünü değiştirecek kelimelerin dökülüşüne şahit oluyorduk.

Tüm plan ayarlanmıştı. Sinan'ın verdiği isimleri, Mazhar'la ve terör gruplarıyla işbirliği yapan herkesi, Firuze'nin verdiği izinlerle birlikte tek tek tutuklamaya başlamıştık. Karşısında durduğum ekrandan Turan'ın üstündeki kamerayı izliyordum. Otelde kalan bir adamı tutuklamak üzere İstanbul'daydık. Tüm bu süreç boyunca Aksakallı asla operasyonlara fiziki dahil olmamı istemediği için masa başındaydım.

En küçük aksilikte kimseyi dinlemeyerek operasyona koşacağımı bildiği için dört güç; Albay Serdar Köktür, Korgeneral Metin Kaza, Korgeneral Tekin Kaza ve Korgeneral Alparslan Aksakallı başımdaydı. Bir de onların ekürisi Bige Demirhan ve benim ekürim Serkan Direk.

"O değil de Kubat olmasaydı acaba nasıl başlayacaktık avlanma operasyonlarına?" diye sordu Nizami. Kulaklığına konuştuğu için biz de sesini

alabiliyorduk. Hâlâ olanları idrak edemiyormuş gibiydi. "Nasıl ikna ettin lan onları? Bir daha anlat."

"Oğlum on kere falan anlattım," dedi Kubat nefes nefese. Koşarak yer değiştirdikleri için nefes seslerine kadar alabiliyorduk.

"Abi bir daha anlat!" dedi Göktuğ hevesle. "Biz o an neye şahit olduk senin haberin var mı? Aksiyon filmi çekiyordunuz, mısırım olsaydı yiyerek izlerdim."

"Hayatımın en heyecanlı anıydı," dedi Şükrü kahkaha atarak. "Turan abi kızı kurtardı, iple kendini helikoptere çekti, Kubat helikopterden helikoptere atladı, ele başını yakaladılar, Karan öldü, koca bir silah deposunu patlattı. Rüya gibiydi."

"Mazhar, Karan'ın ne bok yediğini sormak için bizi tuttuğu eve geldi. Ben de Ali'nin muhbir olduğunu ve görmek için silah deposuna gitmemiz gerektiğini anlattım. Helikopteri ayarladılar, bana güvenmeme şansları yoktu. İkisi de helikoptere binince planı kafada bitirmiştim. Sonra sizin depoda olduğunuzu görünce Mazhar ateş emri verdi, ben de herifi itip pilotun kafasına sıktım. Ali helikopterin başına geçerken Karan'ı bayılttım, Mazhar'ı aldım, oradan çıktım."

"Sanki sabah rutinini anlatıyor. Rahatlığa bak amına koyayım," dedi Turan ters bir sesle. Onun sesini duyunca içim neşeyle doldu. "Bu kadar eğlence yeter. Göktuğ, durum değerlendirmesi."

"Bulunduğum konumdan görebildiğim korumalar dışında şüpheli durum yok komutanım. Hedef, odasında yalnız görünüyor. Binaya giriş yapabilirsiniz."

Nefesimi tuttum. Turan, "İyiyiz," dediğinde bunun ne Keleş'e ne de yanımdaki adamlara söylenen bir şey olduğunu biliyordum. Bana diyordu. Sessiz bir yemin gibiydi ve yüreğime kuruluyordu.

"İyiyiz, sendeyim," dedim mikrofona doğru. Sesim fısıltı gibi çıksa da duyduğunu biliyordum.

Kamerasına doğru elini kaldırıp bir kez dokunduğunda beni duyduğunu anladım. O tek hareket çok şey anlatıyordu bana. Ben de sendeyim diyordu.

Yokken bile onunla olduğumu gösteriyordu. Herkesin içinde bile bana ait olduğunu belli edecek kadar kesindi.

Gülümseyerek onu izlerken Bige, "Âşıkların dili mi bu?" dedi ters bir şekilde. Ona itici bir şekilde baktım. Kıskanmasın! "Asker sevdiği olan böyle anlaşıyor demek ki."

"Şşşt," dedi Metin amcam yanımda durup elini masaya dayayarak. Onlara birkaç metre uzaklıkta bir evde ekipmanları kurmuştuk. Hamile olduğum için onların yanında olamamak içimdeki adrenalinin kursağına taş bastırsa da yine de onlarlaydım. Kalbim onların yanında atıyordu.

Oradaydım işte. Bir ekranın başında, bir kameraya dokunuşta, sessiz yeminin ardında... Turan'ın yanında.

Operasyon yönetimini bana veren Aksakallı eliyle emri verdi. Otelin on ikinci katındaydı hedef. O an parmaklarım bilgisayarın klavyesinde titremeden gezindi, kamera açılarını değiştirip koridoru odakladım. Ekranda Turan'ı ve ekibi açıkça görebiliyordum. Keleş siper almıştı. Arkamda duran Aksakallı boğazını temizleyince başımı hafifçe ona çevirdim. "Hazır mısınız, Sezin?" diye sorar gibi baktı yüzüme.

Normalde Firuze de burada olurdu fakat o; gerekli dosyaların düzenlenmesi, boşanma ve emekliliğe hazırlıkla uğraşıyordu. Onu neredeyse hiç göremiyorduk.

"Hazırım komutanım," dedim. Kulaklığımı ve mikrofonu son kez kontrol ettim. "Alp önünüz açık. Dikkatli olun."

"Olumlu, 904 numaralı odadaki hedefe ilerliyoruz," diye karşılık verdi Turan. Kalbim hızlı ama odaklı atıyordu. Hamileliğimin beni yavaşlatmasına izin veremezdim. Uzakta olsam da onların güvenliğini düşündüğümden emin olmalılardı. "Keleş 5 ve Keleş 6, merdivenlerden ilerleyin. Keleş 4 ile asansörden çıkacağız."

"Anlaşıldı," dedi Nizami ve Şükrü.

Keleş artık dokuz kişi olmasa da kodlarını bırakmıyorlardı. Herkes kim olduğunu biliyordu. Keleş 9'un da kim olduğu ezberimizdeydi. Özgür Toklu. Ondan başka dokuz numara olmayacaktı.

Otelin loş koridorlarına kameralardan bakarken gözlerim her hareketi izliyordu. Parmaklarım klavyede, bakışlarım ekranlar arasında gezinirken kulaklığımda adamların ayak seslerini, kontrollü nefes alışlarını duyuyordum. Asansörden inmelerini takip ettim.

"Hareketlilik görünmüyor. Siz fark ettiniz mi?" diye sordum eğilerek.

"Negatif," dedi Kubat. "Koridor temiz. Hedefe yirmi saniye."

Kubat ile Turan namluları yukarıda, dikkat kesilmiş halde ilerliyordu. Aynı anda Nizami ve Şükrü sessizce merdivenden son kata ulaştı.

"Keleş 5 konuşuyor, pozisyondayız," dedi Şükrü.

O anda önümdeki monitörde, odanın hemen karşısındaki güvenlik kamerasını aktif hale getirdim. Göktuğ konuştu. "Hedef camın önünde telefonla konuşuyor. Odada yalnız. Tekrar ediyorum, yalnız ve korunmasız."

Tam o anda Şükrü'den ses geldi. "Merdivenin köşesinden gözetliyoruz. İki adam yan taraftan geldi. Biri, adamın korumalarının eşkaline uyuyor. İndirelim mi?"

"Etkisiz hale getirin," dedim dikkatlice. Ekranda Nizami ani bir hamleyle birini duvara yapıştırdı, Şükrü sessizce diğerini yere aldı. Artık adamın korumalarının ikisi de baygındı. Turan hızla kapıya yanaştı.

Turan, "Kapı mekanik. Patlatmaya gerek yok, kıracağız," dediğinde amcalarım, Aksakallı ve albay beni dikkatle izliyordu. İşime karışmayacaklarını belli ediyorlardı.

Onları umursamadan, "Üç, iki... Kırın!" dedim ve kapı açıldı. Turan'ın kamerasına geçtim.

Kubat ve Turan aynı anda içeri girdi. İkisinin kamera kaydı arasında gidip geldim. "Yere yat!" diye bağırdı Kubat kulakları inleten bir hırsla. Hedef silahına uzanmaya çalıştı ama Turan bir hamlede adamın kolunu büktü, dizine bastırarak yere yatırdı. Nizami ve Şükrü de hemen içeri doldu.

"Temiz!" diye bağırdı Kubat. "Hedef etkisiz."

Onu izlediğimi bilen Turan kameraya başparmağını kaldırdı. Albay Serdar arkasına yaslandı, gözucuyla bana baktı. "Ben demiştim. Dağlarda inleten, masa başında ağlatır demiştim. Kaçıncı adamdı bu?" diye sordu.

"Dört," dedi Serkan kalın bir sesle. "Sezin ve Keleş'in paketlediği dördüncü adam bu."

"Sezin etkisi," diyen albay gülümseyince ona küçük bir tebessümle karşılık verdim.

"Ekibim en iyisi," diyerek gözucuyla Aksakallı'ya baktığımda onun sorgulayıcı bakışlarıyla karşılaştım. Dosyayı neredeyse bitirmiştik ve hâlâ bir gelişme yoktu. Hâlâ işimizin başına dönmemiştik. "Keleş etkisi derim ben buna."

Ekrandan izlediğim kelepçelenen adam yüzükoyun yatarken, "Mazhar Tokmak ve yurtiçi, yurtdışı örgütlere yardım ve yataklıktan tutuklusun. Avukatın gelene kadar konuşmama hakkına sahipsin," dedi Kubat.

"Operasyon tamam, adamı getirin," dedikten sonra geri çekildim ve Aksakallı'ya döndüm. "Kaldı bir. Sonra verilen tüm isimleri tutuklamış oluyoruz."

"Tebrik ederim," dedikten sonra dudağının kenarıyla gülümsedi ya da ben öyle sandım. "Seni almakla iyi bir karar verdiğimi biliyordum. Sana da söylemiştim, sen çok kıymetli bir hazinesin."

Tam o an, Turan adamı çenesinden tutup yüzünü ekrana çevirdi. "Selam söyle, masadan izliyor seni," dediğinde Bige kahkaha attı.

"İnfazcın yine unutmadı. İnanılmaz. Her seferinde sana selam göndertiyor!" diye kahkahalarının arasından konuştu. "Size inanamıyorum ya!"

Ben de sabır çekerek gözlerimi kaçırdım. Beni sürekli utandırmasa olmuyor muydu? Fakat haklıydı. Gerçekten de Turan yakaladığımız her adamla bana selam göndertiyordu.

"Selam Kaza de," dedi Turan adamın suratını sarsarak.

Adam acıyla, "Selam, Kaza," deyince Serkan ve amcalarım da gülmeye başladı. Göz devirsem de adamımın ince düşüncesine içim eriyordu, yalan söyleyemezdim.

Suçluları yakalayıp karısına selam gönderten Turan Alp Akkurt'la evlenmek şahsi hayatımızdaki en iyi karar oldu, Seziş!

"Ben yapmadım. Keleş yaptı," diyerek altını çizmeye çalıştım. "Biliyorsunuz. Onlar olmasa ben de başaramazdım. Sadece masa başında-"

"Hayır," dedi Aksakallı kesin bir sesle. İnkârımı yok saydı. "Senin için yaptılar. Sadece senin için."

Benim için yapmışlardı. Hamile olduğumu söylediğimde bana verdikleri sözleri tutuyorlardı. Bu iş hemen bitecek demişlerdi ve son damlalarına kadar kendilerinden ne isteniyorsa yapıyorlardı. Hatta kendilerinden istenmeyeni bile yapıp hemen bu işi bitirmek istiyorlardı.

Bebeğimin, karnımdaki evladımın bir savaşın içine doğmasını istemiyorlardı.

"Bu ne demek peki?" diye sordum. "Benim için yapmaları kötü bir şey mi? Zaaflardan mı bahsedeceksiniz? Kullanmayı en sevdiğiniz şeydir çünkü onlar."

Kaşlarını kaldırdı. Herkes ikimizin arasında esen soğuk rüzgârların farkındaydı. Burada olmaktan şikâyetçi değildim, hatta Alparslan Aksakallı'ya karşı nefret beslemiyordum fakat hepimiz biliyorduk ki halen daha bize meslek konusunda açıklama yapmamıştı.

Bizler asker insanlardık, sırtımızda kırk kilo çantalarla, ağır silahlarla dağlarda gezerdik. Ben zaten masa başında kalacağımı biliyordum fakat Keleş? Bunca başarıya bir açıklamayı hak etmiyor muydu?

Onları Özgür'ün intikamını kullanarak yanına aldığını biliyordum. Beni de eğer ki Turan'ı bırakmazsam onu benden alacağını söyleyerek sıkıştırmış, sonrasında mesleğimi geri vereceğini söyleyerek tuzağa düşürmüştü. Firuze'yi bu dosyaya dahil etme sebebi, İbrahim Konmaz cinayeti açığa çıkmasın diyeydi.

İnsanların zaaflarını kullanmayı iyi biliyordu, nereye nasıl oynayacağının farkındaydı. Şimdi karşıma geçip Keleş'in işe duygu karıştırıp benim için yaptığını söyleyebilirdi. Ondan bunu bekliyordum.

Metin amcam arkamda durduğunda Aksakallı bakışlarını çok yavaş bir şekilde amcama çevirdi. "Yeğenim merak ediyor, Alparslan. Yeğenim için bu operasyonu hızlıca bitirmek istemeleri kötü bir şey mi?"

"Neyden bahsettiğimi anlıyorsun, Metin," dedi Aksakallı gözlerini kısarak. Amcalarımın ikisine de sabırla bakmaya çalıştı. Sağ arkamda Tekin amcamı da hissedince işin ciddiyete bindiğini fark ettim. "Bu tehlikeli."

"Tehlikeli olan ne?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Dişlerini sıkan Aksakallı, "Sana anlattım," diyerek bir adım atınca Metin ve Tekin amcam iki omzumdan tuttular. Hareket ettirmediler fakat sanki... bu bir gözdağıydı. Aksakallı'nın bana dokunmaması için... "Beni dinlememişsin, küçük Kaza."

"Alparslan operasyon bitti," dedi Tekin amcam sert bir sesle. "Adamı alıp sorgulatmamız lazım. Şimdi bunun sırası değil."

Metin amcam girdi konuşmaya. "Çünkü şu an bunun sırası değil."

Neyin sırası değildi? Aksakallı ne yapacaktı ya da Keleş'in benim için bir şeyler yapmaları ne anlama geliyordu? Biz aileydik! Elbette birbirimiz için çabalardık.

Aksakallı bir bana, bir amcalarıma baktı ve sonra, "Fark ettiklerinde müdahale edeceklerini biliyorsunuz," dedi ve başını iki yana sallayarak amcalarıma bir mesaj verdi. "Böyle devam etmez." Noktayı koyduğunu belli ederek arkasını dönüp giderken gerilen omuzlarını, beyazlar taşıyan kısa saçlarını, uzun boyunu, üstündeki siyah kıyafetlerini, botlarını, yapılı vücudunu izlemeye devam ettim.

Onlar benim için uğraşıyorlarsa ben de Keleş için yapıyordum. Onlar mesleklerine, tek gayelerine geri dönsün diye.

33. NE GECE NE KARANLIK NE ÜMİTSİZLİK

Son adamı tutuklayışımızın üzerinden bir hafta geçmişti ve tutukladığımız herkes konuşma taraftarıydı. Her biri Mazhar'ın işlerini, bağlantılarını ifşa ederken İzel de konuşmuştu. Babası ve abisinin kendisini kullandığını, onun hesapları üzerinden para akışı olduğunu, ailesinin kendisini insanlara sattığını ve en sonunda sevkıyatla birlikte götürülmesi için tahta bir kutuya konulduğunu söylemişti. O gün onu oradan çıkarmasaydık öleceğine emindi.

Ona kalacak yer ve iş ayarlamıştık. Babasından şikâyetçi olmuştu. Firuze bu süreçte herkesle ilgilendiği için asla yüz yüze gelememiştik. Onu telefondan ararken bir yandan da duştaki su seslerini dinliyordum. Kızlarla sözleşip Sevil ablalarda buluşacaktık. Turan da Kubatların evine geçeceğini, kız kıza kalmamıza saygı duyacağını ama en küçük bir kasılmada dahi onu aramamı istediğini söylemişti.

Bir an bile yanımdan ayrılmayıp ayrıldığında da sürekli benimle haberleşmek istediğini anlıyordum tabii ki. Bir kez yanımdan ayrıldığında yaşadığım o korkunç travma yüzünden ben de uzak kalmak istemiyordum.

Halen daha üstümüzden korkuyu atamamıştık. Şırnak'ta, helikopterin içinde bebeğimi kaybedeceğimden o kadar emindim ki şimdi korku dolu bir çabayla elimi sürekli karnımda tutuyordum. Sanki onu ellerimin arasında tutabilecekmişim gibi...

Turan'ın da her zaman olduğu gibi uykuları yarımdı. Aklına geldiği her an beni kontrol ediyor, en küçük lafımda hazır olda dikiliyordu. Korkuyorduk. Anne baba olunca anlarsınız diyen herkesi çok iyi anlıyordum. Belki henüz kucağımda değildi bebeğim fakat... şimdiden ona bir şey olacak endişesine ruhumu teslim etmiştim.

Sen böyle değildin ama anne olmak sana nasıl yakıştı, Seziş. Sen bunun için doğmuşsun gibi!

"Sezin?" diye seslenen sesi duyunca daldığım yerden kurtulup omuzlarımı dikleştirdim.

"Nasılsın, Firuze?" dediğimde karşıdan bir nefes sesi geldi. Sıkıntılı bir nefesti.

"Dosyalarla uğraşıyordum. İki gün sonra mahkemeye çıkacağız. Onları ayarlıyorum. Mazhar dosyası çok karışık. Bu işin içinden avukatları da çıkamayacak." Bir çakmak sesi duydum. Sonrasında nefesini üfledi. "Sen nasılsın? Ağrıların var mı?"

"İyiyim, ağrılarım yok ama canım sürekli bir şey istiyor," dedim kahkaha atarak. Onunla bunu paylaşmak bile aramızdaki bağın gerçek olduğunu hissettiriyordu. Ondan artık nefret etmiyordum. *Ondan hiç nefret ettin mi ki, Sezi?* "Geçen gece canımın ne istediğine inanamayacaksın."

"Ne istedi?"

"Barut kokusu," dedim yutkunarak. "Resmen buram buram o kokuyu duymak istedim. Turan da beni poligona götürdü." Kahkaha atarken onun da şaşırarak güldüğünü duydum. O gün herkes ayaklanmıştı. Gecenin ikisinde istediğim o kokuyu en sonunda poligona giderek alabilmiştim. O gece Metin ve Tekin amcalarım, Korgeneral Aksakallı ve albay gözlerini kaşıyarak yanımızda durmuştu. Silah ateşlendikten sonraki kokuyu almış, çok şükür rahat bir uyku çekebilmiştim. "Bebeğim annesine çekecek diye korkuyorum. İnsanın canı barut kokusu çeker mi?"

"Askerliği özlediğini biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum," dediğinde kıkırdadım. "Alparslan bittiğini söylüyordu en son."

Bu ne demekti? Hayır, hayır, elbette dosyanın bittiğini biliyordum fakat...

Ayaklanarak yatak odasından çıkarken Turan duymasın diye sesimi kıstım. Banyodaydı fakat onun kulaklarının ne kadar keskin duyduğunu iyi biliyordum. "Korgeneral değil, Alparslan diyorsun," diyerek mutfağa ilerledim. Sürekli sıcakladığım için dümdüz buz kemirdiğimi bile hatırlıyordum, canım hep soğuk bir şeyler istiyordu. Kendime buzlu bir su çıkardım. Sonrasında derin bir nefes aldım. "Aranızda bir şey mi var?"

Sonuçta boşanmıştı. Artık Firuze Akkurt değil, Firuze Tezer'di. Başka bir adamla arasında ilişki olması çok doğaldı. Yıllarca sevilmediği, yabancılık çektiği bir evliliğin içindeydi. Şimdi onu yargılamazdım.

"Bir şeyler var," diyerek beni düzelttiğini duyunca sırıttım. "Bana yardımcı oluyor. Arkadaşlık ediyor."

"Ne demek istediğimi anladın ama çeviriyorsun," dediğimde güldüğünü duydum. Samimi, içten bir gülüştü. "Turan şu an seni duymuyor ama ikinizin arasındaki o arkadaşlıktan rahatsız olduğunu tahmin edebiliyorsundur."

"Bu yaştan sonra kimlerle arkadaşlık edeceğimi oğluma soracak değilim," dedi gülerek. "Aramızda romantik bir şeyler yok. Genç değiliz.

Dışarıda yemek yemek, dosyalarda çalışmak ya da içmek tarzı şeyler yaşıyoruz."

"Ama... kapını gözlüyor mu?"

Sessiz kaldı. Yıllarca Mustafa Yavuz'un kapısını gözleyen bir kadındı. Artık birilerinin onun için uğraştığını, çabaladığını görmek ona da seviliyormuş gibi hissettirmiyor muydu? Aksakallı'nın ona karşı ne hissettiğini bilmiyordum fakat... güzel şeyler hissettiğini anlayabiliyordum. En azından Firuze'yi mutlu ediyordu.

Ayrıca yan yana geldiklerinde o kadar karizmatik duruyorlardı ki! Ne zaman onları yan yana görsem heyecanlanıyordum. Hislerimle yeni tanışıyor gibiydim. Çabuk duygulanıyor, çabuk heyecanlanıyor, çabuk ağlıyordum ama... çocuk yapıyordu! Hormonlardandı aslında. Yoksa ben Alparslan'ın içinde olduğu bir şeye heyecanlanmazdım. Yani... istediğimi vermediği sürece.

"Sezin... ben Alparslan'ı gençliğimden beri tanırım. Onun duruşundan, işini iyi yapışından, kararlılığından her zaman etkilendim. Hatta biliyor musun..." Yutkunduğunu duyunca kaşlarımı kaldırdım. "Alp'in isminde belki payı vardır." Şaşırarak güldüm. "Yani evet, onu düşünerek verdim. Onu hukuk fakültesinde öğrenciyken tanımıştım. Daha sonra onunla yüz yüze tanıştığımda ve bir dosyada çalıştığımda ne kadar iyi bir karar verdiğimi anladım. Alp'in de her zaman onun gibi güçlü bir adam olacağını düşündüm ve farkındaysan..."

"Benziyorlar," dedim gülerken. Alp'in ismini Alparslan'ı düşünerek verdiğini asla düşünmemiştim fakat ciddiydi. Gençliğinden beri tanıyor muydu? Bu yeni bilgiler şok ediciydi. Mustafa uğruna feda ettiği gençliğinde Mustafa'yı bırakıp Alparslan ile olsalardı nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim. "Çok benziyorlar. Hatta bazen bu benzerlik sinirlerimi bozuyor. Düşünmek istemediğim şeyler geliyor aklıma."

Ya Alp de yaşlanınca Aksakallı'ya benzerse? Allah korusun!

"Alparslan ile bu birkaç ayda kurduğumuz dostluk değerli lâkin ben aşk insanı değilim. Ben otuz dört yılımı bir adamı severek geçirdim ve maalesef ki başkasını sevebileceğimi sanmıyorum."

Yalan söylüyordu! İnanamıyordum... bana yalan söylüyordu! Emindim yalanından.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun," diyerek suyumu yudumladım. "Kararın ne olursa olsun, ne ben karşında dururum ne Turan ne de Melike. Sen mutlu olmazsan hiçbirimiz mutlu olmayız," dediğimde burnumu çektim. Gözümden bir yaş düştü. Onu belki bir evlilikten kurtarmıştım fakat karanlık

bir sevdanın gölgesinden de kurtarmak istiyordum. Ona karşı içimde çözümleyemediğim bir zaaf vardı.

Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum.

Hormonlar, Seziş! Hormonlar...

"Bunu biliyorum, Sezin. Ben zaten mutluyum. Kızımla aramı düzeltmek için, oğluma kendimi kanıtlamak için ve Uraz'la barışmak için her şeyi yapacağım. Önce bu dosyalardan kurtulmam lazım."

"Peki nasıl hissediyorsun? Boşanmadan beri."

"Özgür," dedi nefes alan bir sesle. "Emekli olursam daha da özgür belki... bilmiyorum. Mustafa boşanma isteğimi iyi karşıladı ve hemen boşandık ama seninle konuştuğumuz o günden beri..." Derin bir nefes aldı. Birden kıkırdadı. Genç bir kız gibi gelen sesini duyunca bakışlarım dondu. "Aman Allah'ım bunları hayatım boyunca kimseyle konuşmadım..." dedi utanır bir sesle.

"Anlatabilirsin," dediğimde tekrar güldü.

"Sen kapını gözleyeni bul dedikten sonra Alparslan'ın o kapıdan girdiği halini aklımdan çıkaramıyorum. Hayatımda hiçbir erkek... yani oğlum haricinde hiçbir erkek benim için o kadar... endişelenmemişti."

Anlayabiliyordum. Suikasta uğradığı gün, Aksakallı'nın tavırlarıyla bocaladığını kendi gözlerimle görmüştüm.

"Mustafa'yı suçluyor muyum? Ah, hayır! Gerçekten hayır, Sezin. Yani ona niye kızayım ki? Sen cesaret vermeseydin belki onu da rahat bırakamayacaktım. Onunla aramızdaki aşk yıllar önce bitmişti, bu yüzden onu da sorumlu tutmuyorum. Aslında artık ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. Bana kendini anlatması güzel bir şeydi. Arada bir duraksasa da hızlı konuşuyordu. Sanki her an bu şekilde hissetmenin kendisine yasak olduğunu düşünüp kendisini kapatacaktı.

Aslında ben de kendimi genç kız gibi hissetmemiştim. İşime çok bağlıydım. Sonra... Alp'le tanışmıştım.

"Şimdi yeniden bir kadın gibi, hayır bu doğru cümle olmayacak, yeniden genç bir kız gibi hissetmek çok saçma!" Sesi yükseldi. Heyecanını anlayınca dudaklarımda minik bir gülümseme oluştu. "Beni anlıyor musun? Bir adama hiçbir zaman ihtiyacım olmadı, ben kendi ayaklarımın üstünde durabilmek için tabanlarıma çiviler çaktım. Fakat bir adamın beni düşünmesi, bir şeyleri halletmesi, benim sevdiğim şeyleri ezberlemesi... Bilmiyorum." Birden duraksadı ve hızla ekledi. "Kusura bakma, ben böyle konuşmazdım. Saçmalıyorum. Söylediklerimi unut-"

"Hayır, hayır!" dedim lafını keserek. "Bana anlatabilirsin. Senin yanında olduğumu biliyorsun. Saçmalamıyorsun da."

"Yaşım göz önünde bulundurulduğunda böyle hissetmem tabii ki çok saçma. Bu yüzden sanki böyle konuşunca, ne bileyim... Senin ne haddine diyorum kendime? Elli üç yaşında, boşanmış bir kadınım, emekliliğe ayrılmaya çalışıyorum ve hoşlanmak mı? Yani Allah aşkına! Bana yakışmayan bir şey... Ama işte bilmiyorum, Sezin!" Konuşmakta bu kadar zorlanmasını anlayabiliyordum. Alp'le tanıştığımda ben de böyleydim. Kimseyle konuşamıyordum bile. En azından Firuze için ben vardım. "Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum."

"O halde neden dosyaların arasında boğuşuyorsun? Onu ara, görüşmek istediğini söyle. Ya da ne bileyim, yemeğe çıkın. Firuze anlamıyor musun? Sevilmek böyle hissettirir, bu saçma değil." Duraksadığını hissettim. "Alparslan aşırı ketum ve garip bir adam ama konu sen olunca resmen genç bir delikanlı gibi davranıyor. Allah aşkına! Mustafa'yı unut, yaşadıklarını unut, yaşayamadıklarını da unut. Geçmişi unut. Geçmiş bir gençlik hatası, bundan sonrası senin zamanın!"

"Yani, benim için aşk bitti diye ben..." Kelimelerini bir araya getirirken zorlanmış gibi duraksadı. "Aşk biter mi?"

"Doğru aşk bitmez. Mustafa bitti mi?" diye fısıldadım.

Duraksadı ve birden kahkaha attı. "Bitti." Sesi hayret doluydu. "Mustafa bitti. Kendimi nasıl bir cehennemde yaşattığıma şaşırıyorum yalnızca. Yirmi yedi yıl bir zindandaydım ve şimdi beraat ettim. Bitti." Yine güldü. "Ama başka birini düşünmek beni heyecanlandırıyor."

"O halde aşk hiç başlamamış," dedim sırıtarak.

"Bu tarz meselelere çok uzak kalmışım! Bir arkadaşla dertleşmeyeli çok uzun zaman oldu," dediğinde anlayışla gülümsedim. "Teşekkür ederim," dedi fısıldar gibi bir sesle. Yüzümdeki gülümseme soldu. "Daha önce hiç böyle hissetmedim, Sezin. Ben her zaman işine odaklanan bir kadın oldum ve yıllar sonra ilk kez biri tüm odağımı bozdu diyebilirim. Onu arayıp yemeğe davet edeceğim!"

Turan'ın elinde minik bir kutuyla yatak odasından çıktığını görünce açık konuşmamaya dikkat ettim. "Senden haber bekliyorum. Bana herhangi bir saatte mesaj atabilirsin. Seni yargılamayacağımı unutma," dediğimde Turan'ın kaşları çatıldı.

"Neyi yargılayacakmışsın?" Birkaç adımda yanıma geldi ve kutuyu bırakıp ellerini tezgâha yaslayarak boynuma eğildi. Dudaklarını boynuma dokundurduğunda gülümseyerek sırtımı ona yasladım.

"Annenle konuşuyorum. Selam vermek ister misin?" dediğimde bakışları önce telefonuma, sonra yüzüme döndü.

"Siz telefonda da mı konuşuyorsunuz?" Kaşları hâlâ çatıktı. Aramızın düzelmiş olmasına mı, yoksa telefonda konuşacak kadar düzelmiş olmasına mı şaşırdığını bilmiyordum. Telefonu işaret edince konuşması gerektiğini anlamış gibi kasıldı ama yine de omzumun üzerinden eğilerek, "İyi misin anne?" diye sordu.

Aramayı hoparlöre aldım. "İyiyim Alp, sen nasılsın?" dedi Firuze çekingen bir sesle. Onu çekinir halde dinlemek Turan'a daha büyük bir şaşkınlık yaşatmış gibi yüzüme dönüp garip bir yüz ifadesi yaptı. "Babalığa hazırsın, değil mi?"

"Hazırım," dedi benim şapşal kocam. Annesiyle bunu hiç konuşmamıştı bile, değil mi? Baba olacağını öğrendiğinden beri hiç... hiç annesi ona nasıl olduğunu sormamıştı. Firuze çabalamaya başlayacak gibi duruyordu. "Sen hazır mısın babaanneliğe?"

"Hem de nasıl! Alışveriş için cinsiyeti öğrenmeyi bekliyorum. Benden istediğiniz her şeyi yapacağımı sakın unutmayın." Ben de şaşırarak telefona döndüm. Turan'la gözlerimizi kırpıştırarak birbirimize baktık. Pekâlâ... Firuze bayağı bir değişmişti. "İlk torunum olacak. Dünyanın en şanslı çocuğu olacağına emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederiz," dedim telefona doğru. "Yakında ziyaretine geliriz. Evden çıkmamız gerekiyor. Tekrar konuşuruz. Söylediklerimi unutma," dediğimde gülerek veda etti.

Telefonu tezgâha bıraktıktan sonra Turan'a dönüp kollarımı boynuna sardım. "Mazhar dosyası çok kapsamlı, onlarla uğraşıyorum falan dedi. Bir de emeklilik için de bir yandan uğraşıyormuş." Dudaklarına doğru uzandığımda ellerini tezgâhtan çekmeden derince öptü. Ne konuştuğumuzu merak etmemesi için açıkladım ve kesinlikle Alparslan'ı atladım. Turan, konu Aksakallı ve annesi olunca aşırı huysuz oluyordu. "Boşandığından beri nasıl hissettiğini sordum. Özgür dedi, biliyor musun?" Omuzlarımı kaldırıp dudaklarımı büzdüm. "Anneni kurtarmış gibi hissetmem saçma mı?"

"Sadece annemi değil," diyerek tekrar dudaklarımdan öptü. "Sen her şeyi kurtarıyorsun, Kaza. Bataklıktan, zorluktan, karanlıktan..." Ellerini kalçalarıma koyup beni tezgâhın üstüne oturttuğunda yanağından öptüm. Ona olan aşkım içimde her geçen gün büyüyordu. Aramızdaki tüm bağlar daha kuvvetli, daha sert, daha sağlam bir hale geliyordu. "Sezin, seni o kadar çok seviyorum ki..."

Dudaklarıma tekrar yapışmasıyla dudaklarımı araladım ve onu öpmeye başladım. Tadı bana dünyaları veriyordu. Bakışına, dokunuşuna, sözüne, öpüşüne olan özlemim artmaya başladı. Kafamı yana eğerek parmak uçlarımla omuzlarına tutundum. Onu kendime çekerken nefes nefese dudaklarından ayrılıp yanaklarından, çenesinden ve boynundan öpmeye başladım. Rotamı ne ben biliyordum ne de o...

"Sana her bir zerremle âşığım. Girdiğin her zorluktan, hissettiğin her karanlıktan seni kurtarırım. Yaptığım her şeyin sebebi de amacı da sensin. Her şey sen mutlu ol diye... Senin çocukluğun kurtulsun diye," diyerek onu kendime çektim. "Sana söz veriyorum canım. Kaybettiğin ne varsa hepsini tek tek kazanacağız. Hepsini tekrar yaşatacağım sana. Unuttuğun şeyleri tekrar öğreteceğim."

O bana yaşam vaat etmişti. Ailem yok diye eksik hissederken tüm eksikliklerimi doldurmuştu. Ben ne kadar düştüysem o kadar kaldırmıştı. Belki çocukluğum kötü değildi ama tüm kötü anlarımı silmişti. Sıra bendeydi. Onun kaybettiği ne varsa vermek istiyordum.

"Öğrettin fıstığım. Sen bana en başta aşkı öğrettin, sonra da aileyi öğrettin," diyerek ellerini karnıma yasladı. "Sezin sen benim her şeyimsin. Söz değil, safsata değil. Sen benim her şeyimsin. Aldığım nefes, baktığım yol, göğsümde taşıdığım yumruk kadar kalp, elim, ayağım, evim, yurdum... Ben senden önce hiçbir şeydim."

"Benim her şeyim sensin," dedim ben de aynı şekilde. "Sensiz çeyrek de değilim, Alp. Sensiz hiçbir şeyim. Sensiz yokum."

Dudaklarına tekrar ulaştım ve öpmeye başladım. Kalçamı sıkarak kendisini bana bastırdığında ihtiyaçla titredim. Zar zor ayrılıp yandaki kutuyu önümüze getirince gözlerimi kırpıştırarak baktım. Öpüşmeyi niye bırakmıştık? Bu kutu neyin nesiydi?

"Ne bu?" dedim sızlayan kadınlığım ve dudaklarımla birlikte. Ona ihtiyacım vardı. Dünya biraz bekleyecekti çünkü yeni aşerdiğim şey bir adım ötemdeydi. Kocamı aşeriyordum!

Kutunun kapağını kaldırdığında gördüğüm haki yeşili, minik ayakkabılarla nefesim kesildi. "Bebeğimizin ilk ayakkabısı," dediğinde gözlerimi aceleyle ona çevirdim.

Bakışlarındaki ışık ruhumu çıplak bıraktı. Gözlerim doldu ama ağlamadım. Dudaklarımı ısırarak ayakkabılara uzandım. Küçücüktüler... Avucumun içini doldurmayacak kadar küçüktüler hem de.

Bu minik ayakkabılar en sevdiğim renkte, en sevdiğimden en çok seveceğime hediyeydi.

Parmak uçlarımla narin bir dokunuşla okşadım sanki bir mucizeye dokunuyormuşum gibi. Karnımdaki minik, gerçekten bir mucizeydi. Babası da o mucizeye en büyük şanstı.

"Sen ve bendik. Her şeyimiz tekken birbirimize çift olduk ve şimdi düşündükçe kalbimin patladığı bu minik cana ilk hediyesinin babasından olmasını istedim. Çünkü artık biziz, aileyiz, büyüyoruz," diyerek ellerini belime götürdü. "Sefil hayatıma doğan en güzel ışık sendin. Gündüzümü, gecemi yaşanacak hale getirdin. Şimdi o da güneş gibi geliyor, Kaza'm. Ne gece var ne karanlık ne de ümitsizlik. Sen bana öyle bir şey hediye ediyorsun ki... Benim ona ilk hediyem ne ki? Umutsuzca bir çaba benimki. Senin bana verdiğin hediyenin yanında hiçbir şey..."

Kalbim göğüskafesimi patlatacaktı. Patlasa kemiklerim ona saplanacaktı. Canımı acıtmayan, canıma can katan bir acıydı. "Alp... sen..." Gözlerimden düşen yaşları parmak uçlarıyla narince sildi. "Sen nasıl güzel bir adamsın. Ben ne sevap işledim de senin gibi bir adam beni sevdi?"

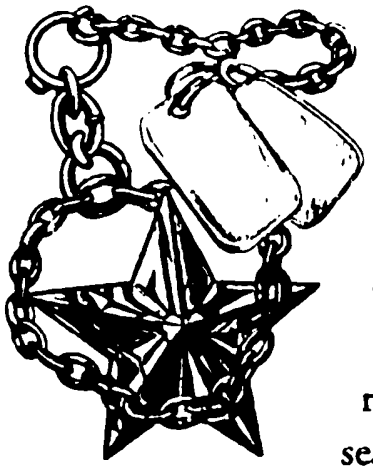
"Sen sen oldun, ben seni sevdim. Sen bir şey yapmasan da seni severdim," dediğinde ona sımsıkı sarılarak dudaklarına yapıştım. Bu sefer yeni bir hayatın başlangıcını ona hissettirerek öptüm.

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Seni kalbimin attığını hissettirecek kadar seviyorum," diyerek ellerinden birini tuttum ve kalbimin üstüne götürdüm. Hissetsin istedim. Duymak yetmezse kalbimi çıkarıp eline verebilirdim.

Turan beni yumuşak fakat ruhuma sızar şekilde öpmeye başladığında ikimiz de misafirliğe gideceğimiz gerçeğini unutmuştuk. Beni kucağına aldığında ona sımsıkı tutundum. Yatak odasına girerken, "Aşeriyorum yine," dediğimde yüzüme döndü. Gözlerinin etrafındaki kirpikleri parmaklarımla okşadım. "Hayat boyu da aşereceğim tek şey sensin. Yine aşeriyorum."

"Beni her saniye elinin altında bulacağına emin ol bebeğim," diyerek beni yatağa yatırdı ve her bir zerremi özenle öperek ilgilendi. Geç kalmak umurumda değildi.

Kocamı aşeriyordum ve sevişmeden bırakmayacaktım!

34. SEVMENİN VAKTİ YOKTUR

Keleş'in yaşadığı siteye girip arabayı park ettikten sonra Turan yanıma gelip elimden tuttu. "Biraz erken çıkalım. Çok çabuk uykum geliyor. Şimdi ses de kaldırmaz benim kafam. Sevil abla da başlıyor, şöyle zor böyle zor diye. Çocuk sahibi olmak zorsa zor. Niye sürekli hatırlatıyor ki! Korkutuyor beni!" Turan ileriye bakarken beni dinliyor ve sürekli gülüyordu.

"Allah aşkına yani! Ben zaten gerginim. Travmalardan çıkmışım, gerginlikten çıkmışım! Bana Umut, Umay anlatıyor! Ziyafet de ev alışverişinde, biliyorsun onlar da bizim gibi sade nikâhla evlenmek istiyor. Zaten Kubat'ın gelecek kimsesi yok... Şükrü de boş verdi. Kendi aramızda yine eğleniriz."

Turan gözlerini kısarak hafifçe eğildi ama ne yaptığını anlamadığım için konuşmaya devam ettim. "Aslı var... canımın için hâlâ dertli evlenme teklifi alamadığı için. Biraz dertleşiriz işte, dedikodu yaparız. Sen çok geç olmadan kapıyı çal, bebeğin uykusu geldi de götür beni. Tamam mı-"

"Lan!" diye bağırdı birden. Kafam direkt karşıya dönünce çardakların birinde iki kişinin kafalarını gördüm. "Bu şerefsiz benim kız kardeşime mi sarılıyor lan?" Gözlerimi kısarak odaklanmaya çalışırken Turan, "Sen ne yapıyorsun lan!" diye öyle bir bağırdı ki kalbim ağzıma geldi.

"Eyvah, abim!" diye bağırdı bir ses. *Melike Nisan.*

Siktir!

Turan kafasını eğerek karanlıkta kalan Göktuğ ve Melike ikilisine bakarken, "Senin çıranı yaktım, Göktuğ!" diye bağırdı.

"Alp, dur!" diye bağırsam da çoktan koşmaya başlamıştı. Göktuğ, Melike'den uzaklaştığı gibi topuklarını götüne vurarak kaçarken, "Ben bu işten pis kokular alıyorum dedim! Ben dedim!" diye bağırdı Turan.

Peşine düşen Turan'a dönüp baktı Göktuğ. "Abi dostça sarılma!"

"Seni dostça sikeceğim, Göktuğ!"

Göktuğ kaçarken Melike yanıma gelip koluma asıldı. Dudakları şişmişti ve gözleri de dehşetle bakıyordu. Kafayı yiyecektim. Bir de öpüşmüşler miydi? "Öldürecek! Abla bir şey yap!"

"Hiçbir şey yapamam. Buraya geleceğimizi biliyorsunuz, birkaç saat fingirdemeden duramadınız mı!" diye bağırdım öfkeyle. "Benden günah gitti. Dövsün. Hak etti Göktuğ. Ben de seni döveceğim."

"Abla vallahi sadece sarıldık, sadece biraz... konuşuyorduk."

"Konuşmaktan dudakların şişmiş, Melike!" dedim öfkeyle koluna tokat atarak. Kolunu tutarak bana ihanete uğramış gibi baktı. "Bırak, yesin dayağını. Salaklar sizi. Hak ettiniz bunu!"

Çardakların arasından bağırışlar yükselmeye devam etti. Turan'ın sesi karanlıkta yankılanıyordu. "Göktuğ ben seni eninde sonunda döveceğim. Beni yorma!"

"Ya, Turan abi! Sen de benim ablamı çaldın! Ben sana böyle mi yaptım?"

"Senin ablan benim karım lan!" diye bağırdı Turan onun arkasından koşarken. Göktuğ da hızlıydı ama Turan ondan daha hızlıydı. Göktuğ'a çok yaklaşmıştı. "Karım lan o benim! Çocuğumun annesi! Sen ne anlatıyorsun?"

"Kubat abi! Kubat abi yetiş! Yetiş Göktuğ'u öldürecek abim! Çok fena!" diye bağıran Melike'yi duyunca bakışlarım karşıya döndü. Kubat ve Fırat abi evlerinin olduğu bloktan çıkmıştı. "Fırat abi bir şey yapın!"

Kubat, "Biz yardım etmek için gelmedik, canlı izlemek için geldik," diyerek çardağa geçince Melike ağlamaya başladı.

"Biriniz kurtarın Gök'ü!"

Turan, Göktuğ'u yakaladığı gibi bir tane yumruk yedirince içim cız etti. O sırada telefonum çalmaya başlayınca küçük adımlarla yürürken telefonu açtım. "Ay Sezin, ne oluyor öyle! Turan öğrendi mi? Ne bu yaygara?" diye sordu Sevil abla.

"Öğrense iyi," dedim kafamı kaldırıp balkonda yan yana dizilmiş bizimkileri görünce. Sevil abla, Aslı, Ziyafet, Nizami ve Şükrü yan yana dizilmişti. Hatta doğru görüyorsam Aslı, Nizami ve Şükrü çekirdek çitliyordu. "Bizzat gözleriyle gördü!"

"Eyvah! Kaçış yok o zaman!" dedi ve yanına döndü Sevil abla. "Turan gözleriyle görmüş. Vallahi bu gece izleriz artık! Aslı bana da ver şu çekirdekten."

Kafamı iki yana sallayıp derin bir nefes aldım. Resmen eğlence arıyorlardı. "Benim kardeşimden uzak duracaksın lan!" diye bağırdı Turan bir tane tokat atıp Göktuğ'u yere sererken. "Sana vermem lan kardeşimi!"

"Vermek falan..." dedi Melike yüzünü buruşturarak. "Ne kadar çirkin lafla-"

Ensesinden tutup kendime çektim. "Bana bak," dedim Melike'nin gözlerinin içine bakarak. "Koş şimdi, Turan'a yetiş. Önüne geç. Yalvar, ağla, yere at kendini. Yoksa Göktuğ'u bu gece mezara gömer."

"Ne?" dedi gözlerini kocaman açarak. Turan, Göktuğ'a bir tane daha tokat yedirince Göktuğ acıyla sızlandı. En azından vicdanlı kocam vardı. Yumruk değil, tokat atıyordu. Atıyordu atmasına da... çocuğun suratı kıpkırmızı olmuştu.

"Abi ne yaptım ya! Allah aşkına! İnsaflı vur bari."

"İnsaflı mı? Sen insafı unut oğlum. Kardeşimin bir metre değil, bak bir santim bile yakınında görmeyeceğim seni!"

"Bir santim ne ya! Abi dur! Yapma. Ah, ciğerim!" Göktuğ kafasını kaldırdı ve beni gördüğü gibi elini kaldırdı. "Abla Melike'ye dikkat et. Onu sevdiğimi söyle. Her şey aşkımız için!"

Beni delirteceklerdi!

Melike lafımı yeni idrak etmiş gibi koşarak abisinin önüne geçti. "Abi dur! Gözünü seveyim. Biz sadece konuşuyorduk. Abi lütfen!"

"O ne dedi? Aşkımız mı?" diyen Turan, Göktuğ'a tekme yedirdi. Melike, abisinin önüne geçmeye çalışırken bu sahneye gülmeden edemiyordum.

Göktuğ eliyle kafasını koruyarak cenin pozisyonuna geçti. Onlara yaklaşınca bir yerdeki kerize, bir de kocama baktım. Turan'ın tokadı Melike'yi aşıp Göktuğ'un kafasına bir güzel yerleşince Göktuğ acıyla inledi.

Daha fazla bu tiyatroya devam edemezdik çünkü sitede yaşayan diğer insanlar da meraktan balkonlara ya da pencerelere çıkmaya başlamışlardı. Turan'ın yanına geldim, hemen elini tutup durdurdum. "Tamam aşkım, yeter. Çocuğun yüzünü alev topuna çevirdin," dedim.

"Karışma, Sezin! Bu çocuk benim kardeşime yürümeyecek! Ben bu şerefsizin karı kız muhabbetlerini biliyorum. Benim kardeşim bunun ağzına meze olamaz! Kimsesiz sanmasın kardeşimi!"

Ne kıymetli kardeşi varmış! Göktuğ'u tanımıyormuş gibi konuşuyordu. Ayrıca Göktuğ konuşmuştu. Çapkınlık yaptığı bir dönem vardı fakat aylardır sadece Melike ile ilgileniyordu.

Elimi karnıma koyup kaşlarımı çattım. "Aa ama sen de!" dedim delirerek. "Göktuğ kimsesiz mi? Sen abiysen ben de ablayım. Kardeşime vurup durma. Delirtme beni, Alp!"

Göktuğ karnını tutarak yerden yarım yamalak doğruldu, bakışları hâlâ Turan'a kilitliydi ama sesi bana döndü. "Sezin abla... yumruk yerim ama pes etmem. Ben kararlıyım, ne olacaksa olsun. Melike için... değer. Sen de bu kardeşine sahip çık."

Turan gözlerini kapattı. Dişleri hâlâ sıkılıydı ama yumuşamaya başlamıştı. "Sezin... bak... ben bu çocuğun yolda kokusunu aldığı kızın numarasını alıp neler yaptığını anlattığı hikâyeleri dinledim! Benim kız kardeşim o kızlara benzemez!"

"Abi ben bunu inkâr mı ediyorum ya?" Göktuğ başını kaldırdı ve elleriyle korumaya çalıştı. "Ama şimdi gerçek aşkı buldum, Turan abi! Sizin evliliğiniz bana ilham oldu!" dedi gözlerini yüzüme dikerek. "Benim için aşk... sizin aşkınız gibi olacak!"

Turan bir an durdu. Kaşını kaldırıp bana baktı. Göktuğ konuşmasaydı onu korumaya devam edecektim fakat işi gücü şovdu. Dudaklarımı kıpırdatarak, "Şovmen," deyince Turan bir hışımla Göktuğ'a dönüp, "Şovmen!" diye bağırdı. Kulağından tutup Göktuğ'u yavaşça ayağa kaldırdı. "Kalk!"

Göktuğ inleyerek ayağa kalkarken Melike elini abisinin koluna koydu. Önüne geçmeye çalıştı. "Abi lütfen... Lütfen! Hem bak, Sezin yengem bile yanında! O kötü biri değil. Ne yapabilir ki Göktuğ bana? Bir şey yapamaz! Yapmadı da... Sen yoktun, yengem yoktu, annem, babam yoktu, Uraz abim yoktu, Göktuğ vardı!"

Turan kaşlarını çatarak ona döndü. "Ne anlatıyorsun Melike sen?" dedi sinirden gülerek. "Hayırdır kimsesizdin, sokağa düştün de haberimiz mi yok?"

Melike hepimizi şaşırtarak omuzlarını dikleştirdi ve geri adım atmadan, "Hayır," dedi sertçe. Ondan beklenmeyecek bir kararlılıktaydı. "Bazen etrafında ne kadar insan olursa olsun, birinin gerçekten seni dinlemesine ihtiyacın oluyor. Beni hiçbiriniz duymadınız."

"Pardon?" dedim kaşlarımı çatarak ona dönüp.

"Abim görevdeydi, sen onun yolunu gözlüyordun. Ziyafet abla, Sevil abla, Aslı abla zaten kendi çevresiyle ilgilendi. Uraz abim yoğun bakımdaydı. Kuzenlerim aramaz oldu, arkadaşlarımdan uzaklaştım. Ne annemin gözü gördü beni ne babamın... Bir tek Göktuğ baktı bana. Bir tek o gördü beni," diyen Melike kendisini açıklamaya çalıştı. İşin garip tarafı, becerdi de. Ben onu anlıyordum. "Hiçbir şey söylemeden, beni kırmadan, benden bir şey istemeden öylece yanımda durdu. Kim yapar bunu abi? Kim kime yapar?"

Seven sevdiğine yapardı.

Gerçekten de aylardır onlarlaydım ve Göktuğ'un bir saniye bile Melike'nin yanından ayrılmadığına birinci gözden şahittim. Mezun olmasını sağlamış, her gün kütüphanede ona eşlik etmiş, kızın gözü neye değse

içinde kalmasın diye yapmaya çalışmış, herkes dağılmışken onu toplamaya çalışmıştı. Şimdi kime laf düşerdi?

"Melike gir içeri," dedi Turan sakinleşmeye çalışan bir boğa gibi. Benimse bakışlarım Melike ve Göktuğ arasında gidip geliyordu. Birbirlerine attıkları kaçak bakışlardaki anlamları yakalamamak için kör olmak gerekirdi.

Körkütük âşıklardı işte!

"Girmeyeceğim! Göktuğ'u bırakacaksın, biz birlikte gideceğiz!" dedi Melike başını dikerek.

"Melike içeri gir," dedi Turan yine korkutucu sakinliğiyle.

"Hayır! Bizi en iyi sizin anlamanız gerekiyor!" diye çığlık attı Melike. "Birbirinizden en başından beri etkilendiğinizi söylediniz kaç kere. Şimdi niye ben bunu yaşayamıyorum!"

"Yaşın küçük," dedi Turan ona sertçe dönerek. "Senin daha yaşın küçük, yeni mezun oldun!"

"Hemen evlenmeyeceğim sizin gibi! Hem... siz dört ayda evlendiniz ama ben on aydır âşığım Göktuğ'a!"

Göktuğ ona öyle bir baktı ki kaşlarım kalktı. Bakışlarında yalnızca tek bir duygu yoktu. Şaşkınlık, sevinç, boğazına baskı yapan bir sevgi... Göktuğ titreyen bir sesle, "Bunu ilk kez söylüyor," derken gözlerinden çıkan ışıkları izledim sanki.

"On ay mı!" diye bağıran Turan, Göktuğ'u yakalarından tutarak kendisine çevirip kafasını çocuğun burnuna gömdü. Göktuğ burnunu tutarak geriye savruldu.

"Dur!" dedim. Göktuğ burnunu tutarak gerilerken Turan'ın önüne geçtim. "Çekil. Vurma çocuğa artık, yeter!" Göğsüne ellerimi koyup onu geri götürmeye çalıştım. "Yaptığının doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Ona vurunca eline ne geçecek!" Ne kadar itersem iteyim hem yerinden kıpırdamıyor hem de bana bakmıyordu. "Alp... Alp kramp giriy-" Bakışları ateş gibi bana döndü, korkuyla yüzüme ve karnıma baktı. Eğilip beni kucağına alacakken koluna elimi koyup durdurdum. "Bana bak diye yalan söyledim. Kramp yok. Beni duyup duymadığından emin olmam lazımdı."

Yüzü daha büyük bir öfkeye büründü. Gözleri deli gibi bakıyordu. "Dalga mı geçi-"

"Sus," dedim direkt. Gözlerindeki ateşi söndürmek ister gibi, "Onlara bir bak," diye fısıldadım. Nefes nefese bakışlarını kenara çevirdi.

Burnunu tutarak yerde iki seksen uzanan Göktuğ'un başındaki Melike'nin telaşlı, endişeli ve meraklı bir şekilde onu kontrol edişini izledik.

"Çok özür dilerim. Gök çok özür dilerim. Abim böyle biri değil aslında. O yalnızca beni çok sevdiği için... Canın yanıyor mu? Çok özür dilerim. Ben senin nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum."

Göktuğ başını hafifçe yana çevirdi. Burnunun kenarından akan kanı koluyla silmeye çalıştı ama Melike elini tuttu. "Dur, yapma," diyerek ceketinin cebinden peçete çıkardı ve onun yüzünü silmeye çalıştı.

Göktuğ onun gözlerinin içine baktı, o an burnundan akan kanların umurunda olmadığını anlayabiliyordum. Göktuğ fısıldayarak ona bir şey söylerken yavaşça elini kaldırdı ve Melike'nin önüne gelen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp yanağına dokundu.

Turan'ın burnundan öfkeyle nefes alıp bir adım atacağını anlayınca koluna yapıştım. "Yapma sevgilim," diye fısıldadığımda ilerlemedi fakat her an saldıracakmış gibiydi. "Görmüyor musun?" Tek kız kardeşini korumak isteyen, öfkeli ama saçlarını ördüğü, oyunlar oynadığı kız kardeşinin büyüdüğüne tanık olan duygusal bir abiydi o yalnızca. "Birbirlerini sevdiklerini görmüyor musun?"

Bakışlarını alamadı kardeşinden. "Ne zaman vakti olduğunu ben bilirim. Sevmenin vakti vardır."

"Sevmenin vakti falan yoktur," dedim anlayışla. "Sevmek alarm kurmak gibi değil. Alarmdan önce uyanıyorsun bazen ya da alarmı kapatıp uykuya devam ediyorsun. Ya kaçırıyorsun ya da kendin kalkıyorsun. Bakıyorsun, tanışıyorsun, yaşıyorsun, görüyorsun ve birden fark ediyorsun ki sevmişsin. Bunu biliyoruz sevgilim. Biz de yaşadık."

"Biz başkayız," dedi yutkunarak. Tabii ki de başkaydık ama onlar da başkaydı. Herkes aynı olmak zorunda değildi. "Kız kardeşim o benim. Benim kucağıma doğdu, ben büyüttüm onu. Her anında yanındaydım. İlk adımında, ilk düşüşünde, ilk ağlayışında, ilk gülüşünde... Pencerede beni bekleyen kızdı o..."

O da farkındaydı işte. "Ama artık büyüdü," dedim. "Artık abisinin dönmesini bekleyen küçük kız değil."

"Ben böyle hayal etmemiştim," dedi dişleri arasından. "Ne bileyim... Melike kırk beş yaşındayken bir adamdan hoşlanır, adam gelir bizden ister, sonra evlenirler diye düşünüyordum."

"Kırk beş mi? Alp," derken kahkahamı tutamadım. "Saçmalama. Sen öyle bir adam değilsin." Elimin birini saçlarına götürüp taradım. Yavaş yavaş yumuşuyordu sanki. "Sen çok anlayışlı, modern, kız kardeşinin sevgilisini anlayan, onun hayatına karışmayan bir abisin."

"Modern falan değilim, geri kafalı olacağım ben!" Hayretini bana da hissettirir gibi yüzüme baktı. "On ay diyor, Kaza. On aydır, gözümün önünde... Ben bu iki salak arkadaş diye düşünürken." Yine aklına geldiği için birden öfkeyle adım attı ama yine onu durdurdum. "On ay ulan... Ayakta uyumuşum. Öldüreceğim onu!"

"On aydır sevgili değiller," dedim onun kolunu okşayarak. Bıraksam Göktuğ'a bodoslama dalacaktı. "Göktuğ'un haberi bile yoktu. Şurada birkaç ay oldu birbirlerine açılalı."

Sertçe bana döndü. "He bir de birkaç ay oldu yani Sezin! Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Olayın bana döndüğünü fark edince zihnimde hemen bir çıkış yolu aradım. Sinsi yanımı zorladım, yeni çözümü bulduğum gibi kaşlarım çatıldı.

"Bana ne bağırıyorsun be!" diye bağırıp kolunu cimcikledim. Yettiyse yetmişti! "Benim üstüme niye geliyorsun ya! Hamileyim ben! Bıktım tamam mı? Bıktım! Sürekli sakinleş diye uğraşıp duruyorum ama yok! Bir de üstüne üstlük bana kızıyorsun. Ben de insanım ya! Senin çocuğunu taşıyorum!"

Turan bir anda donakaldı. Benden böyle bir çıkış beklemediği kesindi. Bense... zaten Göktuğ'un dayak yemesi, Melike'nin aşkını itiraf etmesi ve onların arasındaki bağ dolayısıyla duygusaldım. "Sezin ben sana bağırma-"

"Sanki çocuğu tek başıma doğuracağım! Herkes bana istediği gibi davransın tabii! Ben kimim? Kocam beni dört ayda tavlıyor, kardeşi on aydır âşık olunca vay efendim olmaz! Artık bizden de olmaz, Turan! Bu ilişkiyi on aya tamamlamak için altı ay sevgili kalacağız!"

"Altı ay sonra doğuracaksın. Çocuğumuz olacak bizim!"

"Sen daha kardeşinin âşık olduğunu bile anlamayan birisin. Kızın gözü önünde sevdiği adamı dövdün. Yarın öbür gün kızımız olunca ona da mı böyle davranacaksın!" Turan olayı nereye çektiğime inanamaz gibi bakıyordu ama ben kararlıydım. "Altı ay sonra doğacak çocuğumuz etkileniyor, ben etkileniyorum! Ama ben geldim seni ikna etmeye, anlamaya çalıştım. Hata bende. Yarın öbür gün anlayışsız bir babası olursa çocuğumun! Ah, ah!"

Bir an kaşlarımı çatıp bakışlarımı etrafta gezdirdim. Herkes bana ne halt yediğimi merak eder gibi bakıyordu. Saçmalıyordum! Turan'ın dikkatini Göktuğ ve Melike'den aldığımı fark edince elimi belime götürüp arkamdan onlara kaçmaları için işaret ettim.

"Ya bu aşkı kabul eder, Göktuğ'u rahat bırakırsın! Ya da..." Kimse bana kocama yalandan trip atarken ne yapmam gerektiğini söylememişti. Aklıma hiç de bir şey gelmeyince donakaldım. "Ya da..."

Maalesef insanın akıllı kocası olmayagörsün. Benim çabamı anladığı gibi sırıttı. Tüm oyunum suya düştü. "Ya da tabii..." diyen Turan beni yakalayıp birden kollarının arasına alınca bağırdım.

Kocan seni suçlamasın ve Melike ile Göktuğ'u unutsun diye oynadığın oyun fark edildi, Seziş! Artık çok iyi bir oyuncu değiliz!

"Uzak dur benden! Altı ay sevgili kalacağız. On aya tamamlamadan tekrar kocam olamazsın!"

"Üçkâğıtçı Seziş," diye fısıldayışını duyunca gülecek gibi oldum. Dudaklarını kulağıma sürterek eğildi ve beni kucağına aldı. Kollarımla ensesine sarıldım. "Beni oyuna getirirken utanmıyor musun?"

"Hiç de bile," dedim burun kıvırarak. "Kardeşlerimden uzak duracaksın! Ben onların yanındayım! Hele bir Göktuğ'a dokun, o zaman dokunamayacağın şeyler listesini e-postana ileteceğim!"

"Sezin!" diye hayretle çıkışsa da omuz silktim.

"Helal be! İşte âşıkların dostu, Seziş!" diye bağıran sesleri duyunca kafamı kaldırdım. Sevil abla, Nizami, Aslı, Ziyafet, Şükrü beni alkışlıyordu. Daha garibi, sitedeki insanlar da alkışlıyordu. "Reis tiyatronun kralını oynadı."

"Beni sizler var ettiniz," desem de hemen kocama dönüp, "Onlara karışmayacaksın," diye fısıldadım. "Kimseye... annene dahi karışmayacaksın."

"Anneme karışmam gereken bir durum mu var, Kaza?" dediğinde elimi karnıma koyup kahkaha attım.

"Hayır canım. Sen de havadan nem kapıyorsun. Ben onu demiyorum... Yani... şey-" Etrafa bakındım. Formdan düşüyordum. Artık kocasını kandıramayan bir kadın mı olacaktım! "Yani kimseye karışma diye dedim. Aklıma ilk annen geldi, Firuze beni andı herhalde."

Turan gözucuyla arkamızda kalan Göktuğ'a bağırdı. "Gel buraya," deyince Göktuğ koşa koşa yanımıza ulaştı. "Melike sen de arkama geç," deyince Melike de hızla abisinin arkasında durdu.

Burnundan akan kanları sildiği için yüzünde biraz kan izi vardı. Onun dışında yediği tokatlardan da yanakları kıpkırmızıydı. "Buyurun komutanım."

"Sen... seviyor musun benim kardeşimi?"

"Yani..." diyen Göktuğ, Melike'ye dönüp baktı. Dudakları aşağı doğru kıvrılırken utangaç bir şekilde gülümsedi ve başını eğdi. "Seviyorum komutanım." Sonra boğazını temizleyip, "Abilik yaptığınızı, kardeşinizi korumak istediğinizi biliyorum. Canınız sıkıldığı zaman beni dövebilirsiniz ama ben... Melike'yi üzecek bir şey yapmam komutanım," diye bizi şaşırtacak olgunlukta konuştu.

Turan'ın kucağındaki rahatımı bozmadan avuçlarımla omuzlarını ve ensesini okşayarak gerginliğini almaya çalıştım. Göktuğ'a döndüm ve gözlerimi açarak *devam et* gibi bir işaret yaptım.

Ben kocamın kaslarını rahatlatırdım. O da konuşmalıydı. Daha ne yapabilirdim bu iki şapşal için! Aşklarının en büyük destekçisi bendim işte!

Göktuğ ciddiyetini bozmadı, dimdik durmaya çalışarak lafa girdi. "Komutanım... izin verirseniz..." Gözleri bir bana, bir Turan'a dönüyordu. "Yani daha genciz... Melike de genç..."

"Melike Hanım," dedi Turan onu düzelterek.

"Komutanım, Melike benden küçük-"

"Melike Hanım diyeceksin," dedi Turan bastırarak. Melike gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı. Ona göz kırpınca bana minnetle baktı.

Göktuğ kafasıyla onayladı hızla. "Eğer izin verirseniz Melike Hanım'la gönül ittifakına devam etmek istiyorum."

Kahkaha attım. Cidden, boğazımdan ıslığa benzer bir ses çıktı. Gönül ittifakı! Çok komikti! Turan bana ters ters baksa da gülmeyi durduramıyordum. Ters bakışlarında bile hayranlık saklaması da içimi eritiyordu. "Hormonlar!" dedim kahkaham artarken. "Üzgünüm, hormonlar! Devam et, kocacığım." Ağzımın önüne elimi koydum. "Sizi dinliyorum."

Benim gülüşüm yavaşça azalırken Turan önüne döndü. "Bak Göktuğ, benim kardeşim bir tanedir, canımdır, kanımdır, en değerlimdir. Onu sana emanet etmem. Ben öyle yok emanetim, yok öyle, yok böyle anlamam. Melike her zaman benim gözetimimde. Ama sen şimdilik yat, kalk ablana dua et beni ikna ettiği için. He bu gözümü kapatıyorum anlamına da gelmesin! Sen kendini ispatlayana kadar izleniyorsun. En basit tabirle, en küçük olayda tepende biteceğim. Anladın mı?"

Göktuğ hevesle başıyla onayladı. Turan beni tek koluyla kucağında sabit tutarken diğer eliyle Göktuğ'un ensesinden tuttu. "Bundan sonra her şeyinizden haberdar ediyorsunuz. Hiçbir şey gizli olmayacak."

Melike'ye döndüğünde Melike hevesle başını salladı. Abisinin sözlerini gözlerinden kalpler çıkarak dinliyordu. Turan devam etti. "Hadi ben abiyim, Göktuğ'u canım sürekli dövmek ister, sakat bırakmak ister falan... O yüzden bana söylemeseniz de Sezin'e söyleyeceksiniz."

"Emredersin abi!" diye bağırdılar bir ağızdan.

Yukarıdaki Nizami ve Şükrü, "Ne yani, bu kadar mı?" diye bağırdılar çekirdeklerini bırakmadan. Nizami elindeki çekirdekleri yere fırlattı. "Ya of! Ben daha uzun sürer sanmıştım. Sezin hile yaptı abi ya! Of!" Ayaklarını vura vura balkondan uzaklaştı.

Bizi izleyen site sakinleri de olayın çözüldüğünü anlayıp, "Kavga yokmuş ya! Çok çabuk bitti," diye isyan etti. Ne garip insanlardı...

Şükrü de, "Kanka üzülme başkasını buluruz. İnternetten ilan açıyorum. Abisinin arkadaşına, arkadaşının kardeşine falan âşık olan varsa dövülürken izlemeye gideriz!" derken yine gülmeye başladım. Gözlerim de dolmuştu. Anlamsızdı. Uykum da vardı sanırım.

Turan diğerlerini umursamadan, "İyi," dedikten sonra Göktuğ'un ensesini bıraktı ve diğer kolunu da bacaklarımın altından geçirip beni kucağında sıkıca tuttu. "Düş şimdi önüme, Melike. Göktuğ'un canı bu gece dışarda durmak istiyormuş."

"Abi-"

"Düş önüme dedim. O sokak köpeği. Sen bakma ona. Gezinir gezinir, geri gelir," diyen Turan ilerlerken Melike de hızlı adımlarla abisinin önüne geçti. Başını öne eğdi, kaderine razı geldi. Arkamızda kalan Göktuğ'a döndüm ve elimle beş dakika sonra binaya girmesini işaret ettim. "O elini indir, Kaza. Göktuğ bu gece dışarda."

"Saçmalamaz mısın?" dedim öfkeyle. "Ne yapacak dışarda?"

"Sen olmasan... ben bu çocuğu üç dakika önce gömmüştüm." Bakışlarını bana çevirdi. "O yüzden daha fazla zorlamayalım güzelliğim. Değil mi?"

Sustum. O da haklıydı tabii. Artık yapacak bir şey yoktu. Göktuğ zaten sokak köpekliğine alışkındı. Biraz dışarda dursa hiçbir zararı olmazdı. Dudaklarımı birbirine bastırarak Göktuğ'a döndüm. Sonra dört dakika sonra girmesini işaret ettim.

O sırada Turan'a döndüm. "Canım ne istedi biliyor musun?"

"Söyle, Kaza. Söyle. Ne dersen tamam."

"Turşulu dondurma." Gözlerimi kapattım. Ağzım sulanırken kafamı omzuna yasladım. Adımları yavaşlamaya başladı. "Alp... turşulu dondurma bulamaz mısın?"

"Turşulu dondurma ne? Turşu ve dondurma mı?"

"Hayır, böyle dövülmüş dondurmaya turşu aroması. Böyle..." Ağzım daha da sulandı. "Bir şey yap. Canım ekşi bir şeyler istiyor."

"Tamam fıstığım. Buluruz."

İşte onu söylemeyecekti, Seziş! Senin içindeki istek kutusunu araladı.

"Fıstıklı dondurma da istiyor," dedim ve gözlerimi kıstım. "Evet, şu an turşulu dondurma ve fıstıklı dondurma yemezsem muhtemelen ağlamaya başlarım. Yani... ciddi ciddi..." Burnumu çektiğimde gözlerimin arasında mekik dokudu. "Hemen bulamaz mısın?"

"Kaza..." Arkasını dönüp baktı ve Kubat ile Fırat abiyi gözüne kestirdi. "Buraya gelin," diye çağırınca ikisi de çardaktan kalkıp yanımıza geldiler. Tüm süre boyunca çardaktan olanları izlemişlerdi. İnanılmaz bir seyir zevkiydi. "Nizami ile Şükrü de gelsin. Turşulu dondurma bulacağız bu gece."

"Turşulu dondurma mı?" dedi Fırat abi kaba bir tavırla. "Öyle bir şey mi var?"

"Ya dondurma döveceğiz ya da dondurmacı ama bir şekilde bulacağız turşulu dondurmayı," dedi Turan kararlı bir şekilde. Kıkırdadım.

Kubat bakışlarını yavaşça bana çevirirken ona sevimsizce gülümsedim. Bana *sen çok fenasın* bakışı attı ama umurumda değildi. Canım gerçekten turşulu dondurma çekiyordu. Bir de fıstıklı... Bir de...

"Meyankökü gazozu istiyorum, Alp!" dedim gözlerimi kocaman açarak. Dudaklarım aralandı. "Çok istiyorum şu an."

Kubat bana döndü. "Bunlar ne ya? Sen topraklanmış menemene ekmek banan kadınsın. Bu istekler ne? Akkurt olunca çok değiştin sen... Çocuk çıkınca ne isteyecek acaba!"

Turan, Kubat'a döndü. "Dondurmacıyı ya da dondurmayı değil, direkt seni döverim, Kubat. Karıma bir şey söyleme!"

Ben de onunla aynı anda, "Sus! Çocuğuma laf söyleme," dedim öfkeyle. "Meyankökü gazozumu getirin bana!"

Kubat yüzünü buruşturarak *sizinle uğraşılmaz* der gibi bir ifade yaptı ama ben onu da görecektim! Hele bir baba olsundu da!

"Turan meyankökü gazozu," dedim kucağında rahat olduğum eşime dönerek.

"Tamam, meyankökü gazozu..." Turan kafasıyla onayladıktan sonra beni yavaşça yere indirdi. "Turşulu dondurma..." Telefonu çıkardı, bir numara tuşlayıp kulağına götürdü. "Aşağı inin. Markete gideceğiz... Aynen amına koyayım. Hep birlikte gidip *Cheetos* alacağız, çıkan dövmeyi de senin götüne yapıştıracağım, Şükrü... Ulan aşağı in dedim!" Telefonu kapatırken kısa bir sabır molası verdikten sonra bana döndü. "Geç olmadan bulacağım," diyerek yanağımı okşadığında içim gitti onun bu düşüncesine. Keşke böyle göndermeseydim onu.

Ama bu gece meyankökü gazozu içmezsem uyuyamazmışım gibi geliyordu. Ya da işte iki dangalak bir süre yalnız kalmazsa... uyuyamazmışım gibi... Yok yok, bunu aklıma getirmemeliydim! Yoksa Turan yüzümdeki ifadeden hemen anlardı.

Nizami ve Şükrü de aşağı indiğinde hepsi etrafımda emre hazırmış gibi dikilip ellerini alınlarına götürdü. Gülümsedim. "Umarım bulursunuz," dedim ve elimi karnıma götürdüm. "Çok istiyorum çünkü."

Turan etrafımızdakilere döndü. "Şükrü ve Nizami, siz en yakındaki açık bakkal neresiyse oraya gidiyorsunuz. Turşulu ve fıstıklı dondurma, meyankökü gazozu... Yol üstünde ne varsa girin, bakın. Kubat benimle geliyor. Fırat abi sen de..." Duraksadı ve kafasını kaldırdı. "Göktuğ nerede? Göktuğ!"

Göktuğ kafasını kaldırıp ses çıkaracaktı ki ona doğru elimi gösterip susturdum. "Hayır," dedim birden. "Göktuğ sizinle gelemez. Göktuğ bu gece sokakta kalacak." Tüm planım altüst olacaktı!

"Nasıl?" dedi Şükrü.

"Sokakta kalacak," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Onun cezası o. Turan verdin ya aşkım cezasını! O dışarda kalsın. Sokak köpeği çünkü."

"Doğru," dedi Turan kafasıyla onaylayarak. Kubat gözlerini kocaman açarak yüzüme bakakaldı. Şeytanmışım da taşlanmalıymışım gibi bir ifadeye bürünmüştü. Bense kendimle gurur duyuyordum çünkü kocamı hâlâ kandırabiliyordum! "Tamam, Fırat abi sen de bizimle gel. Unutmayın. Turşulu ve fıstıklı dondurma, meyankökü gazozu..."

"Ne kadar stratejik ve zorlu bir hamilelik bu ya," diyen Şükrü kendi kendine mırıldanarak önden yürümeye başladı. "Markete gidecektik, operasyona döndü olay..."

Hepsi dağılmaya başladığında elimi karnıma götürerek yürümeye başladım. Melike'nin kolundan tuttum ve sürükler gibi içeri yürüttüm. "Yenge gerçekten... turşulu dondurma ne? Nereden bulsunlar? Meyankökü ne ayrıca ya!"

"Sus!" dedim kolunu cimcikleyerek. "Göktuğ'un burnu çok fena çatladı. Onlar meyankökü arasın, Göktuğ'u toplamamız lazım. Yoksa abin gerçekten sokakta bırakır saatlerce onu. O salak da kalkıp hastaneye gitmez, öyle mal gibi bekler."

Melike kıkırdadığında sabır çektim. Binadan içeri girerken, Göktuğ'a gözucuyla bile bakmadım. Ne zaman ki Turanlar arabayla uzaklaşmaya başladı, işte o zaman dışarı çıktım.

"Şşşt, Göktuğ! Gel!" dediğimde kafasını kaldırıp bana baktı.

"Hımm?" dedi burnuna bastırdığı peçeteyi bırakmadan.

"Gel şuraya! Eve çıkacağız."

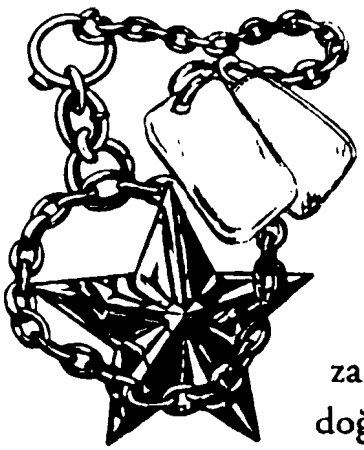
"Abla olmaz. Turan abi dışarda duracaksın dedi. Hem sen de dedin ya cezası bu diye. Ben cezamı çekmeye raz-"

"Oğlum, evladım... sabrımı zorlamasana! Gel!" Ayağa kalkıp iki yanına bakındı ve sonra koşarak binadan içeri girdi. İkisine de öfkeliydim fakat sessizce yukarı çıkardım. Kızlar kapıyı açtıklarında Göktuğ'u eve aldık. Ben pansumanını yaparken diğerleri dedikodu yapıyordu ama onları dinlemedim.

"Bir süre dayanacaksın. Turan ikna olana kadar... Sonra dövmez zaten."

"Sorun değil," dedi Göktuğ gülümseyerek. Melike'ye baktı gözucuyla. "Yolun sonu güzelse dikene basmak sorun değil."

Onlardaki bakışlarımı zar zor çekerken bakışlarının arasındaki o bağa karşılık tepkisiz kalamadım. Hafifçe geri çekilirken, "Ben bir Alp'i arayayım," diyerek onları yalnız bıraktım. "Bebeğin bir şey daha aşeresi geldi."

35. İKİNİZİN GÜCÜ

Birkaç gün sonra

Aceleyle binaya çağırıldığımız gibi toplantı odasında toplanmış, Aksakallı'yı bekliyorduk. Nizami durduğu yerde kıpırdandıktan sonra birden bana doğru eğilip, "Sezin," dedi ve bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. "Sana bir şey söyleyeceğim."

Turan da benimle birlikte öne doğru eğildi ve Nizami'ye baktı gözucuyla. "Söyle," dedi benim yerime.

"Birinize veremiyor muyum sırrımı? Evlisiniz diye ikiniz de mi bilmek zorundasınız?" diyen Nizami'ye hızlı olmasını işaret ettim. Tabii ki ikimiz de bilmek zorundaydık. Hem... sırrını birimize verse diğerimizin de haberi olurdu zaten. Kendisini de yormasına gerek yoktu. Derin bir nefes verip, "Aslı'ya evlenme teklifi etmeyi düşünüyorum," dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

Aslı aylardır evlenme teklifi alamadığı için kendisini kötü hissediyor ve dert ediniyordu. Nizami'nin ona sonunda teklif etmeyi düşünmesi beni şaşırtıyordu çünkü kendisi böyle şeyleri düşünecek kadar ince bir ruha sahip değildi.

"Ve?"

"Sen iyi bilirsin. Nasıl bir evlenme teklifi almak isterdi?"

"Sade, samimi ve yalnız olduğunuz bir yerde," diyerek geriye yaslandım. "Gösterişi çok sevmez. Yemek yerken yüzüğü versen bile ona yeter."

"Ben de öyle düşündüm ama... ona hak ettiğini de vermek istiyorum," dedikten sonra Turan'a baktı. Artık Turan ona nasıl bakıyorsa, "Neden kendimi kötü hissettiriyorsun abi? Senin gibi denizden çıkıp diz çökemiyoruz, bizden geçti," dedi.

Turan kendinden emin bir sesle, "Kırk fırın ekmek yemen lazım zaten," dedi umursamadan. "Sen kendini benimle mi mukayese ediyorsun?"

"Farklı bir şey yapmak istiyorum," dediğinde aklıma bir fikir geldi.

"Aslında bir şeyler yapabiliriz," dediğimde Nizami tam bir şey diyecekken, içeri giren Aksakallı ve Firuze ile hepimiz sessizleşip arkamıza yaslandık.

"Hoş geldiniz arkadaşlar," diyen Aksakallı masanın başında durdu. Firuze de onun yanında dururken gülümsüyordu. Neden çağırıldığımızı anlamadığımız için birbirimize baktık. Kubat, Şükrü ve Göktuğ kaşlarını

çatarak bana dönünce gözlerimi kapatıp açtım. Sorun olduğunu düşünmüyordum çünkü Firuze gülümsüyordu.

Metin ve Tekin amcalarım ile Serdar albay da onların ardından girdiklerinde biraz daha rahatlamıştım.

"İlk olarak Mazhar operasyonunda başarılı olduğumuzu duyurmaktan gurur duyarım," diyen Firuze ile hepimiz birden şokla dikleştik. "An itibari ile Mazhar Tokmak tutuklandı. Mazhar, devlet kurma amacıyla toprak parçalama fikrindeydi. Tüm bağlantıları yakalandı ve itirafçı oldular. İzel Tokmak da yardımcı oldu. Karan'ın deposu büyük bir kanıttı. Üstelik heykelin amacı anlaşıldı ve bahsedilen askeri şövalyeler de bildirildi. Kısacası... az kaldı. Bir sonraki duruşmaya kadar gözaltı süreci resmen başladı."

O anda odada sessizlik hâkim oldu. Uzun zamandır peşinde olduğumuz bu ismin sonunda yakalanmış ve yargılanmış olmasına önce inanamadık. Karnımdaki bebeğin bile heyecanlandığını hissettim. Hafif bir uğultu, ardından gelen derin bir iç çekiş... Yıllarca bu dosyanın üzerinde çalışmıştık. Tahrir, Yassou, Yorgi, Hera, Tombala, görevden uzaklaşma, bekleme, istihbarat, takipler, operasyonlar, analizler, kayıplar, kazanışlar ve en sonunda... gerçekten bitmiş miydi?

"Sen?" dedim merakla. "Sana ne olacak?"

"Dosyayı kapatmamıza az kaldı. Sonrasında emekliye ayrılacağım," dedi gülümseyerek. "Görevimizi tamamladık. Artık yolumuzu çizme vakti."

Alparslan ayağa kalktı. "Evet," dedi dikkatli bir sesle, yerinde dikleşti. "Devletimiz adına büyük bir tehdit etkisiz hale getirildi. Her birinize özveriniz için teşekkür ediyorum. Mazhar Tokmak dosyası kapandı. Görev tamamlandı."

"Yani?" dedi Göktuğ devamını beklediğini belli eden bir sesle. "Bu haberi yüz yüze mi vermek istediniz?"

"Sizi ilgilendiren kısma gelirsek..." Alparslan gülümseyerek hepimizin tek tek yüzüne baktı. "Aylar önce Tahrir dosyası yani Kurtuluş dosyası başka bir askere verildiği ve komutanınız Serdar'ın stabil olmayan ruh sağlığı yüzünden sizi toplu bir şekilde bir arada tutamazlardı. Bu yüzden dosyanın gidişatı için her biriniz geçici izne çıkarıldınız. Göreve dönmeniz konusunda aylarca bir gelişme üzerinde konuşuldu fakat Mazhar dosyasına kimliksiz bir şekilde dahil edildiğiniz için aktif göreviniz beklemedeydi."

"Evet?" dedi Kubat kaşlarını çatarak.

"Bunu zaten biliyoruz komutanım," dedi Serdar Albay. "Bir gelişme mi var?"

Turan elimi sıkarak sabırla bakmayı sürdürdü. Bir an göz göze geldiğimizde ikimiz de huzursuzduk. Sebebi neydi, bilmiyorduk.

"Bu sabah aktif sahaya dönmeniz için yaptığımız çağrı kabul edildi. Albay Serdar Köktür de dahil, her biriniz yeni birliklerinizde göreve başlayacaksınız."

Donakaldım. Nefes bile alamadım. Hem şaşkın hem de... gururluydum. Evet, gururluydum. Gerçekten bitmişti. Başarmıştık. Üç senedir sürdürdüğümüz dosyayı bitirmiştik ve kaybettiklerimizi geri alıyorduk.

"Yeni birliklerimiz mi?" diye sordu Göktuğ yutkunarak. "Birlikte olmayacak mıyız?"

Alparslan çok kısa bir an benimle göz göze geldi. Başımı hafifçe iki yana salladım ama o dudaklarını ıslatarak bana cevabımı verdi. *Seninle bunu konuşmuştuk* dedi sanki.

Tutuklamalar sırasında bahsettiği tehlike ile mi ilgiliydi bu karar? Bir arada olmamız tehlikeli miydi? Bu yüzden mi ayrı birliklerdeydik? Hiçbir şey anlamıyordum.

Aksakallı elindeki dosyayı açtı ve başını kaldırıp bir an benimle göz göze geldi. *Bu* dedi, *işte bu bahsettiğim şey.*

"Albay Serdar Köktür, Tunceli 4. Tugay Komutanlığı'nda görevine dönecek. Serkan Direk, istihbarat kolunda görevine devam edecek. Göktuğ Alacak, Şükrü Zekeriya Şeker, Nizami Yıldırım ve Kubat Yürek için yeni tasarı bildirilecek. Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın talimatı doğrultusunda Keleş Timi, Ankara'daki karargâha geçici süreyle çekilecek. Buradan sonraki görev planlaması, Merkez Kuvvet Komutanlığı tarafından yapılacak."

"Yani özel kuvvetlere birlikte dönmeyeceğiz," dedi Kubat kaşlarını kaldırarak. "Keleş tarih olacak. Bir daha bir arada olmayacağız."

İşte bu saniyede... sessizlik heyecanlarının üstüne gölge gibi serildi. Geri döneceklerdi fakat bir daha asla bir arada olmayacaktık. Aksakallı'daki bakışlarımı çekemedim. Amcalarımın bakışlarını üzerimde hissediyordum fakat ben çok... Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Çocuk değildik, öyle değil mi? Hepimiz yetişkindik ve yetişkinlerin arasına mesafe girebilirdi. O halde neden onların da benim gibi yarım hissettiğini düşünüyordum?

"Zaten istesek de bir daha eksiksiz Keleş olamayacağız," diyen Göktuğ'un sesinde bir ton kırıldı. "Özgür'süz asla tam olmayacağız."

Olmayacaktık. Birbirimiz için Keleş sonsuza kadar sürecek olsa da ne resmi olarak ne de fiilen bir daha bir arada olmayacaktık. Her birimiz farklı

görevlere dağıtılacak, parçalanmış bir tim olacaktık artık. O an, kaybettiklerimizden daha ağır bir his çöktü üzerimize. Birlikte geçen yılların, zorlukların, zaferlerin ve kayıpların ardından bu ayrılığın gerçeği çok daha acıydı.

İçimde bir yerlerde bir şeyler kopuyordu. Hamileliğim bu yükü daha da ağırlaştırıyordu. Keleş artık sadece bir isim değil, kaybettiğimiz bir hayaldi. Kubat'ın, Göktuğ'un, Nizami'nin, Şükrü'nün ve Serkan'ın yüzlerindeki o sessiz vedayı görüyordum. Kimse bunu yüksek sesle söyleyemiyordu ama hepimiz biliyorduk ki artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Küçükken, ortaokula geçerken sınıflarımız ayrılırdı. Herkes farklı sınıfa geçerdi ve özlemle küçük aralıklar buldukça birbirimizi görmeye çalışırdık. İlk arkadaşlarımdan ayrılmanın üzüntüsü küçük kalbimi bile kırardı. İşte tam şu anda ortaokulda gibi hissediyordum. Tek fark, ailemle arama mesafenin gireceği gerçeğiydi. Üstelik teneffüslerde göremeyecektim. Belki de aramıza şehirler girecekti.

Sanki ilk arkadaşlarımı yine kaybediyor gibiydim.

Turan elimi sıktığında ona döndüm. Bakışlarımızın arasından birçok cümle geçti. Biz ne olacaktık? Turan masanın başına dönüp, "Peki biz?" diye sorduğunda Aksakallı derin bir nefes aldı. "Bizim için bir gelişme yok mu, Alp Komutan'ım?"

"Sizin için bir bildiri gelmedi," dediğinde korkuyla yandım. Bu ne demekti? Firuze'ye döndüğümde elindeki dosyayı sıkarak gülümsedi yalnızca. Neden gülümsediğini anlamıyordum. Bizim hakkımızda karar yoktu ki niye gülümsüyordu!

Aksakallı soğukkanlılığını koruyarak dosyayı kapattı ve son bir kez daha odadaki ağır sessizliği deldi. "Görev yerleriniz belirlenene kadar geçici karargâhınıza geçin. Ondan önce silahlarınızı ve kimliklerinizi almak için bakanlığa gideceksiniz. Dağılabilirsiniz."

Hepsi yavaş yavaş odadan çıkarken ayaklarıma emir verdim fakat gidemedim. Oturduğum yerden kalkamadım bile. Turan da kalkamayacağımı anlamış gibi benimle otururken odada yalnızca ben, Turan, Firuze ve Aksakallı kaldı.

"Bu koca bir şaka, değil mi?" dedim sinirle gülümseyerek. Kendimi yere atıp tepinebilirdim. "Bu bir şaka mı?"

"Komutanım," dedi Turan benden daha tedbirli bir sesle. "Bir şey mi var? Yanlış mı yaptık bir şeyleri?"

Firuze, Alparslan'a gözucuyla bakarken Alparslan direkt bana bakıyordu. Yutkundum. "Benimle mi ilgili her şey?" dediğimde cevap vermedi.

"Ne Sezin'le ilgili?" dedi Turan kaşlarını çatarak. "Ne oluyor?"

"Keleş'in beni gözetmesi, benim için dosyayı kapatmaya çalışması, Kubat'ın benim için dosyayı hızlandırıp canını ve timin canını tehlikeye atması... Bunlar değil mi sorun?" Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Dikkat çekiyorduk, bizi siz kontrolde tutacaktınız fakat siz de yapamadınız. Bu yüzden mi bu karar?"

Alparslan yavaşça başını aşağı yukarı sallarken, Turan elini masaya dayayarak ayaklandı birden. "Aylardır uğraşıyoruz. Sezin sırf mesleğine dönecek diye hamile haliyle, kimseye söylemeden her şeyi yaptı! Bu mu yani? Alp Komutan'ım?" Elini masaya vurdu. "Bir şey söyleyin!"

"Hayır," diyen Firuze elinde tuttuğu dosyayı Alparslan'a uzattı. "Sizin bildirinizi biz okuyacağız."

"Gelmedi dediniz," dedi Turan da kaşlarını çatarak.

"Sizin hakkınızda verilen kararın şahsi iletilmesi emredildi," diyen Aksakallı derin bir nefes aldı. "Ve Sezin," diyerek bana döndü. "Tahrir dosyası kapanınca dağılacağınızı biliyordun."

"Hakkımızda böyle karar verileceğini bilmiyordum," dedim yutkunarak. "Ben yine birlikte döneriz gibi hissetmiştim. Onlar benim... ailem." Gözyaşlarım yanaklarıma dökülürken sertçe sildim. "Ayrı olmak sorun değil, sonuçta yetişkiniz ama bunun sorumlusu bizmişiz, her şey bizim yüzümüzdenmiş, hata yapmışız gibi lanse ettiğinizde iyi hissettirmiyor."

"Aile olmakta ne var komutanım?" dedi Turan Alp anlamıyormuş gibi. "Silah arkadaşlarımız her zaman kardeşimiz, abimiz, dostumuz, ailemiz olur. Bunda ne var?"

"Sizin yüzünüzden değil. Her birinizle ilgili farklı fikirleri var üstlerin," dedi Aksakallı sabırla. "Bağınız güzel fakat devletin sizin bağınıza değil, gücünüze ihtiyacı var. Özellikle ikinizin gücüne," deyince yutkunarak Turan'ı elinden tutarak yanıma çektim.

Yanımda olmasını istediğimi anlamış gibi sandalyesine kuruldu. Elimi koluna sararak omzuna çenemi yerleştirdim.

"Söyleyin o halde. Neymiş ikimizin gücü?" dedi Turan bakışlarını kısarak.

Aksakallı bakışlarını elindeki dosyaya çevirdi. "Turan Alp Akkurt, kendisine gelen emirler dışında Ankara Özel Kuvvetler Komutanlığı'nda yeni tim komutanı olarak başlayıp aktif saha görevine devam edecek. Özel Terör Birimi'nin emirlerine uygun şekilde, Alparslan Aksakallı'nın denetiminde çalışmalarını sürdürecek."

Geri dönüyordu. Geri dönüyordu fakat Alparslan'ın dibinde olacaktı. Dudaklarım titredi. Turan'ın elini sımsıkı tutarak bakışlarımı yavaşça Firuze'ye çevirdiğimde ikimizin de bakışları arasında gurur duyduğumuz, korktuğumuz ve olmasını istemediğimiz o olayın olabileceği ihtimali döndü.

Alp'in Alparslan Aksakallı'ya benzemesi. Her anlamda.

"Sezin Akkurt, özel kuvvetlerde geçici süreli görev yapmış olup kadın personelin özel kuvvetlerde sürekli görev yapmasının askeri mevzuatla sınırlandırılması nedeniyle Ankara Kara Kuvvetleri Komutanlığı bünyesinde eğitmen olarak görevlendirilecektir. Hamileliği dolayısıyla yeni görevine, doğum sonrası altı aylık izin sürecinin tamamlanmasının ardından başlayacaktır. Haklarında verilen karar, aile bütünlüğü ve görev uyumu açısından dikkate alınmıştır."

Göğsüme dolan nefes hayallerim uğruna yaşadığımı hissettirdi. Geri dönecektim. Hem de eğitmen olarak geri dönecektim. Ellerim titredi. Turan'ın kolunu çok sıkı tuttuğumu fark ettim. Aklım başımdan gitmişti.

"Neden eğitmen?" diye sordum kendi kendime.

"İlk özel kuvvetler kadın askeri olduğun ve üstün derecede başarı gösterdiğin için seni eğitmen olarak almak istiyorlar." Kaşlarım çatıldı. Tam bir şey soracaktım ki Aksakallı benim yerime cevapladı. "Aktif görevlerde bulunabilirsin fakat genel olarak Kara Kuvvetleri'nde eğitmen olarak devam edeceksin. Yeni kuşağı eğitmeni istiyorlar."

Ağzımdan inanamaz gibi hafif bir gülüş sesi yükseldi. Turan'a döndüm. Benimle gurur duyduğunu sözleriyle anlatmasına gerek bile kalmadı. Bana öyle bir baktı ki ben başardığımı hissettim. Gözlerim doldu, içimde bir şeyler kıpırdanırken kendimi sımsıkı ona bıraktım. Gözyaşlarım önleyemeden süzüldü. O an, yılların yorgunluğu, acısı ve umudu aynı anda patladı.

Yeni kuşağı eğitmeni istiyorlar.

Omuzlarım titrerken Turan'ın güçlü kolları beni sarıp sarmaladı. Sıcacık ve güvenli omzuna daha sıkı sarıldım. Onun yanında, kaygılarım biraz olsun eriyip gitmişti. Birlikte başarıyorduk. Belki farklı yerlerde olacaktık ama daha güçlü olacaktık.

Başardın, Seziş. Küçük Sezinler yetiştirecek, yapamayacağını düşünen herkese başarmayı öğretecek, elinden çıkan askerlerle büyüyeceksin. Bu, küçük Seziş'e verdiğin sözlerden bile büyük.

Bir hafta sonra

Kafa tuttuğum her savaştan galibiyetle ayrıldım. Bu zaferler madalya gibi taşınan şeyler değildi. Her biri içimde iz bıraktı, her biri bir yanımı eksiltti ama aynı zamanda daha sağlam bir yanımı büyüttü.

Kendime öğrettiğim *yapabilirsin* cümlesi benim için sözden çok bir yaşam felsefesi oldu.

Bazen dizlerinin üzerine çöküp kaybetmeyi kabullenmek, sonrasında *yapabilirsin* diyerek ayağa kalkmak, inandığın her şeyi sorgularken bile yere sağlam basarak yürümeye devam etmek yapabilmenin en güçlü haliydi.

Yapabilirsin demek, güçlü olmak değildi, kırılmana rağmen devam etmeye güç bulmaktı bana göre.

Dört ay dolmadan Mazhar'ı bitirmiş, Sidar'ı tutuklamıştık. Bizi bir araya getiren dosyayı kapatmıştık ve kaybettiğimiz bazı şeyleri geri almıştık.

Kazanabilmek için önce çok güçlü bir şekilde kaybetmeyi öğrenmiştik. Kaybettiğimiz her şeyi geri almamış, alamamıştık. Onların yokluğuyla yaşamayı, anılarını taşımayı ve bir yanımız eksikken ayakta durmayı öğrenmiştik.

En iyisi de buydu. Eksikken bile dik durmak. Yaralıyken bile eğilmemek, bükülmemek, kırılmamak.

Her yara, bir sonraki adımın öncüsü oldu. Her eksilme, kim olduğumuzu hatırlattı. Şimdi kazandıklarımızın arasında her şeye rağmen yeniden filizlenen, toprağın içinden sabırla çıkan bir can da vardı.

Bizim canımızdı. Bizim sabrımızın, bizim mağlubiyetlerimizin madalyasıydı. Ona mucize gözüyle bakmakta haklıydık. Bizden daha güçlüydü, bizden daha umutluydu.

İçimde taşıdığım, bana hem neden savaştığımı hem de neden artık farklı savaşlar seçmem gerektiğini hatırlatan bir mucizeydi.

"Ben burada birini görüyorum. Yerinden çok memnun," dedi Kahraman gülerek. O ucu soğuk aleti karnımda gezdiriyordu. "Sanırım annesinin karnında çok rahat. Sağlıklı ve huzurlu duruyor," dedikten sonra kulaklarımızı onun kalp atışları doldurdu.

Kalbim onunla aynı anda atmak için acele etti. Minik bebeğimi hissettiğim her an delirecek gibi oluyordum. Bazen elimi karnıma koyup saatlerce bir tepki vermesini bekliyordum. Tepki vermek için çok küçüktü ama yine de bir umuttu işte. Karnıma dayadığım avucuma bir beşlik çakmayacaktı tabii ki ama yer değiştirse bile hissederdim. Hissederdim herhalde.

Doktor, "Babasına hayran olabilir mi? Merak ettim," dedi ve Turan'a döndü. Gözleriyle karnımı işaret etti. "Elinizi dokundurabilir misiniz?"

Tabii ki de babasına hayrandı! Turan üç gecedir yatmadan önce onunla konuşuyordu. Uzun uzun kendisini anlatıyordu, onu ne kadar heyecanla beklediğini söylüyordu ve sonrasında eli karnımda uyuyakalıyordu. Geceleri ter içinde uyandığımda bile onu eli karnımda, kafasını göğsüme yaslamış halde buluyordum.

Babasına hayran çünkü annesine çekecek! Annesi, babasının bir numaralı fanı!

Turan kendisinden bir hareket beklendiğini anlamamış gibi sadece karnıma bakıyordu. Kalp atışlarını ilk duyduğu andan daha heyecanlıydı. Çünkü bugün bebeğimizin cinsiyetini öğrenmek için buradaydık! Gözlerinde yaş olmasa bile heyecanın getirdiği bir nem vardı. Odayı dolduran ses onun kalp atışı bile olabilirdi.

Gülerek elini tuttum. "Sevgilim," diyerek elini yavaşça karnıma dokundurdum. "Bebeğimiz seni hissetsin."

"Beni hissetmiyor mu?" diye sordu bakışlarını bana çevirip.

"Hem de her gece," dedim gülümseyerek. "Şimdi de duyumsasın seni."

"Babacığım," diye fısıldadı ve birden odadaki sesler deli gibi yükseldi. Şaşkınlıkla dolu bir kahkaha attım. "Bebeğim buradayım. Baban da seninle."

Odadaki kalp atışı sesi yükseldi. *Gup, gup, gup...* Sanki bebeğimizin kalbi müziğin tam ortasındaki nota gibi çarpıyordu. Şaşkın ve tarifsiz bir sevinçle kıkırdadım. Gözlerimin dolmasının önüne geçememiştim. Hormonlardan olmalıydı.

Evet, Seziş! Hormonlar! Anladık, sen duygusal biri değilsin. Hormonlar yapıyor seni böyle!

Kahraman bakışlarını monitörde gezdirirken, "Haklıydım," dedi gülerek. "Kız çocukları genelde babasına âşık olur."

Ne?

Ne!

Gözlerim kocaman oldu. Bakışlarım hızla monitöre kayarken sanki görebilecekmişim gibi doğruldum. Turan'ın eli de karnımda donakalmıştı.

"Kız mı!" diye bir çığlık attım. Kendimi tutamamıştım. "Bebeğimiz... kız mı?" Gözlerimden yaşlar daha hızlı aktı. "Kız..." derken ellerimi yüzüme kapattım ve omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım.

Turan bana sarılıp beni kucağına sığdırmaya çalışırken alnımı öptü. Kocaman eli gözyaşlarımı silmeye çalıştı. Ellerimi yüzümden indirmeye çalıştım fakat Turan beni o kadar sıkıyordu ki bir an... yalnızca öyle kalmak istedim. Çünkü yalnızca bana değil kızımıza da sarılıyordu.

Kızımız...

"Ufaklığınız bir kız. Üstelik babasına şimdiden âşık bir kız," dedi doktor.

Babasına âşık bir kız... Benim kızım, benim evladım benim yaşayamadığım her şeyi yaşayacaktı. Buna o kadar emindim ki... O, babasının dikenlerden temizlediği yollarda yürüyecek, ayağı taşa takılmayacak, istediği her şeyi başaracak bir kız olacaktı. O annesi gibi olmayacaktı.

Daha çok ağladım. Gözyaşlarım yorgunluğun değil, mucizeye şükreden bir annenin gözyaşlarıydı. Ben anne oluyordum. Ben bir kız annesi oluyordum ve ah... kızım babasına şimdiden âşıktı!

İnanamıyordum.

"Kız..." dedi Turan dudaklarını başımın üstünde kıpırdatarak. "Annesi gibi güçlü bir savaşçı prenses... Kızımız..." diyen Turan'ın yüzüne bakmaya çalıştım. Gözlerinin içi parlıyordu. Gözyaşları vardı ama korku yoktu. Sadece sevgi ve hayranlık.

Babası da kızıma hayrandı!

Savaşların içinden geçmiş, küllerinden doğmuş bir annenin rahminde, yepyeni bir hayat filizleniyordu. Güçlü ve cesur olacaktı. En çok da sevgiyle büyüyeceği anne ve babası olacaktı. Daha çok ağladım. Şükürle karışık gözyaşlarım yüzümü iyice ıslattı. En sonunda, "Annen güçlü aslında," dedim fısıldayarak. "Sadece hormonlar..."

"Evet, bu dönem biraz duygusal geçebilir. Normal. Kendinize kızmayın," dedi Kahraman dikkatle. Kızmıyordum ki... Ne kızıma ne babasına ne kendime ne de olanlara. Ben mutluydum. Ben çok mutluydum. "Vitaminleri ben size yine de yazayım. Bir aksilik yok ama kontrollü gidelim."

Yatakta yatarken Turan'ın göğsüne kafamı koymuş, kalp atışlarını dinliyordum. Göğsüne parmak uçlarımla bir çocuk çizmeye başladım. Bu sefer saçlarını da uzun çizdim. Kimse onun saçlarına zarar vermeyeceği için saçları kısalmayacaktı.

Cinsiyetini öğrenmemizin üzerinden bir ay geçmişti. Haber verdiğimiz herkes deli gibi sevinmişti. Ziyafet ve Aslı bana her gün isim öneriyor, Kubat ahşaptan minik bir beşik yapmaya çalışıyor, Nizami ve Şükrü bebeğe

şimdiden kıyafetler alıyordu. Sevil abla minik bebeğimize battaniye örüyor, Fırat abi Umut ve Umay'a kardeş geliyor diyerek sürekli ses kaydı atıyor, Furkan Uraz şimdiden doğuma girecek hemşireler için liste yapıyordu ve Göktuğ da sürekli eve oyuncakla geliyordu.

Firuze ve Alparslan bebekle benim için özel bir beslenme çizelgesi yaptırmışlardı ki uyacağımı düşünmeleri çok tatlıydı. Mustafa Yavuz ise her gün görüntülü arıyordu. Metin ve Tekin amcalarım çocuğun ikinci isminin Kaza olması için ısrar ederken bunun olmayacağını söylesem de inanmıyorlardı. Zaten kendi soy ismimi silmeme oldukça kızgınlardı.

Etrafımızdaki herkes, bizden daha heyecanlıydı. Ailemizin sevincinin arasında kendi sevincimizi yaşayamadık dersem yalan söylemiş olmazdım. Bazen aynı şimdiki gibi yalnız kalınca paylaşabiliyorduk sadece.

Turan elini karnıma götürüp okşarken gülümser bir sesle, "Elimde olsa annen yorulmasın diye ben taşırdım ama biraz daha beni böyle hissedeceksin kızım," dedi. Boğazımdan domuz sesi gibi bir gülüş yükseldi. Elimi ağzımın üstüne götürüp gülüşümü durdurmaya çalıştım ama imkânsızdı. Turan da gülüşüme gülerken neşemizi bozmamak için tutmadık bile. "Bu annen benimle çok eğleniyor. Bir çözüm bulalım buna."

"Kızım sen babana bakma, bazen böyle şakalar yapıyor."

"Kızım..." diyen Turan duraksadı. "Kızım oluyor..." Gülümseyerek başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. "Melike ilk doğduğunda ona hayrandım. Bir kere, gözümü bile kırpmadan bir saat onu izlediğimi hatırlıyorum. Saçları dağılsa toplayıp örmek, onunla evcilik oynamak, onun sorunlarını dinlemek bana o kadar iyi hissettiriyordu ki..." Saçlarımı geriye tarayıp alnımdan öptü. "Kız evlat bir nimet, Kaza. Kız evlat neşe, umut..."

"Senin gibi bir babası olduğu için çok şanslı," dedim en derinimden kopan samimiyetle.

"Ben çok şanslıyım, Kaza'm. *Ben.* Güzeller güzeli bir karım var. Güçlü, kararlı, savaşçı, zeki..."

"Ve sana âşık," diyerek dudaklarından öptüm.

"Ve ona deliler gibi âşığım," dedikten sonra parmaklarının arasına aldığı saç tutamımla oynadı. "Hayatımda gördüğüm en güzel, en anlayışlı, en yüce kalpli kadından bir kızım olacak. Ben dünyanın en şanslı adamıyım."

Gözlerim dolar gibi oldu. Burnumu çekerek yanağına elimi koyup diğer yanağından öptüm.

"Biliyor musun..." diyerek başladı tekrar. "Bazen sen uyurken geceleri onunla konuşuyorum. Belki duymaz ama hisseder diye. Beni bilir, değil mi?"

"Seni bilmemesi mümkün değil canım," dediğimde dudaklarında çarpık bir gülümseme oluştu.

"Askerim, sesim hep sert çıktı belki. Emirlerime uyulsun diye soğuk, mesafeli, metin oldum. Ama onunla konuşurken içim gibi sesim de yumuşuyor. Ne zaman kızım desem içimde bir şeyler değişiyor. Sanki dünyadaki en önemli görev bana verilmiş ve yerine getiremezsem hayatımı kaybedeceğim. Askerim ya... başarısız olursam canım var ipin ucunda." Bakışları karnıma kaydı. Böyle düşünmesi onun bu işi ne kadar ciddiye aldığını gösteriyordu. "Başarılı olur muyum? Sana bakıyorum ve bu işi yapacağına eminim. Sen anne olmaya çok uygunsun."

"Çok güzel bir baba olacaksın," diyerek elini tuttum ve karnıma götürdüm. Kızımız da onu hissetsin diye elini bastırdım. Karnımda bir şeyler kıpırdadı ama bu belki de benim hayalimdi. Babasına deliren kızımı hayal etmek kalbimi eritiyordu. "Hissetmiyor musun? Sen diye deliriyor."

"Ben de onu düşündükçe... Artık onun için yaşamalıyım, sizin için yürümeliyim. Çünkü sizin sayenizde kendimi daha çok seviyorum."

Yanaklarımdan akan damlalarımı tutamadım. Öyle güzel bir adamdı ki... Sadece onu bir beşiğin başında düşününce bile ağlayasım geliyordu. "Neden ağlıyorsun?" diye fısıldadı.

"Hormonlar," dedim burnumu çekerek. "Hep hormonlardan."

Gülerek yanağımı okşadı, yaşlarımı sildi ve alnımdan öptü. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Bir isim düşündüm," diye fısıldadığında yanaklarımdaki yaşlarım arttı. "İlk ismi zaten hep belliydi."

"Özgür," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. Sadece ismini söylerken bile içim titredi. Yaşlarım artık hızlanmıştı. Kendimi tutamazken yattığım yerden doğruldum ve avuçlarımı gözlerimin üstüne kapattım. Onun da ayaklandığını hissettim. "Belki şaka yapıyordu ama hep Özgür'ün vasiyeti dedim kendime. İlk andan beri aklımda sadece onun ismi var. Kız da olsa erkek de olsa ilk ismi kesindi."

Saçlarımı okşayarak beni göğsüne çektiğinde sımsıkı sarıldım. Sanki sadece ben değil, karnımdaki minik kızım da ağlıyordu. Kızımız Özgür'ün ismini yaşatacaktı. Biliyordum ki Özgür onu gururla izleyecekti.

"Laçin olsun," diye fısıldadı. "Özgür Laçin."

Omuzlarım sarsıldı. Laçin... şahin demekti. Sessiz dağda özgürce süzülen, narin ama kararlı kuş. Bizim güçlü kuşumuz.

"Çok güzel," dedim titreyerek. "Laçin gibi güçlü, Özgür gibi cesur olur."

Sesi neredeyse fısıltı gibi çıktı. "O çok güzel bir kız olacak. O kadar eminim ki... hem ismini yaşatacak hem de bizi."

Burnumu göğsüne sürterek derin bir nefes aldım. Kızımızın karnımda oynadığını hissettim. Belki de yine hayaldi ama hayal olmadığını düşünmek istiyordum. O da mı ismini sevmişti? Ben çok sevmiştim.

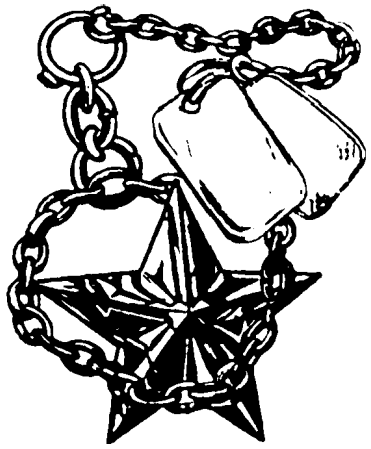
"Özgür Laçin Akkurt," dedikten sonra kırık bir sesle güldüm. İsmi yüreğime saplandı. Güzel bir saplanmaydı. Öyle gerçekti ki... "Bir gün ona ismini anlatacağız, tamam mı? Neden bu ismi taşıdığını bilecek. Alp, o da bilsin. Her şeyi bilsin."

"Bilecek," dedi ve eğilip artık belirgin olan şişkin karnıma öpücük kondurdu. "Hikâyemizi ona en iyi sen anlatacaksın."

Hikâyemiz... Bizimle başlasa da ailemizle devam eden hikâyemiz. Hem de en güzel haliyle.

"Seninle tanışacağımız günü iple çekiyoruz, Özgür Laçin," dedim karnımı okşayarak. "Her şeyi öğreneceğin gün için çok heyecanlıyım."

Ayışığı Kitaplığı

FİNAL

Sezin Akkurt.

Temmuz 2025, Ankara.

Pişmandım.

Gerçekten pişmandım.

Pişmanlık yakama yapışıyordu ve sinirimi bozuyordu. Onu üstümden atmaya çalıştıkça daha da sıkıyordu. Bugünü bu kadar sıkıştırmaya gerek yoktu. Aslında yarın ya da başka bir zaman yapabilirdim fakat ben bir şeyi kafaya takınca hemen olsun diye tuttuğum ve inadımdan ödün vermediğim için hiçbir şey diyemiyordum. Elim kolum bağlıydı.

Ya yapacak ya da yapacaktım. Kitabımda aksi yazmıyordu. Askerlerime de bunu öğretiyordum.

Ya bugün bu yolun sonuna geleceksin ya da bugün bu yolu bitireceksin. Karar senin. Kendine başka şans tanımayacaksın. Bir sürü seçeneğin olacak fakat hepsi aynı yola çıkacak. Yapacaksın, başka şansın yok. Şimdi... koş!

Kucağımdaki evladımı sımsıkı tutarak bahçeye doğru ilerlerken içim huzursuzdu. Yutkunmak zorlaşıyordu. Sabahtan beri eğitimde olduğum için eve gelmeyi dört gözle beklemiştim fakat gelince gördüğüm manzarayla birlikte her şeyi hatırlamıştım.

Bahçeyi hazırlamaya çalışan ekibe baktım. Pişmandım. Bu organizasyonu tek başıma yapmadığım için, elimi dokunduramadığım için pişmandım! Tamam, tabii ki de ev işleriyle uğraşamıyor, çoğu buluşmayı dışarıda yapıyordum fakat bu bizim neredeyse bir buçuk yıl sonra ilk kez hep birlikte bir araya gelişimiz olacaktı!

Bir haftadır ağır bir eğitim ve tatbikatlarla ilgileniyordum. Çabuk iniş ve acil tahliye eğitimi bugüne denk gelmişti ve sabahtan beri birkaç ekiple ben uğraşıyordum. Bugün misafirlerimiz olduğu tamamen aklımdan çıkmıştı. Çok şükür Alp benim yerime hatırlamıştı fakat kendisi de karargâhta yoğun olduğu için annesini arayıp hazırlıklara başlamasını söylemişti.

Firuze ekibin başında direktifler verirken işaretparmağıyla ışığı ayarlayan çocuğu gösterdi. "Onu oradan indir tatlım. Bak, bu taraf karanlıkta kalıyor. Şuradan dolayalım," derken kucağımdaki minik bedenin saçlarını yüzünden uzaklaştırarak kendime doğru çektim.

Üstümdeki kamuflajlarımı henüz çıkaramadığım için yüzünü göğsüme sürttü ama canının yanacağını düşünerek yanağı ile göğsümün arasına elimi yasladım. Öyle huzurla uyuyordu ki kalbimi eritiyordu.

"Babili!" diye bağıran kızımız bahçenin kenarında olan çocuk parkında, kaydıraktan indiği gibi kafasını kaldırdı. Düz, sarı saçları iki yana salınırken üstündeki beyaz elbisesiyle sanki yetişemeyecekmiş gibi koşmaya başladı. "Babili deldi! Babiliii!"

"Laçin yavaş anneciğim! Özgür Laçin düşeceksin!" diye bağırınca, "Anne babili tutar!" diyerek arkamda bir yere ilerledi.

Arkamı döndüm ve onu gördüm. Kocamı, çocuklarımın babasını, tüm kalbimi... Özgür'ün babilisini...

Üstünde kamuflajı, bordo beresi, postalları ve yeni tıraş olmuş yüzüyle dikildiği yerden eğildi. Kızımızı kucağına alıp havaya fırlattığında Özgür Laçin neşeyle çığlık attı. "Babilin tutar tabii kızım!" dediğinde onların kahkahalarına karşılık tüm gerginliğim toz oldu. Özgür Laçin çığlık atarak ellerini havaya kaldırdı.

Kızımız düşmeyeceğine emindi çünkü babası hep tutardı. Kararlı kuşumuz ne kadar yüksekte uçarsa uçsun onun kanatlarına dokunmuyor, düşecek gibi olduğunda koşuyorduk. Çünkü... ebeveyn olmak buydu aslında. Çocuğuna uçabilmesini öğretmek, uçtuğunda onu izlemek ve düşmesin diye onu korumak...

Yüzümde tarifi olmayan bir gülümseme büyüdü. Kızımız henüz karnımdayken bile babasına âşık, hayran ve deli gibiydi. Hamileliğimin son zamanlarında babasının sesini duyunca delicesine tekme atardı. Son zamanlarda artık karnımı yırtıp çıkmak istediğini düşünüyordum.

Doğduğu zamandan beri de babasını gördüğü gibi çığlıklar atıyor, neşeyle zıplıyordu. On aylıkken Turan eve gelip ona seslendiğinde de Laçin utanıp yüzünü göğsüme saklardı. Gerçekten inanılmaz derecede tatlı ve şımarık bir çocuktu. Turan'la en sevdiğimiz şey onu doğru şekilde şımartmaktı.

Turan kızımızı birkaç kez havaya fırlatıp tuttuktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Kucağımdaki minikle onu izlediğimi fark edince dudaklarında kocaman bir gülümseme oluştu. Bakışlarındaki ışıltı içimin karanlığını aydınlattı ve altdudağımı ısırarak ona baktım. Bir şeylerin eksilmesi gerekirken artmasını yine kabullendim.

Ona olan aşkım, güvenim, sevgim ve hislerim asla bitmiyordu. Her geçen gün katlanarak artıyordu.

Üstümüzde kamuflajlarımız, kucaklarımızda çocuklarımız vardı. Bu, vaktinde hayal dahi edemeyeceğim kadar güzel bir sahneydi fakat şimdi yaşıyorduk. Hayal sanan herkese gerçekliğimizi ezberletiyorduk.

Bakışlarımız birbirine bağlandığında aramızda sessiz cümleler varmış gibi birbirimizi izledik. *Günün nasıl geçti* diye sorar gibi baktım, göz kırptı *her zamanki gibi* der gibi. Sırıttım. Beni işaret etti bakışlarıyla, kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı büktüm *eh işte* der gibi. Eve geldiğim her gün aynı bakışmalarla konuştuğumuz için artık ezberlemiştik.

Bana yavaş adımlarla yaklaştı ve yanı başımda dikilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Hoş geldin," dediğimde yanağımdan öptü ve kucağımdaki bebeğimize baktı.

"Hoş buldum fıstığım," diyerek dudaklarını bu sefer yanağıma yönlendirdi. Yanağımdan öptüğünde dikildiğim yerde yine çocuk gibi şımarmamak için zor durdum. "Babili!" dedi kızım kocaman gözlerle. Büyük, ela gözleri ve sarı saçlarıyla babasına benzediğini kabullenmiştim artık. "Babili ben! Beni de! Anne yeter!"

"Benden daha kıskanç olmayı nasıl başardı, asla anlamıyorum!" dedim gülerek. "Benim kocam o! Kocamı çalma benden!"

Turan onun yanağından öpünce babasının kafasına sarılarak kendisine çekti ve kıkırdadı. Bana yandan bakış atsa da o kadar tatlıydı ki onun burnunu ısırma isteğiyle doldum. "Oh!" dedi Turan ve sonra kızımızın boynundan öptü. "Oh!" Alnından öpmek istediğini belli edince Özgür kafasını eğdi hemen. Onun tatlılığına güldüm. Turan sesli bir şekilde alnından öpünce, "Oh!" diye bağırdı tekrar.

"Oh, babili! Şimdi Efi!" diye bağırdığında kucağımda uyuyan minik oğlumuzun olanlardan haberi bile yoktu. Üç yaşındaki Özgür Laçin babasının kucağında hemen yan durup bakışlarını bana çevirdi. Ela gözlerini kocaman açtı ve şaşırır gibi baktı. Sonra babasına döndü geri. "Babili, Efi uyuyo!" diye dudaklarını uzatarak konuşup kucağımdaki Efe'yi gösterdi.

Göktürk Efe... Beni iki buçuk sene önce değil, bir buçuk yıl önce göreve döndüren sürprizim kucağımdaydı.

Alparslan Aksakallı'nın okuduğu rapor sayesinde Özgür Laçin yedi aylıkken göreve dönmek üzere birkaç kan tahlili vermiştim. Ertesi gün hamile olduğumu öğrenmiştim. Göktürk Efe bizim sürprizimizdi ve her saniye sürpriz olduğunu hissettiriyordu.

Sezin, Göktürk Efe'nin doğumunda Turan'ın yakasına yapışıp her şey senin yüzünden diye bağırdığın anlar hâlâ kâbuslarımda!

Evet... maalesef ki Özgür'e hamileyken ne kadar duygusalsam Göktürk'e hamileyken bir o kadar sinirliydim. Doğumda Turan'ın eline tırnaklarımı o kadar geçirmiş, o kadar çok küfredip suçlamıştım ki... Biricik kocam hâlâ bana deli gibi âşık ve bağlı olduğu için şanslıydım.

"Uyumamış mı yine?" diye soran Turan'ı başımla onayladım.

Kocam bana bağlıydı fakat evde bana bağlı olan tek erkek o değildi. Göktürk de bana çok bağlıydı. Neşeli, sıcakkanlı, hiperaktif bir çocuktu fakat çözemediğimiz bir sorunumuz vardı. Ben eve gelmeden uyuyamıyor, eve geldiğimde de yalnızca kucağımda uyuyabiliyordu. Ne kadar ses olduğu önemli değildi, yalnızca kucağımda olması yeterliydi uyuması için. İnanılmaz derecede anlayışlıydı fakat bu uyku konusuna bir çözüm bulmamız gerekecekti.

Geceleri kocanla yatamadığından bir çözüm arıyorsun, Seziş! Ne zaman yalnız kalsanız Göktürk Efe kapıyı açıp aranıza giriyor. Hayır, artık adam da delirdi!

Gün içinde daha büyük bir problem oluyordu. Geceleri benimle uyuyabilirdi fakat gün içinde uyuyamayınca çok ağlıyor, babaannesine hayatı zindan ediyordu.

Firuze emekliye ayrıldığı zamandan beri bana yardımcı olmak için Ankara'daydı. Normalde emekliye ayrıldıktan sonra Göcek'te aldığı yazlıkta yaşamak için Ankara'dan ayrılmıştı. Ben doğum yapınca Ankara'ya dönmüş, Aksakallı'nın ona ayarladığı bir eve taşınmış ve bir daha da gitmemişti.

Bugün de olduğu gibi ben ne zaman zorlanacak gibi olsam elimi ayağımı çekmemi söylüyor ve hallediyordu. Aslına bakılırsa Mazhar dosyası bittiğinden beri halletmediği şey yoktu. Melike Nisan ile uzun uzun konuşmuş, kızıyla arasını düzeltmişti. Furkan Uraz'la... iyilerdi. Uraz artık Firuze'ye anne diyor, Firuze de Uraz'ın Avusturalya'da konaklamasından çalıştığı yere kadar ilgileniyor, soruyordu. Günde en az bir kere konuştuklarını biliyordum.

Ve Turan'la... araları güzeldi. Turan geçmişte yaşanan her şeyi sileceğini, annesinin çabalarını gördüğünü, yeni hayatı için onu desteklediğini söylemişti. Yıllardır da aralarındaki ilişki iyiye gidiyordu. En azından artık birbirlerine laf soktukları anlar azalmıştı.

"Evet babili! Efi uyuyamadı, şonya babaanne annemi aradı. Annem de erken deldi! Babili, bugün Ediz de delcek dimi! Ediz'i çok öjledim!"

Turan ona dönerek, "Kızım bana Ediz deyip durma, babası ayrı sen ayrı üstüme geliyorsun," diyerek yumuşak bir sesle söylendi.

Kızımıza kızsa da Özgür Laçin sanki babası çok komik bir şey söylemiş gibi minik elini ağzına dayayıp kıkırdadı. "Ediz beni seviyo! Bak saçlıma!" Saçlarını eline dolayıp havaya doğru savurdu. Dudaklarını öne doğru uzatarak ve yanaklarını şişirerek konuşmasına bitiyordum! "Babinni böyle yap dedim çünki Ediz beğensin diye! Çünki Ediz böyle seviyo bana hep çok güşel olmuşşun diyo!"

Turan sabır çekerek, "Erkenden yaşlanacağım bu kız yüzünden. Melike'si bitiyor annem başlıyor, annem bitiyor kızım başlıyor! Ben nasıl bir döngüye girdim!" diye söylendiğinde gülmeye başladım. Ben güldükçe kucağımdaki Göktürk de sarsıldı ve en sonunda birden gözlerini açtı.

Bu çocuğun aniden uyanmakla ilgili de bir sorunu vardı. Bir de uyandığı gibi direkt insanın gözüne bakıyordu. Ürkütücü bir uyanışı olsa da artık alışmıştık.

Kahverengi gözlerini yüzüme çevirdiğinde, "Buradayım anneciğim, uyu," dedim ve onu alnından öptüm. Gözleri bayık bayık babasına döndüğünde Laçin'i gördü. "Düünayn baba, Ögüü... anne," diyerek uyumaya devam etti.

Gülüşümü durdurmak için altdudağımı dişlerken Laçin elini ağzının üstüne kapatıp, "Dünayn dedi!" diyerek kıkırdadı. "Babili, Efi aşlında günaydın diyo! Ama akşam oldu ki!" Onun tatlılığına daha fazla dayanamayıp yanağına sertçe öpücük kondurunca o da benim yanağımı öptü. Sonra yüzüme baktı. Kaşlarını çatıp yanaklarını şişirdi. "Anne... oh demedin!"

"Oh, kızım! Oh! Dünya tatlım, oh!" deyince yine kıkırdadı.

Firuze hızlı adımlarla bize yaklaşırken bakışlarımızı ona çevirdik. Üzerindeki siyah elbisesi ve siyah terlikleriyle önümüzde dikildi. "Yemekler hazır, masa hazır, bahçe hazır ama siz hazır değilsiniz! Misafirleriniz gelecek birazdan! Hadi, gidin üstünüzü değiştirin!" Bakışlarımızın onda olduğunu fark edip, "Ya sabır!" dedi ve Laçin'i babasının kucağından alıp yere bıraktı. "Anne ve baba hazırlanacak, Laçin. Parka babaanneciğim, hadi!"

Laçin babaannesine bakıp, "Tamam babinni!" diyerek işaretparmağıyla bizi gösterdi. "Anne, babili hazırlanşın, Efi uyuşun, Ediz gelsin, sonra bana güzel olmuşşun deşin!" dedikten sonra koşarak parkına ilerledi.

"Ne dedi o?" dedi Turan gözlerini açarak bana dönerken.

"Anlamadım cidden. Babam bana güzel olmuşsun demedi mi dedi? Sen duydun mu, Firuze anne?" dedim gülerek.

Firuze sırıtıp, "Ben bir şey duymadım," dedikten sonra bana döndü. "Sen Göktürk'ü ver bana kızım. Uyanmaz artık, bir buçuk saattir kucağında taşıyorsun çocuğu. Kolun kopacak!" diyerek oğlumu aldı ve kucağına

yatırdı. Bakışlarını yüzüme çeviren Firuze imalı bir bakış atınca ne demek istediğini anladım. Turan'la beni yalnız bırakıp sırrını söylememi isteyecekti. "Neye bakıyorsunuz! Hadi, hadi! Ben buraları hallederim!"

Turan ile aynı anda birbirimize döndük. Bu şu demek oluyordu... Yemek öncesi kısa bir duş aralığımız olabilirdi. Hem de birlikte!

Kocam eğilerek beni birden kucağına aldığında kahkaha atarak boynuna sarıldım. Turan bir an beklemeden hızlı adımlarla merdivenlerden çıkarken gülmemi bastıramadım. "Dur, düşüreceksin!"

"Seni mi?" Dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Zar zor nefes aldım. Ezbere bildiğim tadı aklımı başımdan aldı. Birkaç saniye sonra dudaklarımdan ayrıldıktan sonra yatak odamızın kapısına tekme atarak açtı. "Asla!"

Üstümdeki salaş gömleğin düğmelerini kapatırken Turan da pantolonunun fermuarını çekti. Ona ne zaman ve nasıl söyleyeceğimi uzun uzun düşünmüştüm. Nihayet konuyu açmak için, "Alparslan Komutan da gelecek," dediğimde kafasını kaldırıp gözucuyla baktı.

"Ee?" diyerek yatağın üstüne koyduğu beyaz tişörtünü bir hamlede üstüne geçirişini izledim. "Gelsin."

"Annen bir şey söyledi mi sana?" diyerek dudaklarımı dişledim. Firuze annenin bu haberi bana bırakmasını daha sonra konuşacaktık! Hayır, ben niye hep bu ailenin gam yükünü üstlenen oluyordum ki!

Başını iki yana sallarken adeta isyan eder gibi, "Bana bir şey söylemedi, sen de söyleme," dediğinde gülmeye başladım. Kaşlarını çatıp yüzüme baktı. "Bak, tahmin ettiğim şeyler varsa ben en sonunda dağı taşı yıkacağım. Ciddi söylüyorum."

Kahkahalarım artarak devam etti. Kendimi tutmak çok zordu. "Ama bir dinle..."

"Ben hiçbir şey dinlemeyeceğim," dedi çocuk gibi suratını asarak. Çoraplarını giyerken hâlâ huysuzdu. "Dinlemem. Sen de gülme."

Gülmeyi bırakmadan ona doğru ilerledim. "Turan," dedim ve kahkahalarımı durduramazken önünde durup ellerimi göğsüne yasladım. "Annen evleniyor."

Gözlerini kapatarak başını yana çevirdi. Tepkisi beklediğimden bile komikti. Kahkaham biraz daha şakıdı. Turan, Firuze ve Alparslan'ın ilişkisini çok zor kabullenmişti. Hatta bazen kabullenmiş gibi de durmuyordu. İki yıldır ilişkilerini kabullenmiş gibi dursa da Aksakallı ne zaman annesini arasa, evimize gelse ya da bir yerde karşılaşsak mesafeli durup, laf arasında

hafifçe iğneleyerek, "Kendinize dikkat edin, Alp Komutan'ım," demekten geri durmuyordu.

Firuze ile Aksakallı'nın ilişkisini yaklaşık üç yıldır biliyordum. Ona ilişkilerini ilk fark ettiğimde sormuştum. "Değer gördüğün yerde misin?"

"Ben de Alp'imi buldum," diye cevap vermişti.

Herkesin bir Alp'i var mıydı bilemezdim ama benimkine benzemediğine yemin edebilirdim.

Firuze iki gün önce evlilik haberini verince şaşırmamıştım. Geç kaldıklarını düşünüyordum fakat Firuze, Mustafa Yavuz'a bunu yapamayacağı için -neyi yapamadığını da anlamamıştım boşanalı yıllar oluyordu- evlenmemişti. Aksakallı ile birlikte yaşıyorlardı, neredeyse her anları birlikteydi fakat nasıl oluyordu da evlenmiyorlardı, aklım ermemişti.

"Ben böyle bir şey duymadım," diyen kocam gözlerini tavana dikince kıkırdadım. "Duymak istemiyorum. Ayrıca böyle haber de verilmez! Annen evleniyor ne ya, hakaret gibi!"

"Çocukluk yapıyorsun," dedim gülerek.

Beni belimden sarıp kendine çevirdi. "Çocukluk yapıyor muyum bilmem ama çocuk yapmak istediğim kesin," diyerek dudaklarını boynuma götürdü. Kabullenmiş gibi değildi ama konuyu düşünmemeyi seçecekti belli ki. "Sence de bir tane daha-"

Kesinlikle evet, Seziş! İki çocuk az geldi. Bir tane daha yapın, ailemiz büyüsün!

"Hayır!" diyerek onu kendimden ittim. "Git başımdan! Yeter iki çocuk. Hem Laçin'le Göktürk şu an bile zorlanıyor! Zaten işe dönemeden tekrar hamile kalmama hâlâ sinirliyim. Seni boğarım, Alp!"

"Kıyamazsın sen bana," diyerek tekrar sardı beni. "Yedi demiştik."

Senin zaaflarını bilen koca en tehlikelisi, Seziş! Kıyamadığının farkında! Uzaklaştır abi!

"Biz asla öyle bir şey demedik. Yedi ne ayrıca ya?" Bana sırnaştıkça sırnaşıyordu. Gülmeye başladım ister istemez. "Çok fenasın ama misafirlerin gelmesine az kaldı. Uzaklaş benden."

"Olmaz, karıma bağlıyım, bağımlıyım. Uzaklaşamam."

"Alp!" dedim kahkahayla karışık bir uyarıyla. Dudaklarını boynumdan yanaklarıma, oradan dudaklarıma yönlendirdi. "Yapma... bak şimdi gelecekler-"

Ve kapı birden açıldı. Göktürk önde, Laçin arkada zıplayarak odaya girdiler. Göktürk'ün ayakları tam senkronize yürüyemese de coşkuyla odanın

ortasına geldi. Kocaman acı kahve gözleriyle, "Anneee! Töttürk utak oldu!" deyince Turan'ı bırakarak ona baktım.

"Uçak mı oldu?" diyen Turan büyük adımlarla ilerleyip eğildi ve Göktürk'ü kucağına aldı. Başının üstüne kaldırdığında Göktürk çığlık atarak kahkaha attı. "Uçak değil, kartal oldu Göktürk!"

Çocuklarımızla ilgilenmeden bir gün geçirdiğini hatırlamıyordum. İşten geldiğinde ne kadar yorgun olursa olsun onlarla konuşmadan uyumuyordu. Bazen göreve gittiğinde ortalıkta olmuyordu fakat çok şükür ki çocuklarımız dünyanın en anlayışlı insanlarıydı. Babaları geldiğinde onlarla ilgileneceğini iyi biliyorlardı. Özenle Laçin'in saçlarını öreceğini, kızımızın babasının tırnağına oje sürmesine izin vereceğini, onunla evcilik oynayacağını, Göktürk'le güreşeceğini, futbol oynayacağını, onu uçuracağını bilir gibi sessiz sakin babalarını bekliyorlardı.

"Anne ben tartal oldu! Tartaaal!" diye bağıran Göktürk'e kahkaha attım.

"Göktürk Efe uçuyor!" diyerek baktığımda Laçin yanıma geldi ve kollarını uzattı. Onu kucağıma aldığımda hemen boynuma sarıldı. Şefkatli ama içinde bin minik hesap olan küçük kızım ciddiyetle yüzüme baktı. "Laçin de uçsun mu?" deyip onu yanağından öptüm.

Başını hafifçe iki yana sallayıp, "Hayır anne," dedi ciddiyetle. Turan, Göktürk'ü havada uçurarak odadan çıktı. Koridordan ikisinin kartal sesi çıkardığını duydum. "Saçım düşel di mi anne?" diyerek yanağını yanağıma yasladı. Kulağıma fısıldadı. "Anne, Ediz beğeniyo mu?"

Nefesimi tuttum ve gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Kızımızın Ediz takıntısını son birkaç aydır yenemiyorduk. Nasıl bu kadar bağlıydı, bilmiyorduk. İşin garibi Ediz de ona manyak bağlıydı.

"Babanı delirtme bebeğim," deyince dudaklarını büzerek uzaklaştı. Suratında huysuz bir ifade vardı. Huysuz halinin babasına bu kadar benzemesi onu ısırarak sevmek istememe sebep oluyordu. Ona hamileliğimden beri bir ısırma huyum vardı zaten. Çocuklarımı ve kocamı ısırmak en sevdiğimdi.

"Ama ben Ediz'i beğeniyoyum."

Gülerek onun saçlarını yüzünden çektim ve tekrar yanağından öptüm. "Sen Ediz'i boş ver şimdi. Babaanneyi üzdün mü bugün?" deyince gözlerini kocaman açarak başını iki yana salladı. Sarı saçları sallandıkça onu içime sokmak istedim. "Babaanne bugün telefonda konuştu mu?"

"Hımhım," diyerek yüzüme baktı. Düşünüyor gibi yaptı ve birkaç saniye sonra parmağını havaya kaldırdı. "Alp dedeyle konuştu."

"Bunu babana söylemiyoruz, değil mi?" dedim alçak bir sesle.

"Hıhı," diyerek parmağını ağzına götürdü, dudaklarını öne doğru uzattı. "Tıssss. Sürpüz bu!"

Gülümserken onu kucağımda tutarak yatak odasından çıktım. Bu eve geçeli bir yıl olmuştu. Genişti, ferah bir havası vardı. Çocuklar büyüdükçe bu alanın faydası da ortaya çıkmıştı. Bazen bağırış çağırışla birbirlerine sinir olsalar da Turan'la aramızda kurduğumuz uzaklaşma oyunu işe yarıyordu. Hırlaşınca herkes bir süre başka bir odaya gidiyor, sonra barışarak geri dönüyordu.

Kapının çaldığını duyunca Laçin kucağımdan inmek için hareket etti. "Ediz deldi!" diye bağırdı. "Anne, Ediz! Ediz! Ediiiiiz!"

"Merdivendeyiz bitanem," deyince sabırla bekledi ama gözleri heyecandan parlıyordu. Merdivenler biter bitmez Laçin bir kuş gibi kucağımdan fırladı ve kapıya koştu.

Turan kapıyı Göktürk'le birlikte açarken kapının önünde Ziyafet ve Kubat beliriverdi. Onların arkasından koyu gri tişörtü, mavi şortu ile koşar adım bir çocuk ilerledi.

"Laçiiiin!" diye sevinçle bağırdı Ediz.

Ziyafet ve Kubat'ın evlendiği gün, nikâhın tam ortasında doğumu başlayan kızım ve ben doğum yaparken annesinin karnında olan Ediz, aslında ben sancılarla kıvranırken tanışmışlardı. Şimdi üç yaşında, küçük ayaklarıyla birbirlerine koşup ortada sarıldıklarında kıkırdadım.

Üç yıl önce Keleş'in görev yerleri belirlendiğinde Kubat Ankara'da kalmıştı. Evlilik hazırlıkları başladığında Ziyafet'in üç aylık hamile olduğunu öğrenmiştik. Nikâh aceleye gelmişti çünkü ben doğurmak üzereydim. Nikâhın ortasında suyum gelmesi ve benim ısrarla, "Bu nikâh olacak!" diye bağırışlarımın yükselmesi arasında nikâh kıyılmıştı. Nikâh sonrasında gelinlikli Ziyafet, takım elbiseli Kubat, aceleci Keleş, abiye elbiseli kızlar arasında hastaneye koşmuştuk ve Özgür Laçin doğmuştu.

"Oğlum, kızımı bırak!" diyen Turan homurdandı sertçe.

Kubat, "Laçin çok güzel kız, babacığım. Sıkı sarıl, bırakma," dedi.

"Lan, Kubat! Yine başlama anasını satayım!" diye öfkeyle soludu Turan. Kulakları kıpkırmızı olmuştu. Kubat onun omzuna kolunu atınca kızımıza ilerleyemedi.

"Ediz bak. Saçımı şaldı babinni!" dedi Laçin ciddiyetle. Saçını gösterirken tokasını da parmağıyla işaret etti. "Senin aldığın tokayı taktım! Hem de budün!"

Ediz başını eğip dikkatle baktı ve sonra sıradan bir şeymiş gibi, "Düzel olmuş," dedi.

Laçin gözlerini kıstı ama onay aldığı için memnun bir gülümseme belirdi dudaklarında. Sonra Laçin babasının paçasına yapışıp, "Babili, Efi de delsin!" diye bağırdı.

Turan, Göktürk'ün kulağına, "Bu çocuktan uzak tut ablanı kartal!" dediğinde Göktürk kıkırdayarak, "Tartal dinlemede!" dedi ve babasının kucağından inip Ediz'le Laçin'in ortasına geçti. Ediz'e döndü, "O benim abla! Ben de Ediz'i öpiim!" diyerek Ediz'i kolundan yakalayıp öptü. Ediz başta irkildi, sonra ona da sarıldı.

Ben de eğilip Ediz'i öptüğümde o da bana kısaca sarıldı. "Hoş geldin yakışıklım," deyince yanağımdan öptü.

"Hoş bulduk hala!"

Göktürk onun elinden tutup çekiştirdi. Huysuzca yüzüme baktı. "Anne uzak tur!" diyerek Laçin'in de elinden tuttu.

"Aferin oğlum. Aynen böyle. Laçin'i de uzak tut," dedi Turan gülerek.

Kubat, "Yedi anneni! Kaçır hemen!" deyince Göktürk kıkırdadı ve ablasıyla Ediz'in elinden tutarak bahçeye çekti.

Oğlun babasını bu kadar dinlemese iyiydi tabii, Seziş! Kıskançlık damarını oğlunuza da geçirdi kocan!

Onlar koşarken, "Dikkat edin!" diye aynı anda bağırdık Ziyafet'le. Sonrasında onların yanına ilerleyip Ziyafet'e sarıldım. "Hoş geldiniz!" deyince, "Hoş bulduk, Sezin ya! Valla Ediz evden beri kafamızın etini yedi. Babası kılıklı hadi deyip durdu!" diye söylendi.

"Valla bizimki de aynı... Ediz beni beğenir mi deyip durdu!"

Turan göz devirerek Kubat'la sarıldı. "Nasılsınız?"

"İyiyiz valla. Sizin nasıl gidiyor?" diyen Kubat bana yaklaşınca onunla da sarıldım.

"İki çocukla nasıl giderse..." diyerek onlara bahçeyi işaret ettim. Kubat, Ziyafet'in omzuna kolunu atıp yürürken, "Tek çocuk yapacaksın abi bu dönemde," diye konuştu.

Turan, "Aynen, ikinci gelince görürüm," derken Ziyafet, "Allah korusun!" diye kahkaha attı. O sırada yine kapı çalınca onlar bahçeye geçmişti.

Kapıyı açtığımızda Sevil abla alnından damlayan terleri silerken, "Bu nasıl bir sıcak ya!" diyerek içeri attı kendini. "Vallahi sıvımı asfalttan kazıyacağız artık! Bu nedir böyle! Çocuklar bir deri bir kemik kaldı!"

Fırat abi arkasından, ellerinden tuttuğu Umut ve Umay'la geldi. "Hoş geldiniz!" dediğimde Sevil abla bana sarıldı.

"Hoş bulduk, Sezin'im. Az sarılalım. Bu sıcakta ne sen beni tut ne ben seni!" diyerek hızla sarılıp Turan'la da kısaca sarıldı.

Umut, Turan'ın kucağına atlayınca Umay'a doğru eğildim ve ona da sarıldım. "Nasılsınız bebeklerim?" dedim ve Umay'ı kucağıma alıp Turan'ın kucağındaki Umut'u da öptüm.

"İyiyiz hala! Ay çok sıcak! Asfalta dağılacağız!" diyen Umay'a güldük. Annesinin kopyasıydı. Umut ise babasının. Umut burnunu dikerek, "Göktürk Efe nerede, Sezin hala?" diye sorunca bahçeyi gösterdim. İkisi de kucaklarımızdan kurtuldukları gibi bahçeye koştular.

Onlar da Ankara'da oldukları için neredeyse her hafta görüşüyorduk. Sevil abla, çocuklar doğduktan sonra her zamanki hayali olan ressamlık için bir adım atmıştı. Yıllar süren ev hanımlığı serüvenini bir çocuk yayınevinde çizer olarak çalışmaya başlayarak bırakmıştı. Fırat abi de kendine bir dükkân açmış, marangozluktan devam etmişti. Çocuklar da bu süreçte kreşte vakit geçiriyorlardı. Umut'un en az Nizami kadar iyi İngilizce konuştuğunu söyleyip dalga geçiyorduk.

"Sizin nasıl gidiyor?" diye sordu Turan ayaküstü.

"Dergiyi takip ediyoruz," dedim gülümseyerek. "Laçin senin çizdiğin hikâyelere bayılıyor. Uyumadan önce onları okumazsak huysuz oluyor."

"İşte benim daimi okurum!" diyerek güldü Sevil abla. "İyi gidiyor. Fırat yeni işçi alacak demiştim ya, işçi geldi. Daha rahatız artık! Umut ve Umay kreşe gidince zaman kazandık resmen!"

"Hayırlı olsun abi!" diyerek ona da sarıldım. "İyi misin?"

"İyiyim be, Sezin'im. Yaşlılığın cezasını çekiyoruz. Umut ve Umay çok hiperaktif, onların peşinden koşarken iş de zorluyor. Birkaç işçi daha alacağım bakalım," dediğinde gülümsedim.

Geç anne baba olmuşlardı fakat çok iyi idare ediyorlardı. Gerçi Sevil abla enerjisiyle o evde olduğu sürece yetişememeleri imkânsızdı.

"Geldi mi Kubatlar?" diye sordu Sevil abla.

"Bahçedeler," dediğimde Fırat abinin elinden tuttu. "Biz geçelim. Şükrü'yle Serkan'ı gördük. Onlar gelir şimdi," dedi ve kapı çaldı. "Hadi kalabalık etmeyelim aşkım," diyerek Fırat abiyi bahçeye çekti.

Kapıyı açtığımızda Şükrü, sevgilisi Tuğçe, Serkan ve eşi Nilüfer'i gördük.

"Hoş geldiniz!" dedim heyecanla. İlerlerken Nilüfer'in karnına gözüm takıldı. "Hamilelik nasıl gidiyor, Nil?" Ona sıkıca sarıldığımda karşılık verdi. Serkan ve Nilüfer, bir operasyonda tanışmışlardı. Nilüfer, İstanbul'da çalışan bir istihbarat personeliydi ve Serkan'la tanıştıktan sonra Ankara'daki birime geçmişti. Taşındıktan kısa süre sonra, bir yıl önce evlenmişlerdi ve Nilüfer şimdi altı aylık hamileydi. Günden güne parlayan bir enerjisi vardı. Çok cana yakın bir kızdı, onunla da sık sık görüşüyorduk.

"Hoş bulduk, Sezin. İyi gidiyor işte. Geceleri biraz fazla hareketli. Sanırım içeride savaş veriyor, tek sorunumuz bu şimdi," deyip gülümseyerek Serkan'a baktı. "Serkan da benimle uyumamayı seçip bekçi moduna girdi. Uyusun diye yalvarsam da hayır diyor, başka bir şey demiyor."

Turan gülerek Serkan'a sarılıp kolunun altına aldı. "Biz böyle öğrendik, Nilüfer. Fırat abiyi biliyorsun, evlenince anlarsınız diye diye başının etini yedi bizimkilerin. Şimdi anlıyor işte," deyince Serkan da güldü.

"Valla anlıyorum abi. Nilü'nün karnı kaşındıkça ben diken üstündeyim. O beni bazen uyuyakaldı falan sanıyor ama bilmiyor ki nefesini bile dinliyorum. Her daim nöbetteyim."

Turan, Nilüfer'e, "Hoş geldin kardeşim," deyince Nilüfer gülümsedi.

"Hoş buldum abi. Göktürk içeride, değil mi? Yemin ederim, bakın şaka yapmıyorum oğlum Göktürk'e benzesin diye dua ediyorum! Hamileyken kime bakarsan ona çekermiş... Göktürk gibi olsun ya! O çocuk nasıl tatlı bir şey! Elma yanaklı, bıcır bıcır... İçim eriyor onu görünce!"

Gülümseyerek, "Teşekkür ederiz yengesi," dediğimde Nilüfer yüzünü buruşturdu.

"Yenge demeyin bana! Allah aşkına Sezin, yıllardır Şükrü'yle Göktuğ yenge lafıyla içimi bunalttı. Daha evlenmeden sinir krizleri geçirdim!" deyince hepimiz kahkaha attık.

Yenge lafından aşırı nefret ediyordu çünkü Şükrü ve Göktuğ onlar evlenene kadar sürekli olarak Nilüfer'e yenge deyip durmuştu. Bir yerden sonra *bana yenge diyeni döveceğim* demişti. Dövebilecek biri olması dolayısıyla bizimkiler de susmuştu.

Tuğçe'ye doğru ilerledim. "Nasılsın canım?" deyince utangaç bir tavırla bana sarıldı.

Tuğçe çok tatlı bir kızdı fakat Şükrü'nün dobralığına ters bir şekilde çekingendi. Onu defalarca kez bizimle buluşması için çağırsak da Ziyafet'ten çekiniyordu. Aslında Ziyafet onu bize kazandırmak istese de Tuğçe karakteri dolayısıyla sevgiliyken çok fazla aile içine girmek istemediğini bir kez Melike'ye söylediği için onu zorlamıyorduk. Yaşı bizden daha küçük olduğu için Melike Nisan'la arası daha iyiydi. Melike'den iki yaş büyüktü diye hatırlıyordum. Yirmi yedi olmalıydı.

Yaklaşık bir yıldır Şükrü ile tanışsalar da sekiz aydır sevgiliydiler. Şükrü gibi bir adamla sevgili olan birinin bu kadar utangaç olması akıl sır erdiremediğimiz bir konuydu. İlişkilerinin ciddi olmadığını savunsalar da aylardır birliktelerdi ve o ciddiyete alıştıklarında Tuğçe'nin utangaçlığını yeneceğine inanıyordum.

"İyiyim, Sezin abla. Sen nasılsın?" diyerek benden ayrıldı.

"İyiyim işte, iş güç, çoluk çocuk. Bu arada gelmene çok sevindim. Şükrü işleri var demişti ama..." deyince Şükrü'ye döndü açık mavi gözleri. O kadar güzel bir kızdı ki bazen ona dalıp gittiğim oluyordu. Şükrü sarışın olsa da Tuğçe esmer bir kızdı. Çok yakışıyorlardı. Tuğçe bir şirketin siber güvenlik mühendisiydi. En son evden çalıştığını duymuştum. Hem işi gereği hem yapısı gereği sessiz bir kızdı.

"Vardı ama senin davetini duyunca geri çevirmek istemedi," dedi Şükrü bana yaklaşıp sarılırken. "Bu aralar çok fazla evde duruyordu, kafasını dağıtsın istedik."

Turan da o sırada, "Hoş geldin kardeşim," diyerek onun elini sıktı. Tuğçe utangaç bir tavırla, "Hoş buldum abi," diye karşılık verdi.

"Nasıl gidiyor işler?" diye sordum.

Tuğçe, "Bu aralar güvenlik açığı yok fakat biz şirketin sistemini güçlendirmeye çalışıyoruz. Gece gündüz mesai yapıyoruz artık. Sizinle vakit geçirmek bana iyi gelir diye düşündüm," deyince gülümsedim.

"Çok sevindim. İyi ki geldin. Bugün bizim için önemli bir gün," deyince sırıtarak Şükrü'ye baktı.

"Evet, Zekeriya haberi verdi. Ben de aşırı heyecanlandım. İşim olsaydı da izin isterdim, o derece!" deyince hep birlikte kahkaha attık. "Biz bahçeye geçelim. Ziyafet ablalar geldi mi?" diye sordu gerilerek.

"İçerideler. Çekinme, biz bizeyiz! Hepimiz aileyiz artık, değil mi?" deyince gülümsedi.

"Ediz'i özledim!" dedi gözleri parlayarak ve Nilüfer'in yanından yürüyerek ilerledi. Onun bu ani heyecanı hepimizi güldürdü.

Şükrü bana döndü. "Ediz'e bayılıyor," deyince sırıttım.

"Evleneceksin bu kızla."

"Evlenmeyenin kafasına köpekler işesin be!" dedi ve Serkan onun kafasına vurunca gülerek bahçeye ilerlediler. Turan yanıma gelip başımdan öpünce onun karnına koydum elimi ve sarıldım. Bahçeye doğru baktığımızda herkesin sarılıp selamlaştığını ve sonra yerlerine geçtiklerini gördüm. Firuze neredeydi?

"Anneni gördün mü?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Mutfakta dedi Göktürk."

"İyi ki bugün buradaydı," diyerek ona daha sıkı sarıldım. Gerçekten, bu kadar kalabalık ve hazırlık içinde tek başıma bunun üstesinden gelemezdim. Firuze bana o kadar destek oluyordu ki! O olmasaydı işler çığırından çıkabilirdi.

Birlikte bahçeye geçeceğimiz sırada tekrar kapı çaldı. "Anlaştı mı bunlar? Sırayla geliyorlar," dedi Turan huysuzca.

Kıkırdayarak kapıyı açtım ve karşımda duran amcalarımla Alparslan Komutan'ı gördüm. "Hoş geldiniz!" diyerek hızla Metin amcama sarıldım.

"Hoş bulduk kızım. Nerede benim evlatlarım?" diye sordu hemen.

Sanki onu duymuş gibi Göktürk birden kafasını bahçe kapısından uzattı. "Dedeley geldi! Ögüü, dedeley geldi!" diye bağırarak koşmaya başladı.

"Dedem!" diye bağıran Tekin amcam hızla Göktürk'ü kucağına aldı. "Minik kurdum!" deyince Göktürk kıkırdadı. "Ulu bakayım dedeye!"

Göktürk kafasını kaldırıp uluduğunda kahkaha atmaya başladık. O sırada Özgür Laçin de beni bırakan Metin amcama koşup, "Dede!" diye bağırdı. Metin amcam da, "Benim prensesim! Nasıl güzel olmuş!" diyerek onu kucağına aldı. Gülümseyerek onu izlerken Aksakallı, "Nasılsınız?" diye sordu.

Turan elini uzatıp onun elini sıkmayı seçti. "Haberim var," dedi direkt. Sesi buz gibiydi.

Aksakallı gerilerek bana dönünce göz kırptım. Firuze ile ilişkilerini ilk bana açıklamışlardı ve Turan'a bir süre söylememi istememişlerdi. Uzun bir sevgililik yaşamışlardı ve birkaç gün önce Firuze bana artık Turan'a evliliği açıklamak istediklerini söylemişti. Turan'ın onayına önem veriyorlardı. Geç kaldıklarını savunuyordum hâlâ. Onları da anlıyordum. Aksakallı, Turan'dan ve Mustafa Yavuz'dan çekinmişti. Firuze de yeni bir evliliğe hazır olmadığını söyleyip kaçmıştı fakat daha fazla kaçamadıklarını biliyordum. Üç yıl olmuştu, daha ne kadar bekleyeceklerdi?

"Ve?" dedi Aksakallı kararlı bir sesle.

Metin amca sırıtarak bana döndü. "Delikanlı, sevdiği kadının oğlundan izin dileniyor," deyince gülmemi zor durdurdum.

Tekin amca alttan alttan, "Gençler birbirini görmüş, beğenmiş..." diyerek fısıldarken Göktürk'ün karnını yiyormuş gibi yaptı.

Aksakallı onlara ters ters bakınca kahkaha atmaya başladım. Turan'ın koluna tutunduğumda kocam da ters ters bakarak, "Dalga konusu olduk Kazalara," dedi.

Amcalarım bıyık altından gülerken, "Sen de uzatma. Cici babanın elini öp," dedim ve amcalarımla birlikte aynı anda gülmeye başladık. Özgür Laçin ve Göktürk Efe de bize katıldı. Alparslan ve Turan bize dik dik bakarken Metin amcam elini uzattı, "Çak kız! Çok iyiydi!" derken beşlik çaktım.

"Cici baba deyip durma, Sezin. Kafam atıyor," dedi sinirle.

Aksakallı da, "Öyle demeyelim. Biz yalnızca ilişkimizi bir adım ileri taşımak-" diyecekken Turan elini alnına koyup geriye taradı.

"İlişkiyi ileri taşımak diyor. Ben ilişkiyi kabullenemedim daha!" diye çıkışan Turan'a gülmemek için zor durdum. Onu da anlıyordum fakat zaten üç senedir sevgili olan Firuze ile Alparslan'ın işini zorlaştırmaya gerek yoktu.

"Sevgilim... misafirlerimize düzgün davranalım."

"Evet, Alp Komutan'ım," dedi kocam sakinleşmeye çalışarak. "Bu konuları daha sonra konuşalım."

"Alp dede budün babinniyi aradı! Aşkım dedi!" diye bağıran Özgür Laçin'le birlikte dudaklarımı birbirine bastırarak elimi ağzına kapattım.

"Anneciğim!" dedim inanamayarak.

Turan gözlerini kapatıp yüzünü sıvazlarken arkamızdan, "Alp!" diye seslenen Firuze'yi duyduk.

Alparslan Aksakallı ve Turan aynı anda dönüp, "Efendim?" dedi ve ortalık bir anda buz kesti. Önce birbirlerine döndüler sonra tekrar Firuze'ye. Metin amcam ile Tekin amcamın arasında ortama bakarken onların gülüşlerini saklamak için çocuklara tutunduğunu fark ettim.

"Biz bahçeye geçelim. Değil mi prenses?" diye seslendi Metin amcam Laçin'e.

Laçin, "Ama babinni kime seslendi? Alp dedeme mi?" deyince Tekin amcam gülerek, "Biz gidiyoruz," dedi ve bahçeye geçti.

"Yani... Alp oğlum!" dedi Firuze aslında kime seslendiğini çok fazla belli eder gibi bir gerginlikle. "Şey diyecektim. Uraz gelemeyecekmiş," deyince dudaklarımı birbirine bastırdım.

Metin amcam, "Çocuk yurtdışında zaten gelemeyecekti ki. Yanlış mı hatırlıyorum?" deyince Göktürk devreye girdi. "Bahçe. Dede bahçe!" dedi. Onlar da yavaşça bahçeye geçti.

"Anne, ben bu durumdan hoşlanmadım. Evlenmek ne ya? Kaç yaşında insanlarsınız!" deyince kaşlarımı çattım.

"Alp!" dedim öfkeyle. "Sevgilim o nasıl laf? Evlenmenin, âşık olmanın yaşı mı var? Aa! Annene karışma hakkı ne senin ne benim ne de başkasının," dedikten sonra koluna girdim. "Çok güzel bir ilişkileri var ve evlenerek kalan hayatlarını birlikte geçirmek istiyorlar. Bunu kabullenmenin nesi zor?" deyince göz devirdi. Alparslan bana dönerken, "Ayrıca Alparslan Komutan çok iyi biri. Yıllarca saygıyla bekledi," diyerek ona da destek verdim. Bu ilişkinin yancısıydım! Kimse onların evliliğinin önüne geçemezdi. "Ben arkalarındayım. Sen de işleri zorlaştırma."

Turan bana inanamaz gibi bakarken omuz silktim. "Öncelikle teşekkür ederim, Sezin," dedi Aksakallı. "Desteğin bizim için önemli. Alp de anlayacak."

"Valla ben bir şey anlamam!" diyen Turan'ın kolunu cimciklediğimde kısık sesle inleyip bana döndü.

"Siz en doğrusuna karar vermişsinizdir zaten. Alp de yanınızda. Biz sizi destekliyoruz. O düğünü yapacağız!" deyince Firuze minnetle gülümsedi. Ben de göz kırpıp, "Siz de bahçeye geçin," diyerek bahçeyi işaret ettim.

Alparslan Komutan, çocukmuş gibi ilerlerken Firuze'nin yanına gitti ve Firuze'nin yanağından öptü. Gözlerim kocaman olurken Turan, "Ama bu da fazla!" deyince kahkaha attım.

"İster kabullen, ister reddet," dedi Aksakallı, Firuze'nin elinden tutarak. "Firuze'yle birbirimizi seviyoruz ve evleneceğiz, Alp."

Dudaklarımı ısırırken Turan'ın kolunu okşadım. Melike ve Göktuğ'a da çok çektirmişti fakat o zaman hamilelik bahanesiyle onu sakinleştirmiştim. Şimdi hamile de değildim! "Çocuklarımızın dedesi olsun," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Çocuklarımızın yeteri kadar dedesi var canım," dediğinde güldüm. Gerçekten öyleydi. "Her neyse," dedi Turan. "Sonra konuşalım bunları."

Onlar el ele bahçeye geçince gülmemek için kendimi sıktım ama başarısız oldum. Dizlerime ellerimi yaslayıp öne doğru eğilerek kahkaha atmaya başladım.

"Yapma Sezin, Allah aşkına!" diyen Turan'ı duydum.

"Özür dilerim ama... aşkım sinirin çok komik!" derken karnımı tuttum. "Ay... Çok komik!" diyerek doğruldum ve kahkahaya devam ettim.

Turan iç çekti. "Sezin!" diyerek son heceyi uzattı.

"Ama ona da hak ver," diyerek gözümdeki yaşları sildim. Gülmekten ağlayacaktım! "Annen bunu hak ediyor. Baksana... üç yıldır dost hayatı yaşıyorlar. Evlenmek istiyorlarsa onların karşısında duramayız."

"Yani..."

"Annen sevilmediği bir evlilikten çıktı ve artık seviliyor aşkım. Onun hakkı bu," diyerek ona yaklaştım ve dudaklarından öptüm. "Onun da Alp'inin olmasını hak ediyor. Üstelik Aksakallı çok iyi bir adam. Bunca sene sana saygı duydu ve ileri gitmedi. Daha ne yapsın?"

"Haklısın ama..."

"Ama annene yakıştıramıyor musun?" diyerek dudağından öptüm bir daha. "Ben ona sevilmeyi, değer görülmeyi çok yakıştırıyorum."

"Beni hep oyuna getiriyorsun," diyerek dudaklarıma sertçe yapışınca onu öpmeye başladım. Kapı çalınca gözlerim kocaman oldu.

"Gerçekten anlaşmışlar gibi sırayla geliyorlar," diyerek kapımızın yanındaki aynadan kendimi düzelttim dudaklarıma baktım. Allah'tan çok belli olmuyordu.

"Hoş geldiniz!" diyerek kapıyı açtığımda Melike ile Göktuğ'u el ele gördük. Melike'yi ciddi kıyafetlerle görmeye hâlâ alışamadığım için takım elbiseli haline şaşırarak baktım.

"Hoş bulduk yenge!" diyerek boynuma sarıldı ve yanaklarımdan öptü. "Allah'ım, çok özledim seni!" dediğinde onu sardım.

"Dur kız! Üstüme gelme, düşeceğim!" dedim aceleyle.

"Düşelim be yengem! Birlikte düşelim!" diyerek beni bir kez daha sıktı ve sonra abisine döndü. "Abim! Canım abim! Sanki asırlardır görmüyorum sizi!"

"Çok özledim," diyen Turan sımsıkı kardeşine sarıldı. "Ben sana burada kal, bırak bu ipsizi dedim. Beni dinlemedin," diyerek kardeşinin saçlarına yüzünü gömdü.

O sırada Göktuğ, "Olmaz, bizi ayıramazsınız. Bir dayak daha atacaksan söyle abi, ona göre kenarda ısınayım. Valla aylardır görevdeyim, kaslarım taş gibi!" diyerek bana yaklaştı. "Abla..." diyerek kollarının arasına alınca özlemle ona sarıldım.

Göktuğ ve Melike, Tunceli'de yaşıyordu. Göktuğ'un görev yeri Tunceli'ye çıkınca Melike de avukatlığa orada başlamıştı. Son birkaç aydır aynı evde yaşadıklarını biliyorduk. Aynı eve çıkmadan önce onlara bir nişan yapmıştık ve Turan sonunda razı gelmişti. Ankara'dayken her ne kadar Melike'yi Göktuğ'dan uzak tutsa da onlar Tunceli'ye geçince yelkenleri suya düşürmüştü.

Şimdi yavaş yavaş düğün hazırlıklarına başlamışlardı.

Turan'dan onay almak kolay olmamıştı. Önce on yıl sevgili kalmalarını diretince ona *on yıl evlilikten sonra benimle evlilik yaşayacaksın* diye rest çekmiştim. Kızgın bir sessizlikten sonra zor da olsa kabullenmişti.

Şimdi dönüp baktığımda Göktuğ ve Melike'nin ilişkisi için evliliğimi riske attığıma hâlâ inanamıyordum!

"Nasılsın kardeşim?" diyerek Göktuğ'un saçlarını karıştırdım ve ayrıldım. "Albay nasıl? Gelemeyeceğini haber verdi dün akşam."

Göktuğ ve Nizami, ilk başta Tunceli'ye Serdar Albay'ın timine geçmişti. Sonrasında Nizami'nin tayini geçen sene Siirt'e çekilince Tunceli'den ayrılmıştı. Bu yüzden Göktuğ, Serdar Komutan'dan haberdar olan tek kişiydi.

"İyi o da abla. Aynı işler. Görevden gelince haberi aldım, hemen geldik," diyerek Turan'a döndü. "Nasılsın abi? Nerede çocuklar? Özgür'üm nerede?" diye sorarak Turan'a sarıldı.

"Ay evet! Hani benim Efi'm!" diyen Melike etrafa bakındı. Laçin, Göktürk'e Efi diye seslendiği için ona böyle sesleniyordu. Bakışları bahçe kapısına döndü. "Herkes burada neredeyse! Allah'ım, çok özledim tayfayı! Sonra görüşürüz. Önce Efi'yi yemem lazım!" diyerek bahçeye koştu.

Turan, Göktuğ'u bırakıp omzunu sıktı. "Ne yapacaksınız şimdi? Karar verdiniz mi?"

"Valla abi biz düğün istiyoruz, biliyorsun. Bu sabah Ankara'ya gelince nikâh dairesine uğradık. Beş ay sonrasına gün verdiler. Bakalım, Ankara'dan mekân bakacağız. Buralara gelmişken aradan çıkaralım diyoruz. Tunceli'de ev hazır zaten," diyerek bana döndü. "Sizin ev bize çok kolaylık sağladı."

Ah, evet! Tunceli'deki evimizi onlara vermiştik. Hem alıştıkları evdi hem de boşu boşuna masraf yapmalarını istememiştik. Başta kira vermek için bizimle bayağı kavga etmişlerdi. Hatta Turan o zaman, "Melike'nin kira vermek isteyecek kadar büyümesi hem gurur veriyor hem de içim burkuluyor. Keşke hiç büyümeseydi ve benden o parlak çanta için otuz bin lira isteseydi," demişti.

Göktuğ'un büyümesi ise beni bambaşka duygulandırıyordu. O hep çocuk ruhluydu fakat artık sorumluluk sahibi bir adamdı. Serdar Albay'ın onu timin başına koyduğunu duyunca resmen ağlamıştım. Gerçi o zaman Göktürk Efe ateşlendiği için hastanedeydik ve ona zaten ağlıyordum fakat Göktuğ'un timin başına geçmesi daha da duygulandırmıştı.

Benim küçük, manevi kardeşim çok büyümüştü. Göktürk'ün adını verirken onun ismine yakın olduğunu fark etmemiştim fakat sonra Turan, "Göktuğ için veriyorsun, değil mi?" diye sormuştu.

Özgür'ün kardeşinin ismini Göktuğ'un ismine yakın seçmek bilinçli olmasa da içgüdüsel bir karardı. Benim kararımdı.

Göktuğ, "Ben de içeri geçeyim. Nizami abi aradı, geliyorlarmış," deyince heyecanla dikleştim. "Birkaç dakikaya burada olurlar."

Bu buluşmanın asıl sebebi onlardı! Haberi aldığım gibi hemen herkesi arayıp bugüne ayarlamak için uğraşmıştım. Göktuğ ve Şükrü görevde olduğu için ulaşmam zor olmuştu fakat en sonunda haberi verince işlerini ayarlamışlardı.

Göktuğ da içeri girdiğinde heyecanla dikleştim. Dişlerim neredeyse birbirine çarpıyordu. Turan'a dönüp, "Of, çok heyecanlıyım!" deyince o da gülerek kolunu omzuma attı.

"Sakin ol... Aslı ile bağınızı biliyorum fakat bu şekilde karşılarına çıkarsan gerilirler. Rahat ol," deyince ona hak verdim. Aslı ile neredeyse her gün telefonda konuşmaya çalışıyorduk. Bu haberi duyduğumda elim ayağıma dolaşmıştı. Heyecanımı yenemiyordum.

"Tamam, bir şey yok. Bir şey yo..."

Kapı çaldı.

Kapıyı hışımla açtıktan sonra karşımda gördüğüm ikiliye karşılık dudaklarımı birbirine bastırarak boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. Öndeki Aslı elinde tuttuğu puseti havaya kaldırıp, "Oldu," dedi yalnızca. Gözpınarlarıma dolan yaşları geriye itmeye çalışarak onu elinden tuttum. Sımsıkı sarıldıktan sonra onu ilerletmeme karşılık, "Ne oluyor?" diye sordu fakat ben Aslı'yı, Turan Nizami'yi çekiştirerek bahçeye yönlendirdik.

"Abi durun! Yeni geldik daha! Niye çekiştiriyorsunuz!" diye seslendi Nizami şaşkın bir tonda.

Bahçeye çıktığımız gibi tüm kalabalığı gördüler ve adımları donakaldı. Hep bir ağızdan bağırdık. "Ailemize hoş geldin, Nil!"

Aslı dolu gözleriyle bana döndüğünde ben de yaşlarla parlayan gözlerimle ona gülümsedim. Sessizce başımı sallayarak bu anın ne kadar özel olduğunu anlatmaya çalıştım.

Aslı ve Nizami, üç sene önce Nizami'yle ayarladığımız evlenme teklifinden neredeyse bir yıl sonra evlenmişti. O evlenme teklifinde Aslı'ya Nizami'nin vurulduğu yalanını söylemiştik, o aceleyle bahsettiğimiz yere gelince de Nizami alevler arasında bir dizinin üstüne çöküp evlenme teklifi etmişti. O anı unutmak mümkün değildi. Turan'ın teklifine yaklaştığını savunuyordu herkes.

Sonrasında neredeyse bir yıl süren evlilik hazırlıklarında gereken her şeyi yapmak fakat Aslı'nın düğününe katılamamak benim için büyük bir yaraydı.

Metin ve Tekin amcam neredeyse Rize'deki herkesin düğüne katılacağını söylemişti ve Aslı'nın düğününü bizim aile fiyaskomuza çevirmeye gerek olmadığı için ben uzak durmuştum düğünden. En yakın arkadaşımın düğününe katılamamıştım.

En azından düğünden bir hafta önce nikâh şahidi olabildim diyerek kendimi telkin ediyordum.

Üç sene önce Nizami, Siirt'te görevlendirilmişti ve gittiğinden kısa bir sonra evlenmişlerdi fakat eş durumu çıkmayınca evliliklerini uzaktan yürütmek zorunda kalmışlardı. Bu süreçte bir çocuk sahibi olmak istemelerine rağmen Aslı bir yıl önce çocuk sahibi olamayacağını öğrenmişti.

Bu haber hepimiz açısından tam anlamıyla bir çöküştü. Nizami ve Aslı sürekli kavga ediyor, tartışmadan bir gün geçiremiyorlardı. Aslı tamamen kendisini kapatmış, Nizami'den uzaklaşmıştı. Nizami zar zor kendini Ankara'ya aldırmaya çalışsa da Aslı istemediği için Siirt'te kalmıştı. Aslı da eş durumunu kullanmadığı için ayrı yaşamışlardı ve bu, evliliklerinde çok büyük çatlaklar oluşturmuştu.

Bu durum yüzünden neredeyse boşanma aşamasına gelmişlerdi çünkü Aslı kendini eksik gördüğünü söyleyerek ağlıyordu. Nizami destek olmaya çalışıyor, elinden geleni yapıyordu fakat olmamıştı. Aslı, Ankara'dayken Nizami'nin her gece onu aradığına, kapısına hediyeler yığdığına, izin günlerinde kapıda yatmasına şahit olmuştum. Aslı ise bu evliliğin bitmesi gerektiğini savunmuştu.

"Hayalim gerçek olmayacak. Ben asla anne olamayacağım," diyerek sürekli olarak kollarımda ağlıyordu. "Nizami'ye bunu yapamam. O baba olmayı hak ediyor," demişti defalarca kez.

Öte yandan Nizami'nin lafları hiç aklımdan çıkmıyordu. "Aslı, yemin ederim senden başka bir şey istemiyorum. Yemin ederim ki tek istediğim sensin, hiçbir şeyi gözüm görmez. Sen eksik değilsin ama ben sensiz çok eksiğim. Yalvarırım böyle yapma, ben hiç iyi değilim. Birlikte üstesinden gelelim, bize bunu yapma."

Kızlar, Keleş ve ben her koşulda ona destek olmaya çalışmıştık. Doktor psikiyatri önermişti fakat Aslı korkmuştu. "Durum duyulursa, hakkımda dedikodu çıkarsa ve görevden uzaklaştırılırsam?" diyerek bunu reddetmişti.

Bu dönemde en çok benim içim yanıyordu. Aslı'nın Özgür Laçin'e, Göktürk Efe'ye, Umut'a, Umay'a ve Ediz'e olan bakışlarını gördükçe mahvoluyordum. Çocuklara bakarken gülümsüyordu ama gözlerinin gerisindeki acıyı fark etmemek mümkün değildi. Her gülümseyişi bir nevi olmayacak bir hayale veda gibiydi.

Elimden geldiğince her gün onu yalnız bırakmamaya çalışmıştım. Onun gözünden bir düşse benim yüreğimde bin yanardı.

Nizami ile evlilikleri bitme aşamasındayken Ziyafet ve Sevil ablanın önerileriyle son bir kez çabalayıp çift terapisine başlamaya karar vermişlerdi. Aslı eş durumu ile Siirt'e geçmişti bu vesileyle. Görevlerinden izin alarak haftada bir gün çift terapisine gidiyorlardı. Yaklaşık beş aydan sonra evlilikleri kurtulmuştu.

Ve bugün... minik Nil'i evlat edindikleri gündü. Evliliklerini toparlayacakları, ailelerini inşa ettikleri o gündü. Bugünümüz yalnızca bir kutlama

değildi, dostlarımızın iyileşmesinin, kurtulmasının ve yeniden doğuşunun günüydü.

Aslı bana gözlerinden düşen yaşlarla bakarken Nizami de sessizce puseti onun elinden aldı. Göz göze geldik. O anda kelimelere gerek yoktu.

Aslı'ya yaklaştım. "Bebeğimiz hoş geldi," dediğim gibi kollarıma aldım onu. "Onu ailece karşılamamızın doğru olacağını düşündüm. Hepimizin bir arada olması gerektiğini düşündüm."

Aslı kollarımda şiddetle ağlarken Sevil abla, Ziyafet, Melike Nisan, Nilüfer, Tuğçe bize yaklaştı ve hep birlikte sarıldık. Keleş'in de Nizami'nin etrafına toplandığını hayal meyal görebildim.

"Sizi çok seviyorum. Teşekkür ederim," dedi Aslı hıçkırıklarının arasından. "Çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız. Siz olmasaydınız asla düzelmeyecekti. Asla toparlayamayacaktık. Sizi çok seviyorum."

"Aile bugünler için," dedim onun yanağından öperken. "Biz bugünler içiniz. Hem kötü günde hem iyi günde... Birlikte aşacak, birlikte büyüyeceğiz."

Birlikte aştınız, birlikte büyüdünüz, Seziş. Şimdi bunu kutlama vakti!

Aslı gözyaşları içinde, "Gerçekten... çok teşekkür ederim," diyerek sarsıldığında onu daha sıkı sardık. "Ben o kadar kaybolmuştum ki!"

"Şşşt, biz varken kaybolmak yok!" diyen Ziyafet onun gözyaşlarını avuçlarının içiyle sildi. "Buradayız, birlikteyiz. Şimdi geçmişi unutalım ve hep birlikte olmamızın keyfini çıkaralım!"

Yavaşça ayrıldığımızda Nil'e yaklaştık ve bakmaya çalıştık. Nil henüz sekiz aylık bir kız çocuğuydu. Aslılar aylardır beklerken en sonunda haber gelmişti. Sabır isteyen, zor, yıpratıcı bir süreçten geçmişlerdi fakat mutlu ve heyecanlılardı. Gerekli evrakların toplanması, başvurular, geçici görev değişikliği, izin biriktirme sonunda artık çocuklarına zaman ayırmaya hazırlardı.

Hep birlikte masalara geçtiğimizde bir karmaşa başladı. Sabahtan beri hazırlanan yemekleri dağıtmaya, aynı zamanda çocuklar için ayarladığımız minik masada onlara yemek yedirmeye çalıştık. "Anne, Nil bizim tardeşimiz mi?" diye soran Laçin'in ağzına ekmeği sıkıştırdım.

"Evet bebeğim. Artık o da kardeşiniz."

"Nil bebiş bizim dibi mi oldu?"

Başımla onayladım. "Evet, sizin gibi oldu."

"Aşlı teyşe, anne mi oldu anne?"

Pusetin başında duran Aslı ve Nizami'nin hayran hayran Nil'i izlediklerini görünce gülümsedim. Sanki Nil başka bir evden gelmiş mucize gibi

bakıyorlardı. Laçin de bakışlarını onlardan çekemedi. "Evet kuşum. Aslı teyze, anne oldu. Artık sizin yeni kardeşiniz Nil. Onu sevecek misin?"

"Onu Ediz kadar çok sevicem!"

"Çok mu yani?" derken Göktürk'ün çatalına köfte batırıp ona uzattım.

Göktürk ağzındaki köfteyle, "Niye benim tadar şevmiyo?" diye mırıldandı.

"Hayır, Efi. Senin katar değil," dedi Laçin gözlerini kocaman açarak. "Yani çok olsa derdim... Eee, derdim ki... annem, babam ve sen kadar derdim. O şimdi yeni çocuk ya... büyüyünce o kadar sevicem."

Göktürk ona kocaman gözleriyle baktı. Yanakları koştuğu için kıpkırmızıydı. "Beni tam seviyosun?"

Laçin hemen eğildi ve kardeşinin yanağını ısırır gibi öptü. Onları gözlerim parlayarak izledim. "Tam şeviyoyum! Tıpkı çilekli dondurma dibi!"

Ediz kaşlarını çatarak annesine döndü, "Ama beni az mı sevecek?" diye sordu annesine.

Ziyafet, "Oğlum ne bu Laçincilik sendeki. Anan var burada, azıcık anani sev," deyince Ediz ona dönüp annesinin yanağından öptü.

Sonra annesinin kulağına fısıldadı ama onu yine de duyduk. "Şen birsin ama o da bir buçuk anne. Şana çok yakın!"

Kahkahalar onların minik masasını sardı. Umut öne eğildi. "Sen çok fenasın, Ediz!"

Ediz kafasını yana eğip sırıttı. "Fena değilim, komiğim."

Laçin tam o an, "Anne doydum. Oyun oynayabilir miyiz?" deyince onu alnından öpüp kafamla onayladım. "Ama şımarmak yok, olur mu meleğim?" deyince kafasıyla onayladı hemen. Ediz'in elinden tuttu ve oyun parkına yöneldi.

"Ediz del!"

"Zaten deliyom!"

Umut ve Umay da yemeklerini bitirip onların peşine takıldı. Sofranın kenarındaki minik oyun alanına doğru gittiler.

Göktürk dolu ağzıyla bana çaktırmadan kalkmaya yeltendi. "Ağzındakini bitirmeden olmaz beyefendi," diyerek onu tuttum. "Lokmanı bitirmedin."

"Anne," dedi kocaman gözleriyle. "Babam bakıyo!" deyince arkamı döndüm ama benim kurnaz oğlum hemen elimin altından kaçtı. Babası bana bakıyordu ama beni oyuna getirmişti!

"Göktürk!" diye seslendim.

Kıkırdayarak kaçarken de, "Tan-dır-dıım!" demeyi unutmadı tabii. Arkasından bakakaldım.

Gülerek ayaklandım ve minikler oyun oynamaya dalmışken masaya döndüm. "Ee, şimdi düğün ne zaman?" diye sordu Şükrü öne doğru.

Göktuğ kafasını kaldırıp ona baktı. Melike heyecanla onun elini tutunca Göktuğ onu elinin üstünden öptü. "Beş ay sonra hayırlısıyla abi."

Nizami, "Aman ha, dikkat edin. Sezin hamileyse düğün doğumhaneye döner!" deyince kahkaha attık bir ağızdan.

Laçin'i Kubat ve Ziyafet'in düğününde, Göktürk'ü de Aslı ile Nizami'nin düğününde doğurmuştum. Şükrü ben bir çocuk daha yapmayayım diye evlenmeyeceğini söyleyerek takılmıştı.

"Neden öyle diyorsunuz? Serkan ve Nilüfer'in düğününde doğurmadı sonuçta," diyen kocam bana sarılınca sırtımı göğsüne yasladım.

"Gerçekten ayıp oluyor," diyerek sırıttım. Turan kollarını belime sararken bir yandan çocukları kontrol ettim, bir yandan da kocama, güvenli sığınağıma yaslandım. "Melike ile Göktuğ'da doğurmam ama Tuğçe ile Şükrü'de kesin doğururum."

Masadan bir kahkaha patladı. Tam o sırada telefonum çalmaya başlayınca kafamı kaldırıp telefonu aradım fakat Turan çoktan aramayı kabul etmişti. Ekranda görünen Furkan Uraz, "Merhabalar ailem!" diye bağırdı ve arkasındaki manzarayı gösterdi. Upuzun, neredeyse açık yeşil görünen denize bakakaldık. "Bensiz bir araya geliyorsanız rahatsız edilmeyi göze alacaksınız!"

Furkan Uraz, girdiği sınavla birlikte Avusturalya'da doktorluğa başlamıştı. Birkaç sene deneyim kazandıktan sonra ülkeye dönmek istediğini söylemişti. Tabii ki de onu desteklemiştik. Arada bir bizi çok özlediğini söylese de iki senedir buralara uğramıyordu. Onu bugün için çağırdığımda gelemeyeceğini ama mutlaka arayacağını söylemişti.

Yine... Urazlık yapıyordu işte.

Turan telefonu masaya çevirip gösterdi. Uraz her zamanki gibi neşeliydi. "Afiyet olsun! Firuze Sultan, o beyefendi sana fazla yakın!" diye konuşunca kahkaha attık.

"Abin bitti sen başla, Uraz!" diye bağırdı Firuze. "Beni boş ver. Sen nasılsın? Mutlu musun?"

"Çok!" diye bağırdı Uraz keyifle. "Sadece nasıl olduğunuzu merak ettim. Kubat abi sen göbek mi yaptın, ben mi öyle görüyorum?"

"Siktir lan!" diyen Kubat'la yine kahkaha attık. "Bu çocuk fena kaşınıyor."

"Yok, yok. Baba olmak yaramış," diyen Uraz, "Dur bakayım. Nizami abiye de sanki babalık yakışıklılığı gelmiş," deyince Nizami heyecanla telefona döndü.

"Harbi mi?"

"Harbi! Babalık çok yakışmış, Aslı ablaya da annelik. Hayırlı olsun! Çok sevindim. Benim yerime de öpün prensesinizi!" diyen Furkan Uraz, "Hepinize selamlar! Keyfinize bakın," diyerek bitirdi. Telefonu Turan'la kendimize çevirdiğimizde, "Mutluyum," dedi keyifle. "Sizi de rahatsız etmeyeyim. Burada keyfim yerinde."

"Burada olmalıydın," dediğimde, "Üzülme abla. Yine bir araya geliriz. Hem herkese bir şey olur... bu kadro bozulmaz. Hem siz ne diyordunuz?" dedi.

Keleş ile aynı anda sesimizi yükselttik. "Keleş her daim var olacak!"

Uraz kahkaha atarak, "Sizi seviyorum, Keleş. Kendinize dikkat edin," diyerek telefonu kapattı. Herkes önündeki rakılarına davranırken ailemin neşesine baktım.

Tuğçe utanmış gibi dursa da o da Şükrü'nün kolunun altına girmişken gülüyordu. Melike ile Göktuğ yan yana, büyümüş, gelişmiş bir şekilde ailemize bakıyordu. Nizami, ortalarında sessizce uyuyan Nil'e ve Aslı'ya hayatının mucizeleriymiş gibi bakıyordu. Aslı da ona aynı şekilde.

Fırat abi ile Sevil abla bir yandan Şükrü ile Tuğçe'ye laf atarken, bir yandan da birbirlerinin ellerine tutunuyorlardı. Kubat ve Ziyafet birbirlerine dayanmış şekilde huzurla masayı izliyordu. Serkan Nilüfer'in tabağına yemek dolduruyor, Nilüfer de hafif bir gülümsemeyle bizi izliyordu.

Metin ve Tekin amcam yemeklerini yerken bir yandan kolunu Firuze'nin sandalyesinin arkasına atmış Aksakallı ve tatlı bir gülümsemeyle rakısını içerek etrafı izleyen Firuze'yle sohbet ediyorlardı.

Bir aradaydık, mutluyduk, yine bir masadaydık.

Sofranın etrafını saran gülüşler, çocukların neşeli çığlıkları, tabaklara uzanan eller... Hepsi hayatın devam ettiğinin kanıtıydı. Ama bir an... bakışlarım masanın diğer ucundaki tabağa takıldı. O boş tabağa.

Sanki hiç ses çıkarmadan gülümsüyordu.

Tabağa bakarken bir sigara yaktım kibritimle. Duman yüzümün kenarından yükselirken o tabağın kime ait olduğunu biliyordum. Herkes biliyordu.

Her soframızda bir boş tabak bulunurdu ve o tabak Özgür'e ait olurdu. Özgür Toklu'ya. Ailemizden silinmeyen o genç çocuğa. Yalnızca bir evlat değil, sol yanımıza kazınmış bir hatıraydı o.

Sigaranın ucundan süzülen duman boğazımdaki sızıya doldu. Hafifçe gülümsedim, rakımı kaldırdım ve masanın başındaki boş tabağa doğru

uzattım. Benim ne yaptığımı anlayan Keleş de beni tekrar ederken, "Şehidimize," dedi Turan.

Ve hep bir ağızdan tekrar ettik! "Şehidimize!"

Özgür için. Özgür'e. Özgür sayesinde.

Rakıyı kafama diktikten sonra önüme dönecekken sağ tarafımdan, "Kibritin var mı?" sorusu gelince kafamı kaldırdım ve yanıma çevirdim. Yanımda oturan koca adamım sigarayı parmaklarının arasında tutuyordu. Dudaklarında kurnaz bir gülümseme vardı. Gözleri benimkilere çakılıydı.

"Ne?"

"Kibritin..." Sesi o kadar tanıdık, o kadar zamansızdı ki bir an durdum. "Kibritin var mı?"

Bir anda yıllar öncesine döndüm. O banka. İlk anımıza. Başımda dikilen, aramızdaki bir yıldızı yüzüme vuran o büyük yabancıya bakar gibi oldum.

"Literatürde çakmak istenmiyor muydu?" diye sordum hafif gülümsemeyle.

O da dudağının ucuyla gülümsedi. "Karım çakmak sevmiyor," diyerek beni kendisine çekti. "Bizim literatürümüzde sadece kibrit var."

Sessizce gülümseyerek kafamı omzuna yasladım. Sonsuzluk gibi gelen bir huzur oluştu aramızda.

Bir kibrit kadar mıydı hayat? Kısa, tutuşan, sönen ve kaybolan bir kibrit gibi...

Bir kibritin ateşi kadar mı yoksa bir kibritle başlayan, ömre yayılan ve hiç sönmeyen bir hikâye kadar mı?

Bizimkisi ikinci türdendi. Bu hikâye bizimdi. Nasıl başladığı değil, nasıl yaşandığı ve nasıl bittiğiydi önemli olan. Biz eksiklerimizle tamam, yaralarımızla sağ, acılarımızla güçlü bir şekilde vardık bu sona.

Belki bir kibrit kadar kısaydı hayat ama biz o kibritle bir ömürlük sofralar kurduk. Aile kurduk, kopmayan bir bağ kazandık. Belki kaybettik ama eksiğimizi tamamlamak istercesine kenetlendik. Uzaklaştık, görüşmedik hatta bazen birbirimizden habersiz kaldık ama ne zaman bir araya gelsek hem bağımızı hem şehidimizi hatırladık.

Özgür'ün fikri bir boş tabakta, bir kasette, bir sandalyede, bir silahta, bir başarıda, bir gülüşte, bir göz göze gelişte kaldı.

Kibritin alevi çabuk söner sanırlardı ama o alevle tutuşturulan hatıralar sonsuzdu. Hiç sönmezdi.

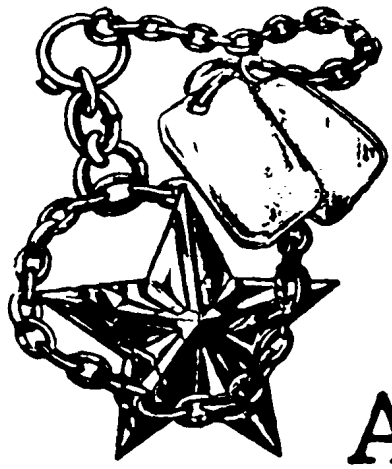
Çocukların sesi uzaktan bir uğultu gibi geliyordu. Masadaki kalabalık geçmişten gelen neşeyle harmanlanıyordu. Bugünlere nasıl geldiğimizi hatırlarken yüzümde hafif bir gülümseme vardı.

Parmaklarımın arasındaki kibrit kutusunun kapağını sertçe kapattım. O an anladım, bazı hikâyelerin sonu yoktu. Sadece sessiz bir sayfa çevrilirdi ve o son cümleyi okurdun.

Okur ve bilirdin. Bazı hikâyeler bitmezdi.

Bu da böyle bir hikâyeydi. *Sonu olmayan.*

SON...

EPİLOG

On dört yıl sonra.

Sezin Akkurt.

Ankara.

Ayaklarım beni taşıyor olabilirdi ama zihnimde çığlıklar atan o küçük çocuğu susturamıyordum. Üzerimde nizami bir gömlek vardı. Omzumdaki apoletim, cebimde kimliğim, belimde silahım vardı. Her şey yerli yerindeydi. Üstümde kırışık hiçbir şey yoktu.

Elini uzatan bakanın elini sıktım. Kalbim göğsümde çarpan bir davul gibiydi. Bakan kadife kutuyu açtı. Gözüm, omzuma takılacak yeni apoletteydi.

"Yarbay Akkurt!" diye bağırdığımda içimde yılların birikimi yükseldi. Gözkapaklarım titredi. Geçmiş, şimdi ve gelecek şu anda birleşti.

Yola çıktığımı hatırladım ve yolun sonunda kazandığımı.

"Hayırlı vatani görevler," diyen bakana, "Sağ ol!" diye karşılık verdim. Kameraman fotoğrafımızı çekerken ciddiyetimi korusam da beni bıraksalar bu salonu elli kere çığlıkla koşup sonrasında dans ederdim. İçimde öyle bir sevinç vardı. Bu başarı sadece bana ait değildi.

Bakan yanımdaki adama geçerken bakışlarım yavaşça arka sıralara doğru kaydı. Misafirler arasında beni izleyen siyah elbiseli genç kızım, takım elbiseli genç oğlum, beyaz elbiseli minik kızım ve en önde gömleğiyle kendi sırasını bekleyen kocamı gördüm. Ailemin gözleri üzerimdeydi.

Tam o an yanımdan bir ses yükseldi. "Binbaşı Yürek!" diye bağıran arkadaşıma baktım. Kubat apoletini teslim alıp fotoğraf çektirirken ciddiydi. Yan yana omuzlarımız dik bir şekilde dikildik. Geçmişin tüm ışığı ailemize doğrultulmuş bakışlarımızda aydınlandı.

Yerlerimize geçerken Özgür Laçin, "Seninle çok gurur duyuyorum," diye fısıldayınca ona döndüm. On sekiz yaşına girmesine az kalmıştı ve ona bakarken kendimi hatırlıyordum. Ne kadar babasına benziyor olsa da on sekiz yaşındaki Seziş'i ona bakarken anmayı bırakamıyordum. Onun yaşındayken peşine düştüğüm hayal bugün gerçekleşmişti. "Senin kızın olduğum için çok şanslıyım."

Ona yalnızca gülümsedim. Sevincimizi tören sonrasına bırakıyordum.

"Babamın sırası," diyen Göktürk hafifçe öne doğru baktı. Turan, geniş omuzlarıyla sahneye yürürken tüm salon sessizleşti. Hiç kimse onun kadar dik duramazdı. "Heyt be! Yakışıklı görsün âlem!"

Yandaki Ediz fısıldadı. "Benim babamdan yakışıklı değil Alp amca," deyince Göktürk ona döndü.

"Kubat amca idare eder," dedi sırıtarak.

"Siz aptal mısınız?" dedi Laçin öne doğru eğilerek. "Benim babam senin babanı döver deyin, tam olsun." Ediz'e kaçak bakışlar attı. "Hepiniz yakışıklısınız."

Ediz sırıttı. "Yakışıklı mıyım, Laçin? Bunu mu ima ediyorsun?" diye muzip bir sesle konuştu.

Göktürk huysuzca Ediz'i itti. "Özgür'den uzak dur, yoksa seni otuz metre uzatırım, Ediz," deyince Ediz sırıtarak geri çekildi.

"Abim uzun ki zaten!" dedi Lale araya girerek. Lale, Kubat ve Ziyafet'in sekiz yaşındaki kızıydı. Küçük kızımdan, Akasya'mdan iki yaş büyüktü.

Ediz kardeşini kolunun altına alıp, "Yok sağ ol, Efe. Ben sizin aileye benzeyip zürafa olmak istemiyorum," diyerek önüne döndü. Ziyafet ciddiyetle yanına yürüyen kocasını izlerken ben de kendi kocamın derdine düşmüştüm.

"Şşşt!" dedim dişlerim arasından. "Susun! Ciddi bir törendeyiz."

Dudaklarına fermuar çekermiş gibi yapıp geriye yaslandılar. Tüm dikkatimi topladım.

"Albay Akkurt!" diye bağıran kocama bakarken gözlerimden ışıklar saçtığıma emindim. Geniş omuzlarındaki apolet yılların emeğini taşıyordu. Bakanın tebriğini kabul edip, "Sağ ol!" dedi ve fotoğrafını çektirdi.

"Yüzbaşı Alacak!" diye bağıran Göktuğ da yeni apoletiyle fotoğraf çektirdi. Melike hemen arkamızdaki koltuğundan öne doğru eğildi. "Bir şey soracağım... Her zaman mı böyle yakışıklı oluyorlar yoksa bugüne özel mi bu kadar karizmatikler?"

Hemen yanından Şirin kafasını uzattı. Henüz on iki yaşındaydı ama her şeyi çok biliyordu maşallah! Girmediği delik yoktu. "Anne, babam hep karizmatik," deyince onun burnunu sıktım. Acıyla inledi. "Ah! Hala ne yapıyorsun ya?"

"Burası ciddi bir tören diyorum, Şirin. Ciddi törende susulur! Uzaklaş!" diye öfkeyle parladım.

"Halamı şimdi şikâyet etsem rütbesini alırlar mı anne?" diye sordu arkamızdan. Bakışlarımı Turan ve Göktuğ'un görüntüsünden alamıyordum.

"Apoleti alırlar mı bilmiyorum ama halandan temiz dayak yersin aşkım," diye fısıldadı Melike Nisan. "Daha önce yapmadığı şey değil."

Turan ve Göktuğ'un sırası da bittikten sonra törenin bitmesini bekledik. En sonki konuşma ile birlikte herkes yavaşça dağılırken ayaklandık. Tam çıkarken biriyle sohbet eden Turan eliyle dışarıyı işaret etti. Mesajı alarak dışarı ilerledim. Birazdan geleceğini söylüyordu.

Göktuğ, ailesinin yanına gidip kızı ve Melike'ye sarılırken Kubat da Ziyafet, Ediz ve Lale'nin yanına gidip onları kucakladı. Herkes kendi ailesinin yanında durdu.

Tam onları izlerken minik kızım birden kucağıma atladı. "Anne, sana bir şey yaptım!" diye bağırınca koridordan birkaç kişi bize döndü ama umursamadım. Altı yaşındaydı ama el becerisi de okuma yazması da çok iyiydi. Laçin ve Göktürk'te yaptığımız gibi ona da okuma yazmayı erkenden öğretmiştik.

Akasya minik elindekini salladı fakat göremiyordum. Onu kucağımda tutarken, "Ne yaptın, bakayım?" diyerek elinde göstermeye çalıştığı şeyi gördüm ve kalakaldım. Bir kâğıttı. Temizdi, buruşuk değildi ve güzel kızımın minik el yazısıyla yazılmıştı.

Yarbay Sezin Akkurt.

Dudaklarım birbirine çarptı. Kalbim bir anda durdu. Bunu beklemediğimi o da anladı.

Akasya hızla açıklamaya çalıştı. "Babamın kitabının arasında bir tane kâğıt vardı ama çok eskiydi. Yarbay Sezin Kaza yazıyordu. Anlamadım. Sen Akkurt'sun ki! Sonra hemen çalışmalara başladım. Bence böyle daha güzel oldu," deyince ona sarıldım. Hem de sımsıkı. Küçük bedeni kucağımda sıkışsa da benim koca kalpli kızım bana sımsıkı sarılmayı seçti. "Tamam anne. Bir daha yaparım. Üzülme."

Ama ben üzülmemiştim. Gurur içindeydim. Bu sadece küçük bebeğimin yazısı değil, hayatın özeti gibiydi.

Sarıldığım, hayalleri sadece hayal olan ve onları çöpe atmak zorunda olan küçük kız çocuğu değildi. Sarıldığım, hayallerimi bilmemesine rağmen benim gerçeğimi beyaz kâğıda geçiren minik kızımdı.

Böyle mi hissettiriyordu başarmak? Böyle mi hissettiriyordu yaşamak?

"Anne neden gözlerin ıslandı?" diye soran Akasya başını eğerek yüzüme bakmaya çalıştı. Sımsıkı topuzumdan çıkan beyaz saçımın birini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sen mutlu olmaz mısın bununla? Bak... babama da yaptım. O da kıskanmasın diye... Hani ablamla beni kıskanıyor ya..." Elindeki diğer kâğıdı gösterdi.

Albay Turan Alp Akkurt.

Laçin ve Göktürk aynı anda gülmeye başladı. Laçin öne çıktı. "Akasya, bize ne çizdin? Bizi de unutmamışsındır herhalde!"

"Siz daha adam olamadınız," dedi annesi kılıklı kızım. "Adam olunca size de bir şeyler çizeceğim."

"Yok artık ya... Biz bunu çöpten bulmamış mıydık?" diye söylenen Göktürk bana yaklaştığında Akasya'ya yan gözle baktı ama Akasya ona dönmedi bile. Bu yaşında boyuma yaklaşmış olan Göktürk, "Annelerin en güzeli," diyerek saçlarımın arasından öptü. Ona kısaca sarıldığımda beni kendisine çekti. "Ne yapacağız ya artık? Yarbayım mı diyeceğiz seni görünce? Akkurt evinde kartlar yeniden dağıtılıyor. Babama da albayım deriz. Yakında içtima yapıp idmana da götürürsünüz siz bizi."

"Evet, herkes odasını toplu tutana kadar karargâh düzenine geçiyoruz. Bundan sonra odasını toplamayana elli şınav," dedim dolan gözlerimi saklamaya çalışarak.

Laçin kaşlarını kaldırıp omuz silkti. "Bana göre hava hoş. Ben düzenliyim. Dağınık olan düşünsün," diyerek kardeşlerine topu attı.

Akasya kucağımda, "Ben de dağınık değilim," diyerek burun kıvırınca Göktürk, "Olsun, dağınık ama yakışıklıyım!" diyerek kendisine atılan topları defetti.

Tam o sırada kafamın üstünde bir öpücük hissedince arkamı döndüm. Yakışıklı kocam gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları belli ederek güldü. "Yarbayım..."

"Albayım..." dedim imayla. Turan belimden tutarak beni kendisine çevirdi. "Apoletinizi takmışsınız gördüğüm kadarıyla," diyerek omzundaki yeni apolete göz gezdirdim. "Çok da yakışmış duruyor."

"Iy, beni bırakın!" diye bağırdı Akasya kucağımda tepinerek. "Abi, abla! Kurtarın. Annemle babamın aşk çemberinde sıkıştım!"

Laçin ve Göktürk onu kucağına alarak bizden uzaklaştırırken bile Turan'la bakışlarımızı birbirimizden çekmedik. "Tebrik ederim fıstığım," dedi Turan dudağının ucuyla sırıtarak. Ah, bu karizmasından hiç vazgeçmiyordu! "Başardık sanırım. Hayallerini birlikte gerçekleştirdik."

Turan'ın saçlarında yer edinmiş tek tük beyazlar ne kadar uzun bir yol katettiğimizi gösteriyordu. Benim saçlarımda da aynı beyazlardan vardı.

Onunla yaşamak, onunla yaş almak ve onunla yaşlanmak.

En önemlisi de birlikte başarmanız, Seziş. En önemlisi de... birlikte olmanız.

Ona âşıktım. Ona minnettardım. Bu yolda en büyük destekçim oydu. Başta komutanım olan ama artık kocam olan adam, çocuklarımın babası, tek aşkım...

"Tebrik ederim canım," diyerek derin bir nefes aldım. "Biz başardık. İstediğimiz yerdeyiz. Öyle değil mi?"

"Henüz değil," dedi çarpık gülümsemesiyle.

Turan Alp Akkurt, yeni terör birimi masası komutanıydı. Daha anlaşılır tabirle, vaktinde Alparslan Aksakallı'nın yaptığı işi üstlenmişti. Henüz istediği yere gelememişti, onun gözü Aksakallı'nın başardıklarının da üstündeydi. Elinde yaklaşık dört asker vardı ve hepsini nasıl eğiteceğini iyi biliyordu.

Ben mi? Ben yaklaşık on altı senedir asker eğitiyordum.

"Babam!" diye bağıran Akasya babasının bacağına yapıştı. Laçin ve Göktürk de tebrik etmek için yaklaştı. Akasya, babasına kâğıdı uzattı. "Sana ne yaptım, bak!" Turan onun elindeki kâğıda bakarken sırıttı ve bana döndü. Göz göze gelince geçmişi hatırladık. Şimdi yeni ayracımız belli olmuştu anlaşılan.

"Bakar mısınız?" sesini duyunca yavaşça arkama döndüm. Karşımda duran genç kadının omzundaki teğmen apoletine baktım, ondan sonra yüzüne. Çok tanıdık geliyordu. Özellikle kızıl gözleri. Kararlı bakıyordu, yüzünde ciddi ama mahcup bir gülümseme vardı.

"Buyurun?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Yarbay Sezin Akkurt?" diye fısıldadı.

"Benim," derken gülümsememi durduramadım. Hayallerimden biraz farklıydı ama istediğim yerdeydim. "Siz kimsiniz?"

"Ben..." Etrafımdaki çocuklarıma, Turan'a ve en son bana baktı. "Ben Teğmen Hayal Kaza."

Yüzümdeki gülümseme düştü. Dünya ayaklarımın altından kayacakmış gibi dönmeye başladı. Onun yüzüne bakarken yutkunamadım bile. Kaza... O soyadını yıllarca içimde taşımıştım. Şimdi o ismin ardında ve ötesinde kocaman bir hikâye yatıyordu. Ben hayatta kalmıştım, o ise... beni unutmayarak karşımda duruyordu.

"Efendim?" dedim duraksayarak.

"Beni hatırladınız mı?" diye sordu korkuyla. Sürekli etrafa bakınıyor ve mahcup bir şekilde dikiliyordu. "Ben Sezer Kaza'nın kızı Hayal Kaza... Ve siz de-"

"Evet," diyerek kestim onu sözünü. Söylememeliydi. "Benim." Turan serçeparmağını serçeparmağıma dokundururken omuzlarım dikleşti.

"Sen..." Hayal'in üstüne baktım, saçlarına, gözlerine, yüzüne. Gençliğimi anımsatıyordu. Hatta benim kopyam gibiydi. "Ne kadar büyümüşsün."

O an onun gözlerinde bir kahraman olduğumu gördüm. Ben onun kahramanıydım.

"Teşekkür ederim," dedi titrek bir sesle. Sonra çocuklarımın ve eşimin onu izlediğini anlayınca omuzlarını dikleştirdi. Boğazını temizleyerek, "Teşekkür ederim," diye daha güçlü bir sesle konuştu.

"Senin de mi hayallerin..." dedim gülümseyerek. "Rize'de ölen kızla aynı?"

Hayal gözlerini kaçırmadı. "Rize'de ölen kızdan sonra... evet," dedi başıyla onaylayarak. "Hayallerim o küçük Seziş'in yolu oldu. Bana hikâyesini anlattılar. Ne kadar güçlü olduğunu, ne kadar cesur olduğunu, hayalleri için neler yaptığını..." Hayal tekrar çocuklarıma baktı. "Hiç inanmadım yıllar önceki habere. Senin gibi bir kadının silinmediğine, ölmediğine emindim. Ve sen... kendi aileni kurmuşsun. Hayallerine ulaşmışsın. Vatan için yaşamışsın."

Vatan için yaşadım, vatan için devam ettim, vatan için büyüdüm ve vatan için eğittim.

"Vatan için ölmek haktır," dedim Hayal'e. Dedemin sesi kulaklarımda yankılandı. "Toprak can almaz, can olur. Bunu unutmayarak yaşa, Hayal. Ben bununla çıktım yola. Vatan için ölmek ama asıl amacımız vatan uğruna savaşmak için yaşamak."

Bakışları yüzümde dolaşırken ona gülümsedim. O da bana gülümsedi ve kafasıyla onayladı. Ne dediğimi anladığını görebiliyordum. Hiç ölmediğimi ama bazı uğurlar için ailemden vazgeçtiğimi anladığını fark etmiştim.

Onun kızıl gözlerine bakarken kendimi gördüm. O çocuk halimi. Tetikte, yaralı, yalnız ama inatla yürüyen küçük Seziş'i...

Benim yolumdan gidebilir miydi, bilmiyordum. Ben kendi hikâyesine dedesinin sözleriyle tutunan, yalnız başlayan, yaralı, kimsesiz, zorluklarla mücadele eden bir çocuktum. Yanında kimsesi olmayan, hayalleri sadece hayal olmasın diye uğraşan küçük kızdım. Sadece bir hayal vardı avucumda, bir de inat...

Duvarlarının arasında sıkışmışken dünyanın en güçlü, en dürüst, en büyük, en doğru adamına âşık olup ailesini kuran, çocuklarını hayalleriyle büyüten bir kadındım.

Kimsesizliğimi bile kendi çabamla yenmiştim ama Hayal benim gibi olmayacaktı. Çünkü karşıma geçen bu kız, ben hayattayken asla kimsesiz hissetmeyecekti. Ne olursa olsun onun elinden tutacak bir halası vardı.

Ben, Yarbay Sezin Akkurt. Vatan için kan dökmeye yemin ettim. Çünkü toprak can almaz, can olurdu. Bunu öğrendim, bunu bildim, bunu yaşattım.

Kayıplar verdim, toprağa mezarlar açtım. Düşmanın bizden kaçtığı toprakları korumak için her şeyimi verdim. Şanlı bayraktaki ay ve yıldızın arkasına saklandım, kırmızısına kan oldum. Bir gözüm yere, bir gözüm bayrağa baktı. Ne için neye bastığımı çok iyi bildim.

Kendi hayallerimi, kendi hikâyemi ben yazdım. Kendi yolumu ben çizdim. Görünmesem de saklandım, hissedilmesem de var oldum. Ailemi kurdum, hayallerime ulaştım, küçücük bir kız çocuğuyken kocaman bir asker oldum. Yeri geldi ailem yaşasın diye adımı sildim ama izimi silmedim.

Toprak can almadı, can oldu.

Ve tüm bunları tek bir şey için yaptım... Unutulmamak için. Tıpkı nice Mehmetçikler gibi. Nice isimsiz, yürekli silah arkadaşlarım gibi.

Sense bu ülkenin evladısın. Uğruna can verdiklerimizden, can olduklarımızdansın. Senin bir nefesin için, bizler nefeslerimizi feda ettik. Senin bir dakikalık uykun için, gecelerimizi feda ettik. Senin yemeğin boğazına dizilmesin diye biz yemeğimizi bölüştük. Senin bayram sabahın geçsin diye biz bayramlarımızı senin için ailemizden uzakta geçirdik.

Unutma, biz saklı olanız fakat senin bizi görmene gerek yok. Bizi hisset. Biz senin her gece uyuduğun huzurlu uykun, aldığın her rahat nefesiz.

Her şeyi unut, bizi unutma.

ŞEVVY'DEN

Yaklaşık dört yıldır yazdığım Kazazede serüvenine veda etmek tahmin edersiniz ki benim açımdan en zor ayrılık. Öyle ki bunları yazarken gözyaşları içerisinde sakinleşmeye çalışıyorum.

Kazazede benim *neden başka bir şeyler denemiyorum, neden cesur olmuyorum* dediğim, cesur olmayı öğreten Sezin'i ve Turan'ı düşünerek yola koyulduğum bir yolculuktu. Onların cesareti ve kararlılığını ben mi onlardan aldım yoksa onlar mı benden... bunu asla bilemeyeceğim.

İlk bölümü yazmaya başlarken çok yaralı olduğumu hatırlıyorum. Kötü bir dönemdeydim fakat iyileşmek istiyordum. Öyle ki birinci bölümü yazdıktan sonra başına, "Bu hikâye umarım sana yara bandı olur çünkü biz yaraları kapatmaya geliyoruz," diye bir not ekledim. Yüzümde hafif bir gülümseme, içimde garip bir huzur vardı. Çünkü amacım yaralı bir insanın nasıl iyileşebileceğini, nasıl ayakta kalacağını, nasıl toparlayacağını öğretmek ve öğrenmekti. Noktayı koyunca dedim ki... hayatım değişecek. Bu kitap her şeyi değiştirecek; kalemimi, beni, yolumu, arkadaşlarımı... Öyle de oldu. Kazazede benim hayatımı değiştirdi.

Turan ve Sezin'in nefretini, güvenini, saygısını, aşkını, büyüyüşünü, gelişimini yazmak; Keleş'in dostluğunu yazmak benim verdiğim en doğru karardı. Onlar kendilerini yazdırdılar, ben onlarla öğrendim ve size aktardım. Özellikle Keleş öyle doğal, öyle gerçek, öyle hayattandı ki onları yazarken yalnızca yazdığımı değil, izlediğimi hissettim.

İlk bölümü gizli saklı, karanlıkta yüzüme vuran bilgisayar ışığının karşısında bir aile düşünerek yazdım. Arkadaş değil, dost değil, *aile*... "Biri çocuksu, biri eğlenceli, biri dik duruşlu, biri zeki, biri komik, biri sert, biri babacan, biri cesur, biri kararlı olsun," dedim. Sonra Özgür, Göktuğ, Serkan, Şükrü, Nizami, Kubat, Fırat, Sezin ve Turan düştü kalemime. Onlar anlattılar, ben yazdım. Bazen her şeyi konuştular, bazen hiçbir şey demeden yan yana durdular ama bir arada oldular. Bir aile nasıl insana iyi gelirdi ki? *Bir arada kalarak.* Onlar bir arada oldu ve ben de dedim ki okuyan kim olursa olsun bu ekibin onuncusu gibi hissetsin. Operasyondayken kurşunların arasında kalsın, sofralarının kenarında izlesin, bir kahkahada onlara

eşlik etsin ve ağladıklarında da onlarla üzülsün. Ve işte bizi bir arada tutan da onların gerçekliği oldu.

En büyük teşekkürüm, en güzel ithafım size. Kazazede'yi okudunuz, benimsediniz, heyecanlandınız, sinirlendiniz, ağladınız, kahkahalar attınız. Onları gerçek yapan siz oldunuz. Siz olmasaydınız bu hikâye asla gerçek olmazdı. İçinize dokunduğumu, cesaret edebildiğinizi, hayallerinizi gerçekleştirmek için dimdik duracağınızı bana söylediğiniz her an... iyi ki dedim. İyi ki yazdım. İyi ki onlara sahibim. İyi ki biz. Ellerimizin asla ayrılmayacağını bilmenin mutluluğu var içimde. İnsan dostunun elini sımsıkı tutar, iyileştirir, toparlar ve mutlu eder. Sizler benim dostumsunuz, hep de öyle olacaksınız. Sizi hep, en çok ben seviyorum.

Canım annem, benim en büyük destekçim... Senin gururunu gördükçe ve her seferinde yanı başımda olduğunu hissettikçe ne kadar şanslı olduğumu hatırlıyorum. Finali yazarken ağladığım her gece beni sakinleştirip çok güzel bir şey başardığımı fısıldayarak güç verdiğin için teşekkür ederim. Ne zaman üzülsem, pes edecek gibi olsam bana sarılıp yapacağımı fısıldadın ve ben yaptım anne. Eğer seni gururlandırıyorsam bu senin arkamda durman sayesinde. Beni ben yapan sensin. Sen benim en yakın arkadaşımsın. Seni çok seviyorum. İyi ki varsın, hep benimle ol.

Canım babam, benim akıl danıştığım gücüm... Yazmaya başladığımı ilk söylediğimde tecrübelerini bana aktardığın, "Baba yapamıyorum," dediğim an benimle oturup uzun uzun kurgularıma yardım ettiğin için teşekkür ederim. Senin gibi bir babam olduğu için çok şanslıyım. İmza günlerimde dolu gözlerle beni izleyip, benimle gurur duyduğunu söylediğin her saniye ben de seninle gurur duyuyorum. Seni çok seviyorum.

Canım kardeşim Nurhilal... Benimle övündüğün, gurur duyduğun, her dileğinde beni unutmadığın, yazmaya ve çizmeye hevesli olduğun, kitap okumayı istediğin her an seni biraz daha fazla seviyorum. Kazazede, evimize ilk geldiğinde en az benim kadar heyecanlı olduğun için teşekkür ederim. Sen çok değerli bir çocuksun. İyi ki senin ablanım.

Canım kardeşim Efe... Destek olmaya çalıştığın, kendi fikirlerini benimle paylaştığın, benimle gurur duyduğun için teşekkür ederim. Birçok şey başaracaksın ve ben de seni aynı gururla izleyeceğim. Yanı başında bir ablan olduğunu unutma. Seni çok seviyorum.

Babaannem Fahriye Demirdöğer, anneannem Gülten Güleç, dedem Hüseyin Demirdöğer, dedem Cahit Güleç'e saygıyla... Keşke bugünleri görebilseydiniz. Sizi seviyorum.

Aleyna Zembil... Bu yola başlarken okuyucum fakat şimdi dostum olan kız kardeşim. "Sen başarıyorsun, insanlara dokunuyorsun ve asla yalnız değilsin," demeyi asla bırakmadığın için teşekkür ederim. Kurgulamaya oturduğum zaman fikirlerinle bu kurguyu geliştirdin, yapamıyorum dediğimde yapacağımı sabırla dillendirdin, bana beni hatırlattın. Sen çok değerli bir dostsun, her zaman yanı başında sana seni hatırlatacağımı unutma. Bu kitap bizi bir araya getirdi ama biliyorum ki hiçbir şey ellerimizi ayırmayacak. İyi ki ülkenin bir ucundayken otobüste o bölümleri okuyup bana yazdın. İyi ki varsın ve hep iyi ki olacaksın.

Aslınur Polat... Her ne kadar kitaplarımı okumasan da, "Bana her şeyi anlat, sen yazıyorsan dinlerim," diyerek beni heyecanla dinlediğin, her bir detayını bildiğin ve hatırladığın için teşekkür ederim. Desteğini hep hissediyorum. Seni seviyorum.

Gülcan Kaya... Bu yolda başta okurum olsan da bu kitap bizi bir araya getirdi ve bana okurdan çok arkadaş oldun. Gece yarıları yazdığın destek mesajlarının bende yeri çok ayrı. Benimle olduğun ve bana inandığın için teşekkür ederim. Ve üzgünüm, beşinci kitap gelmeyecek. Seni seviyorum.

Y.Ç, Ş.A ve D.K, kurgunun başlarında sıkıştığımda bana güç verdiğiniz için teşekkür ederim. Desteğinizi asla unutmayacağım.

Damla, Elif Şeyma, Nisa, Fatmanur, Ayça, Zeynep, İdil, Hilal, Mihri, Nisa, İnci... Kitaplarımı benimseyip değer verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Unuttuğum varsa affola, hepinizi seviyorum.

Genel yayın yönetmenliğinden çok bana abla olan Tuğba Atıcı Coşar... "Kendi halinde bir yazarım," dediğimde, "O kendi halinde yazarlığından dolayı çaldım kapını," dediğin günü hâlâ hatırlıyorum. İyi ki kapımı çaldın. Bana ve kitaplarıma inandığın ve en iyisi olsun diye fikirlerime değer verdiğin için teşekkür ederim.

Editörüm Buse... Her dosya sonrasında bana attığın ses kayıtlarıyla Kazazede'yi en az benim kadar benimsediğini gösterdiğin, heyecanıma ortak olduğun, bana arkadaş olduğun için teşekkür ederim. İyi ki tanıştık.

Sevgili Pukka... Hayallerimi gerçekleştirmeme vesile olduğunuz, bana inandığınız, her kitabımda en iyisi olsun diye çabaladığınız için teşekkür ederim.

Ve Küçük Şevval... Eline aldığın her kitapta yazarları düşünüp, "Acaba ben yazar olsaydım nasıl biri olurdum?" sorularının cevabını aldın. Bunun için önce kendine inanan sana ve vazgeçmeyen Genç Şevval'e teşekkür ederim. Biz kendimizi büyüttük ve başardık. Umarım gece yarıları ağladığın

tüm acılarının üstüne yara bandı yapıştırabilmişimdir. Artık kanama, bir sürü insanın yaralarını sardın. Bu sana yaşadığını hatırlatsın.

Sevgili sen, bu da sonu olmayan hikâyenin sonu olan bir teşekkürdü. Umarım yıllar sonra bile vazgeçmeyeceğini, başarabileceğini hatırlar ve açtığın herhangi bir sayfada yaralarını unutursun. İçinde Seziş'e benzer bir ses olduğunu biliyorum, o sesi asla susturma.

Bir sonraki kitaplarımda aynı heyecanla buluşmak üzere...

- Şevvy

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitabı

@AYISIGIKITAP